

CÙNG ANH DÂY DƯA KHÔNG RÕ

MINH
NGUYỆT
THÍNH
PHONG

Cùng anh dây dưa không rõ

Tác giả: Minh Nguyệt Thính Phong

Thể loại: Hiện đại, oan gia, HE.

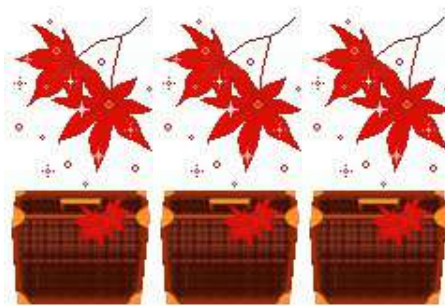
Converter: Michael Tàng Thư Viện

Reconvert: Ngọc Quỳnh (ĐĐ Lê Quý Đôn)

Nhân vật chính: Trần Nhược Vũ & Mạnh Cố

Edit: NaBy, taichung_mira

*Beta: Tuyết, Quảng Hằng, Minh Minh, Linh Lung & Nghi
Phương, Tiểu Thiên, Chicken soup, yunafr*

Văn án

Trần Nhược Vũ theo đuổi Mạnh Cổ, theo đuổi đến nỗi trái tim bị tổn thương, vì thế cô bỏ chạy.

Mạnh Cổ trêu chọc Trần Nhược Vũ, chọc cho đến nóng giận, vì thế bị cô cắn.

Đương nhiên không thể minh bạch là ai cắn, vì thế hấn cắn lại cô.

Cắn tới lẩn tới biến thành hôn, hôn đến không thể khống chế được.

Không xong rồi, cùng hấn dây dưa không rõ ràng lắm ? Làm sao bây giờ?

Trần Nhược Vũ thực phiền não.

Luận da mặt dày, hấn thắng! Luận miệng độc, hấn thắng! Luận tính tình bá đạo, hấn thắng! Luận giở trò lưu manh, hấn vẫn thắng!

Cô còn có thể làm sao bây giờ?

Menu

- [☆ Chương 1](#)
- [☆ Chương 2](#)
- [☆ Chương 3](#)
- [☆ Chương 4](#)
- [☆ Chương 5](#)
- [☆ Chương 6](#)
- [☆ Chương 7](#)
- [☆ Chương 8](#)
- [☆ Chương 9](#)
- [☆ Chương 10](#)

- [☆ Chương 11](#)
- [☆ Chương 12](#)
- [☆ Chương 13](#)
- [☆ Chương 14](#)
- [☆ Chương 15](#)
- [☆ Chương 16](#)
- [☆ Chương 17](#)
- [☆ Chương 18](#)
- [☆ Chương 19](#)
- [☆ Chương 20](#)

- [☆ Chương 21](#)
- [☆ Chương 22](#)
- [☆ Chương 23](#)
- [☆ Chương 24](#)
- [☆ Chương 25](#)
- [☆ Chương 26](#)
- [☆ Chương 27](#)
- [☆ Chương 28](#)
- [☆ Chương 29](#)
- [☆ Chương 30](#)

[☆Chương 31](#)

[☆Chương 32](#)

[☆Chương 33](#)

[☆Chương 34](#)

[☆Chương 35](#)

[☆Chương 36](#)

[☆Chương 37](#)

[☆Chương 38](#)

[☆Chương 39](#)

[☆Chương 40](#)

[☆Chương 41](#)

[☆Chương 42](#)

[☆Chương 43](#)

[☆Chương 44](#)

[☆Chương 45](#)

[☆Chương 46](#)

[☆Chương 47](#)

[☆Chương 48](#)

[☆Chương 49](#)

[☆Chương 50](#)

[☆Chương 51](#)

[☆Chương 52](#)

[☆Chương 53](#)

[☆Chương 54](#)

[☆Chương 55](#)

[☆Chương 56](#)

[☆Chương 57](#)

[☆Chương 58](#)

[☆Chương 59](#)

[☆Chương 60](#)

[☆Chương 61: Mạnh Cổ phiên ngoại 2](#)

[☆Chương 62: Mạnh Cổ phiên ngoại 3](#)

☆Chương 63: Mạnh Cổ phiên ngoại 4

☆Chương 64

☆Chương 65

☆Chương 66

☆Chương 67

☆Chương 68

☆Chương 69

☆Chương 70

☆Chương 71

☆Chương 72

☆Chương 73

☆Chương 74

☆Chương 75

☆Chương 76

☆Chương 77

☆Chương 78

☆Chương 79

☆Chương 80

☆Chương 81

☆ **Chương 1**

"Trần Nhược Vũ, tôi bị bệnh."

"Chúc mừng anh, bác sĩ Mạnh ."

"Lại đây giúp tôi nấu cơm."

"Bác sĩ Mạnh, chào tạm biệt."

Trần Nhược Vũ cúp điện thoại thật nhanh, cảm thấy thật cao hứng vì sự bình tĩnh của chính mình. Gã bác sĩ Mông Cổ(*) chết tiệt, quyết không thể làm cho hắn nghĩ rằng hắn có thể đối với cô gọi đến thì đến đến, bảo đi thì đi.

((*) Trong tiếng Trung từ Mông Cổ và Mạnh Cổ đồng âm. Người Trung Quốc thường gọi kèm chúc vị - theo như chú thích trong bản dịch cuốn Đây, chớ làm loạn nói về 2 nhân vật Cao Ngử Lam & Doãn Tắc).

Trần Nhược Vũ đem điện thoại trên tay ném vào trong túi xách, trong lòng hy vọng cũng có thể thật tốt đem mối quan hệ không rõ ràng của cô cùng Mạnh Cổ quăng thẳng lên chín tầng mây.

Điện thoại reo một lần nữa, chuông báo chứng tỏ vẫn là của Mạnh Cổ. Trần Nhược Vũ lấy điện thoại di động nhìn lại xem, có chút do dự, nhưng nó vang lên một lần thứ hai, cô vẫn là nhin không được bắt máy .

"Trần Nhược Vũ, bây giờ cô tới đây làm cơm cho bệnh nhân là tôi ngay lập tức, nếu không cô sẽ chờ nhật xác tôi đó. Đương nhiên, cô vẫn còn có lựa chọn thứ hai, chính là nếu không may tôi hết bệnh rồi, cô sẽ là người chờ tôi thay cô nhật xác."

Dựa vào đâu chứ!

Giọng nói vang xa lên đến tận mười phần, nghe qua thực không giống đang bệnh sắp chết. Hơn nữa còn gieo tai họa cả ngàn năm, người này nghĩ đến nhất định có thể sống đến lúc đó thay cô nhật xác đây mà.

Trần Nhược Vũ vẫn còn là có chút sợ .

Về phần sợ cái gì cô ngay... cũng không rõ. Mặc dù hắn không có khả năng thực đem cô biến thành xác chết, thậm chí không có khả năng đối cô sử dụng bạo lực, nhưng hắn mỗi lần uy hiếp cô, cô đều vẫn là sẽ có chút sợ hãi.

Trần Nhược Vũ thở dài, cô thật là có bệnh mà!

Đương nhiên, cá nhân bạn Mạnh Cổ kia cũng không bình thường.

Ừ, nhất định là như vậy. Cô là vì hấn bệnh thần kinh mới sợ hấn.

Trần Nhược Vũ mang theo nguyên liệu nấu ăn, cau mảy liễu chết đến trước nhà Mạnh Cổ nhấn chuông cửa. Đợi một hồi lâu, lâu đến nỗi cô gần như nghĩ rằng thực sự là đã thay Mạnh Cổ đến nhặt xác, thì cánh cửa mở ra.

Mạnh Cổ ở trần, mặc mỗi một chiếc quần tam giác chỉ che được ở phía trước. Trần Nhược Vũ không để ý nhìn thân thể hấn tựa hồ có chút cơ bắp tráng kiện, bởi vì hấn sắc mặt ửng hồng, khuôn mặt lại tiêu tụy.

Thật đúng là bị bệnh rồi.

"Anh như thế nào lại nóng sốt đến như vậy?" Trần Nhược Vũ chỉ hai bước lớn đã vào trong nhà, đưa tay sờ sờ cái trán của hấn.

Mạnh Cổ nhân cơ hội dựa sát vào người cô, ôm hông của cô, đem sức nặng thân thể áp trên người cô, một bên còn hữu khí vô lực đáp trả: "Cô nghĩ rằng tôi là lừa cô à?"

"Vừa rồi trong điện thoại bên anh rõ ràng còn rất có sinh lực mà."

"Tôi đem sinh lực cuối cùng kia đều dồn hết vào trong cuộc điện thoại đó, còn không mau tạ lỗi."

Gã chết tiệt này thực sự không đáng với sự cảm thông của mình.

Trần Nhược Vũ tức giận đẩy hấn ra, đem những nguyên liệu nấu ăn để trên bàn, sau đó dùng lực lôi kéo hấn đẩy vào phòng ngủ.

"Nóng sốt thành như vậy còn không mặc quần áo?"

"Ngủ chảy đầy mồ hôi thì cần gì mặc quần áo? Nếu không phải vì mở cửa cho cô, tôi ngay cả quần lót cũng không mặc."

Lời này có chút háo sắc không? Tuyệt đối có!

Trần Nhược Vũ mặt đỏ lên, oán hận đem Mạnh Cổ nhét vào bên trong chăn. Như thế nào liền bùng bít không chết hấn?

"Cô đang có suy nghĩ phức tạp về tôi có đúng hay không?" Mạnh Cổ còn có sức lực tiếp tục đùa giỡn, "Nhưng mà tôi cũng cảnh cáo trước, cô không nên quá kỳ vọng vào tôi. Mặc dù hôm nay tôi tuy rằng là lộ ra cơ thể hấp dẫn, có vẻ làm cho người ta

phải liên tưởng, nhưng mà thể lực tinh thần của tôi quả thật không được tốt."

Trần Nhược Vũ thiếu chút nữa không thể thở được. Cô rút tay ra thật nhanh, lui hai bước, dè dặt nhìn xuống một cái, dặn lòng không được dùng đầu gối đè lên mặt gã đàn ông xấu xa này.

"Cô cũng không cần quá thất vọng." Mạnh Cổ vẫy vẫy tay, "Nhanh đi nấu cơm đi. Tôi uống thuốc xong, rồi ngủ một giấc thức dậy lại ăn bữa cơm, nói không chừng có thể dùng."

Có thể sử dụng?

Trần Nhược Vũ quay đầu đi ra ngoài, phi nước đại vào phòng bếp. Cô biết cô biết, tới nơi này chính là một sai lầm. Nhưng cô vì sao còn bắt đầu vo gạo nấu cháo cho hắn chứ? Nên để cho chính hắn bệnh chết, bệnh không chết hắn cũng đói chết, đói không chết hắn cũng tức mà chết.

Kết quả ra sao? Sự thật cũng là ghen khuất chết cô.

Nghiệt duyên đúng là nghiệt duyên mà!

Trần Nhược Vũ đem bỏ hành lá lên thớt điên cuồng băm vằm một phen.

Cô như thế nào chộc phải tên yêu nghiệt này? Cô rõ ràng sớm nhận rõ thế cục né tránh thật xa, mỗi lần đều hạ quyết tâm thật tốt, nhưng như thế nào cứ quanh đi quẩn lại cùng hắn dây dưa không rõ thế này?

Hơn nữa là quá không rõ ràng!

☆ **Chương 2**

Trần Nhược Vũ biết Mạnh Cổ là thông qua bạn tốt của cô - Cao Ngử Lam.

Mạnh Cổ là anh em kết nghĩa của Doãn Tắc, chồng của Cao Ngử Lam. Ngày đó là Doãn Tắc nhà bọn họ cùng người khác xung đột đánh nhau một trận, đến bệnh viện nơi Mạnh Cổ công tác, tìm tên bác sĩ ngoại khoa này kiểm tra ngoại thương để băng bó miệng vết thương. Trần Nhược Vũ đi theo cùng nhau, gặp được gã này ngay cả cái tên không cần phải nói còn thêm thái độ đều cực kỳ, cực kỳ không giống một bác sĩ.

Hắn nói ba hần họ Mạnh, mẹ hần họ Cổ, cho nên hần gọi Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ khi đó nghe được quả thực muốn cười, gọi Mạnh Cổ người không khéo lại là bác sĩ, thực trùng hợp lại chính là đại phu Mông Cổ, đây coi là bi kịch sao?

Vị bác sĩ Mông Cổ này đã lưu lại ấn tượng đầu tiên cho Trần Nhược Vũ là đẹp trai khôi hài.

Trần Nhược Vũ thích loại đàn ông hoạt bát khôi hài, bởi vì chính cô vốn tùy tiện, tương đối thô lỗ. Cho nên thể loại đàn ông tinh tế ôn nhu hẳn cảm cô thực không được hâm mộ cho lắm.

Nhưng khi đó cô đã phạm vào một sai lầm. Cô đã không sáng suốt phân biệt được sự khác nhau giữa tính khôi hài cởi mở cùng với da mặt dày, miệng bĩ ổi.

Khi đó cô đang ở một trong những giai đoạn quan trọng của cuộc sống, người phụ nữ là đến tuổi kết hôn, lại không có đối tượng nào, lẻ loi một mình bên ngoài dốc sức làm việc, cô cần được chăm sóc, cần phải yêu thương.

Sau này nhìn lại, cô không thể không thừa nhận rằng có đôi khi phụ nữ chính là như vậy, lúc đó cảm giác cực kỳ khát vọng yêu thương đã làm cô dễ dàng mất sai lầm. Khi đó cô chính là bị như vậy.

Lỡ miệng buông ra lời đùa giỡn, cuộc sống từ đó bị đầy dọa.

Phải nói lúc ấy cô cho chính mình hai mục tiêu để lựa chọn, một người là bạn thân khác của Doãn Tắc - Lôi Phong, làm nghề cảnh sát, tính cách chắc hào phóng, lễ phép trung thực. Một người khác chính là gã bác sĩ Mông Cổ này.

Nói là hai lựa chọn, kỳ thật Trần Nhược Vũ đối với người nào cũng đều không có nhất kiến chung tình (*vừa gặp đã yêu*), chẳng qua là cùng lúc gặp được hai người đàn ông đều có điều kiện thực tốt, cô có chút vui mừng khi thấy mẫu người mình thích nhưng thực là không biết làm sao, bản thân cô đây chính là có thói xấu của người phụ nữ bình thường. Cô thừa nhận trên người cô có rất nhiều tật xấu, cô rất tầm thường.

Nói ngắn lại, Trần Nhược Vũ trong lúc nhất thời không biết lựa chọn người nào tốt hơn, vì thế cô lại phạm thêm một sai lầm nữa, cô để cho bạn tốt Cao Ngữ Lam giúp cô cùng Doãn Tắc hỏi thăm, tìm hiểu về tình hình hai người đàn ông này đã có vợ chưa, hay vẫn còn độc thân, và thật hứng thú chờ mong. Một sự hiểu biết rất thực tế của một phụ nữ hiện đại thực dụng, Trần Nhược Vũ cảm thấy như vậy so ra có vẻ ổn thỏa, hỏi thăm ai tốt hơn thì sẽ ra tay hành động, cô lại triển khai kế hoạch theo đuổi.

Đúng vậy, cô không ngại chủ động. Cô cũng không phải là một người phụ nữ chủ nghĩa vĩ đại, cũng không phải là một cô gái nhỏ giàu cảm xúc. Cô chỉ muốn một phần có cảm tình tốt đẹp, công việc tốt, có cuộc sống tốt đẹp qua ngày của một phụ nữ bình thường.

Cuộc sống của cô rất khó khăn, thật luôn cố gắng trong công việc, cô không ngại đến cảm xúc cũng cố gắng chủ động một chút.

Vì thế khi biết được Lôi Phong đã có vị hôn thê rồi, Trần Nhược Vũ thực thoải mái đem mục tiêu xác định vào Mạnh Cổ.

Đây chính là cô đã phạm vào một sai lầm vô cùng to lớn.

Hết cái sai này nối tiếp cái sai khác.

Ấn tượng sai lầm đầu tiên làm cho cô hoàn toàn không thấy rõ bộ mặt thật của Mạnh Cổ là một tên đàn ông xấu xa, dẫn đến một loạt các tình huống sau này làm cho cô phải dở khóc dở cười.

Để cho Doãn Tắc biết cô quan tâm tới cả hai người đàn ông cùng một lúc, liền bày tỏ cho Mạnh Cổ biết. Vì việc này thẳng nhãi Mạnh Cổ kia lúc nào mở đầu câu chuyện cũng đem trêu chọc chế nhạo giễu cợt cô.

Mà lỗi lầm lớn nhất, là cô đã đặt sai mục tiêu, chạy sai hướng. Ngày sau cho dù muốn quay đầu lại, cũng muộn rồi.

Trần Nhược Vũ trừng mắt nhìn đồng hành lá bị băm nhỏ nằm ngổn ngang trên thớt, ngay lập tức nhớ tới những cộng hành này cô đều không có rửa qua, lúc mua rất rõ ràng nhìn đến phía trên bề mặt còn dính bùn .

Làm sao bây giờ?

Không sạch sẽ, ăn vào sẽ không bệnh chứ? Nhưng mà đây là làm bệnh nhân ăn, thật sự không thành vấn đề?

Trần Nhược Vũ có chút do dự. Đem toàn bộ hành lá bỏ đi? Nhưng Mạnh Cổ thích ăn hành lá cắt nhỏ, cháo thịt bên trong phải có hành mới có thơm được. Lòng mảy của cô nhăn lại, có chút phiền chán, rõ ràng đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng lại nghĩ như là cả một vấn đề, cô có cái gì phải phiền ngại chứ ?

Đầu óc cô nóng lên, lấy rau đem qua bồn nước rửa, đem tất cả đám hành lá ném bỏ vào bồn nước, tốt xấu cũng coi như đã rửa qua nước, coi như là đã rửa sạch. Đám hành lá màu xanh cắt nhỏ lộn xộn ở trong nước nổi lên bênh một vòng tròn, sau đó chìm dần xuống, tay cô nắm một mớ hỗn độn.

Thật ngớ ngẩn!

Trần Nhược Vũ đổ một chậu nước đầy, thực hối hận vì đã biết mà sao vẫn nghe lời tới đây.

Cô vẫn còn đang tức giận với anh tôi, tưởng rằng thực tốt nếu không để ý đến hắn, nhưng là hắn chỉ cần một cú điện thoại cô lại tự nguyện lao như điên tới.

Vật tất cả những chuyện này là như thế nào lại xảy ra? Cô tựa vào trên bàn điều khiển nhìn chằm chằm nồi cháo đang nấu trên bếp, thật sự tỉnh táo lại.

Lúc ban đầu là cô quyết định muốn theo đuổi Mạnh Cổ, là còn thật sự lập ra kế hoạch.

Bước đầu tiên đương nhiên là tạo ra một cuộc gặp gỡ vô tình, giả bộ lời kéo làm quen, thúc đẩy sự tìm hiểu lẫn nhau. Bước thứ hai là nhanh chân nhảy vào công chiếm trái tim lẫn khối óc. Bước thứ ba, duy trì sự ổn định xâm nhập, cùng củng cố cảm tình. Thuận lợi thực hiện đến bước thứ tư cùng nhau đăng ký kết hôn, sống thật hạnh phúc ngày qua ngày. Mà sẽ thật trơn tru, đi đến bước thứ năm cho ra đời một đứa trẻ, thực là dầu muối tương dấm(*).

(*)Dầu muối tương dấm: đây là thành ngữ có nghĩa là “Nhu cầu thiết yếu hàng ngày”

Nhìn đi, đây chính là cuộc sống.

Nhưng Trần Nhược Vũ không nghĩ tới, cô triển khai kế hoạch với Mạnh Cổ, bước đầu tiên đã thất bại thê thảm.

Mạnh Cổ cả một ngày ở phòng khám bệnh, không thì lúc khác lại trực tại bệnh viện thăm khám phòng bệnh các bệnh nhân nội trú khác. Vì theo đuổi hẩn, Trần Nhược Vũ tính toán thời gian phù hợp, triển khai mọi sự sắp xếp, đăng ký làm bệnh nhân tới khám bệnh, lại đưa hoa quả thức ăn tỏ vẻ cảm tạ, còn mượn danh nghĩa Cao Ngử Lam cùng Doãn Tắc hẹn hẩn đi ra ngoài.

Cô tưởng cô biểu hiện thật sự rõ ràng, hẩn nhất định biết ý của cô. Nhưng hẩn không tiếp thu cũng không cự tuyệt, thậm chí cô không rõ đã xảy ra chuyện gì dường như, vô tội lại vô hại.

Trần Nhược Vũ khi đó thật sự ngu đần mà, cô cũng không phải là một cao thủ tình trường gì đó, trên thực tế, đây là lần đầu tiên cô bằng bất cứ giá nào truy đuổi hạ gục một người đàn ông, cho nên khi hẩn âm ỉ cô không rõ là chuyện gì xảy ra, có lẽ là cô đa biểu hiện không đúng chỗ, cho nên người ta căn bản không có cảm nhận được. Hay hoặc là bọn họ trong lúc đó bị ngăn cách bởi mối quan hệ bạn cùng Doãn Tắc và Cao Ngử Lam, nên người ta căn bản không muốn phát triển lên trên hướng tình cảm nam nữ.

Tóm lại, khi đó Trần Nhược Vũ ngu đần có chút bị sốc. Cô tuy rằng bởi vì xấu hổ, căng thẳng, ngưng ngừng phân vân đợi chờ không dám cùng Mạnh Cổ làm rõ trắng đen, nhưng cô cũng là càng bị áp chế lại càng hăng, cô mỗi ngày rồi ren ra sức suy nghĩ, nghĩ như thế nào biểu đạt được sự theo đuổi của cô. Mãi đến một ngày, cô trùng hợp nghe được đoạn đối thoại của một nhóm y tá.

"Cậu nói, cái cô Trần Nhược Vũ kia sao lại không biết xấu hổ như vậy. Bác sĩ Mạnh rõ ràng đối với cô ấy không có chút ý nghĩ, cô tôi còn quần quít bám lấy không tha."

"Dựa vào điều kiện của cô ấy thật khó tìm được đối tượng tốt. Bộ dáng cũng không phải thật xinh đẹp, là một người bán bảo hiểm, nói ra cũng mất mặt. Tôi cho rằng cô tôi dựa vào người anh em bạn tốt của bác sĩ Mạnh, nghĩ đến tìm cách tiếp cận ra tay với bác sĩ Mạnh, mà không nhìn xem chính mình cùng người ta có xứng đôi hay không."

"Thì đó. Bác sĩ Mạnh thích đương nhiên là Điền y tá rồi, tôi thấy bọn họ thường xuyên vui cười đùa giỡn với nhau."

"Hắn là vậy rồi. Ngày đó Điền y tá còn theo tôi thăm oán cái cô Trần Nhược Vũ kia đó mà, có thể là Bác sĩ Mạnh đã nói gì đó với cô ấy. Ai, tôi vốn không thích xen vào, lo chuyện bao đồng, bằng không tôi khẳng định sẽ đi theo Trần Nhược Vũ kia nói cho ra nhẽ, bảo cô tôi đừng đến đây nữa. Phụ nữ mà ngược ngạo theo đuổi đàn ông, đem đàn ông làm cho người phụ nữ khác khổ tâm, điều này thật dọa người. Chân trời nơi nào không có hoa thơm, gì mà nổi nào úp vung này, nên sớm nhận rõ tình thế một chút, có phải đỡ phải mất mặt, cô nói đúng không hả?"

"Đúng vậy. Trần Nhược Vũ kia đưa đồ gì cho Bác sĩ Mạnh hắn cũng không muốn, đều chuyển giao cho người khác. Tôi thấy bó hoa kia chính là đem cho Điền y tá, còn có những thứ như kẹo sầu riêng, toàn bộ đem cấp cho các y tá nhỏ ăn. Nếu tôi mà là Trần Nhược Vũ, tôi cũng không dám đem mặt quay trở lại."

Trần Nhược Vũ thu mình ở một góc, lắng nghe họ không ngừng đối với cô miệt thị đồng tình với nhau khinh bỉ cô. Cô thật sự là không còn mặt mũi khi đi qua trước mặt các cô ấy lúc trước đây. Cô đưa tay vào trong túi, tay cầm kẹo sầu riêng lần này mang tới. Đây là món kẹo cô thích ăn nhất, đối với cô mà nói giá tiền cũng rất đắt. Lúc Mạnh Cổ nhận lấy cười tủm tỉm, cô nghĩ đến hắn cũng thích, thì ra là không phải.

Kỳ thật hắn không thích cứ việc nói thẳng ra, vì sao không nói, nếu là giữ cho cô chút mặt mũi, khéo léo biểu đạt chỉ một ít thôi cô cũng sẽ nhận ra. Nhưng mà hắn ở trước mặt cô cái gì cũng không nói, quay đầu lại cùng người khác nói huyền thuyên coi là làm sao đây?

Trần Nhược Vũ đầu óc trống trơn, khó chịu cùng nhục nhã làm cho cô không thể động đậy. Cô nghe được nhóm y tá đang thảo luận bỗng nhiên ngừng bật, cô ngẩng đầu, nhìn đến các cô ấy thế nhưng lại đang đi qua góc hành lang và đứng ở trước mặt cô.

Nhóm y tá trên mặt biến động, hiển nhiên các cô không dự đoán được cuộc trò chuyện cả nửa ngày vừa rồi nhân vật chính lại đang đứng ở một bên nghe được. Trần Nhược Vũ cùng các cô mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, nhóm y tá vốn đang muốn nói gì đó, Trần Nhược Vũ cũng đã kịp phản ứng. Họ tưởng rằng sắc

mặt của cô nhất định thật nhìn không tốt, nhưng cô vẫn là hướng các cô ấy gật gật đầu, nói nhanh: "Cám ơn." Sau đó quay đầu bỏ đi.

Cám ơn!

Kỳ thật cô cũng không biết vì sao nói như vậy, dù sao ngay tại lúc ấy, cô cùng Mạnh Cổ sẽ không nên gặp lại nhau nữa.

☆ **Chương 3**

Thế giới này còn rất nhiều điều rất kỳ quái.

So với thời điểm Trần Nhược Vũ theo đuổi Mạnh Cổ cũng không có cảm giác bản thân mình có bao nhiêu thích hắn. Chỉ là cảm thấy hắn là một đối tượng có điều kiện thực rất tốt, là một ứng cử viên tốt để lựa chọn. Có lẽ khi đó cô chỉ quan tâm chú ý là làm sao trở thành một người phụ nữ quyết liệt theo đuổi đàn ông, lại hoặc là khẩn trương cùng áp lực mong mau chóng thành công mà xem nhẹ cảm nhận của mình.

Dù sao, là cô làm mình bị thương tâm, không hề miễn cưỡng quyết định chính mình không buộc mình làm những điều không thể làm, chuyện kỳ quái đã xảy ra. Cô nghĩ đến cô sẽ chán ghét Mạnh Cổ, sẽ rất nhanh đưa hắn ném đến sau ốt.

Nhưng mà, cô không có.

Cô nhớ đến hắn, thậm chí so với lúc cô theo đuổi hắn lại càng sâu đậm.

Cô tổng kết không ra tâm lý biến thái này của cô từ đâu mà đến, tóm lại tại từng cái thời điểm lơ đãng, hắn lại hiện lên trong não bộ của cô. Cô nghĩ đến nhiều nhất là nụ cười của hắn. Hắn có rất nhiều loại tươi cười, cười nhẹ nhàng, cười lạnh lùng, có lúc cười mờ ám, cười tinh quái, bật cười thích thú, và cả cười không có cảm tình, đạo đức giả cười, nụ cười ngạo mạn... Nụ cười của hắn vô cùng phong phú, độ phân giải cũng rất tốt.

Cô không đi tìm hắn nữa, bản thân lại trốn tránh cân nhắc cười châm biếm chính mình.

Nụ cười của hắn vô cùng đẹp trai, làm cho trái tim của cô hai tiếng "Ping ping" kêu lên.

Đáng tiếc là, cô có chút nhớ không rõ vào lúc cô nói chuyện với hắn, trên mặt hắn loại tươi cười nào sẽ xuất hiện nhiều một ít. Cô cảm thấy sợ hãi cô nhớ không nổi, là bởi vì người đàn ông này đối xử với cô không chân thành, cho nên hôm nay không có để lại những kỷ niệm quá chi tiết trong tâm trí cô.

Cô không thể nói rõ cảm xúc về vấn đề này. Chẳng qua là nhớ nhung đối với hắn làm cho trong lòng cô không dễ chịu chút nào. Cô tự nói chính mình, quyết định trước kia là sai, xác định một người đàn ông như Mạnh Cổ thành mục tiêu là sai. Tuy rằng

diện mạo của hấn không tệ, công tác không tệ, tính cách có vẻ cũng tốt, nhưng hấn cùng cô không phải là người đi chung một đường. Cho nên mới tạo thành cục diện như vậy. Là một người phụ nữ hiện đại phải thiết thực, những loại hư vô mờ mịt này cô phải nhanh chóng dứt bỏ, nghiêm chỉnh sống thật tốt.

Cô cũng không còn nhỏ tuổi nữa, cô nên tìm cho mình một người đàn ông chân thành và tận tâm, cùng một thế giới với cô, có thể cùng người đàn ông đó sống qua ngày với nhau.

Ngày đó Trần Nhược Vũ đi siêu thị mua sắm. Gặp được Mạnh Cổ.

Cô bị choáng váng. Đã sống ở gần khu nhà trọ này lâu như vậy, cũng đến siêu thị này rất nhiều lần, cô chưa từng có gặp được hấn, sao đã xác định không còn mối liên hệ nào với hấn, không gặp mặt lại nữa, ngược lại sẽ phát sinh sự việc vô tình gặp lại nhau thế này?

Trần Nhược Vũ quyết định làm như không nhìn thấy.

Cô cả người nhanh nhẹn mau chân đem hai thanh mì sợi quăng thẳng vào trong xe mua đồ, sau đó nhanh chóng quay đầu xông về phía quầy thanh toán. Mặc dù chỉ vội vã thoáng nhìn, nhưng cô đã nhìn thấy Mạnh Cổ đứng tại khu ướp lạnh đang cúi đầu chọn là thịt bò bít tết nhập khẩu đắt chết người, đồ đặc trong xe mua hàng của hấn còn để hai hộp trứng gà nhãn hiệu nổi tiếng.

Quả nhiên là người ở hai cái thế giới.

Cô chưa bao giờ mua trứng gà tại siêu thị. Trứng gà có thương hiệu ở nơi này giá đắt gấp ba lần, cùng một giá, ở đây thì mua được một cái nhưng ở chợ có thể mua được ba cái. Chứ đừng nói gì đến thịt bò bít tết nhập khẩu, cô đã từng nhìn kỹ qua trước đây, chỉ là một miếng thịt cắt mỏng manh đắt bằng cả giá tiền cô mua được đồ ăn cho một tuần..

Cho nên thật là muốn cảm tạ nhóm MM(*) y tá kia, các cô ấy đã làm cho cô sớm nhận rõ sự chênh lệch, tránh cho cô tiếp tục lãng phí thanh xuân thời gian cùng tinh lực...

(*) MM = mei mei = mọi mọi (hừ hừ..tác giả viết tắt làm NaBy lần thứ 2 Edit tìm muốn chết luôn, sao không để luôn là "nhóm 'chị em gái' y tá" cho rùi...mất hết 15 phút lần mò)

Đang thất thần, Xe mua sắm của cô hình như dừng phải cái gì, "Rầm " một trận âm thanh vang lên, Trần Nhược Vũ há hốc

mồm nhìn hàng chồng giấy vệ sinh xếp thành núi nhỏ quay đầu hướng vào cô đổ ập xuống dưới.

Thật quá mất mặt.

Trần Nhược Vũ cố nhịn đau, phản ứng đầu tiên là nhìn trộm về phía Mạnh Cổ xem hắn có nhìn lại đây không. Đúng như cô dự kiến, hắn nghe được động tĩnh, hướng về phía bên này nhìn xung quanh.

Trần Nhược Vũ vội vùi đầu vào bên trong đồng giấy vệ sinh, cô ở trước mặt hắn vút bỏ danh dự như vậy đã là quá đủ rồi, cũng đừng thêm việc này nữa.

Chung quanh có người lại đây giúp đỡ lục tìm giấy cuộn, Trần Nhược Vũ xen lẫn trong đám người luống cuống tay chân, lại nhìn trộm thêm lần nữa, đã không thấy Mạnh Cổ đâu. Cô thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn là không phát hiện ra cô.

Đem đồng giấy cuộn kia xếp thành núi nhỏ về chỗ cũ, Trần Nhược Vũ xoay người tính đi đến quầy thu ngân tính tiền chạy lấy người. Đã thấy một em nhỏ đang xoay người nhặt một cuộn giấy vệ sinh bị lẫn bên cạnh, không cẩn thận đầu đụng phải thắt lưng của một phụ nữ lớn tuổi.

Bị đâm cho không nặng, lại thêm phiền toái.

Bác gái kia cái đầu không lớn, giọng cũng không nhỏ, nhưng lại đối với đứa nhỏ kia hùng hùng hổ hổ đứng lên. Đứa bé có chút sững sờ, lẳng lặng nghe. Trần Nhược Vũ đẩy xe đi qua, vốn không muốn xen vào, nhưng thấy đứa nhỏ này không có người lớn đi kèm, bác gái càng mắng càng quá đáng. Trần Nhược Vũ đã đi được vài bước, cuối cùng nhịn không được quay đầu lại.

"Bác gái, bác bị đụng đau lắm sao?"

"Nói nhảm, cô thử bị đụng một cái cái thử xem. Đứa nhỏ này đúng là không được dạy bảo mà, đi đường con mắt để đâu không biết, cũng không biết cha mẹ dạy bảo ra sao, mà làm bị thương cái thắt lưng của tôi."

"Bác gái bảo dưỡng thật tốt nha, thắt lưng cũng thật mềm." Trần Nhược Vũ dùng từ ngữ khốc liệt để hình dung làm cho bác gái hung dữ sững sờ.

"Thắt lưng mềm như vậy chỉ sợ rằng thật đúng là đụng bị thương. Bác gái đừng cùng đứa nhỏ so đo, mau chạy nhanh đến bệnh viện kiểm tra xem nếu thương thế nghiêm trọng. Lệ phí đăng ký là 3 đồng rưỡi, cháu chi trả." Nhìn xem, cô gái này thật

là người qua đường hào phóng, thật rộng rãi, còn còn thật sự bỏ tiền bao.

Bên cạnh có người nói chen vào khi chứng kiến sự tình, không có việc gì, làm người lớn đừng nên so đo. Bác gái lớn tuổi kia thấy Trần Nhược Vũ thực sự bỏ tiền, còn móc mấy mấy tệ, ngược lại bác gái sượng mặt, "Hừ" một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Trần Nhược Vũ thở phào, đem ba tệ rưỡi thu hồi lại, tuy nói tiền không nhiều lắm, nhưng lãng phí ở trong này cô thật đúng là luyến tiếc.

Đến chỗ quầy tính tiền, cô chọn đứng xếp hàng ở bên cạnh quầy đầu tiên. Đang nghĩ tới không biết Mạnh Cổ kia hiện tại đang chọn mua loại hàng hóa cao cấp gì ở đây nữa, chợt thấy sau thắt lưng căng thẳng, bị nhẹ nhàng chạm vào một cái.

Trần Nhược Vũ quay đầu, nhìn đến Mạnh Cổ miệng cười với cô lộ cả hàm răng.

"Thực khéo quá."

Trần Nhược Vũ cố gắng khống chế biểu hiện trên mặt, nặn ra nụ cười đáp ứng: "Là thật khéo, bác sĩ Mạnh đến mua đồ a."

"Đúng vậy, là tới mua sắm, không phải đến đựng ngã giấy cuộn."

Hắn vẫn là thấy được rồi.

Trần Nhược Vũ mặt cứng đờ, không muốn đối trá ứng phó nữa, dứt khoát xoay người đưa lưng về phía hắn, giả vờ nghiêm túc xếp hàng đợi.

Sau thắt lưng lại là căng thẳng, lại bị đụng phải. "Trần Nhược Vũ, thắt lưng của cô không hề mềm nhũn."

Cô cũng không quay đầu lại. "Thực tốt, không mềm, không hề mềm yếu chút nào."

"Tôi thấy gần đây thân thể của cô cũng không tệ lắm nhĩ, thật lâu không đi bệnh viện."

"Đúng vậy. Kinh mạch của tôi đột nhiên thông, thân thể thực khỏe, không cần đi nữa."

"Trước kia sao tôi lại không phát hiện, thì ra cô còn rất hài hước."

Trần Nhược Vũ quay mặt lại cho hắn một cái biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười, thật muốn hỏi hắn anh có thể im lặng một chút được không? Cô thực không muốn nói chuyện với hắn.

Nhưng Mạnh Cổ lại không ngừng. Hấn còn nói: "Nếu ngày nào đó lại không thoả mái, nhớ tới tìm tôi"

"Không cần. Tôi cho dù có muốn đến bệnh viện cũng không phải là đến khám khu ngoại khoa, tôi phải đi khám ở khoa não."

"Vì sao?" Ngử khí của hấn nghe không ra là buồn cười hay là kinh ngạc.

"Đần độn, đương nhiên phải đi khám khoa não." Trần Nhược Vũ lạnh lạnh nói. Hừ, nếu cô tìm hấn, cô thật sự rất đần độn rồi.

Mạnh Cổ cười ha ha. Trần Nhược Vũ nhin không được lườm hấn một cái.

Lúc này đến phiên cô tính tiền, cô sắp xếp đồ đạc thật nhanh lên tính tiền xong, nói lớn "Bác sĩ Mạnh hẹn gặp lại" Rồi bỏ chạy một hơi thật nhanh. Chạy ra đến cửa lớn siêu thị thở hổn hển, lại nghe phía sau âm thanh của Mạnh Cổ gọi: "Trần Nhược Vũ."

Cô vờ như không nghe thấy, nhưng chân của cô thực ngắn, cất bước không đủ nhanh.

Mạnh Cổ chỉ hai ba bước đã đuổi đến bên cạnh cô, cười nói: "Trần Nhược Vũ, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, là khoa não cũng chia thành hai khoa, một là khu ngoại khoa, hai là thần kinh nội khoa. Nhưng mà cô nghĩ sai rồi, đần độn không phải khám ở khoa não, mà là khám ở khoa thần kinh. Lệ phí đăng ký là 3 tệ rưỡi, tôi chi trả, thế nào?"

Thế nào? Cô muốn dùng mì sợi đập lên trên mặt hấn, đâm vào cái giọng điệu cợt nhả của hấn, xem như thế nào?

Hôm nay Trần Nhược Vũ thực hỗn độn .

Cô không nhin được suy nghĩ về nụ cười châm biếm của Mạnh Cổ cả một ngày. Cô không thể hình dung ra được một người đàn ông sao lại có thể có một nụ cười vừa khó chịu hòa lẫn đẹp trai như thế?

Áp lực đến từ tám hướng, thật sự rất mong nện vào mặt hấn một cái.

☆ **Chương 4**

Vô tình gặp phải chuyện như vậy, tựa như một viên đá bị đánh rơi vào giữa hồ, mặc dù sẽ tạo nên gợn sóng, nhưng chỉ thoáng lên một cái mà thôi, dấu vết sẽ rất nhanh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chỉ là không thể phủ nhận, viên đá kia, chìm ở trong lòng.

Trần Nhược Vũ cũng giống như mặt hồ nhỏ bị viên đá rơi vào, ngoài mặt bình tĩnh không hề dao động, nhưng nội tâm lại nhộn nhạo không thôi.

Nhưng mà tảng đá kia, vẫn còn ở tại trong lòng cô thực không quá thoải mái.

Rõ ràng là cô chướng mắt hắn, cùng người khác luôn miệng tán gẫu khinh bỉ nói cô không tốt chính là hắn, nhưng vì sao khi thực sự thấy mặt, ngược lại là cô chột dạ nhỉ?

Chột dạ cũng đúng thôi, vì cô còn nhớ thương.

Cô nhớ thương cái quái quỷ gì chứ, cô hắn là nên ghét bỏ hắn, phỉ nhổ hắn, khinh bỉ hắn mới đúng. Tuy rằng chuyện này cũng có lỗi của cô là không biết tự lượng sức mình gây họa, nhưng vẫn là do ở địa bàn của hắn bị người của hắn chê bai, chèn ép, xa lánh, trong lòng cô vẫn là thực không thoải mái.

Cô phải căm hận hắn! Hừ!

Cô phải sống tốt hơn hắn ! Hừ!

Cô muốn tìm được đối tượng tốt nhanh hơn hắn, kết hôn sinh đứa nhỏ. Sau đó có cơ hội gặp lại liền cười nhạo hắn, á à, *bác sĩ Mạnh sao vẫn còn độc thân vậy, có phải tại mắt nhìn quá cao, như vậy không tốt lắm đâu nha.*

Ôi, làm loại chuyện loại này tuy rằng có vẻ mình như dân chợ búa tầm thường, nhưng Trần Nhược Vũ nghĩ, dù sao cô chính là một người thô lỗ, có thể nói ra lời cay nghiệt.

Vì thế Trần Nhược Vũ rất nhanh chóng thoát khỏi đáy lòng gợn sóng buổi gặp mặt vô tình kia, cô tích cực nhờ các đồng nghiệp, các bạn bè chung quanh xin giúp đỡ, thỉnh cầu mọi người đem cô giới thiệu đến đối tượng.

Cô muốn hẹn hò, xem mắt.

Lương Tư Tư bạn cùng phòng của Trần Nhược Vũ, đối với hành động Trần Nhược Vũ giơ thẳng ngón tay cái, đáng tiếc đối

với loại sự tình đi xem mặt coi mắt này cũng không có khả quan lắm. "Nhược Vũ, tớ nói với cậu, xem mặt là rất khó tìm đến tình yêu."

"Có thể. Chỉ cần cậu đem đối tượng hẹn hò trở thành một người khách hàng mà đối đãi. Phân tích rõ ràng, bắt lấy trọng điểm, công kích trực tiếp trung tâm."

"Nhưng cậu nói chuyện với khách hàng cũng không phân tích, đều là mù quáng mà nhào tới nói thao thao bất tuyệt, cho nên xác suất thành công rất thấp."

Trần Nhược Vũ sững sốt, tình huống này nghe vào sao lại có điểm giống như đã từng gặp qua. Cô lắc đầu, biện bạch nói: "Nhưng hàng tháng tớ cũng đều hoàn thành nhiệm vụ. Tớ đây cũng có một loại chiến lược khác, thà giết lầm, chứ không bỏ sót."

Lương Tư Tư quơ quơ ngón tay với cô, "NO, NO, như vậy không được. Tình yêu là gì? Đó chính là một câu chuyện vô cùng lãng mạn, đó chính là mảnh đất màu mỡ ươm mầm để cây có thể đơm hoa kết trái. Cậu nhìn tớ này, vì sao mỗi lần tớ yêu đương tất cả đều tới nhanh như vậy, chính là có khi có cơ hội. Thời gian, địa điểm, hoàn cảnh, còn có con người. Những thứ đó cũng đủ rồi, chỉ cần một ánh mắt thoáng qua, cậu lập tức có thể thấy được tình yêu đang vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé của nó về hướng cậu."

Lương Tư Tư là loại phụ nữ theo chủ nghĩa lãng mạn điển hình, cô ấy đời này đọc nhiều nhất chính là các loại tiểu thuyết ngôn tình, những tình tiết trong ấy được cô ấy tôn sùng như những định luật trân quý.

"Tớ đã nói với cậu, loại giới thiệu xem mặt cũ kĩ xưa như trái đất này, thật không còn mấy thích hợp, quá lỗi thời rồi. Mọi người ai cũng có chuẩn bị rồi đến, trong lòng sớm trang bị đầy đủ yêu cầu cùng tưởng tượng, thật sự gặp mặt nhau, những cảm giác lãng mạn thăng hoa lập tức vỡ nát. Tớ thấy những chuyện như duyên phận đến bất ngờ mới tương đối đáng tin. Ví dụ như vô tình gặp nhau ở siêu thị nè, trên tay anh ấy đang cầm đồ không cẩn thận nện vào cậu, hoặc là anh ấy đang đẩy xe không cẩn thận đụng vào cậu. . . . ."

Mặt của Trần Nhược Vũ co giật không ngừng. Chẳng lẽ Tư Tư nhà cô đã len lén đi theo cô đi siêu thị rồi sao?

"Còn nữa, bằng không chính là trên đường cậu bị trặc chân, vừa đúng lúc có người đỡ cậu dậy. Bằng không chính là trời mưa xuống, hai người cùng nhau chạy vào mái hiên tránh mưa. . . . ."

"Tur Tur à, " Trần Nhược Vũ không nhịn được muốn đánh gãy chân cô ấy, " Cậu đúng là xem quá nhiều tiểu thuyết, đúng là chẳng có bổ dưỡng gì."

"Cậu không tin những lời mình nói. Tớ cho tới bây giờ, thấy các cuộc gặp gỡ kiểu kinh điển đều là như vậy. À còn nữa, điện ảnh cũng có diễn , để cho các người vừa gặp nhau, đột nhiên tình yêu bùng nổ. Cậu xem tớ nè, có ba lần yêu đương đều là bởi vì tình cờ gặp nhau, rồi tiến tới với nhau. Có phải hiệu quả hơn nhiều so với cậu hay không."

"Tình yêu đột nhiên bùng cháy cũng sẽ đột nhiên lụi tàn." Trần Nhược Vũ vô cùng thành khẩn an ủi, "Giờ thì tớ đã hiểu tại sao mỗi lần cậu yêu đương đều không giữ lâu. Tớ sẽ hấp thu kinh nghiệm của cậu dạy dỗ, cảm ơn cậu."

"Nè, nè." Lương Tur Tur không vui, "Nhược Vũ, tớ tốt bụng chỉ ra cho cậu, cậu đừng miệng lưỡi độc ác như vậy với tớ chứ, nếu không người hợp với cậu tớ cá cũng sẽ là một nam nhân miệng lưỡi ác độc. Nồi nào đắp vung nấy, biết không hả?"

Lời này đâm trúng ngay giữa chỗ đau.

Trần Nhược Vũ liên tục xua tay."Tớ đâu có nói lời ác độc, tuyệt không nói lời ác độc. Tớ là người phụ nữ dịu dàng đức hạnh, tìm kiếm người đàn ông dịu dàng và đạo đức."

Lương Tur Tur chụp vai của cô, "Cố gắng lên, Nhược Vũ. Chỉ cần nghiêm túc cố gắng, sử dụng phương pháp thích hợp, người đàn ông dịu dàng đạo đức sẽ có. Cậu nghe tớ, vào thời điểm gặp mặt hẹn hò nếu như đối diện với người đàn ông đó không có cảm giác, vậy cậu hãy cẩn thận liếc mắt nhìn chung quanh. Tớ đây dùng kinh nghiệm đã đọc hàng chục ngàn những tiểu thuyết lãng mạn nhất, trải qua mấy chục lần yêu đương để truyền thụ lại cho cậu, đó chính là tình yêu luôn xuất phát từ sự bất ngờ."

Hai ngày sau, Trần Nhược Vũ đi xem mắt.

Người đàn ông xem mắt tên gọi Lý Kiện, là một đồng nghiệp của cô giới thiệu, là bạn bè của bạn bè, cách hai tầng quan hệ. Nghề nghiệp của đối phương là nhân viên nghiệp vụ một công ty mỹ phẩm. Lương Tur Tur nói đúng, trước khi xem mắt, trong

lòngTrần Nhược Vũ có kỳ vọng, có ý tưởng, có tưởng tượng, cho nên sau khi gặp mặt, quả thật đối với người đàn ông kia không có cảm giác gì. Nhưng nếu cũng đã gặp mặt, lãng phí thời gian buổi gặp này thì sẽ không hay lắm.

Vì vậy Trần Nhược Vũ vội vã chào mời bán bảo hiểm với hần. Lý Kiện này cũng thật là thức thời, hần cũng nhiệt tình hòa theo, Marketing mỹ phẩm với Trần Nhược Vũ.

Buổi xem mắt đã biến thành buổi tiếp xúc chào hàng sản phẩm nghiệp vụ, một nam một nữ bàn luận cực kỳ cao hứng, sau cùng còn hận sao lại gặp gỡ nhau trễ thế.

"Nếu quen biết cô sớm thật là tốt.Cô chắc chắn cũng có không ít các nữ đồng nghiệp nhĩ, cô nhớ giúp tôi tiến cử giới thiệu nhiều nhiều, đến lúc đó tôi sẽ tặng cô hàng mẫu nhiều một chút."

"Vậy chuyện bảo hiểm anh cũng giúp tôi chú ý một chút, nếu có bạn bè cần phải mua bảo hiểm, nhất định phải giới thiệu cho tôi nhé."

Hai bên cũng đầy miệng hứa hẹn, đồng thời vui sướng. Bộ dáng Trần Nhược Vũ đang thực cao hứng, chợt bên cạnh có một tiếng ho nhẹ, giọng nói của một người đàn ông vang lên: "Sao trùng hợp vậy, ở nơi này lại gặp được cô."

Là Mạnh Cổ.

Mặt của Trần Nhược Vũ có chút cứng lại. Một loạt lý luận của Lương Tư Tư đang ong ong ở bên tai cô

Chỉ là đáng tiếc, không hẹn mà gặp không phải là tình yêu, mà là oan gia.

"Hẹn hò à?" Oan gia hỏi.

Trần Nhược Vũ cười cười không nói.

"A, xem ra không giống. Là xem mắt chứ?"

Lý Kiện nhìn Trần Nhược Vũ một chút, cũng lễ độ cười cười như cô.

Mạnh Cổ cũng cười, hần nhìn trên bàn toàn bộ là mỹ phẩm dùng thử cùng tài liệu bảo hiểm, "Hình thức các người xem mắt thực rất đặc biệt."

Người này nói chuyện thực đáng ghét?! Trần Nhược Vũ lại một lần nữa cảm thấy vô cùng hối hận vì mình đã từng theo đuổi người này.

"Là đàn ông nhớ thanh toán tiền." Mạnh Cổ tựa hồ không nhìn thấy sắc mặt của Trần Nhược Vũ, cũng vỗ vỗ vai Lý Kiện dặn dò. Xong rồi phất tay một cái, cáo biệt, cùng một trong những người bạn nam của mình liền rời đi.

Lý Kiện bị chụp lấy vai phải có chút không biết rõ tình hình, nhịn không được hỏi: "Trần tiểu thư, người này là ai vậy?"

"Một người bạn, không thân lắm." Trần Nhược Vũ vẫn còn cảm thấy khó chịu trong lòng khi thấy Mạnh Cổ phát hiện mình chào mời bán bảo hiểm cho đối tượng hẹn hò của mình. Vốn dĩ cô cũng thấy chuyện đó cũng không có gì, nhưng khi hấn xuất hiện lại cảm thấy rất không thoải mái, thật mất thể diện.

"Điều kiện của anh tôi dường như không tệ lắm." Chẳng biết tại sao Lý Kiện lại thốt ra câu này, giọng nói có chút chua chua.

Trần Nhược Vũ gật đầu, "Ừ, có lẽ là vậy." Ngấm lại nhịn không được cô oán giận: "Thật đáng ghét, hấn lo chuyện hẹn hò của hấn là được, sao lại phải quấy rầy người khác."

Hẹn hò? Lý Kiện nhớ tới mới vừa rồi cùng Mạnh Cổ cùng đi ra ngoài chính là một người đàn ông. Hấn búng tỉnh hiểu ra, "A" một tiếng, "Hoá ra là như vậy."

Là cái gì? Trần Nhược Vũ nhìn vẻ mặt hấn, rất nhanh cũng hiểu được. Cô thể cô thật không biết là chuyện gì xảy ra, loại chuyện vu oan người này cô thật chưa từng làm qua, trên thực tế cô tương đối thống hận loại hành vi này, nhưng lúc này cô như có ma quỷ nhập vào người, không nhịn được muốn hăm hại cái người đáng ghét đó."Bị anh phát hiện rồi, anh tôi đúng là vậy."

Lý Kiện gật đầu mạnh, nghe được tin bất quá mặt anh tôi tràn ngập hưng phấn."Tôi biết mà, biết ngay mà."

"Biết cái gì vậy?" Một cái thanh âm u ám ở bên cạnh Trần Nhược Vũ, cô chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Chính là hấn.

Bác sĩ Mạnh Cổ đột nhiên đã quay trở lại.

☆ **Chương 5**

Sau lưng nói xấu người khác bị bắt quả tang, dưới tình huống như vậy nên phản ứng như thế nào đây?

Trần Nhược Vũ không có kinh nghiệm. Cô sững sờ một chút, nhắm mắt nói: ""Lý tiên sinh nói biết Bác sĩ Mạnh có sự nghiệp thành danh, rất có tương lai."

"Người có mắt nhìn như vậy, tôi sẽ rất yêu mến đó." Mạnh Cổ đến ngồi xuống bên cạnh Lý Kiện. Trần Nhược Vũ thật muốn vỗ trán.

Trả thù, hấn tuyệt đối đang trả thù.

"Bạn bè tôi đều đi hết rồi, tôi rất cô đơn." Mạnh Cổ hướng về phía Lý Kiện cười cười, cười đến nỗi trong lòng Lý Kiện vô cùng sợ hãi.

Đây chính là đang muốn tỏ ý với hấn? Nhưng hấn không muốn bị gã đàn ông xấu xa này hớp một ngụm đầu.

Lý Kiện nhìn Trần Nhược Vũ, mong cô giúp đỡ.

Nhưng Trần Nhược Vũ chính mình cũng là người đang chờ xử tội, ngay cả động một tý cũng không dám động.

Mạnh Cổ nhìn chằm chằm Lý Kiện tiếp tục cười, tay còn vỗ lên chân người ta. "Không biết Lý tiên sinh xưng hô như thế nào?"

"Lý, Lý Kiện."

"A Kiện a. . . . ." Mạnh Cổ kéo dài âm cuối khiến trong lòng Trần Nhược Vũ run cầm cập, còn gọi A Kiện, có cần gọi buồn nôn như thế không?

"A Kiện à, cậu đối với giữa quan hệ giữa đàn ông và đàn ông thấy thế nào?"

Lý Kiện nổi hết da gà lên, không có chú ý đến việc nói chuyện, chỉ vội vàng đem chân lấy ra.

Mạnh Cổ không thèm để ý nghiêng người qua, chỉ nhẹ nhàng lấy tay khoát lên vai Lý Kiện."Cậu không cần thẹn thùng, chúng ta làm nghề y, đã gặp qua rất nhiều, rất cởi mở."

Trần Nhược Vũ thật sự là nhìn không nổi. "Bác sĩ Mạnh."

Mới vừa mở miệng liền bị trợn mắt nhìn. Trần Nhược Vũ co rụt lại, nhanh chóng ngậm miệng.

"A Kiện có phải cậu khiếm khuyết kiến thức, cho nên lòng hiếu kỳ tương đối nặng hay không?" Lời nói này ẩn ý bên trong đến tột cùng có ý gì? Lý Kiện liên tục lắc đầu. Hắn một chút cũng không hiếu kỳ, không cần để cho hắn thử nghiệm một phen.

"Nếu không hiếu kỳ, thì đó chính là tính cách không tốt rồi. Bằng không sao lại ăn nói suy đoán lung tung nói xấu, bịa đặt phỉ báng người khác mà mặt còn đắc ý? Cho dù người ta ở cùng một chỗ với một người cùng giới tính khác làm cái gì đi nữa thì mắc mớ gì đến cậu chứ! Nếu như cậu rảnh rỗi ở không đến nỗi nhàm chán không có việc gì làm thì hãy trốn ở trong nhà mình xem một vài bộ phim tình cảm, hay hành động để giết thời gian, không nên đi ra ngoài cùng với người xa lạ thể hiện ý nghĩ dâm dăng, như vậy đối với trị an xã hội sẽ tạo thành mặt trái ảnh hưởng xấu. Ngay cả khi cậu không ra ngoài gieo họa cho người khác, cậu cũng làm ơn ở nhà soi gương nhiều một chút, chỉnh đốn tốt lại bản thân một chút rồi hãy quay lại gặp người khác. Cậu xem bộ đồ đây dầu mỡ cậu mặc kia, thật không nhìn nổi. đừng nói đến bộ mặt nhìn như đã gần bốn mươi còn muốn kết hợp với các cô gái trẻ tuổi, dáng dấp cậu như vậy mà chạy ra ngoài xem mắt, cậu không sợ làm.... thất vọng xã hội sao?"

Lần này là nói liền một mạch, không suy nghĩ sắp xếp liền bật thốt lên, giọng nói trước mặt quả thực xoay chuyển 180°, điều này làm cho Lý Kiện trợn mắt hốc mồm.

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ lên, cảm thấy những lời này giống như cũng cùng một bàn tay đang đánh vào trên mặt của cô.

Chỉ là người bị thương nặng nhất chính là Lý Kiện, hắn "Anh, anh. . . . ." Mất hết nửa ngày, nửa lời cũng nói không ra được, làm trò trước mặt Trần Nhược Vũ lại không tốt nên then quá thành giận, quan trọng nhất là, hắn không tin rằng trò then quá thành giận của mình, có phải là đối thủ của gã bác sĩ Mạnh này hay không. Mắt nhìn thấy đối phương khí thế nhàn nhã tràn đầy tự tin, vì vậy toàn bộ khí thế của hắn đã bị ngăn chặn.

"A Kiện, có phải cậu cảm thấy tôi nói như vậy là không đúng hay không? Không đúng chỗ nào? Cậu có ý kiến gì có thể nói ra, chúng ta có thể thảo luận một chút, đi sâu vào vấn đề một chút cũng không sao. Tôi theo đến cùng."

Còn tay kia lại trộm sờ lên bắp đùi người ta.

Lý Kiện chợt nhảy lên, không kịp suy nghĩ, cũng không kịp nói chào tạm biệt với Trần Nhược Vũ, lòng bàn chân như bôi mỡ chạy thật nhanh.

Trần Nhược Vũ ngơ ngác nhìn theo, cũng không biết phải phản ứng ra sao thì mới phải.

Lý Kiện đi rồi, Mạnh Cổ xoay mặt về hướng Trần Nhược Vũ. Trần Nhược Vũ liền thẳng lưng lại, biết kế tiếp hẳn muốn đối phó chính là cô.

"Tôi quay trở lại là muốn nói cho cô biết, cuối tuần này Doãn Tắc là bọn họ muốn làm bữa cơm tối, chỉ mời mấy người bạn bè thân tụ họp. Tôi vốn là muốn mời cô cùng nhau đến. Nhưng mà cô lại là loại người ở sau lưng đối với bạn bè buông lời bịa đặt nói xấu người khác, tôi nghĩ cô tốt nhất không nên đến tham gia."

Trần Nhược Vũ ngẩn ra, mặt đỏ lên như thiêu đốt.

"Cao Ngữ Lam cũng sẽ gọi điện thoại cho cô muốn mời cô, tôi hi vọng cô cự tuyệt, lý do cự tuyệt thì tự mình nghĩ đi, đừng làm cho mọi người trên mặt khó nhìn nhau, cô cứ nói gì thì nói." Lời nói của Mạnh Cổ không có ngữ điệu, tuy nhiên trong giọng nói vẻ thực nghiêm khắc.

Hắn tức giận rồi, cô biết.

Mạnh Cổ nói xong những thứ này, xoay người đi khỏi. Trần Nhược Vũ ngơ ngác ngồi ở chỗ cũ, chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cô không phải là người như thế, nhưng tại sao cô nói lời như vậy, còn hết lần này đến lần khác bị hắn tóm cổ, để cho cô muốn biện minh cũng không thể nào biện minh được. Cô ở trong lòng hắn trở thành một kẻ tiểu nhân chuyên lời kéo người khác bịa đặt sinh sự, cô cảm thấy rất khổ sở.

Trần Nhược Vũ ngơ ngác ngồi hồi lâu, gọi tính tiền, Cả người lẫn hồn phiêu du trên đường. Không có ngồi xe buýt cũng không có gọi tôxi, chỉ vùi đầu đi, cũng không biết đi tới nơi nào, chân mệt mỏi có chút đau, sau đó còn có nước nhỏ giọt đánh vào trên mặt của cô, cô ngẩng đầu nhìn lên, trời đang mưa.

Trần Nhược Vũ than thở, cô chính là người liên tục gặp xui xẻo mà. Đang cố gắng để tìm một trạm xe buýt trong vùng lân cận, xem thwr nên về nhà như thế nào, mưa chợt lớn lên. Trần Nhược Vũ che đầu, chạy thật nhanh đến đứng trước cửa một cửa hàng tiện lợi. Mới vừa chạy đến dưới mái hiên, lại thấy cửa của cửa hàng tiện lợi mở ra, một người đàn ông giơ lên một túi mua

hàng thật to bước ra ngoài, vừa đẩy cửa vừa nói điện thoại: "Mua rồi, mua rồi, các người muốn cá mực sợi, thịt bò khô, khoai tây chiên, bia, đậu rang. . . . . Cái gì, còn phải Ma Lạt Thang(*)? Các cậu cút đi! Đánh mặt chược ăn nhiều tiền như vậy còn yêu cầu cái quái gì, hiện tại trời mưa có biết hay không, có cái gì liền ăn cái đó đi, đừng có như vậy nữa mấy người cặn bã kia. . . . ."

(*)Ma Lạt Thang: tên một loại thức ăn thuộc vùng Tứ Xuyên (TQ), được chế biến với nhiều thành phần khác nhau (thường thì rất cay), ví dụ như một dạng đậu phụ chiên thịt bò với ớt...nói chung nhắc đến món này thì mình cũng mập mờ và chung chung thôi. Nó có nhiều loại quá, mình để 1 ảnh minh họa tạm nhé:

Người đàn ông dứt lời nói, vừa quay đầu chống lại ánh mắt của Trần Nhược Vũ.

Tốt lắm, lại là hần.

Bác sĩ Mạnh Cổ.

Đời người vì sao không có bất tương phùng, gặp ai tốt không gặp lại đi gặp phải hần.

Trần Nhược Vũ trong lòng muốn nôn ra, gặp nhau cần gì phải như từng quen nhau, nếu cô không biết hần chắc tốt hơn nhiều.

Trong đầu cô ngổn ngang, nét mặt đầy kinh ngạc của Mạnh Cổ, xoay người trong đầu buồn bực xông ra ngoài trời mưa. Thà bị ướt hết, cũng không cần mất hết thể diện.

Hần sẽ không cho là cô theo dõi hần chứ? Hạn sẽ không cho là cô có ý đồ bất chính đối với hần chứ? Hạn sẽ không cho là cô trong lòng để ý hần chứ?

Trần Nhược Vũ xông về phía trước, trong mưa to, một chiếc xe buýt vừa đúng chạy tới, cô cũng bắt kể xe này là tới chỗ nào, dù sao cửa mở ra cô liền hướng phía bên trên chạy lên xe. Cuối cùng một thân nhếch nhác ngồi ở đuôi xe.

Ngồi xuống, cô bắt đầu theo bản năng quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng của Mạnh Cổ. Hắn lên một chiếc xe hơi dừng ở ven đường. Trần Nhược Vũ nhận ra đó là xe của hắn.

Cô xoay người lại tựa lưng vào ghế ngồi buông ra lời tức giận, bọn họ, một là ngồi xe buýt, một là có xe riêng, quả nhiên là ở hai cái thế giới.

Chờ một chút, đây không phải là điều hiện tại cô nên tập trung suy nghĩ. Trọng điểm chính là, rõ ràng hắn mới là người tiểu nhân ở sau lưng cùng người khác cười cợt thị phi, nhưng trên thực tế cô lại ở trong lòng hắn biến thành kẻ tiểu nhân. Đây mới là hai cái thế giới.

Khi dễ lẫn nhau, lại cùng nhau vô tình gặp gỡ.

Đây chính là kết quả.

Trần Nhược Vũ rất xui xẻo ngồi nhầm xe buýt, cuối cùng đổi hết ba chuyến xe, đội mưa ướt cuộc trở lại nhà.

Lương Tư Tư ở nhà chờ cô, rất hưng phấn hỏi thăm cô kết quả xem mắt. "Như thế nào, người đàn ông xem mắt có phải không hợp khẩu vị hay không?"

Cô gật đầu.

"Vậy có hay không chuyện vô tình gặp được những người khác, để cho lòng của cậu 'tưng tung' nhẩy?"

Cô lại gật đầu, không chỉ 'ầm ầm' nhẩy, thiếu chút nữa nhẩy chết đi.

"Oa, tớ đã nói rồi, quá chuẩn rồi. Này, này, còn trời mưa nữa, có cái chuyện gì mà không lắng mạn nữa chứ?"

Trần Nhược Vũ quay đầu, áo khoác vẫn còn ở tích lại nước từ mái tóc dài nhỏ giọt, yếu ớt nói: "Tư Tư à, vô tình gặp được thì sao chứ, gặp được người tốt thì chính là gọi lắng mạn, gặp không được thì phải là cơn ác mộng."

Cơn ác mộng này có chút quá tổn thương sinh lực. Cô muốn đi tắm, sau đó lên giường đổi lại thành mộng đẹp.

Cô quả thật đúng là nằm mơ.

Trong mơ, Mạnh Cổ mặc một chiếc áo dài trắng khí suất đẹp trai, dịu dàng nói với cô: "Thật xin lỗi, tôi không nên cùng với các

y tá nói cô không tốt, là miệng tôi thiếu nợ, cô tha thứ tôi có được hay không?"

A, thực là kinh khủng quá! Hấn cư nhiên nói với cô lời xin lỗi!

Hơn cả kinh khủng chính là cô không hề liêm sỉ mặt cảm động đáp lại: "Không sao, tôi không ngại."

Không đúng, không đúng, ai nói cô không ngại? Cô rõ ràng rất để ý, rất bị tổn thương.

Nhưng Mạnh Cổ không nghe thấy trong lòng cô hô hào, hấn tiếp tục dịu dàng nói: "Nếu không ngại, vậy là cô không phải cũng có thể nói với tôi chút gì chứ?"

Muốn nói gì? Cô nháy mắt mấy cái, đỏ mặt. Nhanh như vậy sẽ phải nói rõ cô thích hấn?

Chờ một chút, cô có yêu mến hấn sao?

Chẳng lẽ hấn thật đang đợi cô tỏ tình?

Tỏ tình cái quái gì chứ, cô cùng hấn cắt đứt quan hệ tuyệt đối không lui tới.

Trần Nhược Vũ vừa ở trong mộng của mình giãy giụa, vừa lộn xộn lung tung loạn tưởng. Chợt, Mạnh Cổ mặt dữ tợn bắt đầu gầm thét: "*Ông* đây chỉ là nói mấy câu lời thật về cô, thì *ông* phải nói xin lỗi, cô cùng một người đàn ông xấu xa khác vu oan phỉ báng *ông* đồng tính luyến ái chẳng lẽ cô không nên thật lòng nói xin lỗi tôi một trăm lần ư? Cô khi nào thì biết *ông* đây yêu đàn ông? Ông kết giao qua bạn gái đứng xếp hàng thành một dãy từ cửa khoa bệnh viện có thể vẫn xếp hàng đến tận cửa nhà cô. Cô có cần hỏi các cô ấy thử *ông* có phải là yêu nam nhân hay không? Ra lệnh cho cô xin lỗi tôi! Nếu không chuyện này không xong đâu!"

Trần Nhược Vũ vừa chợt mở mắt, tỉnh lại.

Má ơi, thật là ác mộng!

☆ **Chương 6**

Ngày có suy nghĩ, đêm liền gặp mộng.

Trần Nhược Vũ còn nghiêm túc tổng kết một chút, nhất định là trong lòng cô đối với chính mình bịa đặt phỉ báng Mạnh Cổ còn rất băn khoăn, cho nên mới phải làm thành một giấc mơ như vậy.

Nhưng tại sao sau khi tỉnh mộng dư vị vẫn còn lặp lại, cũng là vì câu nói kia của Mạnh Cổ "Ông kết giao qua bạn gái đứng xếp hàng thành một dãy từ cửa khoa bệnh viện có thể vẫn xếp hàng đến tận cửa nhà cô", Hẳn thật sự là đã kết giao qua rất nhiều bạn gái sao?

Trần Nhược Vũ tuy rằng đối với suy nghĩ này của mình tương đối xem thường, nhưng vẫn là nhịn không được cứ phải ý đến. Lúc này cô mới phát hiện, mặc dù cô đã sớm đem Mạnh Cổ xác định là mục tiêu, hơn nữa từ khi theo đuổi cho đến buông tha cả quá trình này cũng đã có kinh nghiệm rồi, nhưng cô đối với người đàn ông này thật ra thì cũng không hiểu rõ là mấy.

Mạnh Cổ là hạng người gì đây?

Miệng lưỡi, da mặt dày. Điều này, tất nhiên, là bạn bè của bọn họ cũng biết mà.

Nhưng khi hấn ở bệnh viện đối đãi với các y tá, bệnh nhân lại là một sắc mặt khác. Ít nhất cô thấy được, sau khi người nọ mặc vào chiếc áo blue trắng thật đúng là trở thành một người mẫu mực. Nói chuyện nhẹ nhàng hài hước, làm cho người ta như trúng phải gió xuân, y thuật dường như cũng không tồi, cho nên số bệnh nhân theo hấn đặc biệt nhiều, ở khu nội trú bên kia hấn cũng là một nhân vật được hâm mộ đứng đầu.

Nhưng ngoài chuyện đó ra, cô còn biết được gì? Cô phát hiện thật ra thì cô cái gì cũng không biết. Chỉ trừ cố ý nghe qua hấn không có bạn gái. Nhưng tình trạng gia đình của hấn, kinh nghiệm tình cảm của hấn, sở thích của hấn....v.v, cô thật sự không biết gì cả.

Trong lòng buồn bực nghĩ, đúng là phụ nữ mà, mù quáng nên không thêm để tâm đến bất cứ chuyện gì khác, nên cô mới có thể làm ra chuyện giống như vậy, cái gì cũng không biết đã muốn đuổi theo người ta, còn kéo đến một đống chuyện rắc rối?

Ừ, tổng kết bài học, coi đây là cảnh cáo, chuyện ngu xuẩn như thế tuyệt không có thể tái phạm.

Mặt khác, vì mong muốn tâm được bình an, phải xóa sạch mọi nợ nần cùng hần.

Vì vậy, đêm thứ sáu, Trần Nhược Vũ đặt đồng hồ báo thức, rạng sáng bốn giờ bò dậy gọi cho Mạnh Cổ một cú điện thoại. Nghe trong điện thoại âm thanh chờ máy "Đôđô", lòng của cô cũng thiếu điều "Ầm ầm" nháy lên.

Đợi một hồi lâu, bên kia điện thoại có người tiếp lên. "Trần Nhược Vũ, hiện tại mấy giờ rồi, nếu cô gọi giờ này tốt nhất là phải có chuyện quan trọng!" Thanh âm Mạnh Cổ khàn khàn, giọng lớn, hiển nhiên bị đánh thức tâm tình thật không tốt.

Hung dữ như vậy! Trần Nhược Vũ da đầu run lên, dưới áp lực chợt cảm thấy tiềm năng của chính mình bị kích phát rồi.

"Là chuyện rất quan trọng. Tôi là vô cùng thành khẩn vì tôi hãm hại vu oan anh chuyện vấn đề giới tính nên nhận lỗi với anh. Nói như vậy là tôi không đúng, tôi cũng thực không cố ý làm như vậy, nhưng không biết tại sao lại như vậy, dù sao chính là tôi có lỗi, tôi dám làm dám chịu, nhận lỗi với anh."

"Chọn vào giờ này?" Giọng Mạnh Cổ càng lớn. Đây là đùa giỡn hần sao?

"Ừ, là cố ý chọn thời gian này, cảm giác đêm anh đánh thức thật không tệ, tôi cũng coi như là thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cũng phải nói qua, anh đối với tôi cũng không coi là nhân từ, chúng ta có qua có lại, ân oán đều đã xong. Anh cũng không cần mỗi khi nhìn thấy tôi làm uất ức bản thân, bởi vì tôi cũng không vui khi nhìn thấy anh, cho nên về sau nếu như mà tôi có không may gặp phải anh ở đâu, mong anh ngoảnh mặt, coi như không quen biết tôi."

"Trần Nhược Vũ." Mạnh Cổ bắt đầu thanh tĩnh, trong thanh âm vừa kinh ngạc vừa tức giận, "Cô thật là thiếu 3 tệ rưỡi gặp bác sĩ đúng không? Sáng sớm ngày mai cô tới đây, tôi giúp cô chen lấn đăng ký lấy số, cô mau đi khám, bệnh tâm thần không phải chuyện nhỏ, sớm một chút trị liệu, cuộc đời của cô còn có hi vọng."

"Không cần khách sáo. Ngày mai thứ bảy, tôi không cần đi làm, sẽ ngủ nướng. Bác sĩ Mạnh, anh phải khổ cực một chút rồi, ngày mai còn phải cố gắng công việc, cố gắng làm ra tiền."

"Tôi không chỉ ngày mai buổi sáng phải làm việc, hiện tại tôi vừa xong một ca giải phẫu gấp ngủ không tới nửa giờ, cô liền đánh thức tôi chọc phát điên, Cô chờ đó cho tôi. Người dám đối xử với tôi như vậy như vậy còn chưa có sinh ra."

A, hẳn hơn nửa đêm còn phải làm giải phẫu gấp, sáng sớm ngày mai còn phải đi tuần phòng bệnh. Ai nha ai nha, hẳn thật là khổ cực. Trần Nhược Vũ cắn răng, đem một chút đau lòng đối với hẳn toàn bộ dập tắt.

"Vấn đề sinh tồn của nhân loại này, bác sĩ Mạnh có nghiên cứu thông suốt hay không tùy anh. Mọi điều tôi muốn nói với anh đều đã nói xong rồi, tóm lại anh cũng nên kiểm điểm lại mình tốt một chút, không hện gặp lại!"

"Cạch" một cái, cắt đứt điện thoại.

Nào biết Mạnh Cổ lập tức gọi ngược lại, chuông điện thoại khiến tâm Trần Nhược Vũ cuồn cuộn. Cô bấm tắt, hẳn lại gọi.

Ôi trời ơi, lực chiến đấu của gã này sao lại mạnh như vậy, mới vừa xuống tay làm một ca phẫu thuật dài một giờ nên đi ngủ thật tốt, truy kích cô làm cái gì chứ? Trần Nhược Vũ đem điện thoại tắt máy, nhét vào dưới gối đầu. Sau đó cô thở ra một hơi, duyên dáng nằm lại trong chăn.

Tốt lắm, phụ nữ cũng là có tôn nghiêm. Dù là cô thực bình thường như vậy, bình thường đến nỗi không có một chút ánh sáng nào, loại tôn nghiêm này thỉnh thoảng cũng sẽ nhấp nháy một cái.

Sau lần đó một khoảng thời gian, Trần Nhược Vũ cũng không có gặp lại Mạnh Cổ. Sống điềm tĩnh, phẳng lặng như nước. Cô mỗi ngày chạy đến nhà khách hàng đưa phiếu bảo hành, làm một nhân viên bán thời gian nỗ lực bán tất cả các loại đồ chơi. Cô muốn kiếm thật nhiều tiền, ở nhà mặc dù không cần cô gửi tiền nuôi dưỡng, nhưng cô vẫn là mỗi tháng cố gắng gửi tiền về nhà.

Làm như vậy không phải vì cái gì khác, mà là vì mặt mũi.

Vì mặt mũi của người nhà, cũng là mặt mũi của cô.

Trần Nhược Vũ cũng không phải ham hư vinh, chỉ là ở quê hương thành phố C, chỗ đó, các bạn bè thân thích chung quanh cô đều tự mình ganh đua so sánh. Thành phố nhỏ người đông, có chuyện gì cũng truyền đi rất mau, các nhà tất cả nơi hoặc gần hoặc xa đều biết. Vốn là ganh đua so sánh là gia sự người khác,

cô không muốn ứng chiến, nhưng ba năm trước đây tiêu biểu nhất là - bạn tốt của cô Cao Ngử Lam bị bạn thân Tề Na vu hãm bắt cá hai tay, còn thiết kế một cuộc bắt gian trước mặt mọi người đem ra đùa giỡn, vì thế Cao Ngử Lam trở thành đối tượng phỉ nhổ của các bạn bè, cũng vì vậy chịu khổ bị bạn trai Trịnh Đào vứt bỏ.

Nguồn ebook : <http://cungquanghang.com/>

Địa phương nhỏ đối với chuyện một cô gái nhỏ bắt cá hai tay như vậy là rất nghiêm trọng, Cao Ngử Lam bị bắt bẽ ở trước mặt mọi người, hơn nữa còn bị Tề Na khiển trách việc có tình ái dạt dào với người đàn ông si tình khác, Trịnh Đào ở ngay trước mặt đang vừa tổn thương tình cảm vừa thẹn thùng. Hình ảnh thật đau khổ, trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người chửi rủa Cao Ngử Lam, không mắng cũng cùng cô ấy vạch rõ giới tuyến, quyết không giúp.

Trần Nhược Vũ là bạn thân Cao Ngử Lam, cho nên người hãm hại Cao Ngử Lam là Tề Na cũng vốn coi như là bạn thân, phỉ nhổ Cao Ngử Lam trước mặt người cũng là bạn bè của nhau. Thời điểm xảy ra sự kiện kia Trần Nhược Vũ cũng ở đó, cô cũng chứng kiến được tất cả.

Cao Ngử Lam nói cô ấy không có bắt cá hai tay, là hiểu lầm. Nhưng không có ai nguyện ý tin tưởng cô ấy. Trần Nhược Vũ ở trong lòng tin cô ấy, thế nhưng ngay tại cái tình cảnh lúc đó, cô cũng không dám đứng ra nói chuyện giúp bạn tốt của mình. Cô im lặng, một câu nói cũng không có nói.

Cô không dám. Cô sợ bị cô lập, bị phỉ nhổ. Ở cái thành phố nhỏ xíu đó, bạn bè cũng lòng vòng chỉ có bao nhiêu.

Cô do dự, sau đó cô hối hận mãi không thôi.

Cô đứng ở bên một đám người gọi là bạn bè chính nghĩa kia, nhưng lại mất đi người bạn thân là Cao Ngử Lam này. Cao Ngử Lam cuối cùng rời khỏi thành phố C đi đến thành phố A, rời khỏi cả đám người bạn họ.

Đây là sự thật như gai nhọn đâm sâu vào tim Trần Nhược Vũ, cô cảm thấy Cao Ngử Lam là bị ép phải bỏ đi, mà cô chính là đồng lõa. Cái gai nhọn này thường xuyên đâm cô rất đau, đau đến mức lương tâm không được thanh thản.

Rốt cuộc có một ngày cô đau đến không chịu nổi, cô vùng dậy, cô nói cô tin tưởng Cao Ngử Lam tuyệt không phải là người

như vậy, cô nói sự tình này bên trong nhất định là có hiểu lầm.

Nếu như chuyện này là có hiểu lầm, liền chứng tỏ Tề Na cùng Trịnh Đào đang làm trò quỷ. Tề Na dĩ nhiên sẽ không cho phép lời nhận xét như vậy xuất hiện. Thân là bị người hại, Trịnh Đào cùng Tề Na lấy sự đồng tình cùng ủng hộ của mọi người. Cô một mình nói lên sự thật Trần Nhược Vũ quả thật bị chèn ép, xa lánh.

Kết quả của bị chèn ép là, từng hành động mỗi một sự kiện của cô đều sẽ bị những người này lấy ra bàn luận. Cô tăng hai cân, cô mặc y phục quê mùa, công việc của cô không tốt, cô không tìm được bạn trai. . . . .

Lời nói độc ác của con người cũng giống như nọc rắn độc, Trần Nhược Vũ bị cắn đến thương tích khắp người. Vì vậy cô cũng bỏ chạy giống Cao Ngữ Lam, chạy trốn đến nơi lúc trước Cao Ngữ Lam chạy trốn tới - Thành phố A.

Cô cùng Cao Ngữ Lam bỏ qua hiềm khích trước kia, và một lần nữa trở thành bạn bè. Nhưng ân oán quê nhà bên kia cũng không bởi vì cô đã bỏ đi mà kết thúc. Cô cẩn thận tận lực cất giấu tin tức của mình, không thèm nghĩ đến công việc của mình, chức vị, tiền kiếm được cùng mối quan hệ bạn bè của mình ở trong miệng những người bị nói thành cái dạng gì.

Bán bảo hiểm không phải là một điều vinh quang gì ở thành phố nhỏ bé như thành phố C. Cô liêu mạng làm việc ở thành phố A, công việc cũng không thuận lợi, sau lại cô lại làm nghề bán bảo hiểm, nhưng tới tết về nhà khi trong nhà hỏi đến, một đồng bạn bè, bà con thân thích, ánh mắt tò mò để ý các loại của họ nhắm đến cô thì cô đành đem cái từ 'bán bảo hiểm' này nuốt xuống cô nói cô làm ở một công ty mạo dịch.

Vì vậy cha mẹ lộ vẻ mặt hài lòng, các bà con thân thích cũng không có từ gì tốt hơn để bắt bẻ, từ khi cái đám bạn bè kia mỗi người đi một ngả cũng không có nghe được nói bóng nói gió cái gì nữa. Lúc ấy Trần Nhược Vũ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng một lời nói dối tất nhiên là cần nhiều lời nói dối hơn để che đậy. Cho nên Trần Nhược Vũ rất ít trở về thành phố C, cũng rất ít liên lạc với người trong nhà.

Nhưng trên thực tế Trần Nhược Vũ đối với công việc của mình rất là hài lòng, thời gian có co có giãn, có một chút tự do phát huy bản lĩnh, đến mức độ nào đó, cũng để giúp đỡ những người khác, mình cũng có thể kiếm được tiền, sống qua ngày không là

vấn đề, điều này làm cho cô thỏa mãn. Mà cô không phải chỉ bán bảo hiểm mà thôi, cô là thật có cố gắng đang vì khách hàng của cô phục vụ mọi nhu cầu.

Này không phải chứ, hôm nay, một khách hàng của cô bị tai nạn xe cộ nhập viện, một cú điện thoại đánh thẳng vào cô, Trần Nhược Vũ liền vội vã chạy đến bệnh viện, đi hỏi thăm tình huống căn kẽ, sẵn sàng giúp đỡ anh tôi chiến đấu lấy phí bảo hiểm.

Nhưng cái bệnh viện kia, chết tiệt lại là nơi bác sĩ Mạnh Cổ đang làm việc. Cô đang ở phòng bệnh của khách hàng, thật là có chết cũng không được tử tế, nói ra tên bác sĩ chủ quản lại chính là Mạnh Cổ.

Mặc dù Trần Nhược Vũ xác định cơ hội ít có khả năng gặp phải nhau trong suốt thời gian này, nhưng vẫn là bị bác sĩ Mạnh Cổ cản đường ở phòng giải khát.

"Trần Nhược Vũ, cô còn dám tới đây."

"Bệnh viện là nơi công cộng, tôi việc gì mà không thể tới. Ngược lại là phòng trà nước này phòng tương đối bị khuất, chúng ta cô nam quả nữ ở chỗ này không thích hợp. Bác sĩ Mạnh anh bận rộn như vậy, nhanh đi cứu sống người đi, thế giới này cần anh đó."

"Lần đó cô phát bệnh thần kinh gì, làm cái gì nửa đêm gọi điện thoại mắng tôi?"

"Tôi không có mắng anh, rõ ràng là tôi gọi điện thoại nói xin lỗi."

"Vậy sao?" Mạnh Cổ đưa hai cánh tay ôm ngực, một bộ như 'tôi ở đây nghe cô nói ra cảm xúc'.

Hắn đang tính toán cùng cô dây dưa nữa sao? Trần Nhược Vũ nhú chân mày, đem bình nước nóng vừa nấu để xuống, cũng hai cánh tay ôm ngực, một bộ 'anh muốn gì.'

Mạnh Cổ đối với cô nhếch lông mày thật cao, nâng cao giọng: "Ai da, cô thật đúng là tiến bộ. Tôi cho cô một cơ hội, cô nói xem, phạm sai lầm chính là cô, sao cô vẫn có khí thế đến vậy."

Trần Nhược Vũ không nói lời nào. Cô không nghĩ ra được lời nói sắc bén nào, nói không lại hắn liền trầm mặc, nghẹn chết hắn cũng coi như thắng.

Quả nhiên Mạnh Cổ mất hứng, hắn còn nói: "Cô nói tôi không nhân từ, là có ý gì? Cũng bởi vì tôi không để cho cô tham gia tự

tập, để cho cô cự tuyệt lời mời của Cao Ngữ Lam? Khi đó chuyện cô làm gì thì tự trong lòng cô biết, chẳng lẽ tôi còn phải cười tươi ra mặt nói lời cảm tạ cô phỉ báng tôi? Tôi là một người đàn ông, chịu không nổi người khác hăm hại tôi đặt điều này nọ, người khác như thế nào tôi không cần quan tâm, đó là tự do của người ta, nhưng cô vu oan đến nhân phẩm phái nam của tôi thì không được, mà lại là một vấn đề rất nghiêm trọng."

Nghiêm trọng lắm sao? Cô cũng còn có tôn nghiêm của phái nữ đấy. Hẳn cùng các nữ y tá miệng linh tinh nói cô không tốt, cô cũng bị tổn thương đấy.

"Cô không xét lại mình, còn nửa đêm quấy rầy tôi, làm gì vậy, muốn câu dẫn tôi chú ý cô?"

Một cái liếc mắt ném qua.

"Thế nào, tôi nói không đúng sao? Vậy khi đó cả ngày cô chạy tới bệnh viện là có ý gì?"

Lại còn vạch trần vết sẹo của cô. Mặt Trần Nhược Vũ đỏ lên, trên mặt có chút không nén được cơn giận.

Mạnh Cổ không để ý tới, vẫn còn tiếp tục dạy dỗ."Cô gái này thay đổi cũng quá nhanh, thực không hiểu nổi cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Đột nhiên không tới coi như xong, không lãng phí tài nguyên chữa bệnh cũng là chuyện tốt. Nhưng cô xem tôi như kẻ thù là sao? Đột nhiên xa cách còn làm nhục tôi. Đùa giỡn tôi à? Tôi đã nói với cô, chuyện này là cô không đúng. Nhân phẩm của đàn ông cũng giống như thân thể người phụ nữ, không thể tùy tiện đùa giỡn."

Còn nói cô không đúng. Là cô thay đổi nhanh sao? Hẳn sau lưng lời kéo người thị phi đùa giỡn là được? Vậy mà hẳn còn luôn miệng nói mình là đàn ông!

Trần Nhược Vũ giận đến đầu nóng lên, lời nói cũng bật thốt lên: "Bác sĩ Mạnh nói là cơ thể của đàn ông cao quý, còn nhân phẩm phụ nữ thì có thể tùy tiện đùa giỡn sao? Thật là không có khí tiết. Đàn ông có gì đặc biệt hơn người, đàn ông thì có nhân phẩm, còn phụ nữ thì không có sao? Bác sĩ Mạnh lại quá đề cao mình, còn người khác đều là thói tha chó má à? Đổ lỗi hay quá nhỉ Bác sĩ Mạnh có đọc qua sách không, hiểu đạo lý này không. Tôi làm sai, tôi dám nói xin lỗi, Bác sĩ Mạnh dám sao? Tại sao nhân phẩm của đàn ông thì quan trọng hơn phụ nữ? Tôi cho anh biết, nhân phẩm của người phụ nữ cũng không khác gì (**) đàn

ông, mềm yếu chỉ sẽ thống khổ, cứng rắn mới có thể mang đến
kiêu hãnh.

((**)) chỉ bộ phận sinh dục nhé ^^)

Một chuỗi dài lời nói của cô trượt ra, làm liền một mạch
không hề dừng lại. Mạnh Cổ nghe có chút sững sờ, cuối cùng kịp
phản ứng, lại bắt đầu cười.

Cười cái gì mà cười, thật đáng ghét.

"Cô khá lắm. Trần Nhược Vũ, cô lợi hại, đều có ** rồi."

Cái gì ?Cái gì? Đồ lưu manh!

☆ **Chương 7**

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ lên, tự biết lỡ lời. **? Cô nhưng thật ra là muốn nói. . . . . Tiểu huynh đệ? Tiểu đệ đệ? Nhị huynh đệ? . . . . .

Mặt càng đỏ, máu càng dồn lại.

Tại sao cô phải e thẹn vì cái bộ vị đó của nam nhân chứ? Nhân phẩm người phụ nữ cùng nơi đó thì có cái quái gì quan hệ chứ, cái gì ** làm ví dụ thôi. Thô tục a thô tục! Cô hối hận, cô thật là miệng nói lời thiếu động não mà.

Đều là lỗi của hắn, hắn nói gì nhân phẩm người đàn ông cùng thân thể người phụ nữ, hại cô dùng phép so sánh theo.

Tên vô lại, đem cô làm hồng mất rồi. Nhưng cô là người văn minh, lời nói thô tục như vậy, tuyệt đối không phải là cô nói. Trần Nhược Vũ chộp cằm lên bình thủy, đẩy Mạnh Cổ qua một bên xông ra ngoài.

"Này, chúng ta còn chưa nói xong mà, cô còn có so sánh mới mẻ gì nữa, nói cho tôi nghe đã." Mạnh Cổ ở sau lưng cô lớn tiếng cười.

Cười? Có cái gì mà cười chứ!

Trần Nhược Vũ dưới chân như bơi mớ, thật nhanh chuẩn đi. Cô muốn cách hắn thật xa thật xa, xa xa, xa xa. . . . .

Nhưng cuộc đời là vậy, có lúc người sợ cái gì sẽ gặp phải cái đó.

Trần Nhược Vũ không những không thể cách hắn thật xa, khi bước vào phòng bệnh, trùng hợp ngẫu nhiên bác sĩ phụ trách lại là Mạnh Cổ.

Chuyện là đã xảy ra như thế đó.

Vị khách hàng xảy ra tai nạn xe cộ kia chính là người đã mua bảo hiểm của Trần Nhược Vũ, việc này vốn bên bảo hiểm phải bồi thường, nhưng kì lạ ở chỗ vụ tai nạn xe cộ này lại phát sinh ra một chút vấn đề về thẩm định. Nếu kết quả thẩm định khác đi, khách hàng của cô sẽ không nhận được tiền. Người khách hàng mua bảo hiểm, anh tôi vốn là gà trống nuôi con, Trần Nhược Vũ cảm thấy ban đầu người ta tin tưởng cô nên mới tiêu tiền mua bảo hiểm của cô, hiện tại có rắc rối xảy ra, nên cô hết sức giúp đỡ anh tôi lúc này. Vì vậy cô chạy vạy khắp nơi, đến công ty, tìm

cảnh sát giao thông, tìm các đơn vị liên quan, kết giao các loại quan hệ, nhưng chuyện này thực không dễ gì giải quyết, bởi vì người trong cuộc hai bên khẩu cung không nhất trí, mà nơi xảy ra vụ tai nạn lại không có camera theo dõi nên cảnh sát giao thông cũng không dễ kết luận..

Giăng co hơn nửa tháng, cuối cùng điểm mấu chốt cũng rơi vào người của một người khác trong cuộc. Nhưng bên kia người nọ sống chết cũng cố cãi bay cãi biến, còn nói người khách hàng của Trần Nhược Vũ không tuân theo đúng quy định đựng phải hẳn.

Trần Nhược Vũ vì chuyện này bể đầu sút trán, vì muốn có được chân tướng của sự tình, khiến những người kia nói ra sự thật, nhưng cô phải chạy muốn gãy chân. Hết lần này tới lần khác mấy ngày liên tục người mẹ vĩ đại của cô ngày ngày gọi điện thoại cho cô, ân cần hỏi thăm công việc cùng bạn bè kết giao của cô.

"Nhược Vũ à, mẹ nghe cậu lớn của con nói, các công ty lớn tiền lương hàng năm mỗi năm mỗi tăng, công ty của con cũng là một công ty lớn, có đúng như vậy phải không? Con đi làm cũng hơn một năm rồi, có phải cũng đến lúc được tăng lương rồi hay không hả? Còn nữa nha, A Yến sát vách nhà mình, cũng không phải là tốt nghiệp cái trường học cao cấp gì, công việc mới đi làm hai năm, nghe nói liền thăng lên chức quản lý, mẹ cũng vậy cùng bên đó nói chuyện, con cũng là quản lý của một công ty thương mại, công ty rất lớn, là giám đốc nghiệp vụ, có đúng không?"

Trần Nhược Vũ than thở ở trong lòng, cô nên nói với mẫu thân đại nhân như thế nào đây, thế giới này thực khó khăn, có mười người đi làm, năm người đã tự xưng làm quản lý, trong đó có ba là thật, hai người kia chỉ nghĩ mà thôi. Quản lý cái cái chức danh này, thật không bao nhiêu tiền.

Rất nhiều người bề ngoài thì sang trọng xinh đẹp, thực tế lại là mướn phòng nhỏ gặm mỳ ăn liền, cũng giống cô chính là như vậy.

Nhưng cô không dám cùng mẹ mình nói đến chuyện đó, cô sợ chết – Sợ sẽ bị phiền chết mất. Mẹ cô không phiền chết thì cha cô cũng phiền chết, cha cô không thì cũng có các người thân trong họ hàng, các thân thích còn có thể mang theo những người bà con xa, dòng họ xa, láng giềng xa mà phiền chết cô.

Vì vậy cô lại nói dối, cô không phải nhân viên chào hàng bán bảo hiểm, cô là làm quản lý tòa chổi lợi ở công ty một công ty thương mại lớn.

Chuyện như vậy khiến tâm trạng Trần Nhược Vũ cực xấu. Cô cúp điện thoại của mẹ, lòng tràn đầy cảm giác tức giận, ngồi xổm xuống chờ trước cửa nhà cái gã gây tai nạn xe cộ.

Cô giận chính mình. Tên lương gạt! Cuộc sống như thế có ý nghĩa gì? Cô thật tức cái tên gây tai nạn rồi còn không dám gánh chịu trách nhiệm tai nạn xe cộ cho người bị nạn, và không dám nói sự thật với mọi người, làm cho người ta bị thương lại mất tiền, hấn tai sao cũng vui vẻ cho được?

Có lẽ là mặt trời chói chang khiến Trần Nhược Vũ nóng đến váng đầu, có lẽ là bị cú điện thoại của mẹ cô kích thích thần kinh, dù sao Trần Nhược Vũ vốn là đã chuẩn bị kế hoạch hoàn hảo cùng người kia nói chuyện, sau đó lặng lẽ đem ghi âm toàn bộ sự thật câu chuyện rồi nói lời khách sáo liền rút lui nhưng kế hoạch đã bị vỡ tan tành. Nói là sẽ ghi âm cuộc nói chuyện, nhưng là cô cùng đối phương đánh chửi máu chó một trận.

Bên kia mang theo bạn bè, tổng cộng là hai người đàn ông, vốn dĩ bọn hấn cũng chẳng phải là dạng văn minh lễ độ gì, đối với Trần Nhược Vũ xô xô đẩy đẩy, bị mắng sau càng thêm tức, bắt đầu động tay động chân, tâm tình của Trần Nhược Vũ dưới sự kích động để lộ ra ý tứ, máy ghi âm bị người ta xô đẩy còn bị rơi ra khỏi túi xách, bị người tóm lấy, lần này càng thêm nóng giận.

Đối phương muốn cướp, cô thì muốn bảo vệ. Vì vậy cô một thân là phụ nữ cùng hai gã đàn ông đánh nhau.

Một cuộc chiến thực sự!

Và thật là bị đánh!

Ấn tượng cuối cùng Trần Nhược Vũ nhớ được là cô đem máy MP3 ghi âm nắm thật chặt trong tay và ôm ở trước ngực, cô té xuống đất thân thể cuộn tròn lại, giống như bảo vệ một cái gì đó cực quan trọng trong tay. Người đàn ông kéo cánh tay cô, đá cô một cái ngay bụng, rất đau, mà ở xa xa có người kêu to: "Các người đang làm gì thế! Dừng tay! Tôi báo cảnh sát bây giờ!"

Trần Nhược Vũ có chút mơ hồ, cô rất sợ, sợ tới mức chết khiếp. Cô lớn như vậy trước đây còn không có ai từng đánh qua cô. Cô thật sự muốn khóc, lại dường như không khóc nổi, cô nghe được tiếng xe cảnh sát, nghe được có người nói muốn đưa cô đi

bệnh viện, sau đó đến lúc cô tỉnh táo, cô thật sự là đang ở bệnh viện.

Trần Nhược Vũ tại phòng cấp cứu bị đẩy đến đẩy lui bắt đi làm các loại kiểm tra, băng bó, khâu vết thương, chích thuốc, giăng co nửa ngày liền mệt mỗi ngủ thiếp đi. Đợi tới khi cô mở mắt ra, mới phát hiện mình đã ở trong phòng bệnh.

Cảnh sát tới, đồng nghiệp tới, còn có các khách hàng mua bảo hiểm của cô cũng tới thăm. Chuyện đã xảy ra lần này bên bảo hiểm chịu tri trả, dường như càng thúc đẩy cô hy vọng phát triển thêm hướng đi này. Hai cái người đàn ông đánh cô đã bị bắt, những gì cô ghi âm lại được vẫn còn nguyên, đối phương vì tự bảo vệ mình, trải qua thẩm vấn, sợ hãi thừa nhận trách nhiệm, lại còn có ý cùng tính bồi thường chi phí thuốc men chữa bệnh cho Trần Nhược Vũ và các tổn thất liên quan khác.

Những thứ này đều là cô dần dần được biết. Lúc cô mới vừa nhập viện tình trạng không được tốt lắm, buổi tối hôm đó còn nóng sốt. Theo như lời cô gái người nhà của bệnh nhân cùng phòng với cô, cô là một đêm nói mê sảng.

Trần Nhược Vũ nghe xong thực ngỡ ngàng, não loạn cả đêm, chẳng phải là làm cho người khác không có cách nào ngủ được sao.

Người bệnh chung phòng xua xua tay, "Không sao, không sao, nằm viện chính là như vậy, sao có thể giống như ở trong nhà mình được. Nhưng mà nói nè, cô có quen biết với bác sĩ ở đây sao, tôi vào đây ở tới mấy ngày cũng liên chỉ khi bác sĩ đến phòng kiểm tra thăm bệnh nói thấy đến hẳn, nhưng cô mới vào ở có một đêm, hẳn đều luôn ở lại trực, còn thỉnh thoảng ghé thăm cô một chút."

"À, không phải đâu, là tôi sốt quá cao, bệnh tình nguy cấp, lại không người thân chăm sóc, bác sĩ trực ban sợ tôi gặp chuyện không may." Trần Nhược Vũ sờ đầu một cái, bây giờ đầu còn cảm thấy rất choáng váng, tối hôm qua xảy ra chuyện gì cô thật không có ấn tượng gì, chỉ nhớ mang máng cô lôi kéo tay của một người, nói rất nhiều.

"Là sốt quá cao. Nghe nói 39 độ, y tá đã chích thuốc cho cô hai lần."

Trần Nhược Vũ lắc đầu: "Hoàn toàn không có nhớ gì đến chuyện chích thuốc."

"Cô còn lôi kéo tay của bác sĩ và nói rất nhiều."

Thật xấu hổ quá. Trần Nhược Vũ than thở. Chỉ là bệnh nhân khi phát sốt cùng bị điên gần giống nhau, làm bác sĩ kiến thức rộng rãi, hẳn là sẽ không để ý.

"Cô quen biết bác sĩ sao?" Người chung phòng bệnh vẫn còn ở nói đến chuyện này, "Lôi kéo tấm rèm giường, tôi không có nghe được rõ, nhưng mà thật ra nghe được cô luôn miệng chửi bác sĩ Mông Cổ."

Cái gì? Cô lại xúc phạm bác sĩ?

Trần Nhược Vũ há to miệng, có chút há hốc mồm. "Ặc, bác sĩ kia không có tức giận chứ?"

"Không có đâu. Tôi không thấy được vẻ mặt của anh tôi, chỉ nghe anh tôi vẫn có cùng cô nói chuyện qua lại. Cô nói Bác sĩ Mạnh gì đó gì đó, sau đó Bác sĩ Mạnh còn có trả lời với cô."

Trần Nhược Vũ miệng há lớn hơn, lắp bắp kinh hãi. "Tôi gọi tên anh tôi là Bác sĩ Mạnh?" Xong rồi xong rồi, cô cũng không biết kéo cái người bác sĩ nào mà nói xằng nói bậy nữa rồi, cô đều nói những gì rồi hả? Coi người khác như thành Mạnh Cổ rồi, kì này thật quá mất mặt mà. Cô rốt cuộc đều đã nói cái gì vậy chứ?

Trần Nhược Vũ cẩn thận hỏi, nhưng người chung phòng bệnh lắc đầu nói: "Nghe không rõ cô nói cái gì nữa, tôi khi đó cũng có chút mơ hồ, nửa mê nửa tỉnh. Cô có thể hỏi Bác sĩ Mạnh thử xem, hôm nay anh tôi sẽ kiểm tra thăm bệnh phòng này."

"Hỏi Bác sĩ Mạnh?"

"Đúng vậy, bác sĩ Mạnh Cổ."

Sấm sét giữa trời quang! Trần Nhược Vũ lúc này miệng há to đến nỗi có thể ngậm cả quả trứng vịt.

"Tối hôm qua tôi lôi kéo tay bác sĩ Mạnh Cổ nói chuyện?" Cô hỏi.

"Đúng. Cô nói bậy bạ thao thao bất tuyệt không dứt, tôi phí rất lớn sức lực mới nghe hiểu được lúc ấy cô là đang nói gì." Trả lời cô là người đang đứng ở cửa phòng bệnh.

Trần Nhược Vũ lập tức quay phắt đầu, đối mặt với ánh mắt của Mạnh Cổ.

Áo dài trắng mặc trên người hẳn, thật là làm cho hẳn thêm phần đẹp trai a.

Trần Nhược Vũ rất muốn giả bộ té xỉu, nhưng lúc này cần phải kiên cường để giữ lấy tôn nghiêm của người phụ nữ, để cho

cô duy trì các biểu hiện trên khuôn mặt của mình. Cô không chột dạ, mà tỏ ra tự tại vô cùng!

Mạnh Cổ dẫn theo hai bác sĩ trẻ đi vào, kiểm tra phòng chẩn bệnh.

Trần Nhược Vũ nhắm nghiền hai mắt, rốt cuộc hiểu rõ được tình cảnh của mình.

Cô bị người ta đánh rất mất thể diện, được đưa vào bệnh viện, nằm phòng bệnh rất tốt, bác sĩ phụ trách cũng rất đẹp trai, tên là Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, loại tình huống này làm cô thực muốn chết quách đi ai có thể hiểu cho thấu?? Cô rõ ràng quyết tâm đoạn tuyệt cùng hẳn cả đời không qua lại với nhau rồi, nhưng luôn gặp mặt trong tình huống xấu hổ như vậy là sao?

Lòng tự trọng mỏng manh của cô giống như cùng cái gì đó của đàn ông đột nhiên bị người ta bay lên đập một cước . . . . . A, không, cô là người văn minh, không thể giống như anh tôi có thể nói lời khiếm nhã, đưa ra ví dụ thô tục.

Cô là người văn minh.

Máu nóng trên mặt Trần Nhược Vũ dồn lên đỏ bừng, mở mắt nhìn Mạnh Cổ một chút, hẳn đang dặn dò bệnh nhân giường bên cạnh cách dùng thuốc, quay đầu thấy cô nhìn chăm chú, cười như không cười liếc mắt đáp trả cô một cái.

Trần Nhược Vũ vừa xoay đầu, vừa dẫn lòng xuống tự ngữ mình là người văn minh, lại vừa rất muốn đập hẳn hai cái.

☆ **Chương 8**

Dĩ nhiên là cô không có thật đập hấn.

Mà hấn cũng tỏ ra như một bác sĩ bình thường nghiêm túc xem bệnh, tỉ mỉ truyền thụ kinh nghiệm cho các bác sĩ trẻ kia. Hấn đối với bệnh nhân rất kiên nhẫn, có vấn đề gì cũng cặn kẽ giải đáp, hài hước khôi hài, lời nói dí dỏm, chọc cho bệnh nhân rất vui vẻ, thích thú.

Trần Nhược Vũ vẫn không lên tiếng trong suốt quá trình hấn kiểm tra phòng bệnh. Cô cảm thấy người đàn ông này thực sự chăm chỉ lúc làm việc, thật đúng là rất quyến rũ, thậm chí không gây phiền nhiễu. Mà hấn cũng không có ở trước mặt người khác gây phiền toái cho cô, chỉ trừ một vài thời điểm khi hấn nhìn về phía cô, sẽ lộ ra cái loại biểu tình mập mờ đó.

Không đúng, cô lại dùng sai từ ngữ để mô tả rồi. Đó không phải là mập mờ, người đàn ông xấu xa khinh thường cùng cô mập mờ. Không đúng, phải nói là cô khinh thường cùng hấn mập mờ.

Nói tóm lại, thân là bệnh nhân Trần Nhược Vũ cùng Mạnh Cổ thân là bác sĩ bình an vô sự hai ngày, bầu không khí hài hòa đến độ khiến Trần Nhược Vũ hoài nghi mình có phải hay không bị hai gã ác nhân kia đánh đến ngu, xuất hiện ảo giác.

Nhưng đến ngày thứ ba, Trần Nhược Vũ rốt cuộc xác nhận cô không có ngu, cô là người bình thường.

Ngày hôm đó Trần Nhược Vũ cảm giác thân thể thật tốt, vì vậy mặc quần áo bệnh nhân ngồi trên ghế dài ở vườn hoa lầu dưới phơi nắng. Đang tính toán này nằm viện tốn bao nhiêu tiền, cô là định đi tìm y tá hỏi xem thủ tục đã có thể xuất viện được chưa. Lúc này, một người mặc áo dài trắng cực kỳ anh tuấn, đặt mông ngồi ở vị trí bên cạnh cô.

Trần Nhược Vũ có chút không được tự nhiên, cô theo bản năng xê dịch ra, lại ho nhẹ hai tiếng, trong đầu chột ngỗng ngang. Lúc này Mạnh Cổ lên tiếng.

"Trần Nhược Vũ, tôi biết rõ cô là đang suy nghĩ cái gì."

Cô suy nghĩ gì? Cô thật là cái gì cũng chưa nghĩ đến.

Nhiều lắm là suy nghĩ một chút nếu cùng bác sĩ Mông Cổ này không có quen biết qua sẽ thật tốt đi. Hoặc là lại suy nghĩ muốn

đợi ra khỏi viện coi như không biết hấn. Bằng không cô chính là suy nghĩ một chút vị bác sĩ Mông Cổ này đối tốt với cô hai ngày nay, sau đó lại muốn nói với cô điều gì khó nghe nữa đây? Cô lần này phải kiềm chế tốt chính mình miệng, không thể nói ra lời khó nghe. Có lẽ cô còn nghĩ, nghĩ vì sao rõ ràng tưởng là đã tránh xa anh tôi một chút tốt lắm rồi vậy mà lại luôn có thể gặp được anh tôi. Hoặc người nào khác được cho là .....

"Cần tôi thông báo cho Cao Ngữ Lam ghé thăm cô không?"

"À?" Trần Nhược Vũ nhất thời từ trong lúc miên man suy nghĩ bị chấn động tỉnh lại. "Không cần, không cần." Tay cùng đầu cùng nhau xua. "Đừng nói cho cô ấy biết."

Bị người ta đánh phải vào bệnh viện như vậy, vẫn là đừng cho người khác biết thì tốt hơn. Cô cùng bác sĩ Mông Cổ giữa loại oán khí quý dị này, cũng không cần cứ để cho bạn bè khác biết là hay.

"Trần Nhược Vũ, thật ra thì cô không phải hiểu rõ tôi."

"Cái gì?" Trần Nhược Vũ rất hoài nghi có phải hay không mình bị đánh cho não chấn động cho nên khả năng nghe cùng năng lực lý giải có vấn đề, bằng không từng lời nói của Bác sĩ Mạnh cô thế nào theo không kịp?

Theo những gì cô nhớ được, đầu tiên là đề cập đến Cao Ngữ Lam, sau nữa lại nhảy tới đề tài hiểu biết hấn. Ngay cả trọng tâm ở giữa hai vấn đề cũng không có, vấn đề trước đó khi chuyển sang vấn đề sau chẳng có một chút quan hệ.

Trần Nhược Vũ nâng lên cánh tay chống chất vết thương của cô ngăn lại, "Bác sĩ Mạnh, anh nói chậm một chút."

Mạnh Cổ nhếch môi cười lộ ra hàm răng trắng, "Đêm đó cô lôi kéo tay của tôi không chịu buông."

Trần Nhược Vũ trừng hấn, hấn là đang nửa đùa nửa giỡn thử cô một chút.

Mạnh Cổ tiếp tục cười, "Còn nói với tôi rất nhiều lời."

Trần Nhược Vũ không ngồi yên. "Bác sĩ Mạnh hẹn gặp lại."

Mạnh Cổ giơ tay ra kéo tay áo đồng phục bệnh nhân của cô kéo cô trở lại, chính diện nghiêm sắc mặt, còn nói: "Trần Nhược Vũ, tôi là loại người nếu là có ý kiến gì đối với người nào đó, xem ai không vừa mắt, nhất định sẽ ngay mặt nói thẳng với họ."

Chuyện này diễn tả thật đúng là quá ôn hòa, hấn không phải ngay mặt cùng người khác nói, hấn là ngay mặt làm cho người ta

xấu hổ khó chịu, làm cho người ta bị bẽ mặt. Gã đàn ông xấu xa này cũng không biết cái gì gọi là lễ phép.

Trần Nhược Vũ gật đầu."Tôi đã lĩnh giáo qua."

Cô vẻ mặt nghiêm túc chọc cười hần, hần cười một tiếng cô liền nóng nảy, không nhịn được lại trợn mắt nhìn hần.

"Cho nên, ở sau lưng nói xấu người khác không tốt thật không phải là phong cách của tôi."

"Bác sĩ Mạnh không cần phải châm chọc tôi nữa, tôi biết rõ lần đó là tôi đã tùy tiện làm điều có lỗi rồi, tôi theo Bác sĩ Mạnh nói lời xin lỗi."

"Tôi không phải nói cô."

Không phải mới là lạ. Trần Nhược Vũ xoay đầu sang một bên.

"Tôi là đang nói..., thì ra là có một cô gái dường như đối với tôi có ý tứ, thường thường tới bệnh viện tìm tôi, không có bệnh giả bộ bệnh đến lấy sổ khám bệnh, còn tìm bạn bè tụ hội mời tôi tham gia, còn đưa tôi đồ ăn. Nhưng là có một ngày cô ấy đột nhiên không tới, ở siêu thị vô tình gặp được cô ấy, cô ấy còn lộ ra biểu tình như tôi thiếu cô ấy tám trăm vạn lần chết đi, lạnh nhạt."

Trần Nhược Vũ trợn mắt hốc mồm, người đàn ông đáng chết này, hần thật đúng là nửa điểm mặt mũi cũng không cho người khác giữ lại.

"Tôi thấy rất lạ, cô gái này là được sinh ra có nhiều cá tính, hay là quán tính có mới nới cũ, lập tức trở mặt? Hai ngày trước tôi mới thực sự biết, thì ra là cô ấy nghe được chút lời nói bóng nói gió, nên bị tổn thương."

Trần Nhược Vũ cắn răng, nếu hần cũng đã nói ra rõ ràng vấn đề, vậy cô cũng không cần phải khách khí rồi.

"Bác sĩ Mạnh không biết, cô gái kia bị mỡ heo che mắt, không có nhận rõ tình thế. Thật là không tìm hiểu rõ mọi việc liền càn rỡ hồ đồ, cô ấy đã thật sự hối hận."

Nét mặt của cô như vật thật làm cho Mạnh Cổ cười ha ha.

Trần Nhược Vũ cau mày, rốt cuộc là chuyện đó rất buồn cười sao?

"Bị mỡ heo che mắt chính là chuyện lớn, không làm được mắt sẽ mù mất. Chỉ khám ở mỗi khoa tâm thần thôi thì không đủ rồi, còn phải đi nhãn khoa xem một chút. Cô gái này thật đúng là rất đáng thương ."

"Bác sĩ Mạnh, hẹn gặp lại."

Bác sĩ Mạnh cười ha ha, lại đem Trần Nhược Vũ kéo lại.

"Trần Nhược Vũ, tôi không có cùng bất cứ người nào khác đánh giá gì về cô. Lời nói của tôi mặc dù không có kiêng kỵ gì, nhưng cũng không thích ở sau lưng người khác cho lời nhận xét vô trách nhiệm. Nếu là có nói cái gì, tôi sẽ ngay mặt nói cho cô biết."

Mạnh Cổ chợt nghiêm túc, Trần Nhược Vũ cũng nghiêm túc vênh tai nghe.

"Tôi với cô không thích hợp, cô cũng có thể không đúng đối với tôi nghiêm túc. Vừa thấy đã yêu, chuyện như vậy sẽ không xảy ra, huống chi cô vừa bắt đầu thậm chí không biết nên đối với tôi hay là Lôi Phong hành động. Lôi Phong có vị hôn thê, cô vì thế mới chuyển sang tôi. Cho nên tôi không cho là cô làm mấy cái việc liên tiếp lấy lòng đối với tôi có ý nghĩa gì. Cuộc sống của chúng ta là cái vòng luẩn quẩn, cá tính v.v.. cũng quả thật không quá hợp, nhưng cô với Cao Ngữ Lam là bạn bè, tôi khi đó với cô không quá quen, cho nên tôi nghĩ chờ chính cô suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi. Tôi nói như vậy, cô có thể hiểu chứ?"

Trần Nhược Vũ sững sờ gật đầu.

Mạnh Cổ nói tiếp: "Cô đột nhiên không có quay trở lại, tôi cho là cô suy nghĩ hiểu rõ, nhưng lần đó ở siêu thị gặp cô, cô lại né né tránh tránh, bộ dáng như tránh địch, tôi liền có chút cảm thấy lạ. Sau lại ở nhà hàng cô với cái người bạn trai xem mắt nói tôi như vậy, tôi xác thực rất tức giận. Nhưng mà bây giờ xem ra, là tôi đối với cô cũng có hiểu lầm, cho nên chúng ta bỏ qua hiềm khích trước kia, vẫn là làm bạn bè thôi."

Vẫn là làm bạn bè?

Trần Nhược Vũ nháy mắt mấy cái, tiếp tục sững sờ gật đầu.

Tại sao say khi phát hiện hấn thì ra là cũng là sẽ nói tiếng người, nguyên lai là cô hiểu lầm hấn, đem hấn nghĩ quá xấu xa, cô lại khó chịu?

"Nếu chúng ta là bạn bè rồi, vậy tôi còn có chút lời muốn nói với cô."

Còn muốn nói gì nữa?

Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm mặt của Mạnh Cổ, đàn ông nói nhiều không phải ưu điểm chứ? Cô ở trong lòng yên lặng lựa chọn chằm chọc hấn, dường như như vậy cô sẽ khoái trá một chút.

"Cô tuy là xuất phát từ lòng tốt, đáng tiếc lại là một cái đầu heo. Cô cho rằng cô là một nữ thần dũng cảm bất khả chiến bại sao? Như vậy có khả năng chống lại mọi người, cùng người khác gây sự, còn là cùng hai người đàn ông còn đồ đánh nhau, cô thật là muốn theo lời rồi nói tôi giúp cô trả 3 tệ rưỡi tiền khám bệnh mà."

Trần Nhược Vũ oán thầm còn chưa có xong, lại nghe được Mạnh Cổ đối với cô trách mắng.

Cô chớp mắt mấy cái, giật mình há to mồm. Mới vừa rồi còn dịu dàng nghiêm chỉnh nói chuyện, người đàn ông đó giờ đã chết ở đâu rồi?

"Cô có biết hay không nếu không phải là gặp được người tốt bụng báo cảnh sát cứu cô, tình huống hiện tại cô có khả năng càng tệ hơn, cô không nghĩ đến kết cục sau này à? Người khách hàng kia thiếu tiền sao? Muốn cô phục vụ quên mình tới vật lộn độ sức? Cô là bán bảo hiểm, tại sao phải bán cả mạng nữa? Còn có cảnh sát đâu rồi, còn có tòa án đâu rồi, này khách hàng gì đó của cô còn có bạn bè thân thích của mình đâu rồi, bọn họ đều không có tác dụng sao? Cô xem tất cả bọn họ đều là chết hết rồi à?"

"Cái đó, cái đó người cứu tôi, là ai vậy?" Cô thật đúng là sợ hãi, cũng không còn thật tốt cảm ơn người ta nữa.

"Đây là vấn đề quan trọng sao? Tôi nói cho cô điều này là trọng điểm sao?" Mạnh Cổ còn hung dữ hơn.

"Anh nói một đồng chuyện, ai biết trọng điểm là cái gì?" Hắn đối với cô càng hung hăng dữ tợn gấp đôi.

"Trọng điểm cô là người phụ nữ quá ngu xuẩn."

"Ngu xuẩn thì thế nào? Mặc mớ gì tới anh?" Cô cũng ngang ngược đáp trả.

"Đại đột như vậy làm cho người ta phải băn khoăn, là một người bạn mà không đem cô hướng đi con đường đúng đắn như vậy tôi sẽ cảm thấy thật xấu hổ."

"Anh những lúc buông lời châm chọc mắng chửi người khác như thế nào lại không cảm thấy băn khoăn cho họ?"

"Trí thông minh bẩm sinh bị thiếu hụt thì có thể dùng sự cần cù dùng khắc phục." Mạnh Cổ căn bản không nghe Trần Nhược Vũ phản kích, rõ ràng tiếp tục giảng đạo lý: "Cô làm gì đấy cũng

phải tự nhủ trước mười lần đừng quá xúc động, như vậy cuộc sống còn có hi vọng."

Cuộc sống còn có hi vọng đấy, nghe hần xả ra.

"Cô đừng cho là tôi để ý cô, nếu không phải là bạn bè, tôi không thèm để tâm đến nói với cô." Blah blah blah, Bác sĩ Mạnh làm liền một mạch dạy dỗ cô hết mười phút.

Hần quan tâm cô, nhận thức này chợt khiến lòng của Trần Nhược Vũ "Ping ping" nhảy nhót.

Nhịp tim đập nhanh thiếu điều muốn lấy cả mạng người .

Coi như không có chết cũng làm cho cả người phản ứng chậm lụt, đánh mất khả năng nói chuyện. Cho nên Trần Nhược Vũ không còn có mạnh miệng nữa, cô cũng sờ nghe giáo huấn hết mười phút. Cuối cùng còn bị người đang giáo huấn mình là Bác sĩ Mạnh gõ mạnh một cái trên đầu, "Tôi tận tình khuyên bảo, chỉ rõ ra thực tế của đạo lý, cô còn trơ ra bộ dáng ngây ngô đó cho tôi xem làm gì ?"

Trần Nhược Vũ tiếp tục ngây ngô, sau đó vuốt vuốt đầu, nghiêng đầu chạy.

Cô đang chửi thầm một tiếng trong lòng, đột nhiên hiểu ra một chuyện thật đáng sợ.

Cô thích hần.

Kinh hãi quá đi mất.

Chỉ có người phụ nữ ngu xuẩn mới có thể đang lúc bị la mắng mới hiện được tình cảm của chính mình.

Hơn nữa còn là sau khi hần đối mặt mình rõ ràng cự tuyệt cô, cô mới phát hiện cô thích hần.

Hần một mặt là miệng xấu xa, da mặt dày, không chịu trách nhiệm - Bác sĩ Mông Cổ, một mặt vừa nghiêm túc lỗi lạc - bác sĩ Mạnh Cổ, đây quả thực hai mặt mà, mà cô saolại có thể thích hần chứ?

Bản thân cô nhận rõ sự chênh lệch giữa bọn họ, hần nhìn thấu ý đồ sau mỗi hành động của cô, cô giờ mới phát hiện, cô thế nhưng lại thích hần?

Cô đúng là có bệnh mà! Mà bệnh quả thật không nhẹ chút nào!

Cô khổ sở trong lòng, hô to không hay ho rồi.

Cần cù sẽ bù thông minh, để tránh dây dưa càng thêm rắc rối cô sợ không khống chế được lòng mình nữa, chỉ cần sơ ý một

chút sẽ cùng hấn dính dáng không rõ, vì vậy, Trần Nhược Vũ bỏ chạy.

Lén lén lút lút, âm thầm xuất viện.

☆ **Chương 9**

Mãi một thời gian dài sau này, Trần Nhược Vũ cũng không gặp lại được Mạnh Cổ. Các hóa đơn bệnh viện, là Lương Tư Tư giúp cô một tay chạy một chuyến. Nghe nói sắc mặt của Mạnh Cổ thật không dễ chịu gì, làm Trần Nhược Vũ sợ tới mức cửa cũng không dám ra ngoài.

Né tránh một thời gian vẫn là có hiệu quả, sau lần đó cô không dám bước ra khỏi cửa nửa bước tránh cái loại "Lãng mạn hù chết người" vô tình gặp được kia. Bệnh viện, siêu thị, còn có quán cà phê, cô đều không có dám tới nữa.

Thật ra thì Trần Nhược Vũ cảm thấy những lời đó của Mạnh Cổ nói đúng, hai người bọn họ thật không thích hợp.

Hắn tỉnh táo nên sáng suốt, đã sớm biết nên hiểu được. Mà cô mù quáng nên choáng váng, đụng tường rồi mới biết đau.

Giữa bọn họ từ đó đến này khoảng cách như cách một đường biển vậy. Không chỉ là bởi vì cuộc sống thường nhật bất đồng, không chỉ là bởi vì tính tình cá tính khác biệt, cũng bởi vì cô có bao nhiêu hành động cử chỉ xấu xí, mặt mặt đều đã thể hiện ra trước mặt hắn cả rồi.

Hắn biết rõ cô không phải thích hắn mới theo đuổi, hắn thậm chí còn biết cô chọn chọn lựa lựa, giữa Lôi Phong cùng hắn làm một sự so sánh lựa chọn, Lôi Phong có vị hôn thê, cho nên mới có thể đối với hắn xuống tay. Khi nghĩ về người phụ nữ không màng đến tình cảm chỉ biết thực dụng như vậy, điều này cũng làm cho Trần Nhược Vũ cảm giác mình rất mất mặt.

Cô rất muốn nói, cô không phải cái loại phụ nữ thay đổi thất thường đó, chỉ biết với tay lên cao, coi trọng vật chất tiền của mà bỏ rơi tình cảm. Hi vọng tìm người đàn ông có điều kiện thật tốt cùng nhau sống qua ngày, ý niệm như vậy không có gì sai. Mà người đàn ông có điều kiện tốt, không phải là lúc nào cũng có thể gặp gỡ, cho nên gặp được liền chủ động tích cực chọn lựa hành động, nên cũng không có gì sai trái.

Như vậy cũng tốt so với đi xem mắt, lần đầu tiên thấy mặt có lẽ không có yêu đương, nhưng là nếu như điều kiện đối phương không tệ, cũng sẽ nguyện ý kết giao tiến tới tìm hiểu một chút, đây không phải là đạo lý giống nhau sao?

Tình cảm là có thể dần xây dựng rồi từ từ vun đắp.

Được rồi, Trần Nhược Vũ cũng thừa nhận, giải thích như vậy mặc dù có chút đạo lý, nhưng là có chút yếu ớt. Cũng là một dạng giống như lúc cô bị tóm gáy tại chỗ khi cùng người khác vu oan Mạnh Cổ, cảm giác thực bất đắc dĩ khi mà muốn giải thích mà không thể giải thích được.

Tóm lại, cô nhất định trong mắt hần không phải là một cô gái đáng yêu gì.

Cho nên hần rất rõ ràng cự tuyệt cô, hần nói cả hai làm bạn bè là tốt rồi.

Nhưng cô không muốn cùng hần làm bạn bè. Cô thích hần, cho nên không có cách nào cùng hần làm bạn bè. Cô cũng không muốn như vậy, đã hoàn toàn phá hư hình tượng của mình sau lại thích đối phương, những việc ngu ngốc này cô thật không muốn tiếp tục duy trì nữa. Nhưng nếu chuyện đã xảy ra, cô cũng chỉ có đối mặt với nó. Cô muốn lặng lẽ chặt đứt sợi dây tình cảm này, dập tắt ngay ngọn lửa tình yêu nhỏ khi mới nhen nhóm lên.

Cho nên cô không có ý định gặp lại hần nữa, cô muốn tiếp tục là cô bình thường như trước kia vượt qua sự hỗn loạn này, có lẽ sau này cô sẽ tìm được đối tượng thích hợp, nói chuyện yêu đương một chút, rồi tính toán đến việc kết hôn.

Nhưng đầu tiên, cô phải sống sót chống đỡ trước mắt mấy chuyện xui xẻo liên tiếp này mới được.

Gần đây vận mệnh Trần Nhược Vũ thật là tồi tệ, tệ đến nỗi không thể nào tồi tệ hơn được nữa.

Xui xẻo đầu tiên là việc, là bị hai gã đàn ông ác độc quyết nộ đánh. Trần Nhược Vũ mặc dù rất sợ phiền phức rắc rối, nhưng trong chuyện này quan trọng cũng là quyết tâm đạo đức trong công việc. Cô lê một thân thương tích chạy đến đồn cảnh sát, thậm chí tham khảo ý kiến một luật sư tư nhân, tính toán nếu cần thiết liền kiện chết bọn họ mới thôi. *Nguồn ebook :*

<http://cungquanghang.com/>

Lương Tư Tư nhìn cô bên ba như vậy rất lo lắng. "Bọn họ có khi nào trả thù cậu không vậy?"

"Cũng có thể."

"Cậu có sợ hay không?"

"Sợ." Trần Nhược Vũ vỗ vào túi xách: "Cho nên tớ mua bình xịt hơi cay phòng vệ."

Cô nhìn Lương Tư Tư, cầm tay của cô ấy. "Nếu như mà tờ xảy ra chuyện, thì phải dựa vào cậu giúp đỡ hộ tờ rồi. Cậu giúp tờ một tay thông báo cho người nhà tờ biết. Tờ có mua cho mình bảo hiểm, người được hưởng quyền lợi là mẹ tờ. Các tài khoản ngân hàng những thứ đó không có gì phải quan tâm, bởi vì bên trong không có tiền gì. Còn có bạn bè tốt của tờ là Cao Ngử Lam, nếu là tờ thật sự có gặp phải bất hạnh, đến thời điểm cuối cùng hãy thông báo cho cô ấy nhé."

"Tốt lắm, tốt lắm." Lương Tư Tư ngắt lời Trần Nhược Vũ. "Trách nhiệm lớn lao này, ngàn vạn đừng ủy thác cho tờ. Chính cậu hãy tự cẩn thận, nếu không thật sự xảy ra chuyện, cuối cùng phát hiện nhờ không đúng người, tờ sợ cậu chết mà không nhắm mắt được."

"Xem cái kiểu hứa hẹn của cậu này."

"Cậu cũng đừng có viễn vông nữa. Chuyện này có thể kết thúc như vậy đi, hai người đàn ông kia không phải là dạng người tốt gì cả đâu."

Trần Nhược Vũ gật đầu, trong lòng cũng sợ hãi, nhưng lại không cam lòng bỏ qua như vậy. Cô đời này nhát gan sợ phiền phức, e rằng chỉ có một lần này nên liều mình anh dũng một phen, không vì cái gì khác, liền vì chính bản thân cô, nên cô phải kiên trì.

Nhưng may mà khác hàng kia của cô ấy cuối cùng đã có thể lấy được toàn bộ tiền bồi thường, điều này làm cho trong lòng cô có biết bao nhiêu là an ủi.

Nhưng hệ quả của việc này vẫn còn, công ty đối với Trần Nhược Vũ không có việc gì đi gây sự biểu hiện rất bất mãn. Ngay lập tức một vài lãnh đạo công ty thăm hỏi đến, chuyện cô làm như vậy chính là gây thêm phiền phức cho công ty, chẳng những gây phiền toái, còn không để ý gì tới lợi ích của công ty. May mắn cho Trần Nhược Vũ là cấp trên trực tiếp của cô vẫn luôn bảo vệ cô. Thế nhưng mấy ngày liên tục không ngừng bị yêu cầu đi họp và phát biểu, làm cho tâm trí lẫn thể lực chống chọi của Trần Nhược Vũ quá mệt mỏi.

Trong thời gian này Mạnh Cổ có gọi đến cho Trần Nhược Vũ hai cú điện thoại, cô đều không dám nhận. Cô chỉ nhìn chằm chằm cái tên Mạnh Cổ trên màn hình điện thoại sáng lên, cho

đến khi thấy ánh sáng màn hình tắt xuống, tiếng chuông dừng lại.

Người nhà Trần Nhược Vũ cũng gọi cho cô mấy cuộc điện thoại liên tiếp, thậm chí nói với cô là có họ hàng sắp tới sẽ đi đến thành phố A, muốn Trần Nhược Vũ tiếp đón. Còn nói muốn đến ở nhờ nhà Trần Nhược Vũ mấy bữa, còn muốn Trần Nhược Vũ mang người họ hàng này đi thăm quan công ty nơi cô làm một chút.

Đây quả thực là muốn cô chết mà. Đừng nói gì đến căn phòng nhỏ thuê trọ của cô không có chỗ cho người họ hàng này ở nhờ, ngay cả khi có chỗ ở cũng không thể cho ở được. Hai cô gái đang ở chung một phòng trọ, bỗng nhiên một người đàn ông chui vào ở chung thì thật khó coi? Trần Nhược Vũ có lúc thật không cách nào hiểu được suy nghĩ của người nhà của mình. Còn muốn đem người ta đến công ty đi tham quan một chút, loại người dân tỉnh lẻ quê mùa thích khoe khoang này thực làm cho cô cảm thấy mất mặt. Hơn nữa công ty của cô cũng không bề thế gì, cô nào dám nói cô chính là bán bảo hiểm.

Trần Nhược Vũ lấy vài cái cờ qua loa để từ chối việc tiếp đón người họ hàng này, thậm chí nói dối là mình phải đi công tác xa. Nhưng cô là không nghĩ tới, chuyện cô làm nghề bán bảo hiểm, vẫn là bị lộ ra.

Ngày đó cô cùng quản lý ở một quán cà phê đang tư vấn nói chuyện với một khách hàng, sau khi khách hàng đi rồi, quản lý ngồi lại tận tình khuyên bảo nói cô hết nửa giờ. Đơn giản đúng là dạy dỗ cô làm người xử sự phải hiểu, lần trước cô giúp khách hàng đến nỗi gây chuyện chính là quá thiếu suy xét v.v... Trần Nhược Vũ buồn bực không lên tiếng, cúi đầu nghe giáo huấn. Cho đến lúc rời đi, lại phát hiện bàn sát vách bên cạnh, lại là cha của đối thủ một mất một còn của cô người bạn bè Tề Na. Cô biết ông tôi, ông tôi đương nhiên cũng biết cô là ai, nhìn thấy được biểu thích thú bên trong của ông tôi, cô biết cô làm nghề bán bảo hiểm và lại đang bị quản lý nhắc nhở, răn đe đủ mọi chuyện, làm cho ông tôi vô cùng khoái trá.

Trần Nhược Vũ vội vã rời đi, nhưng mà trong nội tâm lại bị một tảng đá lớn đè bẹp đến chết.

Người này, nhất định sẽ kể hết sự tình cho Tề Na. Mà Tề Na đối với đây oán giận, nhất định sẽ thêm mắm thêm muối chung quanh câu chuyện. Cô thậm chí đang suy nghĩ Tề Na có thể hay

không sẽ cố ý chạy qua nhà cô một chuyến, cùng người mẹ vĩ đại của cô tâm sự, để thể hiện cảm tình và sự tiếc nuối của mình đối với sự thất bại này vào con gái của mẹ cô.

Tất cả mọi chuyện xui xẻo cứ liên tục đổ dồn đến, Trần Nhược Vũ đã bị đánh bại hoàn toàn.

Cô mới vừa thất tình, cô lén lút không nhận điện thoại đặc tội với người trong lòng của cô. Cô lừa gạt người trong nhà, sẽ đến lúc phải lập tức bị vạch trần rồi. Cô bị cái người đáng ghét chế giễu, sẽ rất nhanh trở thành trò cười trong mỗi câu chuyện xã giao của cái thành phố nhỏ kia. Cô bị người ta đánh, hung thủ còn không có đến tội, người thân của cô vẫn tồn tại nguy hiểm. Công việc của cô tràn ngập bấp bênh, cấp trên đối với cô quan sát chặt chẽ. . . . .

Trần Nhược Vũ mấy ngày đó ngay cả tinh thần than thở cũng không có.

Điện thoại của cô không ngừng vang lên. Hai gã ác nhân liên tục gọi đến, chửi thề, nói muốn cho cô đẹp mắt. Ở bên kia nhà cô, mẹ cô luôn hỏi cô rốt cuộc có phải đi công tác hay là không, lúc nào thì trở về thành phố A, người họ hàng sắp đi đến đó rồi. Lại thêm người bạn lui tới không nhiều lắm Dương Dương lâu lâu mới liên lạc nói cho cô biết, Tề Na gần đây đi tuyên truyền một chút tin tức không tốt về cô, nói ra để cho cô biết mà có chuẩn bị một chút tâm lý.

Chuẩn bị ư? Cô có thể chuẩn bị cái gì được chứ?

Điện thoại vừa kêu lên ngay cả tim gan cô liền run sợ .

Vì vậy cô bất kể tất cả, vừa đúng phí điện thoại đã hết, cô không nạp tiền nữa, mặc nó ngoài vùng phủ sóng. Giả chết mấy ngày, cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát biến mất vài ngày. Cô muốn cách xa những thứ làm cho cô suy sụp này, cô muốn một lần nữa bắt đầu lại.

Cô không tin cô còn có thể tiếp tục bị xui xẻo ập đến, cô cũng không tin còn có chuyện gì xui xẻo hơn chuyện này.

Nhưng cô sai lầm rồi.

Chuyện xui xẻo hơn, hiển nhiên là có thật!

Cô bị viêm dạ dày cấp tính, lại phải nhập viện rồi!

Cô cũng chỉ là tâm tình không tốt uống một lon bia ăn một chén Ma Lạt Thang, như vậy liền bị viêm dạ dày cấp tính phải

vào bệnh viện. Trần Nhược Vũ ôm bụng nằm ở trên giường bệnh quả thực muốn khóc.

Duy nhất có thể may mắn là, lần này cô tỉnh táo tự mình lựa chọn bệnh viện. Cách cái bệnh viện của gã Mạnh Cổ kia khá xa, cách những người biết cô cũng thật xa.

Cô cần được một mình.

Nhưng là ở một mình cũng không có làm cho tâm tình của cô tốt hơn, cô mềm yếu hơn, cô rất khổ sở, cô thật muốn trốn đến một nơi mà không một ai biết được chỗ của cô.

Trần Nhược Vũ cũng không biết, lúc này cô đang nằm viện, bạn bè của cô cũng đang tụm lại tụ tập nói về cô.

☆ **Chương 10**

Trần Nhược Vũ mất tích!

Chuyện này Trần Nhược Vũ sau khi bị Cao Ngử Lam tìm được mới biết.

Thì ra là Tề Na ở quê nhà bên kia thành phố C thật thêm mắm thêm muối gióng trống khua chiêng giúp cô rêu rao tuyên truyền một phen. Cô là nghề bán bảo hiểm vả lại bộ dạng khúm núm nghèo rớt mùng nói chuyện với người khác để cho tất cả mọi người đều biết. Trần cha, Trần mẹ nghe được tin tức như thế tự nhiên thất kinh, gọi điện thoại cho cô, kết quả là gọi cô liên tục mấy ngày điện thoại vẫn không thông, điện thoại đã tắt máy. Vì vậy Trần cha Trần mẹ bị dọa cho sợ hãi.

Hai vợ chồng già không liên lạc được với con gái, không thể làm gì khác hơn là nhờ bạn bè của con mình giúp đỡ. Vì vậy Dương Dương suy nghĩ đủ cách, cuối cùng nhắm mắt tìm tới người nhà của Cao Ngử Lam, hỏi xin Cao cha, Cao mẹ số điện thoại của Cao Ngử Lam, mới tìm được Cao Ngử Lam. Cô ấy hi vọng Cao Ngử Lam cùng sống ở thành phố A có thể giúp một tay tìm kiếm giúp Trần Nhược Vũ.

Cao Ngử Lam nghe hỏi cũng là thất kinh, một khoảng thời gian không thấy, thế nào Trần Nhược Vũ cư nhiên huyền ảo mất tích. Vì vậy Doãn Tắc, Lô Phong, còn có Mạnh Cổ đã bị kinh động, mọi người thông qua đủ mọi cách tìm kiếm, rốt cuộc tìm được Trần Nhược Vũ ở bệnh viện.

"Tớ đã đổi số điện thoại mới, còn chưa kịp thông báo cho mọi người." Trần Nhược Vũ rất chột dạ nói những lời này. Trên thực tế, chuyện đổi số điện thoại này cô một kéo hai kéo, muốn kéo dài tới cuối cùng, nhưng mà công việc thì thực gấp gáp, nói không có điện thoại di động làm sao nói chuyện công việc được, làm thế nào liên lạc với khách hàng? Vừa thông suốt được điều này, Trần Nhược Vũ lúc này mới lễ mà lễ mễ mà chuẩn bị đi làm. Vì cô vẫn là bị chứng sợ hãi tiếng chuông điện thoại, nên không muốn có điện thoại. Nhưng là cuối cùng cô vì bị viêm dạ dày cấp tính phát tác, ngã xuống ngay tại trên đường đi đến cửa hàng buôn bán sim số điện thoại.

Trần Nhược Vũ thật ngại ngùng, mặc dù cô biết mình cùng mọi người mất liên lạc là rất vô trách nhiệm, nhưng không nghĩ tới chuyện này sẽ gây ra rắc rối lớn như vậy.

Sự tình huyền ảo như vật cứ coi như xong, nhưng còn ồn ào đem Mạnh Cổ cũng tới đây, điều này làm cho cô trong lòng đặc biệt khó chịu.

Lần này thì tốt rồi, ấn tượng cô trong lòng hẳn khẳng định lại kén gấp hai lần

Tùy hứng, hồ đồ, ngây thơ, bất hiểu, dần dần. . . . . Than ôi!

Sắc mặt Mạnh Cổ rất khó coi, bất quá khi trước mặt Cao Ngử Lam cùng Doãn Tắc, phản đối cô là lời nói gì khó nghe, chỉ là đi tìm y tá trưởng của Trần Nhược Vũ tán gẫu, lúc trở lại tuyên bố Trần Nhược Vũ phải đến lúc xuất viện.

"Á, tôi hôm nay hỏi rồi, bác sĩ nói không được, phải đợi ngày mai."

"Cô là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?"

"Đương nhiên chính là anh." Trần Nhược Vũ bĩu môi, trong lòng mặc dù không phục, nhưng cô làm chuyện xấu, chột dạ, có chút không dám chọc hấn.

"Bác sĩ cùng bác sĩ tiến hành một cuộc trò chuyện xung quanh chuyên ngành, kết luận là cô tiếp tục nằm viện tác dụng chính là làm giàu thêm cho bệnh viện, cho nên cô hôm nay là có thể xuất viện, cô muốn ra viện hay không muốn ra?"

"Muốn, muốn." Đương nhiên là muốn ra, cô hiện tại không còn có chút suy nghĩ nào thực chỉ muốn khóc mà thôi, có thể tiết kiệm một chút là tốt một chút rồi.

Vì vậy Trần Nhược Vũ xuất viện.

Mạnh Cổ lái xe, trước tiên đem Cao Ngử Lam cùng Doãn Tắc đưa về nhà, sau đó sẽ đưa Trần Nhược Vũ.

Trần Nhược Vũ tương đối khẩn trương, nhưng cô không dám đề nghị đưa cô về trước rồi lại đưa Cao Ngử Lam bọn họ về sau, cô làm những người bạn này bồn ba lo lắng, mệt mỏi, trong lòng cô áy náy, cho nên dọc theo đường đi thành thành thật thật, nửa điểm dị nghị cũng không dám có.

Thật may là Cao Ngử Lam vẫn theo cô nói chuyện, hai cô gái hẹn nhau cùng cố gắng tiến lên, cùng nhau quyết chí tự cường. Doãn Tắc thì tại một bên kháng nghị, mãnh liệt yêu cầu Cao Ngử Lam không thể xem nhẹ hấn. Hai vợ chồng son nhất thời cùng

nói, liếc mắt đưa tình, chọc cho Trần Nhược Vũ cười trộm. Nở một nụ cười mỉm, chỉ chớp mắt, ở trong kính chiếu hậu cùng ánh mắt của Mạnh Cổ đụng phải, cô theo bản năng co rụt lại.

Mạnh Cổ không biến sắc, đưa ánh mắt dời đi. Nhưng lòng của Trần Nhược Vũ “ầm ầm” nhảy dòn dập.

Mạnh Cổ đem Cao Ngử Lam cùng Doãn Tắc đưa đến chỗ ở của họ, nhưng vẫn dừng không có lái xe đi. Trần Nhược Vũ muốn hỏi hấn chờ cái gì, suy nghĩ một chút còn là câm miệng, lặng lẽ cùng ngồi chờ.

Đợi nửa ngày, Mạnh Cổ chợt mở miệng, "Ngồi vào ghế trước ! Thế nào, xem tôi là tài xế của cô chắc?"

Trần Nhược Vũ đột nhiên tỉnh ngộ, cô đỏ mặt lên, cuống quýt mở cửa xe chuyển đến ngồi trước.

Ngồi vững vàng, đợi một hồi lâu Mạnh Cổ đại gia vẫn còn chưa lái xe đi.

Trần Nhược Vũ có chút bất an, len lén liếc hấn một cái. Lại thấy hấn trừng cô, "Không cài dây an toàn à?"

"À,ờ." Vội vàng đem dây an toàn đeo vào.

Nhưng Mạnh Cổ còn không đi, hấn đưa di động móc ra, đưa cho Trần Nhược Vũ .

Trần Nhược Vũ nghi ngờ nhìn, nhận cũng không đúng, không nhận cũng không đúng, cuối cùng ngập ngừng nói: "Tôi có điện thoại di động rồi."

Mạnh Cổ liếc cô một cái, "Tôi có nói là đưa tặng cô điện thoại di động này sao?"

Trần Nhược Vũ đỏ mặt lên, còn nói: "Bác sĩ Mạnh di động thật mang phong cách cao cấp phương tây." Cứ đem điện thoại di động đưa tới như vậy lại không nói lời nào, quý mới biết hấn muốn làm cái gì, cô tùy tiện khen ngợi, xin đừng khách khí.

"Cám ơn." Mạnh Cổ tức giận. "Xin vui lòng nhập số điện thoại di động của cô vào trong cái điện thoại cao cấp phong cách phương Tây này."

"Tôi sẽ không mất tích nữa đâu."

"Rất tốt, nhưng việc đó cùng việc cho tôi số điện thoại cũng không có gì là mâu thuẫn." Hấn dứt khoát đem điện thoại ném trên đầu gối cô.

Trần Nhược Vũ cắn môi, cúi đầu nhìn chằm chằm nhìn di động kia, thật lâu rốt cuộc thừa nhận, "Số điện thoại mới vẫn

chưa có làm."

"Đầu cô rút cuộc bên trong đựng gì thế?" Thái độ hung dữ lại làm cho Trần Nhược Vũ có chút không chịu phục.

"Đại não tiểu não cùng bộ óc."

Mạnh Cổ liếc cô một cái, "Còn rất chuyên nghiệp như vậy sao?"

"Là bình thường thôi."

"Cô làm người xử sự cũng như vậy biết thưởng thức thì tốt rồi." Mạnh Cổ khởi động xe, thật nhanh lên đường.

Trần Nhược Vũ cắn môi, nhịn xuống kích động không có cãi lại. Phải cố khắc chế lực, cuộc sống còn có hi vọng.

Mạnh Cổ lại liếc cô một cái, cô thực sự muốn trừng một cái đáp trả. Nhịn xuống, khắc chế.

Nhưng khi cô nhìn thấy Mạnh Cổ lái xe đến cửa hàng buôn bán sim số điện thoại, cô trợn tròn mắt, thì ra là không phải cứ khắc chế chính mình là mọi việc sẽ được.

"Tôi. . . . ." Mới vừa mở miệng liền bị trợn mắt nhìn.

Mạnh Cổ dừng xe xong, quay tới cửa xe bên này đẩy cô ra."Xuống, đi làm số di động của cô. Đừng tìm lấy cớ chớ trì hoãn, xuống xe."

Cô xuống xe rồi, nhưng hấn vẫn còn ở đó giáo huấn.

"Cùng bạn bè mất liên lạc coi như xong, cô còn dám cùng người trong nhà náo loạn mất tích, cô không nghĩ đến tâm tình cha mẹ mình sao? Muốn tránh bất cứ người nào hay chuyện gì, liền bỏ đi số điện thoại là có tác dụng sao? Là người lớn như vậy rồi, cũng không phải là đứa bé, cô rút cuộc là suy nghĩ như thế nào? Chuyện ngây thơ như vậy cô cũng làm? Không chỉ mỗi người trong nhà của cô sẽ lo lắng, bạn bè của cô cũng sẽ lo lắng, cô đem mọi người làm sợ tới mức náo loạn, cô còn thoải mái cho được?"

"Chính là bản khoản nên mới đứng ở nơi này bị anh mắng, nếu không tôi sớm quay đầu bước đi rồi." Trần Nhược Vũ nói giọng thật nhỏ, không dám lớn tiếng.

"Cô là nói cái gì?"

"Không nói gì."

"Trần Nhược Vũ."

"Tôi nói, Bác sĩ Mạnh thật là người tốt, bác sĩ như lòng cha mẹ, tôi hiện tại rút cuộc đã hiểu rõ." Hừ, mới ba mươi tuổi, mà

ông con kia, cho là mình là cha cô luôn rồi đấy, cầu nhà cầu nhàu suốt ngày.

Trần Nhược Vũ không dám ngẩng đầu, từ đỉnh đầu cho đến chân tóc cũng có thể cảm nhận được Mạnh Cổ là đang trừng trừng nhìn cô. Hắn trừng đủ rồi, áp tải vào cửa hàng buôn bán sim số làm thẻ điện thoại.

Trần Nhược Vũ đứng ở trước quầy, nghe Mạnh Cổ tự chủ trương nói với nhân viên mậu dịch nói cô muốn làm số điện thoại mới, Trần Nhược Vũ không lên tiếng, cô móc bóp ra, hướng về phía nhân viên mậu dịch khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, yên lặng trưng ra ngay trong ví tiền chỉ còn sót 21 đồng 5 tệ

Khuôn mặt của anh chàng nhân viên mậu dịch có chút cứng lại, theo bản năng nhìn về phía Mạnh Cổ. Mạnh Cổ cũng không nói chuyện, ngay trước mặt Trần Nhược Vũ, yên lặng móc ra một tấm thẻ tín dụng.

"Cô nợ tôi tiền." Mạnh Cổ tuyên bố. Trần Nhược Vũ không biết nên phản ứng như thế nào, vì vậy đành lặng im.

Số mới rút cuộc làm xong, bác sĩ Mạnh Cổ lấy cái điện thoại cao cấp phong cách tây đem mã số này lưu lại, vì vậy hắn lại áp cô đẩy về trong xe.

"Đi về nhà thì liên gọi điện thoại về cho người trong nhà, biết không?"

"Ừ." Trần Nhược Vũ mặt mày ủ ê. Cú điện thoại này thật không biết phải gọi như thế nào đây, vừa tưởng tượng tới người trong nhà sẽ có phản ứng cùng sắp tới luân phiên oanh tạc cô liên tê đại cả da đầu.

"Ngày mai cô mời tôi ăn cơm, tôi sáu giờ tan việc."

Mặt của Trần Nhược Vũ lập tức từ sầm khổ biến thành kinh hãi.

"Thế nào, không muốn sao? Cô suy nghĩ một chút đi cô từ bệnh viện lén đi, làm cho tôi mệt mỏi vì cô khắc phục hậu quả, tôi làm bác sĩ lâu như vậy, còn chưa có bệnh nhân lén lút bỏ đi như vậy, mặt của tôi cũng bị côquăng đi cả rồi. Còn nói là đây là bạn bè, có kiểu đối đãi bạn bè như vậy sao? Tiếp đó cô cũng không nhận điện thoại của tôi, làm cho tôi cũng vậy không biết cô chết ở góc ngách nào rồi. Sau đó cô lại náo loạn mất tích, tôi còn phải giúp đỡ mọi người cùng nhau tìm cô. Chính cô tính tính toán toán, cô nợ tôi bao nhiêu tình người, để cho cô mời ăn cơm còn uất ức cô sao?"

Trần Nhược Vũ nào dám nói uất ức, vì vậy cô nói: "Bác sĩ Mạnh, tôi gần đây rất nghèo."

"Tại sao nghèo?"

"Hai lần nhập viện, tốn không ít tiền. Cộng thêm hai tháng này vì cái chuyện khách hàng đó, tôi cũng vậy không thể ký thêm bao nhiêu hóa đơn, thiếu chút nữa căn bản tiền lương cũng cầm không có nổi. Tôi vốn là không có tiền gì gửi ngân hàng. Tôi bây giờ còn thiếu người khác tiền, thật là một chút tiền cũng không có. Tối về phải gặm mỳ ăn liền, thật rất nghèo. Hơn nữa, tôi mới đổi mới số, tôi còn phải đem số này báo cho các khách hàng một lần, tôi sẽ rất bận rộn."

"Nghèo đúng không? Vội đúng không? Tất cả đều là bản thân mình tạo ra, không đáng để đồng tình."

Trần Nhược Vũ than thở, cùng hẩn thương lượng."Nếu không, chờ tôi có tiền, lại mời Bác sĩ Mạnh ăn một bữa thật ngon."

"Chờ Cô có tiền, chuyện như vậy, trên đời này có hi vọng sao?"

"Tôi. . . . ." Trần Nhược Vũ trợn mắt.

Nhịn xuống, nhịn xuống.

"Ngày mai 6h cô ở trong nhà chờ, tôi tới đón cô."

"Tôi bị viêm dạ dày, không thể ăn bất cứ cái gì, không bằng hẹn hôm nào vậy."

"Không cho cô ăn, là mời tôi ăn cơm, dạ dày cô không tốt có thể ăn ít lại một chút."

Nghe qua một chút, hẩn còn có thể càng quá phận hơn nữa sao?

"Cái gì kia, 6h đúng lúc là giờ cao điểm, sẽ kẹt xe, Bác sĩ Mạnh tới đón tôi sẽ thật không tiện, không bằng chúng ta đổi Chủ nhật, vậy hẹn bữa khác thôi."

"Tôi lái xe không tiện? Không nhìn ra cô còn rất biết quan tâm. Vậy cũng tốt, đổi lại là cô tới đón tôi nhé, cô tới sớm một chút, 6h đến trước cửa phòng làm việc chờ tôi."

Giết cô đi, không, giết hẩn rồi đi!

Đây là người nào a!

Trần Nhược Vũ còn hơn sâu khổ rồi. Vậy phải làm sao bây giờ? Cơm này làm như thế nào ăn?

☆ **Chương 11**

Trần Nhược Vũ một đêm không được ngon giấc.

Không chỉ ...là Mạnh Cổ làm cho cô phát sầu, càng sầu hơn chính là cha mẹ cô ở quê nhà bên kia thành phố. Cô cầm điện thoại suy nghĩ một đêm, cuối cùng cũng không còn dám gọi điện thêm lần nào nữa về nhà. Cô chính mình tự nhủ là bởi vì do Mạnh Cổ đem đến cho cô vấn đề phiền não của ngày mai, không chỉ là chuyện không có tiền mời hân ăn cơm này nọ, còn có cả thái độ của hân. Hân quan tâm cô làm cái gì chứ? Hân mặc kệ, hân tự quản chính mình là tốt rồi. Trong lòng cô rối tung, không biết nên thế nào cùng người trong nhà nói chuyện, cũng không còn có tâm trạng làm cái gì để phấn chấn tinh thần, cho nên vẫn là trì hoãn lại một chút thôi.

Mơ mơ màng màng một đêm, làm cả đêm mộng mị.

Trong mơ cô bị mẹ mình cầm chày cán bột đuổi theo đánh, mẹ cô vừa đánh vừa mắng: "Người phải ngay cả mặt mũi cũng không cần? Loại chuyện dối trá này mà cũng dám nói ra, mặt của hai người già chúng ta tất cả đều bị người làm cho mất hết rồi, người còn có mặt mũi nào dám quay trở về."

Trần Nhược Vũ chạy, giống như gió, vèo vèo. Hai bên có rất nhiều cây, nhìn kỹ, thì ra là không phải cây, là người. Cô không để ý, nhưng không nghe được tiếng la của mẹ nữa, cô quay đầu nhìn lại, người mẹ vĩ đại của cô không thấy đâu. Đang cảm thấy kỳ quái, chợt dưới chân bị vấp phải một bàn chân, cô ngã sấp xuống. Té ngã xuống vũng bùn, chổng vó. Cô "Phì phì" đem bùn phun ra, quay đầu nhìn lại, đưa chân ngáng tét, là Tề Na.

Trần Nhược Vũ đầu bốc cháy, đúng là tiểu nhân vô liêm sỉ mà, dám đối với cô dùng cách ngáng chân. Cô chợt nhảy lên, nhào tới, một tay kéo lấy Tề Na ép ngã trên mặt đất, ngồi ở trên người cô thôi. Tề Na giãy dụa chửi mắng, cô tát cho cô thôi "Ba ba" hai bạt tai đau điếng, sau đó lấy bùn trên mặt đất nhét thẳng vào miệng cô thôi.

Nhét lấy nhét để, cảm giác như đang ngồi thật không đúng. Cô định thần nhìn lại, làm thế nào mình lại đang ngồi ở trên người Mạnh Cổ. Chẳng những ngồi trên thân người, còn một tay

nú lấy cổ áo của hần, đem hần vạt áo hăng bung cả ra, phảng phất có thể nhìn thấy được lồng ngực cường tráng của hần.

A, vóc người thật đúng là không tệ.

Mặt của Trần Nhược Vĩ ngay lập tức "Vọt" một cái đỏ bừng, không dám nhìn ngực của hần nữa, ánh mắt chuyển tới trên mặt hần. Vừa nhìn một cái chợt giật mình, Mạnh Cổ đang hung hăng nhìn chăm chăm cô, làm cô sợ tới mức thật nhanh đem bìn trong tay vút bỏ. Còn chưa lên tiếng, một đám phụ nữ chạy tới."Trần Nhược Vĩ, cô dám đối với Mạnhbác sĩ giở trò lưu manh, cô là đã tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Đám người này cứ như thế hung hăng, trùng trùng điệp điệp nổi tới.

Trần Nhược Vĩ cả kinh, mẹ ơi, nhìn số lượng người thật đúng là có thể xếp hàng khoa khám bệnh ngay bệnh viện của Mạnh Cổ đến tận cửa nhà cô. Cô chợt nhảy dựng lên tiếp tục chạy."Tôi không có giở trò lưu manh, tôi làm sao dám đối với lưu manh mà giở trò chứ!"

Tề Na bỗng nhiên lại xuất hiện, hào quang chói lọi, bộ dáng cả người, đang che miệng vui mừng."Nhược Vĩ, cô có biết cô là đang tự cho mình mặt mũi dát vàng ư, coi như cô là nguyện ý giở trò lưu manh, có cơ hội như vậy không đó? Cô thật đúng là không thể chờ đến khi người khác tự nguyện? Cô đúng là, thật là không biết xấu hổ."

Chung quanh chợt xuất hiện ra rất nhiều người, tất cả đều là những gương mặt Trần Nhược Vĩ gương quen biết."Thật đúng là, không có tiền, không có sự nghiệp, không có bạn trai, thật đáng thương. Không có tiền, không có sự nghiệp, không có bạn trai, thật đáng thương. Không có tiền, không có sự nghiệp, không có bạn trai, thật đáng thương. . . . ."

Con mẹ nó, có muốn hay không như vậy hình ảnh cứ luân phiên hiện ra chứ.

Trần Nhược Vĩ da đầu tê dại, mắt thấy cả đám người chi chít chằng chịt tựa như muốn bao phủ lấy cả người cô, người mẹ cô vĩ đại của cô bỗng nhiên lại xuất hiện, bà nở nụ cười, hòa ái lôi kéo tay Mạnh Cổ tay : "Nếu con gái của tôi đối với cậu như vậy, đành phải để cho nó phụ trách thôi."

Cái gì? Cô không cần!

Trần Nhược Vũ còn chưa kịp kháng nghị, lại thấy Mạnh Cổ bị dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liếc cô một cái, chạy trốn chết.

Chờ một chút, chạy cái gì mà chạy, cô lại không muốn cùng hần chịu trách nhiệm. Mà cho dù có như vậy đi nữa, thì mọi người cũng là có thể bàn bạc cân nhắc lại chứ . . . . .

Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng chạy như điên kia, tỉnh lại.

Tỉnh lại một hồi lâu nhưng vẫn còn đang thở gấp, tâm trí thì "ầm ầm" nhảy. Đúng là chạy cả một đêm thật là mệt mỏi. Trần Nhược Vũ trong lòng có sợ hãi, ngồi suy nghĩ hồi lâu, lôi kéo chân phủ qua tận đầu, thật muốn đem chính mình chôn vùi đi.

Nhưng là, linh quang chợt lóe lên. Cô đem đầu lộ ra khỏi chăn, nhớ tới bóng lưng Mạnh Cổ trong mơ, đúng rồi, cứ như vậy đi, cô đã có biện pháp đối phó với hần.

Hần sợ cô đeo bám hần, hần nói chỉ mong làm bạn bè. Trước đó cô quá hàm súc, rồi sau đó lại lẩn tránh hần, điều này làm cho hần cảm thấy rất an toàn rất có cảm giác ưu việt, cho nên hần đối với cô tỏ ra thái độ phách lối. Nếu như cô cũng rất ngang ngược quăn hần không buông, hần khẳng định chỉ có chết khiếp thôi. Hần sẽ sợ hãi, và khi thấy cô sẽ phải lẩn tránh không thôi. Chẳng phải như vậy cô sẽ được bình an sao?

Da dầy chính là vương đạo, cuộc sống còn có hi vọng!

Đúng, cứ làm như thế!

Ngày thứ hôm sau, Trần Nhược Vũ đúng 5h58 phút chiều đứng tại ngay bệnh viện. Cô cũng không có ngu như vậy chạy ngay đến phòng làm việc ngay khoa khám vệnh của hần để bị người khác xem xét bình luận, vì vậy trực tiếp đi vào vườn hoa trong bệnh viện, tìm một cái ghế dài có thể nhìn ngắm cảnh đẹp ngồi xuống, sau đó nhắn tin cho Mạnh Cổ.

"Bác sĩ Mạnh, tôi đã đến. Tôi quyết định cùng anh thưởng thức một bữa ăn tối lãng mạn nơi công viên có chim hót hoa thơm cảnh sắc cực ngọt ngào, anh mau xuống đây, tôi đang ngồi ở đình viện đợi." Suy nghĩ một chút, lại tặng thêm một câu: "Không gặp không về nhé!"

Cho thêm một dấu chấm than để cường điệu giọng nói làm nũng.

Chắc là đủ ghê tởm rồi, cũng không tin là không thể nào không làm chấn động nổi hấn.

Cô đem này tin nhắn xem lại ba lần, cắn răng một cái, rồi gửi đi..

Mạnh Cổ chưa có trở gửi lại tin nhắn. Trần Nhược Vũ nhìn điện thoại di động một chút, tưởng tượng đến vẻ mặt cau mày của hấn khi nhìn thấy tin nhắn còn có bộ dáng khiếp sợ, cô cười.

Ha ha, để cho anh ngông cuồng, ép tôi mời ăn cơm, tôi chính chết anh.

Đợi nửa ngày, Mạnh Cổ cũng không có xuống. Trần Nhược Vũ nhìn đồng hồ, quyết định chờ đến 6 giờ rưỡi hấn mà không có tới, cô lại gửi tiếp một tin nhắn tràn đầy tình yêu, sau đó bỏ đi.

Giữa sân có mấy đứa trẻ chạy nhảy chơi đùa lui tới, Trần Nhược Vũ nhìn thật vui mắt, còn trêu chọc mấy đứa bé. Đang nói chuyện phiếm cùng với mấy đứa bé, chợt nghe một giọng nữ kêu lên: "Trần Nhược Vũ."

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn lại, là Điền y tá.

Điền y tá xinh đẹp, trang nhã, dịu dàng động lòng người, duyên dáng yêu kiều. Trong truyền thuyết Điền y tá cùng Bác sĩ Mạnh vừa nói vừa cười, tình ý rất thâm ái ý hợp.

Trần Nhược Vũ đứng lên, có chút đề phòng.

Điền y tá nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, ánh mắt không thể nói là hữu hảo gì, giọng nói cũng lạnh lùng, "Bác sĩ Mạnh không rảnh, các người cùng nhai có một bữa ăn tối lãng mạn ngọt chắc là không được rồi, anh ấy nhờ tôi tới thông báo cho cô một tiếng."

Một cơn buồn bực như cây gậy đánh xuống, rất tốt, cái tên đàn ông chết tiệt này phái cả người phụ nữ xấu xa kia đến đả kích cô mà. Thật coi thường cô dễ đến như vậy sao?

Bữa ăn tối lãng mạn ngọt ngào — hiển nhiên cô ấy đã xem qua được cái tin nhắn của cô rồi. Trần Nhược Vũ giận đến không thể tả, gã bác sĩ Mông Cổ chết tiệt, cư nhiên đem tin nhắn của cô cho người phụ nữ này xem, còn cho cô tởm xuống tận đáy lòng cô.

Đây được coi là cái gì? Gọi đến thì đến, bảo đi thì đi sao?(*)

Trần Nhược Vũ âm thầm hít sâu một hơi, cười cười đáp trả lại cô tôi: "Như vậy ư, không sao. Làm bác sĩ luôn là bận rộn như vậy, tôi có thể thông cảm. Có phải hay không là lại đột xuất có ca giải phẫu? Bữa ăn tối này thật không đúng lúc mà thôi, không

có việc gì. Có khi ngay buổi tối anh ấy phải giải phẫu gấp xong, nửa đêm 4h còn cùng tôi nói chuyện điện thoại, hại tôi ngủ không ngon giấc, nhưng mà là tôi không trách anh ấy được."

Cô cười tủm tỉm, một bộ dáng rộng lượng bao dung, trong lòng kỳ thật hận đến cắn răng trong. Như thế nào, đã đủ mập mờ chứ, có thể tức chết cô tôi rồi?

Điền y tá mặt có chút cương cứng.

Trần Nhược Vũ thoáng hài lòng, cô cười cười, lại tiếp tục tỏ ra lịch sự nói: "Vậy anh ấy chắc đang bận rộn, tôi sẽ không quấy rầy. Cô giúp tôi nói với anh ấy một tiếng, lần sau nếu hẹn hò với tôi thì hãy tranh thủ lúc rảnh đi, như vậy thời gian mới thoải mái, phải biết, tôi cũng vậy không phải lúc nào cũng ở không."

"Lần sau hẹn hò với tôi" mấy chữ này cắn răng mới nặn ra được, cô cũng không nói láo, đúng là gã bác sĩ Mông Cổ chết tiệt hẹn cô, cô còn không nghĩ là sẽ đến đây.

Điền y tá sắc mặt của xanh mét, muốn nói cái gì đó, há miệng lại không nói ra được. Lườm cô một cái, rồi gật nhẹ đầu "Hừ" một tiếng, quay người bỏ đi.

"Điền y tá." Trần Nhược Vũ gọi cô lại, còn nói: "Thật là ngại quá đi mất, chuyện giữa tôi và anh ấy, còn phải làm phiền cô chạy đi truyền lời qua lại, lát nữa phải nhắc lại lời nói của tôi cho anh ấy."

Cô cười híp mắt, nhìn sắc mặt Điền y tá càng khó coi hơn, trong lòng cực kỳ hài lòng.

Điền y tá giận dữ bỏ đi. Trần Nhược Vũ ngồi trở lại trên ghế dài, lấy điện thoại di động ra tính toán gửi cho Mạnh Cổ một cái tin nhắn.

Để cho người khác nhìn thấy đúng không? Cố ý coi thường cô chứ gì? Cô sẽ không lùi bước đâu!

"Thân ái, anh còn bận việc của anh, chú ý thân thể. Điền y tá xinh đẹp, dịu dàng đã nhắc lại lời của anh, thế nào lại phiền toái người ta như vậy chứ, anh phải thật tốt cảm ơn cô ấy. Cái bữa ăn tối làng mạn ngọt ngào tại vườn hoa tôi sẽ tự chính mình đi ăn, anh cũng đừng để đói bụng. Đừng quá nghĩ tới tôi."

Lần này cô nhìn cũng không thèm nhìn, rất sung sướng đem tin nhắn gửi đi.

Sau đó cô từ trong túi móc ra hai cái bánh mì, và một chai nước suối, đem bánh mì đều ăn hết. Cô vừa ăn vừa nuốt, sớm

biết như vậy liền mua bánh bao rồi. Bánh bao năm xu một cái, bánh mì lại tận 5 tệ một cái, cô thật là thiệt thòi lớn rồi.

☆ **Chương 12**

Trần Nhược Vũ đem bánh mì ăn xong lại ngồi một lúc, sắc trời đã tối đen thui, Muối ở sân đình trong vườn hoa cũng không phải là ít, đốt cô sưng cục nào cục nấy thật to. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ là đã đến 7h.

Lại không thấy tin nhắn đáp trả của Mạnh Cổ, cũng không có điện thoại gọi tới, càng không có xuất hiện ngay trước mặt cô.

Tình huống như thế, là cô thắng rồi chứ?

Trần Nhược Vũ đem bánh mì cùng nước sôi bỏ vào túi ny lon ném vào trong thùng rác ở vườn hoa, sau đó chậm rì rì đi vào hành lang bệnh viện mượn một cái nhà vệ sinh, sau đó tiến ra khỏi bệnh viện bằng cửa chính, lễ mễ đến trạm xe bus.

Suốt đoạn đường không có gặp phải bất kỳ gương mặt quen nào nên cô an tâm, nhưng cô lại có điểm nào không rõ mình đến tột cùng là có tâm tình gì.

Bác sĩ Mông Cổ thật sự là bị giật mình chứ? Cho nên từ nay về sau hẳn sẽ không dám tùy tiện trêu chọc cô nữa? Cô đã đề ra một chiến lược đích đáng, một kích là trúng, rất có hiệu suất rất có cảm giác chiến thắng rồi, nhưng sao tâm tình của cô lại tụt dốc thế này, là chuyện gì xảy ra vậy đây?

Trần Nhược Vũ nghĩ, hẳn là do Điền y tá tức giận. Một người đàn ông như Mạnh Cổ cư nhiên phái một người phụ nữ khác đi đối phó cô thật sự là quá ác liệt, điều này quả thật là không có trong dự liệu của cô, cho nên hẳn chắc là phải tức lắm.

Nhưng cô lúc này cũng không tức giận, cô cảm thấy, ừ, phải nói như thế nào, mất mát hay là phiền muộn đây?

Này từ hình dung như vậy là dùng đúng rồi sao?

Về đến nhà, Trần Nhược Vũ lên mạng tìm tòi, lục soát.

"Cảm giác mất mát" cái từ này có nghĩa là tinh thần bỗng sinh ra trống rỗng hoặc mất đi cảm giác trông mong. Mà "Phiền muộn" chỉ là bởi vì không được như ý hoặc thất vọng mà thương cảm, ảo não.

Kỳ quái. Trần Nhược Vũ nhìn về phía màn hình máy vi tính cau mày.

Cô là không phải trống rỗng, Cô có nhiều chuyện phải xử lý như vậy, phong phú đến độ muốn rơi nước mắt.

Trông mong, thất vọng? Chuyện gì thế này, cô thì có trông mong gì ở gã bác sĩ Mông Cổ kia chứ, cô thất vọng cái gì, rõ ràng cô đã đánh lui quân địch, đã đánh thắng trận.

Lương Tư Tư ôm cái tô lớn đi bộ tiến vào, ngồi ở bên người Trần Nhược Vũ cùng nhau xem. Sau đó một miếng nhồi mì sợi mơ hồ không rõ mà nói: "Nhược Vũ, bộ dáng của cậu không phải kêu là mất mát, cũng không gọi là thất vọng, mà kêu là thất tình."

Trần Nhược Vũ cứng đờ người, vội vàng phát tay. "Này, này, cậu lo mà tập trung ăn mì của mình đi, phun vào người tớ cả một cộng mì đây này."

Thất tình? Cô lại thất tình nữa ư?

Thất tình hai lần cùng trên một người đàn ông?

Mười phần là sai, cô đã sớm không yêu rồi !

Lương Tư Tư đem sợi mì nuốt xuống, lần này có thể ăn nói rõ ràng phát biểu cao kiến rồi. "Nếu như không phải là thất tình, vậy còn có một loại giải thích —— khao khát."

Trần Nhược Vũ lại cứng đờ hết cả người thêm lần nữa. Cái này còn không bằng thất tình đấy.

"Nhược Vũ, cậu làm sao vậy? Gần đây thật là lạ. Về mặt tình cảm nếu là có vấn đề gì, cậu cứ hỏi tớ, bằng kinh nghiệm của tớ, đủ viết một quyển sách bách khoa toàn thư tư vấn bể tình yêu, tớ nhất định đối với cậu biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết."

Trần Nhược Vũ mạnh liệt lắc đầu. "Tớ không có vấn đề gì về tình cảm cả."

"Vậy sao?" Lương Tư Tư có hơi thất vọng. "Vậy nếu như có vấn đề chướng ngại về tình cảm. Cậu cứ hỏi tớ nhé."

"Tớ cũng không có chướng ngại về tình cảm" Tiếp tục lắc đầu.

"Được rồi." Lương Tư Tư thật thất vọng, nhìn Trần Nhược Vũ một hồi lâu, rồi đi ra.

Trần Nhược Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhìn chằm chằm trên màn hình "Phiền muộn" hai chữ kia, khẽ cắn răng, tắt máy vi tính.

Cả một đêm Mạnh Cổ không hề nhắn tin lại, cũng không có điện thoại tới, Trần Nhược Vũ trong lòng có chút vấn vương. Nhưng đồng thời cô còn nhớ kỹ chuyện phải gọi điện thoại cho người nhà, trái lo phải nghĩ, vẫn không có nghĩ ra được làm như thế nào cùng người trong nhà giải thích, vẫn nhịn đến lúc lên giường ngủ, cô rốt cuộc hạ quyết tâm, đợi ngày mai sẽ gọi lại.

Lúc nửa đêm, Trần Nhược Vũ ngủ đang ngủ ngon giấc, điện thoại vang lên.

Cô mơ mơ màng màng, có chút không biết là chuyện gì, bản năng mò tới điện thoại, bấm nút nghe.

"Trần Nhược Vũ, cô động kinh rồi sao?" Một tiếng rít gào trong điện thoại truyền tới. Trần Nhược Vũ chấn động mạnh một cái, tỉnh táo hẳn.

Mẹ ơi, tên ác quỷ hung thần Mạnh Cổ gọi tới.

"Bác sĩ Mạnh, anh làm sao vậy hả?" Trước hết giả bộ ngu ngơ hỏi hẳn.

"Cô gửi cho tôi cái tin nhắn sau cùng kia là có ý gì? Hồ ly tinh bỗng chốc biến hóa thành người dịu dàng nịnh hót là sao đây?"

"À? Cái gì? Anh chờ một chút, tôi xem trước một chút hiện tại mấy giờ?" Trì hoãn một hồi, suy nghĩ một chút đối sách.

Nhưng vừa nhìn thời gian, 2h45 phút sáng!

Con bà nó, nhắc tới không phải hẳn đang trả thù lại cô, cô tuyệt đối không tin.

"Cô còn quan tâm là mấy giờ, tôi bận rộn muốn chết, đến bây giờ mới thở dốc được một hơi, ăn cơm cũng không kịp tiêu hóa liền nhìn đến tin nhắn của cô, đầu cô bị lừa đá phải hay không?" Dám đùa giỡn hẳn! Cô ngại sống lâu rồi hả ?

Hung dữ như vậy ư!

Đã hơn nửa đêm, đầu óc Trần Nhược Vũ không còn quá minh mẫn, hoàn toàn bị khí thế của Mạnh Cổ đè lại. Vừa mới nhìn đến thời gian kia một chút ngay cả lửa giận nhỏ cũng không dám đốt.

Cô im lặng.

"Nói chuyện đi!" Mạnh Cổ ở đó yêu cầu ngang ngược.

"Bác sĩ Mạnh, khuya lắm rồi, chuyện nghiêm trọng như vậy chúng ta hôm nào gặp mặt nói chuyện đi. Ngày mai còn phải đi làm, chúng ta trước đều tự nghỉ ngơi trước, anh xem thế nào?"

"Tôi ngày mai được nghỉ, có thể ngủ nướng. Hiện tại là có thời gian tán gẫu!"

Xem đi, quả nhiên là trả thù cô mà. Cũng không biết Điện y tá kia đã nói với hẳn cái gì.

Trần Nhược Vũ nhất thời cứng họng, không biết bước tiếp theo nên thế nào. Vì vậy dứt khoát nói: "Anh chờ một chút."

Cô đem điện thoại khẽ ném lên giường, mang dép "Cạch cạch cạch" chạy tới phòng của Lương Tư Tư. "Tư Tư, Tư Tư, tớ hiện tại

có một vấn đề về tình cảm cần cậu tư vấn giúp."

"À?" Lương Tư Tư được tôn vinh tỉnh ngủ hẳn, mồm có chút há hốc. "Như thế nào?"

"Hết sức khẩn cấp! Vấn đề là như thế này, nếu như lúc nửa đêm một người đàn ông gọi điện thoại cho một cô gái chất vấn một việc gì đó mà người nữ không hồi đáp được vấn đề, cô ấy không muốn cùng hắn dây dưa không rõ, vậy nên làm cái gì?"

"Tắt máy ngủ là được." Lương Tư Tư hồi đáp được vô cùng dứt khoát.

Trần Nhược Vũ có chút do dự, "Thế nhưng nếu như bị gã đàn ông kia ghi hận, về sau dây dưa không rõ thì làm thế nào?"

"Tỉnh ngủ còn muốn làm thế nào!"

Có đạo lý!

Trần Nhược Vũ "Cạch cạch cạch" phi nước đại trở về phòng, rón rén cầm điện thoại di động lên len lén nghe rồi để xuống, Mạnh Cổ người kia cư nhiên không có treo máy, thật là đang đợi.

Đáng sợ quá đi mất.

Tắt máy, ngủ.

Trần Nhược Vũ kiên quyết hành động, tất cả đem giải quyết một lần. Thế giới thanh tỉnh!

Đưa di động chôn ở phía dưới gối đầu, trong lòng "âm âm" nháy loạn. Rất có tương lai đi, cô vì chính mình mà kiêu ngạo.

Trần Nhược Vũ gối lên điện thoại di động, thật đã ngủ, cô không nghĩ nhiều, dũng cảm lần này là sẽ trả giá thật lớn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Nhược Vũ rời giường chuẩn bị đi làm, mở ra điện thoại di động lập tức nhận được một cái tin nhắn.

"Thân ái! Cô chết chắc rồi! Nhớ rõ nếu đùa giỡn tôi!"

12 cái chữ lộ ra sự sắc bén của Mạnh Cổ, còn thêm dấu chấm than. Trần Nhược Vũ giống như thấy được biểu tình hắn đang cắn răng nghiền lợi cười lạnh.

"Á." Cô kêu khẽ một tiếng, thiếu chút nữa lấy di động ném ra ngoài.

Xong rồi xong rồi, tối ngày hôm qua cô nhất định là ngủ đến hồ đồ mà. Lần này làm thế nào đây?

☆ **Chương 13**

Trần Nhược Vũ lo lắng đề phòng cả một ngày. Kết quả thật là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Bác sĩ Mông Cổ giống như đột nhiên biến mất một dạng, không có tin nhắn, không có điện thoại, cũng không có bất ngờ xuất hiện ở trước mặt cô. Điều này làm cho Trần Nhược Vũ nhìn chòng chọc điện thoại cả một ngày, lo lắng lần trước một lần lỡ làm lộ địa chỉ đang ở, tâm tình lo lắng tất cả đều uổng phí.

Chẳng lẽ giấc ngủ giúp bồi dưỡng lương tâm, sau khi hẩn tỉnh dậy hoàn toàn tỉnh ngộ hành vi của mình đáng xấu hổ đáng hận, quyết định không hạ độc thủ với cô rồi hả?

Lương Tư Tư nhìn Trần Nhược Vũ buổi sáng trước khi xuất môn liền tâm trạng bất an, buổi tối tan việc trở về cũng một bộ dạng thất hồn lạc phách, rốt cuộc không nhin được lên tiếng. "Cậu đến tột cùng là bị chuyện gì thế?"

Trần Nhược Vũ suy nghĩ hồi lâu không biết nên nói như thế nào, cuối cùng nói: "Tớ chọc tới người không nên chọc, đây đưa với người ta."

Lương Tư Tư trầm tư nhìn cô một hồi lâu, "Nhược Vũ, bộ dáng của cậu như là yêu người không nên yêu."

"Á?" Người này là có ánh mắt gì vậy trời? Trần Nhược Vũ ý vị lắc đầu. "Không có, không có, không có yêu." Sớm tám trăm năm sẽ không không thương. Không đúng, là còn chưa có yêu liền quyết định không thể yêu.

"Nhưng lo âu cùng sợ hãi lần này của cậu cùng với lần bị hai gã khốn kiếp đánh, đe dọa kia biểu tình hoàn toàn khác nhau."

A, đúng, còn chuyện hai khốn kiếp kia còn chưa có giải quyết xong. Cô đã xuất viện hai ngày nay thật đúng là thiếu chút nữa đã quên rồi.

"Cho nên rốt cuộc là cậu chọc phải người nào mà lại có tình trạng rối ren thế này?"

Trần Nhược Vũ bị hỏi đến phục hồi tinh thần lại, suy nghĩ lại, cân nhắc từng câu từng chữ nói: "Là một người bạn của người bạn, trước có chút hiểu lầm, sau đó chúng tớ xem không thuận mắt lẫn nhau, hẩn thỉnh thoảng tìm tớ gây phiền phức. Không

đúng, cũng không phải là phiền toái, chính là cậu biết đấy, tương đối đáng ghét."

"Tớ không biết, tớ chẳng hiểu rõ cái gì." Lương Tư Tư lắc đầu.

"Tư Tư!"

"Ừ." Lương Tư Tư còn nghiêm túc đáp.

Trần Nhược Vũ có chút phát điên, cô đứng lên đi đến hai bước, vung tay lên, một lần nữa sắp xếp lại ngôn ngữ. "Nói đúng ra là, có một người đàn ông rất phiền toái thường đến gây chuyện với cậu, cậu sẽ làm sao?"

"Nghĩ là hắn theo đuổi cậu?"

"Không, dĩ nhiên không." Trần Nhược Vũ giật mình. "Hắn không muốn đuổi theo tớ."

"Hắn không muốn đuổi theo cậu vậy chộc giận cậu làm gì?"

Trần Nhược Vũ tròn mắt hốc mồm, đây là cái Logic gì?

"Tớ chưa từng thấy qua không muốn theo đuổi theo cậu thì còn trêu chọc cậu làm gì, cũng không phải là có bệnh đi." Lương Tư Tư một bộ ra vẻ giảng dạy. "Cho nên Nhược Vũ cậu xác định được sao?"

Trần Nhược Vũ sững sờ gật đầu, "Tớ xác định hắn không muốn theo đuổi tớ."

"Vậy còn cậu?"

"Cái gì?"

"Cậu phiền lòng cái gì?"

Phiền lòng cái gì? Cô không phải mới vừa nói chứ sao. Trần Nhược Vũ cứ đi qua đi lại. Thế nào cùng bạn học Tư Tư giải bày ra chướng ngại trong lòng chứ?

Lương Tư Tư nhìn chằm chằm bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của Trần Nhược Vũ, đột nhiên hưng phấn. "Nhược Vũ! Nhược Vũ, cậu bây giờ có phải hay không đang đi trên tuyến đường oan gia sau đó là yêu đương?"

"À?" Oan gia là có, yêu đương cũng là mất tích rồi.

"Cả hai người nam nữ đều xem không vừa mắt nhau, trải qua một loạt hiểu lầm cùng dây dưa, cuối cùng phát hiện đối phương là người yêu thật sự của mình, đây là câu chuyện yêu đương kinh điển." Lương Tư Tư nhún nhún vai, "Tớ cũng có hai lần yêu đương như vậy rồi."

"Không, tớ thích dụ dằng sẵn sóc." Kiều Sáng sửa hài hước như vậy đối với cô đã triệt tiêu từ lâu, còn kiểu dụ dằng sẵn sóc

còn có chút đáng tin."Cái đó, hẳn thích là kiểu xinh đẹp mỹ lệ." Y như vậy chính là Điền y tá.

Lương Tư Tư trầm mặc ba giây, hỏi: "Hẳn là kiểu người như thế nào?"

Trần Nhược Vũ đầu khổ nghĩ, cuối cùng nặn ra một câu."Tính tình tàn bạo."

Lương Tư Tư gật đầu, "Nghe rất Man."

Trần Nhược Vũ mặt đỏ toàn vạch đen, cái này là thế nào làm sao đoán được đây hả?

"Cao lớn thô kệch?" Lương Tư Tư tiếp tục hỏi.

"Không, thon dài cao lớn."

"Đẹp trai không?"

"Ừ, có chút." Thật ra thì Trần Nhược Vũ sâu trong tận đáy lòng là cảm thấy Mạnh Cổ rất tuần tú, nếu không ban đầu thế nào đầu óc nóng lên muốn theo đuổi hẳn chứ, nghĩ đến chuyện này thừa nhận quả thật có mấy phần bị sắc đẹp đó mê hoặc.

"Làm nghề gì?"

"Bác sĩ." Lương Tư Tư liên tiếp hỏi, Trần Nhược Vũ ý thức liên tiếp trả lời.

"Ừ." Lương Tư Tư suy nghĩ sâu xa năm giây."Nhược Vũ, cậu cảm thấy hẳn đáng ghét đúng không?"

"Đúng."

"Chuyện này thật dễ thôi."

"Làm thế nào?"

"Tớ chính là kiểu xinh đẹp mỹ lệ." Lương Tư Tư vô cùng thành khẩn mà nói.

Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, trên dưới nhìn nhìn Lương Tư Tư. Cô ấy đúng là xinh đẹp, bộ dáng một cô gái nhỏ xinh xắn, không cao bằng Điền y tá, nhưng là khí chất khi so với y tá thì dịu dàng hơn một chút, ngũ quan tinh tế, dáng dấp không có gì phải phản đối. Cho nên cô ấy mới vẫn luôn tình trường dạt dào, chuyện yêu đương không ngừng nghỉ. Thay thế cái người phụ nữ xấu xa kia, thế nào như vậy liền ngẫu nhiên phát triển tình duyên.

Nhưng Trần Nhược Vũ vẫn còn có chút sững sờ. Lương Tư Tư nói tiếp: "Tớ vừa vặn lúc này đang cô đơn, không có đối tượng nào, vả lại tớ cũng chưa bao giờ kết giao với kiểu đàn ông cường bạo, tướng mạo thon dài lại là bác sĩ nữa, cho nên cậu hãy đem hẳn giới thiệu cho tớ, tớ dùng tình yêu thuần phục hẳn, bảo đảm

hắn sẽ không rảnh rỗi nhàm chán còn tìm đến làm phiền cậu nữa đâu."

Trần Nhược Vũ há to mồm tiếp tục sững người, đây tuyệt đối không phải là điều nằm trong phạm vi kế hoạch mà cô tưởng tượng được.

"Cái này..., ngộ nhỡ, hắn có bệnh thì sao?" Không phải là đã nói người đàn ông không muốn theo đuổi cô nhưng lại luôn trêu chọc cô nhất định là có bệnh sao? Lấy lí do này cự tuyệt giới thiệu người đàn ông đó cho Tư Tư có được hay không đây?

"Hắn là bác sĩ, có thể có được bệnh gì chứ?" Lương Tư Tư phóng khoáng vung tay lên. "Làm bác sĩ áp lực lớn, có lúc tách khí nóng nảy một chút, có lẽ cậu lúc nào đó vô tình chọc người ta mất hứng. Cậu yên tâm, tớ sẽ thu phục hắn, tớ sẽ hỏi rõ ràng vì sao hắn sinh tức giận với cậu, sau đó từ từ hòa giải, tháo gỡ các khúc mắc ân oán của các cậu, như vậy, cậu cũng không cần phiền não nữa."

Dường như Logic trên là không có vấn đề gì, nhưng đến tột cùng là vẫn có điểm gì đó không đúng cho lắm? Trần Nhược Vũ cắn môi đau khổ nghĩ. Cô thế nhưng lại vì sao không vui chuyện này nghe ra tựa hồ đối với cô là chuyện tốt mà.

"Nhược Vũ, cứ quyết định như vậy đi, tìm một cơ hội, cho chúng ta vô tình gặp gỡ, cô giúp chúng ta giới thiệu lẫn nhau đi, sau đó mọi chuyện còn lại sẽ không cần cậu quản nữa, tớ sẽ tự chinh phục."

Chinh phục cái từ này vang vang thật có lực, nhưng Trần Nhược Vũ lại cảm thấy tiền đồ mờ mịt, cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm đến chí mạng.

Đang không biết trả lời ứng phó như thế nào, điện thoại di động của cô vang lên. Trần Nhược Vũ chạy như bay mà trốn tránh, "Tớ nghe điện thoại đây."

Là điện thoại của Cao Ngữ Lam gọi tới. Cô ấy nói vợ sắp cưới của Lôi Phong đã trở về, Doãn Tắc muốn mời tất cả mọi người tụ tập ăn mừng, Cao Ngữ Lam hỏi Trần Nhược Vũ có muốn tới hay không.

"Vợ sắp cưới của cảnh sát Lôi?" Trần Nhược Vũ ánh mắt sáng lên, "Tớ đi, tớ muốn đi! Giữ cho tớ một chỗ nhé!"

Cao Ngữ Lam cười to, "Tớ biết ngay mà, cho nên vội vàng nói với cậu. cậu mau tới, đến nhà hàng của Doãn Tắc ngay đi."

Nhà hàng của Doãn Tắc tên gọi "Thực", là nhà hàng rất cá tính lại có phong cách ăn uống đặc biệt. Trần Nhược Vũ thay quần áo khác, đem ví tiền gần đầy lao nhanh ra bên ngoài chạy đi. Trong phòng khách Lương Tư Tư vẫn chờ cô cùng nhau bàn đại kế sắp đặt kế hoạch vô tình gặp gỡ, cô liên tục không ngừng mà trả lời chuyện đó sẽ bàn bạc lại sau, sau đó chạy đi như một làn khói.

Cao Ngữ Lam gọi điện thoại thật là đúng lúc, tốt quá đi. Chẳng những giúp cô thoát được trường hợp khó xử dẫn đến kết cục cực kỳ này, còn có thể thỏa mãn sự hiếu kì trong lòng cô, cô rốt cuộc có thể thấy được một lần người vợ sắp cưới yêu quý trong truyền thuyết của cảnh sát Lôi Phong.

Đây là chuyện mà cô cùng Cao Ngữ Lam đều rất có hứng thú. Nghe nói gia thế Lôi Phong là thuộc loại có tiền có quyền, cha anh là cục trưởng cục công an, mẹ anh là cục trưởng cục thuế, Lôi Phong từ nhỏ mặc dù đã được ăn ngon mặc đẹp nhưng cũng dạy dỗ rất nghiêm khắc, cha mẹ cưng chiều hần nhưng là không có nuông chiều hần, hần cùng Doãn Tắc, Mạnh Cổ là bạn học cùng lớp suốt những năm ở trường trung học, ở trong trường học lúc đó rất bát nháo, thế nhưng hần vẫn luôn tỏ ra là một công tử lạnh lùng, khó gần, kiêu ngạo. Điều này đã làm cho Doãn Tắc cùng Mạnh Cổ cùng hần không vừa mắt nên không đánh nhau thì không quen biết, cuối cùng ba người hóa thành bạn thân.

Tình sử của Lôi Phong, theo lời nói của Doãn Tắc chính là, từ nhỏ đã khó lường, khi có mục tiêu nhất định, chẳng biết xấu hổ, cả gan làm loạn, cho nên còn nhỏ tuổi mà đã xác định đến cô gái nào rồi, mới tí tuổi đầu đã học cách bá đạo đem con gái người ta chiếm làm của riêng rồi. Chỉ là cô gái kia đúng là một cô gái tốt, mặc dù bị áp bức dưới uy quyền của Lôi Phong, nhưng vẫn là kiên trì lý tưởng của mình, xuất ngoại đi du học nâng cao ngành học mỹ thuật. Dĩ nhiên, người bạn học Lôi Phong này rất không muốn một mặt găng phải giúp đỡ người ta, lại khiến cô gái ấy cảm động chỉ biết cách có thể lấy thân báo đáp rồi.

Chuyện xưa này khiến Cao Ngữ Lam cùng Trần Nhược Vũ tràn đầy tò mò, đến tột cùng là một cô gái như thế nào mà có thể khiến Lôi Phong phải bám lấy gắt gao cho bằng được.

Bây giờ, cô gái ấy đã quay về.

Trần Nhược Vũ trong lòng mơ hồ về chuyện đó cảm giác hưng phấn, sau khi ngồi lên xe buýt lại đột nhiên nhớ tới một chuyện. Cô gọi lại cho Cao Ngữ Lam."Lam Lam, tớ đang trên đường đến, à chuyện kia, tối nay sẽ có những ai đến vậy?"

"À là cảnh sát Lôi cùng bạn gái hần, Doãn Tắc cùng tớ, chị Doãn Ninh và bé Nụ Nụ, bác sĩ Mạnh hình như có chuyện bận, tớ nghe Doãn Tắc gọi điện thoại cho hần nói như vậy."

Trần Nhược Vũ yên tâm, Doãn Ninh là chị gái của Doãn Tắc, Nụ Nụ là con gái chị ấy, những người này cô đều quen biết, cư xử cũng không tệ. Quan trọng nhất là bác sĩ Mông Cổ không có ở đây, lần này an toàn rồi. Vì vậy cô mới nói thêm mấy câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

Đến nhà hàng của Doãn Tắc, chạy lên phòng ăn trên lầu ba, một bàn đầy người đang ngồi đã thực vô cùng náo nhiệt. Lôi Phong cùng một cô gái bộ dáng thực ngọt ngào ngồi cạnh nhau, mặt cười hạnh phúc, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô ấy, ánh mắt ngáy đến không chịu được.

Trần Nhược Vũ trong lòng thật hâm mộ, đây mới đích thực là một người đàn ông dịu dàng mà.

Mọi người thấy Trần Nhược Vũ đã tới, vội vàng đứng đứng lên, lần giới thiệu lẫn nhau. Vợ chưa cưới của Lôi Phong tên gọi Đinh Hiểu Vân, cái tên thật thanh tú, nhưng lại là rất hợp với cả con người cô ấy. Cả đám cười ha hả nhốn nháo một hồi, chợt một người từ ngoài cửa đi vào, lớn tiếng kêu lên: "Cả nhà thân ái tôi đã đến rồi đây? Mau tới, để cho tôi ôm một cái."

Trần Nhược Vũ nghe được giọng nói đó lập tức cứng đờ, mẹ ơi, bác sĩ Mạnh Cổ làm sao lại tới đây hả ?

Bởi vì cái nội dung tin nhắn uy hiếp trước kia , có hai từ "Thân ái" này đúng là ám chỉ cô mà, cái câu gì kia "Để cho tôi ôm một" thật là làm cho cô tê dại cả da đầu. Thật may là Lôi Phong lập tức đã phản ứng, điều này làm cho Trần Nhược Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Phong mắng: "Mẹ kiếp, cậu cùng Doãn Tắc đều một dạng ti tiện." Vốn là Hiểu Vân nhà hần trở về, bọn họ nên tốt bụng để cho hai người ở thế giới riêng của mình tâm sự, kết quả Doãn Tắc không phải là náo loạn muốn tụ tập bạn bè tổ chức bữa tiệc đón người ở phương xa quay về. Thật ra thì tụ tập lúc nào mà không được, bọn họ chính là nghĩ phá bình hần đây mà.

Mạnh Cổ hì hì cười, căn bản không để ý tới Lôi Phong, hẳn là thật chạy tới, ôm Đinh Hiểu Vân một cái. Lôi Phong đẩy hắn ra, "Cút sang một bên."

Doãn Tắc thì tại một bên mát mẻ nói, "Tiếc quá, ** bị thiếu hụt, có người cầu kinh nè."

Lôi Phong lên tiếng: "Các cậu chờ tôi rồi rảnh tìm các cậu bạo phát."

Mạnh Cổ với Doãn Tắc cùng nhau lấy tay đè tim, "Thật sợ quá đi mất."

Trần Nhược Vũ bị mấy người này chọc cho cười không ngừng, đang toét miệng, lại thấy Mạnh Cổ đang ngồi xuống đối diện cô, ánh mắt liếc xuống cô, cô che dấu biểu hiện trên mặt, cúi đầu tìm cái ly uống nước.

Lúc này Doãn Tắc bắt đầu huyền não cụng rượu, nói phải ăn mừng dịp kỷ niệm này, Mạnh Cổ tán thành, cùng hùa theo ồn ào lên một lúc. Lôi Phong trợn thẳng mắt mà nhìn, trong lòng biết ngay mục đích của hai tên bỉ ổi này đúng là muốn đem hắn hạ gục, để cho hắn không ** được mà.

"Không uống được, tớ phải lái xe."

"Để cho Hiểu Vân lái đi."

"Cô ấy vừa trở về, sẽ không yên tâm."

"Thì gọi Tớixi đưa về."

"Không bỏ xe ở đây được."

"Thật không có khí phách gì cả."

"Không cần phải chứng minh chuyện đó cho các cậu, cậu tự hiểu lấy."

Nãy giờ vẫn mỉm cười không lên tiếng nhìn bọn họ náo loạn, Đinh Hiểu Vân cất giọng, "Tất cả mọi người đừng uống rượu nữa, Doãn Tắc, Mạnh Cổ các cậu cũng phải lái xe, an toàn là quan trọng nhất."

"Ái chà, chồng tung vợ hứng đấy đấy. Tôi không cần lái xe, chị gái tôi có thể lái giúp." Doãn Tắc đem Doãn Ninh kéo ra làm tấm chắn.

"Tôi cũng vậy không cần lái xe, Trần Nhược Vũ sẽ đưa tôi trở về."

Trần Nhược Vũ đang đang cầm cái ly xem náo nhiệt, nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc. Cô lúc nào thì nói muốn đưa bác sĩ Mông Cổ về hả? Bọn họ không cần thiết phải có quan hệ thế này

có được hay không? Cô nhìn trộm Mạnh Cổ một chút, hắn cùng với Doãn Tắc vẫn đang chuyên tâm cùng Lôi Phong cãi vả, căn bản không có có thấy cô đang nhìn hắn.

Trần Nhược Vũ nuốt một ngụm nước miếng, được rồi, bác sĩ Mông Cổ chính là chỉ tùy tiện nói ra một câu thôi mà, cô cũng chớ để bụng làm gì.

★ Chương 14

Cuối cùng mọi người ai cũng không uống rượu, chỉ là ngược lại càng náo càng dữ dội. Cánh đàn ông biểu hiện tình bạn phương thức rất kỳ quái, liên tục lật tẩy lẫn nhau, hận không thể đem đối phương đánh giá đến cả bộ phận phía dưới.

"Người rối loạn nhất thế giới lúc này, nhất định là Lôi Phong." Doãn Tắc đã kết luận như vậy, "Hiếu Vân cô phải coi chừng hẩn, một bụng đầy ý nghĩ xấu."

"Cậu đã lo lắng dư thừa rồi, chỉ là không cần phải khích bác." Lôi Phong nhanh như gió đáp lại, "Hiếu Vân đối với lai lịch chúng ta đều là biết rõ. Cả ba người trong đó chỉ có một mình tôi là chỉ có một mối tình đầu duy nhất, rất chung tình, đâu có phải như hai gã bại hoại các cậu."

"Mẹ nó, cái người này mới là thật khích bác." Doãn Tắc chuyển sang Cao Ngử Lam, mặt thành khẩn, "Đừng nghe cậu tôi, anh mới là người vô tội. Thật ra thì kẻ bỉ ổi nhất nhất chính là Mạnh Cổ, bạn gái của hắn nhiều vô kể."

"Cút." Mạnh Cổ ném mấy hạt đậu qua.

Đoãn Tắcgiơ ngón tay lên đếm, "Lương Tiểu Hà, Mặc Mỹ Hoa, Vương Phương, Lưu Dĩnh. . . . . Tớ biết rõ cũng không sai biệt lắm có khoảng mười người, đó còn là có cả những người tớ chưa biết nữa đấy."

Trần Nhược Vũ dựng lỗ tai lên nghe, gã này đúng là một gã đại hoa tâm mà, thật quá coi thường hắn, quả nhiên là không thể tin cậy được. Thật may là cô kịp thời quay đầu lại, không thì phải sa chân vào vũng bùn.

Đinh Hiểu Vân lúc này quay sang nói chuyện với Mạnh Cổ: "Này không thể coi đó là bạn gái của Mạnh Cổ được, chỉ là do họ theo đuổi cậu ấy mà thôi, hơn nữa do không theo bám được còn nói những lời không lọt vào tai chút nào, tớ cảm thấy được Mạnh Cổ mới là người bị hại thì đúng hơn."

"Đúng vậy." Mạnh Cổ nhếch môi cười, "Chỉ có Hiểu Vân là hiểu tớ, cho nên tớ cuộc đời này thích nhất đúng là cậu."

Trần Nhược Vũ trong lòng giật mình, ngẩng đầu lại nghiêm túc nhìn Đinh Hiểu Vân một chút. Dịu dàng khả ái, xinh đẹp hào phóng. Cùng y tá Điền, Lương Tư Tư đều là Version 1 .

Bên này Lôi Phong sử dụng ánh mắt nhìn chăm chăm Mạnh Cổ, "Muốn chết có phải hay không?"

"Một mình đấu sao?" Mạnh Cổ nhướng mày trêu chọc hần.

"Chết tiệt. Ban đầu cũng không nên giúp cậu, để cho cái người cặn bã như cậu lưu lạc đến chết."

"Ban đầu là Hiểu Vân quên biết tổ trước, với cậu thì có cái quái quan hệ gì chứ."

"Hiểu Vân là nhìn thấy cậu là người anh em của tôi nên mới nhân nhượng tìm đến cậu, cậu chỉ ỷ vào danh tiếng của tổ mà thôi."

"Cho nên cô ấy đối với tổ mới là yêu thật lòng? Hiểu Vân chỉ là đang bao che giùm cậu?" Mạnh Cổ vô cùng không biết xấu hổ đi qua kê bên, ôm lấy Lôi Phong. "Bạn thân yêu, cậu mà nói sớm, tổ đối với cậu cũng có tình cảm giống nhau."

"Tổ cũng vậy, tổ yêu cậu chết mất, Phong ca." Doãn Tắc ôm ngực, "Cậu hãy nghe nhịp tim đập của tổ."

"Mẹ kiếp." Lôi Phong không nhin nổi nữa, nhảy dựng lên cho mỗi người mấy cú đấm.

Ba người đàn ông tránh qua một bên mà đánh nhau đi, Hiểu Vân cùng Doãn Ninh đã giải hoặc nghi ngờ trong lòng Trần Nhượng Vũ.

Thì ra là Mạnh Cổ khi còn bé tính khí dữ dội nhất, thời kỳ nổi loạn nhất đã đến sớm và kéo thật dài, luôn làm trái ngược với tất cả người trong nhà. Bởi vì cha hần là Phó Viện Trưởng bệnh viện, cho nên vẫn hi vọng Mạnh Cổ có thể kế thừa nghề nghiệp của mình. Ngay từ khi Mạnh Cổ còn bé đã áp đặt ý định muốn Mạnh Cổ theo nghiệp bác sĩ. Nhưng phương thức dạy dỗ Mạnh Cổ của cha hần vô cùng nghiêm khắc, Mạnh Cổ cùng cha quan hệ không tốt, liền làm ngược lại, không học hành nghiêm túc, có đánh chết cũng không nguyện ý thi y khoa. Sau lại náo loạn một trận lớn, hần rời nhà bỏ đi ra ngoài ở.

Lần huyền náo bỏ đi này làm người trong nhà đều ngã ngựa, cha mẹ hần chỉ sợ hần đi ra ngoài lỡ chọc phải xã hội đen sẽ bị nguy hiểm. Mọi người tìm hần khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được. Cuối cùng là do bạn bè Hiểu Vân ở thành phố khác chụp mấy bức ảnh chuyển cho Hiểu Vân xem, trùng hợp như thế nào lại đó trong hình lại có dính bóng dáng của Mạnh Cổ vào. Vì vậy mọi người mới tóm Mạnh Cổ đem trở về.

Vốn dĩ là Mạnh Cổ còn không có ý nguyện trở về, nhưng do mẹ hấn bởi vì lo lắng cho hấn nên sinh bệnh, thậm chí bệnh trở nặng, phải nhập viện. Mạnh Cổ biết được, lúc này mới về nhà. Cũng bởi vì mệt mỏi chuyện mẹ bị bệnh, thiếu chút nữa mất mạng, Mạnh Cổ mới bừng tỉnh đại ngộ, từ đó nghiêm túc, an ổn sống qua ngày. Cha hấn cũng nhận ra mình đã dùng phương pháp dạy dỗ với đứa bé như vậy là sai lầm, người một nhà thật sự hòa thuận. Mạnh Cổ cũng chấp nhận sự an bài của người nhà, thi đậu y khoa, làm bác sĩ.

Mạnh Cổ vốn là thông minh, cố gắng học tập, năm đó thi đậu thủ khoa của đại học y, hơn nữa một đường thành tích nổi trội xuất sắc, danh tiếng ở trường học vang dội. Chẳng những tuổi còn trẻ liền được tham dự nhiều đề tài nghiên cứu hàng đầu, còn được nhiều bệnh viện mời gia nhập. Làm cho cha hấn mặt mày rạng rỡ, cũng coi là đền bù của hấn với lỗi lầm tuổi trẻ nông nổi lúc trước.

Trần Nhược Vũ nghe, thâm nghĩ khó trách hấn đối với mình cùng người nhà mất liên lạc có phản ứng lớn như vậy, cô ngẫm lại chính mình, cũng hiểu được đối với người nhà cảm thấy áy náy.

Bên này Doãn Tắc bọn họ náo loạn xong trở về bàn, nghe được Đinh Hiểu Vân cùng Doãn Ninh khen Mạnh Cổ, mặc kệ. "Tại sao phải khen cậu tôi, nhất định không thể để cho cậu tôi đắc ý, hấn đắc ý sẽ không biểu hiện ra. Phải nói một chút hấn thật nhiều xấu xa, hại chúng ta đánh hội đồng không biết bao nhiêu trận, còn có cái khuôn mặt kia cả cái miệng nữa, đắc tội rất nhiều người đó, mẹ kiếp ông đây chính là vô tình kết giao, hiện tại nhớ tới thật sự là, nhiều lần đánh nhau đều là do cái miệng thối của hấn chọc những tên côn đồ kia."

"Cậu rút đi. Cậu gây họa mới là nhiều."

"Tất cả các cậu câm miệng, những lời này chỉ có tớ mới có tư cách nói." Lôi Phong chỉ vào cả hai người này, "Hai người đều là ngôi sao tai họa. Nhớ hay không lần đó chúng ta đi đến trường đại học của Mạnh Cổ tìm hấn, kết quả bọn họ thấy có người nữ sinh muốn nhảy lầu tự sát. Hai người đề tiệncác cậu cùng nhau hợp lại châm chọc người ta, làm tớ ở đó bức bối vì mất mặt chết đi được."

"Này, cậu chỉ ở đó gặm khoai tây chiên uống cola xem cuộc vui, chúng tớ mới là mất thể diện."

"Chính là, kỳ thật ít nhiều chúng tớ cũng bị phiền phức, cậu xem cô gái ấy cuối cùng cũng không còn muốn chết nữa."

"Hừ, cô tôi là không muốn chết, vì cô ấy nghĩ trước hết chém chết hai người các cậu rồi hãy tự tử lại."

Doãn Tắc nhớ tới chuyện kia, cười rộ lên. "Cô gái kia tên gọi là gì ấy nhỉ, ngày ngày muốn tìm chúng tớ trả thù, chỉ là ông anh đây không có ở đó, vì vậy cô ấy cuối cùng chuyển sang yêu Mạnh Cổ, chuyện tình này thật cảm động đến cả trời đất. Ha ha ha, nghĩ đến liền buồn cười. Mẹ của cô ấy cũng rất yêu thích Mạnh Cổ, yêu đến chết đi được, nói là Mạnh Cổ cứu con gái bà ấy, không muốn cho Mạnh Cổ làm con rể. Mạnh Cổ khi đó ở trong trường học thật là may mắn mà."

Lôi Phong nghĩ tới đây cũng cười, chỉ có mặt của Mạnh Cổ là đen thui.

Doãn Tắc còn bá vai Mạnh Cổ, "Người anh em à, trên thực tế, cuộc sống của cậu cũng không phải là dễ dàng gì, phụ nữ theo đuổi nhiều thì cũng tốt, đáng tiếc tổng hết lại là một vận đào hoa. Kinh nghiệm cậu bị bám chặt lấy ném đã nhiều, các loại chiêu thức theo đuổi nam nhân cậu đều là thể nghiệm qua, thế nhưng lớn đến chừng này tuổi rồi, cậu nói cậu chưa có cơ hội yêu đương chân chính lần nào sao? Tớ thật cảm thông với cậu."

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Trần Nhược Vũ nhất thời đem mình cũng liên tưởng tiến đến. Cô cũng không phải cũng là một trong số những người theo đuổi Mạnh đó sao? Với điều kiện của cô, có lẽ ngay cả vận đào hoa thối cũng không bằng, miễn cưỡng coi như là cảnh đào thối.

Lúc này cô nghe Đinh Hiểu Vân hỏi: "Chuyện này sao tớ thế nào lại không biết? Khi đó các cậu nói gì mà có thể để cho người ta không muốn chết nữa."

"Tớ không nói cái gì cả." Doãn Tắc mặt vô tội, "Tớ chính là nói tớ còn chưa từng thấy qua người nhảy lầu bao giờ, thật may mắn, lần này được thêm kiến thức."

Thật là tốt làm sao.

Trần Nhược Vũ cúi đầu yên lặng uống nước, đem tiếng lòng ngăn chặn lại.

"Này, Mạnh Cổ thì nói những gì?"

Mạnh Cổ suy nghĩ một chút, nhớ ra "Tớ nói dù sao cũng là muốn chết, không bằng trước hết ký một cái cam kết, để cho tớ

lấy xác luyện tập giải phẫu một chút."

Cái này thật là con hơn cả bỉ ổi mà.

Trần Nhược Vũ bị làm cho sặc, ho khan vài tiếng.

"Sau đó cô tôi vẫn không nhảy, tớ liền quyết định, chờ lâu như vậy, thi thể cô tôi không muốn nữa. Sau đó tớ liền bỏ đi."

Đê tiện thật là quá đê tiện.

Trần Nhược Vũ nhịn không được, tiếp tục ho khụ khụ.

Thì ra là hần đối với cô đã coi như là ôn hòa lắm rồi, chắc là do ngày càng lớn tuổi, năm tháng tôi luyện, để cho hần chẳng chạc hơn chút ít sao?

"Trần Nhược Vũ, cô làm gì mà ho khụ khụ như thế, muốn gây sự chú ý với tôi à?"

Thôi rồi, làm cô vừa rồi không nghĩ tới. Hần mà chẳng chạc hơn cái quái gì chứ!

Lúc này Doãn Tắc nhảy vào nói đỡ. "Nhược Vũ cô đừng để ý đến hần, tên này tánh tình xấu ca ước chừng đến chết cũng không thay đổi được đâu. Đáng đời cho hần một kiếp đào hoa, những cô gái tốt thì sao mà để ý hần chứ? Những người không bình thường mới có thể chọn trúng hần một kẻ chẳng bình thường. Cô xem đi Lam Lam thích là tôi, Hiểu Vân thích là Lôi Phong. Nào có phần của hần?" Doãn Tắc chẳng biết xấu hổ, rước lấy từ phía Cao Ngử Lam một cái liếc mắt.

Trần Nhược Vũ tiếp tục cúi đầu, ho liên tục không ngớt.

Cô thật là mất mặt mà, cô lại chọn trúng chính là. . . . .

Thì ra là cô không chỉ là cảnh đào thối, mà cô còn là không bình thường.

Cô sai lắm rồi, còn hơn cả đê tiện không phải là Mạnh Cổ, tuyệt đối chính là Doãn Tắc.

☆ **Chương 15**

Buổi tiệc đón tiếp vị khách phương xa trở về biến thành buổi tố cáo các điểm xấu của nhau vẫn tiếp tục đến mười giờ đêm.

Về sau dường như mọi hỏa lực đều tập trung nhắm vào trên người Lôi Phong. Doãn Tắc cùng Mạnh Cổ đem chuyện Lôi Phong khi còn nhỏ âm trầm như thế nào, toàn bộ thêm mắm thêm muối ở trước mặt Đinh Hiểu Vân giật tung ra.

Đinh Hiểu Vân vừa nghe vừa thẹn thùng cười, không ngăn chặn không tức giận, tự nhiên hào phóng. Điều này làm cho trong lòng Trần Nhược Vũ cảm khái cô gái này thật đúng là làm người khác ưa thích, vừa đẹp vừa đáng yêu.

Lôi Phong ngược lại thỉnh thoảng cùng hai người này cãi lại mấy câu, nhưng tay vẫn nắm tay Đinh Hiểu Vân thật chặt, rất phách lối bày ra một bộ dáng vợ chồng son sắt, thách thức mặc kệ cho các người nói như thế nào cũng được.

Cuối cùng chấm dứt chuyện vạch mặt kia là Đinh Hiểu Vân, cô ấy nói: "Các cậu đừng náo loạn, kỳ thật Lôi Phong ẩn dấu rất nhiều chuyện không nói cho các cậu."

"Thì đã nói là hắn là người âm trầm chứ sao."

"Các cậu biết những chuyện kia, đều chỉ là chút thức ăn phụ." Đinh Hiểu Vân nháy mắt mấy cái, cười đến ngọt ngào.

"Chẳng lẽ còn có món ăn chính đang cất giấu? Hiểu Vân, mau nói cho tớ biết với."

"VẬY thì không nên đâu." Đinh Hiểu Vân cười đến ngọt ngào hơn. "Muộn rồi, nên giải tán thôi."

"Cái gì?" Doãn Tắc lấy tay che ngực, "Quá độc ác, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà. Cứ như mỗi như vậy, còn tuyên bố giải tán. Chúng ta đều nhìn lầm rồi, thì ra là Hiểu Vân cô ấy mới chính là cao thủ ở phía sau màn, tớ cho rằng Phong ca là vô tội."

Đinh Hiểu Vân ha ha cười. Lôi Phong hôn một cái ở trên mặt cô ấy, kéo cô đứng lên lớn tiếng nói: "Được rồi, giải tán, đã trễ thế này, Hiểu Vân nhà tớ mệt mỏi lắm rồi."

Mạnh Cổ châm biếm, "Về nhà với cậu rồi cô ấy mới mệt mỏi hơn thôi."

Lời này thật đen tối. Làm một người ngồi nghe, Trần Nhược Vũ có chút đỏ mặt.

Nhưng khi chuyện này nói ra, Lôi Phong vẫn chẳng có động tĩnh gì, nhàn nhạt đáp trả: "Tất cả mọi người trở về nhà mình, ai có vợ thì ôm vợ, không có vợ thì ôm gối đầu, ngủ ngon nhé."

Độc ác, thật độc ác mà!

Doãn Tắc lập tức quay đầu hỏi Cao Ngữ Lam: "Anh không cần ôm gối đầu chứ?"

Cao Ngữ Lam đỏ mặt, không có phản ứng gì với hắn.

Mạnh Cổ cười hì hì, "Về nhà thì nhớ đặt tên cái gối đầu cho tớ, một cái Phong một cái Vân, tớ muốn nằm ở giữa, trái ôm phải ấp."

Lôi Phong đá cho hắn một cước, sau đó cùng mọi người nói lời từ biệt, lôi kéo Đinh Hiểu Vân đi.

Doãn Tắc thân là ông chủ, muốn ở lại dọn dờ dợn dẹp, Doãn Ninh ôm con gái Nụ Nụ của mình đã ngủ thiếp đi. Cao Ngữ Lam đương nhiên là đi theo đám bọn họ dọn dẹp sắp xếp.

Trần Nhược Vũ lẻ loi rồi.

Với tình trạng này, dĩ nhiên là do Mạnh Cổ đưa cô về. Mạnh Cổ không nói gì, từ đầu đến cuối dường như sau cú điện thoại tối hôm qua đến giờ hắn không có gọi lại, tin nhắn hù chết người gì đó hắn cũng không có nhắn, cùng Trần Nhược Vũ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Trần Nhược Vũ trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng thấy nhiều người nhìn chằm chằm, cô cũng chỉ có thể giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra theo sau Mạnh Cổ đi xuống lầu.

Thật ra thì cô rất muốn có khí phách nói chính cô tự về, nhưng đã trễ thế này lại không có xe buýt, gọi xe tôxi tốn đến mấy chục tệ, ví tiền đáng thương của cô không đủ, cô quyết định sẽ mạo hiểm ngồi xe Mạnh Cổ.

Nguyên cả đoạn đường bình an vô sự. Trần Nhược Vũ vừa bắt đầu còn muốn nói cảm ơn, nhưng cảm ơn xong rồi phải nói gì tiếp theo nữa đây? Cô chưa nghĩ ra, cho nên do dự rồi lại do dự, thời gian kéo dài hơn.

Trong xe rất yên lặng, yên lặng đến độ càng làm cho cô khẩn trương.

Xe đi tới một nửa đường, Mạnh Cổ đột nhiên hỏi: "Cô đã gọi điện thoại cho người nhà rồi sao?"

Trần Nhược Vũ cứng đờ, ấp úng nói không ra lời. Cũng không muốn nói xạo, lại không dám nói "Mắc mớ gì tới anh".

Cô len lén liếc nhìn, thấy Mạnh Cổ quay đầu nhìn cô một cái, cô vội vàng cúi đầu. May mắn Mạnh Cổ không lên tiếng, chỉ im lặng tiếp tục lái xe.

Trần Nhược Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm người đầy năng lượng tàn bạo này đoán chừng mới vừa rồi dùng hết rồi, hiện tại nghỉ ngơi khôi phục lại đây mà. Như vậy cũng tốt, cô chỉ một hồi nữa thì đến nhà rồi, nói không chừng có thể tránh thoát được một kiếp.

Nhưng cô vừa nghĩ vậy xong, lại thấy Mạnh Cổ cho xe dừng ở ven đường. Hắn nhìn cô chằm chằm một lúc, bỗng nhiên nói: "Tôi đi mua bao thuốc, cô ở trên xe chờ."

Trần Nhược Vũ "À" một tiếng, vừa định gật đầu, Mạnh Cổ lại nói: "Chờ tôi mua thuốc xong trở lại, hi vọng cô cũng gọi điện thoại xong cho người nhà mình."

"À?"

"Cô như vậy, tôi thấy hoài. Không có người bức ép, Cô liền trốn tránh chui xuống tận lòng đất. Bây giờ còn không gọi là quá muộn, cha mẹ cô đã ngủ chưa? Chỉ là gọi một cuộc điện thoại báo bình an, sẽ không quá khó khăn đâu."

Trần Nhược Vũ sững sờ, chằm chằm nhìn hắn.

"Cô cùng trong nhà cãi nhau?"

Cô lắc đầu.

"Cùng cha mẹ đoạn tuyệt?"

Cô lắc đầu lần nữa.

"Vậy thì gọi điện thoại, đừng để cho bọn họ cho là cô chết ở ngoài đường rồi." Hắn nói xong lời này, đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Ánh mắt của Trần Nhược Vũ chuyển động theo hắn, nhìn hắn đi vào một cửa hàng tiện lợi ven đường, chỉ chốc lát hắn đi ra, cầm trên tay bình nước, dường như còn có bao thuốc lá, sau đó hắn đi tới vườn hoa ven đường, dựa vào cây đại thụ hút thuốc, cô nhìn thấy tàn thuốc lập lòe lập lòe, bóng hắn ở dưới đèn đường lộ ra mấy phần cảm giác chán chường thần bí.

Xem ra hắn có vẻ như một nửa cũng sẽ không muốn quay trở lại xe, Trần Nhược Vũ nghĩ và nghĩ, cuối cùng lấy điện thoại đi động ra.

Thật ra thì ở một điểm này, hắn cũng không xấu, cô thậm chí còn cảm thấy hắn nói đúng.

Nếu hần không ép cô, cú điện thoại này cô thật không biết sẽ trì hoãn đến bao lâu.

Cô đem điện thoại bấm, nghe "Đô đô" chờ tiếng chuông reo ba cái, bên kia có người bắt máy.

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, cho chính mình một khuyến khích. "Mẹ, là con."

Bên kia vừa bắt đầu "Alo" giọng nói thật lớn, nghe được giọng cô, mẹ cũng là trầm mặc chốc lát. Sau đó mẹ Trần trả lời con gái mình: "Còn biết gọi điện thoại về à."

"Con, con một thời gian trước bị viêm dạ dày cấp tính, nhập viện, sau đó, đổi số điện thoại di động . . . . ." Cô không biết phải nên nói gì rồi, trước đây cô một mực nói láo, hiện tại lại đang kiểm cớ.

"Là như thế à?" Ngữ điệu của mẹ Trần có chút chua ngoa.

"Mẹ, con rất xin lỗi, con không muốn các người lo lắng, cho nên mới nói là làm ở công ty thương mại."

"Còn có chuyện gì nữa không? Không có gì khác mẹ cúp máy đây, đang đánh mặt chườm." Mẹ Trần nói giọng lạnh lùng, không đợi Trần Nhược Vũ nói cái gì nữa, bà "cạch" một cái đem điện thoại cúp.

Trần Nhược Vũ cầm điện thoại di động cứng lại, nghe thanh âm "Tút TUT TUT" trong điện thoại trong đầu chốc lát trống không. Sau đó cô chỉ cảm thấy hốc mắt cay cay, tựa hồ có cái gì muốn bùng lên.

Cô cắn thật chặt môi, nhắm lại hai mắt, lại dùng sức chớp chớp. Cô đột nhiên cảm thấy không thở nổi, đẩy cửa xe đi ra ngoài đứng, hít thở từng ngụm từng ngụm không khí.

Mạnh Cổ vẫn tựa vào thân cây nhả khói. Mắt hần nhìn theo cử động của Trần Nhược Vũ, không lên tiếng, cũng không hề đi tới.

Trần Nhược Vũ đột nhiên cảm thấy người này không tồi, không có đến nỗi chán ghét như vậy. Cô cảm kích hần vào lúc này để yên cho cô, cô thật cần một mình yên tĩnh, thần thờ.

Hai người một dựa vào xe, một dựa vào cây đứng. Khoảng cách không xa không gần, thấy được bóng dáng, lại nhìn không rõ vẻ mặt. Đèn đường vàng vọt tỏa ra chói lọi, chung quanh thỉnh thoảng vang lên bước chân người đi đường cùng tiếng xe xung quanh bọn họ, giống như một cái thế giới nho nhỏ.

Trần Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn Mạnh Cổ một chút, Mạnh Cổ không hề nhìn cô, hẩn nhìn chăm chăm trên đường, giống như đang đếm xe đến mê hoặc. Điều này làm cho Trần Nhược Vũ có chút yên lòng, cô theo dõi hẩn ngẩn người, trong óc có chút trống rỗng.

Cô lấy hết dũng khí gọi điện thoại về nhà, hình dung qua các loại cảnh tượng bị chửi, cô lại không ngờ tới chính là lạnh lùng hơn băng đá như vậy.

Mẹ tức giận, rất tức giận. Trần Nhược Vũ biết, hốc mắt cô lại có chút cay cay, lại dùng sức chớp chớp.

Mạnh Cổ tựa hồ nhìn xe đủ rồi, đi tới, hỏi: "Đẹp trai không?"

Trần Nhược Vũ có chút sững sờ.

"Nhìn tôi được bao lâu rồi, chẳng lẽ là không phải bởi vì tôi đẹp trai sao?"

Trần Nhược Vũ rút cuộc hiểu rõ ý tứ của hẩn, cô hăng giọng một cái, gật đầu một cái. "Đẹp trai."

"Có đẹp trai nhiều không?" Mạnh Cổ lại còn hỏi.

Trần Nhược Vũ lại có chút sững sờ, sau đó rất muốn nói thực là da mặt dày bao nhiêu, tương mạo có đẹp bấy nhiêu. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, phía sau chợt có một chiếc xe hơi màu trắng nghiêng vọt tới, tông mạnh vào xe Mạnh Cổ, làm gãy cái kính chiếu hậu bên trái, sau đó trượt đi một đoạn mới ngừng lại.

Mắt Mạnh Cổ nhíu lại, đen mặt rồi sải mấy bước vọt tới.

Chiếc xe kia cửa sổ xe mở ra, trong xe âm nhạc rất lớn tiếng, ngồi trước thấy có hai tên bộ dáng côn đồ. Bọn họ sau khi dừng xe phải dừng lại, vừa định nổ máy xe chuẩn bị tiếp tục lái đi. Trần Nhược Vũ sợ Mạnh Cổ thua thiệt, vội vàng cũng đi theo.

Người trên xe kia thấy Mạnh Cổ tới gần cười ha ha, một người trong đó vẫn còn đưa lên ngón giữa. Trần Nhược Vũ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhìn thấy Mạnh Cổ giận dữ, xông tới ra lệnh này hai người đàn ông đó xuống xe. Hai người kia dĩ nhiên sẽ không nghe hẩn, chiếc xe kia cùng trong tiếng cười lớn của một gã phóng lên

Sau đó, giống như trong mấy phim điện ảnh, ở Trần Nhược Vũ trước mắt, chiếc xe hơi màu trắng vượt qua đèn đỏ ở ngã tư phía trước, ngay khúc quanh giao nhau đụng với một chiếc xe khác đang chạy bình thường. Xe kia chợt đảo quanh, sau một hồi

xoay, ngay sau đó "Ầm" một tiếng vang thật lớn, đụng phải dải ngăn cách giữa làn đường.

Mạnh Cổ nhanh chân liền hướng bên kia xông đến, Trần Nhược Vũ không chút nghĩ ngợi, chạy theo phía sau hắn.

Đầu chiếc xe hơi màu trắng đụng lõm như một cái hố, chỗ ngồi tài xế và người phía trước gương mặt đầy máu, người ngồi ghế trước gào khóc gọi, bên chỗ tài xế ngồi lại tựa như bất tỉnh, không còn động đậy.

"Có thể nói chuyện nữa không?" Mạnh Cổ nhanh chóng liếc nhìn hai người kia, hỏi trước chính là cái người ngồi bên cạnh ghế tài xế.

Người nọ phí sức lắc đầu, tựa hồ thở không ra hơi, mặt tái đến xanh mét. Trần Nhược Vũ chạy tới, không biết chuyện gì xảy ra. Lúc này Mạnh Cổ chợt nói với cô kêu to: "Đi đến cốp sau của xe, cầm túi cấp cứu lại đây."

Trần Nhược Vũ không kịp phản ứng, chỉ theo bản năng nghe lời chỉ thị của hắn rồi quay đầu chạy. Cô vô cùng lo lắng chạy đến xe, nắm chặt lấy lại mở không ra cốp sau, Cô gấp đến độ lúng túng, một người đi đường chỉ cho cô đến chỗ ghế lái bấm chốt mở, cốp sau mở ra, cô liếc nhìn một túi cấp cứu thật to, ôm lấy bỏ chạy. Người đi đường kia lại kêu: "Cô gái, không khóa xe nè."

Trần Nhược Vũ đầu óc nóng lên, lại chạy trở về rút chìa khóa xe, ôm túi cấp cứu tiếp tục chạy.

Đội đến chạy đến nơi, thấy Mạnh Cổ đã đem người ngồi ở ghế tài xế mang xuống. Trần Nhược Vũ đem túi cấp cứu đưa cho hắn, hắn không nói hai lời, mở túi ra cầm thực là không biết cái gì nhìn đủ loại đồ vật, xé ra y phục của người chỗ tài xế kia, nhấn một cái trên người hắn, người nọ mặt thống khổ vặn vẹo, nhưng rất nhanh biểu tình xanh mét giãn ra, gật đầu một cái, có thể thở gấp.

"Đừng nói chuyện, đừng nhúc nhích, ngu ngốc. Thật may cho cậu, tôi là bác sĩ." Mạnh Cổ tàn khốc không chịu được, Trần Nhược Vũ ngơ ngác nhìn.

"Gọi điện thoại, gọi xe cứu thương." Mạnh Cổ đại nhân lại xuống chỉ thị, lúc này Trần Nhược Vũ mới nhớ tới chuyện này. Người đi đường đi theo cô cũng chạy tới kêu: "Tôi gọi, tôi gọi rồi."

Lúc này Mạnh Cổ cầm túi cấp cứu chạy tới cái người bị thương nằm dưới đất bên cạnh, nhìn đến bắp chân hắn cũng bị

thương, trên người cũng có thương tích, đang chảy ra nhiều máu. Trần Nhược Vũ thấy nhiều máu như vậy choáng váng một trận, cô sợ máu.

Mạnh Cổ lúc này đã bắt đầu cấp cứu, hấn kêu Trần Nhược Vũ: "Cô lại đây, ấn chỗ này."

Hai chân Trần Nhược Vũ như nhũn ra, căn răng đi tới. Ấn chặt ngay chỗ như lời hấn nói, mơ hồ hiểu đây là đang ngăn cản tốc độ mất máu. Cô dùng sức thở, nhắm mắt, chịu đựng cảm giác khó chịu mãnh liệt này.

Người bị thương này có vẻ còn có tinh thần hơn so với Trần Nhược Vũ, hấn đang lớn tiếng chửi mắng: "Chân của ông đây bị gãy, con mẹ nó mà đừng đụng vào ông, a. . . . ." Hấn kêu hết sức thảm thiết, Trần Nhược Vũ nhắm chặt hai mắt, cảm thấy muốn ngất xỉu.

"Chân của tôi, mà đừng có động vào tao, tao bảo mà đừng động tao. . . . ." người này dùng sức giãy giụa đổi lấy một cái tát của Mạnh Cổ, nhất thời an tĩnh.

Trần Nhược Vũ buồn cười, nhưng lại cười không nổi, mặc dù cô nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn là ngửi thấy mùi máu, cộng thêm cảm giác dính dính trên tay, cô cảm thấy cô sắp ngất xỉu rồi.

Lúc này này người bị thương lại đang gọi: "Con mẹ tui mà, mà chờ đó, chờ ông đây cắt đứt gân chân của mà."

"Cậu hãy thử xem?" Thanh âm của Mạnh Cổ vừa lạnh lẽo vừa khốc liệt. "Ông đây cũng không phải là chưa từng cắt đứt gân chân người khác, ông đây từ trước đến giờ là chuyên cắt, kỹ thuật tốt lắm."

Trần Nhược Vũ thật muốn bật cười, nhưng cô đúng là cười không nổi, cô dùng sức hít thở, cũng không biết mình nói ra lời nói không liên quan. "Bác sĩ Mạnh, tôi muốn té xỉu."

☆ **Chương 16**

Trần Nhược Vũ lại vào bệnh viện.

Từ khi biết đến bác sĩ Mạnh Cổ, vào bệnh viện dường như thành chuyện thường. Trần Nhược Vũ thầm than thở, nhớ ngày xưa, cô cho dù cảm một chút cũng không thèm đi khám sức khỏe.

Lần này bệnh say máu tái phát gay gắt khiến Trần Nhược Vũ hôn mê bất tỉnh phải nhập viện. Nghĩ lại cô cảm thấy xấu hổ. Kỳ thật chuyện cô sợ máu từ nhỏ đã có, nhưng chỉ là thường trong nhà giết gà làm thịt, nhìn qua cảm thấy rất ghê, nghĩ muốn nôn, nhưng nếu không nhìn và nghĩ ngợi thì sẽ bình thường. Sau đó ở bệnh viện chỉ cần lấy máu hay có vết thương bị chảy máu, cô liền cảm thấy choáng váng nhưng không mấy nghiêm trọng.

Nhưng lần này không biết làm sao, có lẽ do cô chưa bao giờ gặp tai nạn xe cộ hay bị thương nặng tình trạng này, cũng có thể do tâm lí quá mức hồi hộp, nên cô cứ như vậy đè lên vết thương của người đang hôn mê bất tỉnh được Mạnh Cổ cấp cứu.

Đây là do một người tốt bụng qua đường đã nói cho cô biết. Khi cô tỉnh lại thì người thấy người đó đang giữ một bên nói xe cứu thương sắp đến, sẽ giúp cô đến bệnh viện. Còn có cảnh sát cũng đang tới, hẳn đang làm khẩu cung ghi chép.

“Cảnh sát?” Trần Nhược Vũ có chút kinh ngạc, các vị cảnh sát làm việc có hiệu suất quả thật là cao a.

“Là tôi báo” Bác sĩ Mạnh Cổ mặc áo trắng ngồi sáng đường đường tiến vào.

Trần Nhược Vũ nháy mắt mấy cái, nhớ đến lời người tốt bụng bên cạnh vừa nói tình hình lúc cô bị ngất, thầm than thở. Quên đi quên đi, dù sao từ trước đến nay cô trước mặt bác sĩ Mạnh đều không có hình tượng tốt, cô cũng không có ý định cố gắng cứu vãn.

“Bọn họ lái xe say rượu, phạm tội hình sự. May mắn là chưa gây thương tổn cho ai, nếu không tôi sẽ...”

“Bác sĩ Mạnh” Trần Nhược Vũ nhanh chóng chặn lời hẳn. Người này miệng nói thẳng thừng độc đắc không che đậy, nơi này còn nhiều người khác, ngộ nhờ hẳn nói lên điều gì kinh hãi

thể tục đem dọa người, thanh danh thầy thuốc của hần sao có thể tốt đây?

Mạnh Cổ ngừng lại, nhìn cô chăm chăm.

Trần Nhược Vũ vội vàng cười cười: “Tôi cũng quên cảm ơn anh” rồi ngay lập tức quay đầu né tránh ánh mắt của Mông Cổ thầy thuốc kia, đối với người tốt bụng khi nãy nói: “Cảm ơn khi nãy anh đã cứu tôi, ít nhiều gì cũng đã làm phiền anh rồi, thật cảm ơn.”

Người đó ngược lại cảm thấy ngượng ngùng, liền tiếp khoát tay: “Không cần, không cần, tôi chỉ là đứng lúc đó tình cờ đi ngang qua. À đúng rồi, cô có muốn uống chút nước không, bác sĩ nói tình trạng của cô nên uống nước ấm và nghỉ ngơi nhiều. Nếu như còn cảm thấy có chỗ nào không thoải mái thì gọi bọn họ.”

“Cảm ơn, không cần. Tôi cảm thấy vô cùng tốt” Thấy đối phương nhiệt tình như vậy Trần Nhược Vũ cũng có chỗ không chống đỡ nổi.

“VẬY....” Vị tiên sinh tốt bụng dường như còn muốn nói thêm điều gì nhưng lại nghe được tiếng ho của Mạnh Cổ ở một bên.

Trần Nhược Vũ cùng người đó nhìn sang thấy Mạnh Cổ chau mày: “Tôi nghĩ tôi nên nhắc nhở một chút, tôi là bác sĩ. Cho nên lời dặn của bác sĩ và nhiều điều khác tôi cũng có thể phán đoán một cách tương quan. Tiên sinh đã vất vả nhiều, cảm ơn vì đã giúp một tay. Hiện tại đã rất khuya, tiên sinh cũng nên nhanh về nhà đi, nơi này giao cho tôi là được rồi.”

Người nọ ngẫm lại một lúc, dường như thấy chính mình có chút giọng khách át giọng chủ. Anh ta thấy hơi ngượng, liền nhanh chóng chào hỏi Trần Nhược Vũ và Mạnh Cổ, ra về.

“Người đó thật là nhiệt tình.” Trần Nhược Vũ gọi chuyện.

Mạnh Cổ không nói gì đi rót cho cô chén nước, “Uống đi.”

Nước không quá nóng, vừa đúng miệng. Trần Nhược Vũ nghe lời nhận lấy, uống liên tiếp vài ngụm.

“Còn có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Thấy giọng điệu hần trở lại giống với bác sĩ thông thường, Trần Nhược Vũ có chút an tâm, lắc đầu nói: “Cũng may, chỉ cảm thấy không còn chút sức nào thôi”.

“Còn cảm thấy hoảng hốt, ra mồ hôi lạnh không?”

“Ừ, còn có một chút, nhưng không có toát mồ hôi”.

“Choáng váng đầu muốn ói thì sao?”

“Bây giờ không có”.

“Trước kia từng có loại bệnh trạng này không?”

“Có chút sợ máu.”.

“Cũng ngất xỉu giống như hôm nay à?”

“Không có.”. Trần Nhược Vũ nghe khẩu lệnh liền đáp nhưng lại sợ bác sĩ Mông Cổ này mượn cơ cớ chỉh cô liền vội vàng nói: “Bác sĩ Mạnh à, tôi thấy khỏe rồi, đây chỉ là thấy máu là choáng, không phải bệnh nặng gì, tôi chỉ cần nghỉ ngơi là tốt rồi. Kì thật trước kia tôi cũng từng thấy rất khó chịu nhưng rất nhanh lại bình thường. Lần này chỉ là do tôi chưa thấy qua mấy chuyện xã hội này, bị tai nạn xe cộ hù nên mới như vậy, nói không chừng mới bị dọa ngất. ANh đừng bắt tôi đi kiểm tra gì nhé, tôi thật sự không có tiền trả”

Lông mày Mạnh Cổ không động, hiển nhiên không cho lời cô nói là đúng.

Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, cái gì là chưa nhìn qua chuyện xã hội thường ngày mà bị dọa ngất, nghe những lời này cũng thấy xấu hổ, dù sao cô không có tiền hăn cũng biết, vô luận đến thế nào cô cũng đều không có ý định tốn tiền, vì vậy dứt khoát không nói chuyện.

Lúc này Mạnh Cổ cầm lấy một chiếc máy đo huyết áp, ý bảo Trần Nhược Vũ đưa cánh tay ra. “Đo huyết áp”

Trần Nhược Vũ bây giờ mới chú ý quần áo giờ cô đang mặc trên người là quần áo bệnh nhân. Mạnh Cổ vừa kéo tay áo cô lên vừa nói: “Quần áo của cô đều là máu. Tôi kêu y tá giúp cô đổi lại rồi.”

Trần Nhược Vũ nhỏ nhẹ nói: “Cảm ơn”, cánh tay liền cảm thấy những ngón tay ấm áp của Mạnh Cổ. Cô cúi đầu ngắm những ngón tay Mạnh Cổ thon dài, sạch sẽ, thuần thực buộc bằng đo huyết áp. Trần Nhược Vũ ngẩn người nhìn tay của hăn, tim dường như đập nhanh lên vài nhịp.

Máy đo huyết áp điện tử rất nhanh hoàn thành công việc, vang lên 2 tiếng “đích đích”

Trần Nhược Vũ dần trở hồi phục tinh thần, lại thấy Mạnh Cổ chau mày nhìn con số trên máy đo huyết áp vội vàng hỏi: “Con số không tốt sao?”

“Huyết áp không có việc gì, chỉ là nhịp tim quá nhanh.” Mạnh Cổ tháo máy đo huyết áp trên tay cô ra rồi nhìn xuống cổ tay nói:

“Đưa tay ra”

Trần Nhược Vũ nghe Mạnh Cổ nói nhịp tim nhanh, không khỏi chột dạ. Lại nghe thấy hấn muốn cô đưa tay ra liền rút tay về nói: “Làm gì thế?”

“Tim đập quá nhanh, tôi cần xác định lại một chút.”

“Nga” Cô lại nghĩ nhiều rồi. Trần Nhược Vũ xấu hổ một phen, bèn đưa cổ tay ra.

Những ngón tay thon dài đặt lực ở cổ tay, bàn tay hấn rất lớn, phồng chùng có thể nắm trọn được cả bàn tay cô. Trần Nhược Vũ lại nhìn Mạnh Cổ, nhớ tới thần sắc anh tuấn của hấn khi cứu người, hấn chính là dùng đôi bàn tay này để cứu 2 người kia.

“À cái đó, người lái xe ngồi đằng trước là xảy ra chuyện gì mà anh lại chọc hấn 1 phát thế?”

“Chúng khó thở, giúp phóng khí.”

“Là ý gì?” Cô thật tò mò.

“Chính là tai nạn xe làm cho phổi bị tổn thương, phá vỡ tổ chức phổi, giúp cho khí tiến vào lồng ngực, không khí gây áp lực khiến cho buồng phổi không thể hoạt động bình thường, hấn không thể hô hấp, rất nguy hiểm, thế nên mới đè lồng ngực hấn, đem khí thoát ra.”. Hấn nói xong còn thêm một câu: “Nghe có hiểu không?”

“Ra thế”. Thật cô cũng không hiểu rõ nhưng hấn nói nghe hiểu không chẳng phải có ý châm chọc cô sao? Cô tiếp tục hỏi: “Thế người kia có mất nhiều máu không?”.

Mạnh Cổ không đáp lời, nhìn chăm chú vào mặt đồng hồ.

Trần Nhược Vũ nói tiếp: “Còn có hấn gào thét lớn tiếng, nói chân hấn bị gãy, chân của hấn bị gãy thật sao? Khi tôi choáng ngã trên người hấn thật sao? Không có đè chết chứ?”

“Trần Nhược Vũ”

“Hả?”

“Cô vẫn muốn tôi nắm tay cô mãi sao?”

“A” Cô làm sao có thể có ý niệm này.

“Cô lảm bảm lảm nhảm không yên, tôi sao có thể đo nhịp tim của cô được.”

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, cổ tay mình đúng là bị hấn nắm, mình lại ngồi suy nghĩ không yên, quả thật vừa làm chậm trễ việc chữa bệnh lại vừa khiến hấn hiềm nghi.

Cô không nói gì, Mạnh Cổ tiếp tục nhìn mặt đồng hồ trên tay. Hắn mọi sự đều hiểu rõ khiến mặt Trần Nhược Vũ có chút không phục liền nói: “Nói hai câu liền đếm không hết nhịp tim, như vậy có tính là y thuật kém không? Người ta nói lão trung y còn đồng thời bắt mạch hai tay.”.

Mạnh Cổ ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cô nhanh chóng im miệng. Hắn cười nhạt, dường như có ý chê cười cô, may mà không nói gì, chỉ tiếp tục cúi đầu.

Trần Nhược Vũ có chút ảo não, bầu không khí đang trở nên tế nhị hay là chính cô quá nhạy cảm. Lòng cô phản lại đặc chí kêu “ping ping”, ngất do bệnh say máu trước kia sao không có?

Mạnh Cổ cuối cùng cũng buông tay cô ra, cau mày nhìn cô chằm chằm, hỏi: “Trước đây cô nằm viện, ngoại trừ đau dạ dày còn bị sao nữa không?”

“Không có”

“Điện tâm đồ có tìm ra gì không?”

“Không có”

Mạnh Cổ không nói gì, cầm cái nhiệt kế điện tử ở trán cô kiểm tra một chút, nhiệt độ bình thường. Hắn đem dụng cụ để lại trên bàn, quay sang nói: “Tôi đề nghị người nên làm lại một cái điện tâm đồ.”

Trần Nhược Vũ liền khẩn trương nói: “Tôi choáng váng có thể thấy là do quá hốt hoảng, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ không sao. Tôi lần trước nằm viện ở đây cũng đã làm điện tâm đồ, không có chuyện gì. Sau đó nằm bệnh viện chuyên khoa cũng đã làm điện tâm đồ, cũng là bình thường.”.

“Nhưng hiện giờ nhịp tim của cô quá nhanh, trên phương diện một bác sĩ, tôi khuyên cô nên đi làm tiếp một cái điện tâm đồ cho an tâm. Tìm ra vấn đề ở đâu mới có thể điều trị đúng bệnh. Chỉ xem qua không thể kê đơn thuốc, còn nếu cô quá sợ máu dẫn đến choáng ngất, tôi khuyên cô nên đi điều trị ở khoa thần kinh.”.

“Không nghiêm trọng không nghiêm trọng, trước kia tôi quả thật chưa từng bị ngất, lần này tuyệt đối là chuyện ngoài ý muốn.”.

“Vậy đi làm điện tâm đồ chứ?”

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, nói: “Bác sĩ Mạnh à, không làm điện tâm đồ được không? Ít ra không cần tốn tiền, cứ như anh bắt

mạch khi này là được rồi. Nếu không tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút, nhịp tim sẽ rất nhanh chóng hạ xuống.”

“Làm sao cô biết tôi bắt mạch không lấy tiền?”

“A” Trần Nhược Vũ há hốc mồm, sẽ không mất tiền thật chứ.

Mạnh Cổ bị vẻ mặt của cô chọc cười. Trần Nhược Vũ nhận ra mình bị đùa bỡn, liền bấu môi, làm cho khuôn mặt của Mạnh Cổ càng thêm rạng rỡ. Hắn cười đến đủ, rốt cuộc nói: “Được rồi, vốn không chỉ như thế này, nhưng cô lại không muốn tốn tiền nên chỉ còn một cách thôi”.

“Sao cũng được” Trần Nhược Vũ ra sức gạt đầu.

Mạnh Cổ từ túi áo blouse lấy ra chiếc ống nghe, kéo màn che kín giường bệnh. Nằm trên giường Trần Nhược Vũ nhất thời hiểu ra, mặt đỏ ửng.

Thấy mặt cô đỏ lựng như vậy Mạnh Cổ cười: “Cô nhìn lại cô đi, như thế thì bác sĩ sao xem bệnh được”.

Trần Nhược Vũ cắn môi, rất muốn đem Mạnh Cổ chỉ là một bác sĩ thông thường, nhưng mặt vẫn tiếp tục hồng, càng ngày càng hồng lên. Lần này nếu lại đo nhịp tim, có thể sẽ khiến tim bay ra ngoài mất.”

“Đã trễ thế này chỉ có thể khám gấp, hôm nay khám gấp tất cả đều là bác sĩ nam, trực điện tâm đồ cũng là nam, cô có thể tự lựa chọn”.

☆ **Chương 17**

Chọn? Chọn cái gì?

Nói cô chọn chẳng phải là xem cô muốn để nam nhân khác kiểm tra thân thể cô hay là để cho hắc tử sao?

Trần Nhược Vũ trừng mắt nhìn Mạnh Cổ, cái vẻ mặt bí hiểm kia, không biết đầu óc hắc tử rốt cuộc quẹo đến đâu rồi.

Cô bị trêu ghẹo rồi!!

Mặc dù tim cô thật sự đập quá nhanh, quả thật tốt nhất là nên kiểm tra, nhưng hắc tử vẫn đang đùa giỡn cô.

Trả thù, tuyệt đối là trả thù.

Cái này gọi là gì đây? Đùa giỡn rồi diễn trò? Hay là có oán báo oán, hành xử tùy theo hoàn cảnh?

Đúng là quá xảo hoạt, quá vô sỉ.

Trần Nhược Vũ tiếp tục trừng mắt nhìn hắc tử, Mạnh Cổ không né tránh, thản nhiên nhìn lại.

Trần Nhược Vũ đột nhiên hỏi: “Bác sĩ Mạnh, tôi không kiểm tra liệu có chết không?”

Mạnh Cổ nghiêm túc đáp: “Cô đột nhiên hôn mê, bây giờ lại thêm triệu chứng khác thường, nếu không tìm rõ nguyên nhân của bệnh, không ai có thể nói trước sẽ có vấn đề gì. Là bác sĩ, tôi khuyên cô nên đi kiểm tra, không nên khinh thường.”

“Vậy nếu là bạn bè thì sao? Anh sẽ cho lời khuyên thế nào?”

“Tôi sẽ khuyên cô không nên suy nghĩ nhiều, coi như tôi là một vị bác sĩ thông thường thôi. Còn nếu cô cảm thấy bác sĩ khác đến kiểm tra sẽ làm cô an tâm hơn thì tôi cũng không ngại giúp cô gọi bác sĩ khác đến.”

“Thế còn là người đàn ông tôi đang theo đuổi thì sao?” Trần Nhược Vũ chớp chớp mắt, mặc dù là mặt đỏ bừng nhưng cô vẫn cố gắng bày ra bộ dáng can đảm vô tội.

Mạnh Cổ không trả lời ngay lập tức, hắc tử nhìn cô chăm chú, cô cũng dút khoát nhìn lại.

Đùa giỡn ai cơ chứ? Cô vẫn làm.

“Là người đàn ông cô theo đuổi...” Mạnh Cổ nói, đem âm cuối kéo thật dài, mỉm cười đứng lên, cười đến mức không chỉ khiến tim Trần Nhược Vũ đập nhanh mà còn kinh hãi.

“Tôi sẽ viết giấy cho cô đi làm điện tâm đồ, làm lại chụp cắt lớp điện toán, nhập viện quan sát 3 ngày, tối nay yêu cầu cô không ăn không uống, sáng sớm mai đi khám nghiệm nước tiểu, bảo y tá lấy 8 ống máu của cô để làm xét nghiệm, sắp xếp cô siêu âm lại, còn phải đối chiếu với các chấn động, đến khoa tâm thần, nội khoa, phụ khoa cùng nhau hội chẩn....Một khi phát hiện ra có vấn đề gì...” Hấn khẹp ngón trỏ và ngón cái lại, cho thấy chỉ là 1 vấn đề rất nhỏ “Tôi sẽ giúp cô đi làm thật nhiều xét nghiệm, kê đơn thuốc cho cô, bảo đảm cô sẽ sớm hồi phục, sức khỏe thật tốt, thế thì cô mới có thể triển khai hết cả tinh thần và sức khỏe để theo đuổi tôi, cô thấy có phải không?”

Trần Nhược Vũ nghe xong sững sờ, nhưng vẫn cắn răng nói: “Đúng!! Bác sĩ Mạnh nói đúng, tôi nhất định sẽ chuẩn bị tinh thần, thể hiện tốt thành ý để theo đuổi bác sĩ Mạnh.”.

Mạnh Cổ cười để lộ ra hàm răng trắng như tuyết “Vậy hiện tại tôi sẽ giúp cô làm thủ tục, tối nay nhập viện.”.

“Bác sĩ Mạnh” Trần Nhược Vũ nắm chặt tay Mạnh Cổ

Mạnh Cổ mỉm cười nhìn cô, để cho cô muốn nói không có tiền không có bệnh mà không nói được, cô càng yếu thế, hấn càng đắc ý.

“Bác sĩ Mạnh, anh làm ơn nhất định phải cho tôi ở phòng bệnh của anh, như vậy mỗi ngày tôi mới có thể gặp anh. Mỗi ngày gặp anh tôi mới có thể vui vẻ mà không cần phải chịu nỗi tương tư”.

“Cô yên tâm”...Mạnh Cổ tiếp tục tươi cười nói “Tôi sẽ để cô ở ngay trong phòng bệnh của tôi, thế thì tôi mới có thể quyết định xem khi cô kiểm tra sẽ dùng loại thuốc gì, mới có thể kiểm tiền từ cô, để cho cô phải thiếu nợ.”

“Thế thì quá là phiền bác sĩ Mạnh rồi” Lời nói như thế nhưng tay cô gắt gao giữ chặt Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ không sốt ruột, cũng không rút tay về, cười cười nói: “Tôi đã nói rồi cô đúng là chỉ thích kéo tay tôi thôi”

“Bác sĩ Mạnh quả thật rõ ràng từng chút một!” Không tiếp tục lôi kéo thì phải làm sao thì hấn mới không đi kê đơn thuốc đây.

“Nghe nói bác sĩ nếu tự ý kê đơn thuốc, chẩn đoán bệnh một cách bừa bãi, không đáng phải kiểm tra, bệnh nhân có thể làm đơn khiếu nại.”.

“Cô nói yêu tôi, muốn theo đuổi tôi, như thế nào lại muốn tố cáo tôi?”

Mặt hắn dày chết mất!!!

“Tôi sẽ không quản ngại mà giúp người thân, bác sĩ Mạnh sai ở đâu tôi sẽ giúp anh sửa cho đúng.”.

“Muốn tôi trở thành người thân của cô đến như thế?”? Mạnh Cổ cười ngả ngón, cúi nhìn tay cô đang nắm chặt cánh tay hắn.

Đồ lưu manh.

Trần Nhược Vũ nắm tay chặt chặt, suy nghĩ biện pháp trước khi bắt lực phải buông hắn ra.

“Không phải người thân, hơn hắn người thân ấy chứ.” Cô nói có ý gì đây, cô cũng không biết nữa.

Cũng có thể là hắn không dám bắt cô nằm viện đi? Nhưng Cao Ngử Lam cũng đã từng nói với cô, Doãn Tắc có lần chỉ là trật chân thôi mà cũng ở tay bác sĩ Mông Cổ này mất một số tiền liên lớn. Huống chi là cô, hắn càng đặc hạ ngoan thủ.

Nếu không chờ lúc hắn ta ra ngoài cô sẽ bỏ chạy, có người bảo vệ đã nói nếu đi đến WC mà mặc quần áo bệnh nhân thì sẽ không bị quản lý rồi, mất mặt liên mất mặt, dù sao cô cũng không phải lần đầu tiên. Lần này cô còn thiếu bệnh viện tình, chạy trốn đúng là quá hợp tình hợp lý. Nếu đêm nay tim vẫn đập nhanh, cùng lắm là đến ngày mai cô đi đến bệnh viện khác kiểm tra lại là được.

Đang suy nghĩ, cô chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng nói chuyện, trong đó dường như có giọng nói đôi chút quen thuộc. Ngay sau đó có người vào tới, thanh âm kia quả thật rất quen, là Lương Tư Tư.

“Nhược Vũ, Nhược Vũ”

Mạnh Cổ xoay người, dùng cánh tay không bị nắm để kéo chiếc màn ra, Trần Nhược Vũ thoáng giật mình, nhanh chóng thả tay còn lại của hắn.

Lương Tư Tư tìm thấy Nhược Vũ, ngay đầu tiên nhìn thấy hai bàn tay đồng thời tách ra, hết nhìn bên này một chút rồi lại nhìn bên kia một chút, cười nói: “Đây nhất định là bác sĩ Mạnh, tôi là Lương Tư Tư, bạn cùng phòng của Nhược Vũ”

Mạnh Cổ gật đầu, vẻ mặt ôn hòa “Tôi là Mạnh Cổ”

“Nhược Vũ thường nói tới anh, hôm nay đúng là hữu duyên, đã được gặp mặt”

“Tur Tur” Trần Nhược Vũ kinh hãi, cô khi nào thường thường nhắc đến Mạnh Cổ, cô đều là giấu tận đáy lòng a.

Cho dù cô có nói qua thì cũng chỉ mới có một lần liên quan đến bác sĩ.

Chờ một chút, Tur Tur sao lại tới, mà biết tên tuổi Mạnh Cổ.

“Cô hôn mê, Lương tiểu thư có gọi điện đến đây, tôi thay cô nhận”

“Bác sĩ Mạnh nói cậu ở bệnh viện, tớ liền vội vàng đến đây”

Hai người một hỏi một đáp, phối hợp ăn ý, cuối cùng còn đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười trăm miệng với đối phương nói: “Làm phiền rồi”

Trần Nhược Vũ nhìn hai người họ, tuần nam mỹ nữ sóng đôi, một nam anh tuấn khí suất mạnh mẽ, một nữ xinh đẹp rung động lòng người, không khí hòa hợp, vui vẻ bên nhau. Trong đầu cô nhất thời hiện lên một từ có hơi bất nhã. Loại nam nữ gì thế này.

Được rồi, cô thừa nhận, là tâm địa cô đen tối, cô gian ác. Thật ra thật lòng mà nói hai người này đứng một chỗ quả thật rất xứng đôi.

“Cậu đã thấy đỡ chưa?” Lương Tur Tur lại gần hỏi.

“Đã tốt hơn rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Lương Tur Tur không đồng ý, ngược lại còn quay sang Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, tình trạng của Nhược Vũ có thể xuất viện không?”

“Tim cô ấy đập quá nhanh, tôi đề nghị cô ấy nên làm lại điện tâm đồ, như vậy mới có thể yên tâm một chút”

“Được, làm đi” Lương Tur Tur rất thoải mái “Làm phiền bác sĩ Mạnh”

Trần Nhược Vũ thầm than thở, Mạnh Cổ nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài.

Lương Tur Tur nhìn bóng lưng của hắc biến mất ở tại cửa ra vào, lập tức xoay người lôi kéo tay Trần Nhược Vũ kích động. “Là anh ấy đúng không, cái người mà cậu hay nói đáng ghét gì đó sao. Ờ ờ, Nhược Vũ, phương thức cậu hình dung quá hàm súc rồi, cái này không gọi là đẹp trai, mà phải gọi là rất tuấn tú có được hay không. Vừa tuấn tú vừa rất có khí chất, có đúng hay không?”

Đúng vậy, có khí chất, còn là áo mũ chỉnh tề, nhưng. . . . .

"Cậu có nhìn thấy ánh mắt của anh ấy hay không, rất thâm thúy, rất quyến rũ."

A, rõ ràng là thấy rất tà ác mà?

"Khi anh ấy cười, hàm răng vừa trắng vừa đều."

Cũng không phải là mua ngựa, đếm răng làm gì chứ?

"Dáng vóc vừa chuẩn vừa đẹp, khuỷu tay của anh ấy nhất định rất có lực."

Phải, rất có lực, bởi người ta am hiểu nhất là cắt, mổ, xẻ mà.

"Nhược Vũ, sao cậu lại ỉu xiu thế?" Lương Tư Tư rớt cuộc phát hiện Trần Nhược Vũ dị thường

."Có phải thấy không thoải mái hay không?"

"Mình không sao thật mà, mình khỏe nhiều rồi."

Lương Tư Tư gật đầu một cái, đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Cậu thực sự ghét anh ấy? Không có ý với anh ấy?"

"Anh ta không có ý gì với mình, mình cũng không có ý gì với anh ta."

"Hiểu rồi." Lương Tư Tư vỗ vỗ cánh tay của Trần Nhược Vũ."Vây để cho mình, cậu không có ý kiến chớ? Loại hình như anh ấy, mình thích."

Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, ban đầu mình cũng thật là muốn như vậy. Version 1, đẹp trai khôi hài, còn là bác sĩ.

"Cậu tìm hiểu anh ta kĩ rồi hãy nói." Thế nghiệm lời nói, tính tình, cá tính ác độc của hắn.

"Đó là đương nhiên." Lương Tư Tư rất có lòng tin."Đàn ông cần phải điều tra và dạy lại, chuyện này mình có tính toán hết rồi. A, phải nhiệt tình nữa chứ, bây giờ mình đi tìm anh tan gay, hỏi thăm tình trạng cậu như thế nào." Cô ấy nháy mắt với cô mấy cái rồi chạy đi

Lương Tư Tư mới ra cửa, một nam sinh tuổi còn trẻ đẩy cỗ xe đo điện tâm đồ tiến vào. Mặc dù quần áo trắng tinh giống như học sinh thực tập nhưng theo vào cùng hắn còn có một nữ y tá.

Vị bác sĩ trẻ kia tên tuổi Trần Nhược Vũ, sau đó nhìn tờ giấy trên tay, sau đó gật đầu một cái, nói: " Phải đo điện tâm đồ, cuốn ống quần lên, xắn tay áo, và cởi áo nịt ngực ra."

Lời nói đậm tính công thức, thấy vị bác sĩ trẻ đó có chút khấn trương, Trần Nhược Vũ cũng khỏi ngượng ngùng. "Cậu vừa mới tốt nghiệp, hay là đang thực tập?"

Bác sĩ trẻ chỉ nói: “Làm điện tâm đồ rất đơn giản, tôi sẽ không làm sai, khi có kết quả cũng sẽ đưa thầy giáo xem”. Thầy giáo ở đây chỉ có Mạnh Cổ là đủ tư cách, trước kia khi cô nằm viện cũng đã biết.

“Tối nay trực tất cả đều là bác sĩ nam sao?”

Nam sinh đó cho là cô không muốn hấn chạm vào, nhìn sang nữ y tá, nói lấp: “Không có bác sĩ nữ, thôi, vậy, nếu cô lo lắng tôi có thể gọi thầy tôi đến.”

Nữ y tá ở một bên giúp Trần Nhược Vũ xắn quần lên nói: “Không sao đâu, làm điện tâm đồ rất nhanh, có tôi ở đây nên cô cũng không việc gì phải xấu hổ cả.”

Trần Nhược Vũ thâm thở dài, xắn tay áo lên “Không có gì, tôi chỉ hỏi một chút thôi”

Gọi thầy anh ta, ngộ nhỡ vào đúng là Mạnh Cổ, cô càng mất thể diện.

Mạnh Cổ đáng chết, tất cả đều do hấn.

Điện tâm đồ làm xong, Trần Nhược Vũ hỏi kết quả ra sao, vị bác sĩ trẻ nói chỉ là tim đập hơi nhanh còn lại đều bình thường “Kết quả sẽ có rất nhanh, phải chờ thầy xác nhận mới được. Có vấn đề gì thầy sẽ nói cho cô biết.”. Vị bác sĩ nhỏ tuổi cũng đẩy xe đi, y tá giúp Trần Nhược Vũ sửa sang lại y phục rồi cũng ra ngoài.

Trần Nhược Vũ ngồi dậy, uống ngụm nước, đang ngẩn người thì thấy Lương Tư Tư chạy vào “Tớ lấy được số điện thoại của anh ấy rồi nè.”

“Nha” Chắc chắn đó là điện thoại của Mạnh Cổ, đúng là không có khí tiết, nữ nhân xinh đẹp hỏi điện thoại liền cho. Không có khí chất!! Phỉ nhổ hấn hàng vạn lần cũng không đủ.

“Tớ cũng đưa số điện thoại cho anh ấy” Lương Tư Tư tâm tình rất tốt “Giải quyết xong bước đầu tiên”

“Chúc mừng cậu” Phỉ nhổ 2 người này lần thứ 1 nghìn lẻ một.

“Nhược Vũ điện tâm đồ của cậu có kết quả thế nào? Không cần nằm viện sao? Nếu nhập viện có phải sẽ ở phòng bệnh của bác sĩ Mạnh hay không? Như vậy tớ có thể lấy cớ đi thăm cậu ngày ngày qua gặp anh ấy.”

Trần Nhược Vũ dường như không còn khí lực, tâm sức để phỉ nhổ cũng không có.

Hai người này quả thật rất xứng đôi, không phải sao?

☆ **Chương 18**

Trần Nhược Vũ rốt cuộc cũng không cần nằm viện.

Cảm ơn máy đo điện tâm đồ kiểm định trái tim cô vận chuyển bình thường, cảm ơn vị bác sĩ nhỏ thao tác chính xác, cảm ơn trái tim của cô trừ đập hơi nhanh thì cũng không tìm được bệnh gì khác, cảm ơn lương tâm của bác sĩ Mạnh Cổ thức tỉnh không xuống tay ác độc với cô

Tóm lại, đợi được đến hơn 10 phút sau, rốt cuộc cũng có một bác sĩ nam khá lạ bước vào. Hắn cũng giống như Mạnh Cổ, hỏi Trần Nhược Vũ một đống vấn đề. Ví dụ như trừ tim đập mạnh và loạn nhịp ra, còn cảm thấy có nơi nào không thoải mái không. Xác định cô không có gì khó chịu, bác sĩ kia nói với cô, cô có thể đi về, nếu như trong đêm nay tim còn đập nhanh, tình trạng không chuyển biến tốt, ngày mai nên đi khoa tim mạch khám lại một chút, cũng đề nghị cô mau chóng sắp xếp thời gian đi khám toàn thân một lần.

Trần Nhược Vũ tế nhị gật đầu đáp ứng.

Cô ở bệnh viện hai lần, mỗi lần nằm viện đều phải kiểm tra toàn thân, cô nghĩ phương viên trăm dặm này có lẽ cũng không tìm được người nào khi nằm viện phải kiểm tra nhiều như cô.

Lương Tư Tư chờ bác sĩ kia đi, lấy quần áo sạch của Trần Nhược Vũ đem ra.

"Sao cậu lại nhớ mang quần áo cho tớ thế?"

"À, bác sĩ Mạnh Cổ khi nghe điện thoại nói, quần áo của cậu dính máu hết rồi, bảo tớ mang quần áo sạch sẽ cho cậu." Lương Tư Tư nháy mắt, "Anh ấy cũng rất chu đáo phải không?"

Trần Nhược Vũ đau đầu, chuyện này thật đúng là ngoài dự liệu của cô. Cô nhận quần áo để chuẩn bị thay. Lương Tư Tư lại nói: "Trước khi đi tớ phải đi cửa cầm một chút, trò chuyện phiếm vài câu cũng là tốt, cậu cứ thay đi, một hồi rồi tớ sẽ quay lại."

Trần Nhược Vũ lại gật đầu, nhìn Lương Tư Tư nhẹ nhàng như bướm bay ra khỏi phòng.

Thay xong quần áo đợi một hồi lâu, Lương Tư Tư vẫn chưa về. Trần Nhược Vũ cầm điện thoại di động nhìn một chút, lâu, khó trách cô buồn ngủ.

Cô ngáp một cái, lại đánh một cái. Giương miệng thật to, nước mắt ép ra ngoài.

Đúng lúc này Mạnh Cổ tiến vào!

Trần Nhược Vũ thiếu chút nữa do ngáp mà nghẹn chết.

Miệng há đến nơi lớn nhất, thu trở lại không được, tay cũng không kịp che, nước mắt cũng đồng loạt tuôn trào không kịp che giấu, Trần Nhược Vũ dút khoát thả lỏng, vui vẻ đánh một cái siêu cấp lớn ngáp.

Lương Tư Tư đi theo sau lưng Mạnh Cổ, vui vẻ hoan hỉ vừa lau nước mắt Trần Nhược Vũ vừa nói: "Nhược Vũ, bác sĩ Mạnh không cần trực, việc cũng đã làm xong, có thể đưa chúng ta về nhà."

"Được." Trần Nhược Vũ ngáp xong tỉnh hẳn, hình tượng và ý tứ của cô đều là không cần phải gì đó.

Cô thoải mái như vậy, hai người khác dĩ nhiên cũng không có gì dị nghị. Ba người lên xe, Lương Tư Tư ngồi ghế lái phụ, Mạnh Cổ lái xe, Trần Nhược Vũ ngồi phía sau.

Xe chuyển động, Lương Tư Tư tìm đề tài cùng Mạnh Cổ tán gẫu, vừa nói vừa cười. Trần Nhược Vũ ngồi ngẩn người, liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy ánh mắt của Mạnh Cổ, Trần Nhược Vũ chớp mắt mấy cái, dút khoát ngã xuống, trực tiếp ngủ.

Buồn ngủ quá a, nằm xuống thật là thoải mái, da mặt dày thật là tốt.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, nghe được Lương Tư Tư nói: "Nhược Vũ ngủ mất rồi, cô ấy nhất định là quá mệt mỏi. Bác sĩ Mạnh, thật là ngại quá."

"Không sao, đừng khách khí, cô ấy luôn coi tôi như người nhà mà."

Phì, ai là người nhà của hần.

Trần Nhược Vũ oán thầm, xe lắc lư, cô ngủ thiếp đi.

Trần Nhược Vũ ngủ cả quãng đường về nhà. Xuống lầu dưới bị đánh thức. Lương Tư Tư đỡ cô, khách sáo nói cảm ơn với Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ mí mắt cũng không nhướng, "Người nhà không cần khách sáo."

Mạnh Cổ nhìn cô cười khoe lên hàm răng sáng lóa, cô cũng cười. Sau đó lên lầu vào cửa nhà tiếp tục ngủ. Một giấc ngủ thẳng đến giữa trưa.

Cả đêm không mộng寐, không có mẹ đuổi theo cô đánh, không có giọng nói Mạnh Cổ tàn ác trêu tức cô. Mở mắt suy nghĩ, cuộc sống thì ra vẫn rất tốt đẹp .

Bắt đầu một ngày mới, cảm giác tim đập nhanh đã biến mất.

Trần Nhược Vũ nắm chặt tay, tinh thần phấn chấn. Cô đã nói rồi, thấy máu thì choáng váng, không thoải mái, chỉ là tạm thời. Tâm tình xuống thấp, suy sụp muộn phiền, tất cả đều là tạm thời.

Cô phải cố gắng cố gắng lên, để mọi người trong nhà thấy cô cũng có thành tựu, khiến cho Mạnh Cổ thấy cô cũng là có mặt mũi.

Mặc vào y phục sáng màu, Trần Nhược Vũ nhìn Lương Tư Tư đang kinh ngạc bằng ánh mắt sục sôi ý chí chiến đấu rồi đi làm.

Công việc rất bận, chạy khách hàng mệt chết đi, muốn ký hóa đơn cũng rất khó. Một lòng muốn phấn đấu Trần Nhược Vũ không có đến phòng khám bệnh xem bệnh, mà mấy ngày rồi Mạnh Cổ chưa có điện thoại tới, trong nhà chưa cũng chưa có điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó.

Mạnh Cổ thì coi hẵn như không có rồi. Trong nhà thì cô đang cố gắng tạo dựng lại tâm lý, chuẩn bị ổn thỏa để có thể trở về.

Cha mẹ người nhà cách xa vạn dặm, cô ẩn núp tạm thời còn có thể vô sự, nhưng bác sĩ Mạnh Cổ sẽ không dễ dàng như vậy để cho cô thanh tĩnh. Hẳn đều không cần tự ra tay, tuyên truyền của bạn Lương Tư Tư thấm dần hằng ngày.

"Nhược Vũ, tớ đã nói với cậu mà, thì ra bác sĩ Mạnh Cổ không thích ăn đồ ngọt."

"Làm sao cậu biết?" Trần Nhược Vũ cảm giác mình đối với Mạnh Cổ thích gì không có hứng thú, nhưng cô tò mò mưu kế của Lương Tư Tư là gì.

Tư Tư cô ấy luôn tự xưng mình là từ điển sống về tình yêu, thật lợi hại như vậy sao? Cô ấy là loại hình mà Mạnh Cổ thích, thật có thể đem Mạnh cổ bắt lại? Thực sự cô ấy không hề ngại mồm miệng ác độc của anh chàng họ Mạnh kia sao?

"Tớ hỏi y tá." Lương Tư Tư sơn móng tay, không chút để ý.

"Y tá?" Đám người yêu thích thị phi, đem bác sĩ Mạnh như vật sở hữu của mình, còn có thể tiết lộ thứ bác sĩ Mạnh yêu thích với người ngoài sao?"Họ đã nói với cậu ra sao? Sắc mặt như thế nào?"

"Sao họ phải mặt nặng mặt nhẹ với tớ? Tớ theo bọn họ tán gẫu kinh nghiệm của phụ nữ, nói nên chăm sóc nhan sắc thế nào, làm sao thì bộ ngực lớn, làm thế nào để da mịn căng, còn nói cho bọn họ biết nơi nào giảm giá, nơi nào chiếm tiện nghi, còn đi theo họ tám chuyện về mấy ngôi sao nữ đến thăm mỹ viện chỉnh sửa cái gì, mấy anh sao nam thì sinh hoạt ra sao, tặng vé xem phim, họ yêu tớ vô cùng, chuyện mà tớ cần hỏi đương nhiên sẽ nói ra hết."

Trần Nhược Vũ nghe thế, thấy mình đúng là có chút ngốc, rất bội phục.

"Vậy cậu không có tìm bác sĩ Mạnh?"

"Tìm rồi, lần thứ nhất, cảm ơn anh ấy vì đã chăm sóc cậu, sau đó mượn cơ hội làm quen y tá bên cạnh anh ấy, sau đó cứ tìm y tá đó là được. Không đánh trước nghe rõ sao được, không đem người bên cạnh anh ấy lung lạc sao thành công chứ?"

Thật là thông minh a!

"À y tá Điền đó cậu gặp chưa?"

"Gặp rồi, xinh đẹp nhất, kiêu ngạo nhất chính là người đó chứ sao."

"Đúng."

"Vậy thì có cái gì? Cô ta xinh đẹp thì sao? Kiêu ngạo có ích lợi gì? Hiện tại thời cơ chưa tới, tớ lại không nói tớ muốn đuổi theo bác sĩ Mạnh, cô ta có thể làm gì? Tớ cho các y tá đưa vé xem phim, đưa quà tặng nhỏ, hiện tại họ lấy lòng tớ còn không còn kịp nữa. Y tá Điền có thể nói gì."

Đúng nga, dung đường cong theo đuổi đàn ông đúng là tuyệt chiêu mà. Trần Nhược Vũ lúc này mới hiểu, ban đầu cô thật là quá ngu ngốc, chạy thẳng đến chỗ Mạnh Cổ, bỏ quên mấy người bên cạnh hẳn.

Chỉ là Lương Tư Tư làm đúng công ty, vé xem phim quà tặng nhỏ trên tay cô một đồng, lấy ra đưa người dễ dàng. Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút về tài nguyên của mình, bảo hiểm thì chắc là cô không tặng nổi rồi, mặc dù cô còn kiêm chức đại diện sản phẩm bao cao su, nhưng bao cao su làm sao có thể tặng cho y tá được chứ?

"A" Lương Tư Tư đột nhiên gọi cô, "Cậu còn bao cao su không, cho tớ thêm một hộp."

"Làm, làm gì?" Trần Nhược Vũ chột khẩn trương. Mặc dù làm bạn cùng phòng, ở các thời kỳ yêu của Lương Tư Tư, đây sản phẩm là chủ yếu cô cung cấp qua, nhưng bây giờ cô không phải chỉ mới ở thời kì cửa sổ sao? Không phải đang theo đuổi Mạnh Cổ sao?

"Dùng a." Lương Tư Tư nói chuyện đương nhiên.

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, "Dùng với ai " những lời này thật là hỏi không được. Suy nghĩ một chút, đổi lại phương thức."Cậu cùng bác sĩ Mạnh tiến triển nhanh như vậy sao?"

Gã đàn ống thổi tha này, tinh thần không có khí tiết, thân thể cũng không có trình tiết.

"Không có, mình mới gặp anh ta có 2 lần thôi, làm gì nhanh như vậy. Bà chị của em vẫn còn có chút nguyên tắc mà."

A, trách lầm hử.

"Đây không phải là không có hàng, phải chuẩn bị sẵn, an toàn là tốt nhất, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì biết đâu được, cậu nói có đúng hay không?"

Có đúng hay không?

Đúng! Xem ra vẫn không thể đem cái kết luận trách nhầm hử dẹp sớm như vậy.

Chờ một chút, cái gì gọi là có đúng hay không? Cô lại không dùng qua, cô nào biết? Cô là có khí tiết có trình tiết, muốn sống như một cô gái nghiêm chỉnh a. Theo đuổi tinh thần cùng ** đồng thời yêu không phải phong cách của cô!

"Nhược Vũ à, tớ muốn hẹn bác sĩ Mạnh gặp mặt, cậu giúp tớ hẹn anh ấy ra ngoài có được không?"

À? Tại sao là cô hẹn?

"Tớ không muốn tấn công rõ ràng, vừa bắt đầu quá ân cần sẽ bị đàn ông coi thường ."

Là như thế sao? Khó trách. Lúc ấy mình đúng là quá ân cần rồi, chẳng những bị hử coi thường còn bị hử đạp lên.

"Cậu tìm một cơ hội, làm lý do hẹn anh ấy ra ngoài, sau đó chúng ta lần nữa vô tình gặp mặt, cũng giống như gặp mặt ở bệnh viện lần trước đó, rất tình cờ rất tự nhiên, như thế mới hiệu quả".

Lần đó là thật khéo tình cờ, có thể làm cho cô sắp xếp cũng không mất tự nhiên.

Trần Nhược Vũ rầu rĩ, dù bận rộn không giúp cũng phải tìm lý do, giúp cũng phải tìm lý do, một lý do là nói với Lương Tư Tư, một lý do là nói với Mạnh Cổ.

Không đợi cô nghĩ đến lý do, bác sĩ Mông Cổ đã gọi điện thoại.

"Trần Nhược Vũ, cô nói bạn Lương Tư Tư của cô, đừng để cô ấy quấy rầy y tá của tôi. Họ cả ngày vòng vèo giúp cô ấy hỏi thăm chuyện của tôi, rất phiền!"

Trần Nhược Vũ kinh ngạc mồm há hốc, thì ra là đường cong dùn cũng không phải là quá tốt a.

☆ **Chương 19**

“Cái gì kia, chuyện riêng của hai người, tôi tham gia vào không tốt lắm” Trần Nhược Vũ bắt đầu tìm lý do cự tuyệt

“Ai cùng ai nói chuyện riêng?” Âm thanh của Mạnh Cổ rõ ràng không vui

“Đúng mà” Trần Nhược Vũ có chút sợ anh, nhưng cắn răng một cái rồi nói “Là chuyện của anh cùng Tư Tư”

Điện thoại đầu bên kia an tĩnh hai giây

Bên đầu điện thoại kia an tĩnh hai giây.

“Trần Nhược Vũ, cô gần đây sống rất thoải mái, đúng không?”

Lần này đổi lại đến lượt Trần Nhược Vũ an tĩnh hai giây.

“Bác sĩ Mạnh, nghề nghiệp của anh là bác sĩ, không phải ác bá.”

“Cám ơn cô nhắc nhở. Nếu cô hiểu tôi sâu sắc như vậy, xin vui lòng nói với bạn của cô rằng hành động của cô ấy chỉ khiến tôi bị quấy rầy chứ không làm cho tôi cảm thấy thoải mái chút nào.

Trần Nhược Vũ thầm than thở trong lòng, gã xấu xa này lúc nào đã lúc nào cảm thấy vui vẻ chưa nhỉ?

“Nói chuyện.”

“Tôi đang suy nghĩ.”

“Suy nghĩ cái gì? Về tôi sao?”

“Đúng. Trong ấn tượng của tôi bác sĩ Mạnh chưa từng cảm thấy vui vẻ cho nên loại thái độ cùng cảm xúc bình thường này cũng không cần phải nhấn mạnh. Tôi cũng không biết nên nói thế nào với Tư Tư, bác sĩ Mạnh nên tự chuyển lời với cô ấy là tốt nhất.

“Ai nói tôi chưa từng cảm thấy vui vẻ. Lúc tôi nhìn thấy tin nhắn của người nhà, nói muốn mời tôi đi dùng bữa tối ngọt ngào tại nhà hàng hoa viên lãng mạn, tôi đúng là cảm thấy rất vui vẻ.”

Trần Nhược Vũ chờ người, hắn còn dám nói, nhắc tới cái này cô lại muốn bốc hỏa. “Bác sĩ Mạnh khi vui vẻ sẽ phái ra một mỹ nữ đem người nhà mình đuổi đi sao? A, đúng rồi, nói như vậy, bác sĩ Mạnh thật đúng là thích một nữ nhân giúp mình đi từ chối một nữ nhân khác.”

"Cô nói cái gì?" Mạnh Cổ đem thanh âm ép tới mức thấp nhất, bốn chữ này từng chữ từng chữ từ từ thoát ra, nhất thời khiến Trần Nhược Vũ cảm thấy nguy hiểm.

Cô liền không dám cất tiếng.

"Y tá Điền đi xuống giúp tôi nói với cô hiện tại tôi không rảnh, tôi còn không kịp nhìn thấy cái tin nhắn đó."

Hắn không có nhìn làm sao lại sai y tá Điền tới đuổi cô? Hắn không có nhìn y tá Điền làm sao nhìn thấy?

Trần Nhược Vũ lại bốc hỏa. Cô cắn cắn môi, không nhin được chàm chọc hắn: "Bác sĩ Mạnh quả thật là một ngày kiếm tỷ bạc, còn cần y tá thân cận giúp anh xử lý điện thoại và tin nhắn."

"Một ngày kiếm tỷ bạc không thể nói, nhưng cần xử lý tình huống bất ngờ thật không ít." Giọng Mạnh Cổ vừa lãnh lại vừa cứng.

"Bác sĩ Mạnh bận rộn, tôi có thể hiểu." Giọng của Trần Nhược Vũ cũng không có gì tốt hơn. Rõ ràng là lỗi sai của hắn, vậy mà hắn còn chảnh.

"Tôi bận thật. Xế chiều hôm đó một cái giá của công trường bị sập nên xảy ra tai nạn. Lúc cô đang chờ tôi ở phía dưới, tôi đang bận suy nghĩ nên xử lý ống thép xuyên qua bụng người công nhân thế nào để giúp anh ta sống sót."

Trần Nhược Vũ ngây người. Cô nghe Mạnh Cổ nói tiếp: "Tôi nhìn đồng hồ treo tường, đã qua thời gian hẹn với cô, liền kêu một y tá đi theo y tá Điền nói, xem xem cô có tới hay không, nếu không trên di động có cuộc gọi đến không, để cô ấy nói với cô một tiếng là ta không thể cùng cô đi ăn cơm. Bởi vì Điền y tá biết cô nên tôi nhờ cô ấy giúp việc này cũng không có vấn đề gì đúng không? Hay là cô vẫn cho rằng tôi mặc kệ cô, để cô chờ thì tốt hơn?"

Khí thế của Trần Nhược Vũ tan thành mây khói, chợt cảm thấy chột dạ đau lòng.

Điện thoại hai đầu cũng tĩnh lặng, cuối cùng là cô không nhin được hỏi: "Tin nhắn này, anh nhìn thấy khi nào?"

"Nửa đêm."

Cô biết, chính là lúc hắn gọi điện thoại tới đây dạy dỗ. Hắn cư nhiên từ xế chiều một mực làm việc đến rạng sáng.

Cô không nhin được lại hỏi: "Phẫu thuật khi đó thành công không?"

"Thành công."

Trần Nhược Vũ vừa mới thở nhẹ một hơi, lại nghe thanh âm của Mạnh Cổ vừa thấp vừa trầm bồi thêm một câu, "Nhưng hắn ở phòng chăm sóc đặc biệt không sống được quá ngày thứ năm."

Cô an tĩnh lại, cũng không biết trở về nói gì với hắn mới phải.

Một lát sau, cô mới vừa mở miệng nói: "VẬY. . . . ." Chữ thứ nhất còn chưa nói hết, Mạnh Cổ ở bên kia đã khôi phục biến thân trở thành ác bá tàn bạo.

"Cô nhớ cùng Lương Tư Tư nói rõ ràng. Nếu là cô ấy còn tới phiền tôi, tôi sẽ tìm cô tính sổ."

Cái gì? Hắn nói sao không phân biệt phải trái đạo lý gì hết vậy?

Mặc dù Trần Nhược Vũ lúc này còn có chút khổ sở, nhưng gặp gỡ áp bức luôn luôn phản kháng xuống."Tôi nên nói với cô ấy thế nào? Tôi sẽ không nói."

"Nói thẳng."

Nói thẳng là nói thế nào? Nói cô ấy chớ quấy rầy y tá, bởi vì y tá sẽ quấy rầy hắn, sau đó làm hắn cảm thấy phiền?

"VẬY sao anh không tự mình nói thẳng? Tôi đưa số của cô ấy cho anh. À không, anh có số của cô ấy rồi, anh nên tự mình nói."

"Cô ấy là bạn của cô, tôi nói thẳng sẽ quá là không nể mặt cô."

"Aaaa.... VẬY lúc đó sao anh không cho Lam Lam chuyển lời đến tôi." Làm hại cô ngây ngốc theo đuổi, bị y tá chê cười.

"Lam Lam là bạn gái Doãn Tắc, tôi không quen cô ấy."

"VẬY còn tôi cũng là bạn của Tư Tư thì sao, cũng chính là bạn của bạn, cho nên lại càng không đúng, không có biện pháp giúp anh truyền lời"

"Nói cô như con nhím thì không đúng sao? Theo như cô nói thì Lương Tư Tư chính là bạn của bạn của bạn, với tôi quá không quen rồi, nên không có cách nói nói trực tiếp với cô ta, cho nên, chỉ có thể tìm cô, người hơi quen thuộc một chút chuyển lời"

"Anh mới là Bá vương không nói lí lẽ đó. Tôi mặc kệ" Cô mới không thèm để ý đến chuyện của anh

"Trần Nhược Vũ, em quên giữa chúng ta còn có sổ sách chưa tính sao?"

"VẬY sao? Sổ sách gì?"

"Còn cần tôi đếm từng cái sao? Lúc lạnh lúc nóng, tâm tình bất định, nửa đêm quấy rầy, cúp điện thoại của tôi, thiếu tôi bữa ăn tối, viết tin nhắn vớ vẩn buồn nôn cho tôi, nói láo luyên thuyên, nói muốn đuổi theo tôi, thường tạo ra phiền toái, còn dám đùa giỡn tôi."

Trần Nhược Vũ mắt mở to, miệng há hốc. Đây là người nào thế này? Không cần biết hắn nói có đúng hay không, có thể một hơi nói thành như vậy, này trong lòng chỉ cần một chi tiết nhỏ cũng nhớ rõ ràng à? Anh ghi hận cô nhiều vậy sao? Hay là trí thông minh cao, độ tồn trữ tương đối lớn, không cần cố ý nhớ cũng có thể tự động lưu loát nói ra liền một mạch các lí do?

"Nói đến chuyện theo đuổi tôi, là người đàn ông mà cô theo đuổi, tôi có quyền yêu cầu cô bảo vệ đối tượng mà cô theo đuổi."

"A?" Trần Nhược Vũ lại sững sờ, sao chuyện lại chuyển nhanh như vậy? Còn phải yêu cầu cô bảo vệ đối tượng cô theo đuổi. Là cho cô phải giữ thể diện cho hắn, hướng mặt hắn dát vàng?

"Theo lý thuyết Lương Tư Tư là của tình địch của cô, cô nên ngăn cản cô ấy đến gần tôi." Hắn lại còn có thể tiếp tục biên diễn thêm.

"Nhưng tôi rất có lòng tin với anh" Trần Nhược Vũ cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, không nói lại anh ta thật là chịu không nổi mà, hơn nữa lời cô nói là tâm tình thật lòng "Chờ Tư Tư gặp anh nhiều không được, sẽ buông tha anh. Bác sĩ Mạnh, anh thật không phải là đối tượng tốt, anh nhất định phải nhận rõ bản thân mình"

"Không cần đâu, tôi có cô rồi, cô tự nhận rõ là được."

". . . . ."

Hắn kết luận thật gọn gàng, còn mạnh mẽ vang dội nữa. Mặt mũi thật dày, có lột chắc cũng không lột nổi.

Trần Nhược Vũ đang cố gắng cất lời, tính toán tái chiến 300 hiệp, lại nghe được bên kia có người kêu "Bác sĩ Mạnh", còn nói đôi câu chuyên môn cô nghe không hiểu, Mạnh Cổ đáp lời người nọ, chuyển trở lại nói với cô: "Tôi có việc gấp đi trước." Cô còn chưa có đáp lại, liền nghe phải "Đô" một tiếng, cô bị cúp điện thoại.

Trần Nhược Vũ sững sốt, thật muốn đem tay xuyên qua điện thoại, đem anh kéo trở lại, phải là cô treo điện thoại trước anh mới đúng!

Cô ngồi đến ngáy người, nghĩ đến anh nhờ y tá Điền chuyển lời cũng không phải cố ý muốn cô khó coi, thì ra là cô đã hiểu lầm anh. Ngẫm lại, anh đúng là có chút độc miệng, tính khí có xấu xa một chút, cá tính kém một chút, còn lại dường như cũng không tệ

Bệnh nhân của anh qua đời, trong lòng anh chắc cũng không chịu nổi, mà cô vẫn vì anh để cô leo cây mà trách cứ ghi hận, tựa hồ là không nên

“Trần Nhược Vũ, hợp đồng khách hàng sửa xong chưa? Trước khi tan việc nhất định phải nộp”

Quản lý hô to đem Trần Nhược Vũ tỉnh táo lại. Đúng rồi, cần gì quản anh có tốt hay không, có chịu oan uổng không, cô cần làm việc cho giỏi, làm việc nghiêm chỉnh kiểm tra ra nhiều tiền

Ngày hôm qua nên gửi tiền về nhà, nhưng cô không có tiền, cũng không biết nên làm sao. Trước nghĩ tới mượn chuyện này gọi về nhà, nhưng lần trước trò chuyện làm cô có chút bị thương, cô rất sợ tháng này không thể gửi tiền càng bị thương hơn. Cho nên có chút nóng nảy, muốn kéo dài một chút. Chờ lúc có tiền lại gọi về nhà.

Trần Nhược Vũ bắt đầu chuyên tâm xử lý công việc, công việc văn thư này có nhiều hạn chế, nhưng không làm không được. Cô tranh thủ lúc quản lý không chú ý, len lén gọi điện thoại. Cầu xin bạn làm bao cao su giúp cô một tay, giảm nợ thời gian giao hàng sắp tới, cô nói cần dùng tiền gấp, sau này đi hàng sẽ giúp bù lại. Bạn cô đáp ứng, nhưng tháng cô phần cô phải có tiêu thụ cao một chút, cũng không phải lập tức giảm tiền

Người bạn kia hỏi cô có cần giúp hay không, cô cự tuyệt

Nửa ngày bận rộn trôi qua rất nhanh, sắp đến giờ tam tâm, Trần Nhược Vũ nhận được điện thoại khiến cô mừng rỡ

Điện thoại là từ đồn công an gọi tới, bên kia thông báo chuyện hai hung thủ đánh cô lần trước bồi thường, đồn công an giúp cô làm chút việc, hiện tại hai người kia phải trả khoản bồi thường, nói cô ngày mai đi làm thủ tục

Trần Nhược Vũ hoàn toàn không ngờ mình cũng có may mắn như vậy (chị này bị đánh mà còn vui mừng như vậy nữa!!! chắc chắc). Hai người kia chơi xỏ lá đùa bỡn, sao cũng không nói được, cảnh sát lại làm bên kia biết nói lý. Hiện tại đột nhiên nhân tính hóa rồi sao?

Cho dù thế nào, muốn đền tiền, đây đối với Trần Nhược Vũ mà nói là chuyện tốt. Mấy ngày nay cô đều tăng ca, đuổi theo công việc, sau đó ngày thứ hai đi đồn cảnh sát một chuyến

Chuyện cực kỳ thuận lợi, thái độ cảnh sát với cô cũng tốt lắm, Trần Nhược Vũ vui mừng ra ngoài, vừa kinh vừa hỉ. Cuối cùng cũng là lời của cảnh sát thần tiên kia làm cô khó hiểu, ông ta nói: “Trần tiểu thư là bạn của Lôi cảnh quan sao không nói sớm. Với quan hệ của Lôi cảnh quan, chúng tôi sao cũng sẽ giúp cô sớm đem chuyện giải quyết. Cô xem chúng tôi bình thường công việc rất nhiều, không thể đem mọi chuyện đều giải quyết tốt, có phải hay không? Còn nữa, cuối cùng thì bồi thường cũng không giải quyết được gì, coi như đem bọn họ giam hai ba ngày, cũng không làm được gì. Cho nên cô cũng đừng nên suy nghĩ nhiều, có thể nhận được tiền bồi thường là được rồi đúng không?”

Trần Nhược Vũ mới hiểu bản thân đột nhiên được chăm sóc, là nhờ quan hệ với Lôi Phong kia. Nhưng còn cô chưa nói qua mấy câu với Lôi Phong, chuyện này cũng chưa từng cho anh ta biết

Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, gọi cho Cao Ngử Lam. Cao Ngử Lam cùng Doãn Tắc biết chuyện này, có phải là bọn họ nói cho Mạnh Cổ biết, cô muốn nghe.

“Lôi Phong? Không có. Mình không biết. Chuyện này kéo dài tới giờ cũng không giải quyết sao?” Đó là phản ứng đầu tiên của Cao Ngử Lam, Trần Nhược Vũ trong tâm có tính toán, nếu là Doãn Tắc ra mặt, anh ta sẽ không nói với Lam Lam, loại chuyện lấy lòng, ban ơn này, Doãn Tắc nhất định không làm.

Cho nên, nhất định là Mạnh Cổ rồi

Trần Nhược Vũ thầm than thở, thật là bị một cái hồ Xuân Thủy làm đảo lộn. Cô hỏi Cao Ngử Lam số điện thoại của Lôi Phong, Cao Ngử Lam không có, cô đi hỏi Doãn Tắc

“Cậu gọi cho anh ta làm gì?”

“Người ta giúp mình. Dù thế nào cũng phải nói cảm ơn, mời ăn bữa cơm thôi”

☆ **Chương 20**

Trần Nhược Vũ gọi cho Lôi Phong, khách sáo cảm ơn. Đối với việc cô muốn mời cơm, Lôi Phong cự tuyệt. Anh nói cũng chỉ là một cái nhắc tay, hơn nữa chuyện này vốn chính là cảnh sát nên xử lý tốt, cũng là một phần công việc

Tuy là nói như vậy, nhưng Trần Nhược Vũ cảm thấy rất ngượng ngùng. Chuyện này nếu không có người làm áp lực, căn bản cũng sẽ không lưu loát mà làm xong như vậy. Trước đây cô chạy gãy chân, hao hết miệng lưỡi, cũng chỉ đổi lấy kết quả kéo dài

Lôi Phong còn nói mọi người đều là bạn, về sau có cơ hội cùng nhau tụ tập. Sau còn nói chuyện này là Mạnh Cổ nhờ anh, nếu như Trần Nhược Vũ thấy cần phải tìm người cảm tạ, vậy thì đi cảm ơn Mạnh Cổ là được

Lời này khiến Trần Nhược Vũ suy nghĩ một lúc lâu, cô biết về tình về lý là nên cảm ơn Mạnh Cổ, làm sao có thể cảm tạ đây? Chuyện này có chút khó

Trêu trọc anh, để cho anh phiền. Bị anh trêu trọc, bản thân phiền

Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, thôi, cũng là nhờ Lương Tư Tư một chút, để cô ấy nghĩ đối pháp, đừng để cho tiên sinh Ác bá đó phiền lòng. Như vậy, cũng coi như là giúp anh một tay. Sau đó, cô gọi thêm một cuộc điện thoại, nói lời cảm ơn là tốt rồi

Buổi tối, Trần Nhược Vũ thừa dịp cùng xem ti vi, thăm dò Lương Tư Tư một chút

“Gần đây cậu cùng bác sĩ Mạnh thế nào rồi?”

“Làm gì? Bác sĩ Mạnh oán trách hả?”

Trần Nhược Vũ cả kinh, cô ấy nhạy cảm như vậy sao? Cô còn chưa nói cái gì

Lương Tư Tư cười cười, vừa bôi mỹ phẩm bảo dưỡng lên chân, mắt nhìn TV: “Y tá nói với mình, bác sĩ Mạnh đối với hỏi thăm của mấy cô ấy có chút mất hứng rồi”

“A, anh ấy mất hứng sao” Trần Nhược Vũ giả ngu, trong lòng suy nghĩ cái gọi là “Có chút”, anh rõ ràng nóng nảy còn la hét mà.

“Cho nên anh ấy hướng cậu oán trách phải không?”

“Ách, cũng không thể nói là oán trách” nói ngang ngược có vẻ thích hợp hơn. Trần Nhược Vũ đổi đề tài “Vậy cậu định làm thế nào?”

“Không làm thế nào” Bọn Lương Tư Tư bình thản “Tiến chậm lại, từ từ thấm vào. Đây là tình yêu đó, cũng không phải đi đánh giáp lá cà, không cần tốc chiến tốc thắng. Cậu biết lâu ngày sinh tình chứ”

Trần Nhược Vũ gật đầu, lâu ngày sinh tình cô biết, nhưng đó là từ lâu rồi. Trong lòng cô còn có một từ mới, gọi là lâu ngày sẽ tàn rụi.

“Cho nên cậu tính tạm thời bỏ qua anh ấy?” CÔ hỏi

Lương Tư Tư liếc cô một cái “Cái này cũng không gọi là bỏ qua, mình cũng không phải là thiếu nữ vị thành niên, anh ấy cũng không phải trai tơ mới lớn. Chúng mình đúng là trai tài gái sắc”

Trần Nhược Vũ gật đầu, vô cùng vui vẻ “Vậy rốt cuộc cậu định bỏ qua cho anh ta?” Nếu cô ấy nói buông tay, khiến tiên sinh Ác bá ngang ngược kia thanh tỉnh, cũng là thời điểm tốt cô sẽ gọi điện thoại tranh công, hơn nữa còn nói tiếng “Cám ơn”, chuyện liền giải quyết hạnh phúc

Cả 2 không thiếu nợ nhau, không dính dáng lẫn nhau.

“Có thể a” Lương Tư Tư dường như không phải rất để ý, thuận miệng đáp

Trần Nhược Vũ trong lòng vui mừng

“Dù sao mấy ngày nữa mình cũng phải đi công tác, trở về sẽ nói tiếp”

A, mấy ngày thôi à? Cô muốn tranh công liền phải điện thoại gấp. Thừa lúc mấy ngày nay liền cùng anh kết thúc rõ ràng, để về sau anh ta đừng tiếp tục làm phiền cô

“Các ý tá không dựa vào được, phải là tự mình” Lương Tư Tư cầm đầu cầm cổ nói qua kế hoạch tương lai của mình “Chờ đi công tác về, mình mua phần quà tặng cho anh ấy, coi như là xin lỗi, sau đó làm rõ thái độ, hấp dẫn sự chú ý của anh. Để lại sau lưng đường lui. Sau đó là mấy chuyện còn lại, chậm nữa, chậm đã”

Trần Nhược Vũ lắc đầu “Bác sĩ Mạnh không tích quà tặng”

“Chỉ cần là người liền thích quà tặng. Vậy còn phải xem là ai tặng quà” Lương Tư Tư dạy “Cậu nha, anh ấy bây giờ không có

cảm giác với mình, cho nên tình thế không có thuận lợi, nhưng quà thích hợp là tốt. Nhược Vũ, cậu có biết đối với bác sĩ ngoại khoa, quà nào là thích hợp nhất không?”

Trần Nhược Vũ nhìn bạn tốt, mở tròng hai mắt, tinh thần chấn động. “Bảo hiểm! Tư Tư, mình đã nói với cậu, bảo hiểm đối với họ thực dụng nhất rồi, bọn họ áp lực lớn, giờ làm dài, bệnh tật cùng nghề nghiệp nguy hiểm vô cùng, cậu mua bảo hiểm cho anh ta đi. Cái này rất thực dụng, hơn nữa cũng không cần lo anh ta cự tuyệt. Anh ta không những không cự tuyệt, hơn nữa chờ đến lúc xảy ra chuyện còn có thể nhớ đến cậu. Nhất cử đa tiện, đúng không? Cái này mình có thể giúp cậu, cậu nhất định phải mua của mình!”

Lương Tư Tư tức giận đánh đầu cô “Cậu là nghèo đến đen rồi, vẫn còn hận anh ấy không xảy ra chuyện không may sao? Có người như cậu sao?”

Trần Nhược Vũ rất vô tội “Mình nghiêm túc mà.”

“Xui, xui lắm, đừng nhắc nữa.” Lương Tư Tư phát tay một cái “Mình đã nói với cậu, đối với bác sĩ ngoại khoa, có thể mua găng tay cho anh ấy”

“Găng tay?”

“Đúng. Y tá nói với mình. Bọn họ luôn làm giải phẫu, thường rửa tay trừ độc, đối với da tổn thương cũng lớn, vì vậy giúp bác sĩ ngoại khoa chuẩn bị găng tay, bác sĩ nam cũng thường dùng. Cho nên tặng bao tay, lễ không nặng, nhưng thân thiết, thực dụng còn không tạo nên áp lực. Hơn nữa so với cái bảo hiểm kia của cậu, lãng mạn còn có tình thú hơn”

Lại còn có chiêu này!

Trần Nhược Vũ cảm thấy mình là đứa ngốc không có trí khôn rồi. Tư Tư thật là cao thủ mà!

Cho nên Ác bá ngang ngược tiên sinh, một ngày nào đó sẽ bị cô ấy chinh phục thôi

“Tư Tư, cậu đối với bác sĩ Mạnh là thật tâm sao?”

“Thế nào?”

“Bác sĩ Mạnh thật là người tốt, nếu như hai người ở cùng một chỗ, nhất định phải kiềm chế tâm tính, đừng cô phụ anh ta”

Lấy tốc độ bắt đầu cùng kết thúc một tình yêu của Lương Tư Tư, Trần Nhược Vũ chợt thấy có chút lo lắng cho Mạnh Cổ

“Cậu hôm nay kỳ quái thế nào ấy? Duy trì một đoạn tình cảm, không phải do một người định đoạt, cậu cho rằng mình mỗi lần đều là chủ động chia tay sao? Mình cũng là bị vứt bỏ rất nhiều lần. Cho nên thay vì lo lắng cho bác sĩ Mạnh, cậu nên lo lắng cho mình trước đi”

“Mình là hy vọng cả hai người đều tốt. Bác sĩ Mạnh tính khí không tốt lắm, tính tình cậu lại mạnh mẽ, cho nên mình mới nói như vậy, dù sao cũng phải có bao dung hơn một chút, có đúng không?”

“Vậy tại sao là mình bao dung nhiều? Nếu anh ấy yêu mình, chẳng lẽ không phải là anh bao dung mình sao?”

Trần Nhược Vũ há miệng, không biết nên làm sao

Đề tài đêm nay không có kết quả. Ngày thứ hai, Lương Tư Tư đi công tác

Trần Nhược Vũ buổi trưa chạy xong khách hàng, đi ngang qua công ty bách hóa thấy trong tủ kính quảng cáo dưỡng phẩm cho nam bác sĩ, tâm cô vừa động, không nhịn được bước vào xem

Tiểu thư đứng quây ra sức đề cử giới thiệu, nói ba hoa chích chòe, còn đưa quảng cáo sản phẩm cho cô xem chúc năng, Trần Nhược Vũ vừa đáp lời, vừa len lén nhìn giá tiền. Máy con số khoa trương này làm cô đành âm thầm chặt lưỡi, xoay người đi ra

Đứng ở ven đường, cô suy nghĩ, lại gọi điện thoại cho Mạnh Cổ

Mạnh Cổ nhận.

Trần Nhược Vũ khách sáo cảm ơn anh ra tay giúp đỡ. Bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây, Trần Nhược Vũ đang định nhân cơ hội nói tạm biệt, thì Mạnh Cổ lên tiếng “Cô là Trần Nhược Vũ?”

“Đúng”

“Em tự xưng dùng giọng này nói chuyện, anh cứ nghĩ là lầm rồi”

Mặt cô đầy vạch đen. Cô là khách sáo đó, người này ngược lại nói những lời độc ác a

“Bác sĩ Mạnh nhất định là công việc quá mệt mỏi, thính lực không ổn, nghỉ ngơi tối đi, tôi muốn cúp máy “

“Ừ, lần này giống Trần Nhược Vũ rồi.” Mạnh Cổ giống như không nghe thấy cô nói muốn cúp máy, nói tiếp “Chẳng lẽ cảm ơn nói một tiếng trong điện thoại là xong rồi?”

“Trần Nhược Vũ ngẩng ngơ “VẬY, hôm nào mời bác sĩ Mạnh cùng tôi dùng bữa cơm, để cảm ơn”

“Hôm nay anh được nghỉ”

“A, vậy tôi...” Cô muốn nói cô muốn gọi cho Lôi Phong, hỏi anh ấy có thời gian không, nhưng Mạnh Cổ đã nói tiếp “Em còn thiếu anh bữa cơm, nhớ không?”

Trần Nhược Vũ đem lời cô muốn nói nuốt trở vào

“Là bữa tối có chim hót, hoa thơm ngọt ngào” Anh còn nhắc lại tin nhắn ngu đần của cô “Vừa đúng lúc là bữa tối đấy”

Ám hiểu rõ ràng như vậy, Trần Nhược Vũ than thở “VẬY tôi mời bác sĩ Mạnh đi ăn cơm” Anh ta quả thật giúp cô nhiều, muốn ăn cơm thì ăn vậy.

“Em bây giờ ở đâu?”

Trần Nhược Vũ nói địa chỉ, Mạnh Cổ nói cô chờ anh, anh rời đi không lâu, lái xe đi đón cô

Trần Nhược Vũ ngồi trên ghế phía ngoài, vừa chờ vừa muốn xin Mạnh Cổ món gì ăn ngon. Trên người cô không có tiền mặt, nhưng còn có thẻ tín dụng có thể dùng, chỉ là phòng ăn có thể quẹt thẻ, giá cả so với mấy tiệm ven đường đều đắt hơn

Cô xem ví tiền, xem thử số tiền mặt đáng thương, cố gắng nghĩ chỗ nào có thể quẹt thẻ lại không quá đắt. Lúc này điện thoại di động đổ chuông, cô cho là Mạnh Cổ, móc ra xem, là số nhà

Trần Nhược Vũ có chút khẩn trương, sửa sang lại một chút suy nghĩ của mình, hắng giọng một cái, tiếp điện thoại

Đầu bên kia là âm thanh của mẹ “ Nhược Vũ, mấy ngày nay thế nào?”

“Tốt vô cùng” Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, nhịp tim có chút mau

“Tháng này sao chưa gửi tiền về nhà? Trên đó không có phương tiện sao?”

Trần Nhược Vũ không tự chủ ngồi thẳng tắp “Con, con hồi trước mới nhập viện, sau đó, thu nhập tháng này có chút chật...” Cô muốn nói tháng này không có cách nào gửi tiền, suy nghĩ một chút lại đổi lời nói: “Con mấy ngày nữa thì có tiền, đến lúc đó rồi gửi sau”

Mẹ Trần không lên tiếng, tim Trần Nhược Vũ của nháy thành thịch, cô thật nhanh nghĩ tới nếu mẹ hỏi mấy ngày có tiền, ở đâu

ra, cô làm thế nào giải thích, cô không thể nói với người nhà là cô bị đánh, cô không muốn làm cha mẹ lo lắng

May là mẹ cô không nói cái này, một hồi sau, lại nói: “Con trở về thành phố C đi, ở thành phố A cũng không làm ra tiền đồ gì được”

Giọng cứng rắn, lời nói đơn giản, liền đem lòng Trần Nhược Vũ đã thương

“Con không muốn về, con rất thích nơi này”

“Thích?” Thanh âm của mẹ Trần bén nhọn “Thích bán bảo hiểm? Thích nói láo với cha mẹ? Thích khiến trong nhà mất mặt sao? Con không phải là có bản lĩnh sao, nói thật với ba mẹ đi, con gái của mẹ, mẹ hiểu mà, cũng không trông cậy vào con có lợi hại, nhưng con nói láo gạt người, để cho mẹ mặt mũi cũng mất hết, cha con làm sao ăn nói với bạn bè thân thích đây? Bây giờ ra cửa vừa đụng phải người quen, người ta liền hỏi, còn thì ra Tiểu Vũ là bán bảo hiểm nha? Con nói thử xem, làm chúng ta khoe khoang với mọi người rằng con rất có tương lai, ở công ty mạo hiểm làm quản lý, kết quả đây sao?”

Trần Nhược Vũ nói không ra lời, chỉ có thể lẳng lặng cầm điện thoại nghe

“Tóm lại, mẹ bàn với cha con rồi, thay vì như vậy, không bằng con về đây đi, ba con tìm bạn bè, an bài cho con công việc bán hàng, tiền không nhiều lắm nhưng cũng xem như tạm ổn định. Công việc cũng nghỉ tốt rồi, khi con về ba mẹ sẽ tìm đối tượng tốt, con đừng thực tế là gả đi đối với cả nhà cũng coi như là phúc phần. Hai lão già như tôi không thể trông cậy vào con rồi, chỉ chờ em con tốt nghiệp đại học, xem nó có thể có tương lai gì không”

Trần Nhược Vũ cắn chặt răng nghe mẹ càu nhàu thật lâu, cuối cùng nặn ra một câu “Mẹ, con muốn sống ở đây, công việc của con không kém, có thể làm ra tiền, sinh hoạt cũng ổn, thật sự con không muốn về”

Mẹ Trần bên kia nghe vậy dừng một chút, sau đó hỏa khí cũng nổi lên, lớn tiếng quát “Cô cứ tự nhiên!” Ngay sau đó dùng sức tắt điện thoại

Thanh âm khổng lồ này dọa Trần Nhược Vũ chấn động không ít, cô ngơ ngác nghe tiếng “Ừ, ừ” từ điện thoại, sau cất điện thoại vào túi

Cô mờ mịt ngồi, mặt trời chiếu vào trên người, lại có cảm giác lạnh lẽo

“Sao vậy?” Có người ngồi bên cô hỏi

Cô quay đầu, thấy gương mặt anh tuấn của Mạnh Cổ. Cô lắc đầu, không biết nên nói gì cho phải

“Sao lại khóc?” Mạnh Cổ cau mày, nhìn cô chằm chằm “Nói chuyện điện thoại với ai? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Trần Nhược Vũ lại lắc đầu, cúi đầu xuống

Cô nhìn tay Mạnh Cổ đặt trên ghế, tay anh ngay cạnh tay cô, bàn tay anh lớn ghê gớm, dường như có thể cầm cả cô. Cô cũng không biết bản thân nghĩ gì, duỗi tay nhét vào trong tay anh. Tay anh rất ấm, lúc này cô lại có cảm giác hốc mắt nóng, nhưng bản thân lại không muốn khóc

Mạnh Cổ có chút không thoải mái, nhưng không né tránh, chỉ nói thầm sao anh lại cùng cô gặp mặt ngày hôm nay, có chút xui xẻo

Trần Nhược Vũ chớp chớp mắt, đem dòng nước mắt chua xót nuốt ngược vào tim. Cô nghe Mạnh Cổ hắng giọng, nghe anh nói “Nếu thật sự khổ sở như vậy, có thể tạm thời cho em mượn bả vai”

Lần này Trần Nhược Vũ không có lắc đầu, cô cắn cắn môi, xoay người lại, một tay ôm lấy cổ Mạnh Cổ, vùi đầu vào lòng anh. Nước mắt trong mắt cô không ngừng trào ra, nhưng anh không nhìn thấy, những người khác cũng không nhìn thấy, điều này làm cho cô cũng thấy tốt hơn một chút

Cô ôm anh thật chặt, khóc không ra tiếng. Cô nghe anh lâu bầu oán trách, ý tứ dường như nói chỉ cho mượn vai, chứ chưa nói muốn cho cô ôm

☆ **Chương 21**

Trần Nhược Vũ khóc đủ rồi

Cô đứng dậy dụi mắt, móc khăn giấy ra lau mũi cùng mặt, cảm thấy có chút ngượng ngùng

Mạnh Cổ không lên tiếng, không nhạo báng cũng không an ủi, cũng không hỏi tới. Trần Nhược Vũ cảm thấy như vậy thật tốt, trong lòng cũng thấy thoải mái. Nhưng anh cúi đầu nhìn chằm chằm y phục là có ý gì? Trần Nhược Vũ len lén đưa mắt liếc anh một cái, không biết anh đang nghĩ gì

Mạnh Cổ chợt đứng lên, kéo cô đứng dậy, đi về hướng tiệm bách hóa.

Trần Nhược Vũ không dám hỏi nhiều, an tĩnh đi theo. Mạnh Cổ dường như đối với nơi này rất quen, không cần đi dạo mò mẫm, trực tiếp đi thang cuốn lên lầu, một đường chính xác đến chỗ nhãn hiệu chuyên bán hàng nam

Tiểu thư bán hàng mũi mũi tươi cười chào đón. Mạnh Cổ khoát khoát tay, tới khu chọn áo sơ mi, nhìn màu sắc cùng kiểu dáng, chọn ra một cái, hướng tiểu thư bán hàng nói size, nói một câu “Lấy cái này”

Tiểu thư bán hàng thật nhanh tìm được size của anh, Mạnh Cổ chỉ tiền, cả quá trình hoàn thành trong một phút

Trần Nhược Vũ sửng sờ, Ác bá tiên sinh mua đồ cũng thật lưu loát a

Nhưng sao tự dừng lại đi mua quần áo?

Mạnh Cổ đi một chuyến đến phòng thử áo, đem áo sơ mi mới mua mặc vào, đổi lại ném cái áo cũ vào túi tiểu thư bán hàng đang cầm, sau đó giờ nó lên, mang theo Trần Nhược Vũ đi

Trần Nhược Vũ ngây ngốc một đường, không nhin được hỏi: “Sao đột nhiên muốn mua y phục?”

“Dơ rồi. Phải đổi”

Dơ rồi? Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, không kịp phản ứng

Cái gì vậy nè, cô chảy cũng không phải nước bunn “Đâu có khoa trương như vậy?”

Mạnh Cổ liếc cô một cái, cấu túi quần áo đưa cho cô “Tự nhìn đi”

“Xác định” cô thật có chút không phục, đem áo sơ mi của anh lật qua lật lại nhìn chung quanh “Không phải rất sạch sẽ sao? Cần gì phải đổi?”

“Nơi này. Em xem, có dấu dơ.”

“Đây nhất định không phải em làm, chính là anh tự không biết đựng vào đâu rồi”

“Ai, cô gái này, thật là tuổi con nhím. Y phục cũng không phải em bỏ tiền ra, em cãi cò chuyện này làm gì”

“Tôi...” Chuyện liên quan đến mặt mũi, cô chính là theo bản năng cứu vãn hình tượng thôi

Đang muốn nói gì nữa, chợt nghe âm thanh của cô gái ở bên “Tiểu thư, bạn trai sao? Có muốn đến cho anh ấy xem thử găng tay cô mới xem một chút không?”

Trần Nhược Vũ ngẩng đầu lên nhìn, hồngбет, đây không phải là người bán quây chuyên bán đồ bảo dưỡng cho phái nam sao? Mới không chú ý, lại đã bị người ta nhận ra. Hơn nữa cô cùng Mạnh Cổ bị ngộ nhận là đôi tình nhân đi dạo phố rồi

Trần Nhược Vũ cười cười, khoát khoát tay, muốn kéo Mạnh Cổ đi nhanh. Nhưng tiểu thư bán hàng nay nhanh nhẹn tới gần: “Tiên sinh đến xem thử đi, mới vừa rồi bạn gái anh cố ý chọn đồ bảo dưỡng, món đồ này cũng rất tốt, tôi có thể lấy xuống cho anh thử”

Đàn gái không có hứng thú, liền lưu lại nam nhân, tóm lại buôn bán là nhất định phải làm

Trần Nhược Vũ nóng mặt, lúng túng nhìn Mạnh Cổ bị tiểu thư đứng quây kéo đi. Người này bình thường rất tàn bạo, sao hôm nay bị người ta cướp giật đều không giãy giụa một cái?

Trần Nhược Vũ than thở trong tâm, nhắm mắt đi lên, muốn lôi Mạnh Cổ chạy đi. Nhưng tiểu thư bán hàng đã đeo thử găng tay trên tay Mạnh Cổ. Sau đó xoa xoa một lúc, nói không thích mùi vị này. Anh quay đầu hỏi Trần Nhược Vũ: “Em mới vừa xem là cái gì?”

Mặt Trần Nhược Vũ đều xanh, anh còn diễn? Có cần tự nhiên như vậy hay không, thật sự coi là hai người đang dạo phố sao?’

Bên này, tiểu thư bán hàng đã ân cần nói tiếp “A, mới vừa rồi tiểu thư ấy có xem găng tay, bình thường tiên sinh thường dùng găng tay đúng không? Tiên sinh xem thử đi, mặt hàng này có vị rất tự nhiên, mùi dịu, là đặc biệt thiết kế cho bác sĩ nam”

“Như vậy à...” Mạnh Cổ kéo dài âm cuối, còn nhìn Trần Nhược Vũ một cái. Ánh mắt kia khiến Trần Nhược Vũ nghĩ mình đang tự đào hố chôn mình

Cô vô tội! Cô không có ý đồ bất chính nha!

Trần Nhược Vũ nắm lấy tay Mạnh Cổ, quay qua nói chuyện với tiểu thư bán hàng: “Ngại quá, chúng tôi có việc, không có thời gian, lần sau sẽ trở lại xem”

Cô dùng sức kéo Mạnh Cổ đi

Mạnh Cổ bị cô huyền não cười “Lần sau trở lại?”

“Lời khách sáo, có hiểu lời khách sáo là gì không” Trần Nhược Vũ cắn răng nghiêng lợi

“Tại sao lại xem găng tay cho bác sĩ nam?”

“Chờ anh thấy phiền, liền đến nơi này tùy tiện xem một chút”

“Sao không xem găng tay cho bác sĩ nữ?”

“Sao anh biết tôi không xem? Mỗi quầy tôi đều quét qua một lần” mặt cô đỏ rồi

“Vậy sao?” Mặt anh tươi cười, rõ ràng không tin

Trần Nhược Vũ bị buộc nóng nảy, bật thốt lên “Tur Tur nói muốn tặng anh găng tay, tôi chỉ là đi ngang tùy tiện xem thôi, anh hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều”

“Cô ta muốn tặng găng tay cho tôi?” Mạnh Cổ đứng lại: “Thật đúng là lợi hại, loại quà này người bình thường không nghĩ tới”

Trần Nhược Vũ có chút hối hận vì lỡ miệng, vội vàng bổ sung “Bác sĩ Mạnh, anh coi như không biết chuyện, đừng nói gì với cô ấy, cũng đừng nói gì với y tá a, Tur Tur rất có tâm tư, anh ngàn vạn lần đừng nói khó nghe”

Mạnh Cổ gật đầu: “Được, coi như tôi không biết chuyện này”

Trần Nhược Vũ có chút kinh ngạc khi anh dễ nói chuyện như thế, đây không phải tác phong của của anh. Vừa xác định giữ được bí mật, lại bị Mạnh Cổ lôi trở về “Chúng ta quay lại mua một đôi, em mua cho anh”

Cái gì? Trần Nhược Vũ bị dọa tới mức hai chân mọc rễ, đánh chết cũng không muốn “Tôi xong rồi, sao phải mua cho anh?”

“Như vậy khi Lương Tur Tur đưa cho tôi, tôi liền có thể lấy cái của em ra nói Nhược Vũ đã tặng quà nên không có biện pháp nhận thêm cái nữa. Như vậy chính là trước đó không biết chuyện

cô ấy muốn mua, còn có lí do uyển chuyển để cự tuyệt, vậy em hài lòng chưa”

Hài lòng cái quỷ. Trần Nhược Vũ liếc mắc lắc đầu

Đây rõ ràng là hãm hại trung lương, khích bác ly gián. Phá hư tình bạn mà.

“Vậy để tránh tình huống xảy ra, chúng ta không cần mua găng tay thay Lương Tư Tư, em cũng cần nghĩ biện pháp khuyên giải cô ta không cần làm việc lỗ mắng khiến người khác ghét” Mạnh Cổ cười lộ ra hàm răng trắng, khiến Trần Nhược Vũ thật nhớ về quá khứ

Con người này sao lại âm hiểm cùng xảo hoạt như thế.

“Tôi sẽ nói chuyện với Tư Tư, không cần mua găng tay đó, bảo đảm nhất định cố gắng khuyên cô ấy” Căn cứ vào đạo nghĩa bạn bè, cô cũng muốn đem diện mạo thật của Phách Vương Long tiên sinh này cho Tư Tư thấy rõ. Nam nhân này thật quá kinh khủng, điều kiện tốt như vậy, nhưng bằng tuổi này vẫn không có đối tượng cũng có nguyên nhân của nó

“Tốt, vậy thì cảm ơn em. Công tác tư tưởng cho Lương Tư Tư tiểu thư mời em làm giúp”

“Được, được, tôi biết rồi”

“Vậy chúng ta đi mua găng tay thôi”

À? Còn mua?

“Tôi thực sự phải mua găng tay, những cái cũ đều đã dùng hết rồi”

Thật hay giả? Trần Nhược Vũ có chút sững sờ

Mạnh Cổ nhìn cô cười như vậy: “Mới vừa rồi em chiếm tiện nghi của tôi, lấy găng tay này coi như bồi thường”

Chiếm tiện nghi? Bồi thường?

Một cái ôm này cũng quá đắt chứ?

Trần Nhược Vũ lại bắt đầu lắc đầu “Tôi không có tiền”

“Tôi có, cho em mượn trước” Mạnh Cổ biểu hiện rất rộng rãi

“Cái nhãn hiệu đó không tốt, không phải anh mới vừa ngại nó hôi sao? Chúng ta đổi cửa hiệu khác, hiệu tại cũng mượn, tôi đói bụng rồi, mời anh ăn cơm, khi nào mua sẽ đưa qua cho anh” Cô không muốn tốn một đồng tiền đâu

‘Mùi không tốt cũng là bề ngoài, chất lượng găng tay cũng không tệ lắm, vẫn là nên dùng cái này”

Một câu nói đem Trần Nhược Vũ chặn trở lại. Đúng là bại gia chi tử mà, găng tay cũng phải mua đồ đắt tiền như vậy? Nhưng cô kháng nghị không có hiệu quả, cuối cùng vẫn là bị Mạnh Cổ kéo trở về

Toàn bộ hành trình mua găng tay, sắc mặt Trần Nhược Vũ không có chút thay đổi, dù sao cô không bỏ tiền, cũng không có ý định thừa nhận thiếu khoản tiền này. Mạnh Cổ cũng không nhìn sắc mặt cô, cười dẫn cô ra ngoài

“Tốt lắm, kế tiếp là bữa tối. phòng ăn trong vườn hoa kia ở đâu? “ Anh nổ máy, chuẩn bị lên đường

Trần Nhược Vũ thầm liếc anh một cái. Anh không né tránh nhìn lại

“Bác sĩ Mạnh, tôi nợ anh một bữa ăn tối, đúng không?” Cô giơ lên một ngón tay, nhấn mạnh mấy chữ

Mạnh Cổ gật đầu

“Anh lại muốn được thưởng thức phòng ăn với vườn hoa ngọt ngào đúng không?”

Mạnh Cổ lại gật đầu

“Được” Trần Nhược Vũ cũng gật đầu một cái “Lên đường”

Trần Nhược Vũ dẫn Mạnh Cổ tới tiệm bánh mì gần bệnh viện. Mua một túi bánh mì bơ, một túi bánh mì nướng, rồi đến cửa hàng tạp hóa nhỏ bên cạnh, mua hai chai nước suối

Mạnh Cổ đi theo cô, cuối cùng ngồi xuống trong ghế dài trong đình ở vườn hoa bên cạnh bệnh viện, trong tay bị nhét một cái bánh nhân hỗn hợp, cuối cùng cũng thay đổi vẻ mặt

“Phòng ăn có chim hót, hoa thơm, cảnh sắc mê người?”

“Đúng”

Anh lại nhìn cái bánh bao “Bữa tối ngọt ngào?”

“Đúng” Trần Nhược Vũ đưa tới một chai nước suối “Thức uống cũng rất tốt cho sức khỏe.”

Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm, đem nước nhận lấy rồi “Tại sao của tôi là đậu đỏ, của em lại là bánh mì nướng”

“Bác sĩ Mạnh muốn ngọt ngào mà, chỉ cần năm đồng tiền cũng đã cao cấp theo phong cách Châu Âu, xứng với bác sĩ Mạnh. Của tôi là bánh mì nướng số lượng nhiều, tham ăn no bụng, hợp với tôi. Thật ra bánh bao mắc hơn, chỉ là sợ bác sĩ Mạnh ghét bỏ nên mặt nặng mày nhẹ” Trần Nhược Vũ nói xong, đem túi bánh mì nướng mở ra, bắt đầu dùng bữa.

Mạnh Cổ cười: “Trần Nhược Vũ, thật sự tôi nên khen ngợi em”
“Không cần khách sáo, không cần khách sáo.”

Mạnh Cổ lộ ra hàm răng trắng bóng “Em thật là keo kiệt đến đáng yêu. Làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Là không có lời nói độc ác nào nữa sao?
Trần Nhược Vũ ngậm miếng bánh mì lườn anh một cái

Mạnh Cổ còn cười, mở ra bánh bao đậu đỏ, cũng ăn

Anh không nói chuyện, Trần Nhược Vũ lại bắt đầu cảnh giác.
Cô lén nhìn anh vài lần, ại nha, anh lại ăn rất ngon, không phải nói không thích đồ ngọt sao?

☆ **Chương 22**

Không có những lời hoa lệ, chỉ còn hương hoa thơm ngát

Ánh hoàng hôn màu vàng tỏa ra không khí ấm áp

Trần Nhược Vũ cùng Mạnh Cổ ngồi ăn bánh mì (*Câu này đúng lẫn nhách, làm mất không khí lãng mạn*). Ăn, ăn, Trần Nhược Vũ đột nhiên cảm thấy buồn cười. Ban đầu, lúc cô cố gắng theo đuổi Mạnh Cổ, đã từng hao tâm tổn trí nghĩ hẹn anh ra ngoài, cùng nhau ăn một bữa cơm. Khi đó nếu có cơ hội để hai người giành nhua cùng gặm cái bánh bao, cô nhất định cao hứng chết rồi

Nhưng hôm nay thật giống như có ước hẹn, cô ngược lại không thẹn thùng, không nóng nảy, không có tâm tình đó nữa rồi

Mạnh Cổ vẫn không lên tiếng, bánh bao đậu đỏ cũng đã ăn xong, anh đang ngửa đầu uống nước suối. Tư thái tiêu sái, gò má nhìn cũng vui mắt, ánh trời chiều chiếu vào người anh, lại có mấy phần ôn hòa

Trần Nhược Vũ nhìn trộm anh nửa ngày, không nhìn được hỏi: “Bác sĩ Mạnh, tại sao anh không thích Tư Tư?”

Vấn đề này cô sớm muốn hỏi, chỉ là không có cơ hội. Giờ phút này lại vừa đúng, hai người giống như bạn quen biết đã lâu, tựa hồ là thời điểm hoàn hảo để nói chuyện phiếm. Quả nhiên nhiên đồ ngọt khiến người ta buông lỏng tâm tình

“Sao không hỏi tại sao anh không thích em?”

“...”

Cô sai rồi, bánh bao đậu đỏ ngọt ngào cũng không trị được anh

“Anh không phải thích em sao? Em cho là rất ưa thích đấy” Trần Nhược Vũ lườm anh một cái, người này thật là, thật chẳng lẽ không thể nói chuyện khách khí một chút? Cô học bộ dáng Ác bá không biết xấu hổ trừng anh một cái

“Như vậy à? Vậy thì anh thích em rồi, nên không thích Lương Tư Tư”

Thôi đi, quá đầu cơ trục lợi

“Em nghiêm túc đó.” Cô đụng bả vai anh

“Sao lại nghiêm túc với anh?”

Đạp anh một cước nhẹ, “Anh nói chuyện nghiêm chỉnh sẽ chết sao?”

“Cô ta không thích hợp với anh”

Không thích hợp? Trần Nhược Vũ nháy mắt mấy cái, suy nghĩ một chút “Sao em lại côâm giác hai người rất thích hợp, loại hình giống nhau. Nam đẹp trai, nữ xinh gái, thông minh, có cá tính, hai người sẽ có thật nhiều đề tài chung”

“Cứ giống nhau là sẽ thích sao? Cứ cùng chung đề tài là sẽ thích à?” Mạnh Cổ cười, dựa người vào ghế, hai chân duỗi dài: “Trần Nhược Vũ, em có kết giao bạn trai chưa?”

“Dĩ nhiên” Trần Nhược Vũ thẳng lưng. Cô không có kém như vậy, dĩ nhiên cũng có người theo đuổi

“Với em giống nhau sao? Cùng chung đề tài sao?”

Trần Nhược Vũ nghiêm túc suy nghĩ một chút, không thể không gật đầu

“Vậy sao chia tay?”

“Hắn cảm thấy em nhạt nhẽo” Trần Nhược Vũ nhớ tới lý do bị vút bỏ, dùng sức cầm cái bánh bao trong tay “Chúng em cùng một chỗ cùng hơn một năm, là hắn theo đuổi em. Hai nhà cùng ở chung một khu nhà trọ, hắn làm kế toán, còn em học đại học. Năm 4 thì đi thực tập ở đơn vị của anh ta, còn kế hoạch tốt nghiệp thì đã có công việc kia. Điều kiện không khác nhau lắm, công việc không vội vàng cũng không rảnh rỗi, gia cảnh tương đối, cho nên anh ta theo đuổi, em liền đáp ứng. Em cảm thấy hắn là người tốt, cũng thực tế, rất cố gắng, mặc dù lời nói có chút thiếu hụt, nhưng nói chuyện cũng hợp ý, có thể cùng nhau sống qua ngày cũng không tệ a”

“Sau đó kết quả là, em bị một nam nhân thực tế, ít nói, ghét bỏ vì em nhạt nhẽo?” Mạnh Cổ cười ha ha “Hắn không chê em người nhiều gai, mà chê em nhạt nhẽo?”

Trần Nhược Vũ lườm anh một cái: “Có gì tốt mà cười, đàn ông muốn chia tay, lý do gì cũng nghĩ ra được. Vậy còn anh, lúc chia tay với bạn gái, nói như thế nào?”

Anh ta độc mồm độc miệng như vậy, khẳng định những lời nói đó không dễ nghe

“Anh không có, anh bị người ta vút bỏ mà” Mạnh Cổ giật giật chân, buông lỏng người, dáng vẻ cầu thả.

“Anh bị vút! Thật sự bị vút!” Tinh thần Trần Nhược Vũ bị chấn động, tương đối hưng phấn “Là cô gái nào tinh mắt như vậy?”

“Bỏ rơi anh thì tình mắt, vậy theo đuổi anh là người mù sao? Tiểu thư mù”

“Hừ” Trần Nhược Vũ lắc đầu “Lúc sau không phải là em đã kịp thời tỉnh ngộ rồi sao. Trong lòng em, cũng là đã đem anh bỏ rơi rồi” Nàng cầm lên, cô bày ra bộ dáng kiêu ngạo. Ha ha, giải được hận thật là tốt mà

Mạnh Cổ bấu môi, không để ý tới cô

Trần Nhược Vũ hào hứng bưng bưng hỏi tới “Bác sĩ Mạnh, lý do anh bị vút bỏ là gì?”

Tùy tiện? Không lễ phép? Không chăm sóc? Ngang ngược? Không ở bên cạnh cô ấy?

Mạnh Cổ khẽ nghiêng đầu, suy nghĩ hồi lâu đến nỗi Trần Nhược Vũ cho là anh không mở miệng, thế nhưng anh lại đột nhiên hỏi “Em hỏi người nào?”

Trần Nhược Vũ há to miệng “Có mấy người?”

“Ba”

“Anh là ba lần bị người yêu bỏ?”

“Đều bị”

“Anh mỗi lần đều là bị con gái bỏ?” Trần Nhược Vũ kéo tay anh, hưng phấn đến mắt cũng sáng loáng loáng rồi. Nói đi, nói đi chứ, cô gái cùng anh sống một thời gian dài, sẽ liền phát hiện diện mạo thật của anh, có thể chịu được anh ta, thật sự là nghị lực kinh người, người thường không thể so sánh được?”

“Em cho dù có hả hê cũng nên dè dặt một chút không được sao?”

“Không được”

“Tay em cầm bánh bao đầy dầu mỡ, đem áo anh làm dơ, bây giờ lại đi mua áo khác, lần này nhất định em phải trả”

Được rồi, Trần Nhược Vũ rút tay về “Ba lần bị vút cũng muốn nghe”

“Tại sao phải nói cho em biết?”

“Anh nói, chúng ta là bạn” Trần Nhược Vũ cười rạng rỡ, nịnh bợ lấy lòng “Anh xem, chúng ta là bạn. Em còn cùng anh đi dạo phố mua quần áo, mời anh ăn cơm, bây giờ lại cùng nói chuyện phiếm, vì anh hóa giải ưu sầu nha”

Mạnh Cổ liếc xéo cô một cái, không nhin được mà bật cười “Trần Nhược Vũ, hóng chuyện liền có thể làm da mặt người ta trong nháy mắt liền dày đúng không?”

“Người khác em không biết, nhưng em là thành khẩn muốn nghe”

“Muốn nghe làm gì?”

“Không làm gì a, em chính là giúp anh phân tích, xem Tư Tư có hợp với anh hay không. Hai người đều là bạn của em, nếu thật xảy ra chuyện, em kẹt ở giữa cũng rất phiền a”

“Em không phải phiền, hiện tại liền bỏ đi ý nghĩ đó đi. Không cần lãng phí thời gian của mọi người”

Trần Nhược Vũ cau mày “Bác sĩ Mạnh, tại sao anh có thể khẳng định như vậy? Em cảm thấy Tư Tư đối với anh rất có tâm, lại hiểu thấu tính khí của anh, biết không thể trực tiếp, tìm hộ sĩ giúp một tay, suy nghĩ, hiểu biết nhiều về anh. Cô ấy còn rất chăm sóc, biết bác sĩ ngoại khoa cần gắng tay, liền muốn mua giúp anh. Em cảm thấy nếu có một người phí tâm đối với em như vậy, em nhất định sẽ cảm động. Bác sĩ Mạnh, anh cùng cô ấy không có chung đụng, cũng không hiểu rõ cô ấy. Nhưng mà cô ấy thật sự là người rất đáng yêu, hơn nữa bây giờ cô ấy còn không có đối tượng, sao anh lại bài xích? Chẳng lẽ bởi vì cô ấy là bạn của em, anh không phải là muốn liên lụy đến em đó chứ? Anh yên tâm, suy nghĩ của em giờ thật sự đã thông rồi, cảm thấy chúng ta bây giờ làm bạn không tồi”

Mạnh Cổ lắc đầu: “Em nghĩ quá nhiều rồi, chuyện này không liên quan với em”

“Vậy tại sao lại bỏ nhanh như vậy? Em là nói, tối thiểu cũng phải tìm hiểu trước đã”

“Phải tìm hiểu cái gì đây?”

Anh đang nghiêm túc hỏi đó hả? Trần Nhược Vũ nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm “Hiểu rõ bối cảnh sau lưng cô ấy, tính cách, nghề nghiệp, sở thích, cô ấy với anh có phải cùng chung một đường không? Giống em trước kia cũng là dò nghe bác sĩ Mạnh xong mới quyết định theo đuổi anh, sau đó hiểu rõ thấy không thích hợp liền buông tay. Bác sĩ Mạnh cũng là biết rõ tình huống của em mới phán đoán? Em là nói, bỏ đi hết mấy cái khí chất hay dáng vẻ bên ngoài đó, Tư Tư không giống như em, cô ấy đẹp, khí chất tốt, hào phóng, sáng khoái, những thứ này chắc không thành vấn đề. Trong lúc này, không phải nên tìm hiểu nhau sao?”

“Anh không cần hiểu nhiều như vậy, chỉ một thứ là đủ rồi”

“Thứ nào?”

“Trần Nhược Vũ, em thật cảm thấy cô ấy thích anh sao?”

“Cô ấy không thích anh, dụng tâm như vậy làm gì? Em biết là cô ấy sẽ không lãng phí thời gian trên người không có liên quan”

“Anh không có cảm giác như vậy”

“Không có cảm giác cô ấy dụng tâm? Vậy mà còn gọi điện nói em ngăn cản cô ấy”

“Anh là nói, anh không có cảm giác cô ấy yêu thích anh”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc há to miệng

“Nếu như một người yêu anh, anh nhất định sẽ biết” Mạnh Cổ cười nhàn nhạt “Anh không cảm thấy ý tứ cô ấy đối với anh, cho nên không muốn cùng chơi với cô ấy. Anh không phải thằng nhóc mới lớn, không tâm tư cũng không có thời gian chơi loại trò chơi này”

Trần Nhược Vũ đứng đó, cô nháy mắt, xoay người ngồi xuống, suy nghĩ lại, cảm thấy sâu trong đáy lòng có gì đó xúc động rồi. Anh ấy nói có đạo lý. Cô chợt có chút xấu hổ, ban đầu cô hình như là đúng như vậy, còn chưa có yêu, lại coi trọng tương mạo cùng nghề nghiệp và điều kiện của anh; Đần độn, u mê theo đuổi anh

Anh nhất định là phát giác ra

Cho nên căn bản không cần tới việc nhà gái có thích hợp hay không, mà là thành ý trên mặt tình cảm. Nếu không Doãn Tắc cùng Lôi Phong nói anh đào hoa như vậy. Người đàn ông này, nhìn bên ngoài tiêu sái, nhưng lại rất để ý cái này, anh ấy chỉ hy vọng có thể dùng thành ý đối đãi mà thôi

“Bác sĩ Mạnh, thật ra thì đường trong rừng hoa cũng không dễ đi đúng không?”

Cô vô ý xông vào cánh rừng của anh, đợi cô phát hiện cô không phải hoa, chỉ là cành lá rậm rạp, đã không còn kịp rồi. Cô thở dài, có chút phiền muộn

“Trần Nhược Vũ, em xác định chúng ta là đang nói chung một đề tài?”

“Đúng vậy, không phải đang thảo luận chuyện đào hoa của anh sao?”

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc thật lâu “Tại sao chuyện đến người kia liền thay đổi”

“Nào có?”

“Tại sao không?” Mạnh Cổ cong cong khóe miệng “Theo đuổi không có kết quả, tính khí đùa bỡn trở mặt anh đã thấy nhiều, nhưng thay đổi thành hài kịch góp vui như em. Anh mỗi ngày đều có thể thấy những đả kích thương tâm khổ sở của em, em thật giống chú hề. Còn cái gì mà phòng ăn đầy hoa ngọt ngào, làm anh đoán thật lâu em có thể bày ra trò gì, tò mò vô cùng, kết quả như vậy, chuyện tình có phong cách lại bị em diễn dịch thành tục khí không có không khí, thật sự là không hề dễ dàng. Trần Nhược Vũ, thì ra em là một nhân tài”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc há hốc mồm, dùng phương thức khích lệ đem người ta làm nhục không đổi sắc, anh mới là nhân tài

“Bác sĩ Mạnh, có chuyện em nhất định muốn nhờ anh”

Anh giật giật chân mày, “Chuyện gì?”

“Nếu như có ngày em bất hạnh thành bệnh nhân nằm viện cần giải phẫu, khẩn cầu bác sĩ Mạnh nhất định không cần tự tay động thủ”

“Sao vậy, sợ anh lấy việc công trả thù tư sao?”

“Không, em sợ bác sĩ Mạnh trên bàn phẫu thuật hồi tưởng lại chuyện cũ hài hước của em, cười ha ha, không cần thận dao găm nghiêng một cái. Làm giải phẫu cứu mạng bệnh nhân, bác sĩ Mạnh nhất định đã thấy nhiều, mà em không muốn thành người duy nhất bị bác sĩ Mạnh đâm chết trên bàn giải phẫu”

Mạnh Cổ nhìn cô chăm chăm, nhìn chút nữa, cười ha ha

Cô trừng lại, rồi lại trừng

Thật lâu, Mạnh Cổ mới ngừng lại, nhưng nụ cười vẫn còn đọng nơi đáy mắt. Trần Nhược Vũ bấu môi, đối với thái độ của anh rất không hài lòng

Ánh mắt hai người giao nhau, nhìn thẳng vào nhau một lúc lâu. Ánh mắt của Mạnh Cổ trong suốt, ánh mắt sâu thẳm. Trần Nhược Vũ chợt cảm thấy tâm loạn nửa nhịp, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy âm thanh kêu “Mạnh Cổ”

Mạnh Cổ cùng Trần Nhược Vũ cùng quay đầu

Là một vị bác sĩ già

Mạnh Cổ đứng lên, cùng ông nói chuyện. Trần Nhược Vũ cảm thấy vị bác sĩ này cũng là đang thảo luận chuyện chuyên môn, cô không có được tính trong đó, liền lôi một cái bánh bao ra gặm.

Đang cắn một miếng lớn, Mạnh Cổ quay tới, nói với cô: “Trần Nhược Vũ, đây là cha anh”

Cha anh ta?

Trần Nhược Vũ suýt bị nghẹn. Trong miệng còn ngậm bánh bao, muốn phun cũng không được, mà nuốt lại không trôi

☆ **Chương 23**

Trần Nhược Vũ lần trước có tụ hội với bọn Hiếu Vân, nghe được chút chuyện của Mạnh Cổ, khi đó nghe nói cha anh là phó viện trưởng bệnh viện

Mới vừa rồi không có tính, hiện tại cô vừa đứng lên liền liều chết nuốt cái bánh bao xuống, còn len lén đem lão nhân gia này xem cho rõ ràng. Ba Mạnh quả nhiên có dáng vẻ của một phó viện trưởng, mặt mày nghiêm nghị, môi mỏng, rất có cảm giác uy nghiêm

Ông nhìn cô, chỉ thoáng gật đầu một cái, cũng không có phản ứng gì lớn. Nhưng Trần Nhược Vũ vẫn còn hốt hoảng, cô luôn có cảm giác sợ hãi đối với các vị trưởng bối. Cô cố gắng nuốt cái bánh bao rồi vội vàng chào hỏi “Chú...”

Không đúng. Lại không quen, chú chú, bác bác cái gì, dường như quá tùy tiện rồi. Gọi Mạnh viện trưởng nghe thích hợp hơn???? Ngộ nhớ cô lộn thì sao? Trần Nhược Vũ lại lần nữa bị nghẹn. Cô hốt hển thở gấp, cuối cùng đem lời nói nói lại “Bác sĩ Mạnh, chào”

Đúng, quản danh hiệu của ông ta làm gì, dù sao kêu bác sĩ liền chính xác không sai

Một già, một trẻ, hai vị bác sĩ Mạnh cũng không có phản ứng gì lớn, đợi cô chào hỏi xong lại xoay qua nói chuyện khác, nói mấy câu, bác sĩ Mạnh *Lớn* đi, bác sĩ Mạnh *Nhỏ* không chút lúng túng quay trở lại

Trần Nhược Vũ chợt vỗ ngực, uống vài hớp nước, cuối cùng cũng đem bánh bao nuốt xuống, hơi thở cũng thuận rồi

“Người đó, người đó là cha anh?”

“Đúng”

“Viện trưởng đại nhân?”

“Phó”

Trần Nhược Vũ lấy hơi, vẫn chưa tỉnh “Cho dù là cha anh cũng không cần giới thiệu với em”

“Em cho là anh muốn sao, là ông ấy hỏi em là ai, anh thật sự muốn giấu, ông sẽ nghi ngờ. Cho nên nói rõ ràng không phải là được sao?”

“Nha” Cô là ai, cô thật đúng là gì cũng không phải. Anh nói đúng, nói cho rõ ràng là được

“Trong lòng nghĩ gì?”

“Không có, không có” Cô liên tiếp khoát tay “Em có chứng sợ người lớn. Thấy người lớn liền sợ”

“Chứng sợ người lớn?” Mạnh Cổ buồn cười “Bệnh của em cũng không phải là ít nhỉ?”

Trần Nhược Vũ cau mày, rốt cuộc cũng không nhịn được “Bác sĩ Mạnh, chẳng lẽ anh không thể nói chuyện dễ nghe chút?”

“Lời nói của anh có vấn đề?”

“Luôn gây thương tích cho người khác, làm người ta không thoải mái”

“Đừng suy nghĩ nhiều là tốt rồi”

“Là phương thức nói chuyện của anh có vấn đề. Bác sĩ Mạnh, đây mới thật là khuyết điểm của anh, lời nói không xuôi tai, tính khí không tốt, chẳng lẽ anh còn không muốn sửa lại một chút?”

“Phải sửa cho ai xem?”

Trần Nhược Vũ sững sốt, người này là khúc gỗ sao? Còn đổi cho ai xem? Đây không phải là vì chính anh ta sao? Cải thiện quan hệ, đề cao hòa khí, không tốt sao?

“Cá tính của một người khó mà thay đổi, anh tự cảm thấy mình thoải mái là đủ. Cái mà em nói cần thay đổi, cũng không nhất thiết phải sửa. Va chạm nhiều lần, dĩ nhiên sẽ tự sửa thôi” Mạnh Cổ nói khiến Trần Nhược Vũ chẳng hiểu gì

“Dù sao chính là anh đối với em không lễ phép” Trần Nhược Vũ liếc xéo, hai ba miếng liền đem bánh bao ăn xong

Mạnh Cổ nhìn cô, không biết nên khóc hay nên cười, cô một bên vừa phê bình anh ăn hiếp cô, một bên ăn, còn liếc xéo anh, chẳng lẽ như vậy là lễ phép sao?

Trần Nhược Vũ đem túi nylon đựng bánh cất, luôn cả túi đựng bánh của Mạnh Cổ cũng chạy đến thùng rác mà vứt

Mạnh Cổ khôi phục tư thế tựa lưng vào ghế, chân duỗi dài lười biếng. Anh nhìn Trần Nhược Vũ chạy trở về, thấy cô tùy tiện lau lau tay trên quần, liền nhíu mày

“Nhấn cái gì” Trần Nhược Vũ trừng anh “Em cũng không có lau trên quần anh”

Mạnh Cổ tiếp tục nhấn: “Sao em trong nháy mắt lại thành con nhím rồi?”

“Anh hại em rất mất thể diện”

“Em nói ba anh?” Mạnh Cổ kinh ngạc “Địa điểm là em chọn. Anh còn trông cậy vào bữa tiệc lớn, kết quả là em chỉ mời một cái bánh bao. Hơn nữa, bàn về mất thể diện, em không cảm thấy anh mất thể diện hơn sao? Tương ăn của em vừa rồi, còn cà lăm, anh lại phải thừa nhận có biết em, anh không mất mặt sao?”

Anh còn nhạo báng cô.

Cơn giận của Trần Nhược Vũ “Chậm rãi” dâng lên. Địa điểm là cô chọn, là cô hẹp hòi không mời anh ta ăn cơm, nhưng đây không phải là do anh ta bức sao? Cô chỉ không nghĩ là đã đến nơi này có thể gặp đồng nghiệp của anh, lại còn là cha anh nữa

Trần Nhược Vũ đột nhiên bước dài xông lên, nắm tay Mạnh Cổ cắn một miếng lớn

Mắng chửi người cô không bằng anh, đánh người cô lại không thể ra tay, còn cắn không lẽ cô không làm được sao?

Mạnh Cổ hiển nhiên không nghĩ tới Trần Nhược Vũ từ còn nhím chớp mắt liền hóa mèo hoang. Anh giật mình kêu thành tiếng “A”

Trần Nhược Vũ buông ra, nhìn dấu răng cô vừa cắn, không có ra máu, sức lực vừa đủ

Giải hận rồi!

Cô nắm túi mình lên, chuẩn bị bỏ chạy

“Trần Nhược Vũ!” Mạnh Cổ ở phía sau tức giận gọi, cô nghe được càng chạy nhanh hơn

Một hơi lao ra khỏi cửa chính bệnh viện, hướng trạm xe bus mà chạy. Đứng ở trạm chờ quay đầu nhìn lại, may quá, không ai đuổi theo. Mặt Trần Nhược Vũ bắt đầu nóng, không xác định mình như thế nào. Trước còn tốt, đột nhiên sau đó cũng rất giận anh

Xe bus tới, cô bước một bước dài xông lên, lúc này nghe tiếng điện thoại vang lên. Lấy ra nhìn, là người vừa bị cô cắn, cô đem điện thoại tắt, không nhận điện

Xe buýt mở ra, điện thoại lại reo. Lòng cô vừa nháy, vừa nhìn, lại là Mạnh Cổ. Mặt cô nóng lên, lại tắt điện thoại

Một lát sau, có tin nhắn gửi tới “Vốn muốn nói lấy xe đưa em về, nhưng em thích chen xe bus hơn, vậy thì thôi vậy”

Hừ hừ, giả mù sa mưa. Lái xe đưa cô về nhất định sẽ trả thù lại

Trần Nhược Vũ cắn môi, ngón tay rục rịch không yên, rất muốn gửi lại tin nhắn, nhưng lại chẳng biết viết gì, cô nhất thời nghĩ không ra

Rất nhanh, tin nhắn thứ hai lại gửi tới

“Trần Nhược Vũ, em có biết tay bác sĩ ngoại khoa là thần thánh không thể xâm phạm không!”

“Phốc...” Trần Nhược Vũ thiếu nữa bật cười, cô vậy nhưng lại xâm phạm đấy

“Em xâm phạm đấy, thì sao nào?” Lần này cô không muốn nói nhiều, gửi lại thật nhanh

Đợi thật lâu, Mạnh Cổ vẫn chưa nhắn lại

Trần Nhược Vũ chờ rồi lại chờ, đợi, trong lòng giống như bị móng vuốt mèo gãi gãi. Cô thật muốn nhắn thêm một lần, nhưng lại không biết nên nói gì. Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy câu “Em xâm phạm đấy, thì sao nào” của mình thật là khờ, quá mất mặt

Đầu óc cô thế nào mà nói ra những lời như vậy?

Mang theo ý hối hận, Trần Nhược Vũ về nhà. Cô ngâm nga bài hát, mở cửa nhà ra, lại thấy Lương Tư Tư vốn nên đi công tác một tuần đã về

“Hôm nay phát tài à? Sao cao hứng vậy?” Lương Tư Tư ôm tômì ngồi xếp bằng trên ghế sofa, thấy Trần Nhược Vũ về liền hỏi

Cao hứng? Trần Nhược Vũ sờ sờ mặt mình, không biết a. cô không phải nên thẹn quá hóa giận kiêm hối hận đến không ngồi nổi mới đúng chứ?

Lương Tư Tư chau mày, nhìn vẻ mặt Trần Nhược Vũ, lại hỏi “Hôm nay gặp bác sĩ Mạnh”

“A, ừ” Trần Nhược Vũ ậm ừ, theo bản năng nói sang chuyện khác, hỏi ngược lại: “Sao cậu về sớm vậy?”

“Ở bên trên có xảy ra chút vấn đề về thủ tục, cho nên kéo dài thời gian, bọn mình ở đó cũng vô dụng, nên về trước. Lần sau còn phải đi”

“A, là thế sao. Mình về phòng trước” Trần Nhược Vũ cầm túi xách, về lại phòng mình

Tư Tư đã về

Trần Nhược Vũ ném mình lên giường, nhớ lời Mạnh Cổ nói: “Anh không muốn theo cô ấy chơi trò chơi”, nhất thời tâm hoảng loạn. Cô có nên nói chút chuyện với Tư Tư không? Xem thử rất

cuộc cô ấy đối với Mạnh Cổ là nghĩ thế nào. Lỡ nghiêm túc thì sao? Có lẽ cuối cùng có thể làm Mạnh Cổ dao động? Nhưng nếu như cô ấy thật chỉ muốn chơi trò yêu đương thì làm thế nào?

Trần Nhược Vũ lôi điện thoại di động ra, Mạnh Cổ còn chưa nhả lại cho cô

Cô thở dài, nghe Lương Tư Tư cười ha ha vì tiết mục giải trí trên ti vi, cảm giác phiền não lại có chút mất mát

Mấy ngày nay tâm tình Trần Nhược Vũ đều không tốt

Mấy ngày nay cũng xảy ra rất nhiều chuyện

Cô nhận được khoản tiền bồi thường, liền gửi về nhà, lại cùng người nhà nói chuyện điện thoại không mấy vui vẻ. Ba cô muốn cô từ chức về nhà, cô nói “Không”, sau đó bên đầu dây kia thật lâu không có âm thanh, cuối cùng nghe được tiếng than thở của cha mình. “Con phải suy nghĩ thật kỹ” đây là câu nói sau cùng trước khi ông cúp điện thoại

Trần Nhược Vũ không tưởng tượng ra được điều gì, cô không muốn về thành phố C, cô không tưởng tượng nổi cuộc sống có gì vui vẻ nếu về đó.

Cô rất muốn gọi điện cho Mạnh Cổ, rất muốn tìm người bày tỏ những điều trong lòng. Cô tìm số của Mạnh Cổ, nhìn hồi lâu, lại đem điện thoại di động cất vào túi

Mấy ngày nay Mạnh Cổ không liên lạc với cô, không có điện thoại cũng không tin nhắn. Lương Tư Tư cũng không nhắc tới Mạnh Cổ, cô ấy đi sớm về trễ, nói là làm thêm giờ, vội vội vàng vàng

Trần Nhược Vũ nghĩ, có lẽ cô căn bản không cần lo lắng cho sự phát triển của họ. Thủ đoạn của bọn họ cao minh hơn cô nhiều, cô không cần thiết phải ngày ngốc chen vào, làm kỳ đà cản mũi

Mấy ngày nay Triệu Hạ có giới thiệu đối tượng cho cô. Chính là bạn làm sản phẩm bao cao su với Triệu Hạ

Khi đó, Triệu Hạ cùng Trần Nhược Vũ cùng vào làm ở một tiệm bách hóa, có một công ty chuyển hàng nhỏ, vẫn cùng cô ấy hợp tác, 29 tuổi, trước mặt không có đối tượng, người cũng đang hoàng. Hợp tác lâu như vậy, vẫn rất vui vẻ. Cô ấy cảm thấy người đó cũng không tệ lắm, hỏi Trần Nhược Vũ có muốn gặp mặt một lần không

Trần Nhược Vũ đồng ý !!

Lần đầu gặp mặt, cảm giác bình thường. Người kia tên gọi Đường Kim Tài, cha mẹ mở một công ty vận chuyển hàng hóa không lớn lắm, buôn bán cũng ổn. Anh ta không cao, bề ngoài thì bình thường, nhưng vừa nhìn chính là người thực tế chịu làm...

Triệu Hạ không có dạy cô hoa chiêu để xem mắt gì, hoặc là do Đường Kim Tài cùng họ có buôn án, giới thiệu Trần Nhược Vũ, nói hai người là bạn hợp tác bán sản phẩm. Đường Kim Tài thật ra trước đó đã gặp Trần Nhược Vũ trong phòng làm việc của Triệu Hạ, gặp qua lần thứ nhất, coi như có chút ấn tượng. Triệu Hạ cũng giới thiệu anh ta, coi như cũng hiểu ý tứ

Vì vậy, Trần Nhược Vũ cùng Đường Kim Tài coi như quen biết. Hôm đó bán hết hàng, Đường Kim Tài mời Triệu Hạ cùng Trần Nhược Vũ ăn cơm trưa. Anh ta khách sáo, không tính là quá nhiệt tình, Trần Nhược Vũ cảm thấy anh ta và cô có thể có cùng cảm giác

Một tuần sau, Đường Kim Tài gọi Trần Nhược Vũ hẹn gặp mặt cô ở quán café. Trần Nhược Vũ nghĩ, đây mới xem như chính thức xem mắt, không nghĩ nhiều liền đáp ứng

Kết quả khiến Trần Nhược Vũ sửng sờ, Đường Kim Tài mang theo cả mẹ anh ta cùng đến

“Thật xin lỗi, Trần tiểu thư, mẹ anh nghe nói anh đi gặp em, liền nhất định theo cùng, anh thật khuyên không được” Đường Kim Tài thừa dịp mẹ đi ra ngoài mới nhỏ giọng nói xin lỗi với Trần Nhược Vũ

Trần Nhược Vũ còn có thể nói gì đây? Cô cảm giác cả người đều không tốt

Đầu thật là đau, như đứng đồng lửa vậy

Nhịn không được, cô liền lấy cớ đi vệ sinh, sau đó cầm điện thoại trong chỗ rửa tay tìm người cứu mạng

“Cái gì? Cậu đang ở sân bay? Tư Tư, sao hôm nay đi công tác cũng không nói với mình? A, tạm thời định, còn là hoạt động lần trước, mình biết rồi. không có gì, không có gì, cậu ở phi trường rồi à. Lên đường may mắn, ở bên ngoài cẩn thận một chút”

“Lam Lam, cậu bây giờ đang làm gì thế? A, bên chỗ chị Doãn Ninh? Mà chị Doãn Ninh với Doãn Tắc bao giờ thì về? Bốn, năm giờ lận sao, vậy được rồi. Không có gì, không có gì, mình không có việc gì. Giúp mình hỏi thăm Nữu Nữu nha”

Trần Nhược Vũ gọi hai cuộc điện thoại xong, thiếu nữa muốn khóc, cô sẽ không xui xẻo đến vậy chứ?

Một vị phụ nhân từ phòng đi ra (phòng nhỏ trong WC ấy), đến bồn rửa tay. Trần Nhược Vũ cản chỗ của cô ấy, vội vàng xin lỗi, rồi chừa ra chỗ trống

Trần Nhược Vũ nghĩ nghĩ, chuyện này không thể tìm Triệu Hạ, không thể làm hư quan hệ hợp tác được. Nhưng cô còn có thể tìm ai? Cô gấp đến độ không chịu nổi, cuối cùng cắn răng, lục tìm số điện thoại đã lâu không đụng đến

“Bác sĩ Mạnh, anh có thể giúp em một việc được không?” Có người bắt máy rồi, Trần Nhược Vũ không khách sáo, trực tiếp hỏi.

“Trần Nhược Vũ?” Ngữ điệu của Mạnh Cổ làm trong đầu Trần Nhược Vũ lập tức hiện ra lời nói ác độc cùng biểu tình ngang ngược của anh “Em rửa tay xong rồi?”

“À?” Trần Nhược Vũ nhìn bồn rửa tay một chút, vị phụ nhân mới vừa rồi kia đang rửa xà phòng. “Em là ở trong phòng rửa tay, nhưng không có rửa tay”

Bên kia trầm mặc hai giây, “Lần trước anh nhắc lại cho em, nói chờ em rửa tay sạch sẽ rồi để anh cắn lại, chờ đến giờ mới nhận được điện thoại của em”

Trần Nhược Vũ há to mồm “Em không nhận được tin nhắn”. Xong rồi, xong rồi, công ty điện tín chết tiệt làm hại cô. Cô còn tưởng tin nhắn của mình khiến Mạnh Cổ phiền, nào đoán được thì ra con người này là người có thù phải trả. Khó trách anh vẫn không liên lạc với cô, hóa ra là vậy

Nhưng khẩn cấp không phải chuyện này, Trần Nhược Vũ đã chẳng còn đề ý đến mặt mũi nữa rồi: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh Cổ, Mạnh Cổ đại nhân, anh phải giúp em chuyện này đã, cứu em một mạng trước”

☆ **Chương 24**

“Cứu mạng? Em làm sao vậy?”

“Em đi xem mắt”

“Gặp phải lưu manh?”

“Không, không. Còn lợi hại hơn cả lưu manh” Trần Nhược Vũ nhìn xung quanh một chút, ngoại trừ vị phu nhân đang rửa tay cũng không có ai khác, cô ôm điện thoại, dùng âm thanh rất nhỏ nói: “Anh ta đem mẹ mình đến”

Bên kia điện thoại tĩnh lặng, tiếp đó truyền đến âm thanh ầm nhẫn của Mạnh Cổ: “Người ta mang mẹ tới thì thế nào? Em còn gọi cứu mạng? Có thể khoa trương lên một chút nữa không. Người không thích hợp a”

“Là do bạn giới thiệu, không tới thì không có lễ phép”

“Bạn giới thiệu cũng không thể bao cả kết hôn sanh con”

“Không phải là bạn bình thường, hơn nữa người này còn là người hợp tác với cô ấy, nếu như làm cho mọi người khó coi, sợ ảnh hưởng đến bạn kia”

“Vậy em cũng không cần làm cho khó coi, cứ cùng họ tâm sự, sau đó quay đầu tan cuộc, nói với bạn em truyền lại cảm thấy hai người không thích hợp không được sao?” Cô cả ngày ghét bỏ lời nói ác độc của anh, chẳng lẽ cái này còn cần anh ta dạy sao?

“Không phải, không phải. Em có chứng sợ hãi người lớn, không có cách nào cùng tán gẫu. Mới vừa rồi vẫn cà lăm, sau đó mới ngồi mười phút, mẹ anh ta đã nói đến chuyện sinh con, không đầy năm phút đồng hồ, nói không chừng đã có cháu đi nhà trẻ rồi cũng nên. Em là cảm thấy thở không được, mặt tê dại, tay chân cũng rét run”

Điện thoại bên kia lại tĩnh lặng “Uống đồ ngọt vào.” Giọng nói anh dạy dỗ.

“Đã uống, uống một ly sô cô la nóng.”

“Em ở đâu?”

Trần Nhược Vũ đem địa chỉ nói ra, nghe ý kia, bác sĩ Mạnh Cổ nguyện ý tới cứu cô. Trần Nhược Vũ nhất thời chấn định rất nhiều “Anh chờ một chút a, em cần suy nghĩ nên nói thế nào. Ừ thì thật ra chính là cần có người tới tìm, em giả bộ bận rộn, sau đó nói

một người bạn ngã bệnh, tình huống rất nguy hiểm, để em vội vàng cùng đi đến bệnh viện, không đi không được”

Mạnh Cổ vỗ trán “Trần Nhược Vũ, loại tiết mục này có thể dùng điện thoại để diễn mà”

“Gì?” Trần Nhược Vũ bừng tỉnh hiểu ra “Đúng đúng. Anh nói rất đúng. Vậy em cũng không cần phiền anh nữa”

Cô cúp máy thật nhanh. Sau đó gọi cho Lương Tư Tư, kết quả tắt máy. Gọi cho Cao Ngữ Lam, lần đầu tiên không ai nhận, lần thứ hai quả thật nhận máy, lẫn vào tiếng trẻ thét chói tai, tiếng cười cùng tiếng chó sủa, hiển nhiên, tình trạng bên kia không thích hợp theo cô diễn trò. Trần Nhược Vũ nói với Cao Ngữ Lam vài câu, sau đó cúp

Được rồi, bây giờ chỉ còn lại vị bác sĩ Mạnh Cổ

Trần Nhược Vũ tâm phiền não, tính toán một chút, trước đi ứng phó tình huống cái đã

Cô nhắm mắt đi về chỗ ngồi, phát hiện vị phu nhân vừa rồi trong phòng rửa tay đang ngồi sau lưng cô, lúc nhìn thấy cô đi qua, liền mỉm cười gật đầu chào

Trần Nhược Vũ miễn cưỡng tùm tùm cười, ở trong lòng tự khích lệ bản thân

Mới vừa ngồi xuống, mẹ Đường liền hỏi: “Sao đi lâu vậy, có phải chỗ nào thấy không thoải mái không?”

“Không có, không có, ách, cảm ơn dì quan tâm” Trần Nhược Vũ lại thấy dạ dày có chút co rút. Cô uống một hộp sô cô la, đã nguôi rồi, ngọt đến khó chịu

“Tiểu Vũ trong nhà có mấy người? Nếu quả thật cùng A Tài kết hôn, người nhà chắc sẽ không nghĩ tới đây ở chứ?”

Trần Nhược Vũ cố giữ nụ cười “Dì, bây giờ nói mấy cái này còn quá sớm, cháu với Đường tiên sinh mới quen” Cô vừa nói vừa lặng lẽ liếc mắt nhìn Đường Kim Tài, đối phương đáp trả bằng ánh mắt xin lỗi

“Không sớm, A Tài đã gần 30 rồi, Tiểu Vũ cũng không còn nhỏ, 26 phải không? Phải cưới gấp rồi. Dì đây cũng không có gì, Triệu Hạ cũng quen biết, chúng ta cùn đã hợp tác một thời gian dài, cô ấy là người không tệ, dì thích, cô ấy giới thiệu cháu, khẳng định không phải là giới thiệu lung tung. Dì xem mặt, dáng dấp cũng không tệ, cái trán đủ rộng, lông mày vừa đủ, vành tai cũng tròn, mắt sạch sẽ, là phúc tướng”

Cô đã lắm xui xẻo rồi, còn phúc tướng cơ đấy. Trần Nhược Vũ thiếu chút nữa cười không nổi

Nhưng mẹ Đường vẫn còn nói: “Đúng rồi, Triệu Hạ một tháng đưa cháu bao nhiêu?”

“Cháu, cháu không lĩnh tiền lương, chỉ là giúp cô ấy tiêu thụ mặt hàng một chút thôi”

“Vậy có thể có được bao nhiêu” Mẹ Đường cau mày

Trần Nhược Vũ cầm ly lên, uống một hớp cũng thấy phát ngán, cô thật sự không muốn nói đến mấy chuyện này

“Thôi, cái này cũng không phải chuyện lớn. Đến lúc đó cháu đến công ty nhà chúng ta giúp một tay là được đều là mình buôn bán, cũng dễ dàng, không cần đến người ngoài. Chúng ta cũng không để ý con dâu kiếm bao nhiêu tiền, cái này không sao cả. Cháu 26 rồi, cũng nên sớm có một đứa bé. Thật ra thì sinh trước 25 tuổi là tốt nhất, cháu bây giờ cũng đã quá muộn”

Vậy dì ngược lại tìm một cô con dâu 25 trở xuống là được. Trần Nhược Vũ ngồi cũng không nổi, cảm thấy xương sống cùng thắt lưng thật đau

“Dì, nói mấy chuyện này thật quá sớm. Dì, dì uống trà đi ạ”

“Các người trẻ tuổi chính là không biết nôn nóng, cho nên mới kéo thành lớn tuổi hơn, như vậy sinh đứa bé sẽ không thông minh. Đúng rồi, nói đến đứa bé, lúc dì sinh A Tài, đã chuẩn bị rất nhiều tên dự bị, cũng rất tốt, đến lúc đó cũng không cần hao tổn tâm tư, dì đều chuẩn bị xong hết rồi. Nhà trẻ khác bây giờ cũng không tốt, cũng đã đặt chỗ trước luôn, vườn trẻ ở khu nhà trọ lân cận đều xem rồi, đến lúc đó mang chuyện đứa nhỏ giao cho dì, không cần mời bảo mẫu, cũng không cần người nhà cháu lên”

“Dì, ngại quá, cháu đi toilet một chút” Trần Nhược Vũ chống đỡ không nổi, vội vàng lấy cớ chạy trốn

Trốn vào WC gọi điện, sắp hỏng mất, dạ dày đang rất đau

“Bác sĩ Mạnh, em thật sự không có biện pháp. Anh giúp em một chút đi” Trần Nhược Vũ sớm quên cô vừa rồi không lễ phép đem điện thoại của người ta cúp đi, ngược lại nhờ Lương Tư Tư cùng Cao Ngử Lam

“Em muốn giúp thế nào?” Mạnh Cổ tức giận, nhưng cũng không cắt điện thoại, xem ra vẫn còn hy vọng, Trần Nhược Vũ cảm động khôn cùng

“Sẽ không quá phiền toái, bác sĩ Mạnh, bây giờ anh gọi điện tới, phối hợp diễn cùng em là được, nói có việc gấp cần em rời đi hay nói có người chết cũng được,”

Mạnh Cổ than thở “Trần Nhược Vũ, điện thoại thông báo em có việc gấp, chính em có thể tự diễn”

“Không được, không được, tự em giả bộ không được, để em bộ dạng chột dạ nghi điện thoại giả liên giả bộ không giống. thế nào cũng phải cảm nhận được tiếng chuông reo chân thật. Hơn nữa, anh không biết, mẹ anh ta rất lợi hại, có thể tự nói mãi không ngừng, cũng không quản người khác nói gì, có muốn nghe hay không. Bà ấy hiện tại đã nói đến nhà trẻ rồi, tiếp theo rất nhanh sẽ lên đến đại học sau đó cháu cố mất thôi. Em hoàn toàn không có biện pháp, bà ấy vừa nói óc em vừa nở, không cách nào suy tư, nếu không ai phối hợp cùng diễn, em khẳng định không được, sau đó liền lúng túng”

“Trần Nhược Vũ, nói cho anh biết giúp em có gì tốt?”

“Muốn gì cũng được, nhưng mà bây giờ đừng nói trước, em hôm nay đã đủ thảm, bác sĩ Mạnh giữ lại về sau từ từ nói, trước giúp em chút đã”

Điện thoại đầu bên kia an tĩnh mấy giây: “Được rồi, em chờ anh.”

Trần Nhược Vũ thở phào nhẹ nhõm, cắt điện thoại xong, dùng nước lạnh rửa mặt, thanh tỉnh một hồi, lại trấn tĩnh trong lòng, lúc này mới trở lại chỗ ngồi

Mẹ Đường lại một lần nữa ân cần hỏi thăm thân thể cô, lần này trực tiếp hỏi cô có phải thật không tốt không. Sau đó còn nói sự nghiệp Đường gia là do anh ta xây khổ cực xây dựng, mặc dù là công ty nhỏ, nhưng đưa vào hoạt động cũng rất ổn. Tiếp là nói chúc vụ của Trần Nhược Vũ, sắp xếp xong xuôi, song bắt đầu cùng cô giới thiệu những công việc phải làm

Đường Kim Tài ở một bên cố gắng nói chen vào để kết thúc đề tài, cũng bị mẹ mình hung hăng gạt ra. Trần Nhược Vũ thấy tình cảnh này liền không dám nói thêm điều gì. Cô lén lấy điện thoại ra, lén nhìn, kết quả là Mạnh Cổ cũng không có điện tới

Mẹ Đường bắt đầu nói muốn gặp mặt cha mẹ Trần Nhược Vũ, Trần Nhược Vũ lắp bắp nói quá sớm, cùng Đường Kim Tài thật sự chỉ là mới quen, không có biện pháp an bài gặp mặt. Mẹ Đường bắt đầu mất hứng, sau đó liền chuyển đề tài. Nói Đường Kim Tài

là con trai độc nhất, hi vọng sau khi bọn họ kết hôn liền ở chung nhà, cho nên chắc chắn không mua nhà tân hôn. Tiền mừng tiệc cưới, nói thì bọn trẻ cũng không hiểu, muốn cùng cha mẹ Trần Nhược Vũ nói chuyện

Trần Nhược Vũ bắt đầu đổ mồ hôi, điện thoại di động còn không có vang, lòng cô rơi xuống đáy cốc, Mạnh Cổ đã hứa với cô nhưng lại không đến. Cô nói với mẹ Đường “Dì à, ngại quá, cháu đột nhiên nhớ tới còn có chuyện, phải đi gấp. Để lần sau cháu lại mời dì uống trà?”

“Có chuyện gì sao? Làm sao lại đột ngột có chuyện? Có phải là cảm thấy dì đáng ghét? Không phải dì nói chứ, người già chúng tôi đều thích càu nhàu một chút, nhưng đều là muốn tốt cho bọn trẻ mấy đứa. Nếu như hôm nay dì không đến, hai đứa cũng có thể nói ra cái gì? Gặp mặt rồi từ từ quen? Vậy phải chờ đến lúc nào mới tính đến hôn sự? Dì là dì nói thẳng, có điều kiện gì cứ bày ra, như vậy trong lòng mới không có đắn đo, không phải vô cùng tốt sao” (*Vâng, tốt lắm ạ!!! >”<*)

“Không có, không có, thật là có chuyện. Tại ban này cháu quên, giờ mới đột ngột nhớ tới”

“Trần tiểu thư có việc bận, chúng tôi không quấy rầy” Đường Kim Tài ở một bên dằn xếp. Trần Nhược Vũ cảm kích gật đầu một cái, đang muốn gọi tính tiền, mẹ Đường không tìn hỏi tới : “Có chuyện gì?”

Trần Nhược Vũ tuyệt vọng, cô đang định hạ quyết tâm, không để ý tới, muốn trực tiếp đi, lại vừa liếc mắt, liền nhìn thấy bóng dáng anh tuấn của Mạnh Cổ đi vào

Nước mắt Trần Nhược Vũ thiếu nữa rơi xuống. Cảm tạ thần linh, cảm tạ Mạnh Cổ tiên sinh có lương tâm, không không. Phải là cảm tạ Mạnh Cổ tiên sinh mở lòng từ bi

Anh không có gọi điện thoại bởi vì là anh đích thân tới. Cô mới vừa rồi còn oan uổng anh. Anh nhất định là thấy cô diễn không tốt, sợ cô thất bại, cho nên mới tự mình tới đây cứu cô. Anh là anh hùng! Là người tốt thiện lương!

Mạnh Cổ đứng ở cửa nhìn một vòng, thấy khuôn mặt khổ sở của Trần Nhược Vũ, cũng thấy ánh mắt lóe ra sự cảm kích của cô, anh bước nhanh tới, ở bàn Trần Nhược Vũ liền dừng lại

Trần Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn anh, đang mong anh vội vàng nói có người bị xe ủi, bị chém rồi, chảy máu não, nhảy lầu... (Chỉ

này trùm ác lun) Tóm lại chính là muốn cô mau đi

Kết quả, Mạnh Cổ nói: “Sao em hôm nay không tới bệnh viện? Chủ nhiệm Lưu khoa tâm thần nói em không có tới”

Tác giả có lời muốn nói: Được rồi, bác sĩ Mạnh đã làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi, hy vọng có người không quá mừng rỡ

Edit nói: Kiểu này ta thà đừng cứu còn hơn!!!

☆ **Chương 25**

Trần Nhược Vũ trợn mắt há mồm

Lời này nghe thế nào cũng giống như nói cô là một bệnh nhân tâm thần trốn viện vậy?

Trần Nhược Vũ ngồi ngu ở đó, cô có tưởng tượng thế nào cũng tưởng tượng không ra Mạnh Cổ có thể nói ra những lời này

Anh ta quả nhiên là thiên tài!

Cô hối hận, cô thật sự sai lầm rồi, cô không nên ôm ảo tưởng với bác sĩ Mạnh. Cái gì lương tâm, cái gì lòng từ bi, những thứ này đối với anh ta là quá xa xỉ

Mặt Đường Kim Tài kinh ngạc, chứ đừng nói đến vẻ mặt thay đổi liên tục của Đường mẹ

“Tiểu Vũ bị bệnh gì?”

Trần Nhược Vũ xem cái này một chút, nhìn cái kia một chút, há to miệng không phản bác được. Ngược lại, Mạnh Cổ tiên sinh vô cùng tỉnh táo: “Cô ấy có bệnh say máu, cần phải đi khám ở khoa tâm thần. Xin lỗi, chủ nhiệm Lưu rất khó hẹn, cần hẹn trước nhiều ngày, hôm nay nhất định phải đi, tôi mang cô ấy đến bệnh viện”

Sắc mặt của mẹ Đường cực kỳ khó nhìn, Trần Nhược Vũ thâm hiểu, bệnh say máu là bệnh gì chỉ sợ bà ấy cũng không biết, nhưng khoa tâm thần là cái gì thì nhất định biết. Cho nên giờ phút này, Trần Nhược Vũ có thể đoán được tình huống

Hơn nữa cô vừa rồi mới đi WC, sau đó là mặt khẩn trương nói cà lăm, cuối cùng còn đột nhiên nhớ tới có chuyện. Đúng rồi, nhớ tới có chuyện là việc hôm nay phải đi bệnh viện

Tóm lại, tất cả những thứ này cộng lại, đã đủ cho người ta tưởng tượng thật nhiều

Quả nhiên, mẹ Đường đầy bản lĩnh nói: “Trí nhớ Trần tiểu thư sao không tốt như vậy, chuyện lớn như đi bệnh viện cũng quên. Vậy chúng tôi không quấy rầy nữa. A Tài, chúng ta đi thôi”

Nếu như chuyện này xảy ra một phút trước, Trần Nhược Vũ chắc là mừng đến muốn vỗ tay, nhưng bây giờ chỉ trơ mắt nhìn mẹ Đường mang theo Đường Kim Tài rời đi, trong lòng khó khăn không thôi, thật muốn đem bọn họ kéo về nghiêm túc giải thích một chút bệnh say máu không phải là bệnh thần kinh, còn có

khoa tâm thần cũng không chỉ chữa cái bệnh như mọi người tưởng tượng là – Chỗ chuyên chữa bệnh tâm thần

Nhưng cô cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể nhìn bóng lưng hai mẹ con họ biến mất trong tầm mắt

“Làm xong rồi, cảm ơn anh đi” Mạnh Cổ tranh công.

Trần Nhược Vũ vỗ “Pằng” một cái lên tay Mạnh Cổ (mình còn tưởng là súng nổ) “Không phải đã nhất trí rồi, nói một người sắp chết, chúng ta phải lập tức đưa tiễn sao? Thế sao lại là lý do này rồi hả?”

Mạnh Cổ cau mày xoa xoa cánh tay, sau đó ngồi xuống đối diện Trần Nhược Vũ: “Em nguyên rửa người ta sắp chết là quá âm độc rồi”

“Độc hơn anh sao?” Trần Nhược Vũ chỉ muốn đập cho anh ta một phát “Anh phá hủy danh dự, phá hủy hình tượng của em, quả thật là Độc Vương”

“Anh đây là trên cơ sở sự thật mà traу chuốt với gia công thêm thôi. Trừ cái tên chủ nhiệm Lưu ra, tất cả đều là thật. Em có bệnh say máu, nếu cần thiết quả thật nên đi khám bác sĩ một chút đi, hiểu một chút tình trạng tinh thần không bình thường của em. Anh còn không nói với bà ta chuyện em có chứng sợ người lớn, còn có trong quá trình đối thoại còn tạo ra tim đập nhanh, đau bụng, đổ mồ hôi lạnh, tay chân rét run, mặt có triệu chứng tê dại, khó chịu. Em xem, những thứ này không phải đều là sự thật sao? Mặt khác, nếu ngày nào em muốn gặp chủ nhiệm Lưu xem bệnh, có thể nói với anh một tiếng, anh có thể giúp em chen ngang”

Trần Nhược Vũ thật là muốn thét chói tai, lật cái bàn “Bác sĩ Mạnh, cái cách giúp người ta xong còn lại làm cho người ta có cảm giác muốn lòi anh ra hành hung một trận, loại bản lãnh như vậy làm thế nào tu luyện được vậy?”

“Em cứ biết anh giúp em là được rồi” Mạnh Cổ thông dong, bình tĩnh “Em xem, hai câu liền đem mọi chuyện giải quyết. Em cũng không cần vội vã đi, mẹ người ta liền lòi con trai cưng mình đi. Bọn họ còn không nói được em có lỗi gì, sẽ không làm cho bạn của em gặp phiền toái”

Trần Nhược Vũ há hốc miệng, lại khép lại. Há mồm lần nữa, còn chưa biết có thể nói gì, lại khép lại. Cô suy nghĩ một chút, lại hớp lấy ngụm nước, điều chỉnh tinh thần

“Nhưng nghe đi khoa tâm thần rất giống như bị tâm thần, lỗi bà ấy trách bạn em giới thiệu một người bị bệnh tâm thần cho con bà ta thì làm thế nào?”

Mạnh Cổ xem thường “Dễ lắm, để bạn em cùng bà ta hảo hảo đi xóa nạn mù chữ xem khoa tâm thần làm cái gì, còn bệnh say máu là bệnh gì. Sau đó lại uyển chuyển nói bà ta bỏ em lại như vậy là không lẽ phép, cho nên sợ rằng sau này cũng không tiện lui tới nữa”

Trần Nhược Vũ trừng mắt không cách nào phản bác được, cuối cùng nặn ra một câu: “Bác sĩ Mạnh, sống chung một chỗ với anh lâu dài sẽ có vấn đề về tinh thần chứ?” Ngay cả như ngồi Yun-night Speed (Trò tàu lượn, ta ăn cắp bên nhà Sủng hôn của ss Lam Phượng Hoàng), một hồi thì thích đến không chịu được, một hồi lại hối hận không thôi, một hồi cảm thấy không muốn để ý đến anh, một hồi lại cảm thấy nói chuyện phiếm với anh rất vui vẻ, một lúc sau lại cảm thấy anh ta cơ trí, rồi lại cảm thấy anh ta ngu ngốc, lúc sau lại thấy là người tốt, một hồi nữa lại thấy anh hết sức ghê tởm...

“Em quả thật có vấn đề về thần kinh, bệnh say máu cùng chứng sợ hãi người lớn đều là phạm vi này” Mạnh Cổ đưa tay lấy bị popcorn trước mặt Trần Nhược Vũ mà ăn “Anh đã không nghĩ hiềm khích lúc trước, để lại mọi chuyện chạy tới đây cứu em, nhiệm vụ cũng hoàn thành, em rốt cuộc còn có cái gì không hài lòng?”

Vậy anh cứ để ý hiềm khích lúc trước giùm em đi! Trần Nhược Vũ thà bị anh ta cắn một cái cũng không muốn nói thành người bị bệnh thần kinh a!

“Anh thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, còn rất thuận tay chơi em một cú, nhất định là trả thù” Trần Nhược Vũ vỗ ngực liên tục “Anh dùng loại nghệ thuật gia công kia để làm em mất thể diện”

“Em suy nghĩ một chút đi, là em gọi điện thoại cho anh hô cứu mạng, em muốn bình an. Cá nhân anh cảm thấy thời điểm đó em còn mất thể diện hơn. Còn cái gì gọi là chứng sợ hãi người lớn, làm sao em nghĩ ra từ này vậy?”

Trần Nhược Vũ cắn răng, vừa nhìn chăm chăm một bên tay anh “Em để anh cắn lại là được, về sau không thiếu nợ nhau nữa”

“Giữa chốn công cộng đông người, làm chuyện như vậy không thích hợp” Giọng Mạnh Cổ khiến Trần Nhược Vũ rất muốn cắn người, lúc anh ta không nhìn thấy sắc mặt cô, liền nói tiếp: “Hơn nữa, cho dù cắn trở lại cũng là rõ ràng món nợ lần trước, ân cứu mạng lần này là chuyện khác”

Tay Trần Nhược Vũ rút về, đổi lại là da mặt dầy: “Ân cứu mạng nặng như vậy, em không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp thôi. Anh có muốn không? Có muốn hay không? Không muốn đúng không?” Cô có chút đặc ý: “Không muốn chính là qua nợ rồi nhé. Hai ta không ai thiếu nợ ai”

“Lấy thân báo đáp, người ta không thèm em, có gì đặc ý chứ? Lúc này nên xấu hổ mới đúng đó” Mạnh Cổ cười cười, cơ bản không đem trò xiếc cô diễn để vào mắt

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ lên, bĩu môi, nói không lại anh, vì vậy cầm bịch popcorn mà ném anh

“Đừng làm rộn. Làm dơ y phục anh”

Trần Nhược Vũ cắn môi, lấy thêm một nắm chuẩn bị ném

“Con trai” Sau lưng Trần Nhược Vũ vang lên giọng nói phụ nữ

Trần Nhược Vũ sửng sốt một chút, tay cầm popcorn cũng ngừng lại, cô nghe Mạnh Cổ đáp lại một tiếng “Mẹ”

Trần Nhược Vũ chợt quay đầu lại nhìn, chính là người ở phòng rửa tay lúc cô gọi điện thoại cầu cứu, bà ấy vẫn ngồi sau lưng cô

Lại là mẹ Mạnh Cổ! Làm sao có thể? Mẹ mà còn trẻ như vậy?

Cô hoảng sợ, mở to hai mắt, nhanh chóng xoay người nhìn Mạnh Cổ. Mạnh Cổ nhếch miệng “Phiền em khắc chế chứng sợ hãi người lớn của mình giùm anh.”

Khắc chế? Chuyện như vậy phải khắc chế như thế nào?

Xong rồi, xong rồi, cả người cô đều sắp không xong rồi

Cô ở trước mặt người ta, bảo con trai người ta theo chân mình diễn trò nói dối? Mới rồi còn nói Mạnh Cổ cắn cô nữa chứ! Còn nói muốn lấy thân báo đáp đúng không?

Cô còn nói gì nữa? Còn làm ra trò cười nào nữa?

Trần Nhược Vũ không nghĩ ra, đầu óc trống rỗng

Tác giả có lời muốn nói: Chương này có chút ngắn. Phía sau còn hơn 1000 chữ chưa viết xong, mẹ Mạnh Cổ cùng Nhược Vũ giao thủ không có phóng ra tia lửa, tôi đã suy nghĩ nửa ngày cũng không có biện pháp viết, ngậm lại, vì vậy chương này chỉ vậy thôi

☆ **Chương 26**

Trần Nhược Vũ cảm thấy mặt muốn rớt luôn rồi, cô nhìn theo hướng của Mạnh Cổ, nhưng mẹ Mạnh đã rất vui vẻ tiến tới bàn bọn họ đang ngồi

“Sao mẹ lại ở đây?” Mạnh Cổ không nhìn theo ánh mắt Trần Nhược Vũ, chỉ theo sát mẹ mình nói chuyện phiếm

“Mẹ theo bạn hẹn ra đây chơi chứ sao?”

“Bạn đâu?”

“Đi rồi”

“Vậy sao mẹ còn ở đây?”

“Mẹ vốn là định đi, trước đó có tới phòng rửa tay, sau đó thấy Tiểu Vũ ở phòng rửa tay gọi điện thoại, cô ấy kêu bác sĩ Mạnh, mẹ liền cảm thấy thật thân thiết, mẹ cũng biết một bác sĩ họ Mạnh. Cô ấy lại nói Mạnh Cổ, Mạnh Cổ đại nhân, liền nghĩ hóa ra cũng tên Mạnh Cổ, cùng tên với con, vì vậy liền lưu lại”

Nói cho cùng, mẹ chính là ở lại xem náo nhiệt

Lại còn gọi Tiểu Vũ. Xong rồi, xong rồi, Trần Nhược Vũ nghĩ muốn độn thổ, muốn chạy đi thôi, mẹ Mạnh nhất định là nghe được cùng với xem thấy tình hình vừa rồi

“Ai, mẹ cũng không dám xác định người cô ấy cầu cứu là con, nếu như mẹ biết là con, liền nhất định ngồi vào bên cạnh giúp con nói chuyện rồi”

Trần Nhược Vũ lắc đầu. thầm nghĩ, dì a, dì là sợ thiên hạ không loạn sao?

Lúc này, Mẹ Mạnh đung đung bả vai Mạnh Cổ, nói: “Con trai, con không giới thiệu một chút sao?”

Cũng đã xem xong truyền hình trực tiếp rồi, còn có gì hay để giới thiệu sao?

“Đây là mẹ anh, đây là Trần Nhược Vũ” Trên mặt Mạnh Cổ không có chút sóng, không chút nào nghe thấy lòng Trần Nhược Vũ đang hô hào

“Tiểu Vũ, chào cháu” Mẹ Mạnh tương đối hiền hòa

“Dì, con chào dì.” Trần Nhược Vũ nơm nớp lo sợ, người dì này không phải cũng sẽ hỏi một đống vấn đề không thôi chứ. Cô hôm nay thật sự không thể chịu nhiều hành hạ hơn nữa đâu

“Tiểu Vũ có chứng sợ hãi người lớn sao?”

Tới, tới rồi, bắt đầu hỏi rồi. Hơn nữa vừa bắt đầu chính là bắt lấy lời nói buồn cười kia

Trần Nhược Vũ lại không tự chủ nhìn Mạnh Cổ, nhưng Mạnh Cổ còn chưa kịp nói gì, mẹ Mạnh liền nói: “Ở chung với người lớn, khẩn trương cũng là rất bình thường, nhưng mà không cần đối với dì như vậy, dì còn trẻ mà.” Mẹ Mạnh nói xong còn sờ sờ mặt mình, lấy động tác nhấn mạnh lời nói của mình.

Trần Nhược Vũ sững sốt, hỏi: “Dì, lúc dì mấy tuổi thì sinh bác sĩ Mạnh”

Mẹ Mạnh cười ha ha. Mạnh Cổ tức giận “Trần Nhược Vũ, đừng tâng bốc”

Trần Nhược Vũ mặt vô tội, cô nào có, mẹ của anh nhìn thật sự rất trẻ mà.

“Đừng để ý đến nó, dì thật thích nịnh bợ như vậy” Mẹ Mạnh cười đến mắt híp lại, rất có tinh thần “Mạnh Cổ là con ruột của dì, không phải nhật được”

“Mẹ, cũng nhờ mẹ làm ơn để ý hình tượng của người lớn một chút”

“Mẹ chú ý rồi đấy. Con trai, con cùng Tiểu Vũ quen biết thế nào?”

“Cô ấy là bạn của bạn gái Doãn Tắc”

“Doãn Tắc có bạn gái? Ai nha, đứa nhỏ này cũng rất lâu rồi không gặp, con nói với nó mẹ muốn mời ăn bữa cơm, trọng điểm là xem bạn gái nó”

“Nếu nói như vậy, chắc chắn Doãn Tắc không đi”

“Vậy con đổi lại cách nói. Dù sao cũng để mẹ gặp một lần”

“Để con nói, Doãn Tắc càng không đồng ý”

“Đó là do con không biết nói chuyện, phải uyển chuyển, thông minh, linh động một chút”

Trần Nhược Vũ ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận quan sát hai mẹ con này, xem bọn họ hàn huyên tới chuyện Doãn Tắc, cô vội vàng tìm cơ hội nói chen vào: “Cái này, bác sĩ Mạnh, dì, hai người trò chuyện đi, cháu không quấy rầy, cháu đi trước”

Mạnh Cổ gật đầu, mẹ Mạnh cũng gật đầu. Trần Nhược Vũ thở phào nhẹ nhõm, vừa định đứng dậy, mẹ Mạnh lại nói: “Chúng ta cũng muốn đi, cùng đi ra ngoài thôi”

Trần Nhược Vũ nhìn trộm Mạnh Cổ, anh không có phản ứng gì, giống như rất nghe lời mẹ. Hình tượng con trai ngoan này thật

là ngoài dự kiến của Trần Nhược Vũ

Ba người tới cửa, Mạnh Cổ đi lấy xe. Trần Nhược Vũ muốn cáo từ, lại bị mẹ Mạnh nắm tay lại: “Tiểu Vũ a, Mạnh Cổ mới rồi nói lời không lễ phép, thật là xin lỗi cháu. Dì thay mặt nó nhận lỗi với cháu”

“Không có việc gì, không có việc gì” Trần Nhược Vũ sợ hãi khoát tay “Đó là phong cách của bác sĩ Mạnh”

Phong cách? Cô nói xong có chút xấu hổ, lần này mới thật sự là nịnh hót

Cũng may mẹ Mạnh cười híp mắt, tự hồ không muốn nói nhiều: “ Ba Mạnh Cổ nha, cũng sắp an bài cho nó xem mắt. Nếu không như vậy đi, lúc đó cháu đến trả thù?”

Trần Nhược Vũ mãnh liệt lắc đầu, dùng sức khoát tay: “Không, không”. Xong rồi, xong rồi, tưởng bố không biết muốn làm chuyện gì dọa người hơn rồi

“Không sao, không cần lật bàn. Cháu có thể như nó ngày hôm nay vậy, nói bóng gió mấy lời về quá khứ của nó”

Nói bác sĩ Mạnh bị bệnh thần kinh sao?

“Chiêu này đối với bác sĩ Mạnh là không dùng được. Cháu muốn nói làm sao anh ấy lại là bệnh nhân khoa tâm thần được, người khác sẽ nghĩ là anh chuyển từ khoa ngoại chuyển đến khoa tâm thần thôi, không đạt được hiệu quả” Hơn nữa cô đi quây Mạnh Cổ xem mắt làm gì? Anh ta sẽ nghĩ cô yêu anh ta đến chết, định liều mình đoạt lấy tình yêu

Chỉ là cái hiểu lầm này cũng không có vấn đề lớn, chỉ sợ sau đó anh ấy trả đũa, cô đâu không lại đâu....

“Đương nhiên là phải đổi cách giải thích khác, nhưng cứ dùng bộ dáng hôm nay của nó. Dì giúp cháu suy nghĩ một chút, a, đúng rồi, cháu có thể nói, Mạnh Cổ, thuốc trị bệnh trĩ mà anh hay dùng rất cuộc tôi cũng mua được rồi.” *(Bác này thâm thật!!!)*

Phốc...

Trần Nhược Vũ bị sắc nước miếng của chính mình

Vị này thật sự là mẹ ruột của Mạnh Cổ sao?

“Cháu cũng thấy chiêu này rất tốt có đúng không?”

“Dì, Dì a, người thật là hài hước”

“Cũng đúng, Mạnh Cổ tính tình không tốt, lại không kiên nhẫn đều là di truyền của cha nó, lớn lên đẹp trai cùng hài hước

là của dì truyền cho” tóm lại, tốt chính là từ dì, còn không tốt là của cha Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ cười híp mắt, chợt có chút hâm mộ Mạnh Cổ. Nếu cô cũng có một người mẹ đáng yêu thế này, cô khẳng định liền nguyện ý trở về thành phố C.

Mạnh Cổ lái xe tới, anh nói với Trần Nhược Vũ: “Anh đưa mẹ về, sau đó còn phải về bệnh viện, không tiễn”

Trần Nhược Vũ gật đầu, cảm thấy Mạnh Cổ hiểu thuận, khi ở trước mặt mẹ mình, anh ta cũng có bộ dạng của con người. Mẹ Mạnh cũng không khách khí với Trần Nhược Vũ, phất tay với cô một cái, nói hẹn gặp lại

Trần Nhược Vũ nhìn xe bọn họ rẽ vào làn xe, sau đó cô xoay người, trên đường suy nghĩ nhiều chuyện sâu kín. Cô nghĩ tới, bản thân là di truyền cái gì? Sau hồi lâu, ừ, thì hẹp hòi là di truyền từ mẹ, nhát gan là di truyền từ ba

Tối hôm đó, Trần Nhược Vũ cùng Triệu Hạ nói chuyện điện thoại, đem cuộc gặp mặt với mẹ con Đường Kim Tài nói ra. Triệu Hạ nói mẹ Đường quá khoa trương, cô bảo Trần Nhược Vũ an tâm, nếu Đường gia bên kia tìm cô ấy, trong lòng cô đã có tính toán.

Trần Nhược Vũ cúp điện thoại, chợt rất muốn gọi cho mẹ mình. Cũng không biết bây giờ mẹ có còn tức chuyện của cô, mẹ cô tính khí đặc biệt bướng bỉnh, nhận định chuyện rồi thì rất khó hòa, cô làm thế nào để khai thông với bọn họ chuyện cô không muốn trở về đây?

Muốn so sánh với cha mẹ Mạnh Cổ, gia đình điều kiện tốt, chính bản thân có sự nghiệp, tiền đồ sáng lạn, Lại có những người bạn chơi cùng từ nhỏ đến lớn như Doãn Tắc, Lôi Phong. Mà bản thân, bạn không nhiều, tiền lương không nhiều...

Trần Nhược Vũ than thở, cô thật có chút ghen tị với Mạnh Cổ. Cô mò mẫm đi dạo, trong lúc vô tình thấy những bức ảnh cổ xưa. Trong rừng hoa đào, lá sum xuê. Một nam tử áo trắng đứng chắp tay, mấy phần tiêu sái, mấy phần thanh nhã ngông cuồng

Trần Nhược Vũ nhìn, chẳng biết sao lại cảm thấy hình ảnh này lại giống Mạnh Cổ. Cô cầm điện thoại trên bàn, chụp hình đó lại.

Làm xong rồi, cầm điện thoại di động nhìn quanh, rất hài lòng. Mạnh Cổ nói anh bị vút bỏ ba lần, cô thật hiếu kỳ, rất muốn

hiếu rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết sau này có còn cơ hội để hỏi hay không

Tối hôm đó, Trần Nhược Vũ nhắm mắt lại, trong đầu còn hiện lên bóng lưng thon dài của người đứng trong rừng đào

Liên tiếp mấy ngày, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra

Đường Kim Tài không có tìm Trần Nhược Vũ, cũng không có vì Trần Nhược Vũ mà tìm Triệu Hạ. Mạnh Cổ mấy ngày nay cũng không có bất kỳ cuộc điện thoại nào, không có cả tin nhắn. Trần Nhược Vũ nhìn hình của chàng trai trong rừng đào, cô nghĩ đây là bình thường, giữa bạn bè cũng không có chuyện ngày nào cũng gọi điện thoại. Hơn nữa không có chuyện, nếu đột nhiên đến tìm cô, vậy khẳng định là có phiền toái, cho nên không tìm là tốt

Hôm nay Trần Nhược Vũ gọi điện về nhà, hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, Gần đây mỗi lần cô gọi về nhà đều có cảm giác khẩn trương, nhưng cảm thấy không gọi không được

Mẹ Trần lại hỏi cô khi nào thì về, cô lại một lần nữa đáp, cô không muốn về. Lần này mẹ không có tắt điện thoại của cô, nhưng rất không cao hứng nói không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì. Nói từ nhỏ thân thể cô cũng không quá tốt, chăm sóc cô cực khổ nhất, kết quả cô bây giờ lại không hiếu thuận bằng em trai, thật là uổng công nuôi

Trần Nhược Vũ không có lên tiếng, nhưng trong lòng vô cùng khổ sở. Khi còn bé thân thể cô không tốt, chăm sóc đứa bé như vậy thật là khổ cực. Nhưng lúc cô ở nhà, công việc nhà có thể làm cô đều làm, mua thức ăn, nấu cơm, rửa chén, quét dọn, cô cho tới bây giờ đều chủ động làm. Em trai cũng chẳng phải động việc gì. Thay ba mẹ đi mua thuốc, rót nước, nấu cơm, những chuyện nhỏ nhặt này cũng là cô làm, em trai bình thường cũng chỉ ở nhà hoặc chơi game

Cô đi làm, cho dù kiếm được bao nhiêu cũng đều nhớ gửi về nhà, muốn ba mẹ ăn ngon một chút, không cần cực khổ nhiều như vậy. Cô biết mẹ sĩ diện, cô cũng không muốn làm cho mình không ngốc đầu lên nổi với bạn. Những người lớn tuổi này ở cùng một chỗ đều yêu thích việc hỏi xem con nhà người ta kiếm được bao nhiêu tiền, cho nên liên căn rằng làm việc kiếm tiền đưa gia đình

Mà em trai lớn rồi, đại học còn chưa tốt nghiệp, thậm chí học phí đều là cô đóng. Mẹ chăm sóc em cũng chẳng phải mệt mỏi,

đó là bởi vì cô từ nhỏ đều đã một tay chăm sóc nó, cô cũng bỏ ra rất nhiều

Nhưng quay đầu lại, cũng chỉ lấy được một câu đánh giá không hiểu thuận bằng em trai

Trần Nhược Vũ không lên tiếng, mẹ Trần vẫn còn đang nói. Bà hỏi bảo hiểm bán thế nào, có phải là khom lưng cúi đầu cầu xin người ta, cả ngày theo sắc mặt người khác mà buôn bán? Bà cũng không phải nói những lời dễ nghe, Trần Nhược Vũ cũng không có hơi sức giải thích

Cuộc điện thoại này làm Trần Nhược Vũ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi liền lấy cốc cúp máy

Cúp điện thoại, Trần Nhược Vũ ngơ ngác ngồi tại mép giường, cô khổ sở, nhưng lại không rơi nước mắt. Cảm thấy khóc vì những chuyện như vậy, một khi không khống chế được sẽ trở thành thói quen, sẽ càng làm bản thân yếu đuối, cô tận lực không khóc

Thật ra cô có một suy nghĩ, phải làm sao, người trong nhà mới có thể vui vẻ hài lòng về cô. Nhưng nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra biện pháp, cô không thích phương thức xử sự của cha mẹ chút nào, cũng không đeo nổi kỳ vọng phương thức sống của cha mẹ. Nhưng nếu như cô không đạt được yêu cầu của cha mẹ, nhất định phải trở về, lấy cuộc sống của mọi người làm của mình, đây cũng là cô không sao làm được

Trần Nhược Vũ chợt rất nhớ Mạnh Cổ, nhớ rằng anh dường như không để ý đến ai, nhớ về lời nói độc ác của anh, nhớ bộ dáng hung ác đùa bỡn cô của anh

Nếu là anh, cô cũng sẽ không khó qua như vậy. Anh mặc dù nóng tính, nhưng cô tức giận một lúc sau luôn là tâm tình tốt lắm
Cô nhớ anh.

Không biết anh đã đi xem mắt chưa? Đối tượng xem mắt có bộ dạng thế nào? Có phải là con gái của viện trưởng hay không? A, Vậy con họ đặt tên là Mạnh viện trưởng cũng tốt lắm. Trần Nhược Vũ tự nghĩ tự vui. Nếu không gọi bác sĩ Mạnh cũng được, cả nhà đều làm bác sĩ

Cô xem điện thoại di động, chàng trai trong rừng hoa đào vẫn đang thong thả ngông cuồng đứng trên màn hình. Cô nhớ anh, nhưng không muốn gọi cho anh, không có chuyện gì làm

sao gọi cho anh đây? Ngộ nhỡ anh nói, Trần Nhược Vũ, cô không có chuyện gì gọi cho tôi, muốn chết phải không?

Trần Nhược Vũ tưởng tượng giọng điệu của anh, cười. Hi vọng sau nay con gái của viện trưởng khi gọi anh, Mạnh Cổ, anh còn không thay tã cho con, muốn chết phải không?

Trần Nhược Vũ để điện thoại trên gối, gối lên tay nằm dài trên giường. Anh có cuộc sống cực kì hạnh phúc, cô cũng nhất định sẽ có. Cô không thể bi quan, tiêu cực, không thể khổ sở, cô còn trẻ như vậy, ngày tháng còn rất dài

Mẹ mặc dù ngoài miệng không buông tha người, nhưng cũng yêu thương cô, ba mặc dù không dám có ý kiến gì đối với quyết định của mẹ, nhưng cũng theo phe cô. Em trai mặt dù da dày một chút, nhưng là vẫn đối tốt với cô

Cho nên, cô nên tỉnh táo lại, nên tích cực một chút

Trần Nhược Vũ cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều. Ý niệm cuối cùng của cô trước lúc ngủ, là ngày mai gọi cho Cao Ngữ Lam, hỏi một chút tình hình của Doãn Tắc đạo gần đây, có lẽ có cơ hội theo chân bọn họ tụ họp, mọi người tụ tập cùng nhau, có lẽ Mạnh Cổ cũng sẽ tới

Trần Nhược Vũ làm như vậy, nhưng Mạnh Cổ không tới. Ngày bọn họ tụ tập, Mạnh Cổ phải trực, Trần Nhược Vũ ngượng ngùng nói không cần chờ Mạnh Cổ rảnh mới tụ tập. Vì vậy cô muốn náo nhiệt một đêm không có Mạnh Cổ, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy mất mát

Ngày thứ hai, Trần Nhược Vũ thỉnh thoảng nhìn điện thoại, do dự không biết nên gọi cho Mạnh Cổ không, nói hôm qua mọi người tụ họp nhưng không có Mạnh Cổ, lấy lý do này gọi cho anh? Nhưng là dường như là quá cố ý

Cô suy nghĩ lại, do dự rồi lại do dự, công việc thật sự không có hiệu quả

Đang không nắm được chủ ý, cô nhận được cú điện thoại. Là Đường Kim Tài gọi tới

Anh đầu tiên liền xin lỗi cô về hành động của mẹ mình hôm đó, anh nói mẹ mình không có ác ý, chỉ là hay quản việc yêu đương của anh, tính tình nóng vội, cái gì cũng muốn lập tức định đoạt

Trần Nhược Vũ khách sáo đáp, rất sợ anh không buông tha cô gái bị bệnh thần kinh này

Đường Kim Tài ngược lại không có nhắc lại ước hẹn xem mắt, anh ta nói mấy lời khách khí, nói vài chuyện với Trần Nhược Vũ. Anh nói chú mình bởi vì chuyện đã kích, có chứng uất ức, đã một thời gian rồi, đã gặp nhiều bác sĩ nhưng không có gì khởi sắc. Vốn chủ nhiệm Lưu là người nổi danh nhất khoa tâm thành ở bệnh viện đó, anh hỏi Trần Nhược Vũ ngày đó hẹn khám có phải là chủ nhiệm Lưu của khoa tâm thần bệnh viện này không

Trần Nhược Vũ có chút ngây ngô, cô hoàn toàn không biết chỗ khám bệnh ở đâu? Nhưng tên chức danh cũng là ở bệnh viện chỗ Mạnh Cổ, cái này cô dám khẳng định

“Cái đó, chủ nhiệm Lưu vốn nổi danh trên cả nước, ông ấy quả thật rất khó hẹn. Hôm trước cô của anh tới nhà nói chuyện phiếm, nói vài tháng cũng không hẹn được. Mẹ lại đột nhiên nhớ tới em có hẹn với ông ấy, bạn hôm đó tới đón em có phải quen biết với chủ nhiệm Lưu không, chẳng phải nói là chủ nhiệm Lưu nói với anh ta em không đi khám sao”

“Ách, có biết thôi”

“Vậy em có thể giúp anh một chút không, gọi cho bạn em giúp anh lấy số. Bệnh của chú, cả nhà cũng rất lo lắng. Cho nên nếu cần thù lao gì, cứ nói”

Trong khoảnh khắc đó, Trần Nhược Vũ cảm thấy mình đặc biệt không hiền lành, ý niệm đầu tiên cô toát ra không phải là đồng tình với bệnh nhân, cô cũng là đúng lúc muốn gọi cho Mạnh Cổ

☆ **Chương 27**

Tối hôm đó. Trần Nhược Vũ gọi cho Mạnh Cổ

Khi đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh Mạnh Cổ bắt máy, Trần Nhược Vũ mới phát hiện tim của mình nhảy rất nhanh

Với kinh nghiệm nói chuyện cùng Mạnh Cổ, cô biết cùng anh khách sáo là cách không hay. Vì vậy, sau khi chào hỏi, cô liền trực tiếp nhờ anh giúp một chuyện, muốn nhờ anh đăng kí số khám chỗ chủ nhiệm Lưu giúp bạn.

Mạnh Cổ hiển nhiên không nghĩ tới chuyện này, điện thoại đầu bên anh tĩnh lặng. Trần Nhược Vũ trong lòng đoán chuyện này có phải mang lại phiền toái, không quá dễ dàng với anh? Trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ, nếu như anh cự tuyệt, cô nên nói gì với anh? Cô chỉ muốn cùng anh nói chuyện phiếm vài câu

Sau đó, Mạnh Cổ lên tiếng: “Trần Nhược Vũ, chỉ có lúc cần anh em mới có thể gọi cho anh sao?”

“À?” Lúc không có chuyện gì gọi cho anh không phải là sẽ bị mắng sao?

“Em cùng bọn Doãn Tắc sống phóng túng vui vẻ thế nào, sao lúc đó không gọi cho anh, đến lúc cần người hỗ trợ mới nhớ tới anh như vậy sao?”

“À?” Anh làm sao biết cô cùng những người bạn kia tụ tập?

“A, cái gì a?”

“Nha”

Mạnh Cổ không đáp

Trần Nhược Vũ chợt có chút gấp gáp: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh đừng cúp điện thoại”

“Anh đâu có nói cúp điện thoại”

“Anh luôn cúp máy trước cũng không chào hỏi”

“Đó là em”

“Ách...” Đúng, là cô cúp điện thoại của anh, còn là nửa đêm

“Em hôm nay là muốn dùng ngôn ngữ a a ách này nói chuyện với anh? Đại não bị thương tổn chức năng ngôn ngữ, gián đoạn hay chướng ngại sao?”

“Không, không” Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, rõ ràng là anh vẫn dùng ngôn ngữ ác bá tàn bạo nhất hành tinh nói chuyện

“Cái kia, bác sĩ Mạnh không biết chủ nhiệm Lưu sao? Anh bạn nên không tiện giúp em chuyện này sao?” Thật ra thì nếu không giúp cũng không sao. Được rồi, cô là không phải người lương thiện

“Là bạn gì? Tình trạng bệnh là gì?” Anh muốn hỏi tới

“Là vị Đường tiên sinh lần trước xem mắt, chính là người bạn em giới thiệu” Trần Nhược Vũ đem tình trạng bệnh mà Đường Kim Tài nói lần trước kể lại một lần, lại nói chính bọn họ đã thử mấy tháng cũng khó, không cách nào hẹn được vị bác sĩ kia, sau đó chờ Mạnh Cổ đáp lời

“Bệnh này ngược lại đáng giá khiến chủ nhiệm Lưu xem một chút. Nhưng người đó em coi là bạn à? Lần trước chẳng phải em hô cứu mạng, sao lần này lại giúp anh ta cứu người?”

Trần Nhược Vũ có chút hồng, âm thầm may mắn là mình đang gọi điện thoại, anh không nhìn ra cô đang lúng túng “Lần trước là lần trước, người nhà anh ta bệnh nặng, cũng không tiện không giúp một tay. Chỉ là...” Cô suy nghĩ một chút, thật có chút lúng túng, trong đầu hãy còn buồn bực về lời yêu cầu, cũng không biết Mạnh Cổ có tiện giúp hay không “Chỉ là không biết chuyện này có gây phiền toái cho anh không, nếu không dễ làm, vậy thì coi như không có gì.”

“Phiền thì không. Chủ nhiệm Lưu một tuần chỉ ở phòng khám khám bệnh một ngày, chỉ cần nhìn sổ bệnh muốn chữa bệnh liền thấy rất khó có sổ. Để anh tìm ông ấy nói chuyện, thêm một số vào chỗ khám bệnh hôm đó là được. Biết rồi, không có gì đâu” *(cái này có phải là anh thik chị rồi không nhỉ???)*

“A, a, vậy được, không quá phiền anh là tốt rồi” Thì ra là thật có người làm việc tốt a. Trần Nhược Vũ cố gắng nghĩ xem còn có thể nói gì nữa không. Lại nghe Mạnh Cổ nói: “Anh thì không phiền, chỉ sợ em sẽ có phiền toái tương đối lớn”

Trần Nhược Vũ sững sốt: “Tại sao?”

“Bởi vì em thiếu nợ anh một nhân tình rất lớn. Chuyện như vậy, nói khó không khó, nói dễ cũng không hẳn, em cũng biết anh mà, nhờ anh thì dù em có tiền cũng không trả nổi.”

“Cái đó, Đường tiên sinh nói có thể đưa thù lao. Sẽ không để anh khó làm xử

“Trần Nhược Vũ”

“À?” Giọng điệu này, lại không vui sao?

“Em đem anh thành dạng người nào?”

Không vui thật rồi, Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, hình như đưa tiền là rất vũ nhục anh.

“Hối lộ, nhận hối lộ là phạm pháp”

“Thật xin lỗi”

“Em nói em nên đưa anh cái gì mới tốt?”

“Em cũng đã nói xin lỗi rồi.”

“Anh nhớ lần trước em nói chỉ cần anh cứu em, em nói anh muốn gì cũng được, nhưng em chưa cho anh cơ hội để yêu cầu.”

“Vậy anh muốn cái gì?” Người này thật là, vốn là còn phải tìm đề tài cùng anh tán gẫu, giờ cũng không cần phải tìm nữa.

“Trần Nhược Vũ, em có cảm thấy đối thoại giữa chúng ta càng ngày càng không có dinh dưỡng rồi không?”

Không có dinh dưỡng vậy àm anh còn nói mãi không ngừng thế à. Lời cũng không phải là một mình cô nói, anh ta còn định trách ai. Chỉ là đã nói qua, mặc dù mỗi lần cùng anh nói chuyện phiếm đều rất tốt, rất hưng phấn, nhưng hiện tại cô nghiêm túc nghĩ lại, lại không nhớ đến bọn họ từng nói qua chủ đề gì có ý nghĩa gì.

“Nói chuyện có dinh dưỡng là sao?” Cô hỏi anh

Mạnh Cổ bên kia không nói. Trần Nhược Vũ chợt cũng không biết nên nói gì. Cho nên bọn họ chính là không có chung đề tài?

Trần Nhược Vũ đang ôm điện thoại mà phiền muộn, lại nghe Mạnh Cổ đột nhiên hỏi: “Trần Nhược Vũ, khi nào thì em tới tìm anh?”

“À?”

“Lại à, em hôm nay là cố ý quấy rầy anh đúng không?”

“Anh mới là không có kiên nhẫn đấy” Trần Nhược Vũ cau mày. “Em là không kịp tìm ra phản ứng nào thay thế”

“Em không tới tìm anh, làm sao lấy số của chủ nhiệm Lưu. Chẳng lẽ còn muốn anh đưa qua cho em”

“A, đúng đúng... Em không nghĩ tới. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em đi tìm anh. Anh xem lúc nào thì rồi?”

“Chờ khi bắt đầu lấy số sẽ gọi cho em. Em cũng nên cùng tên họ Đường nói rõ, chuyện này không dễ làm, chỉ có thể giúp lần này, lần tới cũng đừng tìm em nữa

“Nha” Không phải anh ta nói có quen, không có chuyện gì sao? Sao lại không dễ làm rồi. Cầu người làm việc cũng không

thể không biết xấu hổ, Trần Nhược Vũ không dám hỏi kỹ, chỉ đáp ứng một tiếng

“Anh nói nghiêm túc đó. Em không cần ngượng ngùng gì với anh ta, phải đem lời nói rõ ràng với anh ta. Anh ta với em không thân thuộc mà có mặt mũi đi cầu em giúp việc này, em còn thống khoái mà đáp ứng giúp anh ta, chuyện cũng làm xong. Sau anfy nhà anh ta lại còn tưởng chuyện dễ dàng có thể thường xuyên nhờ vả, nếu cứ có chuyện liên nhờ em giúp rất dễ có phiền toái. Không phải bệnh gì cũng cần đến chuyên gia, nhưng rất nhiều bệnh nhân không hiểu. Em hiểu không?”

“Biết”

“Vội chờ điện thoại của anh”

“Được”

Trò chuyện tới đây liền kết thúc, hai bên có chút trầm mặc. Trần Nhược Vũ nghĩ còn muốn nói chút gì nữa mới phải, nhưng cô nhất thời không nghĩ ra

Lúc này, Mạnh Cổ lên tiếng gọi: “Trần Nhược Vũ”

“Dạ, sao vậy?”

“Thôi, không có việc gì”

Không có việc gì là sao? Trần Nhược Vũ căn môi, thật muốn hỏi thăm nữa

Nhưng Mạnh Cổ giống như thật không có chuyện gì, anh nói: “Cứ như vậy đi, cúp máy”

“Chờ một chút” Cô lại gọi anh

“Ừ, thế nào?”

“Cái đó, em cũng không nên nhờ anh giúp không?”

“Đúng vậy, anh không nên giúp mà không đòi hỏi báo.” Mắt Trần Nhược Vũ nháy một cái, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cảm thấy thanh âm của Mạnh Cổ nhẹ nhàng hẳn: “Vậy em tính hồi báo anh thế nào?”

Hồi báo thế nào?

“Vậy em mời anh ăn cơm”

“Em lần trước nói mời anh ăn cơm, kết quả còn cần anh một cái, chuyện này còn chưa tính rõ ràng, giờ lại ăn cơm?”

“...” Sớm biết như vậy, cô đừng nên nói câu kia, đây không phải là tự đào huyệt chôn mình sao? Sao cô lại động kinh đi nói như vậy chứ? Còn giả khách khí cái gì đây? Ác bá tiên sinh còn không tự đề cập đến chuyện này, cô còn tự tìm phiền toái

“Vậy, bác sĩ Mạnh cảm thấy thế nào mới thích hợp?”

“Chính em nghĩ đi, tự mình nghĩ tương đối có thành ý” Giọng điệu của anh khiến Trần Nhược Vũ xác định, giờ phút này tâm tình của anh không tệ.

Tự mình nghĩ, vậy làm sao nghĩ? Loại chuyện như vậy là khó nghĩ nhất trên đời

Cúp máy, Trần Nhược Vũ hoảng hốt. Vấn đề khó khăn tới, vấn đề khó khăn tới rồi

Nhưng mà hôm nay Ác bá tiên sinh cũng có chút kì lạ, tâm tình thay đổi nhiều, không giống ngày thường.

Lúc mới bắt máy có chút hung dữ, ở giữa lại trở nên dễ nói chuyện, lúc sau lại có chút nghiêm túc, cuối cùng thì nhẹ nhàng, vui vẻ rồi. thay đổi như vậy khiến cô thật sự khó suy nghĩ a

Trần Nhược Vũ đang cố gắng muốn giải quyết chuyện bản thân làm điều thừa sinh ra phiền toái, Lương Tư Tư đã về. Cô vừa vào liền hỏi: “Cậu ôm tử lạnh làm gì?”

Gì, cô ôm cửa tử lạnh? A, cô đang muốn làm gì đây? Đúng, nghĩ muốn lấy thức uống

Trần Nhược Vũ lấy đồ uống, lại đi một vòng, thật sự không nghĩ ra biện pháp tốt, cô đang định hỏi Lương Tư Tư một chút, nói xin lỗi cùng với cảm tạ, dùng phương pháp gì thì ổn. Ừ, quan trọng nhất là, muốn cho đối phương hả giận, không lại mang thù

Còn chưa kịp mở miệng, Lương Tư Tư ngược lại lên tiếng nói trước “Tối hôm nay mình đi bệnh viện , hoàn thành việc mời bác sĩ Mạnh dùng cơm”

Lỗi tai Trần Nhược Vũ lập tức dựng lên, ôm lấy bình uống ngồi xuống ghế salon bên cạnh Lương Tư Tư: “Cậu đi tìm bác sĩ Mạnh làm gì?”

“Có một quỹ hoạt động từ thiện, cần chuẩn bị chút tài liệu cần ý kiến của bác sĩ chuyên nghiệp, vì vậy mình muốn đi tìm bác sĩ Mạnh cố vấn”

Lấy lý do này đến gần anh thật quá hoàn mỹ. Trần Nhược Vũ không thể không bội phục Lương Tư Tư, cô ấy luôn có thể tìm ra cơ hội tốt

“Này, bác sĩ Mạnh có nói gì không?”

“Chúng mình tán gẫu cái hạng mục a, anh ấy rất khá, cho mình rất nhiều ý kiến, còn nói ra mấy nội dung mình hoàn toàn

không nghĩ ra. Sau mình nói muốn cảm ơn anh ấy giúp đỡ một tay, muốn mời anh ấy ăn cơm, anh đồng ý”

“Hai người ăn cơm trễ vậy sao?” Lúc cô mới vừa gọi điện thì anh đang cùng Tư Tư dùng bữa sao?

“Không có, sớm ăn xong rồi. Mình phải về công ty một chuyến, đem tài liệu sửa sang lại sợ quên”

Trần Nhược Vũ gật đầu, chợt có chút không động đậy nổi. Anh mới vừa rồi trong điện thoại không nhắc đến chuyện này, hơn nữa Tư Tư mời anh ăn cơm, anh liền đi, cô mới vừa mới, anh cũng không đồng ý. Khác nhau ghê gớm thật! hừ!

“Anh ấy còn hỏi đến cậu?”

“Hỏi mình cái gì?”

“Anh ấy hỏi cậu gần đây bận rộn cái gì? Có phải là lại đi gặp mặt không?”

“Cậu nói sao?”

“Nói thật a, cậu không phải đang bận, ngày ngày đều ở nhà xem tivi, chính là ngày hôm qua cùng bọn Cao Ngử Lam ra ngoài tụ tập” Lương Tư Tư vừa nói vừa giơ tay xem móng tay của mình, nói thăm nên đi làm móng tay rồi

“Vậy anh ấy nói gì rồi?”

“Không nói gì”

Không nói gì? Phách Vương Long thối này thật thiên vị. Trần Nhược Vũ nhìn tay Lương Tư Tư chằm chằm, chợt có chủ tính

Cô nghĩ được muốn hỏi báo Mạnh Cổ như thế nào rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Chương này tôi đã sửa lại 3 lần. nhưng thật ra là nghĩ chút xíu biến hóa trong biểu hiện của Mạnh Cổ, nhưng lời kịch cùng chi tiết có gì đó không đúng. Quả nhiên còn là viết giết người phóng hỏa, gặp sự kiện quỷ dị gì đó để an ủi. Mấy loại tình huống này thật khiến tôi gở chữ muốn nhức đầu a!!!!

Cầu xin mấy lời an ủi, khích lệ!!!!!!

☆ **Chương 28**

Hai ngày sau Trần Nhược Vũ nhận được điện thoại của Mạnh Cổ, anh đã nói chuyện với chủ nhiệm Lưu, nói Trần Nhược Vũ đi lấy số

Có thể cùng Mạnh Cổ gặp mặt, Trần Nhược Vũ thật cao hứng. Cô đem chuyện này gạt đi, cố ý về nhà thay quần áo trước. Đổi vài bộ quần áo, ở trước gương soi trái soi phải, cuối cùng cũng hài lòng. Ra khỏi cửa, cúi đầu xem trên chân một chút, lại cảm thấy hình như không hợp với quần, vì vậy mở cửa, đổi đôi giày khác. Lần này rốt cuộc cũng hài lòng, mới thực sự ra khỏi cửa

Lúc đi tới trạm xem bus, cô nhìn thấy một đôi tình nhân. Trần Nhược Vũ chợt nghĩ, mình thật là có bệnh, khẩn trương như vậy làm gì. Mặc dù đã một thời gian không thấy anh, thì Ác bá tiên sinh cũng vẫn là Ác bá, chắc chắn không thay đổi. Cô thật sự không cần thiết trở nên kỳ kỳ quái quái

Xe bus tới, Trần Nhược Vũ lên xe, cẩn thận bảo vệ bữa tiệc lớn trong cái hộp cầm trên tay

Lần gặp mặt này, cô có tỉ mỉ chuẩn bị quà ra mắt. Phần lễ này cô tự nhận là không tệ, vừa nói xin lỗi vừa nói tạ lỗi, cũng không gọi là long trọng lắm, không khác lắm phong cách cư xử trước kia của cô với anh lúc trước. Trần Nhược Vũ tưởng tượng về mặt của Mạnh Cổ khi thấy phần lễ này, được rồi, cô thừa nhận, thật sự thì cô cũng có hơi ác một chút, cô chỉ muốn Ác bá tiên sinh từ nay về sau không nói chuyện cô cần anh nữa

Xe bus sắp đến bệnh viện, Trần Nhược Vũ nhận được điện thoại của Mạnh Cổ, anh nói tạm thời có một hội thảo, cần cô chờ một chút, nói cô đến phòng làm việc của anh ngồi một chút. Trần Nhược Vũ không muốn tới đó, cô đối với những y tá kia vẫn còn có chút khúc mắc, vì vậy cô nói mình đợi anh ở đình của vườn hoa bệnh viện

“Phòng ăn vườn hoa đó?” Chim hót, hoa thơm, chỗ cảnh sắc tuyệt đẹp

Trần Nhược Vũ không ngừng cười, giữa họ dường như có một mật khẩu riêng khiến cô thật cao hứng. Cô nói: “Vì để cảm ơn anh, em mang đồ ăn cho anh đây”

“Lại là bữa tối ngọt ngào?” Giọng nói kia lập tức khiến trong đầu Trần Nhược Vũ hiện ra vẻ mặt ghét bỏ cau mày của anh

“Không ngọt ngào nữa đâu. Dù sao thì anh cũng không thích đồ ngọt”

“Hừ, em biết rồi sao? Nếu biết anh không ăn ngọt, vậy lần trước em là cố ý chỉnh anh sao?”

“Là anh tự mình yêu cầu, em chỉ là bắt đắ dĩ bị buộc thôi” Rất tốt, hôm nay mồm miệng lạnh lợi, rửa sạch sỉ nhục trước kia. Trần Nhược Vũ đối với biểu hiện của mình rất hài lòng

“Được rồi, không thềm nghe em nói nữa, anh đi họp đây. Em cứ ngồi trên ghế dài chờ đi”

“Được”

Hôm nay Ác bá tiên sinh hình như rất dễ nói chuyện, Trần Nhược Vũ cảm thấy rất cao hứng, cô chờ Mạnh Cổ cúp điện thoại trước

Nhưng anh không cúp máy, lại đột nhiên hỏi: “Lần này mang cái gì theo?”

“Chờ anh thấy thì biết” Cô thật sự sợ nói bây giờ, anh sẽ không tới

“Kính hỉ?”

“Ừ” cứ xem như thế đi

“Sợ là chỉ có kính ngạc chứ không có vui”

“Đó là do tính tình anh quá không tốt, nên luôn không thấy vui vẻ thôi”

“Anh phải đi họp rồi”

“Vâng, em đi đây”

“Ừ” anh bên đầu dây kia còn dừng một chút, còn nói: “Có thể sẽ lâu một chút, chủ nhiệm nói chuyện rất dài dòng”

“Bác sĩ Mạnh, anh cũng rất dài dòng, đừng trách chủ nhiệm các anh”

“Cúp” Bị phê bình dài dòng, nam nhân này liền gọn gàng linh hoạt, lại có vẻ thô bạo cúp điện thoại

Trần Nhược Vũ tâm tình rất tốt, cất di động vào túi, chờ xe bus vào trạm. Tính khí bác sĩ Mạnh Cổ thật không tốt, nói chuyện một câu cũng không cao hứng

Bởi vì Mạnh Cổ nhất thời có cuộc họp, nên Trần Nhược Vũ cũng không sốt ruột, cô chậm rãi từ từ đi vào đình trong vườn hoa, xem nơi đó một chút, còn trêu đùa một con mèo núp trong

bụi hoa,sau đó nhìn đồng hồ đeo tay một chút, mới 20 phút. Cô ngồi vào cái ghế dài lần trước, nhìn chăm chăm bụi cây trước mặt đến ngây ngô

“Tiểu Vũ” Đang mộng du, nghe có người gọi, Trần Nhược Vũ quay đầu lại nhìn, bỗng kinh hãi, là mẹ Mạnh Cổ

“Dì....., Dì” Xong rồi, chứng sợ hãi người lớn của cô bắt đầu phát tác. Trần Nhược Vũ đứng lên đáp lời, phát hiện mình lại cà lăm

Mẹ Mạnh cười híp mắt đi tới “Ai nha, trí nhớ dì thật không tệ, nhớ không lầm người. Tiểu Vũ, cháu đến khám bệnh sao?”

“Không, không” Phòng khám bệnh cũng đã tan việc, nghĩ cũng biết là không phải khám bệnh

“Có bạn bè thân thích nhập viện sao?”

“Không có, không có”

Mẹ Mạnh tiếp tục cười hì hì: “Vậy là tới tìm Mạnh Cổ nhà dì sao?”

“Ác... Đúng vậy.” Trần Nhược Vũ bỗng cảm thấy chột dạ, suy nghĩ một chút lại giải thích một câu: “Cháu nhờ bác sĩ Mạnh giúp ít chuyện”

“Như vậy à.” Mẹ Mạnh hình như đối với việc đó là gì không có hứng thú, với việc tại sao Mạnh Cổ không tới, để cô một mình ngồi buồn bực ở đây cũng không thấy lạ, lại nói: “Dì phải chờ ba nó tan việc, vừa đúng lúc cũng đang nhàm chán, dì ngồi đây với cháu một chút, không ngại chứ?”

Cô sao có thể nói mình để ý? Vội vàng cười cười rồi gật đầu một cái, trong lòng bất đầu bất ổn

Mẹ Mạnh kéo Trần Nhược Vũ cùng nhau ngồi xuống: “Tiểu Vũ, lần xem mắt trước, có còn tiếp tục không?”

“A, đó là bạn bè bình thường thôi ạ.”

“Tiểu Vũ, cháu muốn tìm dạng đối tượng gì?”

“Chỉ cần là người tốt, đối với cháu cũng tốt.”Trần Nhược Vũ cũng không biết tại sao, chỉ cần nhìn về hướng mẹ Mạnh liền đỏ mặt

“Như thế nào mới coi là đối tốt với cháu đây?” Mẹ Mạnh mỉm cười tiếp tục hỏi: “Phải dịu dàng chăm sóc sao?”

“Vậy.... Cũng không hẳn. Chỉ, hợp là tốt rồi” Trần Nhược Vũ cảm giác mặt mình nóng lên vài phần. Cô cùng mẹ cũng chưa

từng thảo luận qua loại vấn đề này. Nhưng thật ra, nghiêm túc suy nghĩ một chút, yêu cầu của cô thật không cao

“Ừ” Mẹ Mạnh gật đầu một cái: “Không có yêu cầu cao, mới thật là cao đấy”

Trần Nhược Vũ mặt có chút cứng “hắc hắc” cười gượng hai tiếng, một bên lại lúng túng gật đầu. Xong rồi, dì này có thể nghe được trong lòng người khác nghĩ gì sao? Cao thâm thế này thật khó lường, cô ứng phó không nổi đâu. Trần Nhược Vũ xem hoa, xem cây một chút, mong đợi Mạnh Cổ nhanh nhanh xuất hiện

“Một ngày trước, Mạnh Cổ cũng đi xem mắt đấy” Mẹ Mạnh đột nhiên nói. Đề tài này khiến lỗ tai Trần Nhược Vũ lập tức dựng lên

“Chỉ là đứa bé kia dì thật sự không thích” khuôn mặt Mẹ Mạnh có chút u sầu, có chút khổ *não (Dì cứ nói thật là dì muốn chị ấy làm con dâu đi cho rồi !!!)*

“Cái đó, đã ước định rồi?” Trong lòng Trần Nhược Vũ căng thẳng, hiếu kỳ hỏi

“Vẫn chưa. Ba nó thích, dì không thích, cho nên không ước định”

Lời đáp này, khiến Trần Nhược Vũ không biết nên đánh giá thế nào. Chẳng lẽ hôn nhân trong nhà bác sĩ Mạnh là do cha mẹ ước định?

Cô không khỏi muốn hỏi tiếp chuyện Mạnh Cổ: “Chuyện kết hôn này, không phải là nên xem ý tứ của bác sĩ Mạnh sao? Quan trọng nhất là anh ấy thích, không phải sao ạ?”

Mẹ Mạnh lười híp mắt cười: “Đúng vậy,, đúng vậy, quan trọng nhất là nó thích, nhưng nó không có phản ứng a. Cho nên dì liền cùng cha hấn nói thông một chút”

Nói cho cùng chính là người ta chưa có nghiêm chỉnh phản ứng chuyện xem mắt, hai ông bà đã tranh hết mình rồi sao?

Trần Nhược Vũ cảm thấy Mạnh Cổ thật đáng thương, ngộ nhờ anh ấy thích, trong nhà lại không đồng ý thì làm sao?

“Dì, dì cảm thấy cô gái kia không tốt chỗ nào?” Cô quyết định giúp Mạnh Cổ thăm dò ý tứ một chút

“Cô ta quá yếu ớt, vừa nhìn là biết không chịu nổi khổ rồi”

Trần Nhược Vũ mặt đầy vạch đen, Mạnh gia bọn họ là đầm rồng hang hổ ư, gả vào còn phải chịu khổ? Mà mẹ Mạnh liền nhìn

cũng là nững nịu không làm việc, còn ghét bỏ cô gái yếu ớt khác

“Dì, thập niên bây giờ không giống trước, rất nhiều việc thủ công nghiệp đều có công nghệ cao làm thay, cho dù không quá khỏe cũng đâu có sao, có thể mượn người giúp việc hoặc người làm theo giờ. Thật ra thì đằng gái có chịu khổ được hay không không quan trọng, cái chính là hai người sống với nhau sau này thế nào. Bác sĩ Mạnh thích cô ấy mới là điều kiện tiên quyết nha, hơn nữa hai người sống cùng nhau, dĩ nhiên có thể chịu được cực khổ rồi”

Mẹ Mạnh cũng không tức giận, vẫn cứ híp mắt cười “Dì không nói chuyện khổ cực, mà là làm vợ của bác sĩ sẽ khổ cực. Mạnh Cổ cùng cha nó rất giống nhau, cho nên cái khổ này dì là người rõ ràng nhất. Có thể chịu được cực khổ, đương nhiên sẽ không cảm thấy khổ, như vậy hai người có thể sống vui vẻ. Không chịu nổi khổ, sẽ cảm thấy ngày này qua ngày khác đều rất khổ, như vậy hai người đều có áp lực, sao lại hạnh phúc được?”

Trần Nhược Vũ há miệng, không nói gì được. Được rồi, chủ đề có chiều sâu như thế cô thật sự không thảo luận được, cô thật không tưởng tượng nổi sẽ có bao nhiêu khổ. Cô cảm thấy nhiều lắm thì Mạnh Cổ có miệng lưỡi hơi độc một chút, cả ngày nói chuyện không dễ nghe, nhưng nếu anh ta yêu cô ấy, cũng sẽ không như vậy. Không nói lời độc ác cùng với không có mấy lời phát giận, anh ta chính là con người sáng sủa, khôi hài, hơn nữa người đàn ông sẵn sóc với bệnh nhân, quan tâm như anh, đối với bà xã cũng sẽ không kém

Trước kia cô thấy anh rất tệ, cảm thấy nếu là phụ nữ đều không ai ưa anh, cho nên anh bị vứt bỏ cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Nhưng cô cũng cảm thấy anh vô cùng tốt, nhiệt tình giúp người, có lòng trách nhiệm, cố gắng trong công việc, bệnh nhân cũng rất mến anh, Cho nên, bây giờ mẹ anh nói cùng anh sống qua ngày sẽ khổ, cô lại thấy bất bình thay anh

“Thật ra thì chuyện này, quan trọng nhất là bác sĩ Mạnh có thích hay không. Nếu như hai người yêu nhau, vậy cũng nhất định sẽ kiên cường. Dì, dì đừng có gấp gáp kết luận như thế, cho bọn họ cơ hội nhiều một chút” Cô là người ngoài, có thể nói được chỉ có bấy nhiêu thôi

Mẹ Mạnh vừa cười: “Tiểu Vũ lo lắng dì làm mẹ chồng ác độc, khi dễ con dâu sao?”

“Không, không” Trần Nhược Vũ vội khoát tay “Cháu là nói, nên cho bọn họ cơ hội chứng minh, bọn họ có thể chịu được cực khổ”

Mẹ Mạnh cười cười gật đầu “Cũng đúng, chúng tôi là những người già, suy nghĩ vấn đề không giống góc độ của người trẻ tuổi. Chỉ là dì cũng không cần phải làm người ác, cô ta cùng Mạnh Cổ chung đặng một đoạn, đương nhiên cũng sẽ có kinh nghiệm”

Đúng, đúng... Lần này Trần Nhược Vũ cất lực gật đầu, từ trong đáy lòng đồng ý. Cái này cùng suy nghĩ của cô giống nhau, lúc Lương Tư Tư nói muốn theo đuổi Mạnh Cổ, cô chính là nghĩ như vậy

Nói đến Lương Tư Tư, Trần Nhược Vũ có chút khổ sở, cũng không biết đến tột cùng cô ấy nghĩ thế nào. Gần đây dường như cũng không nhắc đến bác sĩ Mạnh, trước kia luôn nói bác sĩ Mạnh thế này, bác sĩ Mạnh thế kia, để cho cô biết không ít tin bất quá, hiện tại bất chợt không nói, chẳng lẽ Mạnh Cổ nói gì với cô ấy rồi?

Mạnh Cổ đi xem mắt rồi, cô có nên nói với Tư Tư không? Tư Tư rốt cuộc có ý gì với Mạnh Cổ? Cô ấy có thể cũng bị Mẹ Mạnh ghét bỏ vì không thể chịu khổ hay không? Ừ, thật ra thì Tư Tư đúng là cái gì cũng không biết làm. Họ ở cùng phòng, nấu cơm, dọn nhà đều là một mình cô làm

Trần Nhược Vũ đang suy nghĩ, chợt nghe mẹ Mạnh nói: “Đói bụng rồi”

Trần Nhược Vũ quay đầu lại nhìn, mẹ Mạnh đang lấy từ trong túi ra một túi bánh bích quy nhỏ, bà lấy ra nhìn một chút, bĩu môi có chút ghét bỏ, nói: “Cháu xem, rõ ràng là ông ấy hẹn dì ăn cơm, kết quả làm dì đợi đến đói bụng. Dì còn phải tự chuẩn bị lương khô, nếu không đợi đến khi lão già đó nhớ tới dì, dì đã ở đây đói chết mà đợi ông ấy rồi”

Trần Nhược Vũ không biết lời này nhận thế nào, liền gật đầu không lên tiếng. Mẹ Mạnh chỉ chớp mắt, thấy hộp cơm bên cạnh Trần Nhược Vũ: “Tiểu Vũ, cháu mang theo gì thế?”

“A, cái này, vì bác sĩ Mạnh giúp cháu ít việc, cháu mang tới cho anh ấy ăn”

“Tự làm sao?” Loại này, chắc hẳn không phải mua bên ngoài

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, có chút co giật, lúc này đem hộp cơm giấu đi có thích hợp không? Cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Là cháu tự làm”

“Cho dì nhìn thử.”

Lần này xong rồi, cho cũng không được, không cho cũng không được. Trần Nhược Vũ nhắm mắt, đem hộp cơm mở ra

Mẹ Mạnh cúi đầu xem xét, có chút sững sờ

Một bữa cơm của chân

Chân gà, chân vịt, chân heo

Trần Nhược Vũ thật không có đất dung thân. Mạnh Cổ không muốn cô mời cơm, cô liền nghĩ ra chiêu này, làm chút món ăn để anh tự ăn. Làm các món kho đủ loại chân, để cho anh gặm, ý cô là có thù cần kẻ. *(giống như là trả thù thì cần nhẹ một chút thôi ấy)*. Tóm lại, mặc dù thô tục hẹp hòi, quê mùa, nhưng cô cũng rất hả giận, vừa nịnh bợ vừa hả giận, cô thật hài lòng

Nhưng phần tạ lễ “Đặc biệt vui mừng” này của cô còn chưa đưa, liền bị mẹ của người ta phát hiện, Trần Nhược Vũ cảm thấy thật lúng túng

“Nhìn qua thật ngon, dì có thể dùng chút không? Đói bụng quá à.” Mẹ Mạnh không chút khách khí, lấy khăn giấy ra chuẩn bị lau tay

“Ác...” Cô có thể nói không được sao? “Ở chỗ này có phải có chút không tiện không?”

Phu nhân Phó viện trưởng ở đình hoa bệnh viện gặm móng còn ra thể thống gì nữa?

Nhưng mẹ Mạnh đã xuống tay. Bà cầm một khối chân heo gặm hai cái liền khen tay nghề Trần Nhược Vũ không tệ

Trần Nhược Vũ ở một bên nhìn bà ăn, trong lòng mong Mạnh Cổ lâu tí nữa hãy tới, đừng xuống mà nhìn thấy một màn như vậy

“Cháu làm thế nào?” Ăn còn chưa đủ, Mẹ Mạnh bắt đầu hỏi thăm cách làm

Trần Nhược Vũ bắt đầu giới thiệu, mẹ Mạnh nói với cô kinh nghiệm nấu ăn của bà, đề tài này làm Trần Nhược Vũ có hứng thú, cuối cùng cũng bỏ xuống lo lắng, mà hàn huyên

Nói hết mười món ăn, Mẹ Mạnh cao hứng vô cùng: “Tiểu Vũ, cháu cũng ăn đi, bọn họ không biết bao giờ mới xong”

Trần Nhược Vũ vừa nghĩ, dù sao món ăn cũng đã động đến, cũng không sao nữa rồi, hơn nữa cô đúng là có chút đói. Vì vậy

cô cũng không khách khí, cầm móng gà bắt đầu gặm

Một già một trẻ đang rất cao hứng, chợt nghe âm thanh đàn ông kêu: “Tiểu Đông”

Trần Nhược Vũ quay đầu lại nhìn, nguy rồi, phó viện trưởng đại nhân tới. Bị phát hiện cô mang theo bà xã của ông ấy, làm tổn hại hình tượng mà ngồi ở chỗ công chúng gặm chân gà, có phải là tội lớn không? Mặc dù cái ghế này có diện tích chênh lệch chút ít, mặc dù thật ra thì xung quanh chẳng có ai (*không ai giữa trưa nắng ngồi ngắm hoa như chị dâu ả!!!*). Còn nữa, cô có thể giải thích là do bà xã của ông ấy cầm đầu không, mà cô chỉ gặm có hai cái thôi?

Mẹ Mạnh hoàn toàn không có tính ưu nhã để xương xuống, cầm khăn giấy lau tay lau miệng, cười híp mắt nói: “Anh bận xong rồi? Mau tới nếm thử một chút món Tiểu Vũ làm, ăn thật ngon”

Còn nếm? Sẽ không phải là nếm thật chứ?

Trần Nhược Vũ đang tuyệt vọng, thì Mạnh Cổ xuất hiện

Về mặt anh kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới cha mẹ mình cũng ở đây. Trần Nhược Vũ nhìn theo tầm mắt của anh, nhìn một chút hộp đồ ăn ở giữa cô và Mẹ Mạnh, còn có túi nhựa chứa xương

Tâm tình tuyệt vọng của Trần Nhược Vũ chuyển thành thấy chết không sờn. Cô cùng họ Mạnh nhất định là quá xung khắc rồi, cho dù là nam nữ, già trẻ. Mỗi lần gặp đều có việc xảy ra

Cô nhìn thấy hai vị Mạnh tiên sinh, một già một trẻ đi tới, hai người đều nhìn hộp đồ ăn của cô. Trần Nhược Vũ biết, trong cái hộp kia chỉ còn lại một móng gà, và một cái là móng vịt.

Năng lực thực chiến của mẹ Mạnh thật vô cùng mạnh mẽ.

Trần Nhược Vũ giương mắt chống lại ánh mắt Mạnh Cổ. Mặt anh cười như không cười hỏi: “Đây chính là đem vui mừng đến cho anh?”

Tác giả có lời muốn nói: chương sau bác sĩ Mạnh Cổ có phần đùa giỡn.

☆ **Chương 29**

Trần Nhược Vũ chột cúi đầu thu dọn đồ đạc, giả bộ không nghe thấy. Người này thật là ghét, có lời gì không thể đợi hai vị trưởng bối đi rồi hãy nói. Như vậy thật không cho cô chút mặt mũi, thật là không có mắt mà.

Cô nhanh nhẹn đem hộp đồ ăn cất đi, lại đem túi xương thu thập, vo thành một cục, chạy vội tới thùng rác vứt bỏ. Lúc về tới vừa đúng lúc nghe phó viện trưởng Mạnh nhỏ giọng giáo huấn bà xã: “Không phải nói em chờ một chút sao? Thứ gì cũng nhặt ăn được”

Mẹ Mạnh đáp: “Em cũng không phải chó”

Trần Nhược Vũ tự giác đáp: “Mới mẻ, sạch sẽ”

Hai vị bác sĩ Mạnh, một lớn một nhỏ nhìn qua cô. Trần Nhược Vũ sờ sờ mũi, cúi đầu cầm cái bọc của cô. Được rồi, ý của cô là bữa tiệc lớn này thực mới mẻ, mùi vị rất tốt. Lão bác sĩ Mạnh nói như vậy thật có chút vũ nhục món ăn của cô

Mẹ Mạnh cười híp mắt, nhưng sắc mặt của ba Mạnh không đẹp mắt như vậy. Trần Nhược Vũ cảm thấy có chút uất ức, cũng không phải là cô bảo mẹ Mạnh ăn, cô muốn tặng cho Mạnh Cổ cũng bị ăn sạch sẽ rồi, cô cũng là người bị hại đó.

Lúc này, lương tâm Mạnh Cổ đột nhiên xuất hiện: “Cha, mẹ, hai người đi ăn cơm đi. Con với Trần Nhược Vũ còn có chút việc”

Trần Nhược Vũ trong tâm có chút vui mừng, vội vàng gặt đầu. Hai người lớn còn khách khí thêm mấy câu, rốt cuộc cũng đi

Trần Nhược Vũ nhìn bóng lưng hai người, chột cảm thấy có chút hâm mộ. Nếu cô già rồi, cũng có thể cùng bạn già dặt tay nhau như vậy thật là tốt

“Bác sĩ Mạnh, cha mẹ anh rất ân ái”

“Ừ, tạm được.” Mạnh Cổ cũng xoay người đi, Trần Nhược Vũ đuổi theo sát anh

“Bọn họ sao lại biết nhau?”

“Xem mắt”

“Nha”. Thì ra chuyện xem mắt đúng là không phân giàu nghèo, cũng chẳng phân biệt thập niên, toàn bộ vũ trụ đều lưu hành. Trần Nhược Vũ tăng thêm lòng tin cho mình, người ta xem mắt cũng có thể tìm được người cùng mình ân ái cả đời, bản thân

nói không chừng cũng có thể có vận số này, xem ra vẫn không thể tiết bực tức, phải cố gắng tiếp tục.

“Em cùng Đường tiên sinh nói chuyện chưa?” Mạnh Cổ đột nhiên hỏi

“Cái gì? A, em nói rồi. Nói cho anh ta biết khi nào em lấy thì gọi cho anh ấy”

Mạnh Cổ ngừng chân: “Anh là nói, em nên nói rõ ràng với anh ta, chỉ có lần này thôi, lần sau không thể theo lệ mà làm tới”

Trần Nhược Vũ vội vàng gật đầu: “Nói rồi, nói rồi. Ý người ta muốn cảm ơn anh, còn nói muốn mời anh ăn cơm”

“Trừ ăn cơm ra cũng không có gì mới mẻ nữa sao?” Mạnh Cổ tức giận

Trần Nhược Vũ cúi đầu nhìn hộp đồ ăn trong tay một chút, cô cảm thấy cái này là ý mới. Lại không cần cùng nhau ăn cơm, lại coi như sau khi anh ăn cơm, sau đó còn biểu đạt áy náy của cô, cũng có thể thực hiện ý nguyện nho nhỏ là chinh anh một cái

Chỉ là, bây giờ bị nhỡ kế hoạch. Thật đáng tiếc

Mạnh Cổ nhìn theo tầm mắt của cô, khóe miệng khẽ nhếch: “Này thật đúng là vui mừng. Trần Nhược Vũ, em thật có sáng ý. Em nói thử xem, người có tính tình vui vẻ đến mức nào mới có thể tìm được niềm vui trong chuyện này?”

“Vừa rồi dì rất vui mà.” Trần Nhược Vũ cảm thấy cô cần vì bữa tiệc đại chân giò này mà biện hộ

Mạnh Cổ nhếch môi cười, xoay người đi tiếp

Trần Nhược Vũ đuổi theo sau lưng anh “Anh cười cái gì, thật mà, mới vừa rồi dì ăn rất vui vẻ. Bà còn khen mùi vị rất tốt”

“Trần Nhược Vũ, em có biết là anh không thích gặm móng?” Mạnh Cổ không ngừng chân, hỏi

“Không biết” Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, phục hồi lại tinh thần liền biện minh: “Lần này em thật là vô cùng thành khẩn, ngày hôm qua em cố ý mua đồ ăn về làm. Đồ ăn chín bên ngoài bán đều có thêm hương liệu, không khỏe mạnh”

“Chẳng lẽ không phải vì bên ngoài bán đắt, mình làm thì tiện hơn sao?” Mạnh Cổ quay đầu lại, miệng cô liệt rồi, đáng tiếc ánh mắt cùng nụ cười đều bại lộ ý đồ của cô

“Cái này, dĩ nhiên cũng là một nhân tố quan trọng” Trần Nhược Vũ có chút tức giận. Cô giày vò nửa ngày, không đạt tới mục đích còn bị cười

Mạnh Cổ không nói, vẫn tiếp tục đi. Trần Nhược Vũ nhìn bóng lưng của anh, vẫn cảm thấy anh đang cười cô. Cô buồn buồn không vui, chợt phản ứng kịp, tại sao cô phải đi cùng anh, rõ ràng cảm số là có thể rút lui rồi

“Bác sĩ Mạnh, anh muốn đi đâu? Chuyện đó, em không làm phiền anh nữa. Anh đem số đưa cho em, em phải về từ trước”

Mạnh Cổ chợt dừng lại, xoay người nói với cô: “Qua cầu rút ván vậy sao? Dùng xong liền ném đi vậy à?”

Trần Nhược Vũ há to mồm, rất kinh ngạc, một lát sau nhỏ giọng trả lời một câu: “Có cần gán tội cho người khác vậy không?”

Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm nửa ngày, chợt thở dài. Xoay người đi tiếp, chỉ để lại câu: “Đi theo anh mới đưa số cho em”

Trần Nhược Vũ cau mày, đang yên bình lại muốn gì thế? Cô hôm nay mồm miệng lanh lợi, hoàn toàn phát huy tài nghệ làm anh phiền muộn rồi sao? Cô chạy hai bước đuổi theo anh, một đường đuổi theo đến xe: “Muốn đi đâu?”

“Ăn cơm”

Anh mở cửa xe, nhét cô vào xe

Chờ Mạnh Cổ ngồi vào ghế lái, vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Trần Nhược Vũ

“Sao?”

“Chính anh vừa mới nói ăn cơm là ý tưởng cũ rích mà.”

“Ý anh muốn nói là, muốn xin lỗi, cảm ơn đều phải gặp mặt, chỉ biết hẹn người ta ăn cơm thật không có ý mới. Anh bây giờ ăn cơm là giải quyết nhu cầu sinh lý, đói bụng rồi sẽ phải ăn cơm, cái này không cần mới mẻ, cần thực tế”

“Cái gì anh cũng nói được”

Mạnh Cổ giống như không nghe thấy cô nói thăm mấy điều bất mãn, vươn tay cho cô: “Lấy ra xem thử”

“Cái gì?”

“Kính hỉ mà em muốn tặng cho anh”

“Không có, chỉ còn lại hai cái” Trần Nhược Vũ ôm lấy hộp cơm

Mạnh Cổ với tay, không thu lại, đợi một hồi, Trần Nhược Vũ mới bất đắc dĩ đem hộp cơm đưa cho anh

Mạnh Cổ nén cười đem hộp cơm mở ra, nhìn chằm chằm hai cái chân, cuối cùng không nhịn được lại cười toét miệng

“Có gì đáng cười. Hộp cơm vốn dĩ rất lớn, nhìn qua rất ngon, hiện lại là ăn quan một lần mời nhìn tương đối đáng thương” Trần Nhược Vũ chợt nghĩ đến “Này, không phải là tại anh không thích ăn mấy thứ chân gà chân heo, nên mẹ anh mới vội vàng ăn hết đấy chứ?”

“Không, chính là vì bà thích ăn”

“À” Trần Nhược Vũ yên tâm “Vậy tại sao anh không thích? Món kho ăn rất ngon”

“Phiền toái” Ác bá tiên sinh vừa nói phiền toái vừa cầm hộp cơm đóng lại, để qua một bên

Không trả cô? Coi là nhận? Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, suy nghĩ có nên nói cho anh hiểu món chân giò này có ý nghĩ trọng đại, bày tỏ chấm dứt chuyện cô cắn anh, lại bày tỏ cô muốn cảm ơn hai lần anh giúp đỡ không?

Cô còn chưa nghĩ ra nói thế nào, Mạnh Cổ đã lái xe đi. Xe chạy nhanh trên đường nhựa, anh hỏi: “Mẹ anh với em tán gẫu cái gì?”

“Dì ấy nói anh cũng đi xem mắt” Trần Nhược Vũ vừa nói vừa lén nhìn anh

Mạnh Cổ gật đầu một cái

“Dì còn nói ba anh thích cô gái kia” Lại tiếp tục lén nhìn anh

Anh lại gật đầu

Trần Nhược Vũ không muốn hỏi anh có thích hay không, mà Mạnh Cổ đương nhiên cũng không chủ động nói.

Bên trong xe yên lặng mấy giây

Trần Nhược Vũ rất muốn mắng anh nói lòng vòng, trong lòng thầm mắng tên nam nhân chết tiệt lại giảo hoạt ấy mấy trăm lần. Mà Mạnh Cổ xoay đầu hướng về phía cô cười cười, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Trần Nhược Vũ ngồi thẳng, mắt nhìn phía trước, nghiêm túc nhìn đường “Sau đó mẹ Mạnh khen em làm món kho rất ngon”

Lúc này đến lượt Mạnh Cổ nhìn cô, Trần Nhược Vũ không biết

Một lát sau, Mạnh Cổ ho một tiếng, hỏi cô: “Còn em, gần đây có đi xem mắt nữa không?”

Trần Nhược Vũ len lén nắm lấy vạt áo, trong đầu do dự có nên nói láo không, có nên nói mình cũng đi xem mắt không, như vậy có phải sẽ có chút mặt mũi không?

“Hả?” Đợi không thấy đáp án của cô, anh lại hỏi tới

“Không có” Cô nhụt chí, thôi, mặt mũi cái gì chứ, cứ nói sự thật đi, nói láo bị vạch trần có mất thể diện hơn

“Đường tiên sinh với bạn trai cũ của em có phải cùng một loại không?”

Thật đúng vậy. Trần Nhược Vũ lúc này mới phát hiện ra, bọn họ nhìn qua đều là những người đàn ông sống thực tế “Có giống một chút”

“Cho nên em mới phát hiện mình vẫn ưa thích kiểu nam nhân này?”

Vấn đề này có chút sâu, cô phải suy nghĩ cẩn thận một chút

“Dù sao kinh nghiệm thảm bại của quá khứ đã thật sự chứng minh, loại người này thật không hợp với em” Trần Nhược Vũ giả vờ thoải mái không chấp nhất phát tay một cái “Cho nên loại người khác có thể thử một lần”

Nói như vậy sẽ không có lỗi. Vừa có thể làm cho anh an tâm, để cho hai bọn họ có thể thoải mái làm bạn bè, lại cho thấy tương lai của cô có rất nhiều khả năng, không có làm rớt giá trị con người của mình

Được, tương đối tốt

Trần Nhược Vũ đối với biểu hiện của mình tương đối hài lòng

Mạnh Cổ không nói chuyện nữa, hình như là chuyên tâm lái xe

Mở cửa xe ra, Trần Nhược Vũ phát hiện con đường này có chút quen, không lâu sau, cô mới phát hiện đây là đường về nhà mình. Cô quay đầu nhìn Mạnh Cổ một chút, gò má của anh anh tuấn đẹp trai, ngay lúc này cũng không có biểu cảm gì

Anh muốn mang cô đi đâu?

Đáp án dĩ nhiên là: Đưa về nhà

Tự nhiên buồn bực không lên tiếng, đưa cô về nhà!

Trần Nhược Vũ tròn tròn mắt

Không phải đi ăn cơm? Chẳng lẽ không phải muốn cùng cô ăn cơm? Chẳng lẽ anh vừa mới nói đi ăn cơm ý là chính anh đi ăn một mình?

Xe dừng ở dưới lầu nhà Trần Nhược Vũ, Mạnh Cổ nghiêng đầu nhìn cô, giống đợi cô xuống xe

Tâm Trần Nhược Vũ nổi giận, gạch chéo, gạch bỏ anh, là lại đùa bỡn cô sao? Cô mặt nhăn nhó, cầm túi xách, dùng sức mở

cửa xe

“Bác sĩ Mạnh, hẹn gặp lại!”

Cô gặp quý mới muốn gặp lại anh, cái con người hỉ nộ vô thường, tâm tình bất định, khốn kiếp

“Bùm” một tiếng, cô dùng hết sức đóng cửa xe anh lại. Tốt nhất là cái cửa này rớt xuống, để anh tốn tiền tu sửa, để anh đau lòng

Vòng qua đầu xe, cô đi lên lầu. Chợt nghe Mạnh Cổ gọi cô

“Trần Nhược Vũ”

“Cái gì!” Cô hung hăng quay đầu lại

“Em qua đây”

“Qua làm gì?” cô đứng im. Người này nói không chừng là muốn trêu tức cô vì cô đóng cửa xe anh

Cô không chịu đi qua, anh đã xuống xe đi tới

Mạnh Cổ đi tới trước mặt Trần Nhược Vũ, nhú mày nhìn cô. Cô cũng cau mày đáp trả

Anh chợt kéo tay cô, há mồm tiến tới dùng sức khế cắn (Thế mà ta còn tưởng là kiss cơ!!)

“A!” Trần Nhược Vũ vừa sợ vừa đau

Mạnh Cổ không lên tiếng, cắn xong rồi buông cô ra. Lên xe, liền đi mất

Trần Nhược Vũ thật lâu mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Tay vẫn còn đau, dấu răng rất rõ ràng

A, a, a! Trần Nhược Vũ thật muốn hét chói tai, tên khốn kiếp này, lấy món chân gà của cô còn cắn cô! Lừa gạt cô nói mang cô đi ăn cơm kết quả ném cô về nhà!

Chờ một chút!

Số khám bệnh! Số khám chỗ chủ nhiệm Lưu! Anh còn chưa đưa cho cô!

Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm con đường trước mặt, đem Mạnh Cổ nguyên rửa mười vạn lần

Khốn kiếp a!

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, chúng kiêu ngạo của bác sĩ Mạnh Cổ bắt đầu phát tác, mọi người lượng thứ

☆ **Chương 30**

Trần Nhược Vũ ở cửa ra vào tức đến hai phút. Sau đó móc điện thoại thô lỗ bấm số

Sĩ nhục mà, nhưng mà số khám bệnh lại không thể không lấy. Cô đã nói với Đường Kim Tài hôm nay đi lấy, không thể nói mà không giữ lời. Đây là vấn đề uy tín

Mạnh Cổ không nhận điện thoại. Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, anh đang lái xe, nghe điện thoại cũng không an toàn. Vậy thì thôi. Cô kìm nén bức bối, buồn buồn lên lầu về nhà

Đói bụng cả nửa ngày, kết quả đổi lại chỉ được có vậy. Trần Nhược Vũ quyết định sáng mai lại đi mua cả đồng kim châm, phải dùng sức mà găm xuống người Mạnh Cổ. Cô càng nghĩ lại càng đói, vì vậy đi nấu cho mình tô mì, làm ba quả trứng gà, tức giận cần phải bồi bổ một chút

Ăn mì xong, xem bên ngoài một chút, cảm thấy anh cũng đã lái xe về đến nhà, vì vậy lại gọi cho Mạnh Cổ

Lần này, Mạnh Cổ vẫn không nhận máy

Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, được rồi, lát nữa lại gọi lại

Cô đợi khoảng 15 phút, lại lấy điện thoại gọi lần nữa, vẫn không ai nhận

Cô đã nổi giận rồi. Cái người này đến cùng là có chuyện gì? Không lẽ cô lại đắc tội anh? Liền khiến anh nổi hỏa lớn như vậy, đến điện thoại cũng không nhận?

Anh càng không nhận, cô càng phải gọi

Qua 20 phút, Trần Nhược Vũ lại gọi lần nữa, vẫn không có người nhận. 10 phút sau lại gọi, vẫn là không ai nhận máy

Trần Nhược Vũ đem điện thoại tắt đi. Bắt đầu dùng sức mà dọn dẹp, cọ rửa soạt soạt căn phòng, cả căn phòng khách xinh đẹp trông như mới. Duy trì một lúc lâu, làm xong việc, lại nhìn đồng hồ, đã qua hơn một giờ, nhưng điện thoại vẫn không có ai bắt máy. Không nhận được lại gọi lại lần nữa, vẫn cứ không ai nhận

Trần Nhược Vũ ngồi trên salon thở, chợt có chút bận tâm

Mặc dù tính khí Mạnh Cổ hồng бет, miệng lại hư, nhưng anh lại rất có trách nhiệm, nghe điện thoại sẽ mắng chửi người cùng

châm chọc không có cái gì tốt, nhưng anh cũng sẽ không để người ta gọi điện đến điên cuồng cũng không bắt máy

Chẳng lẽ là anh đánh rơi điện thoại rồi? Trần Nhược Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút, khi ở trên xe cô còn thấy anh cầm điện thoại đặt ở vị trí của nó rồi. Vậy là lúc anh xuống xe, đã để quên điện thoại rồi

Nhưng anh cũng không phải người sơ ý như vậy

Trần Nhược Vũ bắt đầu suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng lo lắng. Không phải trên đường đã xảy ra chuyện gì chứ? Anh hiện tại có sao không? Không nhìn được, cô lại gọi lần nữa, điện thoại vẫn chỉ là những âm thanh “Ục, Ục”

Trần Nhược Vũ đứng ngồi không yên, cô kiểm chế hoảng hốt. nếu như anh không có việc gì, nhất định sẽ gọi lại cho cô

Cô phải đợi, đợi đến 11 giờ cũng không thấy điện thoại của Mạnh Cổ, trước đó cô cũng đã không đợi được mà gọi mấy lần, dĩ nhiên cũng không có kết quả. Lúc này, Lương Tư Tư về, vừa vào cửa liền kêu la: “Mới vừa rồi mình sợ muốn chết, ở trên đường đụng phải hai tên đua xe, thiếu chút nữa còn đụng vào chiếc xe taxi chở mình. Đi sát qua, còn suýt ngã xuống, thiếu chút nữa là muốn mất mạng. Tài xế cũng bị hù phải dừng ở ven đường một hồi mới dám tiếp tục đi. Tức chết mình rồi, hai tên khốn, mình rửa hân bắt lực, vĩnh viễn không cứng nổi, mình phải tắm ngay cho bớt sợ đây.”

Lương Tư Tư được an ủi rồi, còn Trần Nhược Vũ lại bị kinh động không yên. Xong rồi, xong rồi, Mạnh Cổ sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ? Cô thật sự không có biện pháp, gọi cho Doãn Tắc, hỏi anh có liên lạc gì với Mạnh Cổ không

“Có, tên kia bây giờ gọi điện thoại tới nói muốn tới chỗ anh ăn chực, nói hắn đang ở trên đường, sắp đến. Kết quả là giờ cũng không thấy đến”

Ở trên đường? Đó chính là sau khi anh đưa cô về gọi cho Doãn Tắc. Nhưng cuối cùng sao lại không đi?

“Vậy anh ấy không tới, sau đó thì sao?”

“Sau đó thì đương nhiên không tới a” (Câu trả lời đúng trót quót lun)

“Anh không hỏi thử chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Không có, Có thể hắn đổi chủ ý rồi? Anh đang bận, không chú ý lắm. Quán của bọn anh tùy tiện hắn muốn đến lúc nào thì

đến, có lúc cũng không có chào hỏi”

“Lúc tới không gọi đến, chẳng lẽ hẹn rồi cũng không tới, chuyện như vậy cũng không hỏi sao?”

Doãn Tắc bên kia hình như suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, liền hỏi: “Sao vậy? Mạnh Cổ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Nhược Vũ gấp đến không yên “Lúc chạng vạng em có gặp qua, anh ấy còn đưa em về. Sau đó em có gọi điện nhưng vẫn không có người nhận. Cả một đêm, cũng không biết như thế nào. Anh ấy nói muốn tới chỗ anh ăn cơm, cũng không đi, có phải thật có chuyện gì xảy ra không?”

“Em đừng gấp, sẽ không có chuyện gì đâu, anh tìm hẩn hỏi một chút”

Có lời này của Doãn Tắc, Trần Nhược Vũ yên tâm một chút, phương pháp Doãn Tắc tìm Mạnh Cổ chắc chắn hơn cô nhiều. Tối thiểu anh ấy cũng biết Mạnh Cổ thường đi đâu, hay liên lạc với bạn bè nào khác. “Tìm được anh ấy, cho em biết một tiếng được không?”

“Được. Em đừng lo lắng. Có tin tức liền báo cho em”

Hơn 10 phút sau, Doãn Tắc gọi điện thoại tới

“Tìm được hẩn rồi, không có việc gì. Chỉ là gặp lại bạn cũ đi quây rượu uống mấy chén, điện thoại lại để quên ở trong xe. Mới vừa rồi về nhà gọi lại cho anh rồi. Không có việc gì, em đừng lo lắng”

Nghe được lời này, trong lòng Trần Nhược Vũ cũng không biết là cảm giác gì, cô cảm ơn Doãn Tắc, cúp điện thoại, tâm tình thật không tốt

Cô giống như kẻ ngu lo lắng hết một đêm. Anh về gọi lại cho Doãn Tắc, nhưng không gọi cho cô. Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, nhìn chàng trai trong rừng đào một cái, dùng sức dẫm cái ót hẩn. Không gọi thì không gọi, cô cũng sẽ không thêm gọi nữa. Nếu cô mà còn để ý đến anh, cũng không cần mang họ Trần nữa.

Trần Nhược Vũ ở trong nhà hờn dỗi, Lương Tư Tư bên ngoài lại kêu “Phòng rửa tay hết nước rửa rồi a”

Trần Nhược Vũ “Pằng” một cái, xoay ngược điện thoại, ném lên giường, nhắm mắt làm ngơ. Cô cũng đi tắm, không cần an ủi, cô muốn phát hỏa!

Ở trong phòng tắm đang xả nước ào ào, chợt nghe được tiếng điện thoại kêu. Trần Nhược Vũ tắt nước, cẩn thận lắng nghe, thật là tiếng điện thoại cô kêu. Ý niệm hiện lên đầu cô đầu tiên chính là: Vẫn phải để ý Mạnh Cổ, nếu không anh ta không thềm đưa sổ khám bệnh cho cô thì phải làm sao?

Có lý do đầy đủ như vậy, chuông điện thoại lại đang reo, Trần Nhược Vũ chỉ sợ đối phương cúp máy, quấn khăn quanh mình liền chạy vào phòng. Lương Tư Tư từ trong phòng mình thò đầu ra, nhìn thấy Trần Nhược Vũ như vậy, liền giật mình

Trần Nhược Vũ không để ý tới cô, vọt vào trong phòng, đóng cửa, bổ nhào lên giường, bắt điện thoại

“Alo” Thanh âm đi ra, cô phát hiện mình có chút thở gấp

“Trần Nhược Vũ” Quả nhiên là tiếng Mạnh Cổ. Trái tim của Trần Nhược Vũ cũng nhảy gấp.

“Em tìm anh?”

Đây không phải là nói nhảm sao? Ác bá tiên sinh, giọng điệu của anh còn hơn cô một chút

“Anh ở đâu?” Mặc dù không mặc y phục, nhưng Trần Nhược Vũ phát hiện mình tương đối có khí thế

“Dưới lầu nhà em”

“Cái gì?” Cô nhất thời sửng sốt. Theo bản năng muốn mở cửa sổ ra xem một chút, vừa muốn hành động lại giật mình bản thân không mặc gì, lại rụt vai trở lại

“Em không phải là muốn tìm anh sao? Cho nên anh liền tới”

Vì vậy mà tới? Trần Nhược Vũ xoay quanh, quá bất ngờ

“Em xuống đây đi” Không đợi cô nghĩ kỹ nên ứng đối thế nào, Ác bá tiên sinh hạ chỉ thị

“Anh chờ em!” Trần Nhược Vũ cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói, rất có khí thế nói một câu, sau đó cúp điện thoại, hộc tốc mở tủ tìm đồ mặc

“Ai nha, chật quá, cái này sao lại nhỏ như vậy. Mặc kệ mặc kệ, thích hợp là được” Cô quá nôn nóng, lăm bằm lầu bầu, tiện tay cầm cái bra liền siết người lại, không còn kịp chọn trang phục, liền chụp đại món đồ, mặc quần dài, mang dép đi ra ngoài

Lương Tư Tư lại thò đầu ra, nhìn Trần Nhược Vũ cuống cuống ra cửa, tiếp tục kinh ngạc

Trần Nhược Vũ vào thang máy mới tổ chức lại ngôn ngữ bản thân, nghĩ tới một hồi nên nói cái gì với gã xấu xa đó. Có nên

chất vất anh ta đi đâu? Tại sao không nhận điện thoại? Được rồi, được rồi, không nên hỏi. Hỏi thì có vẻ quá ân cần, nếu anh ta nói “Mắc mớ gì tới em” mặt của cô còn biết để đâu...

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ được lời nói có trí tuệ nào. Thang máy rất nhanh đã đến lầu một, cô cảm thấy tốc độ thang máy sao lại nhanh vậy

Cô rầu rĩ mang dép chạy ra ngoài, liếc mắt thấy xe Mạnh Cổ dừng bên lề, mà anh tựa trên sườn xe, cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ gì

Trần Nhược Vũ đã xuống, ho nhẹ một cái, trấn định tâm tình, từ từ đi tới

Mạnh Cổ nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu, thấy cô xuống, chợt cười.

Cười cái gì mà cười, trong tâm Trần Nhược Vũ oán giận, nghĩ câu nói đầu tiên là nói anh mang sổ khám bệnh ra đây. Nhưng khi cô đến gần, lại ngửi thấy mùi rượu trên người anh

“Anh uống rượu?”

“Ừ” Anh gật đầu

Cô liền nổi giận “Bành Bạch”, hai tay dùng sức đánh trên tay anh “Uống rượu còn dám lái xe, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Anh không tránh, cũng không cãi lại. Anh nhìn cô, mắt lóe sáng

Nhìn cái gì? Say rượu lái xe chẳng lẽ còn muốn lý luận? Cô hung hăng, càng nghĩ càng giận, hiện tại tỷ lệ tai nạn xe cộ cao như vậy, anh còn không biết thương tiếc chính mình

“Trần Nhược Vũ, anh còn chưa ăn cơm” Anh đột nhiên nói

Cô cau mày: “Anh không phải gặp lại bạn cũ đi quây rượu rồi sao? Sao còn chưa ăn tối?”

“Chỉ là cùng nhau ngồi, còn chưa ăn gì” Anh nói thật thà, nghe có chút đáng thương (*Ta thật sự nghi ngờ cái đáng thương này*)

“Vậy... ” Cô lập tức mềm lòng “Em đi nấu gì cho anh ăn”

“Lương Tư Tư ở nhà, đã trễ thế này, cũng không tiện” Anh lắc đầu

Đúng là có chút không tiện, Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút. “Đầu đường có quán ăn nhỏ, mở rất khuya. Anh nhanh đi ăn chén mì hoành thánh lót dạ trước”

“Không muốn ăn” Anh lại lắc đầu

Cô tức giận “Pằng” muốn cho anh một cái tát, lần này lại đánh tay kia “Bụng rỗng uống rượu thì được, nghiêm chỉnh ăn cơm lại không muốn ăn” *(Câu này nghe wen wen, hình như mẹ hay trách ba câu này lắm ấy)*

“Vậy cũng được Anh xoay người lên xe “Lên xe”

“Lên xe làm gì!” Cô lại tức, dùng sức kéo anh “Còn dám lái xe. Đi bộ đi!” Kéo tay anh, kéo anh ra ngoài “Cũng không phải quá xa, anh đi một chút, giảm bớt mùi rượu”

Anh không vì cô lôi kéo mà giãy ra, cũng rất phối hợp đi sát cô

Bàn tay của anh mạnh mẽ thật, Trần Nhược Vũ đang lôi kéo người nào đó, chợt có phản ứng, có chút đỏ mặt, không thể làm gì khác hơn là vội nói: “Anh uống say sao?”

“Không có”

“Uống bao nhiêu?”

“Không đếm, không nhiều lắm”

“Là bạn thế nào mà cơm cũng không ăn đã đi uống rượu?”

Anh không lên tiếng, Trần Nhược Vũ quay đầu lại nhìn anh một cái, suy nghĩ một chút hình như bản thân có hơi lố mắng. Bạn kiểu gì cô cũng không cần phải biết, vấn đề này hình như quá riêng tư rồi

Cô cho là anh không trả lời, thế nhưng anh lại nói: “Một người bạn không muốn gặp lại”

“Nha” xem đi, quả nhiên là không nên hỏi. Không muốn gặp, vậy không phải là bạn anh.

“Trần Nhược Vũ, vốn là tâm tình anh không tốt lắm, nhưng ngồi trên xe, thấy có người gọi cho anh đến 19 cuộc, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình không tệ”

Trần Nhược Vũ cứng đờ. 19 cuộc? Là cô sao?

Đến 19 cuộc lận sao?

Tác giả có lời muốn nói: chương này quá độ, tương đối lợi hại cũng hơi chậm. Thả thêm một chút nhân vật, có lẽ mọi người đoán được là ai

☆ **Chương 31**

Trần Nhược Vũ cảm thấy mặt có chút nóng. Cô đi nhanh hơn, muốn tiến lên phía trước, lại phát hiện thấy tay mình còn nắm tay của Mạnh Cổ. cô mượn cơ hội buông tay ra, quay đầu lén liếc nhìn Mạnh Cổ. Có lẽ là do uống say, anh cười lười biếng, có chút thích ý, cũng có chút buông lỏng

Trần Nhược Vũ then quá hóa giận “Anh không cách nào nói được rồi. Nếu là em, thấy mình hại bạn lo lắng, thì sẽ gấp gáp đến đau lòng muốn chết rồi, làm sao còn có bộ dạng giống anh, còn đắc ý! Có cái gì mà đắc ý?”

Cô hung hăng, Mạnh Cổ không để ý, chỉ “Hừ hừ” hai tiếng, nói tiếp: “Ý em nói, giống như em lần trước, bỏ điện thoại, trốn trong bệnh viện khiến ai cũng không tìm được? Làm bạn bè lo lắng, em liền đau lòng chết?”

Trần Nhược Vũ nghẹn lời, con người này lôi chuyện cũ ra còn lật rất lưu loát

“Em đã nói với anh, em gọi những cuộc điện thoại kia tìm anh là có chuyện đứng đắn”

“Ừ” Anh gật đầu, lười biếng đi bên cạnh cô

“Anh quên đưa sổ khám bệnh chỗ chủ nhiệm Lưu cho em rồi”

Mạnh Cổ hình như có chút sững sờ, nhưng cũng gật đầu rất nhanh: “A, là vậy sao?”

“Đúng, chính là như vậy” Trần Nhược Vũ cuối cùng cũng tìm được đề tài tốt. “Anh mau đưa sổ khám bệnh cho em, tránh lát nữa lại quên. Em cũng đã nói với Đường Kim Tài tiên sinh, nếu không đưa sổ khám bệnh, thì thật ngại”

Mạnh Cổ chợt bước nhanh hơn, Trần Nhược Vũ chân ngắn, không thể làm gì khác là tăng nhanh bước chân theo anh “Bác sĩ Mạnh, bây giờ anh đưa em liền đi”

“Để ở trên xe rồi, một hồi cầm về”

Trần Nhược Vũ bĩu môi, Mạnh Cổ nhìn vẻ mặt cô, ra vẻ muốn trở về “Được rồi, được rồi, không ăn nữa, giờ liền trở về lấy cho em”

“Ai...” Trần Nhược Vũ nhìn, đã đi xa như vậy rồi, không ăn cơm làm sao được, vội vàng kéo anh lại: “Được roofi+, anh làm gì hẹp hòi như vậy, ăn xong rồi về lấy”

“Vậy em nhớ lấy” Mạnh Cổ bày ra bộ dạng em quên cũng không nên trách anh, chọc cho Trần Nhược Vũ muốn đánh anh Đến đầu đường, quán ăn kia lại không mở cửa

Trần Nhược Vũ há hốc mồm. Mạnh Cổ nhìn cô không nói lời nào, chỉ cắn cắn môi: “Em không biết hôm nay họ không mở cửa a, bình thường ngày nào cũng mở”

“Vận số anh thật tốt” Mạnh Cổ chau chau mày, sờ sờ dạ dày

“Này, đầu phố có một cửa tiệm MacDonald, hình như cũng là mở cửa 24/24, chúng ta lại đi ra đó một chút”

“Bao tử đau, muốn ăn mì nóng”

“Bao tử đau lại còn uống rượu” Trần Nhược Vũ rất muốn mắng anh đáng đời, cô nghĩ thì thế, nhưng vẫn là đem lời nói nuốt về

Mạnh Cổ không biết tỉnh, lại còn nhìn cô, khiến Trần Nhược Vũ nhớ tới lo lắng đêm nay, giận nhưng không thể làm gì, đã vậy còn nghiêm túc giúp anh nghĩ nơi nào có bán mì, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không ra

“Đã trễ như vậy, em không biết gần đây còn chỗ nào bán mì nóng không. Nếu không về nhà em nấu anh ăn. Em nói trước với Tư Tư, như vậy được không?”

“Không được. Hơn nửa đêm, anh lại chạy tới nhà em là có ý gì?. Cô ấy lại mặt áo ngủ trong suốt lượt qua lượt lại trước mặt, anh sẽ là ăn không được còn phun ra nữa. Không đi”

Người này nói mấy lời thật khó nghe. Trần Nhược Vũ bất đắc dĩ, mặc dù Tư Tư thích mặc áo ngủ trong suốt, nhưng cũng sẽ không quá đáng đến như vậy, hơn nữa...

Được rồi, trong đầu Trần Nhược Vũ thật hiện ra hình ảnh Mạnh Cổ đang ăn mì, Tư Tư lại mặc đồ ngủ trong suốt đến gần, sau đó cô lại đứng ở bên cạnh nhìn tình huống lúng túng này

Được rồi, được rồi. Tùy anh đi

“Vậy anh về nhà mình ăn thôi”

Trần Nhược Vũ chưa nói xong, một chiếc taxi đi qua. Mạnh Cổ ngoắc xe, kéo cô “Anh biết chỗ nào có bán mì, đi một chút, anh dẫn em đi”

Không nói lời nào, anh liền nhét cô vào xe, lên đường

Trần Nhược Vũ qua một hồi lâu mới lại phản ứng, cô bị bắt cóc rồi

Trần Nhược Vũ bị kéo đến một quán rượu nhỏ kiểu Nhật. Mạnh Cổ nói bên trong có mì kéo rất ngon cùng mấy món ăn,

nhưng anh không có gọi mấy món này, chỉ gọi sushi cùng ít thanh rượu

“Anh còn uống rượu!” Trần Nhược Vũ thấp giọng cảnh cáo anh

“Thanh rượu chứ không phải rượu”

“Có một chữ rượu thì chính là rượu”

“Trường đảo Bằng Trà còn không phải là trà sao?”

“Anh sao lại nói đến trường đảo Bằng Trà rồi, hiện tại chúng ta nói là thanh rượu! Nó chính là rượu!” Trần Nhược Vũ lại muốn hung hăng rồi

“Được rồi, nó là rượu” Mạnh Cổ dựa vào ghế “Nhưng anh muốn uống”

Trần Nhược Vũ trừng anh, trợn mắt nhìn một lúc lâu cũng chỉ nặn ra một câu: “Tí không cho phép lái xe, anh thuê xe về”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, chợt cười cười: “Được”

“Giao chìa khóa ra đây” Cô phất tay, canh chừng nghiêm ngặt, tránh một hồi anh thừa dịp cô về nhà lại lén lái xe về

Lần này Mạnh Cổ cười ra tiếng, anh móc chìa khóa ra, đặt trong lòng bàn tay cô

Cô bĩu môi, thu chìa khóa xe, sau đó vươn tay: “Đưa em tiền xe, nếu không một hồi anh chạy mất, em không có tiền ngồi xe về nhà”

Mạnh Cổ cười ha ha, lần này dứt khoát móc ví ra, để trong tay cô

Trần Nhược Vũ nhận lấy ví tiền, lấy ra tờ tiền giấy, đem những thứ khác trả lại toàn bộ “Đây không phải là anh cho em mượn, là anh kéo em tới, cho nên anh phụ trách đưa em về, tiền xe này là anh trả”

“Ừ, đúng” Mạnh Cổ vẫn cười, không phản bác

Anh nói như vậy, Trần Nhược Vũ lại có chút ngượng, nói thêm: “Vốn chính là vậy”

“Anh lại không có nói không phải”

Trần Nhược Vũ trừng anh, thật hối hận hôm nay cô lo lắng cho anh

Mạnh Cổ đang cười, nhìn cô không nói lời nào. Mà cô bất chợt cũng không biết nói cái gì cho phải, cứ như vậy yên tĩnh

Đang có cảm giác xấu hổ, rượu được mang lên

Mạnh Cổ rót hai chén, đem một ly đầy đẩy tới trước mặt cô. Cô lại nói: “Đau bụng cũng đừng uống lúc bụng rỗng... chờ ăn xong rồi hãy uống”

“Trần Nhược Vũ, em có em nhỏ sao?”

Trần Nhược Vũ sửng sốt “Sao anh biết?”

“Em quản rất nhiều”

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ lên, không nói gì nữa. Mạnh Cổ cũng ngoan ngoãn nghe lời, không động đến chén rượu đó

Anh không uống rượu, vì vậy anh chỉ nhìn cô. Trần Nhược Vũ bị nhìn, mặt lại càng đỏ, lại hối hận, không bằng cô cứ để anh uống rượu đi. Tiệm này đã xảy ra chuyện gì vậy, sao mang thức ăn lên chậm như vậy?

Cô đang muốn lấy cớ đi toilet tránh một chút, Mạnh Cổ lại nói: “Trần Nhược Vũ, bạn trai cũ đem em quảng đi, em hận hấn không?”

Cpp suy nghĩ hồi lâu: “Không phải là không hận. Cũng không quan hệ, lúc đó uống phí hận hấn làm gì chứ?”

“Nếu như hấn trở lại tìm em, em sẽ làm gì?”

“Không nghĩ qua”

“Bây giờ suy nghĩ một chút”

Cô suy nghĩ, sau đó đáp; “Không biết, không xảy ra liên không muốn nghĩ tới”

“Em thích hấn ở chỗ nào?”

“Thật ra anh ta cũng không tệ, đối với người khác rất khách khí, làm việc rất nghiêm túc, cũng rất kiên nhẫn”

“Em là thích loại version 1 này sao?”

“Không thích sao lại cùng hấn ở chung một chỗ, khi đó em còn tính tới kết hôn”

“Hấn còn không cần em, em không đánh hấn?”

“Không có, khi đó là đặc biệt khổ sở, lại có vài việc xảy ra. Chờ tới thời điểm em cảm thấy khó chịu, đã không còn muốn để ý tới nữa. Sau đó, em liền chuyển tới đây”

Sushi cùng ít thức ăn cũng được đưa lên. Trần Nhược Vũ thúc giục Mạnh Cổ ăn mau một chút. Mạnh Cổ đưa đũa cho cô, để cô ăn sushi cùng ít thức ăn

Trần Nhược Vũ không nghĩ cô cũng có phần, có chút cao hứng, suy nghĩ một chút, coi đây như là bồi thường

“Có ăn liền cao hứng?” Mạnh Cổ nhìn nét mặt vui vẻ của cô:
“Em buổi tối ăn gì rồi?”

“Nấu mì ăn. Em còn ở cửa lâu mắng anh 2 phút”

Mạnh Cổ bật cười, suýt thì bị sặc: “Mắng anh cái gì?”

“Không nói với anh” bỏ hai miếng sushi vào miệng, tâm tình cô rất tốt, một ly thanh rượu, mùi rượu nhàn nhạt, cũng không tệ lắm, cô đem một ly uống cạn (Cái ly uống rượu bé tí ấy bạn nhé!!!)

Mạnh Cổ nghĩ thật đói bụng, hai ba miếng liền đem tô mì ăn sạch, bắt đầu dùng bữa uống rượu

“Anh thì sao? Nếu bạn gái trước tìm anh, anh sẽ nói gì?”

“Anh cho là sẽ nói rất nhiều, nhưng kết quả lại không nói gì”

Trần Nhược Vũ sững sốt, anh nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ anh thất hứa với Doãn Tắc, thất thường quên cầm điện thoại, chính là bởi vì gặp được bạn cũ chính là bạn gái cũ?

Trần Nhược Vũ không ngừng uống hớp rượu định thần

“Cô ấy muốn cùng anh hợp lại?”

“Có ý này, nhưng không trực tiếp như vậy, chỉ nói muốn làm bạn” Mạnh Cổ biết cô đoán được tối nay anh gặp ai, thật cũng không kiêng dè đề tài này

“Vậy anh nói sao?” Lỗ tai Trần Nhược Vũ dựng đứng thẳng tắp

Mạnh Cổ chợt cười một tiếng: “Không nói cho em biết.”

Hừ. Trần Nhược Vũ lườm anh một cái

Nhưng thật sự rất hiếu kỳ nha. Cô không nhịn được hỏi: “Lúc đầu tại sao cô ấy lại chia tay với anh”

Cô cho là anh chắc lại nói: “Không nói với em”, không nghĩ tới lần này anh lại sẵn khoải đáp: “Gia đình cô ấy cùng gia đình anh không giống nhau, cô ấy không có cảm giác an toàn. Khi đó cả hai đều học ở viện y học, cô ấy thiếu học phí, phải làm thêm đến hai việc, ngày nghỉ cũng không về nhà, tiết kiệm lộ phí, còn làm ra tiền, như vậy mới có thể thuận lợi tốt nghiệp. Anh khi đó thật rất thích cô ấy, cô ấy là nữ sinh xinh đẹp nhất trường, anh đưa tiền, cô ấy không cần, chỉ hàng ngày cùng anh ăn cơm, tiết kiệm được tiền cơm. Cô ấy đi học cũng rất cố gắng, hàng năm đều giành học bổng, cự tuyệt tất cả trợ giúp về kinh tế, cô ấy nói không phải bởi vì anh có điều kiện tốt mới đi chung với anh”

Trần Nhược Vũ nghe rất nghiêm túc, cô nhớ tới nữ sinh đơn thuần vì điều kiện bên ngoài của Mạnh Cổ mà mù quáng theo đuổi anh, chẳng lẽ là vì chịu ảnh hưởng bởi chuyện này?

“Anh nghĩ, sau đó cô ấy đòi chia tay, cũng là để chứng minh điều này. Cô ấy nói gia đình cả hai chênh lệch nhau quá nhiều, gánh nặng gia đình của cô ấy rất nặng, cô ấy cảm thấy hai người không thể ở chung lâu dài. Hơn nữa, khi đó cũng có nhiều người nói bóng gió xung quanh, nói cô ấy dính vào anh là vì điều kiện gia đình. Cô ấy đặc biệt để ý đến điều kiện gia đình, mà anh rất ghét cô ấy để ý, cho nên thường hay gây gổ”

Xem là cá tính của cả hai người họ đều rất mạnh. Trần Nhược Vũ thở dài, thật ra thì môn đăng hộ đối cũng có đạo lý của nó. Càng yêu nhau sẽ càng tự ti. Trên Tivi có diễn, cái gì mà xứng với không xứng, lại còn bị người lớn ngăn cản...

“Này, bác sĩ Mạnh, trong nhà anh có viết chi phiếu không, nói phải trả bao nhiêu tiền, cô mới vừa lòng rời khỏi con tôi” Cô bắt trước diễn viên trên truyền hình, bày ra chi phiếu đầy tiền

“Em xem film quá nhiều rồi”

“Rất có thể, trong tiểu thuyết cũng có viết, loại này có rất nhiều, chẳng lẽ anh không hỏi cô ấy, có nổi khổ tâm gì”

“Ba mẹ anh không rảnh rồi viết chi phiếu kiểu đó. Chuyện khổ tâm như vậy, làm chuyện thương tổn người khác như thế đâu, cô ấy cũng không than khổ, không có gì đáng để đồng tình”

Trần Nhược Vũ cau mày, có chút không đồng ý

“Năm đó cô ấy có nói, đợi tới lúc có thể cùng anh sống vai, lúc đó mới là thời điểm chân chính ở bên nhau” Mạnh Cổ ngẫm nhìn cảnh bên ngoài, hình như đang chìm trong ký ức. “Anh rất cố gắng vẫn hồi, anh nghĩ mãi cũng không ra chuyện đó có vấn đề gì, cô ấy chỉ là đem kiêu ngạo của mình đặt trên tình cảm hai người, đem tâm ý của anh đạp dưới đất. Sau đó lại nói uất ức cùng bất đắc dĩ. Sau khi tốt nghiệp, về quê làm bác sĩ, mà anh ở lại đây, cả hai liền chia tay”

Mạnh Cổ lại uống thêm một ly rượu, một hộp sạch sẽ

“Trần Nhược Vũ, khi đó anh lĩnh hội ra được một chuyện”

“Là chuyện gì?”

“Người không rơi lệ mới là đáng thương nhất.”

Mạnh Cổ lại uống thêm một ly, Trần Nhược Vũ đem ly mình đưa tới, uống cùng anh

“Hôm nay, anh muốn lái xe tới chỗ Doãn Tắc. Lúc em gọi cho anh, đang ở khúc ngoặt nên không có nhận. Chờ qua đầu đường, dừng xe bên kia, đang muốn trả lời điện thoại của em, liền thấy cô ấy đứng ở ven đường, sau đó cô ấy cũng thấy anh, đi tới, gõ cửa sổ xe anh” Mạnh Cổ dừng một chút “Cô ấy cũng không thay đổi gì, vẫn xinh đẹp như vậy”

“Sau đó hai người đi uống rượu?”

“Đúng” Mạnh Cổ gật đầu “Cô ấy lên xe, đến quán bar Liễu gia, nói lâu ngày gặp lại, nên uống một chút”

“Vậy là anh đi sao?” Giọng Trần Nhược Vũ khi dễ anh không có chí khí

Mạnh Cổ cười cười: “Tại sao không đi? Anh muốn nghe thử cô ấy muốn nói gì”

“Cô ấy nói gì vậy?”

“Cô ấy nói cha cô ấy qua đời, trong nhà thiếu tiền thuốc, cô học xong thạc sĩ liền đến thành phố A công tác, chăm sóc mẹ. Cô ấy nói mình đã thay đổi, có tư cách sánh vai cùng anh”

Đây rõ ràng là ám hiệu, Trần Nhược Vũ rất không thoải mái “Vậy anh nói sao?”

“Anh nói với cô ấy, cô ấy thay đổi không lẽ anh không thay đổi? Đợi đến lúc cô ấy tìm tới, anh đã đi xa rồi”

“Cô ấy lại nói thế nào?”

“Cô ấy không nói gì, chỉ là chứa chan nước mắt, đầm đìa đáng yêu”

“Đàn ông các anh thật là kém cỏi, thấy nữ nhân xinh đẹp chảy nước mắt đã cho là đầm đìa đáng yêu” Trần Nhược Vũ bĩu môi

Mạnh Cổ muốn nói gì đó. Trần Nhược Vũ chột lớn tiếng nói: “Chờ một chút, chờ một chút”

“Cái gì?”

“Cô ấy thấy anh lái xe, muốn cùng anh hợp lại, lại dẫn anh đi uống rượu lại còn lái xe. Đây không phải là muốn anh đụng chết người thì cũng là muốn anh ngồi tù!” Trần Nhược Vũ rất tức giận

Mạnh Cổ sững sờ, sững sờ đến nửa ngày cuối cùng vỗ trán cười: “Trần Nhược Vũ, em rốt cuộc có biết trọng điểm ở đâu không hả?”

“Chuyện này rất nặng! Là trọng điểm đó!”

Edit nói: bản chất mê gái của Mạnh Cổ bị phát giác!!!!

☆ **Chương 32**

Mạnh Cổ nhìn chăm chăm Trần Nhược Vũ một hồi lâu

Trần Nhược Vũ tự rót cho mình ly rượu, làm một hơi, sau đó hỏi: “Vậy anh cảm thấy trọng điểm là cái gì?”

“Trọng điểm là, mối tình đầu của anh quay trở lại, thông báo với anh rằng cô ấy muốn hợp lại” Mạnh Cổ lắc ly rượu nhỏ, cũng không biết bản thân đang suy nghĩ gì

“A. đúng rồi, như vậy cô gái đi xem mắt kia thì không thể có hy vọng rồi”

“Trần Nhược Vũ, có phải em lại lạc đề rồi không?”

“Đâu có lạc đề? Đây là nội dung chủ yếu, phản ánh tư tưởng trung tâm mà. Anh đối với tình cũ nhớ mãi không quên, chẳng lẽ còn muốn vui với người mới?” Ngữ điệu của Trần Nhược Vũ có chút cao, lườm anh một cái, tràn đầy khi dễ.

“Anh không có nói anh đối với tình cũ nhớ mãi không quên”

“Ý là, anh thích người mới xem mắt?”

“Anh cũng chưa từng nói có ý tứ gì với đối tượng xem mắt”

“Thôi đi, anh thật là con người khó phục vụ”

“Trong đầu em chỉ có một đồng lộn xộn lung tung mới nói anh khó phục vụ” Mạnh Cổ nhét một miếng sushi vào miệng, nuốt xuống mới nói hỏi cô: “Trần Nhược Vũ, lúc đó tại sao em lại theo đuổi anh?”

“Anh đẹp trai đó, bộ dáng bên ngoài, em bị sắc đẹp làm mê mẩn” Trần Nhược Vũ giành lấy một khối sushi, vì mình cùng anh có thể thản nhiên tán gẫu, cảm thấy thật vui vẻ. Nhìn đi, cuộc đời cô cũng có thời điểm thoải mái như vậy

“Đẹp hơn bạn trai cũ của em?”

“Đúng. Bác sĩ Mạnh cao hơn anh ta, nghề nghiệp cũng thể diện hơn, tiền kiếm được chắc chắn cũng nhiều hơn. Tổng hợp lại, bác sĩ Mạnh, điểm số của anh cao hơn anh ta” Cô sảng khoái nịnh hot, nhưng Mạnh Cổ lại nhếch miệng

“Em bây giờ là bắt đúng trọng điểm rồi”

“Cắt” Cô lại khi dễ anh “Trọng điểm là em còn cùng hần nói qua lời yêu đương, nhưng cùng anh thì không có” Giọng nói giống như muốn cùng Mạnh Cổ ăn thua đủ.

Mạnh Cổ nhướn lông mày, còn chưa lên tiếng đã bị cô ngăn trở: “Chờ một chút, chờ một chút, không cần nói với em chúng ta không có nguyên nhân yêu nhau, vấn đề này quá sâu sắc rồi, không đáng để thảo luận”

“Em chỉ có tiền đồ như vậy” Đến phiên Mạnh Cổ khi dễ cô “Làm sao em không vượt qua số phận, chuyển bại thành thắng chứ?”

“Đừng khích lệ em” Trần Nhược Vũ rót ly rượu, làm một hớp. “Loại người như em rất dễ bị kích động, một khi em mà kích động thì anh chịu không nổi đâu được. Đến lúc đó người bạn gái trước khóc lóc kể lể gặp phải kình địch

Đến lúc đó, bạn gái trước khóc lóc kể lể gặp phải tình địch, là sợ anh bạn rận không hết”

Mạnh Cổ cười haha, cười không ngừng đến ra cả nước mắt

“Trần Nhược Vũ, bỗng nhiên cảm thấy quen được em thật tốt”

“Đúng đó. Đúng đó. Anh đã được phúc. Nên đối xử với em tốt một chút, đừng cả ngày hung hăng nói mấy lời khó nghe dễ tổn thương, làm tổn thất tình bè bạn, anh nhất định sẽ hối hận. Đến lúc đó, ai sẽ giống em nói mấy lời dễ nghe, trong lòng xem anh như người bỏ đi, cùng anh tìm trọng điểm”

Mạnh Cổ vừa ăn vừa cười, hỏi: “Bạn trai cũ của em có hối hận sao?”

“Ừ, chắc chắn” Trần Nhược Vũ dùng sức gật đầu “Hắn chắc chắn là hằng đêm đều dấm ngực than trời. Thật hy vọng hắn đã ngực đến mức đau tim phải vào bệnh viện luôn”

Mạnh Cổ không nhịn được cười “Em nguyên rửa anh ta như thế, lại còn nói không hận?”

“Vậy anh hằng ngày đều tùy tiện để rửa em thì sao, chẳng lẽ anh hận em?”

Trần Nhược Vũ dạo này phản ứng rất nhanh, mồm miệng lanh lợi. Mạnh Cổ giương mắt nhìn cô, thấy hai mắt cô tỏa sáng, gò má phấn xinh đẹp, không khỏi cười hỏi: “Say rồi sao? Trần Nhược Vũ?”

“Không có. Thanh rượu không phải rượu, làm sao say?” Cô đáp, phóng khoáng khẳng định

“Có chữ Rượu thì chính là rượu”

“Trường đào Băng Trà còn không phải là trà sao?”

Mạnh Cổ không nói, anh đợi một hồi, lại tiếp: “Đối thoại của chúng ta lại bắt đầu không có dinh dưỡng rồi”

“Không đâu, em chỉ cảm thấy rất có ý nghĩa mà” Trần Nhược Vũ chống cằm, lại chuẩn bị tự mình rót một ly rượu.”Bác sĩ Mạnh cảm thấy buồn bực sao,vậy tiếp tục đổi đề tài. Mẹ anh thích bạn gái đầu tiên của anh không?”

“Bà ấy nói cô ấy quá mạnh, anh sẽ rất vất vả”

“Mẹ anh thật thương anh” Trần Nhược Vũ rất hâm mộ. “Cô gái không đủ kiên cường, không chịu nổi khổ, thì dì lo lắng anh khổ cực,con gái mà quá mạnh mẽ lợi hại thì dì cũng lo lắng anh cực khổ. Sao bà lại không nghĩ mấy cô đó ngày ngày bị anh tàn phá tinh thần cũng sẽ rất đáng thương. Bác sĩ Mạnh, mẹ anh thật thiên vị”

“Bà ấy là mẹ anh, không thiên vị anh thì còn ai nữa?”

“Em cũng rất muốn có người như vậy thiên vị em. Cho dù có đạo lý hay không, bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần có người đối với em không tốt là không được. Đối với những người nói xấu em, liền giận dữ cãi lại, nó là con gái tôi, tôi không thiên vị nó thì còn thiên vị ai?”

Mạnh Cổ nhìn cô một chút, hỏi: “Quan hệ với người nhà không tốt sao?”

Cô lắc đầu một cái: “Là em không có tác dụng, không đạt tới kỳ vọng của họ, còn nói láo lừa gạt họ, làm bọn họ thất vọng. Bác sĩ Mạnh, em thật là hồng bét rồi, dường như chưa có gì làm mình cùng người nhà kiêu ngạo”

Mạnh Cổ không nói lời nào, giơ tay đem miếng sushi cuối cùng bỏ vào miệng, sau đó phát hiện mình bị tròng

Trần Nhược Vũ chậm một bước, không cướp được miếng sushi, vì vậy đem ít đồ cuối cùng trên bàn rót toàn bộ vào chén mình “Bác sĩ Mạnh, anh cùng hộ sĩ Điền là quan hệ thế nào?”

“Quan hệ của bác sĩ cùng hộ sĩ”

“Quan hệ thật tốt a”

Mạnh Cổ gõ gõ đầu cô: “Đầu em là chứa cái gì trong đó hả?”

“Đầu”

“Tự mình cải chính, bác sĩ cùng hộ sĩ là quan hệ thế nào?”

“Chính là quan hệ giữa bác sĩ Mạnh và hộ sĩ Điền”

“Đừng có mượn rượu giả điên” Mạnh Cổ cảnh cáo cô

Trần Nhược Vũ gõ gõ lên trên mặt bàn, cười cười, đằng hoàng
“Quan hệ đồng nghiệp. Nhưng người khác nói hai người rất tốt,
rất xứng đôi”

“Cái dạng gì mới gọi là xứng?”

“Trai xinh gái đẹp, môn đăng hộ đối, bác sĩ cùng bác sĩ, hộ sĩ
cùng hộ sĩ, giàu có đẹp trai cùng xinh gái sang trọng”

Mạnh Cổ không lên tiếng, anh lẳng lẳng dùng bữa, uống rượu
Thật ra thì xứng cùng không xứng, người nào còn cần nói mới
hiểu

“Bác sĩ Mạnh, bây giờ chúng ta là bạn tốt, bạn thân, cũng có
thể ngồi một chỗ bày tỏ tâm sự, cho nên nếu có người khi dễ em,
anh nhất định phải giúp em. Miệng anh xấu xa như vậy, nói
chuyện khó nghe như vậy, gây gỗ nhất định thắng”

“Trần Nhược Vũ, nhờ người khác giúp một tay thì cũng đừng
khen người như vậy”

“Em không phải nhờ vả, là yêu cầu. nghĩa vụ của bạn bè là
phải tận lực trợ giúp lẫn nhau. Bác sĩ Mạnh, em thật cao hứng,
trước kia có chút chán ghét anh, bây giờ làm bạn bè rồi, thấy anh
thật ra cũng không tệ, em thật sự vui vẻ”

“Em là có bát quái để nghe mới thấy vui vẻ”

“Nói như vậy cũng không sai. Bác sĩ Mạnh, hai người có lưu
số điện thoại sao? Có hẹn lần sau gặp mặt không? Nếu có lần
sau, nhất định phải nói cho em biết a”

Mạnh Cổ không nói lời nào

“Còn nữa, còn nữa, hai người bạn gái khác của anh thì sao,
họ còn có thể trở lại mong tái hợp với anh không? Ba người cộng
thêm anh, có thể thành một bàn mặt chược rồi. Không đúng, còn
có hộ sĩ Điền, cô ấy có ý với anh không phải anh không biết đó
chứ? Các cô ấy đều ngồi thành một bàn, anh đứng. Ai nha, em
quên tính cả người xem mắt mới, không có biện pháp, chỉ có thể
để hai người cùng đứng. Nếu không thì thêm ba mẹ anh, liền
thành hai bàn mặt chược. Hoặc là chia thành hai lần, cũng có
gom đủ hai bàn...” Trần Nhược Vũ cười haha “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ
Mạnh, anh thấy em thông minh không, sớm buông tha anh. Em
ghét nhất đánh mặt chược”

Mạnh Cổ nghe cô nói, mím chặt khóe môi, ngoắc gọi phục vụ
tới tính tiền. Trần Nhược Vũ cười híp mắt “Bác sĩ Mạnh, lần tới
anh phải tìm em uống rượu đó, hàn huyên với anh thật vui”

“Dựa vào cái tử lượng của em, làm sao còn tìm em uống”

“Tử lượng của em rất tốt” Trần Nhược Vũ vẫn còn cười, cô nhìn Mạnh Cổ đang boả cho phục vụ, còn nói: “Bác sĩ Mạnh, bộ dáng anh tính tiền thật đẹp trai”

Nữ phục vụ nghe vậy liếc mắt nhìn Mạnh Cổ, mím môi lên cười, Mạnh Cổ cũng cười cười, sau đó xoay người đem Trần Nhược Vũ đang gục trên mặt bàn kéo lên “Đi về thôi.”

“Được” Cô sáng khoái đồng ý

Mạnh Cổ đưa cô ra bên ngoài, vẫy tay gọi taxi. Trần Nhược Vũ còn nói: “Bác sĩ Mạnh, mặc dù bộ dáng tốn tiền thật đẹp trai, chỉ là dáng vẻ lúc đi kiếm tiền còn đẹp hơn. Cho nên anh vẫn phải tiết kiệm một chút, mì kéo Lan Châu không thể kém so với mì kéo Nhật Bản, lại còn ngon, Còn nữa, anh mua găng tay, mấy đồng là có thể, không cần mua hàng hiệu. Lần sau nếu ai để cho anh uống rượu còn lái xe, anh liền đánh, anh không phải Ác bá tiên sinh sao? Người tràn đầy hung tàn, vừa có khí phách ngoan độc, lúc nên ra tay thì ra tay a. Không nên lúc nào cũng ra tay, giống như đối với em, phải nên khắc chế. Chỗ trống thiếu hụt do trời sinh cũng chỉ có thể nỗ lực khắc chế để bù vào. Anh nói đúng không?”

Trần Nhược Vũ nói thao thao bất tuyệt. Taxi tới, cô bị nhét vào xe, ngồi trên xe, cô cảm thấy toàn thân lười biếng, rất thoải mái, lại tiếp tục nói chuyện, cảm thấy ngồi mệt mỏi, dứt khoát ôm cánh tay anh, dựa trên bả vai anh, lại tiếp tục nói

Cô nhìn thấy tài xế taxi nhìn cô mấy lần qua gương chiếu hậu, còn cười. Cô cũng lễ phép trả lại bằng nụ cười tươi tắn

Trần Nhược Vũ cảm thấy tài xế lái xe quá nhanh, cô còn chưa nói được mấy câu, đã đến khu nhà mình. Mạnh Cổ kéo cô xuống xe, cô còn đứng một bên cười với anh

Mạnh Cổ cũng cười với cô, cười xong rồi, chợt kéo tay cô, dùng sức khẽ cắn *(hai con người này coi bộ nghiện trò cắn này rồi)*

Cô đau đến kêu to “A” một tiếng, còn chưa kịp có phản ứng, liền nghe anh nói: “Thanh tỉnh rồi?”

“Em không có say” Cô rất tức giận, cau mày trừng anh

“Về nhà sao?”

“Dĩ nhiên” Cô nghiêng đầu, ngẩng đầu, ưỡn ngực, dẫn anh đến cửa lầu “Nhìn đi, em biết đường, em không có say”

Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, gõ gõ đầu cô: “Mau về nhà đi, anh đi đó.”

“Được, anh thuê xe phải cẩn thận, muộn rồi, coi chừng gặp tài xế háo sắc”

Mạnh Cổ mím chặt khóe môi, muốn nói gì cuối cùng lại thôi. Phất tay một cái để cô vội vàng lên lầu. cô nói tiếng “Tạm biệt” liền đi

Mạnh Cổ xoay người đi, còn chưa được vài bước, chợt nghe tiếng Trần Nhược Vũ đuổi theo ở phía sau “cạch cạch cạch”, còn nói “Bác sĩ Mạnh”

Mạnh Cổ dừng lại, đang muốn hỏi “Sao vậy?”

Chưa gì đã thấy cô nhào tới, nâng một tay anh lên ,dùng sức cắn một cái. Mạnh Cổ bị đau, hít vào ngụm khí lạnh, Trần Nhược Vũ buông tay anh ra, nói; “Ăn miếng trả miếng. Gặp lại!” sau đó xoay người muốn chạy đi

Mạnh Cổ nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại

“Anh còn cắn em nữa, em liền cắn lại” Cô cảnh cáo anh

“Không, chỉ là muốn tiễn em lên lầu thôi” Mạnh Cổ nói với cô chuyện khác. Trần Nhược Vũ nhìn anh, quả nhiên anh là dạng người suy nghĩ cách cả vạn dặm. Cùng trọng điểm của cô không giống nhau

Nhưng mà anh tiễn cô, cô vẫn là rất cao hứng

Hai người đi tới cửa nhà Trần Nhược Vũ. Trần Nhược Vũ chợt nghĩ “Ai nha, số khám bệnh còn chưa lấy”

“Ngày mai, anh tới lấy xe, lúc đó sẽ đưa cho em”

“Được” Cô gật đầu thật nhanh, dù sao cô hiện tại cũng không có hơi sức rồi, chẳng muốn đi xuống

“Vậy tối mai thuận tiện cùng nhau ăn cơm”

“Được” Lại gật đầu thật nhanh “Ngày mai lúc ăn cơm tối, bác sĩ Mạnh đem chuyện hai người bạn gái khác kể cho em nghe” Bất quá thật sự rất dễ nghe

Mạnh Cổ không để ý tới cô, để cô mở cửa, đẩy nhanh vào nhà. Cô gật đầu, “Bác sĩ Mạnh, hẹn gặp lại”

Mạnh Cổ đi, Trần Nhược Vũ nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên cũng thấy rất đau lòng. Cô nhìn anh tự tay nhấn nút đóng thang máy, đột nhiên không khống chế được hô một tiếng: “Bác sĩ Mạnh” cô chạy tới, ôm lấy anh “Bác sĩ Mạnh, anh đừng khổ sở, nhất định sẽ có cô gái, thành khẩn hi vọng có được anh, toàn

tâm toàn ý với anh. Không so đo với bất kỳ điều gì, chỉ có tình cảm”

Mạnh Cổ không nói gì, cũng không đẩy cô ra

Chỉ là Trần Nhược Vũ ôm anh một hồi, cảm thấy mệt nhọc. Cô buông anh ra, nói với anh hẹn gặp lại. Sau đó bước nhanh về nhà

Trần Nhược Vũ vào cửa cảm thấy không chống nổi nữa, cô ngay cả quần áo cũng không thay, ngã xuống giường, liền tiến vào mộng đẹp, cô chợt nghĩ, cô mới vừa nói gì?

Ừ, ngủ đi

☆ **Chương 33**

Trần Nhược Vũ tỉnh dậy, thân thể nhẹ nhàng, tâm tình vui vẻ. Chuyện tối hôm qua tràn vào trong đầu, cô nghĩ. Cô cùng Mạnh Cổ có được tình hữu nghị có chút khó tin. Có thể cùng nhau tâm sự, cùng nhau tán gẫu bát quái, cô dường như vẫn rất cảm tính, cũng có triết lý khích lệ anh

Mình giỏi quá!

Trần Nhược Vũ vô cùng vui vẻ. Cô nghĩ, hai người cho dù không làm được người yêu còn có thể làm bằng hữu

Trần Nhược Vũ đứng bật lên, rửa mặt, dọn dẹp. Cô nhìn mình trong gương, y phục tối qua còn chưa cởi, bra nhỏ thít người khiến cô khó chịu. Vội vàng cởi đồ, giải phóng bản thân một chút. Tối hôm qua cô mất cả một đêm cũng không cảm thấy, cũng thật siết người

Trần Nhược Vũ vừa đánh răng vừa xem người, xem ra nên giảm cân, mặc dù cô cũng coi như thon thả, nhưng đúng là so với trước kia có chút mập. Soi soi gương, dường như da cũng không tốt như trước, phải chú ý nhiều. Ừ, cô khẽ cắn răng, có nên lấy tiền tiết kiệm ra mua chút đồ bảo dưỡng?

Lông mày cũng đã lâu không sửa chữa, phải để Tư Tư giúp cô làm một chút. Nhe nhe răng soi gương một chút, tạm được, răng còn trắng, phải kiên trì giữ

Trần Nhược Vũ cuối cùng xử lý tốt bản thân, xoay người ra khỏi phòng rửa tay, lại hù dọa bản thân. Lương Tư Tư ngay cửa phòng, nhìn cô chằm chằm

“Cậu làm gì thế?”

“Lời này nên để mình hỏi a, cậu làm sao vậy? Đánh răng rửa mặt tới tận ba phút, soi gương liền soi mười phút” Lương Tư Tư thần thần bí bí cười, cô hạ xuống “Nhược Vũ, có phải mùa xuân tới không? Tối qua hẹn ai đến nửa đêm? Đến bước nào rồi?”

“Cái gì đến bước nào?”

“Tình yêu kích động a, phóng túng tới trình độ nào rồi?”

“Tư Tư!” Trần Nhược Vũ duỗi ngón tay, nghĩ nghiêm túc “Tư tưởng cậu không thuần khiết, suy nghĩ quá nhiều”

“Nghiêm túc như vậy?” Lương Tư Tư cười “Khẳng định là rung động rồi, rung động gay gắt”

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, không để ý tới cô ấy, đi về phòng
Lòng cô rung động rồi sao!

Cô vừa bồi phẫn lên mặt, vừa nghĩ, thật vất vả mới cùng Ác bá Long tiên sinh hòa thuận, hữu nghị, Tư Tư đã làm cho cô lại loạn rồi

Đúng rồi, cũng không biết Tư Tư cùng bác sĩ Mạnh như thế nào rồi? Rốt cuộc bác sĩ Mạnh có cùng cô ấy nói rõ ràng không? Lần trước hai người bọn họ không phải còn cùng nhau ăn cơm sao, vậy tình trạng bây giờ là sao? Bác sĩ Mạnh đi xem mắt rồi, theo phong cách làm việc của anh, chắc sẽ không cùng Tư Tư có quan hệ không rõ ràng. Cô ấy gần đây không có nói về anh, chắc là thật sự bỏ qua rồi!

Trần Nhược Vũ vừa định ra ngoài hỏi một câu, lại nghe Lương Tư Tư kêu: “Mình đi trước đây”, tiếp đó là âm thanh mở, đóng khóa cửa chính

Được rồi, được rồi, buổi tối hãy hỏi vậy.

Trần Nhược Vũ nghĩ, thế giới tình cảm của bác sĩ Mạnh bây giờ tương đối phức tạp, cũ mới đều tụ họp đủ cả, rừng Đào Hoa nguy cơ tứ phía, cô phải cùng Tư Tư nói rõ ràng, đừng để cho cậu ấy rơi xuống rồi bị thương

Đúng rồi, buổi tối còn phải đi ăn chung với bác sĩ Mạnh, không biết là muốn ăn gì nữa. Trần Nhược Vũ chột xấu xa nghĩ, nếu không cho anh ta một hộp chân gà nữa cũng tốt lắm, để anh ta trở về ăn cơm, dù thế nào đi nữa hôm qua anh cũng chưa ăn...

Chờ chút. Chân gà!

Trần Nhược Vũ đột nhiên nghĩ tới, hai cái móng còn dư hôm qua bị Mạnh Cổ đặt trong xe, giờ cũng đã qua một đêm rồi, cũng thúi rồi. Ai nha, không được, không được, chờ buổi tối Mạnh Cổ tan làm đến lấy xe tới, trong xe có mùi của thức ăn hư thì làm thế nào?

Trần Nhược Vũ hỏa tốc thay quần áo, chạy đến lầu dưới nhìn cửa sổ xe một chút, cô nhớ là cái hộp để ở chỗ tay lái bên trên,. Cô là muốn mở xe ra lấy, lại cảm thấy như vậy không lịch sự, vào xe người ta mà không có sự cho phép, suy nghĩ một chút, cô gọi điện thoại cho Mạnh Cổ.

Điện thoại được nhận, Trần Nhược Vũ còn chưa lên tiếng, liền nghe đến tiếng nói chuyện của mấy người bên kia, dường như là

đang bàn chuyện. Sau đó truyền đến âm thanh của Mạnh Cổ: “Trần Nhược Vũ, có việc gấp sao?”

“Ách, không vội” Chỉ là muốn vào xe anh lấy mấy cái chân gà, chuyện như vậy tuyệt đối không coi là việc gấp

“Tí lại gọi lại, anh đang đi kiểm tra phòng”

“A nha” Trần Nhược Vũ ngượng ngùng cúp điện thoại, có chút ngượng ngùng, cô quấy rầy công việc của anh. Cô nhớ tới lúc anh đi kiểm tra phòng, kiên nhẫn lại hài hước trả lời, giảng giải bệnh tình của bệnh nhân, không khỏi than thở trong lòng, đàn ông lúc làm việc rất tuần tú

Cô nằm ở cửa sổ xe lại nhìn, trong xe của đàn ông chăm chỉ làm việc chắc còn chưa đến nỗi có mùi chân gà thối. Cô còn phải đi làm, bây giờ không lấy, đến trưa mới có thể về lấy ra

Cô suy nghĩ một chút, thôi, mọi người quen như vậy rồi, anh cũng không để ý cô xâm phạm một chút. Cô mở cửa xe ra, ngồi xuống. Lúc lấy hộp cơm, thấy bên cạnh còn bày một cái hộp thuốc lá

Trần Nhược Vũ chỉ gặp qua dáng vẻ hút thuốc của Mạnh Cổ có một lần, đó là lần trước anh nhường lại không gian cho cô nói chuyện với người nhà, anh nói anh đi mua bao thuốc. Trần Nhược Vũ cảm thấy Mạnh Cổ không giống người nghiện thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng hút cũng không ảnh hưởng mấy đến bệnh nhân. Cô trả hộp thuốc lại, lại nhìn hộp khăn giấy trong xe cũng dùng hết rồi. Cũng không biết anh có nhớ mua không, thời điểm muốn dùng đến sẽ không có

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có người mở rộng cửa xe ra. Trần Nhược Vũ sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, là một nam nhân trẻ tuổi

“Tiểu thư, cô có thể đem xe của cô di chuyển lên trước được không ? Xe của tôi không ra được”

“À? “Trần Nhược Vũ sững sờ, theo trực giác đáp “Tôi không biết lái xe”

Người nọ sững sờ, mồm có chút há hốc: “Đây không phải là xe của cô sao?”

“Của bạn tôi, tôi chỉ lấy ít thứ thôi” Trần Nhược Vũ vừa nói vừa nhìn dưới chân một chút, kỳ thật lần trước cô có học qua, nhưng không sao dám chạm vào, càng không từng đi ra đường “Chân ga bên phải là cái này phải không?” Cô thật sự không nhớ rõ

Người nọ vạch đen đầy mặt “Được, tôi biết rồi, cô đừng mở, cũng đừng đụng cái đó, đừng động”

“Nha” Trần Nhược Vũ gật đầu, biết là được, cô cũng không có ý định động. Chỉ là chìa khóa đâu rồi, đụng một cái thì sao nhỉ?

“Cái đó, tiểu thư, nếu không cô để tôi lên, tôi chuyển xe lên một chút được không?” Người nọ thương lượng cùng Trần Nhược Vũ

“Không được. Ngộ nhỡ anh đem ra lấy đi thì tôi biết tìm ai đây?”

Người nọ không ngờ Trần Nhược Vũ tính cảnh giác cao như vậy, nói làm cho người ta tức không được, cười cũng không xong. Anh nhìn cô chăm chăm, cô cũng nhìn lại

Chốc lát sau, người kia nói: “Được rồi, tôi sẽ tìm cách khác”

Trần Nhược Vũ nghĩ có biện pháp khác là được rồi. Cô cầm chắc hộp cơm rồi xuống xe, đóng cửa xe lại. Quay đầu nhìn, người nọ đang quan sát chiếc xe màu trắng phía sau, tựa hồ đang suy nghĩ khả năng

Trần Nhược Vũ đứng nhìn, lúc này chủ chiếc xe phía sau đi tới, anh ta lái xe đi, chiếc xe hơi màu trắng tốt cuộc cũng có khả năng nhúc nhích rồi. Anh mở cửa xe, nhìn Trần Nhược Vũ đang ở bên cạnh, hướng cô cười

Trần Nhược Vũ cũng mỉm cười trả về, thật ra trong lòng có chút ngượng ngùng, lúc này cô thật ra không xác định đến tột cùng là làm sao, không dám để anh ta đụng đến xe Mạnh Cổ, bây giờ nhìn anh đúng là bị kẹt, cô như vậy thật không có tình người

Chỉ là người này tính tình cũng rất tốt, không giận cô chút nào, vẫn còn lễ phép cùng cô chào hỏi. Trần Nhược Vũ nhìn anh khởi động xe, cô thấy không có chuyện gì, liền cầm hộp cơm hướng cửa lầu mà đi, mới vừa đi được mấy bước, chợt nghe chàng trai trẻ tuổi kia gọi: “A, cái đó”

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn lại, nhìn anh từ trong xe nhô người ra, hướng cô kêu to: “Tôi vừa nhìn đã thấy cô rất quen mắt, cô có phải là người đó, chính là người bị tai nạn xe đến té xỉu không?”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc tròn to mắt, lúc này cũng cảm thấy chàng trai này nhìn quen mắt

“Túi cấp cứu, cốp sau, rút chìa khóa ra” Anh cười nhắc nhở cô

“A, là anh!”

“Đúng vậy” Anh ta cười to, “Thật là khéo. Cô cũng ở khu nhà trọ này sao, trước kia chưa từng thấy cô. Ai nha, tôi bị muộn giờ rồi, không nói nữa, hẹn gặp lại”

Anh ta phất tay một cái, lái xe đi

Trần Nhược Vũ cảm thấy rất ngại, biểu hiện của cô vừa rồi thật là hẹp hòi. Anh ta đã nhiệt tâm mà giúp đỡ một người qua đường như cô, mà cô hồi báo anh ta, lại là biểu hiện như vậy

Chỉ là, vậy nhưng mà vô tình được gặp lại, Trần Nhược Vũ cũng không hao tâm tổn sức suy nghĩ nhiều, cô về đến nhà, đem hai cái móng thối vứt đi, sửa sạch hộp rồi cũng đi làm

Trần Nhược Vũ làm việc cho đến trưa cũng không có chuyên tâm, Mạnh Cổ không gọi, cô cũng không gọi lại cho anh, dù sao buổi tối cũng gặp, lại không có việc gì, cô không muốn quấy rầy công việc của anh

Cô vừa đi làm vừa thất thần, luôn muốn làm gì đó cho anh. Lần trước làm móng vuốt có mang theo chút đùa dai, nhưng anh cũng không được ăn, cô có nên nấu thêm món chân giò cho anh ăn không nhỉ. Lúc bọn họ ở chỗ Doãn Tắc ăn cơm, cô chú ý thấy anh thích ăn thịt

Cứ vậy, Trần Nhược Vũ một mực mong chờ đến buổi trưa. Buổi trưa tan việc, Trần Nhược Vũ vội chạy ra ngoài, cô còn nói trước cùng quản lý buổi chiều có thể chạy đi chỗ khách hàng.

Chạy một hơi đến siêu thị, cô chọn mẻ giò lớn, sau đó lại mua hộp khăn giấy, suy nghĩ một chút, mua thêm hộp kẹo cao su, định đặt bên cạnh bao thuốc lá của anh, ý là để anh sau khi hút thuốc ăn kẹo cao su. Cầm mấy thứ này, cô đi ngang qua khu bán kẹo, do dự một chút, không có mua vị sầu riêng cô yêu thích, phải tiết kiệm một chút

Trần Nhược Vũ mua xong, hỏa tốc về nhà bắt đầu hầm giò cách thủy. Giò trên lò lửa thổi “Phù Phù” mùi thịt, cô một bên ăn mì trứng gà, trong lòng cảm thấy thật cao hứng

Buổi tối tan làm, Mạnh Cổ lại tới trễ. Trần Nhược Vũ đã có mấy lần kinh nghiệm, sớm đã chuẩn bị tâm tư, cũng không quá để ý

Đêm nay cô rất vui vẻ, Mạnh Cổ mời cô ăn một bữa thịt bò bít tết lớn, còn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, nói chuyện bát quái của anh cho cô nghe. Hai bạn gái sau của anh, một là anh

theo đuổi, một là theo đuổi anh. Cả hai người đều có hoàn cảnh tương đối giống anh, loại hình đều là thanh thoát lại dịu dàng

Trần Nhược Vũ cảm thấy, lòng Mạnh Cổ đang sợ, anh sợ có một người bướng bỉnh, cưỡng bức nói với anh: “Gia đình chúng ta chênh lệch quá lớn, cho dù ở chung một chỗ cũng không bền vững”

Nhưng mà môn đăng hộ đối thì thế nào? Nửa năm, bốn tháng, có thể duy trì một thời gian ngắn

Trần Nhược Vũ bỗng nhiên muốn uống rượu, chỉ là Mạnh Cổ không cho, anh nói sợ cô uống say, nói chuyện lớn tiếng lại ca hát, nơi này là phòng ăn trang trọng, sợ cô mất mặt

Trần Nhược Vũ cười ha ha, hiện tại lời nói độc ác của anh vẫn rất khó nghe, cô cư nhiên lại cảm thấy buồn cười

Sau khi bọn họ ra khỏi phòng ăn, cô thật hát cho anh nghe

Ríu ra ríu rít,. Ríu ra ríu rít,

“Trần Nhược Vũ, em cách xa anh một chút, đừng để cho người ta nhìn ra anh biết em”

Trần Nhược Vũ cười ha ha, cố gắng kéo tay anh đi. Anh hất ra, đi nhanh hai bước, cô lại kéo anh, nắm chặt. Sau đó cô nghĩ đến một ca khúc, cô rất muốn hát, lần này nghiêm túc hát lên

*“Nếu không phải bởi vì yêu anh, vì sao lại có tâm tình bất an
Trong cuộc sống của em mới không nhớ anh, nhớ anh, rất nhớ anh*

*Yêu là giày vó rồi lại không bỏ được, không thể buông tha
Không ngừng suy đoán trong lòng anh có em hay không
Có phải tình yêu không hoàn chỉnh, yêu anh, yêu anh, yêu anh”*

(cái lời này mình edit hơi thoát ra chút)

“Trần Nhược Vũ, em đang tỏ tình với anh sao?”

Cô cười ha ha, lườm hằm một cái: “Nghĩ hay quá nhỉ” Cô chợt lắc tay anh “Bác sĩ Mạnh, nếu cô gái đó lại tìm anh cầu xin hợp lại, anh nhất định phải nói với cô ấy, *cô nằm mơ đi*. Như vậy mới hả giận!”

Anh nhìn cô một hồi, chợt gõ gõ đầu cô

Cô bĩu môi, xoa xoa đầu: “Không bỏ được cũng không cần gõ em a. Bác sĩ Mạnh, em nói nghiêm túc đó. Mặc dù tính tình anh thật hồng бет, miệng độc, lại không săn sóc, anh đối với bệnh

nhân còn tốt hơn bạn gái, chỉ là anh nhất định sẽ gặp được người thích hợp a”

“Em thật đúng là đang an ủi người khác, khoe khoang bản thân đối với anh đã nguội lạnh”

Trần Nhược Vũ cười ha ha, dùng sức vỗ anh “Anh không cần học Doãn Tắc, che đậy trái tim mình”

“Không cần, phong cách hần quá tùy tiện, anh tự có phong cách của mình” Anh nói lại lời cô nói, đem cô chọc cười

Hai người về lại dưới lầu nhà Trần Nhược Vũ. Cô xuống xe, phất tay nói với anh hẹn gặp lại. Lúc đi tới cửa lầu chợt nghĩ tới, phi nước đại quay đầu lại, vỗ vỗ vào cửa sổ xe anh

Mạnh Cổ hạ cửa xe xuống. Anh cau mày, trong tay cầm kẹo cao su, đương nhiên là vừa mới phát hiện Trần Nhược Vũ tự thả đồ trong xe anh

Trần Nhược Vũ vội vàng nói: “Bác sĩ Mạnh, anh lại quên đem sổ khám bệnh của chủ nhiệm Lưu đưa cho em”

Mạnh Cổ nhếch miệng, mở hộp đựng đồ, từ bên trong lấy cái kẹp danh thiếp giống như tờ giấy gấp tư, rút thẻ số ra cho cô. Sau đó, anh lắc lắc hộp kẹo cao su, bày ra biểu tình nghi vấn

Trần Nhược Vũ cẩn cẩn môi, chợt có chút ngượng, cô không dám nói trong hộp cơm đã đổi món, cũng không dám nói mình giúp anh mua khăn giấy. Anh sẽ trách cô xen vào việc người khác sao?

“A, cái đó, bác sĩ Mạnh, hẹn gặp lại”

Cô muốn chạy

“Trần Nhược Vũ”

Mới chạy đến cửa lầu liền bị bắt lại

“Là muốn nói anh hút thuốc lá hôi miệng?”

“Không có, không có” Oan uổng a, đại nhân.

“Anh rất ít hút”

Cô gật đầu, biết rồi, đã biết. Sớm biết vậy cô cũng không mua

“Anh không hôi”

(Ta chết cười vì đối thoại của hai anh chị)

“Em không phải ý này, tuyệt đối không phải” Cô vội khoát tay, có chút nóng nảy. Anh đang cảm thấy bị làm nhục sao? Chỉ là một hộp kẹo cao su, có cần nghiêm trọng đến thế không? Muốn cô giải thích thế nào mới được? Cô có chút gấp rồi: “Thật

sự là không có ý này. Em lại không cần cùng bác sĩ Mạnh hôn hít gì, cho nên không thể nào có ý tứ này”

Vừa mới dứt lời, trước mặt đã tối sầm, cảm bị nắm, trên môi căng thẳng, xúc giác mềm mại, thế rồi “Oanh” một cái, đầu cô nổ tung

“Anh phải chứng minh, anh không hôn.”

Trần Nhược Vũ ngây người, cô hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Cô ngẩn ngơ, nói lời ngây ngốc “Em về đây.”. Sau đó xoay người đi. Tới khi tới cửa thang máy đứng một lúc, mới kịp phản ứng

Con bà nó, cô bị chiếm tiện nghi

Gã xấu xa, Ác bá thối, để chứng minh mình không hôn lại dám làm ra chuyện như vậy với cô

Quá khi dễ người rồi

Cô tức giận chạy xuống, Mạnh Cổ vẫn chưa đi, tựa vào bên xe không biết đang suy nghĩ gì

Trần Nhược Vũ xông tới, chọt một tay đè anh lại, dùng sức hôn tới: “Ăn miếng trả miếng!”

Thật đúng cường bức nha! Răng cô cắn rách môi anh!

Thấy máu!

Trần Nhược Vũ không ngờ mình lại làm tới kết quả này, cô giật mình, quay đầu chạy

Chạy một hơi lên cầu thang, chạy vọt vào phòng.

Tác giả có lời muốn nói: bài hát Trần Nhược Vũ hát là bài “Tình yêu”, biểu diễn Mạc Văn Úy, làm thơ Diêu Khiêm

Link đây, mọi người nghe nhé!!! Bài này cũng hay lắm

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Tinh-Yeu-Mac-Van-Uy/ZWZDBCFO.html>

Chương này cắn tới cắn lui cũng thành hôn, mọi người muốn có tiến triển, có!!!

Mau tới vỗ tay chúc mừng, khích lệ bác sĩ Mạnh một cái, để hần vội vội vàng vàng...

☆ **Chương 34**

Vào đến nhà, Trần Nhược Vũ thở mạnh liệt. Tâm thấp thỏm, chỉ sợ Mạnh Cổ đuổi theo

Cô ở sau cửa đợi cả nửa ngày, không ai đập cửa cũng không có ai gọi điện thoại đến, thật là không có gì xảy ra. Cô thở phào nhẹ nhõm, trốn về phòng ngủ. Nằm úp sấp xuống giường một hồi, chợt nghĩ có thể nhìn lén từ cửa sổ, cô bò dậy, đứng bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn quanh, xe Mạnh Cổ đã không thấy đâu

Xong rồi, xong rồi

Phách Vương Long (*) tiên sinh bị thương vậy mà lại âm thầm rút lui? Đây không phải là phong cách của anh mà!

(*) Kể cực kỳ thô bạo; kể ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán)

Anh không mắng cô, không trả thù lại, thật quá đáng sợ rồi. Xong rồi, thế là xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi

Trần Nhược Vũ càng nghĩ càng luống cuống hơn

Đây chính là sự yên lặng trước bão táp đây mà.

Có phải Phách Vương Long tiên sinh tức giận rồi không? Cô huyền não quá rồi phải không, lỡ tay làm ra chuyện xấu. Mặc dù lúc đầu là anh có lỗi, nhưng cuối cùng cư xử hành hung người lại là cô, cô làm anh bị thương, còn ngay tại vị trí dễ thấy như vậy, khẳng định là tổn thương lòng tự ái, làm anh mất mặt rồi

Nguy rồi, nguy to rồi, Trần Nhược Vũ loay hoay. Ngày mai anh đi làm lỡ bị người ta hỏi thì sao? Mà anh chắc là còn ở cùng cha mẹ, nếu bị họ nhìn thấy, sẽ hỏi hấn chuyện gì xảy ra chứ?

Trần Nhược Vũ ngã người xuống giường, cảm thấy có chút tuyệt vọng

Được rồi, tạo nên cục diện này, cho dù chính anh không nghĩ tới thù này, người khác cũng nhất định sẽ nhắc nhở anh

“Bác sĩ Mạnh, miệng của anh sao vậy?” Khi người ta hỏi câu này, anh sẽ có tâm tình thế nào?”

Trần Nhược Vũ “Gào khóc” kêu, biết vậy đã chẳng làm thế. Cô làm gì lại nhất thời xúc động rồi phạm phải tội như thế chứ? Phẩm chất của mỗi con người quả nhiên là không cùng một dạng mà, anh ta hôn cô dịu dàng như vậy, cô trả thù lại là được rồi, còn làm anh bị thương

Quả nhiên là phải dựa vào công lực khắc chế để đạt tới cuộc sống mỹ mãn. Công lực khắc chế của cô, dường như gặp Phách Vương Long tiên sinh sẽ lụi tàn, thật là quá tệ hại mà.

Trần Nhược Vũ suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào, có nên chủ động hay không, tự ra đầu thú nói lời xin lỗi sẽ được khoan hồng? Có thể là coi như cô có lòng muốn giải quyết chuyện này, nhưng nên nói thế nào mới tốt?

Hơn nữa rõ ràng là anh cũng có lỗi, là anh bắt đầu trước

Rối loạn, thật rối loạn, cô hoàn toàn không biết bản thân đang tính toán cái gì

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, là Lương Tư Tư trở về, Trần Nhược Vũ cảm thấy cứu tinh giá lâm, cô vội vàng xông ra: “Tư Tư, Tư Tư, có chuyện muốn nhờ cậu giúp”

“Nói” Lương Tư Tư tiện tay đem túi xách ném trên ghế salon, mở tủ lấy lấy đồ uống

“Có một cặp bạn tốt, một trong hai người vô tình làm người kia bị thương, làm bị thương đến tức giận, người kia có ý muốn xin lỗi người bị tổn thương, cậu nói phải làm cái gì?”

“Cậu làm ai bị thương rồi hả?” Lương Tư Tư dứt khoát nói thẳng vào trọng điểm. Không cùng Trần Nhược Vũ vòng vo

“Ách... Cái này không quan trọng”

“Là đã thương người kia hả?”

“Ách, cái này cũng không quan trọng”

“Nếu đều không quan trọng cũng không cần thiết phải xin lỗi, phí sức lực mà làm gì”

“Không phải, không phải. Bất kể đối phương là ai, làm tổn thương người ta rồi, thật sự là phải nói xin lỗi” Trần Nhược Vũ có chút gấp gáp

Lương Tư Tư nhìn bộ dạng của cô, có hứng thú “Khó mở miệng như vậy, nhất định là bạn trai. Làm người ta bị thương chỗ nào mà không nói ra được, nhất định là chỗ bí hiểm rồi.” Cô nhíu mày, cười: “Nhược Vũ, có phải cậu kịch liệt quá, làm người ta bị thương rồi, đúng không?”

“Tư Tư” Trần Nhược Vũ gấp gáp đến muốn giơ chân “Mình đang nói chuyện nghiêm túc, rất nghiêm túc”

“Được rồi, nghiêm túc, nghiêm túc” Lương Tư Tư xem thường, nhưng vẫn phối hợp giơ ra bộ mặt đứng đắn, bộ dáng nghiêm túc nói: “Cái đó, tình huống như thế không cần phải xin

lỗi. Náo loạn vì tình thế này, làm đến nỗi bị thương chúng tôi hai người có kích tình, cậu khẩn trương làm gì?" (*Vâng, chị ấy quá nghiêm túc!!!*)

"Không phải kích tình, thật sự không phải là cái loại quan hệ đó"

"Không phải loại quan hệ đó càng không cần khẩn trương, cậu lại không có ý định cùng hắn nói chuyện yêu đương, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì" Lương Tư Tư nhìn cô, còn nói: "Chỉ là, nhìn dáng vẻ của cậu, không giống như hắn không quan trọng nha. Ai, cậu nói tớ nghe thử, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, chỉ là bạn tốt bình thường thôi"

Trần Nhược Vũ còn chưa nói hết, đã bị Lương Tư Tư cắt ngang "Bạn bè bình thường và bạn bè tốt là hai việc khác nhau, bạn tốt bình thường thì sẽ không như vậy"

"Tư Tư, cậu đừng quấy rối"

"Mình không có, không phải mình đang giúp cậu phân tích sao"

Phân tích cái gì, cái cô muốn là ý kiến, không phải phân tích sự tình. Trần Nhược Vũ nói: "Dù sao cũng thật sự là bạn bè tốt, sau đó mình không cần thận, đụng người ta, làm bị thương rồi. Cảm thấy thật ngại, nhưng thẳng thắn đi nói xin lỗi cũng rất lúng túng, cho nên mới muốn hỏi cậu, có cách nào tốt hơn không?"

"Đụng phải..." Nhìn vẻ mặt Lương Tư Tư một cái, cô biết ngay cô ấy đang nghĩ sai

"Không phải ở phía dưới!" Trần Nhược Vũ vội vàng nói. Suy nghĩ một chút, lại ỉu rử cúi đầu "Được rồi, được rồi, vẫn là mình tự suy nghĩ thôi"

"Ai, quay lại, quay lại. Không phải phía dưới thì không phải phía dưới, mình cũng nghĩ cậu sẽ không bị cản trở vì chuyện như vậy" Lương Tư Tư nói bát quái lộn tùng phèo cũng đủ bốc hỏa rồi. Như vậy, cứ muốn nói lại thôi, lại còn kín đáo, loại quan hệ khiến nữ nhân hao tổn tinh thần, quả thật là có chuyện rồi

"Nhược Vũ, Nhược Vũ, cậu nói cho mình nghe, cuối cùng là loại tình huống gì?"

"Không có gì, mình vào phòng đây"

"Ai, ai, đừng nha, không phải quan hệ tình nhân, vậy các người chính xác là trạng thái yêu đương sao?" (*Hai thứ này*

không phải là một sao???)

“Không phải, không thể nào. Chúng mình chỉ là quan hệ bạn bè thuần khiết thôi”

“Một nam, một nữ đi gần như vậy, còn đụng tới đánh lui, còn kích thích thần bí, không thể nào chỉ là bạn bè bình thường”

“Ai nói, bọn mình chính là bạn tốt của nhau. Bạn rất thân, bạn bè tốt có thể cùng nhau bày tỏ tâm sự” Dĩ nhiên, mấy chuyện thân thiết như vậy cũng liền tự động bỏ qua

“Được rồi, tiếp xúc thân mật, đến có thể cùng bày tỏ tâm sự, đánh tới đánh lui, lại kích thích thần bí, nhưng không phải là tình nhân, cậu còn nói không thể nào. Cái loại bạn bè này chỉ có một quan hệ ..”

Lương Tư Tư nằm trên ghế salon, đưa một đầu ngón tay ra

Trần Nhược Vũ bị cô nói có chút ngạc nhiên, hỏi: “Là gì?”

“Tình dục”

Trần Nhược Vũ ngây người!

Cô sai lầm rồi! Cô không nên tìm đến cái người chỉ lấp đầy cái đầu mình bằng mấy cái tiểu thuyết tình yêu, quan hệ nam nữ, để thảo luận mấy vấn đề quan hệ tình bạn này.

Trần Nhược Vũ đầu đầy thất vọng về phòng, nằm sấp trên giường giả chết

Cô cùng anh, thật sự chỉ là bạn tốt thôi, chỉ là cảm giác rất tốt, so với bạn bè bình thường chỉ có tốt hơn chút thôi... Là bạn tốt

Hơn nữa còn là cái loại bạn bè sau khi cự tuyệt theo đuổi, mọi người biết tình cảm của nhau, biết ranh giới cuối cùng ở đâu, cho nên mới có thể không cố kỵ. Chính là vì như vậy, mới có thể phóng khoáng hơn

Tình dục! Loại từ này sao có thể xuất hiện?

Tư Tư thật sự đã vũ nhục quan hệ giữa bọn họ rồi

Cô rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Hay là cứ đơn giản mặc kệ anh, chờ anh tìm tới cửa rồi mới tùy cơ ứng biến. Như vậy có làm anh tức giận hơn không, cô cảm thấy lòng cô một chút cũng không có hối lỗi?

Nếu không cô đưa cho anh chút lễ vật? Không được, không thể đưa. Sai lầm của anh vút đầu rồi, là anh mạo phạm cô trước. Cô còn hảo tâm hâm chân giò cách thủy cho anh, mua cho anh kẹo cao su, còn mua khăn giấy...

Chờ một chút, chân giò!

Trần Nhược Vũ đột nhiên nghĩ tới, không được, không được, cái này không thể kéo dài, cô vội gọi cho Mạnh Cổ

“Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh, cái hộp cơm em để trong xe anh, bên trong đựng chân giò hầm mới làm, không phải chân gà dư ngày hôm qua, anh phải lấy ra để tủ lạnh a, nếu không lại hư mất”

Cô nói xong, bên đầu bên kia yên lặng mấy giây, sau đó âm thanh trầm thấp của Mạnh Cổ truyền đến: “Trần Nhược Vũ, em gọi điện thoại là vì cái này?”

“Đúng vậy, điều này rất quan trọng. Những thứ khác có thể từ từ nói, thức ăn này không thể để qua đêm a, buổi trưa hôm nay em đã cố ý nghỉ làm để hầm cách thủy. Anh về nhà rồi sao? Từ trong xe lấy nó ra chưa? Nhất định phải để tủ lạnh đó”

“Tút tut tut...” Mạnh Cổ cúp điện thoại

Trần Nhược Vũ ngẩn người, cũng tức giận. Bác sĩ Mạnh Cổ chết tiệt, dám không lễ phép như vậy! Cá tính quá kém, tính khí quá tệ rồi! Một chút cảm xúc đau lòng của cô hiện tại đã biến mất vô tung vô ảnh rồi

Chuyện này, cô nhất định phải để anh nói lời xin lỗi trước, nếu không cô tuyệt đối không lại để ý đến anh!

Ngày thứ hai, tâm tình của Trần Nhược Vũ thật sự không tốt

Một đêm không ngủ, khiến tinh thần cô uể oải. Lúc Đường Kim Tài gọi điện thoại tới, ân cần hỏi chuyện, cô mới nhớ tới, hẹn địa điểm đưa sổ khám bệnh cho người ta

Đường Kim Tài luôn miệng nói cảm tạ, bày tỏ nhất định phải mời Trần Nhược Vũ cùng Mạnh Cổ bữa cơm. Trần Nhược Vũ ý vị lắc đầu, nói giỡn a, cô cùng Phách Vương Long tiên sinh bây giờ đang trong trạng thái chiến tranh, sau có thể cùng ăn cơm

Cái Phách Vương Long tiên sinh không có khí phách này, cả ngày không thèm để ý cô, điện thoại không, cả tin nhắn cũng không, chẳng lẽ cả cơm của cô cũng không thèm để ý sao?

Buồn bã, ỉu xiu nhìn đến buổi chiều tan việc, cô buồn buồn hướng trạm xe bus đi tới, lúc này điện thoại di động lại vang lên, cô cầm lên nhìn.

Mạnh Cổ!

Thần kinh Trần Nhược Vũ run lên, tiếng lòng gia tốc chạy. Trấn định lại bản thân, ho khan vài tiếng, lúc này mới nhận điện

“Em tan làm chưa?”

“Ừ” Đáp lời chỉ một tiếng, khô khốc lại có khí thế. Trần Nhược Vũ đối với biểu hiện của mình rất hài lòng

“Cái chân giò của em, ăn như thế nào? Trục tiếp bỏ vào lò vi sóng là được sao?”

“Dùng nồi nhiệt nha, bên trong phải để cái rổ có lỗ, anh toàn bỏ cho vào đun, đừng dùng lò vi sóng”

“Phiền toái như vậy à” Anh thản nhiên oán trách

Trần Nhược Vũ rất không cao hứng, có ăn còn ngại phiền toái, nếu cô còn cho anh ăn thêm thì cô chính là heo!

“Nhiều như vậy, một mình anh ăn không hết” Anh còn có thể lộ ra tặc xấu

“Không cho phép đem cho đó, rất quý, hơn nữa em hâm thật lâu, em cảnh cáo anh, không nên lãng phí ”

“Vậy cũng tốt, còn dư lại ngày mai mang đi bệnh viện cùng đồng nghiệp ăn”

Trần Nhược Vũ tiếp tục mất hứng. Cô khổ cực làm, anh còn muốn đưa cho người khác ăn. Nghĩ lại một lần nữa, nếu cô cho anh ăn thêm thì chính là heo!

“Đúng rồi, hôm nay y tá Điền hỏi đến vết thương trên miệng”

Lỗi tai Trần Nhược Vũ lập tức dựng lên “Vậy anh nói làm sao?” Cô ấy biết, cô ấy cũng đã biết, vậy người khác nhất định sẽ hỏi

“Cô ấy hỏi anh có phải bị đập vào đầu, anh nói cho cô ấy biết là bị em cắn”

Trần Nhược Vũ ngây người

“Anh nói cái gì?”

“Anh nói là em cắn”

“Bác sĩ Mạnh!”

“Em không cần dùng giọng lớn như thế, anh có thể nghe được”

Trần Nhược Vũ hít sâu, tỉnh táo, phải tỉnh táo: “Bác sĩ Mạnh, anh thật rất uyển chuyển”

“Đúng. Anh chỉ đem sự thật nói ra”

“Chẳng lẽ anh không có kỹ xảo sửa chữa ngôn ngữ của mình chút sao?”

“Không cần thiết. Em không phải nhắc nhở anh y tá Điền có ý tứ với anh sao? Vậy anh liền khéo léo nói cho cô ấy hiểu”

Cô lại bị lợi dụng! Trần Nhược Vũ thật tức giận

“Y tá Điền vốn chán ghét em, nói như vậy cô ấy khẳng định rất ghét em”

“Em lại không có ý định gả cho cô ta, sợ cô ấy ghét làm gì?”

“Vậy tại sao em lại phải nhận bị người ta ghét? Rõ ràng em cũng đâu có làm gì, chuyện này anh cũng có lỗi, anh là người khiêu khích trước, em cũng chỉ là lỡ đụng vào anh mà thôi. Anh nói với cô ấy như vậy, cô ấy sẽ nghĩ em thành thế nào, danh dự của em sẽ bị phá hủy, em còn muốn làm người a...”

“Trần Nhược Vũ” Cô nói chưa dứt liền bị anh cắt đứt

“Chuyện gì?” Cô hung hăng, tức càn hông

“Ngày mai anh liền mang chân giò đi bệnh viện, bọn họ khẳng định lại hỏi giò ở đâu ra. Anh là người luôn nói lời thật, cho nên chắc chắn sẽ nói ra là em xin nghỉ việc buổi trưa hăm cách thủy món này cho anh”

Trần Nhược Vũ cả kinh, mồm há to, không thể nào, anh trả thù cũng không cần dùng thủ đoạn độc ác như vậy

“Nhưng nếu hôm nay chân giò được ăn hết, ngày mai anh cũng không có mà mang theo. Em không phải là nên đến ăn hết nó sao!”

“Muốn!”

☆ **Chương 35**

Đầu Trần Nhược Vũ nóng cả lên

Âm thanh “Muốn” kia nên vang lên có lực mới đúng. Cô phải đi, muốn mắng anh một trận cho đen mặt. Phải đem hộp chân giò của cô đoạt lại

Không cho anh ăn , ngửi mùi cũng không muốn anh ngửi được.

Có vài người là tuyệt đối không thể đối tốt. Phách Vương Long tiên sinh chính là ví dụ điển hình.

Anh chẳng những đùa giỡn cô, còn đùa giỡn cô...

Được rồi, tóm lại chính là anh thừa dịp cô đối tốt với anh, khi dễ cô! Cô không thông minh, nhưng anh cảm thấy cô ngu đến thế nào?

Trần Nhược Vũ ngồi trên xe bus, thẳng tiến về hướng nhà của Mạnh Cổ. Xe sáng ngời, rất sáng ngời, lòng cô cũng chợt sáng ngời, giống như đã thông hai mạch Nhâm Đốc, thần trí sáng tỏ

Cô thật ngây thơ, dĩ nhiên, ngây thơ đến chết. Chỉ là cô cảm thấy anh thật không phải ngây thơ, anh cố ý, cố ý đối xử ác tâm với cô. Mà cô do tâm tình khẩn trương liền ngây ngốc, không đem mọi chuyện nghĩ đến tận cùng. Thật ra thì mọi chuyện đều là lỗi của anh, anh bị thương là đáng đời!

Trần Nhược Vũ càng nghĩ càng tức giận. Cô định đem đồ ăn đoạt lại, sau đó liền một tháng không để ý tới anh, chờ anh ý thức được sai lầm của mình rồi đến nói xin lỗi cô, bảo đảm không trêu chọc cô nữa, cô mới cùng anh hòa hảo như ban đầu

Cô muốn xuất ra khí thế, lấy nguyên tắc, không thể mềm yếu nữa

Trần Nhược Vũ chạy như bay tới chỗ ở Mạnh Cổ. Đó là một khu nhà trọ hạng sang anh mới thuê sau khi nhậm chức ở bệnh viện, sạch sẽ, xinh đẹp lại trang nhã

Nguồn ebook : <http://cungquanghang.com/>

Trần Nhược Vũ không có tâm tình thưởng thức cảnh sắc của khu nhà trọ, cô tìm được lầu nhà Mạnh Cổ, đi thang máy lên

Mới ra thang máy, liền nghe đến thanh âm của Mạnh Cổ. Lần này cả cửa phòng cũng không cần tìm, cứ trực tiếp theo âm thanh tìm tới là được

Trần Nhược Vũ mới vừa cất bước tới, liền nghe Mạnh Cổ nói: “Cô đi đi”

Cô ngẩn người, giọng điệu này, anh đang nói chuyện với ai thế?

Cô bước nhanh hai bước, rất nhanh thấy được Mạnh Cổ đang đứng trước cửa nhà mở rộng, anh đang cùng một cô gái trẻ nói chuyện

“Cô đi đi”, ba chữ này đúng là đang nói với cô gái kia

“Mạnh Cổ, em nghe mấy bạn học cũ nói. Bọn họ nói anh...”

Cô gái kia còn chưa nói dứt lời, đã bị Mạnh Cổ cắt ngang: “Cho dù bọn họ có nói gì, đều không phải là tôi nói, tôi cũng không có hứng thú nghe mấy tin bất quái cửu biệt tương phùng (Giống như chia tay rồi quay lại ấy) của mấy người” anh nói đến đây, nhếch mắt thấy Trần Nhược Vũ, vì vậy nói tiếp: “Bạn của tôi tới rồi, không thể tiếp đãi cô được nữa. Cô đi đi”

Cô gái ấy nghe được lời này, quay đầu liếc nhìn. Trần Nhược Vũ đối mặt với cô gái xinh đẹp kia, bất giác thở dài trong lòng, thật là xinh đẹp

Tư thái cao gầy mảnh khảnh, hai mắt đen bóng, tóc ngắn hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn, lại có cảm giác lão luyện.

Trần Nhược Vũ tuy không biết gì, nhưng cảm thấy cô ấy có thể là người tình cũ của anh. Mặc dù cô từng nói đùa với Mạnh Cổ chuyện này, nhưng thật sự xảy ra, lại cảm thấy trong lòng có một cảm giác gì đó không nói được

Cô ta nhìn Trần Nhược Vũ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, chợt cười cười, hào phóng vươn tay, nói: “Xin chào, tôi tên Thích Dao. Là học muội của Mạnh Cổ ở viện y học... Bạn bè” Hai chữ bạn bè cố ý kéo dài âm, là có ngụ ý

Quả nhiên chính là bạn gái mối tình đầu trong truyền thuyết, rất đẹp, có chút quật cường cùng quả quyết. Trần Nhược Vũ gật đầu, nói tên mình

Thích Dao nhìn cô, cười cười, xoay người lại, nói với Mạnh Cổ: “Bọn họ nói anh còn chưa có bạn gái”

Mạnh Cổ liếc mắt nhìn Trần Nhược Vũ, có ngụ ý: “Tôi không có bạn gái hay có bạn gái rồi không cần phải báo cáo với bọn họ”

“Bọn họ còn nói, anh sau có lui tới với hai cô gái, rất khác em” Thích Dao liếc mắt nhìn Trần Nhược Vũ, giống như có điều ngụ ý (*Sao mà lảm ngụ ý thế!!!*)

Trần Nhược Vũ ở một bên nghe được rất giận, cô rõ ràng là người ngoài cuộc, hai người này là kẹp cô ở giữa để so tài sao?

Còn cái người Thích Dao này, suốt ngày “Bọn họ nói, bọn họ nói”, cô ta đơn giản là muốn chứng minh lời người ta nói, Mạnh Cổ đối với cô ta vẫn mãi tình cũ không quên. Mà cô ấy hôm nay rốt cuộc cũng chịu quay đầu là bờ, dứt khoát muốn ôn lại khúc ca tình yêu khi xưa. Đảo quanh một vòng lớn như vậy, nói chuyện cũng không tốt chút nào, thật là đáng ghét

“Tôi đã nói rồi, bọn họ nói gì cũng chẳng liên quan tới tôi, tôi có bạn gái như thế nào, cũng không liên quan tới cô. Tôi biết cô đang nghĩ gì, nhưng thật sự không cần dắt vàng lên mặt mình. Cô đi đi” Mạnh Cổ vừa nói, vừa cầm tay Trần Nhược Vũ kéo vào trong nhà, đặt cô bên cạnh mình. Bày ra bộ dạng hiên tại tôi có bạn, cô có biết điều thì đi nhanh đi

Đây là lần thứ ba Trần Nhược Vũ nghe Mạnh Cổ nói : “Cô đi đi”, nhưng tất nhiên, Thích Dao vẫn không có ý định đi, cô ta há mồm tính nói gì đó, nhưng Trần Nhược Vũ đã không còn nhin được nữa

“Thích tiểu thư, thật ngại quá, tôi phải cắt ngang thôi, những lời này còn nhiều thời gian, cô biết không? Theo tình hình hiện tại, cô nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Cô biết nhà anh ấy ở đâu rồi, có rảnh rồi tới chặn đường cũng được, nhưng bây giờ, ở nơi này, cô trước mặt tôi nói một tiếng bạn học, bạn gái trước, cô không cảm thấy không lễ phép sao? Giờ đã đến giờ cơm, cô không muốn ăn cơm nhưng tôi thì đói bụng rồi. Làm phiền cô muốn đến ôn lại chuyện cũ, hay tán gẫu thảo luận tình cảm, tìm thời gian khác được không?”

Mạnh Cổ và Thích Dao cùng quay đầu trừng cô. Sắc mặt hai người đều rất khó coi

Trần Nhược Vũ nhất nhất nhìn trả lại, thầm nghĩ trừng cái gì mà trừng, tâm tình cô vẫn còn không tốt “Đề nghị của tôi không tốt sao?”

Thích Dao cắn cắn môi, không để ý tới lời Trần Nhược Vũ, lại nói với Mạnh Cổ: “Em sẽ gọi cho anh sau”

“Cần gì lãng phí tiền điện thoại?” Mạnh Cổ lạnh lùng đáp

Thích Dao không nói gì nữa, cô thầm nhìn Mạnh Cổ một cái, sau đó cũng không nói gì với Trần Nhược Vũ, quay đầu đi

Mạnh Cổ đóng cửa lại, hướng Trần Nhược Vũ nhú mày “Cái gì gọi là biết nhà anh ta ở đâu, ngày mai có thể đi chặn đường, em là đang ra cái chủ ý cùi bắp gì” *(Cái từ “cùi bắp” thật sự là anh ấy nói... ta không có cải biên)*

Trần Nhược Vũ cũng cau mày, cô nhìn miệng anh, vết thương kia vẫn còn rõ ràng. Mặt mày cũng hốc hác rồi

“Em không ra chủ ý này thì cô ấy không tới cửa chắc? Hôm nay em cũng không nói cô ấy tới, cô ấy cũng tới. Cho nên, về sau nếu người ta đã tới, anh nhớ phân tích lý trí một chút, thật sự không liên quan tới em”

Chân mày Mạnh Cổ nhú chặt hơn: “Anh với cô ấy không có gì, lần trước gặp mặt cũng không đưa số điện thoại, là cô ta tìm mấy bạn học cũ, anh không nhận điện thoại, cô ta liền tìm tới cửa”

Trần Nhược Vũ đối với mấy cái này không quan tâm, cô hỏi: “Cô ấy không hỏi tại sao miệng anh bị thương à?”

Giọng Trần Nhược Vũ thật không tốt, khiến Mạnh Cổ cũng không tốt lành gì mà đứng lên: “Thật đáng tiếc, cô ta đúng là không hỏi”

“Tiếc quá nhỉ. Nhân vật mà anh sắp xếp cho em thật không có tác dụng gì”

Mạnh Cổ cuối cùng cũng không nhịn được nữa “Em đang náo loạn cái gì?”

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, xoay người vào phòng bếp, nhìn một vòng không thấy cái chân giò, mở tủ lạnh, cơm của cô cùng hộp chân giò còn hảo hảo mà nằm bên trong tủ lạnh, trong đó còn chứa rất nhiều món ăn khác

Trần Nhược Vũ đem hộp cơm của mình lấy ra, quay đầu nhìn lại, trên mặt bàn có cái túi, cô cũng bất kể, cầm túi đem hộp cơm của mình bỏ vào, sau đó chuẩn bị đi

Cô quay đầu lại, thấy mặt Mạnh Cổ giật mình, thầm nghĩ chắc anh không nghĩ cô tới đây là để giành hộp cơm

“Bác sĩ Mạnh, em thật lòng đem anh thành bạn bè. Em trước kia không tự lượng sức mình đi theo đuổi anh, có lẽ thời điểm đó cũng không có quá nhiều thành ý, chỉ là nhìn trúng vẻ bề ngoài cùng điều kiện của anh, không có suy nghĩ kĩ xem anh với em có hợp hay không. Nhưng từ sau khi chung đụng, em cảm thấy anh rất tốt, nhiệt tình, có trách nhiệm, cho nên em rất quý trọng

người bạn là anh. Em biết rõ anh cùng Doãn Tắc là bạn thân, phương thức biểu đạt tình hữu nghị có chút dọa người, nhưng em không phải là Doãn Tắc cùng Lôi Phong, em có hình thức chung đụng của mình. Có lẽ anh cảm thấy chuyện em làm rất buồn cười, nhưng khi anh đem nó ra làm chuyện cười, em cũng sẽ khổ sở, tức giận, anh lại cùng người khác nói những chuyện này, em cũng sẽ cảm thấy lúng túng, khó chịu. Bác sĩ Mạnh, em thật sự không thông minh, nhưng cũng có tự tôn của bản thân. Khi anh nửa thật nửa giả trêu em, lúc anh đang hưởng thụ rất vui vẻ đó, cũng xin anh suy nghĩ một chút tới cảm nhận của em”

“Trần Nhược Vũ...” Mạnh Cổ muốn nói chuyện, Trần Nhược Vũ giơ tay lên ngăn lại

“Bác sĩ Mạnh, làm bạn cùng anh rất thoải mái, em rất vui, mặc dù không thể theo đuổi được anh, nhưng cuối cùng chúng ta có thể trở thành bạn bè. Nhưng tình bạn cũng giống như tình yêu, cũng cần phải có thành ý. Thật ra thì nếu anh cần em giúp một tay, em cũng sẽ sẵn sàng, nhưng anh lấy lý do nhàm chán gọi em tới đây, cũng mượn vội lấy em làm bạn gái trước mặt tình cũ, em thật cảm thấy không dễ chịu”

“Anh không phải...” Mạnh Cổ muốn nói, lại một lần nữa bị Trần Nhược Vũ cắt ngang

“Bác sĩ Mạnh cảm thấy đã làm chuyện không phải với em đúng không?”

Mạnh Cổ há miệng, còn chưa lên tiếng đã bị Trần Nhược Vũ liếc một cái: “Bác sĩ Mạnh, anh nên nói lời xin lỗi”

Miệng Mạnh Cổ mở rộng, không nói ra lời. Trần Nhược Vũ còn nói: “Giờ em cũng tịch thu đồ ăn lại rồi, dù sao anh cũng không có thành ý ăn nó, về sau em sẽ không làm thêm gì cho anh ăn nữa. Bác sĩ Mạnh nếu thật không tỉnh ra nói lời xin lỗi, chúng ta rất khó làm bạn lâu dài, bằng không cứ hờ một chút là xảy ra mâu thuẫn cũng không vui, quả thật không thể chung đụng, bác sĩ Mạnh, anh thấy đúng không?”

Cô hỏi anh “Đúng không” lại không cho anh cơ hội trả lời, cô vừa nói xong đã nghiêng người rời đi

Mở cửa, đến cửa thang máy, ấn phím. Máy động tác này làm liền một mạch, trong tâm Trần Nhược Vũ cũng cảm thấy sáng khoái, cô ôm chân giò heo, giống như ôm vũ khí. Chỉ là cảm thấy sau khi nói hết ra, toàn thân thật thoải mái

“Trần Nhược Vũ” Mạnh Cổ thể nhưng lại đuổi theo

Cửa thang máy mở ra, Trần Nhược Vũ vừa bước vào vừa quay đầu lại nhìn anh “Anh muốn cự tuyệt cô gái khác, cũng đâu cần phải lấy em làm bia đỡ đạn. Anh muốn trêu chọc cô gái để tìm vui, cũng đâu cần tìm em làm mục tiêu” Anh nghĩ nghĩ, dường như thấy mình lỡ lời, vội vàng nói: “Anh không phải loại trêu chọc phụ nữ làm thú vui... Em”

Trần Nhược Vũ bĩu môi; “Đây miễn cưỡng coi như là giải thích, không tính là xin lỗi”

“Này” Mạnh Cổ lại cau mày

Trần Nhược Vũ hướng anh giả dạng cá mặt quỷ, cửa thang máy cũng đóng

Thang máy đi xuống, Trần Nhược Vũ nhớ tới vẻ mặt của Mạnh Cổ, bất giác cười

Ha ha, anh cũng biết cuống cuống! Anh rõ ràng cũng biết cuống cuống rồi!

Trần Nhược Vũ ôm hộp cơm, cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào

Cô nghĩ, đây cũng là cảm giác vui vẻ khi thắng lợi

☆ **Chương 36**

Trần Nhược Vũ về nhà, tự làm nồi cơm, hầm lại giò cách thủy rồi ăn hết hai chén lớn, tâm tình thoải mái cực độ

Ban đêm, nằm trên giường. Cô nhớ lại mấy món ăn trong tủ lạnh nhà Mạnh Cổ, xem ra anh chuẩn bị không ít, buổi chiều mới vừa tan làm, sao lại phải mua nhiều thức ăn như vậy? Cô phải thay đổi, buổi trưa lại phải lén về nhà mua thức ăn mới tới kịp

Còn có cái cô Thích Dao đó, mặc dù cô với cô ta không có liên quan, nhưng cô thật sự không thích. Cũng không biết trong lòng Mạnh Cổ đến tột cùng là nghĩ thế nào

Tình yêu đầu nhất định phải rất sâu đậm, nếu không cũng sẽ không chịu tổn thương lớn đến như vậy. Hai người bạn gái sau của anh hoàn toàn không giống Thích Dao, thời gian yêu nhau cũng không dài, hơn nữa anh cho tới giờ cũng không nghĩ đến chuyện đó, cái này thật sự giống như tình cũ không quên

Cũng khó trách Thích Dao tràn đầy lòng tin. Có lẽ cô ấy rất hiểu anh, có lẽ cô ấy đối với đoạn tình cảm năm đó cũng có cùng cảm nhận. Chỉ là cô ấy làm tổn thương người ta, trở lại cũng khiến Mạnh Cổ rất khó tiếp nhận

Mạnh Cổ còn thích cô ta không? Trần Nhược Vũ đối với chuyện này vẫn rất bận tâm

Cô cố gắng hồi tưởng tình hình lúc hai người họ đối mặt. Bọn họ mở cửa, đứng ở cửa nói chuyện, chẳng lẽ Thích Dao vừa tới không lâu? Mạnh Cổ không cho cô vào nhà sao?

Trần Nhược Vũ nháy nháy mắt, có chút khốn đốn. Mạnh Cổ nói anh muốn cự tuyệt cô gái khác thì không cần lấy cô làm bia đỡ đạn, suy nghĩ chút thì hình như vậy, kéo cô ra ngoài, sợ rằng càng gia tăng lòng tin của Thích Dao

Anh còn nói không phải loại lấy việc trêu chọc nữ nhân làm vui. Mặc dù cô tin tưởng anh không phải, nhưng anh cũng đang trêu cợt cô mà.

Ý nghĩ xấu đánh tới, Trần Nhược Vũ cố gắng, ương ngạnh chống lại, cô còn chưa có nghĩ xong, đã cứ thế mà ngủ mất. Nhưng trước khi ngủ, ý niệm cuối cùng là: Tại sao có nam nhân như Mạnh Cổ, ưu điểm hay khuyết điểm gì cũng rất rõ ràng?

Làm cho người ta thích, lại khiến người ta ghét, đây cuối cùng là phải làm sao?

Ngày thứ hai, Trần Nhược Vũ rất bận

Cô còn có N khách hàng phải gọi điện, có N bản báo cáo phải xử lý. Còn mở ra một hội, bị giáo huấn đến hai lần. Tiếp đó còn có danh sách khách hàng cần chỉnh lý

Cả ngày nay cô bị cúp N điện thoại, bị cự tuyệt N lần, trong đó có người mắng cô vô cùng thô tục, Trần Nhược Vũ ít gặp phải người không có tư chất như vậy, trong lòng rất không thoải mái, cả nửa ngày tâm tình đều không tốt

Bốn giờ chiều, có một chuyển phát gửi tới, nói gửi cho Trần Nhược Vũ. Cô đi ra ngoài nhận, cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng tên cùng địa chỉ quả thật là cô. Cô nghi ngờ không hiểu mà ký nhận, trở lại chỗ ngồi mở ra, vừa nhìn thấy, là kẹo sầu riêng đường cô thích

Vui thật.

Mặc dù cô không biết ai gửi, nhưng Trần Nhược Vũ thật cao hứng vô cùng. Cô mở ra hai bao đường, thấy bên dưới cô kẹp một tờ giấy. Vừa mở ra nhìn, là đơn thuốc của bệnh viện, trên đó viết: món này thật đúng là không dễ mua

Chữ viết rồng bay phượng múa, cẩn thận quan sát mới biết là viết gì, quả nhiên là chữ bác sĩ

Trần Nhược Vũ bĩu môi, rồi lại không nhịn được mà mỉm cười

Cô thật nhanh mở cái túi ra, bỏ một viên kẹo vào trong miệng. Mùi sầu riêng nồng đậm hòa tan trong miệng cô, tâm tình không tốt một ngày cũng nháy mắt mà bay đi

Cô cầm di động nhắn cho Mạnh Cổ: Chữ quá xấu rồi

Một lát sau, Mạnh Cổ gọi tới, cô nhận máy

“Trần Nhược Vũ, em thật bắt bẻ”

“Em là nói lời thật lòng” Bởi vì trong miệng còn kẹo, thanh âm của cô ơ ơ

Mạnh Cổ hiển nhiên là hiểu, anh hỏi: “Kẹo ăn ngon không?”

“Ăn ngon”

“Vậy chúng ta coi như hòa?”

“Không có”

Trần Nhược Vũ đáp nhanh hơn, đem Mạnh Cổ phản bác. Bên kia điện thoại im lặng một hồi, sau đó cô nghe Mạnh Cổ nói:

“Trần Nhược Vũ, chẳng lẽ em không thể biết điều một chút sao? Em vừa ăn kẹo, vừa hướng anh tự cao tự đại là có ý gì?”

“Đây không gọi là tự cao tự đại, cái này gọi là có nguyên tắc. Anh còn không nói lời xin lỗi, tại sao phải hòa hảo. Hơn nữa, lúc đầu em cũng có tặng kẹo cho anh mà, còn tặng anh móng heo chân gà, còn có cả giò hầm cách thủy nữa đấy”

“Mà anh đến một hộp cũng không được ăn”

“Anh trách ai chứ?” Trần Nhược Vũ ăn kẹo, phản ứng cũng mau hơn rồi, mồm miệng lanh lợi, tâm tình tương đối tốt

Vấn đề này là hỏi khó Mạnh Cổ rồi. Anh ho hai tiếng, lại ho khan cái nữa, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Được rồi, trước kia là anh có chút không lễ phép”

“Nói xin lỗi, là ba chữ đó, như vậy mới tương đối chính thức”

“Trần Nhược Vũ”

“Làm gì”

“Em có chịu nhường hay không thì bảo?”

“Em cũng đâu bắt ép anh”

Điện thoại đầu bên kia yên tĩnh chốc lát, Mạnh Cổ chợt nói: “Hừ, Anh bận rồi, chào”

Cúp máy liên cúp. Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, cũng nhấn phím tắt. Cô nuốt nhanh kẹo đường trong miệng, nhìn hộp chuyển phát trên bàn một chút, đột nhiên cảm thấy Mạnh Cổ có chút đáng yêu. Phách Vương Long hung tàn cũng sẽ xấu hổ, ừ, thật là đáng yêu

Ngày này Mạnh Cổ không có gọi lại, Trần Nhược Vũ cũng không ngại

Ngày thứ hai, Mạnh Cổ không gọi tới, Trần Nhược Vũ có chút quan tâm

Ngày thứ ba, Trần Nhược Vũ thỉnh thoảng lưu ý tới điện thoại, vẫn không có bất kỳ tin tức nào của Mạnh Cổ. Cô không khỏi bắt đầu suy đoán anh rốt cuộc đang bận gì. Anh có tức giận cô hay là đang làm bộ làm tịch? Nhưng cô không cảm thấy mình có lỗi. Anh làm ra chuyện này, cũng không thể còn nuông theo anh có đúng hay không? Anh lấy thành ý làm bằng hữu, bọn họ mới có thể giảm đi mâu thuẫn

Trần Nhược Vũ chợt nhớ tới, cô trước kia là muốn một tháng không để ý tới anh, kết quả ngày hôm trước đã phá bỏ rồi. Cho

nên bây giờ cô không gặp, anh không tìm cô, cô cũng không nên để trong lòng

Cả ngày không có việc gì đặc biệt xảy ra. Hôm nay là chủ nhật, mọi người không đi làm nên cảm xúc dâng trào, các đồng nghiệp Trần Nhược Vũ đi ca hát, cô cự tuyệt. Trần Nhược Vũ theo lệ thường về nhà. Đi vào khu nhà trọ, lúc tới lầu nhà mình, thấy được vị tiên sinh vô cùng có nhân duyên với cô kia

Anh ta đang nằm dưới bụng chiếc xe hơi màu đỏ, hình như là đang sửa xe. Lúc Trần Nhược Vũ đi tới, gặp anh đang đứng lên, nói với người trong xe: “Tốt lắm, thử nhìn xem” Người trong xe khởi động máy, dẫn đến tiếng “Đột, đột, đột:”, người nọ mừng rỡ nói: “Tốt lắm, tốt lắm, rất cảm ơn anh”

Tiên sinh qua đường nhiệt tâm cười cười, đem nắp động cơ cài lại. Người trên xe bước xuống, luôn miệng nói cảm ơn. Trần Nhược Vũ đến lúc này mới biết hóa ra người này lại làm việc tốt, anh giúp người khác sửa xe

“Xin chào” Lúc này, tiên sinh qua đường cũng nhìn thấy Trần Nhược Vũ, gật đầu chào cô

Trần Nhược Vũ cười tủm tỉm, cùng tiên sinh qua đường đi một đoạn

“Cô ở lầu này?” Người tiên sinh qua đường nhìn Trần Nhược Vũ chuẩn bị vào trong lầu, cười cười, chỉ chỉ căn phía sau lầu “Chúng ta cách nhau một căn, không nghĩ gần tới như vậy, trước kia lại chưa từng gặp qua”

“Đúng vậy a, một khu nhà trọ, còn phải chạy đến trên đường mới gặp”

Anh ta cười ha ha, lộ ra một hàm răng trắng tinh, cùng nụ cười của Mạnh Cổ, cảm giác có chút giống. Trần Nhược Vũ bất giác cùng anh sinh ra mấy phần hảo cảm. Anh vươn tay ra, tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi tên Chu Triết (*)”

“Trắc trở (**)?” Trần Nhược Vũ không ngừng cười. Cô lễ phép nghĩ bắt tay anh, Chu Triết vậy nhưng chợt nhớ tới, đem tay thu hồi đi: “Ngại quá, ngại quá, tôi quên mất tay chưa có rửa, có chút bẩn”

(*) Cái tên 周哲

(**) Đồng âm nhưng nghĩa khác Chu chiết = trắc trở 周哲."

“Không sao” Trần Nhược Vũ bị vẻ mặt xấu hổ của anh chọc cười “Tôi tên Trần Nhược Vũ”

“Xin chào, cô khỏe. Tên cô so với tên tôi mạnh hơn nhiều. Tên tôi là Triết học, không phải quanh co đứt gãy. Chẳng qua lúc đặt tên cho tôi, cha mẹ lại luôn lo nghĩ triết lý cuộc sống, kết quả làm cho tôi bây giờ thật rất rắc rối”

Trần Nhược Vũ cười ha ha: “Tôi có một người bạn, tên cũng không hảo chút nào. Rõ ràng là làm bác sĩ, lại gọi là Mạnh Cổ”

Chu Triết ngẩn người, ngộ ra ý nghĩ gì đấy, cũng cười: “Ấy là vị bác sĩ rất lợi hại sao?”

“Anh nói giỏi y thuật có tính là lợi hại?”

“Ừ, khác biệt cũng thật lợi hại” Chu Triết cười nói: “Lúc đó cô ngất đi nên không biết, anh ta đem hai người gây tai nạn kia sửa trị vô cùng thâm. Tôi nghĩ hai người đó khẳng định rất không hi vọng được anh ta cứu”

Trần Nhược Vũ lập tức theo bản năng nói chuyện vì Mạnh Cổ: “Không trách bác sĩ Mạnh được, hai người kia lái xe vận vẹo, xiên vẹo, thiếu chút nữa đụng vào xe bác sĩ Mạnh, anh ấy đã bảo dừng xe, nhưng họ không nghe, còn đi rất nhanh cho nên mới xảy ra tai nạn xe cộ, thiếu chút còn đụng phải người khác”

“Tôi biết, biết mà, tôi ngày đó có thấy mà” Chu Triết nói: “Tôi liền cảm thấy anh ta sửa trị bọn họ thật hả giận, hai người kia là say rượu lái xe, những người khác lại phải chịu bất hạnh. Bọn họ nên nhận được chút dạy dỗ”

“Ngày đó bác sĩ Mạnh làm gì bọn họ?”

Trần Nhược Vũ thật tò mò. Vì vậy Chu Triết bắt đầu kể với cô Mạnh Cổ đánh hai người kia thế nào, mắng họ ra sao khiến họ một lời cũng không nói ra được, sợ tới mức hai người kia khi đến bệnh viện yêu cầu đổi bác sĩ, kết quả là bị Mạnh Cổ dạy dỗ thêm một trận

Trần Nhược Vũ nghe chuyện say sưa ngon lành, hai mắt tỏa sáng. Chu Triết cũng khắc sâu trong trí nhớ chuyện đó, nên rất có hứng thú nói chuyện. Hai người trò chuyện thật vui, chờ đề tài kết thúc thì chia tay ai về nhà nấy. Trần Nhược Vũ vừa phát hiện ra mình cùng một người xa lạ ở cửa nói chuyện về Mạnh Cổ hết 20 phút

Cởi giày, bỏ túi xách, rót cho mình chén nước, đang muốn cười mình chuyện này, chợt nghe điện thoại vang lên. Cô cầm lên nhìn, là Mạnh Cổ

“Trần Nhược Vũ, anh đang ở dưới lầu nhà em”

“...”

Trần Nhược Vũ âm thầm may mắn bản thân không uống nước, nếu không giờ phút này cô nhất định sẽ phun ra ngoài

“Trần Nhược Vũ”

“Anh ở dưới lầu nhà em làm gì?” Cô vừa nói vừa chậm chạp chạy tới ban công nhìn xuống, xe Mạnh Cổ thật đang dừng ở dưới lầu

“Nhờ em ban tặng, anh thật sự bị người ta chặn đường, không thể về nhà”

Trần Nhược Vũ há to miệng, vô cùng kinh ngạc. Không phải chứ, thật sự bị cô nói trúng?

“Bác sĩ Mạnh, anh phải là bị người ta bắt cưới em, mới gọi nói do em ban tặng, hiện tại bị bạn gái chặn cửa, có quan hệ gì với em?”

Mạnh Cổ không cùng cô tranh cãi mấy cái này, chỉ nói: “Em xuống đây đi.”

“Đi xuống làm gì?” Cô nằm sấp trên ban công theo dõi mui xe anh, đáng tiếc không nhìn xuyên qua tấm sắt được, không thấy được vẻ mặt của anh

“Có mấy lời muốn nói với em”

“Là nói lời xin lỗi sao? Nói xin lỗi em mới chịu xuống”

“Trần Nhược Vũ, em ngứa da rồi sao?”

“Bác sĩ Mạnh, anh có khí thế này, chỉ bằng về nhà đuổi người đi! Hay là nói anh không bỏ được cô ấy nên khi dễ em? Em cự tuyệt loại đái ngộ này. Nếu anh cảm thấy đơn độc cùng cô ấy một chỗ có chút lúng túng, vậy gọi cho hai bạn gái trước, bốn người cùng nhau đánh mạt chược một chút, giải sầu, có ân oán tình cừu gì liền giải quyết. Như vậy so với ở đây hô to gọi nhỏ cùng em sẽ nhanh hơn rất nhiều, anh cảm thấy thế nào?”

“Anh cảm thấy để mặc cho em ngày càng phách lối không phải là kế hoạch lâu dài”

“Bác sĩ Mạnh đừng quá lo lắng, anh lại không cần gả cho em, không cần lo lắng em đạp trên đỉnh đầu anh. Hơn nữa tính khí em rất tốt, đối với bạn bè cũng rất nhiệt tình, ngược lại bác sĩ Mạnh có coi lại mình chưa?”

“Có. Mấy lúc rảnh rồi anh cũng có tự suy nghĩ mà.”

Trần Nhược Vũ bấu môi: “Nhìn không ra”

“Trần Nhược Vũ, cho dù em muốn cái gì, chẳng lẽ không muốn cùng anh đối mặt nói chuyện sao?”

“Chờ anh có thái độ thành khẩn rồi hãy nói nói”

Bên đầu dây Mạnh Cổ chợt yên tĩnh

Trần Nhược Vũ đợi nửa ngày, không nhận được gọi anh: “Bác sĩ Mạnh”

Mạnh Cổ chợt than thở: “Trần Nhược Vũ, thật ra thì em cũng cùng một dạng với anh”

“Em với anh dĩ nhiên không giống nhau” Bọn họ căn bản là hai loại người, ở đâu ra mà cùng một dạng

“Chỉ cần đối phương có chút gì đó là không xác định được, em cũng cảm thấy vậy, không phải sao?”

Trần Nhược Vũ không hiểu được. Cô cau mày, suy nghĩ hồi lâu có chút chần chờ, nhưng vẫn hỏi lại: “Cái gì không xác định?”

☆ **Chương 37**

Mạnh Cổ bên kia lại yên lặng, bỗng nhiên thở dài: “Không biết là em đã xác định chưa”

Đây là ý gì? Khẩu lệnh bị nhiều sao?

“Muốn em xác định cái gì?” Cô hỏi

“Xác định...” Anh dừng lại một chút. “Xác định sự can đảm của em”

“Anh đừng làm em sợ nha, em là người rất nhát gan” Trần Nhược Vũ không do dự chút nào, lập tức thừa nhận mình là người rất vô dụng

Mạnh Cổ ở đầu bên kia lại không nói gì rồi

“Này, bác sĩ Mạnh. Chuyện gì mà cần cam đảm?”

“Em xuống anh sẽ nói với em”

“Bác sĩ Mạnh, anh lại trêu em sao?”

Mạnh Cổ lại than thở: “Rốt cuộc em có muốn cùng anh gặp mặt không?”

“Anh còn chưa nói xin lỗi”

“Uy”

“Anh xem, thái độ vẫn còn rất hung hăng”

“Trần Nhược Vũ”

“Cái gì?”

“Em xuống, chúng ta cần gặp mặt”

“Không cần, em muốn nghe lời xin lỗi trước”

Điện thoại đầu bên kia lại yên lặng. Trái tim của Trần Nhược Vũ nhảy dồn dập, cô cũng không biết mình làm sao lại vậy, giống như quỷ ám mà tùy hứng cố chấp

Đợi một hồi, cô cuối cùng cũng nghe được Mạnh Cổ nói: “Được rồi, được rồi, lần này để em thắng. Nam tử hán đại trượng phu co được, dãn được. Thật xin lỗi, Trần Nhược Vũ tiểu thư, trước đây có đối xử với em không lễ phép, anh biết sai rồi. Như vậy được chưa?”

“Về sau đều phải đối xử với em khách khí”

“Được”

“Phải có lễ phép”

“Được”

“Có thật không?”

“Trần Nhược Vũ!”

Trần Nhược Vũ cười hì hì, cảm thấy rất hài lòng. Còn nói thêm: “Em còn chưa ăn cơm”

“Anh mời em ăn, được không?”

“Được rồi” Giọng cô rất miễn cưỡng, thật ra lại đang cười. Cô nhìn thấy Mạnh Cổ mở cửa xe, bước ra. Anh ngẩng đầu nhìn cô, vẫy vẫy tay

“Anh chờ một chút, em muốn thay quần áo” Trần Nhược Vũ cúp điện thoại, nhanh chóng mở tủ quần áo tìm đồ

Màu xanh? Không được. Màu đen? Không tốt. Màu hồng đào? Ừ, Tiên sinh rừng hoa đào, dường như cũng không tệ. Ai nha, không được, không được không có quần thích hợp

Nghĩ nữa rồi lại chọn, lại sợ Mạnh Cổ đứng dưới lâu chờ quá lâu, cô cuối cùng vẫn chọn màu đen, cảm thấy lộ vẻ gầy, quần tương xứng, giày cũng hợp

Trần Nhược Vũ dọn dẹp thỏa đáng, cầm túi xách, lại ghé đầu liếc mắt nhìn xuống dưới lầu. Mạnh Cổ đang tựa người vào xe, nhàn nhã ngắm người. Trần Nhược Vũ cười, vui sướng đi về phía cửa chính, mở cửa đóng khóa lại, đi nhanh về phía thang máy

Thang máy từ từ bò lên, cô nhìn chằm chằm mấy con số có chút nóng nảy. Điện thoại vừa reo, cô cho là Mạnh Cổ gọi tới thúc giục, nhưng nhìn lại, là số ở nhà ba mẹ gọi tới, cô vội vàng nhận

Điện thoại tới là ba Trần, ba TRẦN hỏi: “Tiểu Vũ à, hôm nay là chủ nhật. con có bận gì không?”

“Không bận gì, con đã tan làm”

“Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ạ, đang chuẩn bị ăn” Trần Nhược Vũ có chút cảnh giác, không muốn để ba mẹ biết cô cùng bằng hữu ra ngoài ăn cơm, tránh bọn họ hỏi tới hỏi lui. Cô cảm thấy, không nên để cho người nhà biết Mạnh Cổ

“A, vậy con ăn cơm ngon đi. Cha có chút chuyện muốn nói với con”

Thang máy tới, Trần Nhược Vũ vừa bước vào, vừa nói: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao ạ?”

Ba Trần hình như do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Sáng chủ nhật mốt được nghỉ, con không cần phải đi làm chứ? Mẹ con bị bệnh, nhớ về thăm mẹ”

“Bị bệnh?” Trần Nhược Vũ sợ hết hồn “Mẹ thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?” Nghiêm trọng đến mức muốn cô về nhà, nhất định là bệnh không nhẹ

“Có vấn đề về tim, con nên về nhà một chuyến”

Trần Nhược Vũ chợt có chút hiểu “Mẹ có phải vẫn luôn giận con?” Tim của mẹ Trần vẫn có chút tật xấu, nhưng bác sĩ nói không phải nặng lắm, nhưng bình thường phải giữ tâm tình thoải mái, không nên mệt nhọc. Mấy năm nay cũng không có chuyện gì lớn. Hiện tại đột nhiên ngã bệnh. Trần Nhược Vũ khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới chính mình cùng trong nhà tranh chấp không vui

Là cô làm mẹ tức đến bệnh?

“Con đừng nghĩ như vậy. Mẹ thật sự rất nhớ con, về đi thôi”

“Được, được. sáng sớm ngày mai con liền đón xe về” Trần Nhược Vũ thật vội đáp ứng một tiếng. Cô lại hỏi: “Cha, cha đem mẹ đến bệnh viện chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

“Con đừng lo lắng, có gì về nhà rồi nói. Cha nói trước cho mẹ con biết, để bà ấy cao hứng một chút. Cúp máy a” Cha Trần nói xong liền cúp

Trần Nhược Vũ gấp gáp, thang máy đến, cô còn có chút hoảng. Đợi cô đi ra cửa lầu, thấy biểu tình của Mạnh Cổ, cô mới phát hiện ra mình lo âu như vậy thật làm anh sợ hết hồn

“Em làm sao vậy?” Mạnh Cổ hỏi cô

“Bác sĩ Mạnh, em không thể đi ăn cơm cùng anh, mẹ em bị bệnh, em muốn về nhà”

“Bị bệnh? Tình huống cụ thể thế nào?”

“Em cũng không biết, nói là tim không khỏe, nhưng cha cố ý gọi điện thoại nói em về một chuyến, chả chần rất nghiêm trọng. Em náo loạn trong nhà khiến một đoạn thời gian không vui, còn lừa gạt cha mẹ, còn không để cha mẹ tìm được, mẹ em đã rất giận, công tác của em không được, còn cùng mẹ cãi nhau trong điện thoại, bà nhất định là bị em chọc cho bị bệnh”

Trần Nhược Vũ gặp người có thể nói chuyện của mình, không nhịn được mà liên tiếp oán trách bản thân

“Em đừng vội, đừng có gấp. Em hỏi rõ ràng đã, tim có vấn đề lớn nhỏ của nó, có lẽ không nghiêm trọng như em nghĩ đâu. Kết quả chẩn đoán là gì? Bác sĩ nói như thế nào? Đã làm những kiểm tra gì rồi?” Mạnh Cổ rất nhanh bày ra bộ dạng bác sĩ

“Ba không nói, ông nói em trở về rồi nói, có phải là tương đối phức tạp, nên trong điện thoại không tiện nói không? Bác sĩ Mạnh, mẹ em sẽ không việc gì chứ? Em, em... Em không muốn đợi đến sáng mai, bây giờ phải về liền”

“Bây giờ?” Mạnh Cổ nhíu mày

“Có xe đêm, xe buýt đến thành phố C chỉ cần hơn 4 tiếng. Em... Em rất lo lắng, có ở lại đây tối cũng không ngủ được, còn không bằng bây giờ lập tức trở về”

“Trễ như vậy, em một cô gái đi khuya làm sao an toàn cho được?”

“Không quan trọng, xe bus công cộng cũng không phải xã hội đen, không có lưu manh”

“Cái ví dụ rách nát của em” Chân mày Mạnh Cổ lại nhíu hơn, Trần Nhược Vũ cảm thấy anh lại muốn tức giận

“Em không nói lời sai nào nha, có liên hệ gì chứ. Xe bus rất an toàn, em ngồi xe qua đêm, không có chuyện gì. Em rất muốn về tối nay. Thật sự rất lo lắng”

Mạnh Cổ cau mày, suy nghĩ một chút: “Anh đưa em đi”

“Cái gì?” Trần Nhược Vũ hô to: “Như vậy sao được? Ngày mai anh không đi làm sao?”

“Lên xe...”

“Đi tới đi lui cũng mất tám tiếng, anh còn phải đi làm, anh điên rồi sao? Không được. Không cần anh đưa đi”

“Anh trực ca đêm cũng thường suốt đêm không ngủ”

“Đó là trực đêm, không phải đưa bạn về nhà. Đường đêm rất nguy hiểm, anh lái xe lúc mệt nhọc rất dễ xảy ra chuyện không hay. Anh đừng làm em sợ như vậy, nếu không em về đến nhà còn lo lắng an nguy của anh, em cũng sẽ không ngủ được”

Mạnh Cổ nhìn một chút, chân mày không những không nhíu, còn nhếch miệng cười.

Lúc này đến phiên Trần Nhược Vũ cau mày, cô tiếp tục cầu nhàu: “Hơn nữa anh là bác sĩ, tin thần không tốt làm thế nào xem bệnh cho bệnh nhân. Nếu lỡ chẩn đoán sai bệnh, kê sai thuốc, phải làm sao. Em mà biết bác sĩ chữa bệnh cho mẹ một đêm không nghĩ ngơi lại đi cho sai thuốc, em khẳng định sẽ đánh hẳn”

Mạnh Cổ cười, Trần Nhược Vũ đánh anh một cái: “Không cho cười, em đang nói nghiêm túc. Anh là bác sĩ, cũng không đi bán

bảo hiểm giống em, chúng em có nghỉ ngơi tốt, ngủ đủ giấc hay không đều không quan trọng, anh thì không vậy được”

“Được rồi, biết rồi mà. Em thật thô lỗ” Còn thích đánh anh, là sao thế?

Trần Nhược Vũ bấu môi, lại cảm thấy có chút không đành lòng “Chờ em về, anh lại mời em ăn tối được không?”

“Được.” Mạnh Cổ bất đắc dĩ

Trần Nhược Vũ cười, vui vẻ chiếm tiện nghi “VẬY anh đi về trước đi, em đi thu thập một ít, rồi mới ra trạm xe”

“Anh đưa em ra bến xe” Mạnh Cổ nói xong, nhìn Trần Nhược Vũ còn kinh ngạc nhìn anh, anh buông tay: “Đưa đi bến xe không phải là lái xe một nhọc chứ?”

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, trong lòng có chút cao hứng. Gật đầu nói: “Được”

Mạnh Cổ thở phào cùng cô lên lầu. Trần Nhược Vũ để anh ngồi ở phòng khách, cô vào phòng thu thập một bọc đồ nhỏ, sau đó gọi điện cho Lương Tư Tư, nói mình phải về nhà một chuyến, tối chủ nhật mới về. Lời nói của cô khiến Mạnh Cổ trợn mắt nhìn

“Lại đi buổi tối? Nếu không có việc gì sáng chủ nhật liền về, nếu là có chuyện gì thì lại trễ hai ngày, xin nghỉ, ban ngày ngồi xe mà về. Em thật sự nghĩ đi xe buổi tối rất an toàn sao?”

“Được rồi, em sẽ nhìn tình huống”

“Đi xe ban ngày” Mạnh Cổ rất kiên trì

“Được, đi xe ban ngày” Trần Nhược Vũ vội vàng đáp ứng, chỉ sợ người này chột đứng lên nói không cho cô về tối này nha

Hai người cùng đi đến trạm xe, Mạnh Cổ xem đến cả ba cái xe, thấy xe bus cũng coi như sạch sẽ, sắc mặt khá hơn một chút. Trần Nhược Vũ mua vé, Mạnh Cổ nhìn thời gian còn đủ, liền kéo cô đến tiệm MacDonald ăn bữa tối

Trần Nhược Vũ rất lo lắng vấn đề bệnh đường sinh dục, Mạnh Cổ cho cô chút kiến thức thông dụng, lại dặn dò nếu bệnh tình quá nghiêm trọng có thể gọi cho anh, có thể tới bệnh viện thành phố A xem một chút, tóm lại là ngã bệnh cũng đừng lo lắng, tất cả đã có anh (*hum... ta đã phát hiện ra được bí mật!! ^_^*)

Trần Nhược Vũ được anh an ủi, tâm tình cũng yên tâm một chút. Cô cùng Mạnh Cổ nói về tình trạng trong nhà, còn có vấn đề chính cô muốn nói, nói đến bản thân không đáp ứng được kỳ vọng của người trong nhà, cô lại có chút khó chịu. Chỉ là thổ lộ

tâm sự mới được một nửa, giờ đã đến, cô còn muốn cùng anh tán giầu, nhưng mà thật nên lên xe (*Có ai nghĩ đến cô bé lọ lem không ta???*)

Mạnh Cổ đưa cô đến xe, vỗ vỗ đầu cô: “Đến nhà liền gọi cho anh, trễ cũng không sao”

“Được”

“Đừng có gấp, ngã bệnh cũng không sợ, có bác sĩ đấy thôi”

“Được”

“Nếu trên đường cảm thấy khổ sở, khẩn trương thì gọi cho anh”

“Được”

“Mỗi nhà đều có chuyện khó của nó, có chuyện gì thì từ từ khai thông, dù sao cũng là cha mẹ mình, không có gì nói không được, từ từ đi, cho họ chút kiên nhẫn, bọn họ sẽ hiểu em”

Cô gật đầu một cái, cảm thấy có cái gì nghẹn nơi cổ họng, nói không ra lời

“Đi đi. Đi đường cẩn thận. Ở trên xe đừng ngủ gật, chú ý an toàn”

Cô lại gật đầu một cái, sau đó bước lên xe bus. Trong lòng chột vô cùng khẩn trương. Nếu về nhà, mẹ có còn sức để ý tới cô nữa không? Có thể hay không còn ngờ cô? Nếu quả thật bệnh rất nghiêm trọng thì nên làm gì?

Cô suy nghĩ lung tung, bước chân cũng rất nặng

“Trần Nhược Vũ” Mạnh Cổ chột kêu cô

Cô quay đầu lại. thấy Mạnh Cổ giang hai tay ra, anh nói

“Đến đây.”

Trần Nhược Vũ nháy nháy mắt, hốc mắt có chút nóng. Cô chạy tới, nhào vào trong ngực anh

Đây là cái ôm an ủi cùng khích lệ, Trần Nhược Vũ có chút cảm động (*Ta mà tin chỉ trong sáng như vậy ta chết ==*)

“Đừng suy nghĩ nhiều quá” Anh dùng lực ôm cô, lại vỗ vỗ đầu cô “Anh sẽ chờ em từ từ xác định”

Xác định cái gì? Cô chưa kịp hỏi, tài xế đã bắt đầu thúc giục. Trần Nhược Vũ quay đầu lại, liếc mắt nhìn, vội vàng chạy tới. Chạy tới cửa xe, cô quay đầu lại hướng anh phất tay “Cảm ơn anh, bác sĩ Mạnh”

Cô nhìn thấy Mạnh Cổ bỗng nhiên bày ra sắc mặt khó coi, cũng không biết sao lại thay đổi nhanh như vậy

Cô lên xe, ngồi ở vị trí đầu, xe rất nhanh liền chạy đi. Cô quay đầu, lại nhìn không tới phương hướng của Mạnh Cổ, thở phào một cái, về nhà thôi

Edit nói: Đọc xong chương này, ta chắc chắn 100% là anh Mạnh Cổ đổ chị Trần Nhược Vũ rồi!!!!

☆ **Chương 38**

Trần Nhược Vũ chạy tới thành phố C thì đã 12 giờ khuya, cô sợ quấy rầy cha mẹ nghỉ ngơi, liền lấy chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa. Cũng không ngờ vừa mở cửa vào nhà, đã nghe tiếng của nhiều người. “Hôm nay cứ vậy nha” “ Bà xem ra rất cao hứng, tất cả đều là bà thắng” “Vận may thật không có biện pháp a” “Ngày mai còn lập sao?” (ý là lập sòng ấy). “Không, mai con gái tôi về. Chờ một chút, tôi lại gọi cho mấy bà”

Câu cuối cùng kia, Trần Nhược Vũ nghe được là âm thanh của mẹ. Cô quẹo vào phòng khách, thấy mấy bạn cùng chơi mạt chược cũng đang chào mẹ

Trần Nhược Vũ có chút há hốc mồm, vừa tức vừa muốn khóc

“Ơ, đây không phải là Tiểu Vũ sao? Mẹ cháu còn nói ngày mai cháu về, trể như vậy liền chạy về sao?”

Mẹ Trần thấy con gái, có chút giật mình. Cha Trần ở trong phòng nghe được động tĩnh cũng vội vàng chạy ra, thấy Trần Nhược Vũ về, vừa mừng vừa sợ, vội vàng kêu cô ngồi xuống nghỉ ngơi

Mẹ Trần nhìn sắc mặt con gái không tốt, trong lòng cũng biết có chuyện gì xảy ra, bà đem bạn đánh bài ra ngoài. Trần Nhược Vũ mắt lạnh nhìn, cắn chặt răng, nói không ra lời

Cha Trần cũng có chút chột dạ, ông đưa cho con chén nước, hỏi: “Không phải nói rõ sáng mai hãy về sao?”

Mẹ Trần từ cửa vào phòng khách, bắt đầu dọn dẹp bàn mạt chược, cũng không để ý đến con gái

Trần Nhược Vũ càng nghĩ càng giận, lớn tiếng nói: “Không phải nói bệnh tim sao? Con thật sự sợ xảy ra chuyện lớn, cả đêm vội vàng về nhà. Không nghĩ tới, bệnh đến có thể đánh mạt chược rồi!”

Mẹ Trần ném mạt chược trên tay, lớn tiếng mắng: “Liên tục cả đêm chạy về rồi thì sao? Mẹ nuôi con bao lớn, con chỉ ngồi xe cả đêm đã thấy uất ức?”

“Vậy mẹ cũng không thể gạt con !” Trần Nhược Vũ khí nóng bốc lên đầu “Mẹ có biết con lo lắng biết bao nhiêu không!”

“Con cũng biết gạt người là không tốt à? Con cũng biết lo lắng à?” Mẹ Trần nói lớn hơn, dùng ngón tay chỉ con gái mình

“Con suy nghĩ thử về chuyện mình đã làm, có chuyện gì tốt? Cái gì mà làm ở công ty mạo dịch, công việc một năm là được thăng chức rồi, cũng ý tứ được điều tốt nói ra từ miệng mình! Khi đó là chúng ta phát hiện có gì không đúng mới đi tìm con, con ngay cả điện thoại cũng không bắt, cũng không biết đang ở đâu, tìm con không được, một cô gái sống ở ngoài một mình, bên cạnh lại không có ai, mẹ với cha con mấy đêm không ngủ yên, đó không phải lo lắng sao? Mẹ đã nói gì tới con chưa? Mẹ một bụng còn chưa giáo huấn con, con lợi hại lắm rồi, trở về liền nhao nhao cả lên. Lo lắng? Con biết cái gì gọi là lo lắng sao?”

Hốc mắt Trần Nhược Vũ nóng lên, lỗ mũi chua xót, trừng mắt cố gắng kìm lệ, chỉ cảm thấy vừa khổ sở vừa khó chịu

Cha Trần ở một bên gấp gáp khuyên, “Ai ai, muộn rồi, đừng nói những thứ này nữa. Con gái vừa về, cũng mệt mỏi, để nó nghỉ ngơi trước đã. Có cái gì sáng mai lại nói tiếp thôi”

Mẹ Trần còn muốn nói gì nữa, nhưng cha Trần động tác nhanh đẩy con gái vào phòng

Phòng của Trần Nhược Vũ là căn phòng nhỏ chưa đầy 7 mét vuông, một cái giường cùng một cái tủ là đã muốn đầy phòng. Hai năm qua cô đi nơi khác, nhưng phòng ốc vẫn được quét sạch sẽ. Cha Trần ấn cô ngồi xuống bên giường, nói với cô: “Vừa về, đừng gây với mẹ con”

Trần Nhược Vũ cắn môi, gật đầu một cái

“Có đói bụng không?” Cha Trần lại hỏi

Trần Nhược Vũ lắc đầu

“Con ăn chút đi, cha làm cho con bát mì. Ngồi xe cũng mệt mỏi rồi, ăn chút rồi nghỉ ngơi cho khỏe”

“Con không ăn” Trần Nhược Vũ mở miệng, mới phát hiện âm thanh có chút nghẹn

Cha Trần than một tiếng, vỗ vai cô, nói: “Con nghỉ ngơi đi, cha đi xem mẹ con”

Trần Nhược Vũ gật đầu, cha Trần đi ra ngoài, Trần Nhược Vũ nghe được âm thanh bên ngoài, nghe mẹ mắng mấy câu, sau đó là cha nhỏ giọng khuyên, một lát sau, tất cả lại yên tĩnh

Trần Nhược Vũ ngơ ngác ngồi, nghĩ tới lời mẹ vừa nói, trong đầu thật vô cùng khổ sở. Bà nói cha mẹ cả đêm đều không ngủ được, Trần Nhược Vũ tưởng tượng đến cảnh đó, ngấm lại tâm tình mình hôm nay, cảm giác vô cùng áy náy

Nhưng là bọn họ gạt cô về, cô cảm thấy thật tức giận. Cô lấy điện thoại ra, yên lặng nhìn hình ảnh tiên sinh trong rừng hoa Đào trên màn hình, rất muốn gọi cho Mạnh Cổ, đã trễ thế này, cô sợ đánh thức anh. Nhưng có thể anh đang đợi cô gọi về? Anh đã nói có trễ mấy về đến nhà cũng phải gọi lại. Cô không muốn anh vì mình mà lo lắng

Suy nghĩ hồi lâu, đang chuẩn bị gọi lại, cửa phòng bị gõ hai tiếng

Trần Nhược Vũ đáp một tiếng, cha Trần đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng nói: “Cha thấy đèn phòng con vẫn sáng, nên muốn nói vài lời”

Trần Nhược Vũ lấy cho cha mình cái ghế, cha Trần ngồi xuống, đưa cho Trần Nhược Vũ xem một quyển sổ khám bệnh. “Đây là sổ khám bệnh của mẹ con, con xem một chút. Cha lừa con là không đúng, nhưng cũng không hoàn toàn là lừa gạt. Mẹ con tuần trước nằm trong bệnh viện hai ngày, tim không tốt, quan sát 2 ngày vẫn không nhìn ra được cái gì, chỉ là nói lại mấy lời cũ, phải nghỉ ngơi nhiều, giữa tâm tình thoải mái, chớ mệt nhọc. Tính khí mẹ con vẫn vậy, nói chuyện không dễ nghe, mạnh miệng, nhưng trong lòng vẫn là yêu con. Chuyện con bán bảo hiểm, mẹ giận lắm, hơn nữa khoảng thời gian đó tim không được con, bà ấy cũng gấp gáp, ăn không ngon ngủ không yên, lúc này mới ngã bệnh. Muốn con về nhà không phải hại con, vốn là con nói bên ngoài có tiền đồ, có công việc tốt, cho nên cứ để con ở bên ngoài xông pha một lần, nhưng nếu không tốt như con nói, vậy sao không về nhà?”

Trần Nhược Vũ cắn môi, nói không nên lời

“Trong điện thoại có mấy lời khó nghe, mẹ con cứ chực cú điện thoại cũng sẽ nói tới, cha biết trong lòng con cũng cảm thấy không thoải mái. Nhưng cũng là thông cảm cho cha mẹ, đừng có tức giận. Bà ấy mấy ngày nay thân thể không thoải mái, nhưng lại nhờ vả khắp nơi, cũng muốn tìm đối tượng tốt cho con, bây giờ cũng tìm được người thích hợp, cho nên muốn con về nhìn xem. Lại sợ con cùng bà tức giận, bướng bỉnh không muốn về, nên cha mới nói như vậy. Con xem sổ khám bệnh một chút, cũng không có lừa con, bà ấy bị bệnh con cũng nên về thăm. Nhiều ngày như vậy, bà ấy cũng buồn bực lắm rồi, hai ngày nay mới chịu chơi mặt chước”

“Thân thể không tốt, cũng không cần thức đêm, nào lại có chuyện thức đêm chơi mạt chược” Trần Nhược Vũ có chút đau lòng

“Nói là đánh tới 10 giờ là nghỉ, nhưng mọi người cao hứng quá, cha không ngăn được. Tính khí mẹ con cha cũng không khuyên được, ở trước mặt người ngoài cũng phải cho bà ấy mặt mũi, liền để mẹ con quyết thôi. Cũng không còn sớm, trước kia con ở đây cũng thường thấy họ chơi suốt đêm, bây giờ thường 12 giờ đã nghỉ, không thường chơi”

Trần Nhược Vũ không nói lời nào, cô biết, trong nhà mẹ là lão đại, ba cũng là để ý mặt mũi, có người ngoài ở đây ông tuyệt đối không làm khó bạn già

“Mẹ gọi con về, là vì muốn con ngày mai đi xem mắt, không có ý gì khác, không phải ép gả con, chỉ là hai nhà cũng có chút quen biết, cũng là bạn bè của nhau. Cha mẹ bên kia chúng ta cũng đã gặp, ngày mai mang hai sếp nhỏ các con gặp mặt một chút. Con cũng không cần mâu thuẫn cái gì, thuận theo mẹ con một lần, gặp người ta một lần, cũng không có gì đâu.”

“Nhưng mà cha, con làm việc ở thành phố A, coi như là cùng người ta xem mắt, hôm sau con lại về, như vậy có ý nghĩa gì chứ?”

“Con xem con đi, còn chưa gặp người ta, đã bắt đầu phản đối rồi. Mẹ con cũng rất dụng tâm, thằng bé kia nghe nói cũng làm việc ở thành phố A, nhưng mà qua một thời gian cậu ấy nữa sẽ về đây gây dựng sự nghiệp, tự mình mở công ty, cho nên mẹ con đặc biệt hài lòng. Các con cứ quen biết trước, cảm thấy ấn tượng không tệ, thì ở thành phố A giữ liên lạc cũng được, cảm thấy tốt thì trở về. Chuyện công tác, con không phải là cảm thấy vì là cha an bài mà cảm thấy không hài lòng, cũng có thể cùng hẳn gây dựng sự nghiệp. Cả hai cùng làm việc ở thành phố A, gặp qua, nhất định có thể cùng trò chuyện”

Trần Trần Nhược Vũ đầy vạch đen, thần kỳ như thế, ba mẹ ở đâu tìm được vậy? Lại đang công tác ở thành phố A, còn chuẩn bị về đây lập nghiệp, chẳng những vị trí thích hợp, công việc sau này cũng tốt lắm. Đây quả thật là người đàn ông chế tạo ra từ nguyện vọng của ba mẹ mà

“Cha nói với con những thứ này, là để con ngày mai đừng chọc giận mẹ, tính khí bà ấy, con cũng hiểu. Ngày mai gặp cậu

traí kia nói không chừng có thể đối xử tốt được. Cha mẹ lớn tuổi cũng luôn muốn có con bên cạnh. Con không thể mỗi tháng chỉ gửi tiền về, lại ở bên ngoài, chúng ta cũng không thể vui vẻ được. Bán bảo hiểm không phải công việc có thể diện gì, nhưng mẹ con tức giận cũng không hoàn toàn vì cái này, bà ấy cũng là vì đau lòng cho con”

Những lời ông nói ra rất có đạo lý, Trần Nhược Vũ không còn biết có thể nói gì, không thể làm gì hơn là gật đầu một cái

“Con hiểu là tốt rồi” Cha Trần còn muốn nói gì nữa, điện thoại của Trần Nhược Vũ lại vang lên, cô nhìn lên màn hình, là Mạnh Cổ

“Con có điện thoại” Cô nói

Cha Trần vừa nhìn cũng đã thấy, vì vậy nói: “Được rồi, nói chuyện xong thì đi ngủ đi. Cha không nói nữa, ngày mai con đừng có bướng bỉnh với mẹ con là được, cứ theo bà, để cho bà ấy vui một chút. Cha ra ngoài, con nghỉ ngơi sớm một chút”

Cha Trần đi ra ngoài, còn giúp Trần Nhược Vũ đóng cửa. Trần Nhược Vũ than thở, cha lại chơi chiêu “Lấy tình cảm làm lay động”, thật là dùng tốt quá mà. Cô một bụng đầy oán khí đều phải nuốt vào bụng, lại còn có cảm giác mình không biết thông cảm cho cha mẹ

Cô nhấn nút nhận điện thoại, Mạnh Cổ hỏi: “Đến nhà rồi?”

“Vâng”

“Tại sao lâu như vậy mới nghe máy?”

“Mới vừa rồi ba em ở đây”

“Trong nhà có khỏe không?”

“Ừ, không có chuyện gì lớn. Cha nói mẹ tuần trước nằm viện quan sát hai ngày”

“Là vấn đề lớn gì?” Mạnh Cổ phát tác bệnh nghề nghiệp, câu hỏi đầy hiểm nghi. Trần Nhược Vũ nhận được quan tâm của anh khiến cô cao hứng

“À, em có sổ khám bệnh, để em xem một chút” Cô lật sổ khám bệnh, đọc chẩn đoán cùng lời dặn dò của bác sĩ, kết quả là xem một lúc lâu, cũng không đọc được mấy chữ “Chữ của bác sĩ thật là xấu, sổ khám bệnh em xem đều không hiểu gì cả”

“Em còn có thể ghét bỏ lĩnh vực này như thế sao?”

“Đây không phải là có ý nghĩa xã hội sao? Nếu chữ bác sĩ đoan chính lại đẹp, làm cho bệnh nhân dễ hiểu, trong lòng mọi

người sẽ thực tế hơn rất nhiều. Giống như em bây giờ cũng không biết bệnh tình của mẹ thế nào”

“Chụp lại, gửi cho anh xem” Phách Vương Long tiên sinh ra lệnh

“Được” Trần Nhược Vũ nằm soải trên giường, cảm thấy lo sầu vừa rồi bớt đi rất nhiều “Bác sĩ Mạnh, anh xác định anh có thể hiểu sao? Chữ của người này còn khó coi hơn anh”

“Chữ của anh không khó coi.”

“Nha?” Cô rất không có thành ý mà đáp lại. lại hỏi: “Bác sĩ Mạnh, ở viện y học các anh có học thư pháp sao? Đặc biệt huấn luyện viết loại chữ này, phân biệt với chữ thường”

“Trần Nhược Vũ, có đúng là em về đến nhà rồi không, ngứa da rồi sao?”

Giọng điệu của anh khiến cô không nhịn cười được “Bác sĩ Mạnh, anh nói tại sao đề tài chúng ta nói chuyện phiếm rất không có dinh dưỡng”

“Đó là do em”

“Không phải em. Em vừa rồi mới cùng cha tiến hành một cuộc nói chuyện sâu sắc nha”

“Đó nhất định là ba em nói, em ở bên cạnh gật rồi lại gật”

“Sao anh biết?”

“Quá đơn giản, chuyện có ý nghĩa sâu sắc không thể nào có quan hệ cùng em được”

“Mới không phải đâu, em cũng nói được những lời có ý nghĩa nha”

“Nói ví dụ xem?”

“Bác sĩ Mạnh, anh cảm thấy tình yêu đầu trở lại tìm anh muốn hợp lại, cùng anh nhớ mãi không quên, rốt cuộc là yêu anh ở điểm nào?”

“Em, em không phải dùng giọng điệu ghét bỏ nói ra yêu anh ở điểm nào, anh mới có thể cảm thấy em không phải là ôm một bụng hỏa khí mà đối đãi với chuyện này”

“Hôm nay em ngồi trên xe nhàn rồi không có chuyện gì, có giúp anh suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này”

“Có kết luận gì không?”

“Không có”

“Xem ra em thật là nhàn rồi không có việc gì làm” Mạnh Cổ nói lời này cũng có rất nhiều ghét bỏ. Anh hỏi ngược lại: “Trần

Nhược Vũ, vậy em yêu anh ở điểm nào?”

“Đề tài này thật không có ý mới. Em không phải đã sớm thẳng thắn nói rồi sao, hơn nữa trọng điểm là em biết đường quay lại, quay đầu là bờ rồi. Bác sĩ Mạnh, em thỉnh thoảng cũng sẽ suy nghĩ về cuộc sống”

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc, sau đó âm thanh nóng nảy của Phách Vương Long tiên sinh truyền tới: “Trần Nhược Vũ, em mau cúp đi ngủ đi! Anh không muốn nói chuyện với em nữa, ngày mai đi làm!” Anh nói xong liền cúp máy

Trần Nhược Vũ không để ý, cô dọn dẹp một chút rồi cũng đi ngủ

Ngày mai cô còn có một trận đánh ác liệt, không thể nhẹ nhõm hơn so với đi làm. Cô để điện thoại bên gối, nhìn tiên sinh trong rừng hoa đào đứng bên địa đồ một chút, thầm nói: “Ngủ ngon”

☆ **Chương 39**

Ngày thứ hai, Trần Nhược Vũ bị áp tải đi xem mắt

Hôm nay, cả Trần Nhược Vũ và Mẹ Trần đều khắc chế tính khí của mình, mặc dù không nói lời nào, nhưng Mẹ Trần cũng rất chủ động, mua món Trần Nhược Vũ thích ăn, hai người còn gấp rau cho đối phương

Mẹ Trần thấy thái độ Trần Nhược Vũ không tệ, cũng không mắng cô nữa. Chỉ nói buổi tối có tiệc, muốn Trần Nhược Vũ cùng bà đi ăn cơm, xem thử chàng trai của đối phương có thuận mắt Trần Nhược Vũ hay không

Cha Trần rất ý tứ nháy mắt với Mẹ Trần, nghĩ thầm không thể nói như vậy, sao lại nói con gái con gái mình có nhìn vừa mắt người ta không, sao lại bị động như vậy, người trong nhà liền bốc hơi mất hết hay sao

Trần Nhược Vũ than thở, nhà mình xưa nay mẹ đều có phong cách như vậy, sao cha lại nghĩ quẩn như thế?

Tóm lại, bữa cơm tối nay, Mẹ Trần mang theo con gái

Đến phòng ăn, thấy một vị phu nhân, nhìn cũng không hơn kém tuổi so với Mẹ Trần là bao, Mẹ Trần khẽ đá Trần Nhược Vũ: “Chào dì đi.”

“Con chào dì” Trần Nhược Vũ lễ phép chào hỏi

Vị phu nhân kia cười híp mắt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Trần Nhược Vũ một vòng, khen cô: “Tiểu Vũ đáng đẹp tốt lắm, mày cong mắt sáng, hào phóng lại đoan chánh (Đứng đắn), mẹ con nói thật đúng nha”

“Đâu phải như vậy, là nó may mắn, chọn chỗ tốt đầu thai thôi” Mẹ Trần tất nhiên rất cao hứng, vội vàng đáp

Trần Nhược Vũ ở một bên cười theo, nghĩ thầm trong lời nói của mẹ có sơ hở, nói cái gì vậy?

Ba người đều ngồi xuống, chứng sợ hãi người lớn của Trần Nhược Vũ đã bắt đầu phát tác, động tác có chút cứng ngắc

Phu nhân kia gọi món ăn xong rồi, nói: “Con trai tôi còn đang bận, xế chiều hôm nay mới về tới, chưa ngồi ở nhà được mấy phút, bạn bè đã gọi nó đi làm việc. Nó muốn ở đây mở trường dạy lái xe, có chút quan hệ liền phải chạy nên đến trễ một chút, đừng để ý nhé.”

“Tất nhiên, tất nhiên” Thái độ Mẹ Trần xem ra là tốt, cùng với mẹ bình thường ở trong nhà giống như là hai người

Trần Nhược Vũ ở bên cạnh không đề cập đến, liền nghe hai vị phụ huynh đàm luận thời tiết gần đây, giá bán thức ăn ở chợ, quần áo đại hạ giá, đồ mỹ phẩm, đồ dưỡng sinh có bao công hiệu...

Trần Nhược Vũ lẳng lẳng giúp hai người rót trà, lẳng lẳng gọi phục vụ châm nước, bung món ăn lên, thời gian còn lại liền yên lặng nghe hai người nói chuyện phiếm

Cô đang thầm nghĩ như vậy cũng tốt, vị tiên sinh kia tốt nhất loay hoay không đến được, sau đó hai người lớn này tán gẫu bát quái về chuyện nhà mình, cô liền được giải phóng

Kết quả cô còn chưa thở được một hơi nhẹ nhàng, phu nhân kia đã đem đề tài chuyển tới Trần Nhược Vũ: “Tiểu Vũ thật ngoan nhỉ, yên lặng điềm tĩnh”

“Đâu có, đâu có. Trần Nhược Vũ nhà tôi thật có thể làm nhiều việc”

Xong rồi, toàn thân Trần Nhược Vũ bắt đầu khẩn trương. Phải bắt đầu rồi sao?

“Không phải là tôi khen con mình, con tôi ra được phòng khách, vào tới phòng bếp. Nó nấu được món ngon, công việc nhà cũng thuần thục, việc làm cũng không tệ, lúc đầu làm quản lý ở công ty mậu dịch, sau được rèn luyện, liền ra ngoài. Nghiệp vụ rất tốt, cấp trên vô cùng trọng dụng”

Mẹ Trần thao thao bất tuyệt, Trần Nhược Vũ khắc chế kích động mà than thở, cô đảo qua đảo lại ly trà

Mẹ của đối phương cũng bắt đầu đem con mình ra khoe, nói con trai làm quản lý ở trường dạy lái xe, cũng là người có hiểu, cảm thấy nên về nhà, có thể ở bên cạnh hai người già bọn họ, cho nên liền về đây gây dựng sự nghiệp, đồng thời mở một trường dạy lái xe. Tiền bạc liền không phải là vấn đề lớn, nhưng chuyện gì làm cũng cần phải có thời gian, công việc bên thành phố A cũng không thể nghỉ liền, cho nên đành phải ở lại đó một thời gian, để thu xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi mới về

Mẹ Trần luôn miệng tán dương, còn nói đây là duyên phận, bởi vì Nhược Vũ nhà bà cũng như vậy. Ở lại thành phố A nhất thời không thể về. Cho nên hai người thật thích hợp, nhất định có nhiều cái chung

Hai người mẹ nói chuyện là như vậy, rồi càng ra sức tán gẫu, bắt đầu tính toán nếu kết hôn sẽ phải tổ chức thế nào, nhà nào bao nhiêu người, bao nhiêu tiền, lúc nào thì đang là mùa đính hôn thì không nên đính, còn có phòng ốc phải an bài thế nào, cả chuyện đứa trẻ nữa

Trần Nhược Vũ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cô rút cuộc cũng ngồi không yên, nói một tiếng muốn đi vệ sinh, sau đứng dậy liền đi

Vào nhà vệ sinh, cô đi tới đi lui. Sau đó có người vào, cô liền dút khoát trốn vào buồng vệ sinh bên cạnh. Cô hiện tại có chút luống cuống, nhìn kiểu này, hai bà mẹ là đã định chuyện rồi sao? Lần này so với cô xem mắt Đường Kim Tài còn đáng sợ hơn a, lần đó chỉ có mình mẹ Đường độc thoại, lần này là hai bà mẹ ăn ý với nhau

Cô không khỏi mong đợi con trai đối phương mau đến, cũng đứng ở tại chỗ mà bị mẹ mình bán. Nhưng chợt nghĩ tới nếu anh ta tới, mà ván đã đóng thuyền thì làm thế nào? Cô cũng không thể ở trường hợp này mà lật bàn kháng nghị được. Còn nếu như không kháng nghị ở đây, trở về nhà, không lẽ lại cùng mẹ đại chiến một phen?

Xong rồi, xong rồi, cô cảm thấy mình thở không ra hơi, dạ dày bắt đầu đau. Chuyện này so với cô tưởng tượng còn khó khăn hơn. Ba cô còn nói chỉ cần xem mặt thôi, không có việc gì. Bây giờ thấy mặt liền đính hôn rồi, còn thấy hai đứa bé đi nhà trẻ nữa, đáng sợ quá đi!

Trần Nhược Vũ hít sâu, thời điểm như vậy cô cũng chỉ có thể nghĩ đến một người

Mạnh Cổ!

Cô vội vàng gọi cho Mạnh Cổ

Nhưng anh không nhận máy. Không những không nhận, lại còn tắt máy

Trần Nhược Vũ giận dữ sợ, người này sao lại vào lúc mấu chốt lại giống như xe bị tuột xích chứ?

Cũng không chờ Trần Nhược Vũ oán giận xong, Mạnh Cổ đã gọi tới. Trần Nhược Vũ vội vàng nhận, nhỏ giọng “Alo” một tiếng

Mạnh Cổ hỏi cô: “Em làm sao vậy? Âm thanh nghe cứ như đi trộm”

“Bác sĩ Mạnh, chúng sợ người lớn của em lại tái phát, em đang cần người khích lệ”

“Chúng sợ hãi người lớn? Lại xem mắt sao?”

“Đúng, đúng..” Anh thật thông minh

“Tình huống lần này là thế nào?”

“Lần này không trốn được, mẹ em ở đây đó, bà cùng mẹ đối phương vừa thấy đã yêu, hai người đã bắt đầu nói đến chuyện hôn nhân rồi a, lúc em mới vừa đi, đã nói đến chuyện muốn đưa trẻ đến học trường nào, một hồi em về chỗ ngồi, nói không chừng đứa trẻ đã chuẩn bị tốt nghiệp trung học rồi. Bác sĩ Mạnh, anh nói sao em lại cứ gặp phải loại nhiệt tình, chủ động đến phát rồ thế này!!!” (Ta bội phục ngôn ngữ của chị)

“Trần Nhược Vũ, bây giờ em đang ở đâu?”

“Nhà vệ sinh. Chỉ nơi này mới có thể lấy hơi”

“Em lại chỉ có tiền đồ như vậy thôi ư?”

“Vậy làm sao bây giờ? Em phải tìm cách hoãn một chút . Đến dạ dày cũng bắt đầu đau a, mồ hôi lạnh cũng đi ra, những bệnh trạng kia cũng bắt đầu rồi”

“Em có gọi anh cũng không được, em lại không ở thành phố A, anh cũng không cách nào đi cứu em”

“Không cần, không cần, cho dù anh có ở đó, anh cũng không thể cứu em, anh mà nói em quên không đi khám bệnh tâm thần, mẹ em còn không cho em máu tươi phun ba thước sao”

“Cùng một chiêu hiển nhiên không thể dùng lại”

“Vậy anh còn biện pháp gì?” Chẳng lẽ giống như mẹ Mạnh nói, mua thuốc trị bệnh trĩ! Cái đó không dùng được đâu chứ?

“Anh có thể nói đứa bé đói bụng, em nên về nhà cho con bú rồi”

(Điệu cười của ta hiện giờ rất nham hiểm)

“Đông” một tiếng, đầu Trần Nhược Vũ tựa lên ván cửa. Mama Mia, thật may là anh không ở đây, may mà cô không ở thành phố A, nếu thật sự có chuyện như vậy xảy ra nhất định sẽ náolọa đến chết người

“Bác sĩ Mạnh, cảm ơn anh, tinh thần của em tốt hơn nhiều”

“Không cần khách khí. Vậy em tính một lát nữa cự tuyệt hai vị phụ huynh vừa thấy đã yêu kia thế nào, chờ đợi em cùng anh ta kết hôn?”

“Ách, cái này, em sẽ tùy cơ ứng biến”

“Em đủ thông minh có thể ứng phó với yêu cầu cao như vậy sao?”

“Bác sĩ Mạnh!” Trần Nhược Vũ cắn răng” Tinh thần của em thật tốt hơn nhiều, mỗi lần cùng bác sĩ Mạnh nói chuyện phiếm luôn có thể như đón gió xuân, tinh thần phấn chấn”

“Khách sáo rồi.”

Lớn lối như vậy! Trần Nhược Vũ không phục, hỏi anh: “Anh đang bận gì thế? Mới vừa rồi sao tắt điện thoại của em?”

“Anh cũng đang dùng cơm”

“Xem mắt?”

“Đừng đoán bậy” giọng Mạnh Cổ có chút tế nhị, bị Trần Nhược Vũ nhạy cảm bắt được

“Nhất định là xem mắt”

“Không phải”

“Tuyệt đối phải, em cảm ứng được”

“Em còn có năng lực đặc biệt sao?”

“Dù sao đúng là được”

“Đã nói không phải. Chỉ là cô gái lần trước xem mắt cùng cha mẹ anh có quen biết, cho nên hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm thôi”

“Đó chính là xem mắt a”

“Không phải. Anh đã cùng cha nói rõ không có ý gì với cô ấy, là không thể nào, vậy nên chỉ là hai nhà cùng ăn bữa cơm”

“Hai nhà ăn cơm là xem mắt đó” Cô đối với điều này rất kiên trì

“Trần Nhược Vũ!”

“Cho nên bác sĩ Mạnh, bây giờ anh cũng ở trong nhà vệ sinh sao?”

“...” đầu bên kia điện thoại yên lặng

“Bác sĩ Mạnh, anh thật an ủi em nha, gọi điện thoại anh thật sự là quyết định chính xác, chữa khỏi lòng người! Tinh thần của em thật sự tốt hơn nhiều, lại có thể ra ngoài chống đỡ một hồi rồi”

“Trần Nhược Vũ, em tốt nhất nên đem đối phương cự tuyệt sạch sẽ”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên”

“Em xác định mình có thể làm được?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề”

“Em định làm gì?”

“Bác sĩ Mạnh, ở nhà vệ sinh tránh quá lâu không tốt. Nữ sinh còn có thể nói là trang điểm một chút, các anh mà nán lại đây nếu không phải táo bón thì chính là thận hư, dù là loại nào thì cũng rất tổn hại hình tượng, anh nhanh đi ra ngoài đi. Em cũng phải ra ngoài ứng chiến, chúng ta buổi tối lại gọi thông báo tình hình. Cứ như vậy đi, em cúp máy đây.”

“Trần Nhược Vũ!”

Đáng tiếc Trần Nhược Vũ không nghe thấy, cô thật sự đã cúp điện thoại

Tâm tình cô lúc này thật đã chuyển biến tốt hơn nhiều, cô ra ngoài rửa tay, soi soi gương, cho mình chút khuyến khích mới đi ra ngoài

Trở về chỗ ngồi đã thấy người phải về quê xây dựng sự nghiệp, mở trường học lái xe, vị tiên sinh cần xem mắt đã ngồi rồi

Trần Nhược Vũ vô cùng kinh ngạc. Đối phương cũng thất kinh nhìn cô

“Là cô?”

“Chu Triết?”

Tác giả có lời muốn hỏi: Được rồi, người thứ hai trong truyền thuyết đến rồi!

Muốn hoa tươi, muốn vỗ tay!

☆ **Chương 40**

Cuộc đời không duyên không gặp lại
Loại trùng hợp này khiến Trần Nhược Vũ vừa mừng vừa sợ
Tiên sinh đi đường nhiệt tình có thể so với người xa lạ tới đây
khiến cô an tâm

Chu Triết hiển nhiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn, anh vò đầu, cười nói: “Như thế này thật khéo”

Hai người mẹ đối với phản ứng của hai người khá ân cần, khi biết quen biết nhau ở thành phố A, hơn nữa còn cùng ở một khu nhà trọ, cái loại mừng rỡ đó chính là hận không thể tận lúc làm hôn lễ, đem Trần Nhược Vũ hù sợ

Cũng may Chu Triết là một người ổn định. Đang lúc chứng sợ hãi người lớn của Trần Nhược Vũ lại phát tác, bắt đầu cà lăm không biết nói gì, anh đứng ra chống đỡ mọi chuyện

Anh mời hai vị phụ huynh dùng bữa, sau đó từ đồ ăn chuyển qua hàn huyên chuyện bảo vệ sức khỏe, từ bảo vệ sức khỏe chuyển sang sở thích của mọi người, uống trà, cờ tướng, đàn áo len, chơi mạng chược, thậm trí phim truyền hình đang nổi, anh lại cũng có thể nói được rất nhiều. Chờ hai người mẹ tán gẫu hào hứng, tâm tình ổn, anh lại nói giỡn, nói anh cùng Trần Nhược Vũ ở thành phố A cũng chỉ mới quen, mà hai người tốt độ quá nhanh ngược lại khiến hai người trẻ tuổi bọn họ khó ở chung

Lời nói này có đạo lý rõ ràng, anh lại nắm giữ tiết tấu nói chuyện phiếm, vì vậy hai người mẹ đều rất quan tâm, sau đó nói chuyện cũng giới hạn, không trượt tới đề tài hôn sự nữa. Đề tài chuyển tới là ân cần quan tâm đến việc sinh hoạt của hai tiểu bối ở thành phố A

Trần Nhược Vũ rất không am hiểu cái cách nói chuyện phiếm này, ngồi vậy lại thấy không tự nhiên. May mắn Chu Triết rất có kiên nhẫn, chuyện của anh mẹ Trần nói cũng thấy hứng thú, mà mẹ Chu thì tràn đầy kiêu ngạo với con trai, cũng thích tán gẫu, cho nên căn bản đều nói đến chuyện của anh, Trần Nhược Vũ ở một bên phụ thêm, bữa cơm này cũng coi như thuận lợi vượt qua, không có nguy hiểm

Cuối cùng, hai người mẹ còn lưu luyến không rời, liên tục nói hai đứa có duyên phận. Còn nói Chu Triết mang Trần Nhược Vũ ra

ngoài dạo một vòng, tối nay lại về

Chu Triết đáp ứng, tình hình này khiến Trần Nhược Vũ nói không tiện sẽ khiến mọi người khó coi, vì vậy cũng đáp ứng. Hai người đi ra đường lớn trong con mắt mừng rỡ của hai người mẹ

“Cái này thật là, thật ngại quá” Trần Nhược Vũ đi ra vẫn có chút không tự nhiên: “Mẹ em tương đối sỏi sỏi, anh đừng để ý”

Chu Triết cười cười: “Mẹ anh cũng như vậy, không sao, em cũng đừng để ý”

“Nha” Trần Nhược Vũ buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại về đây xem mắt?”

“A, em là bị lừa về. Mẹ vẫn muốn em trở về làm việc ở trấn nhà, nhưng em không muốn về” Trần Nhược Vũ nói xong, chợt suy nghĩ như vậy có tính là uyển chuyển cự tuyệt không? Cô nhìn Chu Triết

Chu Triết cũng nhìn cô, anh nói: “Kiên quyết như vậy sao? Thật ra phát triển thì ở thành phố C cũng không tồi”

“Cũng không phải là nguyên nhân này” Trần Nhược Vũ không biết nên nói thế nào

“Anh ở thành phố A cũng mấy năm, bên đó thật tốt, thành phố lớn, chỗ buôn bán nhiều, nhiều cơ hội, cơ hội kiếm tiền cũng tương đối nhiều. Nhưng mà anh vẫn có suy tính trở lại. Cha mẹ đã lớn tuổi, anh là con trai độc nhất, thật không yên lòng”

Trần Nhược Vũ nhìn Chu Triết, trong mắt anh có loại chân thành, cô chợt có chút cảm động, dạo này, những chàng trai hiếu thuận lại có trách nhiệm không nhiều

“Thân thể mẹ em cũng không tốt lắm” Trần Nhược Vũ cảm giác mình thua xa Chu Triết

“Em không phải là còn em trai sao?” Mới vừa rồi trên bàn cơm mẹ Trần có đề cập tới

“Nó đang học vùng khác, cũng không biết sau khi tốt nghiệp sẽ thế nào”

Chu Triết gật đầu, giống như không biết nên nói thế nào cho phải. Dù sao một người muốn ở lại thành phố A, một người nhất định về thành phố C, riêng điều kiện này, sợ hai người cũng không có khả năng phát triển

Trần Nhược Vũ có chút lúng túng, cô không biết ứng đối chuyện này thế nào, nếu là Mạnh Cổ ở đây thì thật tốt

“Chỉ là nói đến thì đúng thật trùng hợp, không nghĩ mẹ anh kien quyết muốn anh đi xem mắt, đối tượng lại là em” Chu Triết chột cười

“Anh cũng là bị mẹ gọi về sao?”

“Không phải. Anh vừa đúng có chuyện phải làm, bằng hữu có giới thiệu chút quan hệ, định là hôm nay, cho nên mới nói về nhà hôm nay không về, không nghĩ tới mọi người lại hẹn lại, địa điểm chuẩn bị tiệc có vấn đề”

Trần Nhược Vũ nghĩ anh đã bôn ba lao碌 còn phải đi xem mắt đối tượng, còn thảm hơn cả mình, không khỏi bật cười

Hai người trên đường cùng tán gẫu, cũng coi là đầu cơ. Trần Nhược Vũ từ từ thanh tỉnh lại, nói cũng nhiều. Cuối cùng Chu Triết đưa cô về nhà, cô suy nghĩ một chút nói: “Chu tiên sinh, em thật ra không muốn về xem mắt, là bị mẹ gạt trở về. En tạm thời, cũng không tính về thành phố C”

“Anh hiểu, em nói trước đi.” Chu Triết gật đầu, phóng khoáng nói: “Dù sao mọi người cũng là bạn bè, lại nói chúng ta thật có duyên, hi vọng em không bị vụ xem mắt này hù dọa. Anh sẽ cùng mẹ nói chuyện để bọn họ đừng gấp”

“Cảm ơn anh, em cũng sẽ nói với người nhà, hi vọng không mang đến phiền toái”

“Không sao đâu.” Chu Triết nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, Trần Nhược Vũ lại nghĩ nụ cười này có chút giống Mạnh Cổ

“Anh chiều nay lái xe về thành phố A, có muốn mang đồ gì dùm em không? Dù sao cũng thuận đường, còn thuận về đến nhà”

Lời này ngược lại là thật, thật sự là thuận về đến nhà. Trần Nhược Vũ cười, gật đầu một cái

Khi Trần Nhược Vũ về đến nhà, vừa hay nhìn thấy cha Trần giúp mẹ lấy thuốc

“Sao vậy?”

“Không có việc gì. Tuần trước bác sĩ có kê đơn thuốc, không việc gì”

“Mẹ con thật cao hứng, nhất thời kích động, trái tim cũng không quá thoải mái” Nói là không quá thoải mái, nhưng cha Trần vẫn dáng vẻ cao hứng. “Tiểu Vũ, cậu trai kia, con có hài lòng không? Nghe nói hai đứa vốn dĩ biết nhau, còn cùng chung

một khu, đây thật sự là có duyên? Cha thấy chuyện này vô cùng tốt. Mẹ con nói người nhà đối phương cũng rất thích con”

“Anh ấy tốt lắm, nhưng bọn con tạm thời không có gì để nói. Con chỉ là cùng anh ấy tán gẫu qua thôi”

“Sao lại không thể?” Mẹ Trần nghe xong liền nóng nảy: “Con còn không hài lòng với nó? Hay là có ý gì khác chứ?”

“Không phải” Trần Nhược Vũ muốn nói chuyện, nhưng nhìn sắc mặt mẹ Trần không đúng lắm, vội tới đỡ bà: “Mẹ không thoải mái sao? Hay đến bệnh viện khám thử đi”

“Không có việc gì, không có việc gì” Mẹ Trần phát tay: “Con tạm thời cứ để mẹ dùng điểm tâm là được. Con nói mẹ nghe, rốt cuộc là tình huống gì? Sao lại không phát triển? Điều kiện về mặt nào cũng tốt hết mà, không phải sao? Nhà nó cũng không phải dạng đại phú quý gì, mở trường dạy lái xe cũng là mượn tiền, con gả đi, nói khó nghe, là cùng hấn nợ nần sống qua ngày. Chỉ là nó có nhà, sau này không cần buồn, cha mẹ nó cũng chỉ có một đứa con trai, sau này cũng không có chuyện chia gia sản gì, cũng không có gánh nặng hanh em gì, những thứ này thật vô cùng tốt. Hai nhà chúng ta, nói trắng ra là môn đăng hộ đối, ai cũng đừng nói là ai không tốt. Nó là nói với con thế sao? Cảm thấy con không tốt”

“Không phải, là con...” Trần Nhược Vũ nhìn sắc mặt mẹ mình tái nhợt, chợt có chút không nhẫn tâm, thanh âm của cô nhỏ xuống “Con còn muốn ở lại thành phố A”

Sắc mặt mẹ Trần liền thay đổi, nhìn chằm chằm Trần Nhược Vũ. Nhìn một hồi, tay chỉ cô, lại nói không nên lời. Cha Trần ở một bên cũng không nói gì

Một hồi lâu, mẹ Trần vung tay một cái, đứng lên, nghiêng đầu đi vào phòng, dùng sức đóng cửa phòng. Cha Trần đuổi theo, quay đầu nhìn con gái mình một cái, cuối cùng cũng không nói lời nào đi vào phòng

Trần Nhược Vũ cô đơn đứng ở phòng khách, trong lòng nói không ra khổ sở bản thân

Đêm đó, Trần Nhược Vũ trốn ở trong phòng, gọi cho Mạnh Cổ

“Bác sĩ Mạnh, bây giờ anh nói chuyện được không?”

“Cũng hơn mười giờ, không có gì không tiện”

“Đây không phải là sợ buổi xem mắt của anh còn chưa kết thúc sao?”

Giọng Mạnh Cổ nghe rất không vui: “Đã nói đó không phải xem mắt”

“Được rồi, không phải xem mắt” Trần Nhược Vũ không có tâm tình cùng anh cãi cọ, nhưng cô rất nhanh bồi thêm một câu: “Tình huống này là củng cố cùng tăng cường. Đầu tiên là xem mắt, lần thứ hai chính là xâm nhập, rồi tham khảo khả năng chung đụng”

Mạnh Cổ tức giận “Trần Nhược Vũ, em lại ngứa da sao?”

“Không có, không có” Tay Trần Nhược Vũ vạch vạch lên chần “Bác sĩ Mạnh, em cho anh biết một chuyện”

“Em nói”

“Anh đoán xem hôm nay em gặp ai?”

“Ai?”

“Là lần trước chúng ta bị tai nạn xe, sau đó em choáng váng té xỉu, không phải là có một vị tiên sinh tốt bụng giúp đỡ sao, sau đó em lại phát hiện anh ta cùng em ở cùng một khu nhà trọ, là hàng xóm. Hôm nay đi xem mắt lại gặp anh ấy, anh ấy chính là người em xem mắt”

Điện thoại bên kia yên lặng mấy giây, sau đó truyền đến thanh âm của Mạnh Cổ: “Trần Nhược Vũ, em tính khi nào thì về?”

“Sao anh lại không có hứng thú với bát quái của em a, em rất muốn nói cho anh biết, hôm nay làm em giật cả mình, hoàn toàn không nghĩ tới là anh ta”

“Em cự tuyệt sao?”

“Cự tuyệt. Chẳng qua là mẹ tức giận, trong lòng em rất khổ sở”

Giọng Mạnh Cổ mềm nhũn, an ủi cô: “VẬY EN CŨNG KHÔNG THỂ VÌ MUỐN MẸ CAO HỨNG MÀ CÙNG NGƯỜI MÌNH KHÔNG THÍCH Ở CHUNG MỘT CHỖ, PHẢI KHÔNG?”

“Thật ra thì Chu Triết rất tốt, tên của anh ấy còn cùng phong cách với em. Anh ấy muốn sống tại thành phố C, em lại muốn ở thành phố A, cho nên không thể phát triển”

“Nếu hẳn nguyện ý ở cùng một thành phố với em, chẳng lẽ em muốn phát triển với hẳn?” Mạnh Cổ lại hung hăng

“Ừm...” Trần Nhược Vũ nghiêm túc nghĩ, có phải là tình huống này không?

“Trần Nhược Vũ, rốt cuộc thì khi nào em trở lại?” Phách Vương Long tiên sinh đã bắt đầu biến thân rồi sao? Trần Nhược

Vũ cau mày

“Ngày mai sẽ về. Thứ hai phải đi làm”

“Ngồi xe mấy giờ, anh ra trạm xe đón em” Lời nói này vang vang có lực, giọng nói kiên quyết

“Không cần, không cần. Chu Triết nói ngày mai anh ấy cũng về thành phố A, anh ta lái xe, có thể thuận đường đưa em về, chúng em lại ở cùng khu nhà trọ, vừa đúng đưa em về đến cửa”

“Hắn cũng làm việc ở thành phố A? Em nói cùng một khu nhà trọ, ý là nói người đó, không phải khu nhà trọ ba mẹ em?”

“Đúng vậy. Anh ấy cũng làm ở thành phố A, nhưng mà đang có ý định muốn về thành phố C mở trường dạy lái xe, mẹ em hi vọng em có thể về thành phố C, cho nên cảm thấy Chu Triết rất thích hợp”

Mạnh Cổ trầm lặng, một lát sau nói: “Hai người ở thành phố A làm việc, chạy về thành phố C xem mắt, sau đó về thành phố A yêu đương, sau đó về lại thành phố C thành gia lập nghiệp? Rốt cuộc chuyện như thế này làm sao có thể xảy ra?”

“Theo kịch bản của mẹ em, chuyện phải là như vậy. Người như vậy bà ấy cũng tìm được, quả thật là thiên tài phải không?”

Mạnh Cổ không lên tiếng

Trần Nhược Vũ ngừng nói, phát giác có gì không đúng: “Bác sĩ Mạnh, tâm tình của anh không tốt? Có phải người xem mắt xảy ra vấn đề? Anh không thích cô ấy, ba anh ép em sao?”

“Không có. Ông ấy không bức được anh” Anh dừng lại một chút, lại hỏi: “Rốt cuộc em tính thế nào?”

“Mẹ em cũng không ép, nhưng em nói về thành phố A bà đã nổi giận. Thân thể mẹ quả thật không tốt, hôm nay còn uống thuốc. Bác sĩ Mạnh, em mặc dù có giận mẹ, nhưng em cũng yêu thương bà ấy, bà ấy là mẹ em”

Mạnh Cổ không nói gì, Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, hỏi anh: “Bác sĩ Mạnh, em không thích thành phố C, mặc dù em ở thành phố A cũng không có thành tựu gì, công việc giống người ta, không có nhà cửa, không được trọng dụng, nhưng vẫn thích cảm giác tự do tự tại ở nơi đó, mà em trở về nhìn thấy ba mẹ, nhìn kỳ vọng của họ với em có thể trở nên nở mày nở mặt, em lại cảm thấy trong lòng rất khổ sở. Anh nói xem, em rốt cuộc phải làm gì đây?”

“Trần Nhược Vũ, em trước khi cùng Chu Triết xem mắt, có từng do dự chuyện trở về thành phố C không? Bây giờ em nhìn thấy hắn, cảm thấy có cơ hội rồi đúng không? Em cũng cảm thấy hắn ta thích hợp với em?” Mạnh Cổ bắt đầu nóng nảy

“Sao lại có cả chuyện của Chu Triết ở đây? Em bây giờ đang nói ba mẹ em. Mặc dù hai năm qua em cùng họ gây gổ, mặc dù bản thân cảm thấy mệt chết đi được, mặc dù em thích thành phố A hơn, nhưng cha mẹ lớn tuổi, thân thể mẹ em cũng không khỏe, lần này em về, nhìn thấy họ, cảm thấy rất đau lòng. Bác sĩ Mạnh, em khi đó mất liên lạc với người nhà, anh không phải là giận nhất sao? Em cho là anh có thể hiểu”

Bên đầu kia im lặng, Trần Nhược Vũ cầm điện thoại, cắn môi, chờ Mạnh Cổ nói chuyện

“Trần Nhược Vũ, anh đã nói với em, em cùng Chu Triết không hợp đâu”

“Tại sao?” Sao vẫn còn nói đến Chu Triết, cô rõ ràng đang nói đến cha mẹ mình

Em cùng bạn trai cũ không phải cũng ở cùng khu nhà trọ sao? Cái tên Chu Triết này lại ở cùng khu với em, em đã có một minh chứng về yêu người cùng khu nhà trọ rồi, cho nên hai người nhất định sẽ không có kết quả tốt”

Trần Nhược Vũ giật mình há to mồm, đây là chuyện hoang đường gì thế?

“Đừng lãng phí thời gian trên người hắn, nhanh về đi!”

Trần Nhược Vũ tức giận, nào có người cứ vậy mà nguyên rủa cô? Lại còn minh chứng chuyện yêu người cùng khu nhà trọ nữa, phi!

Cô cúp điện thoại

Edit nói: Sau khi xong chương này, ta có thể rút ra hình dung của hai anh trong lòng chị

Chu Triết: nha sĩ với hàm răng trắng bóng (Lúc nào miêu tả anh Chu Triết ta cũng thấy câu này)

Mạnh Cổ: ma cà rồng - chuyên môn cắn người

☆ **Chương 41**

Trần Nhược Vũ cả đêm không ngủ ngon giấc. Ngày thứ hai, Mẹ Trần sáng sớm đã không có sắc mặt tốt. Cha Trần nhân cô hội tìm cô, đem Trần Nhược Vũ lặng lẽ kéo về phòng tán gẫu

“con không nghĩ về nhà, không lẽ muốn cứ vậy ở bên ngoài cả đời sao? Tiểu Vũ, con cứ suy nghĩ một chút, bên ngoài sao so được với ở nhà?”

“Nếu con ở bên ngoài tốt, hoặc là tìm được đối tượng, cha mẹ cũng không nói gì. Nhưng mà con hiện tại công việc không tốt, cũng không biết có thể tiếp tục làm bao lâu, không có tiền bạc gì, tuổi cũng không còn nhỏ, mấy năm tiếp, con muốn về đây tìm việc cũng không dễ, càng lớn tuổi lại càng khó kiếm đối tượng. Bây giờ ra ngoài gặp người quen, hoặc bằng hữu thân thích tới đây chơi, hỏi đến con, cha mẹ cũng không biết nên nói gì cho phải”

“Qua mấy năm cha cũng về hưu, đến lúc đó muốn con giúp thu xếp chuyện gì cũng không tiện tìm con rồi. Thân thể mẹ con lại như vậy, ngày ngày còn quan tâm, lo lắng cho con, nếu có chuyện gì, trong lòng con sẽ thoải mái sao. Cha biết con từ nhỏ hiểu thuận, hiểu chuyện, nhưng chuyện này sao con cứ cố chấp không nghĩ ra vậy?”

“Con ở bên ngoài nên không biết, mẹ con chỉ vì chuyện của con, chạy đến muốn gãy chân, bà ấy thích nhất là mặt mũi, nhưng cũng xệ mặt xuống mà đi cầu người giúp con giới thiệu đối tượng, bà ấy lại còn bắt bẻ, người ta giới thiệu, mẹ con còn ngại không tốt, ngược lại cảm thấy xấu mặt, bức bối nhiều, ăn không ngon, ngủ không yên, Lần này thật vất vả mới tìm được người khiến bà ấy hài lòng, sợ bỏ lỡ, vậy nên mới vội vàng gọi con về”

“Nếu người ta chẳng ra gì thì coi như xong, đằng này gia cảnh cùng điều kiện tương đối, đứa bé đó cũng là người hiểu thuận. Nghe nói bộ dáng cũng đoan cánh, tính khí tốt. Mẹ con sợ con ở thành phố A nán lâu quá, nhìn không được tiểu tử này, mà Chu Triết chẳng phải cũng ở thành phố A sao. Nó có tầm nhìn, từng trải, con cũng không phải ghét bỏ gì. Khó được đối phương mà cả con cùng trong nhà đều hợp ý, hai đứa còn có thể chung

đụng nhiều ở thành phố A, về sau lại cùng về đây, không phải rất tốt sao?”

Cha Trần nói xong có chút hận, nhu biến thành cương mà tức giận: “Cha ngày hôm qua đã khuyên mẹ con tốt lắm, để bà ấy đừng nản lòng, nữ nhi lớn rồi, có tính toán của nó. Nhưng chuyện này là con không đúng, tự con nói một chút, rốt cuộc là lý do gì, không phải là cùng ai trói cùng một chỗ ở đó chứ? Nói đó có gì tốt? Bên này xảy ra chút không vui, con cùng bằng hữu nào không vui, cha đã biết, con cùng đứa bé nhà lão Trương chia tay, chịu uất ức, cái này cha cũng biết. Nhưng con nói trên đời này có ai không chịu va chạm sao? Gặp phải một ít chuyện cũng không cần ba mẹ nữa? Chính con ở bên ngoài chịu cực khổ, đây không phải là tự tìm tội sao?”

cha Trần giáo huấn một hơi, Trần Nhược Vũ cũng không nói chuyện. Nhưng nghe đến đây, cô không nhịn được biện bạch: “Cha, con ở thành phố A không có chịu khổ, cha mẹ không cần nghĩ nhiều. Con thật sự rất tốt, công việc rất vui vẻ, không phải dạng công việc buộc phải ăn nói khép nép, nhiều khách hàng cũng trở thành bằng hữu, có thể kiếm tiền, cuộc sống không tệ. Con ở bên kia cũng có bằng hữu tốt...” Nói đến đây, cô trừng hai mắt, chợt nghĩ đến Mạnh Cổ, bản thân có chút khổ sở

“Chẳng lẽ ở đây con không có bằng hữu sao? ở đây thì không thể có công việc tốt sao? Ở đây còn cha mẹ con nữa!” Cha Trần cũng tức giận

“Cha, có nhiều rõ ý cha, thật sự hiểu cha mẹ quan tâm con. Nhưng hai người cũng phải hiểu cho con, con thật sự thích ở nơi đó, ở đó thật rất vui vẻ”

cha Trần không nói. Nhìn con gái của mình cả nửa ngày, âm thanh cứng rắn nói: “Dù sao cha với mẹ con chính là có ý như vậy, chính con suy nghĩ thật kỹ. Nhưng thứ khác không nói, thằng bé Chu Triết đó không tốt sao? Con không phải thích nó? Cha nói rồi, đừng mang theo tâm tình mâu thuẫn, nếu cảm thấy nó không tệ, liền nắm lấy cơ hội. Cha mẹ vĩnh viễn đều ở đây, không chạy được, nhưng nam nhân tốt cũng khó tìm được ai hơn đứa bé đó”

cha Trần thật sự tận tình khuyên bảo hết lời

Trần Nhược Vũ ở trong phòng ngăn người một hồi lâu, cuối cùng quyết định ra ngoài đi dạo

Cô đi tìm bạn tốt của mình - Dương Dương. Lúc mà cô náo loạn mấ tích, Dương Dương cũng phụ một tay đi tìm khắp nơi, cuối cùng tìm được cô trong nhà Cao Ngử Lam

Trần Nhược Vũ sau đó chỉ ở trong điện thoại báo bình an với Dương Dương, đồng thời nói cảm ơn, lần này về, thật đúng là nên gặp mặt, hào hảo hàn huyên một chút

Dương Dương nhìn thấy Trần Nhược Vũ thì cao hứng vô cùng, hai người ôn lại rất nhiều chuyện cũ. Dương Dương nói với Trần Nhược Vũ, Zina khoe khoang người yêu, quá kiêu ngạo, hầu hết bạn cũ đều sinh long bất mẫn, hơn nữa năm đó chuyện Cao Ngử Lam bắt cá hai tay, thật có chút điểm kỳ quặc. Cô cảm thấy Trần Nhược Vũ bị liên lụy vào chuyện này thật là quá oan

“Nhược Vũ, cậu trở về đi, chuyện như vậy cũng không cần thiết tránh nữa. Zina nói cô ta muốn mời khách làm hội bạn cũ, cũng không biết cô ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Mấy người chúng ta biết rõ chuyện, trả lại cho cậu cái công đạo. Chuyện quá khứ đã qua lâu như vậy, cậu không cần phải chịu uất ức bản thân, trở về thôi”

“Mình thật sự không thấy uất ức a” Trần Nhược Vũ thật sự không nói rõ được cảm giác của mình “Lúc mình đi thật có thương tâm khổ sở, nhưng bây giờ thì tốt lắm, đừng lo lắng cho mình”

Dương Dương nhìn cô, ánh mắt đó khiến Trần Nhược Vũ dở khóc dở cười, cô lại cường điệu một lần: “Thật, mình thật sự tốt lắm”

Dương Dương thở một hơi dài, ôm lấy cô: “Nhược Vũ, cậu xưa nay chính là thích cật mạnh, chỗ đó rốt cuộc có gì tốt chứ? Nếu sống không vui vẻ, vậy thì về đây đi. Mọi người cũng nhớ cậu”

Trần Nhược Vũ có chút buồn bực mà về nhà

Sao tất cả mọi người đều muốn cô về đây? Tại sao ai cũng đem cô biến thành biểu tượng của thê thảm vậy? Cô thật sự không thảm a, thật sự rất tốt. Bọn họ sao lại không tin?

Mà cô sao lại chấp nhất như vậy, thật sự bài xích trở về đây. Cô thích thành phố A, thật sự thích nơi đó (Vì nơi đó có người chịu iu.. kaka)

Đi vào khu nhà trọ, vừa nhấc mắt, thấy tử tử xuân cùng một nữ nhân bụng lớn đang tản bộ. Chính là nam nhân nay, nói bản

thân buồn bực, yêu cầu chia tay. Hiện tại đã kết hôn rồi sao?

Trần Nhược Vũ có chút sững sờ, nháy nháy mắt. Suy nghĩ một chút, chắc là cha mẹ sợ cô không chịu nổi đã kích nên mới không nói cho cô biết thôi. Vì vậy khi cô rời nhà mọi người mới cho rằng cô là bị thương vì tình cảm

Lúc này, một lão thái thái (lão bà) trong khu nhà trọ đi ra, cùng Trần Nhược Vũ nhỏ giọng nói: “Tiểu Vũ a, cháu xem thằng nhóc nhà lão Trương cũng đã kết hôn, đứa nhỏ cũng sắp có, cháu cũng đừng đem chuyện xưa để trong lòng, lại đau khổ. Lão bà của nó là một hũ nút, không thích nói chuyện, sao với cháu cũng kém hoạt bát, cho nên đừng khổ sở”

Trần Nhược Vũ không giải thích gì được nhìn bà, vị thái thái này, cháu đang nhớ gì sao?

Lời này không nói ra miệng, cười nhạt, đi lên lầu

Cô tưởng niệm thành phố A, muốn quay về

Thật vất vả mới qua được buổi chiều, Chu Triết gọi điện thoại tới, muốn cùng cô về nhà. cha Trần với Mẹ Trần bởi vì nữ nhi không có nói đồng ý, nên không có cao hứng. Cho đến lúc biết con gái cùng Chu Triết cùng nhau về thành phố A, lúc này khuôn mặt mới tươi cười

Khi bọn họ đi, hai lão nhân gia đưa cho Chu Triết một đồng trái cây, nói là để anh về nhà từ từ ăn. Ăn cần, lại có tình cảm, mà không lời nói nào có thể miêu tả nổi (Cái này sao giống quảng cáo dữ vậy nè!!!). Trong tâm Trần Nhược Vũ có bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói được gì

Xe lao và đường cao tốc, rốt cuộc cô cũng thở dài một hơi

Nhà cô thật đúng là một địa phương kỳ quái. Rất muốn trở về, rồi lại không kịp chờ đợi mà né ra. Đến tột cùng là có vấn đề gì đây?

“Chu tiên sinh, là điều gì khiến anh quyết tâm phải trở về thành phố C?”

“Nên trở về thì về thôi” Chu Triết cười cười “Cha mẹ ở đây, nhà ở đây. Anh ở thành phố C không có nhà, chỉ có phấn đấu. Phấn đấu đến một thời điểm nhất định rồi, thì nên về nhà”

Trần Nhược Vũ lao vào trầm tư

Cô ở thành phố C cũng không có nhà, chỉ có phấn đấu

Nhưng cô lại không muốn về, thật sự là phấn đấu chưa đủ nên chưa về sao?

Bọn họ hỏi cô ở thành phố A có gì tốt, để cô nhất định phải lưu lại

Cô không nói ra

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của Mạnh Cổ, bất ngờ mà nghĩ đến anh!

Tác giả có lời muốn nói: chương này không có bác sĩ Mạnh, vốn là phía sau muốn viết thêm chút tình cảnh lúc gặp mặt, nhưng mà hình như không có ý nghĩa, nên tôi bỏ rồi. Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra viết cái gì, vì vậy dứt khoát chương này cứ vậy đi

Nội dung chương này nặng nề một chút, buồn bực một chút, nhưng tôi cảm thấy đã biểu đạt được nội dung cần thiết. Có lúc gia đình là điều mà ta yêu nhất, nói không ra chỗ nào không tốt, nhưng vẫn đau. Có lẽ cái này là đại câu. Không có nghiêm khắc, cũng không có giới hạn đúng sai, chỉ là đạo lý chung dụng. Một người ở hoàn cảnh có phải cảm thấy thoải mái hay không, thật ra là nói đến cảm giác hạnh phúc???

Edit nói; Cái chương chán nhất trong mọi chương...

☆ **Chương 42**

Trần Nhược Vũ nóng lòng muốn về.

Cô cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói với Mạnh Cổ. Trong lòng cô mâu thuẫn, có chút mờ mịt về tương lai, công việc của cô, tình yêu của cô, cô muốn nghe ý kiến của Mạnh Cổ. Mặc dù lời anh nói không xuôi tai, nhưng anh rất tỉnh táo và khách quan.

Chẳng ngờ đường về cũng không thuận lợi. Mới ra xa lộ, xe bọn họ liền bị kẹt xe vì phía trước đang xảy ra một vụ tai nạn giao thông.

Kẹt xe đến nửa giờ, không nhúc nhích được gì. Trần Nhược Vũ nóng nảy, cô gọi cho Mạnh Cổ, nhưng không ai nhận máy, Chu Triết an ủi cô, giúp cô bình tĩnh lại, còn nói giỡn: “Hình như chúng ta ở cùng nhau rất dễ đụng phải tai nạn giao thông”.

Trần Nhược Vũ có chút cười không nổi, cô nhớ đến một người khác, đã ở bên cạnh cô trong tai nạn đó, nhớ đến anh đầu tiên sẽ xông lên cứu người, nhớ sau cốp xe của anh lúc nào cũng có dụng cụ cấp cứu.

Chu Triết chạy lên phía trước thăm dò tin tức, một lát sau trở lại nói: “Cảnh sát giao thông đang dọn dẹp chướng ngại trên đường, không phải chờ lâu nữa đâu.”

Trần Nhược Vũ gật đầu, lại gọi lại cho Mạnh Cổ, vẫn không ai bắt máy. Chu Triết mở radio trên xe nghe tin tức nhanh, nghe nói tám chiếc xe tông vào đuôi xe lớn gây nên tai nạn, trong đó có 2 chiếc xe bus. Số người bị thương quá đông, đã chia ra cả ba bệnh viện, nhưng con số thương vong cụ thể vẫn còn đang thống kê.

Trong số bệnh viện đó, có tên bệnh viện Mạnh Cổ đang công tác

Trần Nhược Vũ nghe tin tức, vô cùng lo lắng.

Hồi lâu sau, đường cũng thông. Chu Triết theo dòng xe từ từ chạy qua hiện trường tai nạn, anh nghĩ Trần Nhược Vũ có bệnh say máu, nhắc nhở cô: “không nên nhìn a, bên kia vẫn còn vết máu.”

Trần Nhược Vũ gật đầu, nhưng không có ý định cảm kích anh chăm sóc. Cô bỗng nhiên nói: “Em không muốn về nhà nữa, có thể phiền anh đưa em tới bệnh viện không?” Cô nói tên bệnh viện của Mạnh Cổ.

Chu Triết sửng sốt, chợt nhớ tới: “Muốn đi thăm vị bác sĩ kia sao? Hẳn là bạn của em?”

“Đúng.”

“Hai người...” Chu Triết dò xét thử: “Là bạn trai của em? Có phải người nhà không biết không?”

“Không phải. Chỉ là bạn tốt.” (Vâng, “bạn tốt” thôi ạ!!!), Trần Nhược Vũ chợt dạ, cắn cắn môi, cô không có lý do chợt dạ nha, nếu nói trên đời này người nào không thể thương nhất, không thể trở thành người yêu nhất, chính là cô với Mạnh Cổ rồi.

Chu Triết gật đầu, không hỏi nữa. Xe chạy ra khỏi đoạn đường gặp sự cố, cuối cùng cũng có thể lái bình thường. Đường đi thuận lợi rồi, anh đưa cô đến bệnh viện.

Tất cả nhân lực đều được điều động, xem ra thật sự có không ít người bị thương. Chu Triết muốn dùng xe đưa Trần Nhược Vũ vào, nhưng bị cô từ chối. Cô cảm ơn Chu Triết, để anh về trước, sau đó tự mình lặng lẽ chen vào đại sảnh khám bệnh.

Ký giả, phóng viên, người thân, người bị thương, còn những người khám bệnh bình thường khác khiến nơi đây chật ních. Bước chân của nhân viên cứu hộ cũng vội vã, bận rộn riu rít.

Trần Nhược Vũ cố gọi cho Mạnh Cổ, vẫn không ai bắt máy. Cô đành gửi tin nhắn: “Em về rồi, thấy tin tức tai nạn giao thông, anh có đang bận không? Nhận được tin nhắn thì gọi cho em, em đợi anh ở ngoài vườn hoa.”

Trần Nhược Vũ ngồi ở đình được một hồi thì sắc trời tối đi, cô thấy đói bụng rồi. Cô chạy chậm tới tiệm bên cạnh bệnh viện mua bánh bao, mua thêm hai chai nước suối, sợ Mạnh Cổ tới không thấy cô, lại vội vàng chạy về.

Đại sảnh kia đã thưa người hẳn, Trần Nhược Vũ lại gọi điện lần nữa, vẫn không ai nhận, gửi lại tin nhắn lần nữa. Rồi trở lại ghế dài trong đình ngồi.

Cô theo thói quen ăn bánh bao liền uống nước. Lần này không có ai giữa chừng xuất hiện nói chuyện với cô, Mạnh Cổ cũng không có tới. Cô ngẩng đầu, ngẩng sao và trăng sáng.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi ở vườn hoa bệnh viện vào buổi tối, trong thơ nói: “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương”. Nhưng cô lại sợ nhớ cố hương, mỗi lần nhớ đến đều phiền muộn. Hiện giờ cô ở thành phố A, cảm thấy rất dễ thở, ở gần Phách Vương Long tiên sinh, cảm thấy bớt đi phiền não.

Khoan đã, sai rồi, không phải là của cô nha.

Trần Nhược Vũ cắn thêm cái bánh bao nữa. Là Phách Vương Long tiên sinh trong rừng hoa đào mới đúng.

Cô lại lấy điện thoại ra nhìn, Đào Hoa Lâm tiên sinh vẫn đẹp trai như vậy, đáng tiếc không có tin nhắn cũng không có cuộc điện nào.

Trần Nhược Vũ nén tâm tình, tiếp tục chờ.

Thật ra thì Chu Triết cũng là người không tệ, tốt người, hòa khí, nhiệt tình, lại có sự nghiệp, hiếu thuận, ở cùng anh rất thoải mái, nếu không phải chuyện về thành phố C này, bản thân có thể tình nguyện ở cùng anh hay không?

Nhưng cô lại không có tí cảm giác động lòng, giống như Lương Tư Tư nói, loại cảm giác đó là gặp nhau liền thấy tim đập loạn, giống như cô ban đầu phát hiện bản thân thích Mạnh Cổ: hốt hoảng, luống cuống, lại giống như...

“Chịu về rồi?” Một câu hỏi cắt đứt suy nghĩ Trần Nhược Vũ.

Cô quay đầu, thấy Mạnh Cổ đang đứng, anh đối thường phục, gương mặt mệt mỏi, nhưng giọng nói và câu hỏi vẫn tương đối không tốt.

Trần Nhược Vũ bấu môi, lờ đi thái độ ác liệt của anh.

Mạnh Cổ đi tới, đặt mông ngồi bên cạnh cô.

Trần Nhược Vũ đưa anh chai nước, anh lắc đầu.

“Anh ăn cơm chưa? Đói không?” Anh lắc đầu, lại gật đầu.

Trần Nhược Vũ tất nhiên hiểu ý anh, móc bánh bao ra: “Cho anh, hương tỏi.”

“Khô quá, không muốn ăn.”

Không uống nước, lại ngại ăn khô, Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, cắt bánh bao, cùng ngồi với anh.

Hai người ngồi cạnh yên lặng như thế, chợt Mạnh Cổ nói: “Trần Nhược Vũ, em bình thường không phải rất nhiều lời sao, nói đôi lời nghe chút đi.”

“Em nào có?” Trần Nhược Vũ không phục: “Anh quên, em chẳng phải vì quá buồn bực bị ném đi sao.”

“Không nói chuyện bán bảo hiểm thế nào?”

“Đối với nghiệp vụ quen thuộc của nghề bảo hiểm, có thể tùy vào tình huống của khách hàng, cụ thể mà làm ăn. Chẳng qua thành tích của em đúng là bình thường.” Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Chẳng qua khách hàng của em là ổn định

nhất, hơn nữa khách cũ giới thiệu khách mới cũng rất nhiều, đó là bởi vì em nghiêm túc làm việc.”

“Ừ.” Mạnh Cổ tựa lưng vào ghế, dường như đối với thành tích sự nghiệp của cô không cảm thấy hứng thú.

Anh giống như một mỗi, Trần Nhược Vũ cũng không biết nói gì cho tốt. Vì vậy lại trở nên yên lặng.

Mạnh Cổ đột nhiên nói: “Trần Nhược Vũ, anh tâm tình không tốt lắm, em nói chút gì hạ khí đi.”

“Thời điểm như vậy không phải nên đi ăn chén mì nóng sao, sau đó vội vàng về nhà ngủ.”

“Quá mệt mỗi, không muốn động.”

Lý do này! Trần Nhược Vũ cau mày.

“Tâm tình không tốt ăn kẹo là được, nhưng em không mang kẹo sầu riêng.”

“Ghét vị sầu riêng.” Mạnh Cổ không chút khách khí biểu hiện chán ghét mùi hương đó.

Trần Nhược Vũ trừng anh: “Vậy em không biết làm thế nào để điều khí, anh nên đi ăn cơm sau đó về nhà nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Cổ quay đầu nhìn cô, ngón tay xoa xoa mi tâm của cô “Dạ dĩ anh vui vẻ không phải sở trường của em sao?”

Trần Nhược Vũ cả kinh mở to mắt: “Em làm gì có năng lực này?”

“Anh vừa từ phòng phẫu thuật ra, tâm tình tệ đến cực điểm rồi, mệt chết đi. Nhưng thấy điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình thoải mái lên chút.”

Thật biến thái. Trần Nhược Vũ trừng anh, người này lại đem lo lắng của người khác làm trò giải trí.

“Anh còn nói nữa, anh đã nhận được tin nhắn, sao không gọi lại cho em?”

“Em đã có người đưa đón rồi, còn một đường tới tận cửa nhà, sau này vẫn còn có người chấp tay xin làm quản gia, anh xong rồi còn phải cầm khăn nóng đắp người. Hôm qua em còn cúp điện thoại của anh!” Anh nói tới lại thấy tức giận: “Cúp điện thoại của anh còn không chủ động gọi lại, anh dĩ nhiên không thể gọi trước.”

Anh đang cáu kỉnh sao? Người này thật đáng ghét. Trần Nhược Vũ thật muốn đánh anh.

“Nhanh đi ăn cơm.” Cô không để ý anh, lại không muốn bỏ qua cho anh.

“Không có khẩu vị.”

“Em gọi lại cho anh, anh đừng nhận, sau đó anh xem tâm tình tốt thì nghe điện, thế là có khẩu vị rồi.”

Mạnh Cổ bật cười, vươn vươn chân dài: “Anh đã nói em giỏi nhất là dỗ anh vui vẻ, phương pháp ngu ngốc vậy mà cũng nghĩ ra được, thật đúng là anh cao hứng.”

“Bộp”, Trần Nhược Vũ rút cuộc không nhịn được đánh anh.

Mạnh Cổ xoa xoa cánh tay, thầm oán giận nói cô bạo lực, sau đó thở phào, lại tựa lưng vào ghế không nói gì.

“Anh rút cuộc không đi ăn cơm?” Trần Nhược Vũ có chút không nhịn được, thật muốn đánh cho anh một trận, nhưng cô nhẫn nại, lại hỏi anh: “Bao tử không đau sao?”

“Có một chút” Anh gật đầu.

“Vậy anh nhanh lên, tìm tiệm cháo hoặc tiệm mì, uống chút canh nóng sẽ thoải mái hơn.”

Cô kéo anh đi, nhưng anh chợt giơ hai tay lên, nói: “Trần Nhược Vũ, mới có hai sinh mạng chạy trốn khỏi tay anh. Anh không cứu họ.” Thanh âm của anh vừa trầm vừa thấp.

Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, đối mặt với ánh mắt anh, trong đôi mắt kia không có đùa giỡn, không có nhạo báng, xác thật lại bi ai. Anh đang hết sức khổ sở.

“Trần Nhược Vũ, anh vốn muốn em trở lại thì có nhiều lời để nói lắm, nhưng tâm tình bây giờ thật quá tệ.”

Anh cúi đầu, nhìn hai tay mình. Trần Nhược Vũ chán nản, không biết an ủi anh thế nào.

“Anh cho là làm bác sĩ lâu đối với những chuyện như vậy đã chai lì, nhưng đạo hạnh của anh còn chưa đủ, phẫu thuật thất bại ra ngoài, nhìn ánh mắt người thân của họ tuyệt vọng lại gào khóc, anh thật khổ sở.” Anh tự lẩm bẩm, hai mắt nhắm lại: “Tay của anh, không cứu được họ.”

Trần Nhược Vũ vỗ vỗ vai anh, nhưng vẫn không biết nên nói gì cho tốt. Cô suy nghĩ một chút, chợt lục ra trong túi một thứ.

Cô lấy chiếc găng tay ra, sau đó kéo tay Mạnh Cổ qua, sờ sờ (Sầm sờ), sau đó đeo găng tay lên tay anh. Mạnh Cổ nhìn, không kháng cự. Cô giúp anh chà xát găng tay, xoa bóp, khiến hơi ấm thấm đến da tay.

“Có phải sau khi khử độc không bôi kem dưỡng? Tay cần phải giữ tốt. Tay bác sĩ rất quan trọng, cái người này, có biết rõ, anh chính là bác sĩ, nghĩ mình là thần tiên sao? Anh còn trẻ, còn có nhiều y thuật muốn học, anh cố gắng cứu họ, bọn họ biết. Hai người không cứu được, nhưng không phải còn cứu được rất nhiều người khác sao?”

Mạnh Cổ không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn cô, lại cúi đầu nhìn cô đang giúp anh xoa nhẹ găng tay.

“Làm bác sĩ, sao có thể yếu đuối như vậy, áp lực như vậy cũng không giải quyết được, về sau anh làm thế nào phẫu thuật cho nhiều người khác đây? Giống chúng em bán bảo hiểm, thường bị người khác cự tuyệt còn cúp điện thoại, có người còn dùng lời dung tục mắng, nếu em cũng yếu đuối vậy, cả điện thoại căn bản cũng không cần gọi.”

“Em nào có yếu ớt, thần kinh của em cùng chân voi thô như vậy.” Mạnh Cổ không nhịn được chen vào, âm thanh nhỏ khiến Trần Nhược Vũ không nghe rõ.

“Anh nói cái gì?” Trần Nhược Vũ xoa hết một tay, đổi sang tay khác: “Dù sao thì, anh làm bác sĩ nên chăm sóc mình cho tốt, cái gì không có khẩu vị sẽ không ăn cơm, không có tâm tình liền ăn vạ không về nhà, chuyện như vậy không thể lại xảy ra, biết không? Chăm sóc tốt bản thân, mới có thể chăm sóc bệnh nhân. Tiền lương bác sĩ cao như vậy, khổ cực một chút là đúng rồi, có áp lực cũng là bình thường. Như vậy phải cố gắng vượt qua chứ sao.”

Cô càng huấn càng không có giới hạn, liền lôi cả tiền lương cao của Mạnh Cổ ra. Mạnh Cổ nghe huấn một hồi nhú nhú đầu, một hồi lại cau mày.

Thật vất vả xoa cả hai tay, Trần Nhược Vũ cầm lấy hai tay anh nhìn một chút, rất hài lòng. “Tốt lắm, anh xem, hiệu quả cũng không tồi. Tay anh lớn như vậy, thật lãng phí, phải xoa đến ba lần mới tốt được.” Nói đến thật có điểm thương tâm, găng tay hàng hiệu này thật quá phung phí rồi.

Cô thu dọn xong bánh bao, kéo anh, vênh mặt hất hàm, lên giọng sai khiến: “Đi ăn cơm. Cơm nước xong về nhà, về nhà liền tắm đi ngủ. Ngủ một giấc tinh thần phấn chấn liền trở về làm bác sĩ đẹp trai.”

Mới vừa kéo vừa bước đi, lại cảm thấy mánh khóe căng thẳng, có một lực lôi cô ngược lại.

Cô quay đầu nhìn lại, tay Mạnh Cổ ráng sức, lôi cô vào trong ngực. Trần Nhược Vũ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, anh cúi đầu, hôn lên môi cô.

Trần Nhược Vũ nháy nháy mắt, cảm nhận đôi môi mềm mại của anh. Anh không giống như lần trước lướt nhẹ qua, ngược lại tăng thêm sức, lưu luyến không rời.

Trần Nhược Vũ cũng không biết bản thân đang nghĩ gì, cô chỉ theo bản năng, giơ tay lên ôm cổ anh, hé ra đôi môi.

Tác giả có lời muốn nói: quả nhiên, chương trước bác sĩ Mạnh không xuất hiện mọi người thật không nhiệt tình a, chương này bác sĩ Mạnh tái xuất, phản ứng của mọi người có thể nhiệt liệt một chút không đây?

Edit nói: Hôn rồi, hôn rồi (*)tung bông, tung bông(*)

☆ **Chương 43**

Mạnh Cổ thừa dịp hôn sâu thêm. Anh dò vào trong miệng cô, càng hôn càng thâm nhập sâu vào khoang miệng, chia sẻ mùi vị cho nhau.

Trần Nhược Vũ cảm thấy đầu lưỡi bị mút chặt, tim cô liên nhảy “thình thịch” loạn xạ, đầu óc choáng váng mơ hồ, não bộ không thể đưa ra bất kỳ chỉ thị nào. Có điều ngay cả khi cô có chút phản ứng, anh cũng không cho cô bất kỳ cơ hội nào lùi bước.

Anh rất cường thế, cũng rất bá đạo.

Đây là khí thế khi hôn của Phách Vương Long tiên sinh.

Anh ôm chặt lấy hông cô, giữ lấy ót cô, đem cô hôn càng ngày càng sâu. Môi lưỡi anh và cô dây dưa, hơi thở kề sát thân mật.

Gió nhẹ thổi qua, không biết mùi hoa từ nơi nào truyền đến. Trần Nhược Vũ có chút mê loạn. Cô nhin không được kiểm soát, ngênh hợ với anh.

Nụ hôn này khiến cô có cảm giác ngọt ngào lại mê loạn.

Cô nhắm chặt hai mắt.

Cô thích cảm giác được anh ôm, thích sự bá đạo của anh lúc hôn cô, thích cánh tay có lực của anh, cũng thích mùi vị nhẹ nhàng, khoan khoái và sạch sẽ của anh.

Cô thích anh!

Tim Trần Nhược Vũ bỗng nhiên nảy lên một cái.

Cô, thích anh!

Cô đẩy ngực anh ra, đối mặt với anh. Ánh mắt anh thâm thúy, vẻ mặt anh lại dịu dàng. Còn cô chỉ cảm thấy mặt mình nóng đến phát sốt, trái tim nhảy loạn.

Rối loạn, thật sự rối loạn.

Anh sao có thể hôn cô, mà cô sao lại vui vẻ hưởng thụ?

Cô chợt giận anh, cũng giận bản thân mình!

Cô trừng anh, sắc mặt Mạnh Cổ chuyển sang màu xanh.

“Trần Nhược Vũ, nụ hôn này của anh tệ lắm sao?” Anh rống cô.

Câu trả lời của Trần Nhược Vũ chính là đạp anh một cái, sau đó chạy qua người anh mà bỏ trốn.

Cô chạy thật nhanh, không để ý Mạnh Cổ ở sau lưng cô đang lớn tiếng gọi. Trên thực tế, anh càng gọi, cô càng chạy nhanh hơn.

Trần Nhược Vũ chạy một hơi ra đến phố, nhìn thấy taxi, liền đưa tay ra vẫy. Đợi xe chạy được nửa đường, tìm cô bắt đầu đau, thật là ngốc a, gọi taxi làm gì, ngồi xe bus mới tốt nhất.

Nhưng bây giờ không phải lúc lo nghĩ đến tiền xe. Trong lòng cô vẫn đang “thình thịch” nhẩy loạn, rồi thành một mớ bòng bong. Cô đã gây họa, không đúng, anh đã gây họa rồi. Cũng không đúng, vậy chắc không phải là gây họa.

Tóm lại, quan hệ hữu nghị của bọn họ chính là đã bể nát.

Nhưng cô không muốn như vậy, cô quý trọng như vậy, hiện tại mọi việc đều phiền lòng, phải dựa vào tình nghĩa mà chống đỡ cùng anh qua ngày nha. Hiện tại phải làm sao bây giờ? Trục cột tinh thần của cô cũng loạn thành một đoàn.

Trước kia cô đã chịu phạt và dạy dỗ, một khi vi phạm, liền tan thành mây khói a! Bọn họ còn có thể giống ngày trước, tự do tự tại mà ở chung sao? Còn có thể không chút kiêng kỵ nói chuyện phiếm cùng mấy lời tâm sự sao?

Anh hôm nay chịu kích thích, cô vậy mà lại điên khùng theo.

Không đúng, phải nói là hôm nay anh đã bộc phát thú tính rồi, cả cô cũng dám ra tay. Lưu manh này!

Không may, biểu hiện của cô so với anh còn muốn đói khát hơn. Nữ lưu manh!

Rối loạn, thật là rối loạn!

Trần Nhược Vũ khóc không ra nước mắt.

Điện thoại không ngừng reo, khiến tim gan cô đều run sợ. Cầm điện thoại lên nhìn, là Mạnh Cổ gọi tới. Lại lần nữa reo, cô lại nhìn, vẫn là Mạnh Cổ.

Cô bất đắc dĩ khóa điện thoại, không dám bắt máy.

Trở về nhà, cô vội vã chào hỏi Lương Tư Tư, nhưng không tán gẫu cùng mà vội vàng trốn vào phòng. Ở trong phòng cả tiếng đồng hồ, cô mới phát hiện có tới 19 cuộc gọi nhỡ.

Trần Nhược Vũ sợ gần chết. Không khỏi nghĩ đến một vấn đề, tại sao người khác thấy có n cuộc gọi nhỡ sẽ thấy thật cao hứng, còn cô lại sợ trời chết vậy?

Quả nhiên là biến thái.

Mà cô còn chưa đủ biến thái.

Cô ở trong phòng đi tới đi lui, thật là muốn tìm người thương lượng.

Loại quan hệ nam nữ này nên sửa chữa thế nào? Chuyện này không thể hỏi Tư Tư được rồi, theo logic của cô ấy, chuyện này hẳn là bắt đầu...

Mà Trần Nhược Vũ thì không muốn như vậy.

Cô theo đuổi Mạnh Cổ, nhưng cũng biết bản thân không thể cùng anh!

Không chỉ là vấn đề có nhìn được hay không, còn thực tế tàn khốc ở trước mặt. Bạn gái trước Thích Dao gì đó là ví dụ đầm máu. Lấy điều kiện của Thích Dao, cô bé lọ lem cùng hoàng tử yêu nhau còn bị đánh bại, huống chi loại như cô đã muốn lửa đốt không cháy, gió xuân thổi lại sinh cỏ.

Hơn nữa, Phách Vương Long tiên sinh rõ ràng không hề có tập tính đó.

Mà cô, vừa đúng là một trong số đó, hơn nữa còn là chưa thành công đấy!

Bỏ anh qua một bên không nói đến, cô cũng đã muốn xác định tốt phương hướng, muốn tìm đối tượng, không thể là loại version 1 như anh. Thật ra thì, cùng người đi đường tốt bụng Chu Triết tiên sinh cũng có thể cùng cô có đáp án.

Ngừng, ngừng, Trần Nhược Vũ nhắc nhở mình không được dời tiêu điểm đi, phải chuyên tâm đem chuyện của Mạnh Cổ suy nghĩ rõ.

Tóm lại, tình huống bây giờ tương đối loạn, kéo cũng không rõ. Đừng nói hai người họ tính cách tương đối giống, không thể cùng nhau sống qua ngày, chính là hai bên cha mẹ gặp mặt, cũng sẽ là một hồi bi kịch hỗn loạn thôi.

Nghĩ xa, nghĩ xa rồi, đời này cũng không thể có chuyện cha mẹ anh muốn gặp cha mẹ cô được!!!

Dù sao, hiện tại cũng chỉ mới hôn thôi, nói là tình cảm thuần khiết thật đúng là gặp quý.

Nhưng cô thật không muốn mất đi anh.

Trần Nhược Vũ ngồi bên mép giường, trong lòng có chút khổ sở. Thật muốn dùng sức lay Mạnh Cổ, lớn tiếng mắng anh sao muốn hôn cô, sao muốn phá đi quan hệ giữa hai người họ.

Cô quý trọng, là cùng anh có cảm giác ra sao, coi như chỉ là bạn bè, có thể cùng nhau nói mấy lời không có dinh dưỡng, cùng nhau nghe bát quái, cùng bày tỏ tâm sự, cô cũng thật vui vẻ.

Cô muốn dùng sức lay anh, dùng sức soi đầu anh xem, tại sao anh lại đi phá hư!

Được rồi, dựa vào sự chênh lệch giữa hai cái đầu bọn họ, cô dường như không thể động đến anh, nhưng đập anh mấy cái vẫn là có thể. Cô vừa rồi chỉ mới đập một cái, thật là đáng tiếc, quá ít a!

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên điện thoại trên giường reo vang. Trần Nhược Vũ sợ hết hồn, nhịp tim không ngừng tăng tốc, không dám rồi lại không nhin được nhìn số hiển thị. Lần này thật may mắn, là Cao Ngữ Lam gọi tới.

Trần Nhược Vũ vội vàng nhìn, thời điểm như vậy cô thật cần bằng hữu an ủi.

“Nhược Vũ, cậu lại chọc giận Mạnh Cổ rồi hả?” Cao Ngữ Lam vừa mở miệng đã hỏi vấn đề này.

Trần Nhược Vũ trợn mắt há mồm: “Sao vậy? Mạnh Cổ thế nào?”

“Hắn gọi điện cho Doãn Tắc, gào thét cả nửa giờ. Mình cũng không nghe rõ, chỉ là nghe được tên cậu”.

Ừay, xú nam nhân này là gọi cho Doãn Tắc để kiện cô sao?

“Vậy cậu mau giúp mình hỏi thăm Doãn Tắc một chút, Mạnh Cổ nói gì về mình rồi?”

“Hỏi thăm không được, anh ấy đi ra ngoài rồi. Mạnh Cổ hẹn anh đi uống rượu. Mình thừa dịp anh ấy không ở đây, mới gọi cho cậu nói vài tin. Cậu làm gì bác sĩ Mạnh rồi?”

“Mình có thể làm gì anh ấy. Sao cậu không hỏi anh ta làm gì mình rồi”

“Được rồi, vậy anh ấy làm gì cậu?” Cao Ngữ Lam thật sự hùng hồn thu thập tin tức bát quái.

“Mình...” Trần Nhược Vũ nhất thời im lặng. Cô thật ra cũng không nói rõ rốt cuộc đã có chuyện gì, chính là cô hưởng thụ một nụ hôn, sau đó liền thác loạn, thác loạn rồi biến thành hỗn loạn.

“Oa, phản ứng của cậu, thật đúng là như vậy sao? Mau nói cho mình nghe.”

Trần Nhược Vũ đau thương: “Bây giờ mình cũng không rõ, chờ mình sửa sang lại, hiểu rõ liền nói cho cậu nghe.”

“Thật? Thật không giấu giếm nha.” Giọng Cao Ngử Lam khiến Trần Nhược Vũ nghĩ cô ấy đã bị Doãn Tắc dạy hư rồi.

“Ừ, không giấu giếm. Chỉ là để mình sớm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, cậu phải giúp mình hỏi Doãn Tắc, bác sĩ Mạnh rốt cuộc đã nói gì với anh ấy.”

“Cái này không cần cậu giao phó, mình nhất định sẽ hỏi. Mình thật hiếu kỳ nha! Nhược Vũ, cậu thật lợi hại, đó là Mạnh Cổ đó, vậy mà có thể găm thét đến nửa giờ, mình có nhìn đồng hồ, không nhiều không ít, đúng nửa giờ.”

Trần Nhược Vũ mặt đầy vạch đen. Cô ấy vậy là xong đời khuê nữ rồi, Doãn Tắc thật là, thật khiến người ta phiền muộn.

Trần Nhược Vũ cúp điện thoại, trong lòng càng loạn hơn. Cô có chút sợ, Phách Vương Long tiên sinh phóng hỏa cả nửa giờ, chuyện này thật không có bao nhiêu trường hợp a. Thật may là cô không nhận điện thoại của anh, nếu không thật xảy ra án mạng nha.

Chờ một chút, chờ chút, Trần Nhược Vũ bỗng nhiên nghĩ tới trọng điểm.

Cô vội vàng gọi cho Cao Ngử Lam.

“Lam Lam, cậu mau gọi cho Doãn Tắc, nói bác sĩ Mạnh tối nay làm thêm giờ vẫn chưa ăn tối, để anh ấy cho bác sĩ Mạnh ăn gì đó, anh ấy còn bị đau bao tử, không thể uống rượu a. Nói Doãn Tắc ngăn anh ấy lại.”

Cao Ngử Lam rất hưng phấn nhận chỉ thị, gọi điện thoại đi. Một lát sau gọi lại cho Trần Nhược Vũ.

“Doãn Tắc nói anh ấy hỏi, hơn nữa không có nói là cậu nói a, nhưng Mạnh Cổ rống: nói đưa con gái kia tự nói với mình!”

Trong đầu Trần Nhược Vũ tưởng tượng hình ảnh Doãn Tắc và Cao Ngử Lam hưng phấn truyền bá bát quái, sau đó rất nhanh bị thay thế bằng hình ảnh phóng hỏa của Phách Vương Long tiên sinh.

Nhưng xú nam nhân kia không ăn cơm, bao tử đau lại đi uống rượu, rốt cuộc là muốn thế nào?

Cô càng nghĩ càng lo lắng, lại gọi cho Cao Ngử Lam: “Lam Lam, cậu có biết bác sĩ Mạnh lái xe hay đi xe khác không? Cậu gọi cho Doãn Tắc, nhắc nhở anh ấy đừng để anh ta uống rượu còn lái xe.”

“Biết, Doãn Tắc lúc ra cửa đã đi bằng xe ngoài rồi, nếu uống rượu, trong lòng họ cũng tự biết cách”.

“Bác sĩ Mạnh không có như thế, anh lấy từng uống rượu rồi lái xe, cậu nói với Doãn Tắc đi.”

Một lát sau, Cao Ngữ Lam trả lời điện thoại: “Doãn Tắc nói Mạnh Cổ là anh ấy: nói đưa con gái kia tự đi nói với mình.”

Trần Nhược Vũ bấu môi tức giận, tên đàn ông chết tiệt này thật là làm người ta chán ghét mà.

Cô lại ngồi thêm mười phút, thật sự là không thể yên tâm được. Tên Doãn Tắc kia cũng là thích náo nhiệt, không thể dựa vào anh ta để cản Mạnh Cổ uống rượu, anh ta rốt cuộc có thể cản được không a?

Cô thật sự không nhịn được, tìm số điện thoại của Mạnh Cổ. Kết quả là Mạnh Cổ không nhận điện.

Vì vậy Trần Nhược Vũ lại gọi vào điện thoại của Doãn Tắc, Doãn Tắc nhận máy.

Anh đang ở bên kia la rất lớn tiếng: “Nhược Vũ a, nhớ anh không? Sao không gọi cho anh? Có muốn tới đây cùng bọn anh uống rượu không?”

Trần Nhược Vũ biết anh cố ý, thật muốn để cho Cao Ngữ Lam nghe, nghe xem tính tình của vị đại gia nhà cô: “Ông chủ Doãn, các anh uống ít một chút. Tâm tình bác sĩ Mạnh hôm nay không tốt, lại còn phải làm thêm giờ, anh khuyên anh ấy một chút a. Các anh đã uống bao nhiêu rồi?”

Doãn Tắc cười hì hì, nghe vô cùng thanh tĩnh: “Không uống bao nhiêu đâu, còn có thể đánh nhau cơ. Em đừng để hấn lấy tâm tình không tốt làm cái cớ, hấn được chiều đến kiêu ngạo rồi, anh thật không nhịn được muốn đánh hấn rồi.”

Trần Nhược Vũ than thở, cô biết hai người này nháo lên thật có thể đánh nhau a. Phương thức biểu đạt tình hữu nghị của họ rất đặc biệt. Cô bất đắc dĩ, chỉ đành phải hỏi: “Ông chủ Doãn, anh có thể đưa điện thoại cho Mạnh Cổ không?”

Cô nghe giọng Doãn Tắc và Mạnh Cổ ở bên kia, sau đó Mạnh Cổ mang theo mùi rượu, lớn tiếng rít gào: “Không nhận, kêu người đó tới đây nói.”

Mẹ nó, thật đúng là, lần nào cũng nói câu này.

Trần Nhược Vũ cắn răng, rất lễ phép hỏi Doãn Tắc: “Ông chủ Doãn, xin hỏi chỗ các anh đang tụ tập là đâu?”

Trần Nhược Vũ muốn đi giết người rồi.

Giết Doãn Tắc và Mạnh Cổ ở quầy rượu, liếc mắt nhìn thấy hai con người lười biếng đang nằm dài trên ghế. Một người phụ nữ xinh đẹp đang đến gần Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ đi tới, liền nghe được cô ta đang nói: “Anh chàng đẹp trai, không tìm bạn chơi cùng sao?”

Mạnh Cổ cười lạnh đáp: “Hỏi cái vấn đề này sao, cô trước tiên nên hỏi sao tôi có thể để ý đến cô?” Lời nói ra nồng đậm ý châm chọc khiến người phụ nữ kia nhất thời giận tái mặt. Doãn Tắc ở một bên cười ha ha, kêu lên: “Nếu cô hỏi tôi, câu trả lời của tôi nhất định lễ phép hơn nhiều.”

Người phụ nữ kia nghiêng đầu đi, nhìn lướt qua Trần Nhược Vũ, vừa đúng lúc, cô liền đứng trước mặt Mạnh Cổ.

Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm hồi lâu, chợt cười: “Ơ, nhìn xem là ai tới kìa.”

Doãn Tắc lạnh lạnh nói: “Chính là người con gái mà cậu đã mắng cả đêm chứ ai.”

Trần Nhược Vũ không để ý tới nhạo báng của họ, cô hỏi Mạnh Cổ: “Anh ăn tối chưa?”

“Chưa.” Mạnh Cổ thẳng thẳng khí khái nói.

Doãn Tắc ở một bên nhìn hai người bọn họ cười.

“Anh lái xe tới sao?”

“Đúng.” Mạnh Cổ gật gật đầu.

Trần Nhược Vũ đưa tay kéo anh, còn tưởng rằng anh sẽ rất dầy dưa, không nghĩ tới lại ngoan ngoãn bị cô kéo dậy.

“Nên ăn chút gì đó, sau đó đi tắm rồi đi ngủ. Xe để ở đây, mai quay lại lấy.”

“Em lo sao?” Mạnh Cổ đáp lại, không hất tay cô ra.

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn Doãn Tắc. Trên mặt Doãn Tắc toàn bộ là biểu tình xem kịch vui, thấy cô nhìn sang, liền vuốt tay nói: “Anh không quản được hấn, hấn rất hung bạo. Anh muốn về nhà, Lam Lam sẽ lo lắng.”

Trần Nhược Vũ trừng anh, cũng biết không thể trông cậy vào người đàn ông này. Cô cũng bất chấp, lôi kéo Mạnh Cổ ra ngoài. Mạnh Cổ không giãy giụa, ngoan ngoãn theo sát cô đi ra ngoài.

Ra khỏi quầy rượu, tiếng nhạc vang dội ở khắp nơi cũng giảm bớt đi nhiều, cô cảm thấy không khí ngoài này thật tốt.

Trần Nhược Vũ thở ra một hơi, lôi kéo Mạnh Cổ đi vài bước, quay đầu muốn hỏi anh muốn ăn cháo hay ăn mì nóng, gần đây có mấy tiệm, nhưng chưa mở miệng, đã thấy căng thẳng, cô bị anh kéo vào ngực.

Không đợi phản ứng của cô, lại cảm thấy choáng váng, mắt hoa lên, cô bị anh đè vào góc tường bên đường, môi anh đè lên môi cô, hung hăng hôn cô.

Trần Nhược Vũ bị kinh hãi, “Ừ” một tiếng giãy giụa, tứ chi bị anh kiềm giữ, thân bị anh mạnh mẽ đè ép, không thể động đậy được.

Cô rất tức giận, lắc lắc mặt không để anh đụng vào. Anh một tay khống chế cổ cô, một tay nắm lấy cằm cô, hơi dùng sức, khiến cô mở miệng.

Đầu lưỡi của anh dò xét vào sâu hơn, dùng sức mút lấy lưỡi cô, bá đạo xâm nhập, lại triển miên hôn cô.

Tác giả có lời muốn nói: được rồi, chương này vẫn có bác sĩ Mạnh, mọi người có phải sẽ càng phản ứng nhiệt liệt hơn không?

☆ **Chương 44**

Trần Nhược Vũ bất động.

Cô dùng sức trườn anh, còn anh cật lực càng chiếm đoạt nhiều hơn.

Cô dùng hết toàn lực, nhưng vẫn bị Mạnh Cổ ép gắt gao. Trần Nhược Vũ sống trên đời 26 năm. Vẫn là lần đầu tiên chân chính, nghiêm chỉnh thể nghiệm sự chênh lệch giữa nam và nữ. Nếu chẳng may gặp phải lưu manh... Không đúng, người đàn ông trước mặt này chính là lưu manh!

Cô nghĩ, chờ anh buông cô ra, việc đầu tiên phải là trườn mắt nhìn anh, đá anh, bẻ tay anh.

Cũng không biết có phải oán niệm của cô quá mạnh mẽ nên bị Mạnh Cổ cảm ứng được, anh trườn cô.

Anh cắn môi cô.

Cô thật sự tức giận, muốn cắn lại, nhưng vừa phục thù liền bị anh dùng sức mút cắn.

Hô hấp của cô trở nên nặng nề, tình thế của cô vô cùng bất lợi, thức thời mới là tuấn kiệt (anh hùng), cô tạm không liều mạng với anh. Nhưng anh lại được một tác lại muốn tiến một thước, hết cắn môi lại cùng lưỡi cô dây dưa.

Trần Nhược Vũ không chịu được nữa, giãy dụa.

Cô vật vờ như vậy, nhưng anh lại trở nên dịu dàng. Mặc dù thân thể và tay chân vẫn dùng sức ấn cô, nhưng phương thức dây dưa của môi lưỡi lại giống như dụ dỗ, êm ái lạ thường.

Trần Nhược Vũ có chút sững sờ, anh như vậy ngược lại khiến cô không biết làm sao. Cô thoáng mềm mại, đối lấy sự dịu dàng của anh, lá gan cô lại lớn, rốt cuộc cũng cắn lại anh một hớp.

Sức lực cô dùng cắn anh không lớn, Mạnh Cổ “Ừ” một tiếng, cắn lại.

Trần Nhược Vũ cau mày, lại cắn lại anh.

Mạnh Cổ nhíu chân mày, dùng sức hôn cô, cuối cùng cũng tha cho miệng cô.

Trần Nhược Vũ nhất thời được giải phóng, há mồm thở dốc, vừa thở gấp vừa không quên trườn mắt nhìn anh.

Mạnh Cổ đè ép cô không thả, đối với việc cô trườn mắt nhìn rất không hài lòng, anh nhíu chặt chân mày, hung tợn nói: “Về

sau gặp em một lần, liền hôn em một lần.”

Cái... cái gì? Trần Nhược Vũ trợn mắt há mồm, lời như thế này sao lại có thể nói ra miệng được!

Đồ lưu manh!

Trần Nhược Vũ gọi lớn: “Anh khốn kiếp, buông tôi ra!”

“Không buông.” Một lời vô cùng khí khái và vô lại.

Khốn kiếp!

“Buông tôi ra!” Trần Nhược Vũ hét lên, cô thật giận đến không được rồi, rốt cuộc anh phát điên gì vậy!

“Em nói xin lỗi, dù dỗ anh cao hứng mới thả.”

Cô còn phải nói xin lỗi sao? Sao lại muốn cô nói xin lỗi? Con mẹ nó, cô thật muốn cắn chết anh.

Trần Nhược Vũ đang chuẩn bị mắng, chợt nghe bên cạnh có người quát to: “Này, mau buông cô ấy ra.”

Mạnh Cổ cùng Trần Nhược Vũ cùng nhau quay đầu lại, thấy hai người con trai đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm họ.

Hai người kia thấy Mạnh Cổ nhìn lại, liền thét lên: “Này, nói anh! Anh làm gì đấy? Mau buông con gái người ta ra.”

Trần Nhược Vũ có chút sợ, cô nhìn Mạnh Cổ một cái. Mạnh Cổ hơi híp mắt, biểu hiện không tốt, thân thể có chút căng thẳng. Anh buông Trần Nhược Vũ ra, che cô ở phía sau.

Trần Nhược Vũ gấp đến độ không thở được. Mặc dù hai người này cao lớn vạm vỡ, nhìn sao cũng không giống người lương thiện, nhưng lời họ nói, rõ ràng chính là thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, chuyện như vậy giải thích một chút là được.

Nhưng bộ dạng Phách Vương Long tiên sinh như muốn đánh nhau là sao?

Loại thời điểm này, kích động lẫn nhau liền dễ xảy ra chuyện.

Anh là uống rượu vào nên hiếu chiến sao?

Trần Nhược Vũ không kịp suy nghĩ nhiều, vội kêu lên: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là hiểu lầm.”

Hai người kia coi bộ thật muốn xông vào đánh nhau với Mạnh Cổ rồi, cô đứng ra, giải thích với hai vị anh hùng: “Thật xấu hổ, tôi không sao, là hiểu lầm thôi.”

Hai người kia nhìn Trần Nhược Vũ, lại nhìn Mạnh Cổ, có chút không cao hứng: “Chú ý một chút, đây là đường lớn, nơi công cộng.”

Trần Nhược Vũ bị nói đỏ bừng cả khuôn mặt, Mạnh Cổ đứng phía sau cô lạnh lạnh nói: “Tôi cùng bạn gái thân thiết, các người quan tâm làm gì.”

Hai người kia nhàn rỗi trông nom mọi việc, vốn đã có chút không thoải mái, một người trong đó bị Mạnh Cổ kích như vậy, nổi giận, hùng hổ xông lại động thủ.

Người còn lại vội vàng kéo hấn lại. Trần Nhược Vũ sợ tới mức cũng vội vàng xoay người lại ôm lấy Mạnh Cổ, đẩy anh về phía sau.

“Anh đừng làm ồn.” Cô dùng sức giữ anh.

Mạnh Cổ cúi đầu nhìn cô, Trần Nhược Vũ thấy hai mắt anh lóe sáng như sao, cũng không biết rốt cuộc anh đã say đến độ nào, trong lòng bực vô cùng, lại giữ anh lại.

Người bên kia đã kéo được hấn lại, không xông tới nữa. Trần Nhược Vũ lúng túng, luôn miệng nói xin lỗi với họ: “Thật xin lỗi, anh ấy uống say rồi, xin lỗi, thật xin lỗi.”

Mạnh Cổ nói nhỏ anh không hài lòng, nói mình bị quấy rầy sao còn phải xin lỗi người ta. Trần Nhược Vũ xoay người lại, mạnh mẽ giữ lấy cánh tay anh, trong lòng biết không nên ở lâu ở đây, chỉ sợ lại gặp chuyện không may, cô lần nữa nói xin lỗi, sau đó kéo Mạnh Cổ đi: “Về nhà, anh đừng gây ồn ào?”

Gọi taxi ở ven đường, tài xế đang đứng bên cạnh xe xem náo nhiệt. Trần Nhược Vũ đem Mạnh Cổ lôi tới, tài xế vội vàng làm việc.

Trên đường đi không ai nói chuyện. Mạnh Cổ ngồi không thẳng, tựa vào trên người Trần Nhược Vũ. Trần Nhược Vũ nổi giận dùng dùng, nhưng có tài xế trước mặt, cô chỉ đành tức trong lòng.

Đến dưới lầu nhà Mạnh Cổ, cô hung hăng: “Lấy ví tiền ra”. Cô nói rồi, sẽ không giúp anh trả tiền xe.

Mạnh Cổ chậm chạp lấy ví tiền ra, bỏ vào trong tay Trần Nhược Vũ. Cô nhanh nhẹn lấy tiền ra trả, hận không thể ngay lập tức đem tên say rượu gây chuyện này đá về nhà.

Tài xế kia vừa nhận tiền vừa thối tiền lẻ, rốt cuộc cũng nhin không được nhạo báng mấy câu: “Cô nương a, chồng cô không tồi, vừa nhiệt tình lại nghe lời, còn có thể che chở cho cô, đừng... hung dữ với hấn quá, dù dễ cũng tốt mà.”

Trần Nhược Vũ cắn răng không nói lời nào, rất muốn nói người này không phải là chồng tôi. Nhưng Mạnh Cổ ở một bên cứ nhiên “Hừ” ra một câu: “Đúng vậy.”

Trần Nhược Vũ mãnh liệt quay đầu, trừng anh: “Đúng cái đầu anh.”

Tài xế thối tiền lại, cười ha ha nói: “Hai người yêu nhau cũng rất có tình thú.”

Mạnh Cổ “Ừ” một tiếng, còn muốn phát biểu ý kiến, liền bị Trần Nhược Vũ kéo xuống xe.

Trần Nhược Vũ một mạch đem Mạnh Cổ kéo vào thang máy, ở nơi không có ai, cô hung hăng đánh “Bành bịch” trên người anh. Mạnh Cổ lười biếng tựa vào thang máy, chột nói “Thật đối” (Bố tay!! Cái này là người sao hỏa gặp người sao kim hỏ trời)

“Đáng đời.” Trần Nhược Vũ cũng không quay đầu lại.

“Bao tử đau.” Mạnh Cổ nói tiếp.

“Đáng đời.” Cô tức giận đến nỗi không biết phải mắng anh cái gì.

Mạnh Cổ bị nói thế cũng không nói nữa.

Hai người yên lặng đến cửa nhà Mạnh Cổ, Mạnh Cổ đứng bất động ở đó. Trần Nhược Vũ đợi một hồi cuối cùng cũng không nhin được, lại nói với anh: “Mở cửa.”

Mạnh Cổ chậm chạp móc chìa khóa, Trần Nhược Vũ đoạt lấy, mở cửa đẩy anh đi vào.

Mạnh Cổ vào nhà, lết tới sofa phòng khách thì nằm xuống. Trần Nhược Vũ ở phía sau kéo anh lại; “Anh đừng ngủ ở đây, sẽ cảm lạnh.”

“Bao tử thủng cũng không sợ, cảm thì sợ gì”

Giọng nói vô lại khiến Trần Nhược Vũ lại đánh anh: “Như vậy còn dám đi uống rượu!” Cô suy nghĩ một chút lại quát hỏi: “Anh gần đây còn hay hút thuốc không?”

Mạnh Cổ quay đầu nhìn cô, lấy giọng nói tương đối nhẫn nại, ân cần dạy dỗ: “Hút thuốc lá làm tổn thương đường hô hấp, không ảnh hưởng đến dạ dày”

Trần Nhược Vũ ghen lời: “Em có nói có quan hệ sao? Chỉ là thuận miệng hỏi một chút.”

“Sao em không nói đến chuyện khác quan trọng hơn?”

Trần Nhược Vũ rất tức giận, dù thế nào đi nữa cũng là anh muốn khiêu khích cô. Cô lớn tiếng: “Chuyện này không quan

trọng? Dạ dày mới quan trọng!”

Mạnh Cổ nhìn cô chăm chăm ,sau đó chột nghiêng đầu, không để ý tới cô.

Trần Nhược Vũ đứng cạnh ghế sofa một hồi, giận đến muốn ngất, không muốn quản gì anh hết, muốn về nhà, nhưng nhìn anh cuộn người trên ghế sofa, lại có chút không thể nhắc chân.

Cô khẽ cắn răng, do dự thật lâu, xoay người vào phòng bếp. Mở tủ lạnh ra nhìn, lại lật hộp tủ trong bếp, sau đó lấy ra cái nồi, mì sợi cùng trứng gà, đánh lửa nấu mì.

Cô vừa nấu mì vừa tức giận, cảm thấy trong lòng đã kìm nén đến mức đáng sợ. Cái con người đó còn cố tình khởi xướng, còn chạy xuống bếp nhìn cô.

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh. Mạnh Cổ cố tình muốn phát biểu ý kiến “Anh muốn cho nhiều hành.”

Trần Nhược Vũ khéo mắt cũng không nhìn anh.

Qua một hồi lâu, Trần Nhược Vũ còn tức giận hơn. Cô thật là, tiện cái gì chứ, cô nên làm là đem tô mì trút lên đầu anh chứ không phải lo lắng cho cái dạ dày của anh.

Mạnh Cổ lúc này còn nói: “Trần Nhược Vũ, trong mắt em, trọng điểm là anh có uống rượu không, có ăn cơm không, có đau bao tử không, có hút thuốc lá không sao?”

“Đúng!” Cô nói lớn, đem tô mì bung ra, nặng nề đặt trên bàn. Anh lại muốn chọc cái gì ? Trọng điểm của cô cùng anh không giống nhau, như thế thì sao chứ?

Mạnh Cổ không nói chuyện, anh cúi đầu.

Lại là hai chén, không để hành cắt nhỏ.

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, cầm đũa tự mình ăn.

Mạnh Cổ biết, bắt đắc dĩ cầm đũa, ngồi xuống, liếc nhìn sắc mặt cô.

Trần Nhược Vũ thấy thế không nhịn được nói anh: “Nhìn gì vậy? Em tự làm, không thể ăn sao?” Cô hôm nay vì chờ anh, cơm tối chỉ gặm một cái bánh bao, còn gặp phải chuyện như vậy, tức cũng đói bụng (Mình tưởng no vì tức chứ???)

“Trần Nhược Vũ, anh muốn làm bạn trai em” (Edit: Yeah... yeah.... Thổ lộ rồi!!! Ai vỗ tay cái coi!! Beta: Blap..Blap) Anh không đáp lời cô, đột nhiên nói lời này.

Tên lưu manh này sàm sỡ cô, cô càng giận.

“Ai để ý anh!” Cô rống xong, nhìn chằm chằm cái chén trước mặt anh, chọt đoạt lấy, đem thịt của bữa trưa cùng toàn bộ trứng gấp vào chén mình.

Loại xú nam nhân này, không nên nấu mì cho anh ăn.

“Oà.” Mạnh Cổ cau mày, mặt mất hứng.

“Anh có ăn không?” Cô lại càng không cao hứng.

Anh há miệng, cuối cùng cũng không lên tiếng, cúi đầu ăn mì.

Trần Nhược Vũ trong đầu buồn bực, nhìn cũng không nhìn anh, ăn xong rồi, cầm chén bỏ vào bồn rửa.

“Tự anh rửa chén.” Sao đó rửa miệng, lau tay, cầm túi chuẩn bị đi.

“Trần Nhược Vũ.”

Mới vừa tới cửa, liền nghe ngữ khí Mạnh Cổ không tốt gọi cô.

“Làm gì!” Cô mãnh liệt quay đầu lại, hung hăng. Nghĩ mới phát hiện khi cô vào cửa không cởi giày, nam nhân khiến người chán ghét đó cũng không cởi, cho nên hai người bọn họ nhất định là đem sàn gỗ đập bẩn rồi, anh mới vừa rồi ngồi trên salon, không biết có phải cũng khiến chiếc ghế salon bằng da đập bẩn rồi không.

Cô rất tức giận, cô phát hiện đầu óc mình vĩnh viễn đều nghĩ đến những chuyện không đáng kể này. Giày này, sàn nhà, đều không phải trọng điểm, nhưng rốt cuộc cái gì mới là trọng điểm đây?

“Anh muốn làm bạn trai em!”

Tác giả có lời muốn nói: đùa giỡn tình cảm thật viết không tốt a a a a!!!!!!!!!!!!

☆ **Chương 45**

“Ai thềm để ý anh!” Trần Nhược Vũ gằm thét, đá cửa, ra ngoài.

Nén hơi thở, cô vọt một đường xuống lầu, thấy trong vườn hoa dưới lầu có ghế trống, cô nhịn không được ngồi xuống. Trần Nhược Vũ dùng sức thở, đầu óc có chút mờ mịt.

Anh mới vừa nói, anh muốn làm bạn trai cô sao?

Đầu óc Trần Nhược Vũ có chút rối bời.

Ban đêm hơi lạnh, gió nhẹ lướt quá, cũng khiến cô bình tĩnh lại.

Anh hôn cô, sau đó còn nói, anh muốn làm bạn trai cô.

Đây là do cô nghĩ đúng không? Không phải cô nghĩ đấy chứ?

Nhưng quan trọng là, cô rốt cuộc nghĩ thế nào?

Cô cũng không biết.

Cô nhất định là do quá tức giận, đầu óc liên rỗng tuếch. Cô chậm chạp đứng dậy, đi về nhà.

Vào cửa, thấy Lương Tư Tư đang vừa xem ti vi vừa đắp mặt nạ dưỡng da. Trần Nhược Vũ nhớ ra cô ấy có hứng thú với Mạnh Cổ, nhất thời cảm thấy mặt mình có chút ngu. Cô vội vã chào hỏi, rồi đi vào phòng.

Ngồi ngẩn ngơ bên giường, trong đầu cô vẫn trống rỗng.

Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới cảm giác được mình là người ngu nhất thế giới.

Tư Tư nói đúng, giữa nam và nữ, muốn thân cận, sao lại có tình bạn đơn thuần được? Cô nhất định là rất ngu ngốc, mới nghĩ mình và Mạnh Cổ có thể như vậy.

Trong đầu cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạnh Cổ, rồi quen biết đến tận bây giờ.

Khi đó cô theo Cao Ngữ Lam vào phòng Mạnh Cổ, Mạnh Cổ cười ôm lấy Nữu Nữu đáng yêu. Từ lần đầu tiên cô đã thấy anh mặc bộ đồ màu trắng này thật sự rất đẹp trai, rất tiêu sái. Anh nói đùa, nói chuyện rất thú vị, cô lúc ấy không nhịn được cười. Thanh âm của anh rất êm tai, nụ cười rất tuần tú.

Sau đó, cô bắt đầu theo đuổi anh, anh dùng phản ứng cự tuyệt cô, sau đó lại chính miệng nói từ chối, anh nói chỉ có thể làm bạn bè. Sau đó nữa, hai người chính là bạn bè.

Anh kiên định như vậy, chuẩn xác và quả quyết, không chỉ một lần dùng phương pháp khác nhau để biểu đạt rằng anh và cô là không thể. Mà cô cố gắng như vậy, nghiêm túc và cẩn thận đặt anh vào quan hệ bạn bè.

Bây giờ anh lại nói, anh muốn làm bạn trai cô.

So với nụ hôn đầu tối nay càng khiến tim cô rối loạn hơn.

Trần Nhược Vũ đứng lên, đi rửa mặt, cố gắng để bản thân thanh tỉnh một chút, sau đó lại tiếp tục ngẩn người. Mới vừa ngẩn người đã phải trở về với thực tại, điện thoại di động chợt vang lên, làm cô sợ hết hồn.

Do dự một hồi lâu, cô lấy điện thoại ra nhìn, thật là may mắn, không phải anh.

Cô bắt máy: “Lam Lam, sao vậy?”

“Nhược Vũ, mình đã nói rồi a. Mạnh Cổ lại gọi cho Doãn Tắc. Lần này còn gằm thét cả nửa giờ. Mình đoán anh ấy uống nhiều quá, cứ lặp lại mãi câu quá khinh người, nói cậu không xin lỗi anh ấy sẽ không tha cho cậu, nói liên thoảng không ngừng, còn lung tung lộn xộn, cũng không biết đang nói gì nữa. Nói mình nghe đi, cậu rốt cuộc đã làm gì anh ấy? Cậu từ quầy rượu mang anh ấy đi đâu vậy hả? Doãn Tắc nói hai người đi nhanh quá, anh ấy đuổi theo ra đến cửa đã không thấy hai người đâu cả.”

Trần Nhược Vũ đen mặt, ông chủ Doãn có phải toàn tin bát quái không, còn đuổi theo ra cửa.

Hai người bọn họ không phải là đi nhanh, mà là ở trong góc tường đen thùi lùì kia kìa.... Trần Nhược Vũ đỏ mặt, vội vàng đánh trống lảng với Cao Ngữ Lam, hỏi cô: “Cậu nghe được điện thoại của Mạnh Cổ? Anh ấy còn nói gì không?”

“Anh uống nhiều quá, gọi cho Doãn, rồi hình như lặp lại những câu giống nhau, Doãn Tắc cũng không đủ bình tĩnh nữa, để điện thoại một bên cho anh ấy nói một mình, còn anh xem tivi. Tay mình nhột, liền cầm điện thoại lên nghe, kết quả nghe nhiều cũng không hiểu, dù sao anh ấy thật sự rất tức giận.”

Uống nhiều đến nỗi lời nói không mạch lạc? Trần Nhược Vũ cau mày, lúc cô đi rõ ràng anh còn rất bình tĩnh. Chẳng lẽ lại uống tiếp sao?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mình có giúp cậu hỏi Doãn Tắc, xem Mạnh Cổ nói gì với cậu. Kết quả anh ấy chỉ cười, nói chuyện của đàn ông, không thể cho mình biết.”

Chuyện của đàn ông là chuyện gì? Trần Nhược Vũ chợt cảm thấy da đầu tê dại, Mạnh Cổ và Doãn Tắc cùng ở chung tiểu đội, ai biết hai người bọn họ tụ lại một chỗ sẽ nói những gì? Hơn nữa tên Mạnh Cổ kia bây giờ lại chạy ra ngoài uống rượu nữa?

Tim Trần Nhược Vũ gấp gáp, không nói gì với Cao Ngữ Lam nữa, cô nói ứng phó mấy câu, cúp điện thoại, liền gọi cho Mạnh Cổ.

Lần đầu tiên anh không nhận, lần thứ hai vang lên là rất lâu sau đó.

Quả nhiên là say đến nỗi không thể nói gì được, hơn nữa thanh âm Mạnh Cổ mơ mơ màng màng, cô không xác định anh chắc là ngủ thiếp đi sau đó bị quấy tỉnh.

Trần Nhược Vũ tức giận hỏi: “Anh ở đâu?”

“Cô là ai?” Anh không đáp, còn hỏi ngược lại. Trần Nhược Vũ lắng nghe, điện thoại bên kia rất yên tĩnh, cho nên anh chắc không phải ở quây rượu.

“Anh có nhà không?”

“Âm thanh rất quen, giống con người đáng ghét Trần Nhược Vũ đó.”

Trần Nhược Vũ cắn răng, gạch chéo, còn nói muốn làm bạn trai cô, chưa được bao lâu đã mắng cô đáng ghét.

“Anh ngủ chưa? Ở nhà sao?” Dù sao đi nữa, trước hết phải biết rõ anh có ở nhà không, có an toàn không đã.

Mạnh Cổ phản ứng rất chậm, thật lâu mới “Ừ” một tiếng.

Cô lại hỏi: “Đang ngủ trên giường sao?”

“Cô là Trần Nhược Vũ sao?” Anh lớn miệng hỏi cô.

“KHÔNG PHẢI!” Cô hoàn toàn tức giận.

“Không phải là cô ấy sẽ nói cho cô biết, là ngủ trên giường. Nếu là Trần Nhược Vũ, sẽ nói cho cô ấy biết tôi ngủ trên sofa.”

Trần Nhược Vũ vỗ trán, tức mà không thể nói ra: “Anh lại uống rượu?”

“Trần Nhược Vũ rất ghét” Anh đáp lời.

Anh mới ghét. Trần Nhược Vũ thật muốn cầm thứ gì đó đập anh, xú nam nhân này, về sau sẽ không quản anh nữa, để anh uống chết đi.

“Trong nhà có rượu.” Anh chợt nói.

Phách Vương Long tiên sinh say quả nhiên phản xạ kém đi.

Xem ra bây giờ không phải thời cơ tốt để nói chuyện với anh. Thôi, dù sao cô cũng không muốn hiểu rõ chuyện, biết anh hiện giờ không có việc gì là được rồi.

Cô đang định nói: “Vậy anh ngủ đi, em cúp máy.” Kết quả, Mạnh Cổ chợt hung tợn hét to một tiếng: “Trần Nhược Vũ!”

Trần Nhược Vũ giật mình, hét trở lại: “Cái gì?”

“Em rất nghiêm túc hôn anh, hôn xong rồi, em lại bày ra dáng vẻ chán ghét như nuốt phải con ruồi ấy, còn đá anh, không nhận điện thoại của anh. Em vũ nhục tự ái của anh!”

Trần Nhược Vũ sững sờ, cô có bày ra bộ dạng ghét bỏ sao? Còn giống nuốt phải con ruồi? Có nói quá rồi không vậy?

“Cho nên anh muốn em nói xin lỗi! Nếu không em coi như xong rồi đó!”

Thế vẫn chưa xong à? Nên mới ra khỏi quầy rượu liền đánh cô sao? Vậy anh nói muốn làm bạn trai cô là ý gì đây? Đùa bỡn cô sao?

Trần Nhược Vũ cũng nổi giận: “Anh mới là người nên nói xin lỗi mới đúng! Anh nghĩ anh là ai, đáng đời con người hôn người khác, đã vô lễ, còn giở trò lưu manh! Anh mới là người nên nói xin lỗi, nếu không anh không xong với em đâu!”

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc, sau đó vọng lại thanh âm mềm nhũn của Mạnh Cổ: “Nói xin lỗi em sẽ hết giận anh sao? Anh muốn làm bạn trai em.” Giọng nói nghe rất có vẻ rất uất ức, giống như giọng một đứa trẻ yếu ớt, rồi lại lười biếng lộ ra sự hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành.

Trần Nhược Vũ sững sờ, cảm giác như bị đánh một cái. Tha thứ cho anh à? Không tức giận nữa? Chuyện này phải xử lý sao đây? Sao cô cứ có cảm giác không rõ ràng.

Cô thật sự không biết nên đáp lời Mạnh Cổ thế nào, đầu bên kia, Mạnh Cổ đã hung tợn nói: “Từ nay về sau, anh thấy em lần nào sẽ hôn em lần đó, hôn đến khi em không còn ghét bỏ anh nữa thì thôi!”

Trần Nhược Vũ lại bị tập kích, càng không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

Gặp lần nào, hôn lần đó? Bây giờ là tình hình gì đây? Đầu óc cô bị không chế, trên mặt vừa nóng vừa lạnh, sau đó, đột nhiên cô nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

“Mạnh Cổ! Những chuyện này anh không nói với Doãn Tắc đấy chứ? Cô mắng anh, con người này nếu cả loại chuyện này cũng nói hươu nói vượn với người khác, chắc cô không cần làm người nữa rồi.

“Lại gì nữa? Bây giờ anh đang nói chuyện với em đó. Trần Nhược Vũ, cô gái ngu xuẩn này.” Mạnh Cổ rống càng lớn: “Anh muốn làm bạn trai em! Em dám nói với anh ai để ý em, rồi còn bỏ rơi em. Đứa con gái này, em không xong với anh!”

Lại chuyện bạn trai?

Trần Nhược Vũ lơ đi thái độ hồng bét kia của anh, chột tim cô đập rộn ràng, cô muốn nghe trọng điểm.

“Bác sĩ Mạnh, sao anh lại hôn em? Vì sao muốn làm bạn trai em?” Cô thừa dịp anh say, cơ hội không thể lỡ, nếu bỏ qua nhất định không có lần thứ hai.

“Vì sao, còn phải hỏi nữa? Em không biết...” Lời còn chưa nói hết, điện thoại đã đột nhiên ngắt.

Trần Nhược Vũ nhìn chăm chăm tiếng “tút tut” của điện thoại, có chút sửng sốt, cô đoán là anh muốn nói “Em là đồ ngốc!” nhưng sao điện thoại lại ngắt giữa chừng?

Cô ngây người, lại ngây người, lấy hết dũng khí gọi lại, nhưng điện thoại vang lên thanh âm thông báo đã khóa máy.

Chẳng lẽ...

Điện thoại của anh hết pin rồi!

Hết pin vào lúc này sao?!

Ngay vào lúc này à?!

Trần Nhược Vũ rối loạn. Hiện giờ cô thật muốn biến thành di động của Mạnh Cổ, để anh nói rõ ràng. Rốt cuộc anh vì sao mà phát điên?

Anh không thể nào thích cô! Cả thế giới đều biết kiểu con gái anh thích cái thể loại xinh đẹp kia... Từ lần đầu yêu anh đã rất quật cường, người thứ hai hay thứ ba đều khéo léo, hào phóng. Dù xét về ngoại hình hay cá tính, đều khác cô.

Anh từng cự tuyệt cô! Nói hai người chỉ có thể là bạn bè!

Anh là Đào Hoa Lâm tiên sinh, có rất nhiều đóa hoa đào, mà cô cũng chỉ là một cành đào thối.

Hôm nay anh bị đả kích, tâm tình không vui, cô lại xuất hiện đúng lúc, quan tâm anh, hiểu anh, biết anh cần sự chăm sóc, động viên, cho nên anh cảm động? Cha anh sắp xếp cho anh

xem mắt, anh không thích, tình đầu tìm đến, anh thấy phiền, cho nên anh cần một người bạn gái? Cô lại đang ở cạnh anh, cô thích anh, anh biết, vì vậy mới có cơ sự này?

Chiều nay Trần Nhược Vũ ngủ không ngon. Nhưng cô càng suy nghĩ, thì càng không dám đi hỏi rõ anh.

Quả nhiên, lúc muốn lại mất đi, mất rồi sẽ không trở lại sao?

Hai ngày liên tiếp, Trần Nhược Vũ thất hồn lạc phách. Cô chưa gọi cho Mạnh Cổ, mà Mạnh Cổ cũng không gọi cho cô.

Nhiều lần cô cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, cô cảm thấy, mình không nên gọi trước. Dù sao đi nữa cũng là anh trêu chọc cô, anh gọi cho cô trước mới phải. Nếu anh đã không gọi cho cô, cô càng không nên mặt dày mà liên lạc với anh làm gì.

Hơn nữa cái con người muốn làm bạn trai cô kia, mới ngày thứ hai đã chơi trò mất tích, điều này khiến cô cũng không thấy dễ chịu. Mấy ngày trôi qua, rốt cuộc Trần Nhược Vũ cũng nhận thấy, bản thân cứ chần chừ rồi rậm là sai lầm, sự thông minh cũng bị hạ thấp, tình cảm của bản thân cũng trở thành trò cười. Chuyện của Mạnh Cổ, cô không hẳn nghĩ là thật, nên khi Chu Triết hẹn cô, cô liền đồng ý.

Vừa cúp điện thoại của Chu Triết, cô lại nhận được điện thoại của Đường Kim Tài. Anh nói muốn cảm ơn Trần Nhược Vũ và Mạnh Cổ giúp nhà anh lần trước, gia đình anh vô cùng cảm kích, muốn mời Trần Nhược Vũ và Mạnh Cổ cùng ăn bữa cơm, mong bọn họ nhận lời.

Trần Nhược Vũ muốn tìm cách từ chối, nhưng nghĩ lại, đây chẳng phải là lý do quang minh chính đại để gọi cho Mạnh Cổ sao? Vì vậy cô nói mình thử hẹn trước đã, xem bác sĩ Mạnh có rảnh không.

Đường Kim Tài ở đầu dây bên kia nói quanh co: “Nếu bác sĩ Mạnh không rảnh, Trần tiểu thư tới cũng được, cũng đã lâu không gặp cô. Tí nữa tôi gửi địa chỉ cho cô, cô nhất định phải tới a.”

Trần Nhược Vũ có chút..., ý tứ trong lời nói khiến cô có chút không thoải mái, nhưng vừa rồi cô không cự tuyệt, chỉ nói hỏi Mạnh Cổ, bây giờ lại nói bản thân không rảnh thì không được, cô nói quanh co, cũng coi như đồng ý.

Cô nghĩ rất, xem phải nói sao với Mạnh Cổ. Bữa tiệc của Đường Kim Tài, Mạnh Cổ nhất định không đi rồi, mà cô cũng

không phải muốn hẹn anh, điều quan trọng là, phải lấy chuyện này làm có đạo đầu, để nói tiếp với anh chuyện hôm nọ.

Quan hệ của hai người bây giờ có chút ngập ngừng, dù sao cũng có vấn đề. Hơn nữa, nghiêm chỉnh mà nói, bọn họ lại kéo dài quan hệ không rõ ràng thế này, có đến với nhau hay không cũng phải nói cho rõ ràng.

Trần Nhược Vũ vẫn chần chừ tới tận bữa tối, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm gọi điện cho Mạnh Cổ. Dù sao cũng chỉ là gọi điện, tùy cơ ứng biến là được, cô cũng phải thử trước thái độ của anh xem thế nào.

Mạnh Cổ nhận máy, anh rõ ràng nói bằng giọng mũi.

Cảm giác với người này! Bốc lên! Rồi!

Trần Nhược Vũ chưa nói được mấy câu đã bắt đầu tức, cô cũng biết! Hôm đó náo nhiệt như vậy, anh không bệnh mới lạ!

Cô kiềm chế tâm tình, nói chuyện Đường Kim Tài với Mạnh Cổ, trong lúc chờ Mạnh Cổ từ chối, cô đã nghĩ kĩ xem sau đó sẽ nói gì nữa. Cô muốn vờ hỏi anh sao lại bệnh, rồi dẫn dắt câu chuyện trở lại đêm hôm đó, yêu cầu anh giải thích.

Kết quả thật không ngờ tới, Mạnh Cổ lại nói: “Được, anh đi. Mấy giờ, ở đâu?”

“Hả?” Trần Nhược Vũ sững sờ, anh muốn đi náo nhiệt rồi à? “Anh còn đang bệnh, đi cái gì?”

“Anh muốn đi.”

“Bệnh thì an phận nghỉ ngơi đi.”

“Anh muốn đi.” Mạnh Cổ tương đối kiên trì.

“Anh ngồi trên bàn ăn mà hỉ mũi thì rất vô phép.”

“Đó không phải là vấn đề!” Mạnh Cổ căn bản không chấp nhận lời khuyên, anh chỉ hỏi: “Ngày mai chúng ta gặp mặt ở đâu?”

Tác giả có lời muốn nói: Phách Vương Long tiên sinh bị cảm đến hỉ mũi, ha ha ha...

☆ **Chương 46**

Trần Nhược Vũ coi như là thỏa hiệp.

Bởi vì cô cũng muốn gặp Mạnh Cổ, người này đã bệnh ba ngày, giọng mũi còn nặng đến vậy, có thể thấy là bệnh nặng đến cỡ nào. Cô không yên lòng, muốn nhìn xem anh thế nào.

Ngày thứ năm, là ngày Đường Kim Tài hẹn ăn cơm ở Cánh Thức Trà. Trần Nhược Vũ nói đến trước mười phút, đứng ở cửa đợi Mạnh Cổ.

Đợi được một lát, Mạnh Cổ tới.

Anh mặc áo khoác màu lam, thân hình thon dài ở trong đám người thật bắt mắt, cho nên mới xuống taxi đã bị Trần Nhược Vũ thấy được.

Cô không nhịn được nhìn anh chăm chăm. Trên mặt anh còn dấu vết bị bệnh, trên trán còn khắc bốn chữ mới khỏi bệnh xong, nhưng tinh thần có vẻ cũng ổn, anh mới xuống xe cũng thấy Trần Nhược Vũ, ánh mắt lấp lánh, cũng nhìn cô chăm chăm.

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, nhưng đánh cược một hơi, dời tầm mắt không nhìn anh nữa, nhưng cũng không chủ động bước tới.

Mạnh Cổ đứng một bên nhìn đủ, chậm rãi bước qua.

Hai người không ai mở miệng, chính là anh nhìn em, em nhìn anh. =))

Thật lâu sau, Mạnh Cổ mới ho khan, hắng giọng, gọi một tiếng: “Trần Nhược Vũ.”

Giọng mũi nặng nề khiến Trần Nhược Vũ cau mày, rốt cuộc không nhịn được giáo huấn anh: “Sao lại để bản thân mắc bệnh? Không phải anh rất lợi hại sao? Không sợ cảm, không sợ hồng dạ dày mà?”

Mạnh Cổ sờ sờ lỗ mũi, không mạnh miệng nữa.

“Uống rượu nữa đi, ra ngoài uống chưa đủ còn về nhà uống tiếp nữa.” Trần Nhược Vũ cũng không biết vì sao, vừa rồi còn muốn gặp mặt anh, bây giờ gặp rồi lại tức.

Mạnh Cổ nhỏ giọng biện hộ: “Trong nhà chỉ có rượu đỏ, bữa đó uống liền hai chai, sau đó đi ngủ.”

“Cái gì mà sau đó đi ngủ, anh nghĩ em không biết gì à, nửa đêm còn gọi Doãn Tắc, mắng em đến nửa tiếng!”

“À, chính là mắng em xong rồi mới đi ngủ.”

Ý tứ của anh thật tốt quá!

Trần Nhược Vũ trùng anh: “Anh đến tột cùng là bị gì về thần kinh rồi hả?”

Mạnh Cổ vừa muốn nói chuyện, lại nghe cách đó không xa có người gọi: “Trần tiểu thư.”

Trần Nhược Vũ và Mạnh Cổ cùng quay đầu lại, thấy vẻ mặt vui mừng của Đường Kim Tài, bên cạnh còn có mẹ của anh ta.

Trần Nhược Vũ nhìn thấy mẹ Đường, lập tức khẩn trương, theo bản năng nhích lại gần Mạnh Cổ. Mạnh Cổ liếc cô một cái, cười cô: “Tiểu quý nhất gan.”

Trần Nhược Vũ nghiêng mắt trùng anh, trước mặt người ngoài không cùng anh so đo.

Đảo mắt, mẹ con Đường Kim Tài đã tới trước mặt, còn có một người phụ nữ theo sau, Đường Kim Tài giới thiệu, nói đây là dì Chín của anh.

Cả dì Chín cũng tới? Trần Nhược Vũ càng khẩn trương hơn. Vừa chào hỏi vừa đưa tay kéo vạt áo Mạnh Cổ.

Năm người cùng vào phòng ăn, khách sáo cùng nhau dùng bữa. Trong trường hợp này Trần Nhược Vũ là không tự nhiên nhất, biểu hiện của cô khách sáo, cũng bắt đầu hối hận tại sao mình muốn tới đây. Cô nhìn Mạnh Cổ, trong lòng oán, nói đi nói lại đều là lỗi của anh.

Trái ngược với cô, Mạnh Cổ rất an nhàn, anh ăn ít cháo mặn, còn có vẻ ăn nhiều hơn, lại chuẩn bị dùng sang món mới.

Quay đầu nhìn Trần Nhược Vũ còn chưa ăn gì, dứt khoát giúp cô ăn điểm tâm. Trần Nhược Vũ ở trước mặt người ngoài, đối với sự tự chủ trương của anh cũng không kháng nghị, nhưng lúc anh giúp cô lấy một phần sầu riêng thì trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Lúc này, Đường Kim Tài và dì Chín muốn cảm ơn Mạnh Cổ, nói làm phiền bác sĩ Mạnh giúp một tay... Trần Nhược Vũ cũng đã hiểu ý tứ muốn nịnh bợ lấy lòng đó. Ý là muốn về sau còn có thể nhờ Mạnh Cổ tiếp tục giúp, dù sao bây giờ khám bệnh cũng khó như vậy, có một bác sĩ giúp đỡ cũng dễ dàng hơn nhiều.

Mạnh Cổ hoàn toàn không mắc chứng sợ hãi người lớn, anh tự mình ứng đối, đáp lại vấn đề, lại chủ động hỏi thăm bệnh tình của chú Đường, nghe nói bệnh tình có chuyển biến tốt thì gật đầu, biểu hiện rất có thành ý: “Bệnh muốn chữa thì phải kiên trì,

cháu làm ngoại khoa, không quen biết những khoa khác lắm, nên chuyện khác cũng không thể giúp được rồi, nhưng có bệnh gì nan giải cần giúp đỡ nữa, mọi người có thể tìm cháu, nhất định sẽ cố hết sức.”

Trần Nhược Vũ nghe được thiếu chút nữa là phun cơm ra, đây là nguyên rủa người ta sao? Đường gia với dì Chín có chút không rõ, nhưng thấy thái độ Mạnh Cổ tốt như vậy, vội vàng nói cảm ơn.

Trần Nhược Vũ giả bộ bày ra dáng vẻ bận rộn ăn cơm, thật không muốn thừa nhận bản thân đang ở cùng người đàn ông ăn nói tùy tiện toàn lời độc ác này.

Còn Đường Kim Tài, này giờ vẫn chú ý đến Trần Nhược Vũ. Anh gấp thêm thức ăn cho cô, lại hỏi cô gần đây thế nào. Trần Nhược Vũ lễ phép cười, một con mắt liếc trộm, thấy Mạnh Cổ trong lúc cấp bách còn nhìn về phía cô.

Nhìn cái gì vậy? Nếu không phải có người ngoài ở đây, cô thật muốn trừng lại anh.

Đường mẹ lúc này hỏi: “Tiểu Vũ, cháu với bác sĩ Mạnh là quan hệ thế nào?”

Trần Nhược Vũ không hề do dự đáp: “Bác sĩ Mạnh là bạn của bạn trai của bạn thân cháu.”

Lời này vừa thốt ra khiến Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô. Cô cúi đầu uống trà, giả bộ không nhìn thấy.

Đường mẹ chậm một hồi mới hiểu ra, thích thú ra mặt, tự cho là hài hước nói: “Vậy là quan hệ bá m bá m đàn bà đó.”

Quan hệ này cũng không tiện cho lắm. Trần Nhược Vũ không biết nên phản ứng thế nào, vì vậy tiếp tục dùng bữa.

Nhưng Mạnh Cổ tất nhiên là không chịu cô đơn rồi, còn nói chen vào vài câu. Anh hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Đường mẹ, lại hỏi dì Chín ăn uống bình thường thế nào, sau đó lại nói một đồng tật xấu về vấn đề sức khỏe mấy ông lão hay gặp phải, dường như nhờ nói ôn hòa và ân cần, mới làm hai người lớn hoảng sợ. Rất nhiều triệu chứng đều có, ví dụ như ngủ không ngon, mệt mỏi, dễ tức giận, khát nước, hay quên.

Rốt cuộc do Mạnh Cổ nhiều lời, hai người lớn quyết định hôm nào đến bệnh viện Mạnh Cổ làm kiểm tra sức khỏe tổng quát toàn diện, hơn nữa còn làm phần đất tiền nhất, sợ không đủ tỉ mỉ. Lớn tuổi, đối với bệnh tật thật sự cần chú ý nhiều, trước đây

họ sơ sót, không chịu đi bệnh viện. Loại quan niệm này thật không đúng chút nào.

Trần Nhược Vũ lúc này mới nhận thức được là Mạnh Cổ làm việc tốt. Nhưng Đường mẹ và dì Chín lại rất vui vẻ, thỉnh thoảng anh mấy vấn đề sức khỏe của người lớn tuổi, Đường mẹ thậm chí còn hỏi tuổi của Đường Kim Tài phải bồi bổ thân thể thế nào cho tốt, làm Đường Kim Tài ở một bên cũng không được thoải mái.

Mạnh Cổ vô cùng kiên nhẫn giải đáp. Còn Trần Nhược Vũ từ đầu tới cuối không chen vào được lời nào.

Bữa cơm này chủ yếu là giọng nói nghẹt mũi của bác sĩ Mạnh, Đường Kim Tài và Trần Nhược Vũ không nói gì. Mạnh Cổ lại chợt nói: “Hai dì nên chú ý thân thể, sức khỏe là quan trọng nhất. Người anh em họ của cháu chính là ví dụ, mấy ngày trước không chú ý bị té, cháu với Trần Nhược Vũ lát nữa còn phải qua xem hẳn thế nào, cũng trễ rồi, chúng cháu xin phép đi trước.”

Hai người kia bị dụ vui vẻ, luôn miệng khách sáo, Đường Kim Tài cũng không tiện nói gì, chỉ nói với Trần Nhược Vũ là sẽ gọi cho cô.

Mặt Trần Nhược Vũ đầy vạch đen, Phách Vương Long tiên sinh thật tốt, còn trộm chiêu thoát thân, nguyên rủa Doãn Tắc.

Mạnh Cổ không nói thêm lời nào, lôi kéo Trần Nhược Vũ ra ngoài. Ra khỏi cửa, câu đầu tiên nói với Trần Nhược Vũ là: “Cái tên họ Đường đó có gọi, em cũng đừng để ý đến hắn.”

Anh quản được sao!

Trần Nhược Vũ mặc kệ anh, hất tay anh ra. Mạnh Cổ đuổi theo, kéo cô lại: “Chúng ta chờ một chút.”

Trần Nhược Vũ vừa nghĩ, đúng, anh không nói cô suýt quên mất. Hất anh ra rồi đi như vậy thật rất tiêu sái, cô nhất thời hí hửng, thiếu chút nữa đã quên chính sự rồi.

Mạnh Cổ nhìn cô không dị nghị, lôi kéo cô lên taxi, kéo cô đến quầy rượu mấy ngày trước cô tìm được anh.

Trần Nhược Vũ lập tức nhìn anh chằm chằm: “Lại uống rượu?” Anh dám nói đúng, cô liền đánh chết anh.

“Đại nhân, thật oan uổng a, xe của anh còn ở đó chưa lấy đấy.” Về mặt Mạnh Cổ vô tội, còn buông tay ra, giả bộ đáng thương.

Trần Nhược Vũ lúc này mới thu lại vẻ mặt, Mạnh Cổ cười hì hì, sờ sờ đầu cô: “Càng ngày càng dữ a.”

Cô đánh tay anh, hỏi: “Sao nhiều ngày như vậy còn không lấy xe, chiếc xe sẽ không bị sao chứ, có phải nộp tiền phạt không?”

“Không dám đi lấy a, nếu bị bạn gái của anh biết anh cảm cúm choáng váng mặt mày còn lái xe, lại còn tới chỗ uống rượu, cô ấy sẽ đánh anh.”

Trần Nhược Vũ trừng mắt nhìn anh, nghiêng đầu không để ý tới anh nữa.

Ai là bạn gái anh, đồ lưu manh!

Cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, trong lòng nghiêm túc tính toán, phải tỉnh táo, muốn nói với anh cho rõ ràng, không việc gì phải dùng dằng mập mờ, mọi người đều là người đã trưởng thành.

Lấy xe xong, hai người ngồi vào xe anh, Trần Nhược Vũ còn đang suy nghĩ tiếp chuyện này.

Mạnh Cổ hỏi: “Về nhà anh?” (*Editor: E hèm... ta có ý nghĩ không trong sáng kaka*)

Xông vào hang hổ? Trần Nhược Vũ lắc đầu.

“Vậy em muốn đi đâu?” Mạnh Cổ lấy thuốc, liền uống nước.

Trần Nhược Vũ cau mày, chịu đựng ý nghĩ muốn dạy dỗ anh nói: “Ở đây nói là được rồi.”

“Ở đây cũng không có không khí, không muốn về nhà anh, vậy tìm một chỗ uống một chén cũng được.” Anh lại dám ghét bỏ.

“Bác sĩ Mạnh, anh định kéo hai hàng nước mũi đi khắp nơi sao.”

“Anh nào có nước mũi a?” Phách Vương Long tiên sinh bỗng chốc bị đâm một cái, thiếu chút là dựng ngược lên: “Anh xác nhận đã khỏi bệnh rồi, sẽ không chảy nước mũi.”

Trần Nhược Vũ không nói lời nào, hé miệng liếc anh. Mạnh Cổ hăng giọng, thái độ tốt lắm, nói: “Anh tốt hơn nhiều, thật.”

Như vậy là tốt hơn nhiều, có thể thấy mấy ngày trước bệnh còn nặng hơn thế.

“Cũng là tự anh nói, anh rốt cuộc là muốn thế nào? Ngây thơ hay không ngây thơ? Còn là bác sĩ nữa, không cảm thấy mất mặt sao?” Bộ dạng cô bây giờ hoàn toàn như đang giáo huấn một đứa trẻ.

“Này, chúng ta là thảo luận cảm giác, đừng công kích người thân.”

“Ở đây ai là người thân?”

“Mắng đàn ông ngây thơ, ghét bỏ nụ hôn của hắn, đều là công kích người thân. Vu oan đàn ông cũng giống như làm tổn thương tự ái của anh.” (???)

Trần Nhược Vũ há to mồm, sững sờ.

“Bác sĩ Mạnh, không cần nói những lời như vậy, đây tính là quấy rầy...”

“Anh cũng chỉ là lấy ví dụ, tôn nghiêm phái nữ mấy em với đàn ông kìa...”

Trần Nhược Vũ vội vàng cắt ngang lời nói của anh: “Ngừng, ngừng, bác sĩ Mạnh anh thật sự không cần tự hạ tiêu chuẩn chấp nhất với em.”

Cô đỏ mặt, bộ dạng gấp gáp chọc cười anh. Anh cười, cô liền tức giận, “Cười cái gì, nói nhanh lên, anh rốt cuộc là muốn thế nào?”

“Muốn làm bạn trai em.”

Anh vẫn nói những lời này, thật là quá trực tiếp. Mặt Trần Nhược Vũ có chút nóng, cô cố gắng duy trì vẻ mặt của mình, bày ra bộ dáng ung dung trấn định: “Tại sao?”

“Muốn làm bạn trai em còn phải hỏi tại sao, dĩ nhiên là chỉ có một lý do khiến đàn ông phải thổ lộ.”

“Những người khác không thổ lộ với em, em không biết.” Trước mắt chỉ có một người, nên mới phải để ý anh.

Cô nhìn anh chằm chằm, rất nghiêm túc, Mạnh Cổ bị cô nhìn chằm chằm cảm thấy không thoải mái, ho hai tiếng. Trần Nhược Vũ không biết chắc Mạnh Cổ có đỏ mặt hay không, sắc mặt anh nom không tốt lắm, thật sự khiến người khác muốn quan sát.

“Chuyện đó...” Thanh âm của anh nhỏ lại, không lớn lối: “Thích em mới muốn làm bạn trai em.”

“Thích điểm nào ở em?” Cô lập tức hỏi. Tốc độ nhanh đến khiến Mạnh Cổ trợn mắt.

“Thích gì còn phải hỏi nữa sao?”

“Anh còn từng hỏi em sao em theo đuổi anh còn gì, anh có thể hỏi, đương nhiên em cũng muốn hỏi.”

“Vậy lúc em theo đuổi anh, em thích anh cái gì?”

“Anh đẹp trai a, em đáp vô số lần rồi.” Trần Nhược Vũ rất thân nhiên mà phách lối. Cô không tin anh dám nói cô xinh đẹp.

Anh quả nhiên không nói, bởi vì cô thật sự không đẹp. Cô nhiều lắm cũng chỉ là thanh tú, nhìn cảm thấy đặc biệt thoải mái... Anh im lặng cả nửa ngày, cuối cùng nói: “Em rất đáng yêu.”

“Đáng yêu chỗ nào?” Cô liền nắm bắt tra hỏi anh, rất có khí thế của người bức cung.

Mạnh Cổ há miệng, cuối cùng không nhìn được mà oán trách: “Trần Nhược Vũ, em đang tra hỏi sao?”

“Bác sĩ Mạnh, mặc dù anh bị cảm, nhưng không mất trí nhớ. Em có thể cho anh năm phút, cố mà nhớ lại mọi chuyện từ lúc chúng ta bắt đầu quen biết nhau đến giờ, chuyện này em đã từng trải qua, nên em hiểu rất rõ. Anh cũng cố mà nhớ lại, có phải anh dùng hành động với ngôn ngữ từ chối em, còn nói với em một đồng đạo lý yêu đương không? Sau đó đến giai đoạn chúng ta vững vàng hòa thuận, anh lại đột nhiên giở trò lưu manh đòi làm bạn trai em. Anh cảm thấy chuyện này bình thường lắm sao?”

Mạnh Cổ lại há miệng, không nói lời nào. Trần Nhược Vũ thừa thắng xông lên: “Bác sĩ Mạnh, có phải anh từng nói muốn theo đuổi ai đó phải có thành ý, phải làm cho người ta cảm nhận được? Em còn chưa so đo với anh quá trình theo đuổi thế nào, bây giờ chỉ muốn thảo luận về thành ý, anh muốn sao đây?”

Mạnh Cổ bị nghẹn, không thốt nên lời. (Editor: ngậm ngùi câm nín – ta thêm vô cho đủ màu sắc)

“Bác sĩ Mạnh, anh còn từng yêu ba lần rồi đấy. Anh nhớ lại đi, ba người kia chỉ là qua loa làm loạn thôi sao?”

“Anh chưa từng đối với ai qua loa, tình huống của hai chúng ta không giống như vậy.”

“Dĩ nhiên không giống nhau. Khác ở chỗ anh hoặc là theo đuổi thành công, hoặc là người theo đuổi anh thành công. Giống em vậy này, theo đuổi nhưng bị anh cự tuyệt, sau đó còn phải tỉnh ngộ suy nghĩ nhận ra mình thiếu thành ý, còn phải cố gắng nghiêm túc phân tích chúng ta không hợp nhau ở điểm nào, thậm chí còn từng thay anh suy nghĩ xem tính cách của anh như vậy tại sao lại sống độc thân nữa. Tiếp nữa còn vô cùng có thành ý trở thành bạn bè của anh, thậm chí còn cảm động vì có thể

cùng sống vui vẻ. Kết quả thế nào? Anh đột nhiên bực lộ, chẳng thể hiện gì, lời tốt đẹp cũng chưa nói, còn không trả lời được vấn đề của em. Anh nói xem như thế không gọi là qua loa, vậy thế nào mới là qua loa?”

Mạnh Cổ sững sờ; “Trần Nhược Vũ, em uống rượu sao?”

“Em uống rượu cũng sẽ giảng đạo lý, chứ không giống một nam nhân ngây thơ nào đó uống rượu liền điên lên gọi điện thoại mắng chửi người, còn mang tình cảm của mình ra nói.”

“Này... Này...”

“Bác sĩ Mạnh, anh có phải là một trường hợp nên đi khám ở khoa tâm thần không? Mà vì anh nhiều tiền hơn em, vì vậy phí khám em sẽ không trả.” (Chị này thù dai thật!!!)

Mạnh Cổ nhìn cô chăm chăm. Cô ôm hai tay, tựa lưng vào ghế ngồi, cũng nhìn anh chăm chăm.

“Được rồi, được rồi, coi như anh nhường em.” Mạnh Cổ bày ra bộ dạng thỏa hiệp, “Em vừa hỏi anh cái gì?”

“Em đáng yêu chỗ nào?”

Tác giả có lời muốn nói: Đúng là Phách Vương Long tiên sinh không còn kéo hai hàng nước mắt dài ra ngoài, nhưng vì ngã bệnh mà lực chiến đấu quá yếu, chương này, tôi tuyên bố, Nhược Vũ thắng!

☆ **Chương 47**

Đáng yêu chỗ nào?

Cái vấn đề này thật là khó nghĩ.

Mạnh Cổ suy nghĩ, đáp: “Chỗ nào cũng đáng yêu.”

Trần Nhược Vũ liếc anh một cái, rõ ràng là không đồng ý.

Thật không có thành ý.

“Bác sĩ Mạnh, trước kia lúc anh ngâm ca yêu đương với người khác, vấn đề này anh trả lời thế nào?”

Mạnh Cổ hí mắt nghĩ, Trần Nhược Vũ nói tiếp: “Đừng có nói là họ không hỏi đấy nhé, em không tin. Tất cả phụ nữ đều giống nhau hết.”

Mạnh Cổ xoa xoa lỗ mũi, nói: “Nghệt mũi làm nhức đầu quá.”

Trần Nhược Vũ nhìn anh, không có chút đồng tình nào.

Mạnh Cổ bắt đắc dĩ, đành nói: “Năm đó anh còn rất trẻ.” Cho nên đại khái là năm đó chỉ nói mấy lời văn hoa vậy thôi.

Trần Nhược Vũ lại lườm anh một cái, khi dễ đáp án của anh, nhưng không hỏi tới nữa.

Mạnh Cổ cũng không phục: “Này, chúng ta cũng không phải nam sinh nữ sinh mới mười mấy mà, sao phải chơi trò em hỏi anh đáp không có chút dinh dưỡng gì thế này. Tình cảm chứ đâu phải toán học, làm gì có tiêu chuẩn như vậy?”

“Bây giờ không phải là em đòi tiêu chuẩn, mà là anh không trả lời được.”

“Lúc em có tật xấu cũng rất đáng yêu.” Anh chột đáp.

“Sao câu này nghe giống khích lệ quá vậy.” Cô tức giận.

“Em xem em đi, lúc tức giận vì bị người ta đùa bỡn rất đáng yêu. Lúc em cao hứng cũng rất đáng yêu, lúc gấp gáp vội vàng cũng đáng yêu. Lúc uống say thì thật sự rất rất đáng yêu. Tóm lại là em lúc nào cũng đều rất đáng yêu.”

Anh nói có trình tự, còn cô sau khi nghe mặt có chút hồng.

Mạnh Cổ lại vội vàng bổ sung thêm một câu: “Lúc mặt em hồng lên cũng rất đáng yêu.” Anh vừa nói xong, đột nhiên luống cuống kéo hộp khăn giấy, rút ra hai tờ bịt mũi, hắt xì một cái lớn.

Mất hết cả không khí. Chờ Mạnh Cổ lại rút mấy tờ khăn giấy lau hết nước mũi, Trần Nhược Vũ đã hết đỏ mặt.

“Bác sĩ Mạnh, nếu em mà là nữ sinh mười mấy tuổi, nhất định bị mấy lời vừa rồi của anh làm cảm động rồi.”

Mạnh Cổ ôm hộp khăn giấy, chớp mũi hồng hồng, mắt long lanh, nhìn có chút đáng thương. =))

Trần Nhược Vũ nhịn không được cười, đưa tay vuốt vuốt tóc ngắn trước mái: “Ý em là Trần Nhược Vũ mấy tháng trước, nhất định sẽ vì mấy lời vừa rồi mà mừng rỡ như điên. Nhưng mà...”

Cô thấy Mạnh Cổ nhếch môi, nhú mày cảnh giác, không khỏi bật cười: “Em đã được anh giáo dục dạy dỗ rồi, cảm thấy mấy lời anh nói rất có đạo lý. Vì vậy, em cũng muốn thấy được thành ý của tình yêu.”

Mạnh Cổ lại càng không phục: “Anh không có thành ý chỗ nào, không có thành ý sao còn muốn hôn em?”

Cái đó có thể coi là thành ý sao?

Trần Nhược Vũ bĩu môi: “Đàn ông cái anh, cứ động đến vấn đề đó là giống đực tự chủ rất kém, chuyện nam nữ thân mật đều rất tùy tiện.”

Mạnh Cổ híp mắt trừng cô (Editor: Sao anh Mạnh Cổ lúc nào cũng híp mắt thế nhỉ???), đột nhiên nói: “Trần Nhược Vũ, em rốt cuộc bị bao nhiêu đàn ông hôn qua rồi?”

“Dù sao anh cũng không phải người thứ nhất.”

“Cầu xin em, anh muốn là người cuối cùng.” =))

“Ai thèm để ý anh.” Trần Nhược Vũ tiếp tục ghét bỏ: “Anh nhất định cũng có n người rồi còn gì.”

“Anh cũng mong em là người cuối cùng.”

Trần Nhược Vũ vờ như không thấy, cô tuyên bố: “Chờ xem thành ý của anh đã, lúc đó chúng ta mới nói đến chuyện khác.”

“Anh rất có thành ý nha.” Mạnh Cổ cố gắng biện minh cho bản thân: “Nụ hôn của anh không phải tùy tiện, anh còn là xử nam.” =))

Anh bắt đầu nói chuyện kiểu này từ khi nào vậy? Trần Nhược Vũ rất muốn cười. Xử nam, hai từ này đặt lên người Đào Hoa Lâm tiên sinh thật sự rất buồn cười.

“Này, vẻ mặt của em là sao đây. Anh rất nghiêm túc.” Mạnh Cổ nói thầm, để hộp khăn giấy xuống, cầm chai nước suối uống. Anh làm bệnh nhân thật không dễ dàng, tổn thương thần kinh lại tổn nước bọt nữa. Bây giờ bị ma bệnh chiếm cứ thân thể, đầu óc cũng không còn phản ứng thông minh được như trước.

“Anh thỉnh cầu hôm nào lại tái thăm.” Anh nói.

Trần Nhược Vũ không để ý anh, tiếp tục hỏi: “Sau khi anh phát điên xong, sao không đến tìm em?”

Mạnh Cổ nói quanh co: “Anh bị bệnh nha, anh biết em sẽ mắng anh, sao còn gọi để em mắng chứ.”

“Anh cũng biết mình đáng bị mắng? Bây giờ em vẫn còn muốn mắng anh đấy.”

“Hơn nữa anh nói gặp em một lần, liền hôn em một lần, lời vừa nói ra lại không làm được thật rất mất thể diện, nhưng mỗi lúc nào cũng khó chịu, hôn không tốt cũng sẽ mất thể diện. Cho nên, trước mắt cứ phải hoãn lại.”

Trần Nhược Vũ nhịn không được, dùng sức đánh anh một cái.

Mạnh Cổ xoa xoa đầu, nhanh chóng hôn lên môi cô, “Được rồi, anh bị cảm không thể hôn em tốt được, hôn một cái coi như không nuốt lời.”

“Này!” Cô lại cho anh một quyền, “Đừng đùa vô lại như vậy, anh như thế em sẽ tức giận.”

“Lúc em tức giận cũng rất đáng yêu, anh vừa mới nói rồi mà!” Anh cười, thật đúng là vô lại.

Trần Nhược Vũ trừng anh. Anh lại xoa xoa lỗ mũi, thở dài một cái: “Được rồi, được rồi, anh hiểu rồi, anh phải cho em thấy rõ thành ý chứ gì, anh hiểu rồi.”

Trần Nhược Vũ dùng sức gật đầu, “Không sai!”

“Vậy hôm nay anh cũng được coi như rất có thành ý rồi. Em nghĩ xem, anh biết rõ em có chứng sợ người lớn, nên cố ý đến xã giao giúp em. Anh rất chăm sóc em mà, đúng không?”

“Là vậy à?” Trần Nhược Vũ nhớ đến lúc đó mình gọi cho anh cũng vốn là có “rấp tâm không tốt”, cô mới không tin con người này không có chút tư tưởng đi lệch hướng.

“Anh còn giúp em ăn điểm tâm sâu riêng, thứ đó rất hôi, anh cũng chịu đựng được, cho nên cũng gọi là chăm sóc, đúng không?”

“Không đúng. Cũng không phải do anh mời khách.”

Mạnh Cổ lại uống hai ngụm nước, nói nhỏ giọng, nói cô thật bất bẻ.

Trần Nhược Vũ trừng anh, anh cười cười: “Lúc em lựa chọn này nọ cũng rất đáng yêu, lúc này anh đã nói với em chưa?”

Trần Nhược Vũ tiếp tục trừng anh, nhìn chăm chăm, chăm chăm, chợt cười “xì”.

Cô cười, Mạnh Cổ cũng không nhin được mà cười.

Trần Nhược Vũ nói: “Bác sĩ Mạnh, anh đã gần 30, còn dùng mấy lời ngon tiếng ngọt như con nít, thật buồn cười.”

“Ấy.” Anh không cười.

“Bác sĩ Mạnh, nếu anh muốn ở bên em, em hy vọng có thể có một chuẩn mực nào đó, không chỉ cho bây giờ, mà còn là cho về sau. Em muốn tìm đối tượng có thể kết hôn chứ không thừa năng lượng đi tìm đối tượng chỉ để yêu. Em không muốn anh giống như người bạn trai trước, ghét bỏ em vì buồn bực hoặc là vì lý do nào khác, em nhớ anh cũng không hy vọng em giống Thích Dao, nói với anh giữa chúng ta có sự chênh lệch, em không cách nào vượt qua nó nên muốn rời khỏi anh.”

Mạnh Cổ vuốt vuốt sống mũi, nghiêm túc nghe cô nói.

“Bác sĩ Mạnh, chúng ta đều không phải là con nít nữa, cũng từng có kinh nghiệm thất tình. Mặc dù không phải là chuyện kinh thiên động địa gì, cũng giống với rất nhiều người trên thế giới này thôi. Em đã từng hỏi bản thân, lúc em theo đuổi anh, có phải thật sự thích anh không, thích bao nhiêu, thích anh điểm nào. Mặt khác, chúng ta hợp nhau sao? Thật sự có thể ở bên nhau sao?”

“Bác sĩ Mạnh, mẹ anh từng nói với em, bà ấy không thích cô gái được xem mắt đó, bởi vì bà nghĩ cô ấy không chịu khổ được. Mẹ anh nói chịu khổ, không phải là hành quân đánh giặc, không phải là làm việc tay chân cực khổ, không phải là do nhin đói, mà là sự nhẫn nại bao dung trong sinh hoạt, bà nói, làm vợ bác sĩ rất khổ.”

“Bác sĩ Mạnh, có lẽ anh cảm thấy em nói nhiều điều quá xa vời, nhưng anh nói muốn làm bạn trai em, mà chúng ta lại không phải vừa mới biết nhau. Trên thực tế, em từng theo đuổi anh, anh từng cự tuyệt rồi, chúng ta cũng cùng nhau nói chuyện phiếm rất nhiều rồi, cho nên em nghĩ mình có tư cách nói với anh những chuyện này. Em đi xem mắt, là muốn tìm một người đàn ông có thể cùng mình chung sống trọn đời. Anh đi xem mắt, cũng là vì muốn tìm một người phụ nữ có thể kết hôn với mình.”

“Anh là bị ép buộc, em về nhà xem mắt cũng là miễn cưỡng mà.” Mạnh Cổ rút cuộc cũng tìm lại được lời nói của mình.

“Em đi xem mắt Đường Kim Tài không phải bị ép, là em tự nguyện.”

“Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là, chúng ta đều có ý với nhau, anh thích em, em thích anh, những đối tượng hẹn hò xem mắt khác đều không liên quan gì ở đây hết.”

“Điều anh nói mới không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, chính anh cũng từng nói, từng tuổi này rồi, không nên chơi trò yêu đương nữa. Vì vậy, bây giờ anh yêu thích em, thích bao nhiêu đây? Có thể thích đến mức lấy kết hôn làm mục tiêu không? Có thể thích đến mức rất lâu sau còn yêu em không? Có thể thích đến mức dù anh chịu bao nhiêu cực khổ cũng thấy xứng đáng không?”

Mạnh Cổ thật lâu không nói được lời nào. Anh nhìn cô, vẫn nhìn, sau đó mỉm cười: “Trần Nhược Vũ, anh chưa từng nói, lúc em thao thao bất tuyệt, nói chuyện nghiêm túc cũng rất đáng yêu.”

Cô không nhịn được trợn mắt nhìn anh: “Em chưa nói lúc anh chơi xỏ lá, không đứng đắn rất đáng ghét đúng không?”

Anh than thở, xoa xoa lỗ mũi: “Trần Nhược Vũ, từ khi nào em có tài ăn nói tốt như vậy hả.”

“Em cũng không biết. Lúc nãy ngồi trong taxi, em còn suy nghĩ phải nói gì với anh, nói như thế nào, nhưng em không nghĩ tới, bản thân phải mở miệng bằng cách nào. Nhưng bây giờ, em cảm thấy nói ra được những lời tự đáy lòng là tốt rồi. Rất nhiều lời em cũng không nghĩ tới.”

Cô nghiêm túc nhìn Mạnh Cổ, trong ánh mắt kia, có hình bóng của cô.

“Em nghĩ, có lẽ là vì em mừng rỡ rồi lại nơm nớp lo sợ.”

Tác giả có lời muốn nói: chương này không dài, hơn nữa tất cả đều là đối thoại, nhưng tôi lại mất rất nhiều đầu óc để nghĩ ra lời thoại. Việc rất mất thể diện chính là, viết đến câu cuối, tôi cứ nhiên làm dụi hốc mắt.

Phải có thành ý với tình yêu, mới có thể gạt đi mọi cách trở trong thực tế? Ngọt ngào và cảm động, vừa hay có thể kéo gần lại sự chênh lệch không? Tình yêu, có lẽ thật sự chính là vừa mừng rỡ vừa nơm nớp lo sợ.

Gào khóc, tác giả điên rồi, mọi người đừng để ý tới cô ấy!!!

☆ **Chương 48**

Trần Nhược Vũ cảm thấy lần nói chuyện này là lần nói chuyện có trí tuệ nhất trong đời cô. Điều này đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự trù của bản thân, đầu óc cô lung tung lộn xộn, nhưng lúc nhìn vào ánh mắt của Mạnh Cổ, cô đột nhiên rõ ràng hẳn.

“Trần Nhược Vũ, quan hệ của chúng ta bây giờ là thế nào đây?” Mạnh Cổ ném ra một đề bài nan giải.

Quan hệ thế nào? Cô dĩ nhiên không nói được. Quan hệ của họ đã không rõ ràng, nên hình dung thế nào đây?

Cô suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra từ nào thích hợp, vì vậy ăn vạ ném vấn đề lại cho Mạnh Cổ: “Anh nói thử xem?”

Mạnh Cổ không có lấy nửa điểm do dự, rất quả quyết kết luận: “Quan hệ bạn trai bạn gái.”

“Không phải.”

“Vậy anh để em nói.” Anh bĩu môi, rất không hài lòng

Trần Nhược Vũ ngẫm lại, nói: “Nếu không thì thế này đi, anh coi như chúng ta xem mắt, sau đó làm những chuyện bình thường, thuận theo tự nhiên. Nếu tiến triển thành công, chúng ta ở bên nhau, nếu không, xem như là xem mắt thất bại. Anh thấy thế nào?”

“Anh với em không quen nhau thông qua xem mắt.”

Mạnh Cổ nhìn cô đang trừng mình, sửa lại: “Vậy cũng được, xem mắt xong rồi, tiếp theo làm gì? Chúng ta nên hẹn đi ăn cơm. Ăn cơm xong xem film, hôn tay rồi lên giường kết hôn.”

(Editor: Trình tự này “bình thường” dã man luôn)

(Beta: Chứ cô còn muốn thế nào nữa, nói đúng quá còn gì =)))

“Đâu có nhanh như vậy, sắp xếp thứ tự của anh hình như có chút nhầm lẫn.”

“Không sai mấy đâu, những thứ này có thể cùng nhau tiến hành. Hơn nữa, với quan hệ của chúng ta, trừ hai cái cuối, những cái khác căn bản đã làm rồi.”

Trần Nhược Vũ không để ý tới da mặt dày của anh, hỏi anh: “Bác sĩ Mạnh, anh và đối tượng kết hôn bình thường lúc hẹn hò sẽ làm gì?”

“Không cần giữ mặt mũi, nói cô ấy nên tìm người khác tốt hơn. Nếu cần giữ lại mặt mũi, anh sẽ nói rảnh sẽ liên lạc, sau đó thì mãi mãi không rảnh.”

“Người nhà anh không thúc giục anh sao?” Thế mà cô lại bị cha mẹ nhiệt tình ân cần thúc giục chứ.

“Ừ... Người nhà anh coi như tương đối hàm súc.”

“Hàm súc so với anh ấy à?”

“Trần Nhược Vũ, chuyện đó có liên quan gì đến quan hệ của chúng ta hả? Em đang cố tìm tật xấu của anh sao?”

Trần Nhược Vũ nói thầm lời nói của anh quả nhiên hàm súc, cho nên người khác cũng dè dặt với lễ phép hơn nhiều.

Mạnh Cổ cảm thấy nhức đầu, xoa trán nói: “Anh thật không biết em đang nhớ gì nữa? Trần Nhược Vũ, hôm nay anh phản ứng chậm, không ứng phó kịp, em đừng gài bẫy, nhân cơ hội này ghét bỏ anh là được rồi.”

“Em chính là rất tò mò nha, chủ ý của hai nhà cũng khác nhau.”

“Có gì khác nhau?” Anh tức giận, “Xem mắt chính là một nam một nữ ngồi đó, tính toán điều kiện rồi thì ý định của đối phương thế nào. Giống như chúng ta bây giờ, có thể lâu dài hay không, em lại đoán, em rõ ràng yêu anh muốn chết nhưng lại không muốn để anh giải quyết vấn đề cho em.” Mạnh Cổ trừng cô, bộ dáng muốn cắn người, Trần Nhược Vũ vội vàng lui về sau. =))

Ý tưởng của cô không sai, phụ nữ cả thế giới này ai cũng thế hết. Anh có yêu cô không, yêu nhiều không, thương bao lâu, những vấn đề này dĩ nhiên rất quan trọng. “Nhưng anh nói ‘giải quyết’ là có ý gì vậy?” Trần Nhược Vũ hỏi.

“Là nói đến hai bước cuối cùng.” Mạnh Cổ không có lấy một chút ngưng ngừng.

Lên giường kết hôn? Tên đàn ông này quả nhiên đủ lưu manh mà. Nhưng trong lời anh có mang theo hai chữ kết hôn, cô miễn cưỡng coi như anh không phải lưu manh đơn thuần.

“Bác sĩ Mạnh, anh nói như vậy, có vẻ rất không có thành ý.” Miệng anh toàn thói hư tật xấu cô đã biết, cho nên những lời này cũng không phải là ghét bỏ, chỉ là không nhịn được muốn sửa chữa thái độ của anh thôi.

“Chẳng lẽ phải giống như Đường Kim Tài, mang mẹ tới để em phải chạy vào nhà vệ sinh cầu cứu mới gọi là có thành ý, vậy ngày mai anh sẽ hẹn mẹ, thời gian, địa điểm cho em chọn.”

Trần Nhược Vũ sững sốt, giật mình. Cô đâu có muốn anh mang “mẹ” ra làm vũ khí lợi hại như vậy. Cô vội vàng khoát tay:

“Ngày mai em trực ban.”

“Vậy tan việc trước buổi tối.”

“Tan việc mệt mỏi phải về nhà nghỉ ngơi.”

“Ngày mốt là thứ bảy. Chủ nhật thì không cần đi làm rồi.”

“Em có hẹn rồi.” Thiếu chút nữa là cô muốn lau mồ hôi lạnh, cái ước hẹn này thật tốt quá đi.

Mạnh Cổ híp mắt lại, rất hay, lâu rồi mới nghe được lời nói có dinh dưỡng như vậy, rốt cuộc cũng bắt được trọng điểm:

“Hẹn với ai?”

“Chu Triết.”

Thật đúng là vô cùng quan trọng. Mạnh Cổ lập tức nói: “Anh cũng muốn đi.”

“Không được. Bọn em là bạn bè cùng nhau ăn cơm, mang theo anh không hợp lẽ.”

“Một nam một nữ đơn độc ăn cơm, nghĩ sao cũng là chuyện không tốt.”

“Ai nói, em còn chẳng đi ăn cơm với anh đó sao?”

“Cho nên mới thành cục diện bây giờ.” Mạnh Cổ nói lời này đổi lấy sự xem thường của Trần Nhược Vũ. Anh nói tiếp:

“Chúng ta nếu mới vừa xem mắt, em cũng không nên cùng nam nhân khác xem mắt, như vậy mới là không hợp lẽ phép.”

“Đúng theo thứ tự thì em là xem mắt với Chu Triết trước, cho nên không thể cùng với anh nha.” Nói cách khác, bác sĩ Mạnh, Phách Vương Long tiên sinh là người xếp sau người ta.

“Đường Kim Tài, Chu Triết, sau đó mới đến Bác sĩ Mạnh anh.”

Mạnh Cổ ngây người, rồi lại ngây người, sau đó bắt đầu sờ mũi, sau đó lại sờ trán: “Trần Nhược Vũ, anh thỉnh cầu em ngày khác tái chiến. Em không thể thừa dịp anh ngã bệnh liền khi dễ anh.”

Trần Nhược Vũ đồng ý. Cô cũng nghĩ nên để ngày khác. Hôm nay cô ăn nói đầy đủ, phát huy tốt rồi, cái gọi là thấy lợi liền tham, nói thêm nữa cô sẽ ngày càng cao hứng, sợ cao hứng quá lại quên mình, lại làm ra chuyện điên rồ gì nữa.

Cô với Mạnh Cổ không phải đang chơi trò chơi, trong lòng anh, giữa cô và anh là đang nói chuyện nghiêm túc, phải thành tâm đối đãi.

Cả đêm không xảy ra chuyện gì nữa, cô được yên ổn ngoài mong đợi.

Buổi chiều ngày chủ nhật, cô nhận được điện thoại của Mạnh Cổ: “Trần Nhược Vũ, vì thể hiện thành ý cho em và cả nịnh bợ lấy lòng, anh cố ý mua thứ mà anh rất không thích nhưng em lại vô cùng yêu thích tặng cho em.”

Trần Nhược Vũ có trực giác chính là sầu riêng được, hoặc là sầu riêng. Trí tưởng tượng phát huy, giấy gói trang nhã, cột lên một cái nơ nhỏ, ai nha, tốt như vậy, lại có chút lãng mạn. Cô có chút ngọt ngào, lại có cảm giác hưng phấn, vội hỏi: “Là cái gì?”

“Vốn là hôm nay muốn đưa cho em, nhưng tại em nói em không rảnh gặp anh, nên anh tặng người khác rồi.”

Cái gì? Trần Nhược Vũ sững sốt một hồi mới nhận ra mình bị trả thù.

“Ngày mai em còn có hẹn phải không? Ai nha, như vậy thật đáng tiếc, anh không thể tặng cho em rồi.” Hình như anh đỡ ghê tởm rồi, giọng nghe cũng rõ ràng hơn.

Trần Nhược Vũ tức giận không nói lời nào, tiểu tử này thật đáng ghét!

“Nếu ngày mai em không có hẹn, anh sẽ qua tặng cho em, thấy sao?”

“Chẳng ra sao cả. Em đã hẹn với người ta, không thể nói mà không giữ chữ tín.” Cô cũng thể hiện khí chất nữ nhi.

“Thế thôi vậy.” Bộ dáng Phách Vương Long tiên sinh như không có gì lạ. “Anh mua cái đó không giữ lâu được, sẽ hư. Em tự xem xét đi, anh chờ em chủ động hẹn mới gặp mặt em.”

Còn phải đợi cô chủ động hẹn anh? Trần Nhược Vũ muốn cắn anh một phát cho chết luôn tên đàn ông kiêu ngạo này.

Chỉ là, mua đồ không để lâu được, vậy nhất định không phải là sầu riêng đường, không lẽ là sầu riêng tô? Hoặc là sầu riêng trái? Trần Nhược Vũ thiếu chút nữa chảy nước miếng, cô cực kỳ thích sầu riêng, nhưng sầu riêng trái rất đắt, cô vẫn chưa bỏ tiền ra mua được.

“Anh chờ điện thoại của em.” Mạnh Cổ lạnh lạnh nói xong liền cúp máy.

Trần Nhược Vũ giận đến muốn cầm điện thoại đập vào sau đầu Đào Hoa Lâm tiên sinh. Cái gì hả, làm gì có người nào đem khẩu khí nói chuyện thành như vậy. Ghét, quá đáng ghét rồi, cô càng muốn đi hẹn. Không thèm gọi cho anh.

Có điều Trần Nhược Vũ không ngờ đến, ngày thứ 2 thật sự đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Đầu tiên, đầu bữa trưa, Chu Triết gọi cho cô, nói có người bạn phải vào bệnh viện cấp cứu, anh phải đi thăm, buổi trưa không thể cùng cô ăn cơm.

Trần Nhược Vũ lập tức rất không phúc hậu nghĩ đến sâu riêng, cô liền rút ý niệm này, an ủi Chu Triết mấy câu, nói anh đừng quá lo lắng. Chu Triết đáp, nói vài câu hẹn hôm nào lại gặp, xong cúp máy.

Trần Nhược Vũ ngồi ngây người trên ghế sofa, thật rất muốn biết có phải Mạnh Cổ mua sâu riêng cho cô không, nhưng cảm thấy vì vậy mà tìm anh thì thật mất mặt. Cuối cùng, cô quyết định, phàm là phụ nữ phải có cốt khí, hôm nay nhất định không thể tìm anh, không thể để anh đắc ý. Cô thật vất vả mới thắng được một ván, trạng thái này nhất định phải giữ vững.

Cô ở trong phòng quay một vòng, không có gì để quét dọn. Lương Tư Tư giữ giấy tờ nói cô ấy cần đi một chuyến đến vùng khác, trong nhà chỉ còn lại mình cô, có chút nhàm chán. Để giết thời gian, cô chạy một chuyến ra chợ, mua một đồng đồ ăn, quyết định nấu ăn, như vậy mới có chuyện để làm, sẽ ít nhớ anh một chút. Có đồ ăn, sẽ ít nghĩ đến sâu riêng một chút.

Nhưng cô rất nhanh lại muốn mua móng, muốn mua móng giò, cuối cùng cũng nhìn được. Cô mua món mình thích ăn, cô bán rau tặng thêm cho cô một ít, cô nhìn nó, lại nghĩ tới Phách Vương Long tiên sinh.

Trần Nhược Vũ mang đồ về nhà, vừa nấu cơm vừa nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không thể kích động, muốn thuận theo tự nhiên, phải suy nghĩ cho kỹ. Nếu đối tượng là Mạnh Cổ, cô nhất định phải chân thật nói yêu thương, nếu có một ngày kết hôn với nhau, còn có thể chung sống đến già.

Cho nên, bây giờ không thể để đầu óc choáng váng, cô hy vọng bản thân có thể tỉnh táo mà suy nghĩ mọi chuyện. Cô thậm chí còn nghĩ có nên liệt kê một danh sách, ghi hết tất cả vấn đề

của bọn họ ra, giải quyết từng cái một, sau đó mới xác định rõ ràng?

Ăn xong cơm, cô nằm trên ghế salon ngơ ngẩn, không thể nhớ hết những chuyện cần suy nghĩ. Cho nên trong đầu thì nghĩ, có những chuyện lại chẳng muốn giải quyết. Trong đầu cô bây giờ chỉ nụ cười anh tuấn của anh, nhớ đến mấy lời nói tức người lưu manh của anh, nhớ anh mặc blouse trắng, nhớ lúc anh cúi đầu nghiêm túc viết báo cáo bệnh án, chữ viết rồng bay phượng múa nhưng lại xấu xí nhìn chẳng ra...

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại ngủ thiếp đi, chợt nghe tiếng chuông cửa.

Chẳng lẽ anh tới? Cô lập tức nhảy dựng lên, nhưng hưng phấn chỉ một thoáng liền trôi tuột. Không thể nào là Mạnh Cổ. Cô hủy hẹn với người ta mà không nói với anh, anh không thể chọn đúng thời điểm không ai ở nhà mà tới được.

Trần Nhược Vũ ra mở cửa, thấy một cô gái xa lạ chừng 20 tuổi đứng ngoài cửa.

“Cô tìm ai?”

“Tìm cô.” Cô bé kia có chút khẩn trương, lại có phần phách lối.

Trong tâm Trần Nhược Vũ dâng lên dự cảm chẳng lành.

“Cô là ai?” Cô hỏi lại.

“Cô yêu người đàn ông kia à, anh ấy là của tôi!”

Trần Nhược Vũ sững sờ, nhịp tim đập mạnh hơn. Không phải đâu, chuyện cầu huyết như vậy sao lại có thể xảy ra trên người cô?

Cô nhìn chăm chăm cô bé kia, đầy vẻ tươi trẻ, xinh đẹp hào phóng, thật đúng là loại Mạnh Cổ thích. Nhưng cô đã gặp Thích Dao, cho nên đây chắc chắn không phải tình đầu của Phách Vương Long tiên sinh. Vậy đây là gì của Mạnh Cổ? Không lẽ là người cũ? Nhưng sao lại trẻ như vậy, chẳng lẽ là, người mới cùng anh xem mắt?

Nhưng rõ ràng anh nói đối tượng xem mắt không có gì hấp dẫn, anh nói đã cùng người nhà đối phương nói rõ ràng rồi mà?

Trần Nhược Vũ hỏa khí đầy người, cô chưa từng gặp chuyện như vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy giận đến tê liệt, cái gì cũng không nghĩ được.

“Tôi còn tưởng cô xinh đẹp cỡ nào, thì ra cũng chỉ có thế.” Cô bé kia cắn răng, nhìn có vẻ có chút kích động. “Chị gái này, chúng ta đều là phụ nữ, xảy ra chuyện gì chúng ta đều biết, có cần phải huyên náo đến xấu hổ như vậy không? Đàn ông vốn dĩ đã tham lam, có rồi vẫn muốn ăn món mới, nhưng bây giờ anh ấy là của tôi, tôi nhất định phải nói rõ ràng với cô.”

“Ngừng, dừng lại!” Trần Nhược Vũ trướng não rồi, da đầu tê dại, cô vội vàng khoát tay, không cho đối phương nói tiếp nữa.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng tổ chức lại ngôn ngữ: “Vị tiểu thư này, tôi không biết cô, cũng không biết tôi với cô có gì để nói. Còn nữa, tôi nói thật, miệng tôi dần, bị người ta tói cửa đòi hỏi cách nói chuyện như vậy tôi ứng phó không được. Cô cũng biết chuyện này xấu hổ, tôi đề nghị cô gọi người đàn ông kia tới đây nói chuyện.”

Trần Nhược Vũ vào nhà cầm lấy di động, giận đến tay cũng có chút run. Cô phải ở trước mặt cô bé kia mà cho Mạnh Cổ một quyền. Bên kia nhanh chóng nhận máy. Mạnh Cổ cười hì hì hỏi: “Nhanh như vậy đã hẹn anh sao?”

Trần Nhược Vũ cả một chút lảm nhảm trong lòng cũng không có, trực tiếp hỏi anh: “Anh đang đi làm à?”

“Không có, anh đang ở nhà.”

“Tốt, anh đến nhà em, ngay lập tức!”

“Sao vậy?” Giọng cô nghiêm túc, khiến Mạnh Cổ đầu bên kia không hiểu gì.

“Bạn gái của anh đang ở nhà em!” Cô lớn tiếng gầm thét, rồi cúp máy.

☆ **Chương 49**

Mạnh Cổ lập tức gọi lại cho cô, nhưng cô không nhận máy.

Cô rất tức giận, cũng không biết nói gì, dù sao chuyện trước mắt nhất định phải đợi anh tới nói cho rõ ràng.

Cô bé kia lắc lắc ngón tay, cắn môi, hiển nhiên là không ngờ đến việc Trần Nhược Vũ kiên quyết gọi người đàn ông kia đến như vậy. Nhưng cô cũng không có ý định tránh né, cô tới đây chính là để bảo vệ quyền lực và địa vị của mình, cô phải đợi anh tới.

Trần Nhược Vũ nhìn lên nhìn xuống đánh giá, hỏi: “Cô là đối tượng hẹn hò của anh ấy?”

Cô bé kia không phủ nhận, nói: “Là biết nhau qua xem mắt, nhưng chúng tôi đã bắt đầu lui tới một thời gian rồi, hai bên gia đình cũng đã gặp mặt, chuyện của tôi và anh ấy, căn bản là đã được định. Hơn nữa chung đụng một thời gian, cũng nên chọn ngày làm đám cưới.” Cô bé kia dừng một lát, còn nói: “Cho nên, không nên gọi là đối tượng hẹn hò của anh ấy, gọi là vị hôn thê cũng không sai.”

Trần Nhược Vũ thật sự rất giận, tâm tình hồng бет tới cực điểm. Cô nghĩ bất kỳ người con gái nào cũng không sao nhịn được chuyện như vậy, một ngày trước, tên đàn ông mình thích mới tỏ tình, kết quả ngày thứ hai liền bị một đứa con gái khác xưng là vị hôn thê tìm tới của thuyết giáo.

Trần Nhược Vũ đối với cô bé kia lạnh lùng nói: “Cô là khách không mời, mà tôi cũng không có ý định mời cô. Chờ vị hôn phu cô tới, hai người cùng nhau lại gõ cửa nhà tôi.”

“Vị hôn phu” – ba chữ này, cô cắn răng nói, vừa chua vừa chát.

Cô nói xong, đóng cửa, khóa lại.

Trong lúc đợi Mạnh Cổ đến, cô như kiến bò trên chảo lửa vòng tới vòng lui, lo âu rồi lại tức giận. Tên kia rõ ràng nói với cô anh cự tuyệt chuyện xem mặt, mà cô trước đây căn bản không để ý, cũng không muốn biết nhiều.

Bây giờ lại bị người ta tìm đến cửa, người phụ nữ này sao lại biết địa chỉ nhà cô? Chỉ có thể là do Mạnh Cổ nói. Mạnh Cổ nói

địa chỉ nhà cô với cô ta là đang tính toán chuyện gì?Thật là quá đáng! Quá không chịu trách nhiệm!

Cô cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, ngoài cửa rồi cuộc cũng truyền đến âm thanh của Mạnh Cổ, sau đó cô nghe được tiếng chuông cửa.

Trần Nhược Vũ bước một bừa dài, xông ra mở cửa.

Ngoài cửa, một nam một nữ nhìn nhau, nghi ngờ mà quan sát đối phương.

“Em phát bệnh thần kinh gì vậy, tùy tiện tìm một người con gái tới đây nói là bạn gái anh.” Sắc mặt Mạnh Cổ rất không cao hứng, còn có chút trắng, nhìn giống như là gấp rút chạy tới đây.

Cô gái đó cũng nói: “Cô có ý gì? Tôi còn cho là cô có gan tìm A Hạo tới đây, cô rồi cuộc là nghĩ sao vậy?”

Lần này đến lượt Trần Nhược Vũ tròn tròn mắt, cô chỉ vào Mạnh Cổ hỏi: “Không phải anh ấy?”

“Tôi không biết anh ta.”

“Anh không biết cô ta.”

Một nam một nữ, trăm lời như một.

Trần Nhược Vũ ngây người lại hóa ngốc, lại hỏi: “A Hạo là ai?”

“Chu Hạo.”

“Tôi không biết Chu Hạo, chỉ biết một người tên Chu Triết.”

“Chu Triết? Anh ấy còn dám dùng tên giả sao? Anh ấy không phải tên Chu Triết, anh ấy tên Chu Hạo.”

Trần Nhược Vũ tròn mắt hà mồm, đây rồi cuộc là chuyện gì chứ?

Mạnh Cổ ở một bên chợt cười, còn nói: “Anh là bệnh nhân, muốn ngồi xem chuyện vui.”

Trần Nhược Vũ trừng mắt nhìn anh. Anh liền khua tay: “Anh bị cuộc điện thoại của em hù, một đường liền chạy tới đây, đến bây giờ tim vẫn còn nháy.”

“Như vậy rõ ràng là có chuyện xấu.”

“Này, em đừng gán tội cho người khác a. Có nói đạo lý không vậy?”

“Chuyện xưa của anh rất mệt mỏi, có thêm một cô bạn gái cũ hay bạn gái hiện tại cũng không phải chuyện khó. Cho nên anh mới chợt dạ như vậy.”

“Bây giờ là em then quá hóa giận sao?” Mạnh Cổ mất hứng, nhú mày khiển trách cô. “Chuyện Chu Triết với Chu Hạo là cái gì,

là hấn ta gây ra phiền phức, nên giải quyết thì giải quyết đi chứ, sao lại lấy anh ra trút giận.”

Trần Nhược Vũ nghẹn họng, cũng biết mình có chút không đúng, nhưng cô thật sự tức giận. “Nói đi nói lại anh cũng là tiện nam nhân, rốt cuộc muốn trêu chọc thêm bao nhiêu cô gái nữa mới hài lòng? Thật khốn khiếp, đàn ông khắp thiên hạ đều như nhau.”

“Là cái dạng gì?” Mạnh Cổ cũng bức. Anh thật phải quản cô, quá không hiểu chuyện rồi.

“Bị coi thường!” Trần Nhược Vũ sống lại, giận bản thân, nhưng cô chính là nhịn không được.

Cô bé kia thấy bản thân không được ai để ý, còn hai người kia thì lại rùm beng cũng không khỏi choáng váng. Cô cố gắng chen vào, tìm cảm giác tồn tại của mình. “Tóm lại, cô và A Hạo dừng dây dưa không rõ nữa. Chúng tôi sắp kết hôn, cô cũng có bạn trai khác, vậy là ý gì chứ? Cô chứng minh anh ấy yêu cô hơn sao? Như vậy là có ý gì?”

“Làm sao biết là cô ấy làm?” Mạnh Cổ quay đầu mắng: “Không thấy cô ấy là bạn gái tôi sao? Quản chồng cô cái rắm gì? Muốn tỏ ra uy phòng thì về mà tìm tiện nam nhân nhà cô đi!”

Trần Nhược Vũ và cô bé kia sững sốt, Mạnh Cổ nổi đóa, khí thế thật dọa người.

Trần Nhược Vũ nhất thời có chút sợ, không dám chen chân vào.

“Cô tên gì?” Mạnh Cổ bắt đầu hỏi.

“Khương Mẫn Lan.” Cô bé kia bị trấn áp, anh hỏi cô ta đáp.

Trần Nhược Vũ cũng kịp phản ứng. Đúng, cô đã quên hỏi thân phận đối phương.

“Làm sao cô biết địa chỉ nhà này?” Mạnh Cổ lại hỏi.

Trần Nhược Vũ cũng cảm thấy đây là vấn đề quan trọng, không khỏi gật đầu.

Mạnh Cổ liếc cô, rồi hỏi tiếp cô bé kia: “Tốt nhất cô nên nói cho rõ ràng chuyện này, nếu không tôi coi như cô xông đến nhà người khác gây chuyện, tôi có thể báo cảnh sát. Nói dễ nghe, là người này bị tổn thương tình cảm nên tìm đến trả thù. Nói khó nghe, sẽ là muốn đột nhập trộm cắp!”

Trần Nhược Vũ nhất thời lại cảm thấy Mạnh Cổ so với cô khôn khéo hơn gấp mười lần, cô hoàn toàn không có hướng nghĩ nào

khác, bây giờ nghe anh nói vậy, không khỏi âm thầm may mắn cô không cho người lạ vào nhà.

“Báo cảnh sát cái gì, các người đừng làm tôi sợ. Tôi nhìn thấy anh ấy gửi chuyển phát cho cô, trên đó viết địa chỉ, tôi mới tìm tới cửa.” Khương Mẫn Lan chỉ Trần Nhược Vũ. “Anh ấy thường lo lắng nói tên cô, tôi nhớ rất rõ, tên tuổi trên chuyển phát chính là cô.”

“Chu Triết gửi đồ cho tôi?” Cái này Trần Nhược Vũ nhất định phải giải thích.

“Tại sao không, cả biên lai tôi đều đã thấy, là chiếc nhẫn hơn mười vạn, tôi khẳng định không nhìn lầm.”

Trần Nhược Vũ há to mồm, bị hù sợ. Mạnh Cổ cũng nhú mày.

Trần Nhược Vũ hỏi: “Hơn mười vạn, dùng chuyển phát an toàn sao?”

Mạnh Cổ và Khương Mẫn Lan cùng trừng cô, rồi Mạnh Cổ than thở: “Phụ nữ thông minh các người thật là khiến cho người khác phải gấp gáp.”

Trần Nhược Vũ không phục: “Đồ đắt như vậy tất nhiên là phải đưa tận tay, ai mà dùng chuyển phát, bị người ta đánh cắp thì thế nào? Tôi nói là lỗ có lỗi.”

Khương Mẫn Lan cũng nói: “Chiếc nhẫn là gửi chuyển phát, tôi nhớ tên và địa chỉ là ở nơi này.”

“Một người tên Chu Triết, một người tên Chu Hạo, cả tên cũng không giống, hai người còn nói cả nửa ngày, tại sao lại không có vấn đề? Tên đối phương còn đổi được, chẳng lẽ tên cô gái đó không đổi được sao?” Mạnh Cổ chỉ vào Trần Nhược Vũ mà hỏi Khương Mẫn Lan: “Người cô biết là ai?”

Khương Mẫn Lan sững sờ một chút, “Dĩ nhiên biết. Cô ấy là Lương Tư Tư.”

Trần Nhược Vũ lại ngây dại. Là Tư Tư?

Mạnh Cổ quay đầu lại hỏi Trần Nhược Vũ: “Lương Tư Tư có ở nhà không?”

Trần Nhược Vũ lắc đầu: “Tư Tư không ở nhà, cô ấy đi công tác.”

“Được.” Mạnh Cổ gật đầu, nói với Khương Mẫn Lan: “Khương tiểu thư, bạn gái tôi tên Trần Nhược Vũ, không phải là Lương Tư Tư cô cần tìm. Còn nữa, tôi hi vọng các người cảnh giác dùm, chính các người tự giải quyết với nhau đi, đừng tới đây làm phiền

bạn gái tôi. Khương Mẫn Lan và Chu Hạo, tên hai người tôi đã nhớ kỹ, có thể tra được lý lịch hai người. Cho nên, nhớ lời tôi nói... Về sau không được đến quấy rầy bạn gái tôi, nơi này là nhà cô ấy, cô hiểu chưa?”

Khương Mẫn Lan hiển nhiên không nghĩ mình gây ra một chuyện “đại ô long” như vậy, cô ngơ ngẩn, có chút phản ứng không kịp.

(*)Đại ô long: chuyện lớn đáng xấu hổ.

Mạnh Cổ mang mấy từ tục tĩu quăng ra hết một lượt, Khương Mẫn Lan rốt cuộc gật đầu.

Vì vậy, Mạnh Cổ không khách khí kéo Trần Nhược Vũ vào phòng, đóng cửa.

Trần Nhược Vũ có chút luống cuống. Cô mới vừa mắng Mạnh Cổ một trận, còn nói anh bị coi thường. Cô ngồi trên ghế salon cúi đầu, ngượng ngùng nhìn anh.

Cuối cùng là Mạnh Cổ thở dài một tiếng, hỏi: “Trần Nhược Vũ, em không có cảm giác an toàn với anh sao?”

Trần Nhược Vũ muốn nói không phải, cô không thể không có cảm giác an toàn. Nhưng cô há miệng, rồi lại khép lại.

Cái chuyện nhầm người này giải thích rõ ràng là tốt nhất. Khi Khương Mẫn Lan nói: “Người đàn ông cô yêu, là của tôi.”, lời nói như vậy chỉ cần tỉnh táo một chút, hỏi nhiều mấy câu là có thể hiểu rõ. Nhưng trực giác đầu tiên của cô lại là bạn gái Mạnh Cổ, còn vô cùng tức giận mà náo Mạnh Cổ đến tận đây.

Cho nên nếu nói cô rất tin tưởng anh, dĩ nhiên là không phải.

“Được rồi.” Mạnh Cổ lại tự biên tự diễn. “Anh có thể tự mình an ủi là em rất thích anh.”

Trần Nhược Vũ nhảy loạn, cô dĩ nhiên là thích anh.

Cho tới bây giờ, cô hiển nhiên biết rõ. Nhưng cô rốt cuộc đang do dự cái gì? Hốt hoảng ở điểm nào chứ?

Rõ ràng là so với lúc còn là bạn bè với anh, trong lòng cô bây giờ thực tế hơn nhiều.

Anh nói đúng, cô không có được cảm giác an toàn.

Nếu như anh chỉ là bạn tốt của cô, cô đã không cần lo lắng sẽ mất đi. Nhưng nếu là bạn trai, vậy quan hệ giữa bọn họ thật sự yếu hơn gấp trăm lần.

Cô vẫn loạn tưởng, đột nhiên thấy hoa mắt, anh kéo cô vào ngực, nặng nề hôn. “Đã nói mỗi lần nhìn thấy em đều sẽ hôn,

chính là anh bệnh còn chưa khỏe, không thể phát huy hết.” Giọng nói đầy nuối tiếc.

Trần Nhược Vũ phục hồi tinh thần, đẩy anh ra.

Mạnh Cổ nói năng hùng hồn: “Anh có xem một quyển tạp chí, trong đó có ghi quan hệ thân mật giữa nam và nữ có thể giúp gia tăng cảm giác an toàn cho cả hai bên.”

Trần Nhược Vũ nhú nhú chân mày: “Ý là lên giường rồi thì sẽ có cảm giác đối phương chạy không thoát sao?” Đây là văn chương do sắc lang viết à?

Mạnh Cổ cười ha ha: “Thân ái, ý nghĩa thô tục chân chính để anh giải thích cho.”

Cô không nhận được đánh anh.

“Lúc em dùng bạo lực với anh cũng đáng yêu lắm, câu này anh đã nói chưa nhỉ?”

Trần Nhược Vũ có chút buồn cười, nhưng lại giả bộ nghiêm mặt, trừng anh.

Mạnh Cổ kéo cô lại gần, ngồi gần anh, nói: “Trần Nhược Vũ, Thích Dao em đã gặp rồi, chuyện trước đây của anh với cô ấy em cũng biết rồi. Anh phải nói cho em biết, bạn gái thứ hai của anh tên Bành Lệ Hình, là anh theo đuổi cô ấy, lúc đó vẫn là do chưa thoát ra khỏi chuyện của Thích Dao, anh mới nghĩ, con gái nhiều như vậy, ai cũng tốt hơn cô ấy, anh nhất định có thể sống tốt hơn. Nhưng mà hạnh phúc không phải cứ giận dữ là lấy được. Anh và cô ấy quen nhau một thời gian, anh nghĩ là cả hai đều có cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn là không hợp. Cô ấy kỳ vọng rất cao về anh, thích lăng mạn, mà anh không làm được, cô ấy cường thế, thu hút rất nhiều sự chú ý, mà anh cũng thế, nên cả hai đều mệt mỏi chết đi được.”

Trần Nhược Vũ tưởng tượng ra một nữ cường nhân, Phách Vương Long tiểu thư chống lại Phách Vương Long tiên sinh, hai bên la mắng lẫn nhau, hình ảnh đó quả thật rất đặc sắc.

Mạnh Cổ nói tiếp: “Bạn gái thứ ba, là cô ấy theo đuổi anh. Khi đó anh mới nhận được sự dạy dỗ của Bành Lệ Hình, cảm thấy không thể nói loạn chuyện yêu đương, nhưng đó là một cô bé rất đáng yêu, lại rất nhiệt tình theo đuổi anh, thời gian rất dài, rất kiên trì, anh cảm động, cảm nhận được tình cảm của cô ấy, khẳng định cô ấy có thể nhân nhượng anh, anh sẽ không mệt mỏi nữa. Vì vậy anh mới đồng ý.”

Trần Nhược Vũ nhích nhích, kê sát anh, cô thích cảm giác Mạnh Cổ mở rộng lòng với cô.

“Nhưng ở bên nhau, không khỏi có xích mích, hơn nữa em cũng biết, anh đây rất đẹp trai, rất nhiều phụ nữ theo đuổi.” Anh vô sỉ khoác lác, chọc cô cười.

“Anh là bạn trai thứ nhất của cô ấy, nên cô ấy không thể tha thứ chuyện anh đã từng yêu hai lần, cũng không thể chấp nhận được chuyện những người con gái khác theo đuổi anh. Cuối cùng sinh ra hoài nghi, hy vọng anh có thể thể hiện rằng cô ấy rất quan trọng với anh, muốn anh có thể cho cô ấy cảm nhận được cô ấy rất có sức ảnh hưởng với anh. Anh không làm được, không biết làm thế nào mới thỏa mãn được cảm nhân của cô ấy. Ví như anh làm thêm giờ, cô ấy sẽ cảm thấy bệnh nhân quan trọng hơn. Đến trễ hẹn, cô ấy sẽ cảm thấy anh quá không để ý đến cô ấy. Sau đó thì chia tay. Lần yêu này, còn không được hai tháng.

Trần Nhược Vũ hỏi: “Có phải do tính khí anh hồng бет, nói chuyện lại khó nghe, mới khiến người ta cảm thấy anh không được, không hoàn toàn đặt người ta ở trong lòng?” Phụ nữ không có được cảm giác an toàn, là lỗi của đàn ông chứ sao lại là của phụ nữ?

“Em lại muốn lỗi tật xấu của anh ra sao?”

“Anh phải biết chấp nhận khuyết điểm của mình.”

“Anh có nhận rõ a, cho nên sau đó mới không yêu ai nữa. Không phải cứ có điều kiện hợp lý là có thể thoải mái ở bên nhau, cảm giác không đúng, nhân nhượng cũng không thể lâu dài. Thật ra thì anh rất có lỗi với hai người họ, anh chỉ suy tính điều kiện, không nghĩ đến cảm giác. Cá tính con người muốn thay đổi thật khó khăn, nếu chung đụng với nhau mà không thể thay đổi vì người kia, thì nói sao cũng là miễn cưỡng bản thân.”

“Vậy em thì sao?” Trần Nhược Vũ ngồi thẳng, nhìn chằm chằm anh: “Anh nói muốn ở bên em, muốn làm bạn trai em, nhưng một chút anh cũng không thay đổi, còn rất hung dữ.”

“Em mới hung dữ, không quản em, em ngày càng phách lối.”

“Em nào có!” Cô không phục, đây thật là oan uổng a.

Mạnh Cổ kéo cô vào trong ngực, nói với cô: “Chỉ với điều kiện của em, không có gì để suy tính cả.”

Cô lại không phục: “Em cũng không phải là kém cỏi, ‘Bỉ thượng bất túc bỉ hạ hữu dư’ (*) mà.”

(*)Bỉ thượng bất túc, bỉ hạ hữu dư: Trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống thì cũng chẳng ai bằng mình.

“Cho nên anh chỉ nghĩ đến cảm giác.” Mạnh Cổ hoàn toàn không để ý đến điều kiện của cô, so với điều kiện anh đặt ra cũng không tệ lắm, trực tiếp nói: “Anh không cần sửa, anh nhớ em cũng đâu có khổ cực nhân nhượng anh, ở cạnh em rất thoải mái.”

Tác giả có lời muốn nói: Tới rồi tới rồi, hôn nay lúc 2h. Hình như ngày nào tôi cũng ở Tạp Văn, hi vọng Tạp Văn đại thần nhanh mở một chút.

Chuyện đó, thật ra tôi chính là muốn đem tình cảm nam nữ của họ biến hóa thành vượt qua hoàn cảnh xung quanh, gia đình, các nhân tố khác, cuối cùng có thể chân thực an tâm mà nắm tay nhau.

Không có người thứ ba, chính là yêu thương, loại này đối với tôi mà nói có chút khó viết, nhưng sẽ cố gắng, hy vọng sẽ thành công.

Gạt lệ, mong mọi người khích lệ.

Beta có lời muốn nói: Đây đây, làm ơn viết ngắn hơn một chút đi ah~~~

☆ **Chương 50**

Anh nói với cô mấy lời độc ác này mà gọi là tâm tình sao? Trần Nhược Vũ có chút trộm cười.

Mặc dù lời anh nói không quá xuôi tai, mặc dù có chút bá đạo, mặc dù biểu hiện có chút ích kỷ, nhưng Trần Nhược Vũ biết, những lời anh nói đều là sự thật.

Cô thích anh nói thật, điều này khiến cô cảm thấy anh thành khẩn. Nhưng cô không thể chỉ vì vậy mà bị hù dọa, cho nên cố ý nói: “Thì ra anh muốn tìm người dễ sai bảo, dễ nói, nhịn được chuyện có người phụ nữ khác đến trêu trọc anh.”

“Đừng cố ý bẻ cong lời nói của anh, em đang biểu hiện phương thức tình thú mới sao?” Mạnh Cổ xác định.

Trần Nhược Vũ có chút đỏ mặt, lẩm bẩm; “Đâu có bẻ cong gì, anh nói nhiều lời khiến người ta tức, cho nên đừng tưởng em tin, hiện giờ em còn đang bồi dưỡng cốt khí, tính toán xem làm sao một cước đá anh ra khỏi nhà!”

“Thế này mà là không bẻ cong, em hiểu rõ mấy lời này, mấy lời ngon tiếng ngọt lúc nãy nữa.”

“Em muốn nghe chuyện khác.” Cô cười he he nhìn anh, đôi mắt lóe sáng.

Mạnh Cổ cũng không tự tại: “Anh biết là không có ý tốt gì rồi, muốn giày vò gì thì giày vò đi.”

“Anh không phải nói là biết ý người ta sao?” Cô trừng anh.

Mạnh Cổ bị cô nhìn chằm chằm, rốt cuộc cũng thỏa hiệp: “Được rồi, xin cho Doãn Tắc nhập vào anh mười giây.”

Anh bỗng chốc che tim, giọng nói khoa trương: “Trần Nhược Vũ, lịch tận thiên phàm, anh phát hiện ra em với anh là một đôi. Em nghe, có nghe được không? Đó là âm thanh của trời, ông đang nói chúng ta là mệnh trời định, trời sinh tuyệt phối.”

Trần Nhược Vũ cười ha ha.

“Em cười cái gì?” Mạnh Cổ tức giận, khôi phục bộ dạng của Phách Vương Long tiên sinh, đánh đầu cô.

“Anh bít tim mất rồi, không thấy được ông chủ Doãn đẹp trai.” Điều cô nói là sự thật.

“Này, em có phải vợ anh không đó?”

“Tạm thời không phải!”

Anh trừng cô, cô cũng trừng lại. Trừng xong rồi, hai người nhin không được mà cùng mỉm cười.

Mạnh Cổ hỏi “Trần Nhược Vũ, em về ở chung với anh đi, anh có bắt em phải thay đổi bản thân không?”

Cô nghiêm túc suy nghĩ, hình như không có. Cô dường như vẫn là cô, rất tự nhiên, rất thoải mái.

“Trần Nhược Vũ, không có đúng không? Nếu em ở bên anh, không cần thay đổi bản thân mà vẫn cảm thấy thoải mái, vậy khẳng định chúng ta chính là trời sinh một đôi. Là nòi nào úp vung nấy rồi.”

“Anh nghe, có nghe được không? Đó là âm thanh của ông trời!” Trần Nhược Vũ học anh ăn nói khoa trương, cười té ghế trên salon.

Mạnh Cổ cũng cười: “Em không giống anh nói đẹp trai tự nhiên được.”

“Cho nên anh mới là cái nòi.” Cô không nhin được muốn náo anh.

“Đương nhiên là cái vung!”

“Tại sao?”

“Bởi vì vung mới đập lên trên!”

Trần Nhược Vũ phản ứng một hồi mới hiểu được ý của anh. Mặt cô đầy vạch đen, lại muốn đấm anh.

Nhưng Mạnh Cổ còn nói tiếp: “Trần Nhược Vũ, em thật là người con gái chịu cực khổ tốt. Chịu được khảo nghiệm này, chịu được khảo nghiệm vất vả nữa.”

Cô rốt cuộc không nhin được đánh anh một quyền, “Này, em không phải muốn anh nói những lời đó.”

“Mấy lời đó thì sao? Cái từ chịu khổ nhọc này, vô cùng hàm ý nha. Em nghĩ quá nhiều, trong đầu toàn gì đó mới nghe ra ý tứ như vậy. Thì ra em đã sớm có ý nghĩ đó với anh?”

“A, nói đến mới nhớ. Anh có mua sầu riêng không?” Trần Nhược Vũ chợt nghĩ đến trọng điểm.

Mạnh Cổ sững sốt, mặt tối đi. Không thể nào, bọn họ không phải đang nói rất hay sao? Sao tự dưng lại chuyển sang sầu riêng rồi?

“Có mua, rất lớn, hơn 20 cân.”

“Anh mang tới chưa?” Mặt cô tràn ngập ánh sáng, tràn đầy mong đợi, mặc dù cô chưa thấy, nhưng vẫn không bỏ ý định hỏi.

Có lẽ anh đặt ở cốp xe, không mang vào đây.

“Em hết sức khẩn cấp gọi anh tới đây thăm vấn, anh lại còn phải mang theo sầu riêng, tiêu sái và thật có khí thế quá ha, còn ở đó hỏi anh có mang theo không?”

Trần Nhược Vũ rất rất thất vọng.

Mạnh Cổ khụ khụ hai tiếng, nói chậm lại: “Thật ra thì, cái đó, còn có nguyên nhân khác.”

“Cái gì?” Trần Nhược Vũ nháy mắt, hy vọng anh nói anh không cố ý mang, vẫn đặt trong cốp xe.

Kết quả, Mạnh Cổ nói: “Sầu riêng bị trộm rồi.”

“Cái gì? Ăn trộm lại chỉ biết lấy sầu riêng? Bị trộm ở đâu? Xe bị cạy sao? Hay là phòng bị cạy?”

“Không phải. Anh vốn để nó trong xe, nhưng để vậy xe sẽ bị thối, cho nên anh mang vào nhà, nghĩ là không gian lớn, sẽ không hôi như vậy. Nhưng mà nó rất lợi hại, hôi hết cả phòng, anh ở trong phòng ngủ cũng ngửi được mùi ghê tởm này, vì vậy đã ném nó ra ngoài cửa lớn.”

Trần Nhược Vũ thiếu nữa cũng rớt cằm.

Mạnh Cổ còn nói: “Anh nhận được điện thoại của em, vội vàng ra cửa, mở cửa lại phát hiện không thấy sầu riêng đâu. Sau đó anh xuống lầu, nhìn thùng rác dưới lầu, ngửi thấy mùi hôi của sầu riêng, mới liếc nhìn, thì thấy được thi thể của sầu riêng.”

Trần Nhược Vũ ngây người như phỗng. Cho nên anh yêu thích sầu riêng, chẳng những bị trộm, mà còn bị ăn!

“Anh là tên ngốc sao! Loại đồ này lại tùy tiện thả ra cửa lớn. Thật xấu xa a, đây là chuyện đàn ông ngu xuẩn làm!”

“Anh đâu có biết có người sẽ trộm nó, nó hôi như vậy...”

Trần Nhược Vũ trừng anh, anh lại dùng vẻ mặt vô tội nhìn lại cô, “Nhà anh đến giờ còn chưa tan hết mùi đó, cho nên anh tự nhủ sẽ không mua, anh không thể nói mà không làm.” Nói cách khác, lần này không có, sau này sẽ không còn cơ hội.

Trần Nhược Vũ đá Mạnh Cổ ra khỏi cửa.

Khi anh nói những lời không biết điều kia, lời nói bày tỏ tâm tình ích kỷ, cô không đá, sau khi biết sầu riêng bị hại, cô đá. Mạnh Cổ giận nói: “Trừ khi em chủ động gọi điện thoại hẹn anh, nếu không anh không tìm em!”

Trần Nhược Vũ không thèm để ý anh, cô vừa nghĩ đến 20 kg sầu riêng liền thấy đau lòng. Hai mươi cân a, cô có thể buông

bụng mà cuồng ăn nha, cô nằm mơ cũng không quên sầu riêng đến một ngày a, kết quả là bị tên đàn ông không thông minh này làm hỏng.

Trần Nhược Vũ điên cuồng đánh ghế salon, tên đàn ông ngu xuẩn so với heo cũng không bằng a...

Đang vì sầu riêng mặc miện, điện thoại di động vang lên. Trần Nhược Vũ nháy dựng lên, nếu là Mạnh Cổ gọi, cô nhất định phải tiếp tục mắng anh, nghĩ đến sầu riêng, cô liền đau lòng a~~ Là Lương Tư Tư gọi.

Trần Nhược Vũ chợt nhớ đến chuyện quan trọng: “Tư Tư, hôm nay có một cô bé tới tìm người. Cô ấy tên Khương Mẫn Lan.” Trần Nhược Vũ tạm ngừng, đang suy nghĩ làm sao nói với cô ấy chuyện này, không ngờ Lương Tư Tư lại nói: “Tớ biết rồi.”

“Cậu biết?”

“Ừ, cô ấy có gọi cho mình.”

Trần Nhược Vũ có chút giật mình.

Lương Tư Tư nói: “Cô ấy tới cửa không tìm được mình, thì gọi điện. Thật xin lỗi, chuyện của mình lại khiến cậu bị quấy rầy.”

“Không sao, không sao. Cậu khỏe không?”

“Mình không sao, tốt lắm. Anh ấy là mối tình đầu của mình, mình gặp anh ấy lúc đang học đại học, vừa học vừa làm, khi đó cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, tính tình cũng hợp, lại lãng mạn. Anh ấy theo đuổi mình, rất nhiệt tình, mình liền động lòng. Nghiêm khắc thì coi như mình đã nghiêm túc yêu, cũng là lần duy nhất mình đồng ý kết hôn. Kết quả, mình phát hiện anh ấy cũng đang yêu một cô gái khác. Nói trắng ra là hai chân hai thuyền. Anh ta yêu mình vì mình xinh đẹp lại đủ nhiệt tình, lại yêu thích cô bé kia thành thực mà có tiền. Sau khi mình biết chuyện thì có đi tìm cô ta...”

“A, cậu đi tìm cô ta rồi?”

“Đúng, mình đã làm chuyện như vậy.” Lương Tư Tư ở đầu bên kia tự giễu, “Hôm đó mình cũng giống Khương Mẫn Lan, chính là muốn tìm xem đến tột cùng người con gái đó là cái dạng gì khiến Chu Hạo không bỏ được. Có phải tốt hơn mình không, có phải mê người hơn mình không? Mình tìm rồi, mới biết cô bé đó là tình đầu của Chu Hạo, Nhược Vũ, cậu nói trên đời này sao có nhiều chuyện trùng hợp vậy, cô ấy lớn hơn Chu Hạo hai tuổi,

cũng là tình đầu của anh ấy. Chu Hạo lớn hơn mình hai tuổi, là tình đầu của mình.”

Trần Nhược Vũ lẳng lẳng nghe cô nói xong, cô biết Lương Tư Tư vì nhận được điện thoại của Khương Mẫn Lan trong lòng mới có nhiều lời muốn bày tỏ.

Lương Tư Tư nói tiếp: “Hai người bọn họ ban đầu còn phân vân, nhưng sau này gặp lại nhau, mới trở lại với nhau. Cô ta nói, cô ta biết mình là ai, nhưng Chu Hạo không bỏ cô ta được, tình cảm anh ấy đối với cô ta sâu hơn, cho nên anh cũng không gấp gáp, mà cô ta cũng nhất định sẽ thắng, Sau đó mình đi tìm Chu Hạo, nói những lời này với anh ta, trong điện thoại mình hỏi anh ta rốt cuộc là nghĩ thế nào. Anh ta không đáp được, nhận sai lầm, sám hối, mong mình cho anh ta ít thời gian để giải quyết.”

“Sau đó thì sao?”

“Dĩ nhiên mình không cho anh ấy thời gian, vì sao thắng bại đều phải do đàn ông quyết định chứ, mình muốn quăng hấn đi, mình thắng!” Lương Tư Tư dùng sức nói, Trần Nhược Vũ nghe được mà đau lòng.

Trần Nhược Vũ không biết nên đáp làm sao. Đây chính là nguyên nhân khiến Lương Tư Tư liên tục thay bạn trai sao?

“Tiểu thuyết tình yêu nói rất hay, nói cho mình biết mỗi loại tình yêu đều có cảm giác khác nhau, cái gì mà tim đập thình thịch, kích thích vui vẻ, ngọt ngào, mình đều hưởng thụ. Nhược Vũ, mình chưa nói với cậu, tiểu thuyết tình yêu đều viết đúng cả, mình hoàn toàn tin tưởng, bởi vì mình đã hưởng thụ rồi.”

“Ừ.” Trần Nhược Vũ thấy chóp mũi mình ê ẩm, gật đầu. Cô tưởng tượng được đầu bên kia điện thoại, hốc mắt Lương Tư Tư ẩm ướt.

Hưởng thụ rồi, nhưng không có được nó!

Trong trò chơi này không có thắng bại, nhưng vẫn có thương hại!

Trần Nhược Vũ rốt cuộc nghe được âm thanh Lương Tư Tư khẽ khóc, cô không quấy rầy, mà chính cô cũng lấy hộp khăn giấy, yên lặng lau nước mắt.

Hai người con gái cầm điện thoại nửa ngày, rốt cuộc tâm tình cũng bình phục đôi chút. Lương Tư Tư chợt nói: “Nhược Vũ, cảm ơn cậu. Mình thật sự thích cậu, hai bọn mình vốn dĩ khác biệt,

nhưng ở chung với cậu rất thoải mái. Lúc cần người thổ lộ những chuyện như vậy, mình cũng chỉ có cậu.”

“Hai chúng ta mà cứ khóc vậy sẽ thành bệnh thần kinh mất.”
Trần Nhược Vũ nói.

Lương Tư Tư cười ha ha: “Nhược Vũ, lúc này không phải cậu nên an ủi mình sao? Lại nói mình thần kinh.”

“Mình rõ ràng nói là cả hai.”

Lương Tư Tư cười: “Đúng, phụ nữ bình thường đều bị bệnh thần kinh.”

“Không bình thường thì sao?”

“Không bình thường, không có bệnh.”

Trần Nhược Vũ cười, “Tư Tư, loại người như cậu chỉ cần đừng xem xét logic trong lời nói của mình sẽ cảm thấy có đạo lý.”

“Bởi vì cậu bị bệnh thần kinh chứ sao.”

Hai người con gái cười ha ha.

“Rốt cuộc là buồn cười ở điểm nào a, nhưng mình vẫn cảm thấy rất muốn cười.” Trần Nhược Vũ lấy khăn giấy lau nước mắt. (do cười)

Lương Tư Tư lại nói: “Mình cho cậu biết một chuyện rất buồn cười.”

“Là chuyện gì?”

“Sau đó Chu Hạo kết hôn với tình đầu của hắn, chính là cô gái nói cô ta sẽ thắng đó.”

“Sau đó thì sao?” Vậy sao lại có Khương Mẫn Lan xuất hiện ở đây?

“Bọn họ ly hôn.”

Trần Nhược Vũ kinh ngạc há mồm, cô nghe âm thanh cười lớn của Lương Tư Tư bên kia, “Lúc mình nghe được tin này đã nghĩ thật đáng đời, bọn họ khiến lão nương cảm thấy thật sảng khoái.”

Trần Nhược Vũ tưởng tượng đến cảnh đó, không khỏi nhếch miệng, cô cảm thấy Lương Tư Tư thật có khả năng làm như vậy.

“Vậy Khương Mẫn Lan thì sao?” Cô hỏi.

“Cô ta, đại khái là dũng khí tìm người có đã dùng hết rồi, gọi điện cho mình vẫn còn khóc. Cô ta nói tìm nhầm người, còn nói cậu nhốt cô ta ở ngoài cửa, sau đó tên đàn ông của cậu lại mắng cô ta.”

Trần Nhược Vũ cười “xì” một tiếng, nếu là cô chắc cô cũng khóc.

“Vậy cậu nói sao?”

“Mình nói cho cô ta biết chiếc nhẫn là mình nhận. Còn mang chuyện trước đây hấn bắt cá hai tay nói ra, hỏi cô ta đàn ông như vậy còn cần sao?”

Trần Nhược Vũ nghe có chút khẩn trương, quả nhiên là Tư Tư sắc bén, thoát cái đã bắt được trọng điểm.

“Cô ta khóc nói có, cô ta thương hấn.”

“Vậy cậu nói sao?” Trần Nhược Vũ nghĩ đến gương mặt trẻ tuổi hôm nay, thật ra nhìn thì Khương Mẫn Lan cũng không phải lợi hại.

“Mình cũng nói với cô ta, mình cũng từng yêu hấn, rất yêu. Tình đầu của hấn cũng nói yêu hấn, rất yêu. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là như vậy. Mình nói cho cô ta biết, ngựa không quay đầu ăn cỏ là có đạo lý, hấn đã có tình mới, còn lưu luyến tình cũ là sao? Không có được luôn là tốt nhất, không phải thật tốt nhất, chỉ bởi vì không cam lòng thôi. Mình nói cho cô ta hiểu rõ luôn.”

Lương Tư Tư ngừng một chút, còn nói: “Cô ấy còn nói thương hấn, cảm thấy hấn ta cũng yêu cô ta.”

Trần Nhược Vũ nghe được thở dài.

Lương Tư Tư nói: “Mình cũng không có biện pháp. Nói với cô ta, tên đàn ông này hay lui tới với cô ta nhưng vẫn dây dưa không rõ với người khác, còn tặng lễ vật nặng túi như vậy mà cô ta vẫn cảm thấy hấn thích cô ấy, vậy mình cũng không còn lời nào để nói. Dù sao tên đàn ông này cũng không thể tùy tiện a..”

“Hơn nữa, đồ hơn mười vạn cũng có thể tùy tiện chuyển phát, thật không có chút ý thức an toàn nào, ngộ ngộ mất rồi, đền ai đây?” Trần Nhược Vũ kịp thời phê bình, phát biểu ý kiến.

“Nhược Vũ, cái này là trọng điểm sao?” Lương Tư Tư không nhận được nói cô.

“Được rồi.” Trần Nhược Vũ vội quay về đề tài: “Cậu đã nói như vậy, Khương Mẫn Lan đáp sao?” Không đợi Lương Tư Tư trả lời, cô không nhận được bổ sung thêm một câu: “Như cậu đã nói, mình cảm thấy việc chuyển phát cái nhẫn thật là nhà rất giàu, tục khí lại đáng ghét!”

“Nhược Vũ!”

“Được rồi, mình không đánh giá nữa, cậu nói tiếp.” Cô hồn nhiên đốt bát quai bên trong, lắng nghe.

“Mình nói với Khương Mẫn Lan, nếu cô ấy suy nghĩ thông suốt, cảm thấy người đàn ông này không đáng giá để cô ấy yêu, hai đứa mình sẽ bán chiếc nhẫn chia đôi tiền. Còn nếu cô ấy cảm thấy người đàn ông đó đáng để cô ấy yêu, chiếc nhẫn này mình lấy một mình, nói cô ấy giúp mình chuyển lời với Chu Hạo. Dĩ nhiên lúc ly hôn cô ấy chắc phải cố gắng một chút, tài sản sau ly hôn cũng phải được chia.”

Trần Nhược Vũ cười nhất, Tư Tư thật là lợi hại a~

“Đúng rồi, Khương Mẫn Lan nói, người tự xưng là bạn trai cậu, chẳng cô ấy một trần là bác sĩ Mạnh Cổ sao?”

“À, cái này...” Trần Nhược Vũ có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Anh ấy, anh ấy đột nhiên nói thích mình. Chúng mình, chúng mình bây giờ... Ừ, chính là có chút không rõ ràng.”

“Thôi đi, có gì mà không rõ ràng. Mình không phải sớm nói rồi, hẳn đối với cậu không có ý gì thì trêu chọc cậu làm gì?”

“Hử? Nhưng lúc đó cậu không phải cũng theo đuổi anh ấy à?”

“Thử đi, xem hẳn có đáng tin hay không, nếu là muốn chơi với mình, mình đương nhiên khuyên cậu đá hẳn a. Nhưng mà anh ta cũng không để ý mình, coi như cùng mình ăn cơm cũng là vì hỏi thăm cậu, cho nên coi như qua cửa ải của mình. Chỉ là hẳn với cậu phát triển thành thế nào mình cũng không quản được nha!”

“À? Thì ra là vậy?”

“Cái gì mà a, cậu gốc muốn chết, mình mà nói nhiều với cậu thì cậu nhất định loạn thất bát tao rồi.”

“À..”

“À à gì cậu cũng nói hết rồi, mau nói cho mình biết, hai người giờ ra sao?”

“Đúng là, có chút phát triển, thuận theo tự nhiên. Hôm nay anh ấy nói với mình, hai người đều không cần vì đối phương mà miễn cưỡng thay đổi bản thân, ở bên nhau thoải mái vui vẻ là được rồi.”

“Nhảm nhí, làm gì có ai yêu người khác mà không thay đổi. Cậu còn chưa phát hiện cậu thay đổi rất nhiều rồi à?”

“Á? Thật hả?” Chính cô cũng không cảm nhận. Cô còn nói anh nói có đạo lý.

“Chính là nó đấy!” Lương Tư Tư ở bên kia cười ha ha: “Nhược Vũ, cậu tốt nhất là quan sát kĩ anh ta. Nếu hắn cũng không có cảm giác mình thay đổi, vậy cậu có thể an tâm.” Cái loại bất tri bất giác coi trọng người khác đó, chính là thật.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này tương đối nhiều chữ.

Hôm nay còn có việc khác, cho nên mặc dù chương này hơi sớm, nhưng cũng chỉ hai canh giờ thôi, xin mọi người đừng chờ.

☆ **Chương 51**

Trần Nhược Vũ nhớ cô đã từng phê bình tính xấu nói chuyện không xuôi tai của Mạnh Cổ, lúc đó anh cũng từng nói nếu anh gặp đúng người, không muốn sửa cũng sẽ sửa.

Cô đột nhiên cảm thấy mình nên tiếp thu nhiều kinh nghiệm từ bạn bè một chút...

Một lát sau, Trần Nhược Vũ gọi cho Cao Ngữ Lam, trực tiếp hỏi: “Lam Lam, cậu cảm thấy ông chủ Doãn ra sao mới đồng ý ở bên cạnh anh ấy cả đời thế?”

Đầu bên kia yên lặng một lúc, sau đó Doãn Tắc cố ý đè thấp âm thanh: “Nhược Vũ à, anh thật sự rất thích sự thẳng thắn của em, Lam Lam đang rửa tay, ài, đợi cô ấy ra, anh sẽ đưa điện thoại, em hỏi được đáp án rồi nhất định phải nói cho anh biết nha.”

Trần Nhược Vũ mặt đầy vạch đen, sau đó cô nghe Doãn Tắc nói với Cao Ngữ Lam có điện thoại, còn nói anh vội đi rồi, cô ấy cứ từ từ tán gẫu. Trần Nhược Vũ không khỏi vỗ trán, họ “từ từ tán gẫu” xong rồi, không phải anh sẽ tới hỏi cô Lam Lam coi trọng anh ở điểm nào đấy chứ?

Đầu bên kia rất nhanh đổi thành giọng của Cao Ngữ Lam, Trần Nhược Vũ bắt đầu nói, dĩ nhiên không thể làm trâu làm ngựa còn lùi bước, cô mang hết vấn đề ra hỏi một lần.

“Là Doãn Tắc nói cậu hỏi sao?”

Hai người này thật là!

Trần Nhược Vũ đáp “Không phải!”, suy nghĩ lại thấy không khí tán gẫu như vậy thật có chút khách sáo, cô liền dứt khoát hẹn gặp mặt Cao Ngữ Lam, cô ấy đồng ý, một lát sau lại gọi lại bảo cô ấy nói với Doãn Tắc, anh nói họ có thể ở phòng ăn tán gẫu, anh cung cấp miễn phí bữa ăn tối kể cả đồ uống.

Trần Nhược Vũ vỗ trán, ông chủ Doãn hào phóng, cái gì cũng cung cấp, chính là muốn có được tin tình báo tốt. Chỉ là Trần Nhược Vũ vẫn đồng ý, lý do rất đơn giản.

Miễn phí!

Làm một cô gái tốt, có thể tiết kiệm tiền thì tiết kiệm là nguyên tắc cao nhất!

Vì vậy Trần Nhược Vũ và Cao Ngữ Lam ở “Thực” của Doãn Tắc gặp mặt, sử dụng bàn nhỏ chuyên dùng. Trần Nhược Vũ vừa ăn vừa nói mấy lời khách sáo.

Cao Ngữ Lam cứ như trộm, nghiêm mặt nhìn bốn phía, thấy xung quanh không có ai, mới nhỏ giọng tiết lộ, cô quyết định sống cùng Doãn Tắc là vì anh ấy khiến cô cảm động.

“Cảm động?” Sao lại không giống thế. Không phải cô ấy suy nghĩ hết mọi điều kiện thích hợp, không phải như Lương Tư Tư thỏa hiệp thay đổi mà chỉ đơn thuần là cảm động à?

Thì ra mỗi người con gái lại có một tiêu chuẩn khác nhau a~

Cao Ngữ Lam gật đầu, nói ra cảm nghĩ của mình: “Doãn Tắc đối với mình tốt vô cùng, bọn mình sống chung cũng không tệ, anh ấy cũng cầu hôn với mình rồi. Nhưng chính mình cũng không biết chuyện gì xảy ra, cảm giác như thiếu một chút động lực.”

“Động lực?”

“Cũng không biết phải hình dung làm sao. Ừ, giống như cậu đang canh một nồi cua hấp, mắt thấy nó sắp chín, nồi đã tràn ngập bong bóng, rất muốn mở nó ra, phía trên cũng bốc hơi nóng, Những cậu phải đợi mà, làm sao nó cũng không ra. Ngộ nhờ cậu phải đi đâu, nó còn chưa mở, thì phải làm thế nào? Lúc này cậu mới gấp gáp, cho nó thêm chút muối, nó mới “phốc” một cái. Bây giờ mình có cảm giác như vậy đấy, có chút gấp gáp, buồn bực tích ở trong bụng, thật hy vọng có thể cho muối nhiều vào, để nó sôi trào xuống luôn.”

Trần Nhược Vũ tức cười, loại ví dụ này, quả thật là muốn làm vợ đầu bếp rồi phải không? Lại hình như có chút trêu trọc.

Giống như việc cô rất thích Mạnh Cổ, Mạnh Cổ cũng nói thích cô, theo lý thuyết thuận nước đẩy thuyền, cái gì nên đóng thì đóng luôn đinh vào ván, có chuyện thì giải quyết luôn thể là xong, nhưng cô hình như vẫn không xác định được...

“Nhược Vũ, cậu hiểu ý mình nói không?”

“Hiểu. Chính là nhiệt độ không sai lắm, đã đủ rồi, nhưng muốn nó sôi sém một chút, thế mới có thể ăn thịt.”

Cao Ngữ Lam sững sờ, sau đó đỏ mặt: “Nhược Vũ, cậu sao lại có ý nghĩ như vậy!”

“Mình nào có a!” Trần Nhược Vũ cảm thấy cực kỳ vô tội: “Lúc nào chờ nồi lẩu là không như thế. Đúng rồi, còn thịt đã nóng thật

lâu, nhưng do lo lắng nó chưa chín, mới để nóng một hồi nữa, rồi một hồi nữa, nhưng lo lắng quá chín sẽ ăn không ngon.”

“À, đúng đúng, cậu nói rất đúng! Chính là loại tâm tình mâu thuẫn này!”

Hai người con gái đạt được nhận thức chung, oa oa nói một hồi. Họ không biết ông chủ Doãn ở một bên đi ngang qua phòng bếp, hỏi công nhân: “Nghe được họ nói cái gì rồi?”

“Họ đang nói chuyện cái lẩu.”

Lẩu? Doãn Tắc nghi hoặc, không phải là tán gẫu về đàn ông sao? Sao lại về cái lẩu rồi? :v

“Nhược Vũ, cậu biết không, sự việc năm đó, tình đầu bảy năm nói chia tay liền chia tay, mặc dù tình hình khi đó quả thật bất lợi cho mình, nhưng mà bảy năm đó, bảy năm cũng không thể bồi dưỡng được hết, tình cảm bảy năm cũng không thắng được sự hiểu lầm này, mà Doãn Tắc cùng mình chung sống đã được bao lâu chứ? Hơn nữa lý do anh ấy yêu mình, lại là ba năm trước vô tình gặp mặt, vừa gặp đã yêu. Nhược Vũ, nói thật, mình cũng cảm thấy không có sức lực, nhưng lại không có sức lực này lại cố tình như không có gì để hỏi về anh. Anh cảm thấy gặp một lần nhớ mãi không quên là bình thường, mấy năm sau gặp lại liền yêu là bình thường, cảm thấy không tệ thì kết hôn, cũng là chuyện dĩ nhiên. Nhưng quá trình này cũng tốn sức chứ.”

“Vậy cậu cảm thấy thế nào mới không tốn sức?”

Cao Ngử Lam bị hỏi khó rồi, cô há miệng, nói không được. Suy nghĩ hồi lâu chỉ nói: “Mình xác định mình yêu anh ấy, cũng xác định anh ấy yêu mình, hai nhà cũng không có vấn đề gì, vấn đề là chính mình lại không giải thích được, còn cần động lực gì. Nhược Vũ, cậu biết cá tính mình tương đối mềm yếu, gặp phải chuyện thì chỉ muốn tránh, nhưng Doãn Tắc lại khác hoàn toàn, anh ấy muốn mình thật vui vẻ. Có điều, mọi chuyện lại tiến triển quá nhanh...” Cô nhìn Trần Nhược Vũ mờ mịt, đột nhiên tiết khí: “Thật ra thì mình nói không rõ ràng lắm, có lẽ chỉ là cảm giác không an toàn quá phá, mình nói cần động lực, cần cảm động, có lẽ chỉ là lấy cớ...”

Trần Nhược Vũ không nói được gì, cô chống cằm nghĩ, có bao nhiêu cô gái giống cô không giải thích được cảm giác này? Chưa đủ cũng không giải thích được, không có cảm giác an toàn cũng không giải thích được, không nói đạo lý, không có logic cũng

không giải thích được. Nhưng đó chính là vẫn không thể giải thích được .

“Lam Lam, cậu nói, anh ấy yêu cậu, chẳng lẽ là động lực không đúng sao? Anh ấy yêu cậu, chẳng lẽ không làm cậu cảm động sao? Sau đó, cậu không phải cũng xác định là yêu anh ấy sao?”

Cao Ngữ Lam há to miệng, suy nghĩ hồi lâu: “Đàn ông nhất định hận chết mấy phụ nữ như bị tâm thần này mất.”

“Hôm nay Tư Tư nói với mình, phụ nữ bình thường mới có thể bị thần kinh.”

Cao Ngữ Lam suy nghĩ một lát, cười ha ha: “Mình phải tranh thủ phát tác nhẹ chút mới được.” Cô cầm tay Trần Nhược Vũ nói: “Nhược Vũ, cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cô? Cảm ơn gì đây? Trần Nhược Vũ nhìn Cao Ngữ Lam đang như trút được gánh nặng vui vẻ cười, đột nhiên cảm thấy mình cũng rất có ích.

Trần Nhược Vũ mấy ngày rồi không thấy Mạnh Cổ đâu.

Vì Mạnh Cổ trả phép đi làm. Anh đi một vòng bệnh viện xem xét, sau khi trở về công việc liền chất đống như núi, hơn nữa phải thay ca lại các bác sĩ khác, cho nên anh rất bận.

Mà cô cũng vội. Ngoài việc muốn yêu đương ra, công tác của cô cũng đột nhiên bước vào thời kỳ bận rộn.

Triệu Hạ bên kia nói có mấy loại bao cao su mới sắp đưa ra thị trường. Trần Nhược Vũ mặc dù chỉ là kiêm chức, nhưng Triệu Hạ chăm sóc cô, có chỗ gọi cô cùng làm. Mấy ngày nay sản phẩm mới đưa ra thị trường, Trần Nhược Vũ tận dụng ban đêm chạy hàng và khách, đưa ra mấy tình huống, ở trong khu bán hàng nhỏ giới thiệu sản phẩm mới trưng bày. Từ hôm đó, cả ngày lẫn đêm cô đều làm việc, không có thời gian gặp Mạnh Cổ.

Hôm đó, Trần Nhược Vũ tận dụng thời gian ra ngoài với khách hàng tới phòng làm việc của Triệu Hạ, thảo luận vấn đề tiêu thụ với cô ấy, trong thời gian đang đợi Triệu Hạ, ba Trần gọi cho cô, hỏi cô với Chu Triết tiến triển thế nào rồi.

Trần Nhược Vũ theo tình hình thực tế mà nói, có hẹn gặp mặt, nhưng không thành, mọi người cũng có nhận thức làm bạn bè, ở bên nhau sẽ không phát triển lên được nữa.

Ba Trần ở đầu bên kia ngừng lại, thở dài lộ ra tâm tình thất vọng. Trần Nhược Vũ rất muốn than thở, nhưng cô nhịn lại được.

Cô biết mình phải vượt qua cửa ải gia đình này. Cho dù tình yêu có thể nào, cô cũng muốn tự lựa chọn cuộc sống của mình, cũng không biết sau khi trở về thành phố A thì sẽ thế nào, nhưng hiện giờ, cô vẫn muốn thuận theo trái tim mình.

Cuối cùng ba Trần nói mấy câu: “Con lớn rồi, đủ lòng đủ cánh, ba mẹ không ép, con tự có chủ ý, nhưng cha mẹ sống nhiều hơn con một cuộc đời, kinh nghiệm sống, ba mẹ cũng biết sống qua ngày là như thế nào. Con ở đó tự chăm sóc mình cho tốt, ở cạnh Chu Triết nhiều một chút. Lễ mừng năm mới sắp đến rồi, lúc đó các con cùng về đi, có chuyện gì đến lúc về nhà rồi vẫn hồi.”

Trần Nhược Vũ cảm thấy vô lực, cô đã nói rất rõ ràng, ba lại cố tình nghe không hiểu hoặc không nghe thấy, nói tiếp mấy lời kia. Dĩ nhiên cũng là do ở nhà mẹ có nói vào một ít. Ở nhà cô, mẹ cường thế cay cú, tính khí bướng bỉnh, ba ôn hoàn thuận theo, nhưng hai người từ trước đến giờ đều nhất trí trong hành động và ý kiến.

Đây chính là cuộc sống qua ngày của hai người họ. Trong nhà có một người làm chủ, một người nhẫn nhịn thuận theo. Có lẽ không nên gọi là nhẫn nhịn, đối với ba mà nói, đây có phải là một phần của hạnh phúc?

Trần Nhược Vũ cúp điện thoại, rốt cuộc không nhịn được mà thở dài. Đúng lúc Triệu Hạ đi vào, nghe được âm thanh thở dài của cô không khỏi hỏi. Trần Nhược Vũ thuận miệng nói ba mẹ muốn cô về nhà, Triệu Hạ lại nói, cô ấy muốn cô làm full-time về mảng tiêu thụ. Bởi vì kế hoạch của Trần Nhược Vũ, phương thức hợp tác đánh giá đều vô cùng hoàn hảo, sản phẩm phải tiêu thụ thế nào, đều có lời khen với Trần Nhược Vũ, cảm thấy phải khai thác cô ấy thật tốt, phụ trách giao hàng chưa từng có sai lầm.

Trần Nhược Vũ được khen rất cảm kích: “Những chuyện kia đều chỉ biết chút ít, số lượng cũng ít, cho nên vấn đề không nhiều thôi.”

“Hay là cậu muốn về thành phố C? Thế cũng được, mình có một lô hàng đang chuẩn bị làm đại lý ở thành phố C, đã xem qua số liệu, thị trường bên đó cũng rất được. Mình muốn làm, nhưng không có người tin cậy để giao. Nếu cậu định về thành phố C, nhất định phải nói cho mình biết, mình xuất người, chúng ta cùng làm, cậu thấy thế nào?”

Trần Nhược Vũ rất kinh ngạc, thật có chút thụ sủng nhược kinh. Từ khi nào thì cô có vận khí tốt như vậy rồi?

Tối đó, Trần Nhược Vũ rất khuya mới về nhà. Mở cửa trong phòng tối om, không có ai. Lương Tư Tư đi du lịch một tuần, vẫn chưa về, Trần Nhược Vũ thấy có chút tịch mịch.

Cô làm cho mình một bát mì, vừa làm vừa nghĩ, nếu như cô kết hôn với Mạnh Cổ, mà cô lại làm thêm giờ như bây giờ, trong nhà ai nấu cơm đây? Không biết tài nấu nướng của Mạnh Cổ thế nào, hình như thời gian làm thêm giờ của anh còn khoa trương hơn.

Quen mặt rồi, cô vừa ăn vừa nói với bản thân, thực sự muốn quá nhiều.

Lúc này điện thoại di động báo có tin nhắn, Trần Nhược Vũ cầm lên nhìn, là Mạnh Cổ. Anh nhắn tin nói không nhận được câu hẹn hò nào của Trần Nhược Vũ, nên đến bây giờ vẫn khắc chế giữ nguyên trạng thái.

Trần Nhược Vũ nhìn tin nhắn cười ha ha.

Cô gọi điện cho anh.

“Anh đang làm gì?”

“Mới vừa giải phẫu xong, đang ăn cơm hộp. Em thì sao?”

“Vừa về nhà, ăn mì.”

“Sao lại về trễ vậy?”

“Ừ, em cũng có công tác mà. Anh ăn cơm xong về nhà liền à?”

“Ừ, em lại không hẹn anh, không thể làm gì khác là về nhà.”

“Trễ thế rồi, hẹn hò gì nữa. Anh về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai không phải còn đi làm sao?”

“Được rồi.” Mạnh Cổ than thở, thật ra thì anh cũng mệt chết đi được. “Vậy em ăn mì xong muốn làm gì?”

“Ý định của em là suy nghĩ nhiều về cuộc đời một chút.”

“Em không phải tính suy nghĩ chuyện đúng đắn à?”

“Cuộc sống chỗ nào không đúng đắn chứ? Vậy anh nói thử xem, cái gì mới gọi là đúng đắn?”

“Ví dụ như hẹn một vị bác sĩ ngoại khoa anh tuần lại ưu tú, bồi dưỡng tình cảm này, nói chuyện yêu đương này.”

Trần Nhược Vũ cười ha ha, rất dứt khoát nói: “Không cần!”

“Vậy em muốn suy tính cuộc đời như thế nào?”

“Hôm nay ba em lại gọi nhắc em về nhà, còn muốn em và Chu Triết phát triển tình cảm nữa.”

“...” Mạnh Cổ yên lặng, sau đó hung hăng nói: “Trần Nhược Vũ, chuyện như vậy còn phải suy tính sao?”

“Đương nhiên phải suy tính, dù sao cũng là ba mẹ em, em không muốn làm họ buồn. Vừa đúng hôm nay em lại nhận được một tin tốt, cho nên đã có biện pháp.”

“Biện pháp gì? Em mà dám nói em định cùng Chu Triết giả yêu đương lừa gạt mọi người, thì ngồi đấy chờ anh dọn dẹp em.”

“Bác sĩ Mạnh, thân là bác sĩ cứu người lại thích dùng bạo lực sao?”

“Yên tâm, anh dùng kiến thức y học chuyên nghiệp, sẽ không để em quá đau đớn đâu.”

Trần Nhược Vũ cau mày cười khổ, không chắc chắn trong lời nói của anh có ý gì không.

“Rốt cuộc em đã nghĩ ra biện pháp gì?” Mạnh Cổ có chút nóng nảy.

“Em chưa nói với anh, em còn kiêm thêm một công việc, phụ trách tiêu thụ một sản phẩm người lớn.”

“Ý em nói là, về sau chúng ta không cần ra ngoài mua sắm phải không?”

Trần Nhược Vũ xác định ý nghĩa lời nói, cô làm bộ không biết, nói tiếp: “Hôm nay chủ chỗ em kiêm chức nói đại lý ở thành phố C đang thiếu người, cô ấy muốn em ở lại. Nhưng nếu em muốn về thành phố C, cô ấy bỏ tiền, em làm nghiệp vụ.”

“...”

Trần Nhược Vũ chờ phản ứng của anh, kết quả anh không phản ứng. Cô hỏi: “Bác sĩ Mạnh, anh vẫn ở đó chứ?”

“Anh cả cơm cũng không ăn được.”

“Em có nói lời gì ghê tởm đâu. Em chính là muốn nói, nếu ba mẹ lại ép em trở về nữa, em sẽ nghe theo, nói em không ở thành phố A bán bảo hiểm nữa, mà về thành phố C bán bao cao su, còn là tổng đại lý. Em hiểu họ mà, đặt nặng mặt mũi đến mấy phần, so với bán bao cao su, họ thà rằng để em ở đây bán bảo hiểm, mắt không thấy tâm không phiền. Anh nói xem đúng không?”

“...”

“Bác sĩ Mạnh, sao anh không nói gì?”

“Trần Nhược Vũ, lúc em đại dốt khiến anh trợn mắt há mồm.”

“Em nào có!”

“Anh không bằng tác dụng của bao cao su sao? Em lấy bao cao su ra làm lý do, còn không bằng mang anh ra nói!”

Trần Nhược Vũ ngây người, sau đó nhin cả nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải nói: “Bác sĩ Mạnh, anh dùng cách tương tự, thật là đặc sắc khiến người khác á khẩu không trả lời được.”

“...” Mạnh Cổ ở bên kia thật lâu không nói gì, đột nhiên cúp điện thoại.

Anh xấu hổ! Trần Nhược Vũ nghĩ, không đúng, đây là thẹn quá hóa giận rồi!

Cô cười ha ha, chợt nghĩ đến, Phách Vương Long tiên sinh thông minh đã bị thoái hóa, lực chiến đấu chưa đủ, đây coi như là thay đổi sao?

Tác giả có lời muốn nói: Chương này coi như là bước ngoặt đi, mọi việc cũng không tệ. Bàn giao toàn bộ rồi, muốn bắt đầu từ từ thu lưới.

☆ **Chương 52**

Chiều nay Trần Nhược Vũ đặc biệt ngủ ngon.

Sáng sớm thứ hai đi làm, cô ngồi trên xe bus không nhận được gửi cho anh một tin nhắn: “Chào buổi sáng, đã bắt đầu một ngày mới. Bác sĩ Mạnh phải cố gắng lên a, xin cố gắng cứu sống, chữa bệnh cho bệnh nhân thật tốt nhé”

Tin nhắn mới gửi đi, không nhận được trả lời của Mạnh Cổ, Trần Nhược Vũ không ngại, nhìn thời gian, giờ này anh phải đi kiểm tra phòng rồi. Cô nghĩ đến bộ dạng anh mặc áo blouse trắng không nhận được mỉm cười.

Ngồi xe có chút nhàm chán, ngoài xe còn là những cảnh quan cô xem đủ, người trên xe cũng không có ý tứ gì. Trần Nhược Vũ phát ngây ngô, đem quyển sổ tùy thân lấy ra, nhớ chuyện ngày hôm qua, sau đó viết: “Phách Vương Long lỡ lời, không có khôn khéo như trước kia – Có thay đổi”.

Ừ, cô nhìn một chút, cảm thấy hài lòng. Tính kỹ không bằng ghi lại, vẫn là đem những thứ này nhớ kỹ thì tốt hơn.

Suy nghĩ một chút, lại nhớ,” Không nói gì liền cúp điện thoại, không có lẽ phép – không thay đổi”.

Lúc này, lại nhận được tin nhắn của Mạnh Cổ: “Đây là đang tiến gần sao? Tiểu thư”.

Trần Nhược Vũ lén cười, nhất thời chưa nghĩ ra nên nhắn lại cái gì, vì vậy không nhắn trả.

Kết quả, một lát sau Mạnh Cổ lại nhắn tới: “Muốn hẹn anh sao? Anh không phải người dễ hẹn như vậy”.

Trần Nhược Vũ bật cười, suy nghĩ một chút mở quyển sổ ra. “Người tự cao tự đại – không thay đổi”.

Nhìn qua một lần, chuyện trước mắt cộng thêm ngày hôm qua.

Cô suy nghĩ một chút, thật ra thì nên hẹn hò, tiếp xúc nhiều mới có thể quan sát kỹ, hơn nữa cô cũng cần cùng anh hảo hảo tâm sự chuyện tương lai của bọn họ.

Lại một hồi, đến trạm rồi. Lúc cô xuống xe nghe được điện thoại báo có tin nhắn, tới chỗ ít người liền lấy ra xem, Mạnh Cổ gửi tới, trên đó viết; “Lớn gan như vậy à? Không trả lời tin nhắn.

Hôm nay em đi đường uy nghiêm sao? Chỉ thị công tác xong sẽ không để ý đến ai hết?”

Trần Nhược Vũ cười ha ha, suy nghĩ hồi lâu mới nhận lại: “Nhóc à, cố gắng lên.”.

Gửi đi rồi, rất nhanh liền hối hận. Cô nên ghi chú về mặt cùng giọng điệu, nếu không bộ dáng nghiêm túc cùng giọng điệu trong đầu cô, không biết có thể xuyên thấu qua đầu anh không.

Nếu anh không cảm nhận được, lời nói này cũng không còn thú vị.

Ai nha, ai nha, bệnh nghĩ nhiều lại tái phát, hiện tại ghi chú bổ sung sẽ không hiệu quả. Trần Nhược Vũ cắn môi, khẽ dậm chân, ảo não, ảo não a!

Mạnh Cổ không nhắn tin trở lại, Trần Nhược Vũ đi tới phòng làm việc, trên suốt đường đi còn đang suy nghĩ lời nói đó còn ý tứ gì chọc anh không? Cất túi xong, cô rót cho mình chén nước, mở máy tính, còn chưa bắt đầu làm việc, điện thoại di động đã rung mạnh mẽ.

Cô vội vàng xem, anh viết: “Tối nay anh có thể tan làm sớm”

Trần Nhược Vũ mỉm cười, suy nghĩ một chút. Ừ, thật ra hai cửa hàng nhỏ ngày mai đến xem vẫn được. Cô thật rất lâu chưa có thấy Đào Hoa Lâm tiên sinh.

Hạ quyết tâm, suy nghĩ mãi, không nghĩ ra câu trả lời đặc sắc gì, vì vậy trả lời một câu: “Em cũng thế”

Cô có nên dùng khí thế biểu đạt ý tứ của mình không nhỉ?

Cả ngày nay, Trần Nhược Vũ có chút không tập trung, công việc không đạt hiệu suất. Cô thỉnh thoảng nhìn điện thoại một chút, Mạnh Cổ không nhắn thêm tin gì, cũng không gọi tới Nhưng Trần Nhược Vũ lại cảm nhận được ước hẹn tối nay, có chút cao hứng, chút nôn nóng lại có chút mong đợi.

Cô mong đợi, tan việc nhanh nhanh a.

Có nên về nhà thay đổi quần áo không?

Cuối cùng cô quyết định không làm gì. Dù sao cô bình thường cũng như vậy, đổi lại bộ quần áo cũng không xinh đẹp thêm được mấy phần. Cô không xinh đẹp giống Thích Dao, cũng không giống hộ sĩ Điền.

Nếu như cô muốn yêu anh, vậy tốt nhất làm cho anh thích ứng với việc cô không xinh đẹp.

Buổi chiều, sắp đến giờ tan tầm, Trần Nhược Vũ ngồi không yên. Cô nói láo quản lý có hẹn với khách hàng, trước giờ chạy ra khỏi công ty. Cô có chút hưng phấn đỏ mặt, lên xe bus tới thẳng bệnh viện. nếu Mạnh Cổ tan làm thấy cô ở dưới lầu đợi anh, anh sẽ giật mình chứ?

Cô tưởng tượng ra vẻ mặt của anh, liền đặc biệt có tinh thần.

Trần Nhược Vũ đến bệnh viện, chạy đến đại sảnh ngoại khoa ở lầu một ngồi chờ. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sáu giờ kém hai phút, Mạnh Cổ liền lập tức tan việc.

Cô lấy hơi, may mắn canh thời gian vừa kịp

Trần Nhược Vũ đợi một hồi, phát hiện chỗ mình ngồi chỉ có thể nhìn được một bên thang máy, nhờ anh qua thang máy đối diện thì làm thế nào?

Vì vậy cô thay đổi vị trí, lần này liền có thể nhìn cả hai bên rồi, nhưng thang máy trong cùng không thấy được, phải rướn cổ lên.

Trần Nhược Vũ nghiêng đầu nhìn, đột nhiên thấy hộ sĩ Điền cùng hai hộ sĩ quen đi xuống, chợt rụt cổ lại, đụng vào tường hơi đau, mở miệng hít hà một phen.

Trong đại sảnh có rất nhiều người, đây là thời gian rất nhiều người ra vào, thay ca, thăm bệnh, bệnh nhân đi dạo, người nhà tới đưa cơm

Trước thang máy đầy ắp người

Sóng người từng đợt từng đợt, Trần Nhược Vũ không nhìn thấy bóng dáng Mạnh Cổ. Cô có chút bực tức, có phải mình để sót rồi không, bỏ qua anh rồi. Cô đợi lại đợi, cuối cùng vẫn tính gọi cho anh, cô vừa lấy điện thoại ra, thì di động vang lên

Là Mạnh Cổ gọi tới

“Trần Nhược Vũ, em tan làm chưa?”

“Anh tan làm chưa?”

Hai người trăm miệng một lời.

“Xuống nhà. Em thì sao? Trên đường về nhà?” Mạnh Cổ đáp

“Anh ở dưới lầu sao?” Trần Nhược Vũ không đáp hỏi ngược lại

“Ở dưới lầu?” Glọng Mạnh Cổ tựa hồ sửng sốt, sau đó hỏi: “Em ở bệnh viện?”

“Không có, không có. Em là thuận miệng hỏi” Trần Nhược Vũ ý thức rụt cổ về sau, vẫn có chút vui mừng

“Anh khi nào thì về?” Anh không tiếp tục truy cứu, nhưng nghe như là muốn ước hẹn với cô. Đây giống như là tâm tý tương thông sao? Cô có chút cao hứng

“Em một lát nữa mới về tới nhà” Cô lén cười, dứt khoát đứng lên, quang minh chính đại nhìn chằm chằm hai bên thang máy “Anh tan việc cũng nhanh về nghỉ ngơi chút” Cô cố ý nói như vậy, nghĩ hù dọa anh giật mình.

“Được, em cũng sớm về nghỉ ngơi” Anh vậy nhưng cũng nói theo cô

“Vậ bye bye” Trần Nhược Vũ lè lưỡi, vui vẻ cúp điện thoại. Anh cũng nhanh xuống, cô có chút hưng phấn.

Nhưng hai bên thang máy đã mở ra hai lần, vẫn không thấy bóng dáng Mạnh Cổ. Trần Nhược Vũ nghi ngờ nhú chân mày, đây là xảy ra chuyện gì a?

Đang do dự có nên gọi cho anh không, Mạnh Cổ lại gọi tới.

“Em có phải ở dưới lầu bệnh viện không?”

“À?” Lộ rồi? Bị anh phát hiện sao? Trần Nhược Vũ lăm lét nhìn trái nhìn phải “Anh thấy em? Nhưng anh ở đâu? Em không thấy anh nha?”

“Cái người ngu ngốc này”

“Anh mới đến” Cô không phục, quay một vòng, còn không thấy anh “Anh núp chỗ nào?”

“Ai!” Đầu bên kia Mạnh Cổ nặng nề thở dài “Anh ở dưới lầu nhà em”.

“À?” Trần Nhược Vũ sửng sốt

“Cái người ngu ngốc này, mới vừa rồi anh hỏi, sao em nói láo em không ở bệnh viện? Nếu không phải anh cảm thấy lời nói của em có gì không đúng gọi lại cho em, chúng ta liên uổng công đợi nhau thêm bao lâu đây?”

“Anh ở dưới lầu nhà em làm gì? Hơn nữa mới rồi anh cũng không nói anh ở đó!”

“Em có hỏi sao?” Mạnh Cổ có vẻ rất tức giận “Anh hỏi em bao giờ thì về đến nhà, em nói một hồi, anh theo đề nghị của em để em nhanh về nhà, không đúng chỗ nào?”

“Vậ em ở đây có chỗ nào không đúng chứ? Lúc em đến, rõ ràng còn 2 phút nữa mới tan làm, sao nhanh như vậy liền không thấy tăm hơi?”

“Không có gì, anh đã về trước”

“Anh sao không nói với em? Em là cố ý về sớm tới đây chờ anh, muốn cho anh vui mừng!”

“Anh cũng vậy!” Than âm Mạnh Cổ? Có chút... Trần Nhược Vũ chợt thấy đỏ mặt.

Anh cũng vậy! Cô thật cao hứng!

“Này, này...” Hai bên bỏ lỡ thì thế nào?

“Cái gì này kia, em ngốc hết biết, ở đó chờ anh! Không cho chạy loạn nữa!” Mạnh Cổ huấn hết lời liền cúp

Trần Nhược Vũ cắt điện thoại xong vẫn không nhin được mà cười thật vui vẻ, bị mắng vẫn rất cao hứng.

Mặc dù biết Mạnh Cổ phải một lúc nữa mới tới, nhưng cô vẫn chậm chạp chạy ra đến cửa chính bệnh viện. Lúc này là cao điểm tan tầm, xe trên đường rất nhiều, cô đếm xe trên đường, nghĩ anh đại khái cũng rất lâu mới tới được

Nhưng cô không nóng nảy, tâm tình rất tốt, vì vậy bắt đầu ca hát

“Nếu không phải bởi vì yêu em, sao anh chờ anh dưới lầu
Đợi nửa ngày không thấy em, nhớ em, nhớ em, muốn gặp em

Nếu không phải bởi vì yêu em, làm sao tan việc đón em
Trên đường xe nhiều lại bon chen, nhớ em, nhớ em, muốn gặp em

Yêu là giày vò, quý khiến thần xui rất tức giận

Lái xe đừng có gấp, trong lòng luôn nghĩ anh”

Cô ngổn ngang đổi lời ca, đem bài “tình yêu” của Mạc Văn Úy hát loạn. Nhưng cô không biết hát bao nhiêu lần, đột nhiên cảm thấy mình thật tài hoa, quả thật ca từ tràn ra.

Đây là tâm tình của Trần Nhược Vũ a! Cô hát tình ca cho Mạnh Cổ.

Nghĩ như vậy, vội vàng đem lời bài hát nhớ kỹ, cô quyết định muốn dạy Mạnh Cổ hát bài này, hát cho cô nghe, tỏ thành ý của anh với cô.

Cô nhìn lại ca từ một lần, sau đó hát lại một lần, rất thuận, gieo vần rất hợp với Mạnh Cổ, thật là do thân chế tạo mà, cô đang cao hứng hé miệng cười trộm, nghe được tiếng xe ken két vang lên.

Ngẩng đầu lên nhìn, Mạnh Cổ tới rồi!

Trần Nhược Vũ chạy như bay tới, mở cửa xe ngồi lên, động tác tiêu sái, làm một mạch, nước chảy mây trôi. Mạnh Cổ hồ nghi nhìn cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện tốt!”

“Tại sao anh lại có dự cảm không lành?”

“Ai biết!” Trần Nhược Vũ nhún nhún vai.

Mạnh Cổ trừng mắt nhìn cô, nửa ngày mới hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Nếu có thể đem sấu riêng cho anh ăn no liền hạnh phúc!”

Mạnh Cổ không nói lời nào, chỉ nói cô một câu: “Em muốn thế nào” Ánh mắt của Trần Nhược Vũ bắt đầu méo mó, đổi một đề nghị: “Hay là anh dẫn em đi chỗ quán mì cùng quán rượu hôm nọ đi”

Cô cho rằng đó chính là bước ngoặt trong quan hệ của bọn họ, cũng là lần đầu tiên thoải mái trò chuyện với nhau, có ý nghĩa kỷ niệm vô cùng. Cho nên hôm nay là lần hẹn hò chính thức đầu tiên, nên tới nơi đó mới đúng

Hơn nữa, cô cần uống một chút rượu, lấy thêm can đảm, mới có thể dạy anh hát bài “Anh muốn gặp Trần Nhược Vũ”.

Tác giả có lời muốn nói: Bác sĩ Mạnh muốn học tình ca rồi, mọi người không rơi lệ một chút sao?

☆ **Chương 53**

Vẫn là ở một quán rượu nhỏ
Mì kéo, ít thức ăn nhanh, trà cùng thanh rượu
Thanh rượu là Trần Nhược Vũ muốn uống, trà cho Mạnh Cổ
uống

“Anh không được uống rượu, tí còn phải lái xe đưa em về nhà!!” Đây là Trần Nhược Vũ mượn rượu mà tuyên bố.

“Anh không thể uống, còn em có thể?”

“Em muốn uống!!!” Lời lẽ khẳng khái

Mạnh Cổ liếc cô, anh không cùng cô so đo mấy cái này, còn thân mật giúp cô rót đầy ly nhỏ.

Trần Nhược Vũ tự uống hai chum, sau đó hắng giọng, nghiêm túc mà hỏi: “Bác sĩ Mạnh, chúng ta lấy kết hôn là điều kiện đầu tiên để lui tới, đúng không?”

“Đúng” Mạnh Cổ sảng khoái đáp lại, điều này làm Trần Nhược Vũ thật cao hứng

“Anh là nhất định phải cùng em lui tới sao?”

“Giống như xác định đây là một khối u ác tính vậy” (ý là cắt bỏ cũng không được ấy)

Trần Nhược Vũ ghen hòng; “Xác định như vậy là sao?”

“Quá trình khoa học phức tạp”

Trần Nhược Vũ bĩu môi: “Nếu như theo kiểu anh trả lời, em chỉ có thể nói giống như chữ ký của khách hàng trên phiếu bảo hành. Anh xem, như vậy là vẫn cố ý có sự chênh lệch cảm giác giữa chúng ta”

“Ừ” Mạnh Cổ lại còn “Ừ”!!! Anh ăn mấy món, theo bản năng lại rót rượu uống. Trần Nhược Vũ đẩy tay anh ra, vì vậy anh đổi sang uống trà.

“Chênh lệch cái gì chứ? Bảo vệ thì chỉ có thể bảo vệ, u cũng sẽ tái phát, tỷ lệ nguy hiểm như nhau. Nhưng đã xác định rồi, những điều đó không phải là giống nhau sao?”

“Hình như là có chút đạo lý. Chẳng qua là em vẫn thích dùng phương pháp cảm tính một chút” Trần Nhược Vũ cau mày bĩu môi, tìm bác sĩ làm bạn trai, vấn đề đầu tiên đã xuất hiện. Anh

sao cả một chút lãng mạn cũng không có? Còn xác nhận u ác tính, chẳng lẽ cô là khối u sao?

Mạnh Cổ cười cười, đặt ly trà xuống, chột nghiêng đầu ghé qua, nắm lấy cằm cô hôn môi

Đang mất hồn, Trần Nhược Vũ giật mình, hạ thấp giọng “uy” một tiếng, vội vàng đẩy anh ra. Nhìn bốn phía một chút, hoàn hảo, cũng may là bọn họ ngồi ở góc tương đối bí mật, không ai chú ý tới.

“Anh làm gì thế?”

“Anh dùng phương pháp cảm tính của em để xác nhận lại”

“Thật đáng ghét, em nghiêm túc”

“Anh cũng nghiêm túc”

“Anh không phải a” Trần Nhược Vũ còn muốn nói gì đó, phục vụ lúc này lại đưa món ăn tới. Trần Nhược Vũ vội nghiêm chỉnh ngồi lại, sắc mặt nghiêm trang.

Mạnh Cổ nhìn bộ dáng của cô không nhịn được cười. Trần Nhược Vũ lườm anh một cái, quyết định ăn no rồi hãy nói. Nhưng cô gấp thức ăn cho Mạnh Cổ rồi lại giành ăn, cô gấp, Mạnh Cổ giành

Trần Nhược Vũ rốt cuộc cũng không nhịn được mà bĩu môi: “Bác sĩ Mạnh, giả thiết trước mắt là đang trong thời gian theo đuổi, chẳng lẽ anh không biểu hiện chút dễ thương nào hay sao?”

“Sao anh lại có cảm giác chúng ta đang bước vào giai đoạn tương thân tương ái”

Tương thân tương ái chính là giành đồ ăn với cô sao? “Đây là biểu hiện tương thân tương ái của người sai vật sao?” cô phỉ nhổ anh

“Biểu hiện của nam nhân” Anh nói năng hùng hồn

Cô trừng anh. Anh nhìn cô, dịu dàng cười, cuối cùng cướp được một miếng sushi, đút đến bên miệng cô

Loại hành vi lấy lòng này khiến cô tương đối hưởng thụ. Cô há to mồm, uy phong nuốt một miếng, lại không ngờ tới ở bên kia anh cho lên rất nhiều mù tác. Cái loại cay đến tróc da đầu này, khiến cô chảy nước mắt nước mũi.

Mạnh Cổ cười ha ha, xé khăn giấy đưa cho cô, lại đưa cho cô ly nước trà

Trần Nhược Vũ luống cuống tay chân, chặt vật không chịu nổi, dùng sức lau nước mắt. Ô ô ô, cô không muốn bạn trai như vậy, cô muốn là loại dịu dàng chăm sóc.

Mạnh Cổ vẫn cười cười. Anh lấy khăn giấy giúp cô lau mặt, vừa nhìn cô vừa cười.

Trần Nhược Vũ thật vất vả mới thu thập thỏa đáng, dấm hai quyền trên người anh. Mạnh Cổ bị cô đánh chỉ cười, còn hỏi cô có muốn ăn thêm một miếng nữa không

Trần Nhược Vũ xem thường anh, sau đó cô móc ra một quyển sổ nhỏ, ghi vào đó một khoản nhỏ cho Mạnh Cổ nhớ: ngây thơ, không chăm sóc – không thay đổi

Mạnh Cổ nhìn qua cô muốn viết cái gì, cô chợt gấp lại, không để anh liếc trộm. Sau đó không để ý tới anh, há to miệng ăn mì.

Mạnh Cổ đem thịt trong chén gấp cho cô. Cô cũng không khách khí. Anh đem trứng mặn trong chén cho cô, cô cũng đang hào hứng ăn. Nhưng vẫn không nhìn anh, cô còn đang tức giận a!!

Đợi cô ăn hết chén mì, lại phát hiện Mạnh Cổ không có động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn anh, anh mỉm cười nhìn cô chằm chằm.

Điều này lại khiến cô đỏ mặt: “Nhìn cái gì vậy?” Cô cố ý hung hăng. Xú nam nhân này lại khi dễ cô, không thể đối với anh quá khách khí

“Nhìn bạn gái anh”

“Có ai đồng ý sao?”

“Có a! Anh còn nhớ tốt lắm, mới vừa rồi còn nói lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên”

“Nhưng mà anh mới vừa trêu em, cho nên hiện tại cần phải suy tính lại”

Mạnh Cổ cười cười, bóp mặt cô: “Nam nhân khi dễ nữ nhân mình thích, đó là một phương thức biểu đạt tình cảm, cái này thì có gì không hiểu?”

“Anh cùng với Doãn lão bản có phương thức biểu đạt tình cảm thật quái dị? Đây là cái logic gì?”

“Logic của nam nhân”

Trần Nhược Vũ bĩu môi, lại ghét bỏ anh lần nữa: “Rõ ràng nên đối với bạn gái khá một chút, dịu dàng một chút, để cho cô ấy, nghe cô ấy... cô ấy muốn cái gì liền cho...”

Mạnh Cổ không để ý tới cô đang nói thảm, gấp một miếng cho cô, chặn miệng cô lại.

Trần Nhược Vũ nuốt món ăn xuống, lại uống thêm một chum rượu, sau đó cô mở ra cái sổ nhỏ, nghiêm túc tính toán cùng anh thảo luận một chút vấn đề giữa họ.

Nhưng mà, chuyện này phải thảo luận thế nào đây?

Nếu có kế hoạch là yêu, vậy đây là yêu sao?

Lui vạn bước, cho dù có kế hoạch, nhưng cái định luật này dùng trong tình yêu nhất định là biến hóa tuyệt diệu.

Nhưng ngày đó, cô lập kế hoạch theo đuổi anh tốt lắm, kết quả đuổi không kịp. Sau đó, cô lại lập kế hoạch làm bằng hữu với anh, kết quả cũng không được bao lâu

Cho nên, nói yêu đương nhất định phải có kế hoạch trông nom là cái rắm. kế hoạch - chính là bị tình cảm chứng minh món đồ chơi này vô dụng.

Không có kế hoạch như vậy, cô muốn cùng anh xác định cái gì đây?

Nếu không, suy nghĩ một chút kinh nghiệm của Tư Tư và Lam Lam

Trần Nhược Vũ nhìn cái sổ nhỏ một chút, tiện tay đem lời nói của Lương Tư Tư cùng Cao Ngữ Lam ghi vào trong đó.

Ví dụ như họ nói bây giờ giữa hai người họ có lòng tin với nhau hay không, có cảm nhận được đối phương vì mình mà thay đổi không. Không có miễn cưỡng, một cách tự nhiên mà thay đổi vì đối phương

Hoặc là, giữa bọn họ có cảm động vì nhau không. Cái loại thôi thúc khiến tình cảm nóng lên, càng ngày càng cảm động

Thế nhưng cũng có khác biệt, có thể hai bên sẽ cố ý suy nghĩ, cố ý biểu hiện, cuối cùng lại ngược hoàn toàn

Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm cuốn sổ, cảm thấy có chút khổ não

“Em làm gì lại bày ra dáng vẻ khổ não thế kia?”

“Đang suy nghĩ nên yêu thế nào?”

“Bộ dáng của em là suy tính làm thế nào để ly hôn với chồng mà được toàn bộ tài sản thì đúng hơn”

Cô tưởng tượng ra biểu tình kia, được rồi, cô đem quyển sổ cất đi, ngồi ngay lại, uống một chum rượu, sau đó ném vấn đề lại cho anh

“Bác sĩ Mạnh, anh cảm thấy chúng bắt đầu như thế nào?”

“Chúng ta đã bắt đầu rồi” Mạnh Cổ bày ra bộ dạng ngu ngốc nhìn cô

“Vậy tiếp tục thế nào?”

“Bắt đầu thế nào thì cứ thế tiến hành”

Nói xong rồi cũng giống như chưa nói.

Trần Nhược Vũ không thể làm gì khác hơn là uống một ly rượu. Cô nghiêm túc nghĩ, sau đó nói: “Ai nha, chúng ta còn không có hình đối phương”

Cô lấy điện thoại ra, suy nghĩ một chút, không tốt, điện thoại Mạnh Cổ có vẻ cao cấp hơn. Vì vậy, cô nói Mạnh Cổ đưa di động cho cô

Mạnh Cổ đưa di động cho cô, rất tiếc cô không biết dùng, vì vậy lại muốn nhờ anh thao tác dùm. Hai người tựa đầu vào nhau, chụp một tấm ảnh chung

Trần Nhược Vũ nhìn hình, rất vui vẻ, nói Mạnh Cổ bắn qua điện thoại cho mình.

Mạnh Cổ vừa bắn vừa ghét bỏ: “Em không thể chọn ban ngày chụp sao? Chỗ này bối cảnh không tốt, ánh sáng không tốt, hình chụp cũng không rõ”

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, nhận được hình thì nhìn trái nhìn phải, rất hài lòng.

“Phải chờ ánh sáng ban ngày mới chụp sao? Bây giờ nghĩ tới thì liền chụp. Anh xem xem, thật tốt, đây mới là yêu thương chứ. Có ảnh chung ngọt ngào, lúc nào muốn nhìn là có thể lấy ra xem”

Mạnh Cổ xem hình trong điện thoại một chút, mặt của Trần Nhược Vũ bởi vì vấn đề góc độ khi chụp hình có vẻ lớn, còn cười đến ngu ngốc; “Xấu hổ chết rồi” Anh đánh giá

“Này, hình này không cho xóa a, nhất định phải giữ lại. Đây là hình chụp chung đầu tiên của chúng ta, rất có giá trị kỷ niệm a”

“Nữ nhân thật là” Mạnh Cổ lắc đầu: “Em cũng đừng yêu cầu anh đổi màn hình di động sang tấm hình này” Anh chính là biểu tình có chết cũng không đi vào khuôn khổ

“Ai kêu anh đổi” Trần Nhược Vũ lớn tiếng : “Em cũng không đổi”, màn hình Đào Hoa Lâm tiên sinh cô vĩnh viễn không đổi

Mạnh Cổ hồi nghi, anh đoạt lấy điện thoại của Trần Nhược Vũ xem: “Màn hình của em là cái gì đây?”

“Ai da, hình vô dụng” Trần Nhược Vũ chợt có cảm giác bị nhìn đến tận đáy lòng, mặt đỏ lên “Mau trả em”

Mạnh Cổ nhìn điện thoại của cô mấy lần, xem rồi lại xem, không nói gì, trả lại điện thoại cho cô.

Trần Nhược Vũ nhận lấy điện thoại, có chút khẩn trương, sợ bị anh phát hiện mình sớm đã đem anh để trong điện thoại. Cô khụ khụ hai tiếng, dời đi lực chú ý, sớm bày tỏ: “Anh để màn hình là cái gì?”

“Ừ” Anh hào phóng đưa cô nhìn, hình nền kèm theo điện thoại, ổn thỏa bền chắc

“Không có ý nghĩa” Cô khi dễ

Mạnh Cổ xem thường, “Dù sao cũng đừng nói anh đổi màn hình bảo vệ, đừng nói anh để hình trong bóp tiền, cũng đừng kéo anh đi chụp mấy hình tình lữ này nọ là được”

Trần Nhược Vũ cười gian xảo: “VẬY mấy bạn gái trước kia của anh thường làm gì?”

Mạnh Cổ cảnh giác, không trả lời

Trần Nhược Vũ tiếp tục cười gian; “Yên tâm, em sẽ không nói anh làm mấy chuyện này. Em còn có chuyện hay hơn”

“Là cái gì?” Anh cảnh giác

“Ừ...” Cô suy nghĩ một chút, hơi xấu hổ, vội vàng uống một hớp rượu “Một hồi đi ra ngoài sẽ nói cho anh biết” Để cho anh hát tình ca, phải tìm chỗ không có người để anh hát.

Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm, khiến mặt cô đỏ bừng: “Có chuyện khiến em xấu hổ, anh rất hứng thú”

Trần Nhược Vũ bị sặc rượu, vội vàng lấy khăn giấy lau miệng “Có hứng thú là tốt, có hứng thú là tốt”

Mạnh Cổ đột nhiên ghé đầu vào, trên mặt cô cắn một cái nhẹ: “Mặt đỏ ửng”

Trần Nhược Vũ đẩy anh ra, lườm anh, nũng nịu: “Chỗ công cộng”

Ánh mắt anh thâm trầm, ngón tay dài khẽ vuốt mặt cô: “Còn đỏ hơn. Tới đây, để anh hôn em một cái”

“Anh đừng ép em a” Trần Nhược Vũ lùi ra bên cạnh, cách xa anh một chút, uống một ngụm rượu. Nửa đùa nửa giỡn, cô sẽ bắt anh phải ra ngoài ca hát a!

Mạnh Cổ cười to, kéo cô tới ngồi gần anh

“Ép em cái gì?” Anh hạ thấp giọng, rất mập mờ

“Ép em...” Chuyện ca hát này không thể nói ra a, đó là bí mật, không vui mừng sẽ không tốt. “Ép em, ép em dẫn anh đi gặp cha mẹ. Ai nha!” Trần Nhược Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện gì! “Đúng rồi, bác sĩ Mạnh, chuyện nhị vị phụ huynh nhà em vẫn còn phải giải quyết”

“Chuyện như vậy giao cho nam nhân là được” Dẫn một vòng về quá khứ của anh, anh không tin cha mẹ cô không hài lòng

“Không được, nam nhân còn chưa giải quyết tốt, cho nên thứ tự này có vẻ không đúng lắm”

Mạnh Cổ liếc xéo cô: “Trần Nhược Vũ, sao anh có cảm giác câu này của em là đang làm nhục tôn nghiêm phái nam của anh? Em nói giải quyết là có ý gì?”

“Tôn nghiêm phái nam của anh đừng quá yếu ớt nha bác sĩ Mạnh. Đây là chuyện cực kỳ thuần khiết cần giải quyết, nói đúng hơn là chúng ta còn chưa đến mức gặp mặt cha mẹ. Còn có a, đến lúc đó anh cũng phải đối phó với cha mẹ anh a, hiện tại không có việc gì, chờ đến lúc cha mẹ anh ghét bỏ em, lấy mấy đoạn kịch trong điện ảnh, họ liền tìm em viết chi phiếu ép em rời khỏi anh”

“Em còn cần phải viết chi phiếu sao?” Cô là đã xem cái loại kịch cầu huyết nào?

“Muốn a, tại sao lại không cần” Trần Nhược Vũ biểu tình rất nghiêm túc “Chúng ta có thể có ít tiền, ngày sau cũng sẽ thật tốt”

“Em lấy chi phiếu chẳng lẽ không định thực hiện lời hứa rời đi của mình sao?”

“Nhưng mà anh có chân nha, anh có thể đi tìm em. Em đến lúc đó nói em sẽ rời đi, nhưng không nói sẽ không chấp nhận khi anh đến tìm em đúng không? Mà khoan, không lẽ ý anh là nhà anh có thể sẽ làm như vậy sao?” Cô trợn to hai mắt

“Em cứ nói đi?” Mạnh Cổ tức giận

“Nếu là như vậy, vậy chúng ta liền thương lượng xem giá bao nhiêu là tốt. Giá thấp sẽ là nhục nhã anh a, giá cao, cha mẹ anh sẽ không muốn đưa” cô cắn cắn môi, vẻ mặt nghiêm trọng: “Anh nói, một trăm vạn có ít hay không?”

Mạnh Cổ không nhìn được gồ gồ bàn: “Trần Nhược Vũ, em là đang đùa giỡn anh sao?”

“Đâu có, anh xem đi a?” Trần Nhược Vũ cười ha ha, cười đến ngã trái ngã phải: “Bác sĩ Mạnh, anh là nhân vật nam chính cầu huyết a, còn viết chi phiếu nữa, cười lên nào”

Mạnh Cổ ngậm chặt miệng, nhìn cô cười thành như vậy, hoàn toàn không lý giải được: “Rốt cuộc là chỗ nào buồn cười? Là em tự mình diễn mà thôi”

“Chính là chuyện cười tốt nhất a” Trần Nhược Vũ vẫn đang cười. Vừa cười vừa phất tay ghét bỏ anh “Chuyện buồn cười của nam và nữ không giống nhau. Anh cũng không có khiếu hài hước”

“Em nói rất đúng” Mạnh Cổ bỗng nhiên nói: “Nam nhân vẫn là ưa thích nhiều như vậy”

Anh kéo cô tới, ngăn chặn miệng cô

Không phải hôn khẽ, không phải nhàn nhạt như mỡ thóc

Mà là cay, là xâm nhập – một nụ hôn nóng bỏng

Cuối cùng Trần Nhược Vũ chạy ra khỏi gian phòng. Cô đỏ mặt, cảm thấy mọi người đang nhìn mình, cô nhớ lời bài hát “Anh muốn đến tìm Trần Nhược Vũ”, không đợi Mạnh Cổ kết sổ liền chạy mất

Cô dừng đợi ở xe anh, mặt nóng cả lên

Rất nhanh, Mạnh Cổ cũng đi ra, nhìn thấy Trần Nhược Vũ núp ở chỗ tối bên xe anh liền nhin không được cười, anh tóm lấy cô, hỏi: “Trần Nhược Vũ, em rốt cuộc là làm sao có thể nhin đến một tuần lễ không hẹn với anh?”

Anh hỏi xong, lại không để cô trả lời. Anh cúi đầu, lại hung hãn hôn cô

Trần Nhược Vũ rất muốn oán trách: “Anh không phải cũng vậy sao, một tuần lễ không thèm hẹn anh” Nhưng ngoài miệng cô nói rất bận, tạm thời không nói được, vì trong lòng cô còn đang ra sức oán trách

Bên cạnh còn có người huýt gió, là cười tình nhân bọn họ quá nhiệt tình

Trần Nhược Vũ rất thẹn thùng. Nhưng Mạnh Cổ không buông cô ra

Thì ra là sự hài hước của nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau, trình độ da mặt dày mỏng cũng khác nhau

Cô lại ghét bỏ anh, nhưng trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào không nói nên lời

☆Chương 54

Lúc ngồi vào xe, mặt Trần Nhược Vũ vẫn còn hồng, Mạnh Cổ ngồi ở ghế tài xế vẫn nhìn cô cười

Cô giục anh mau lái xe, nhưng anh vẫn ngồi yên bất động

“Không muốn anh tiễn em về sớm như vậy”

Cô nghe được lời này có chút xấu hổ, lại có chút vui vẻ: “Vậy chúng ta có thể đến nơi khác đi dạo một vòng”. Thật ra cô cũng không muốn tách ra sớm như vậy

Mạnh Cổ lái xe đến một khu vực nhô lên giữa đường. Dừng xe, hai người vai kề vai tản bộ trong vườn hoa

Đi tới đi lui, Trần Nhược Vũ khoác tay Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, anh với bạn gái trước kia cũng là như vậy đi...” Cô kéo tay anh “Còn như vậy nữa?” Cô lại khua tay múa chân lôi kéo anh

“Ai đi đường nấy” Mạnh Cổ bỏ tay cô ra, sóng vai đi “Cứ như vậy, cùng đi”

“Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Tại sao lại không có chút tiêu chuẩn nào của tình lữ cùng tản bộ?”

“Kéo tới kéo lui không thấy phiền sao? Cũng không phải là đùa bé, còn có thể đi lạc sao? Hơn nữa kéo tay nhau đi, đến lúc bất tiện phải thả ra, sau đó lại kéo nữa, rất phiền toái”

Trần Nhược Vũ bĩu môi, có chút không vui

“Em thích loại nào?” Mạnh Cổ hỏi cô

“Em trước kia có bạn trai, rất thích kéo anh ấy cùng đi a” Trần Nhược Vũ trực tiếp nói, liền bị Mạnh Cổ cắt ngang “Chuyện trước kia không cần phải nói cho anh biết”

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, nói tiếp: “Nhưng anh tương đối cao, tay cũng lớn, nắm lấy rất thoải mái” Cô đem tay mình nắm lấy tay anh, thật thoải mái a

Cô buông anh ra, còn nói: “Chẳng qua em thấy bạn trai trước của em cũng không thích em kéo, anh cũng không thích, đàn ông các anh thật kỳ quái!!”

“Phụ nữ các em mới kỳ quái, bị bắt đi thì tốt chỗ nào chứ?”

“Gia tăng cảm giác thân mật a, còn có thể công khai biểu thị chủ quyền. Mà cái đầu tiên chính là cùng đi với nhau, làm cho

mọi người đều biết, người đàn ông này là bạn trai tôi” Cô khẽ nhếch cằm, giọng nói hơi nhỏ

“Coi như không ai biết, thì đó cũng là bạn trai em a. Cái này còn có biểu thị hay công khai sao?”

“Nó không giống như vậy nha, là cảm giác thân thiết a, đi bộ như vậy vui vẻ hơn. Hơn nữa đây cũng là phương thức biểu đạt bình thường của tình nhân a” Trần Nhược Vũ không thể để anh khi dễ; “Bác sĩ Mạnh, ba người kia nói anh thế nào?”

Mạnh Cổ không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn tay cô.

“Được rồi” Anh vươn tay, nắm tay cô “Để em biểu thị chủ quyền công khai, người đàn ông này là bạn trai của em”

Trần Nhược Vũ lại buông ra: “Không sao, dù sao không ai biết thì anh cũng là bạn trai của em”

Cô không muốn cố ý thay đổi, mọi người cạ sát lẫn nhau, cô cũng hi vọng khiến Mạnh Cổ thoải mái. Đi bộ là chuyện nhỏ, cô không ngại

“Uy” Mạnh Cổ lại để ý rồi “Em sao lại đổi tới đổi lui như thế?!”

“Đều nói không sao mà”

“Nắm!” Anh kiên trì

Trần Nhược Vũ có chút cao hứng, để anh nắm tay mình. Hai người sáng ngời đi dạo một hồi, cô buông tay anh ra, ôm cánh tay anh

“Em làm gì thế?”

“Em muốn thử xem thế nào thoải mái hơn”

Mạnh Cổ mặt đầy vạch đen: “Trần Nhược Vũ, em chân vô tán gẫu”

Trần Nhược Vũ cười hì hì, tuyên bố: “Em vẫn thích ôm cánh tay hơn”

Cô tươi cười chống lại vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, cuối cùng là anh để cô cứ tiếp tục ôm lấy cánh tay mình như vậy.

Lại đi một lát, Mạnh Cổ rốt cuộc cũng cảm thấy chuyện đi dạo đối với nam nhân thật không dễ dàng. Vì vậy tìm chiếc ghế dài ngồi xuống.

Xung quanh không có ai, rất yên tĩnh. Bên cạnh ghế dài có đèn, phủ xuống ánh sáng ấm áp.

Trần Nhược Vũ nhìn gò má Mạnh Cổ, cô nhớ lúc anh cùng Thích Dao yêu nhau nhất định cũng thích chụp hình chung, cũng

thích nắm tay nhau tản bộ. Anh của 20 tuổi và anh của 30 tuổi chắc hẳn không giống nhau.

“Nhìn cái gì?”

“Nhìn bạn trai em” Cô học giọng nói của anh

Mạnh Cổ cười: “Không cần suy tính lại lần nữa sao?” Anh cũng học giọng điệu của cô

“Đang khảo sát” Cô nhăn mũi: “Bác sĩ Mạnh, em đang nghĩ anh lúc 20 tuổi nhất định nhiệt tình hơn bây giờ nhiều”

Anh giật mình, cô nói tiếp: “Có những nam nhân càng già càng mò mẫm, anh cũng là càng ngày càng có phẩm vị rồi, điểm này em rất ngưỡng mộ. Nhóc con, cố gắng giữ vững a”

Mạnh Cổ nhìn cô chăm chăm, đầu tiên là bật cười, sau đó cười to: “Trần Nhược Vũ, cách thức khen ngợi bản thân của em thật là uyển chuyển a”

Mặt cô sưng lên: “Chẳng lẽ em nói sai?”

“Không sai, không sai” Mạnh Cổ ôm cô vào ngực “Trần Nhược Vũ, thật may là bây giờ em mới xuất hiện”

Xuất hiện quá sớm, anh sẽ không yêu cô.

Trần Nhược Vũ hiểu ý tứ của anh. Bởi vì cô cũng nghĩ như vậy.

Xuất hiện quá muộn, có lẽ cũng không phải cô.

“Trần Nhược Vũ, thật may là em theo đuổi anh”.

“Nhưng em đuổi không kịp”.

“Bây giờ không phải là để em theo đuổi sao?”

Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ. Chờ một chút, chuyện này cũng muốn so đo sao?!!

“Bác sĩ Mạnh, em nhắc nhở anh” Trần Nhược Vũ ngồi thẳng, hắng giọng, nghiêm túc nói: “Chuyện là vậy, em từng theo đuổi anh ,anh cự tuyệt, vì vậy chuyện em theo đuổi anh đã kết thúc. Sau đó chúng ta là bạn bè, sau đó nữa anh đột nhiên đòi làm bạn trai em, bây giờ, mặc dù chúng ta coi như đang trong thời kỳ quan sát, nhưng mà, vẫn còn thiếu một điều quan trọng”

Mạnh Cổ nhìn cô nháy mắt mấy cái, dường như vẫn chưa hiểu vấn đề

“Bác sĩ Mạnh, anh không có theo đuổi em, anh chỉ đột nhiên tuyên bố phải làm bạn trai em thôi”

“Chỗ nào, đâu?”

“Cho nên, hiện tại anh phải theo đuổi em mới phải”

Mạnh Cổ mặt đầy vạch đen: “Trần Nhược Vũ, em là đang mượn rượu làm càn sao?”

“Không phải. yêu cầu của em rất thấp, không cần quá nhiều, em liền nhớ anh vì em làm một chuyện, làm em cảm động vui vẻ là được” Trần Nhược Vũ vội vàng nói, suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: “Hơn nữa cũng không cần anh động não nghĩ, em đều đã giúp anh nghĩ xong, anh cứ làm là được”

“Vậy sao?” Mạnh Cổ không quá tin tưởng cô

“Thật”

“Rất đơn giản, thích hợp cho nam nhân 30 tuổi làm sao?”

“Ừ” Trần Nhược Vũ gật đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn anh Mạnh Cổ vẫn không yên lòng “Em nói trước đi nghe nào”

“Anh đồng ý trước”

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau, suy nghĩ của hai người hình như rất kiên trì.

Tâm Trần Nhược Vũ đánh trống, đột nhiên cảm thấy bản thân có phần tùy hứng. Như vậy có khiến anh ghét bỏ không? Cô có chút thấp thỏm, đang muốn cho anh lối ra, lại nghe thấy anh nói: “Được rồi, được rồi, anh đáp ứng em, sẽ làm cho em một chuyện khiến em thấy cảm động, vui vẻ”

Cảm giác ấm áp đột nhiên tràn vào lòng Trần Nhược Vũ.

Anh còn cái gì không làm được, cũng chỉ là một câu nói thôi mà.

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, muốn cười trộm.

“Dễ dàng vui vẻ như vậy”

Cô nghe Mạnh Cổ nhỏ giọng lầm bầm, liền rộng rãi cười tươi rói. Cô từ trong túi lấy lời bài hát ra “Bác sĩ Mạnh, em muốn anh vì em hát một bài”

Ngẩng đầu nhìn lên, Phách Vương Long tiên sinh nhà cô mặt đã tối sầm

“Trần Nhược Vũ, chuyện hát tình ca là thích hợp với nam nhân 30 tuổi sao?”

Trần Nhược Vũ nháy mắt mấy cái, không thích hợp sao?

“Lúc anh 20 tuổi cũng không làm những chuyện này”

Vậy càng tốt, coi như là chỉ làm vì cô, như vậy cô càng muốn nghe anh hát. “Em đều đã giúp anh lựa tốt rồi, cả lời cũng viết xong”

Sắc mặt Phách Vương Long tiên sinh đã không thể tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung nữa rồi

“Lời là do em sáng tác?” Thanh âm nghe rất nguy hiểm

Cô gật đầu

“Trần Nhược Vũ, em thật ngoài sức tưởng tượng của anh”
Quả thật là muốn nổ tung rồi.

Anh mất hứng sao?

“Anh mới rồi đã đáp ứng”

“Anh đáp ứng là làm một chuyện khiến em cảm động, không có đồng ý ca hát”

Thì ra là anh mới vừa rồi có vẻ nhượng bộ, nhưng vẫn có cái bầy bên trong. Sự cảm động vừa rồi của cô nhất thời đã quăng xuống đất

“Nhưng anh còn chưa coi ca từ là gì” Cô còn muốn tranh thủ lần nữa

“Ca từ gì cũng không thể hát” Anh khẳng định

Cô chán nản, siết chặt cuốn sổ trong tay

Mạnh Cổ yên lặng một hồi, nói: “Anh sẽ vì em làm chuyện khác”

Nhưng đó không phải điều cô muốn. Trần Nhược Vũ có chút khó chịu

“Anh sẽ vì em làm chuyện khác” Anh lại nói một lần, hỏi cô: “Có được không?”

Trần Nhược Vũ run sợ một hồi, cô tại sao có thể nói không tốt? Chuyện hát tình ca như vậy, cưỡng bức cũng không có ý nghĩa. Vì cái này mà cùng anh cáu kỉnh lại giống như không nói đạo lý, sẽ khiến anh chán ghét

“Em không cao hứng sao?”

Cô thật mất hứng nhưng lại lắc đầu. Cô đem bản bút ký thả lại trong túi, ngẩng đầu liếc nhìn Mạnh Cổ, anh đang nhìn cô, có chút cẩn thận

Cô nghĩ, anh khẳng định cảm thấy, cô muốn anh ca hát so với mấy yêu cầu lúc trước đổi hình bảo vệ điện thoại hoặc để hình trong bóp tiền còn khoa trương hơn

Thật tốt, không khí cũng bị cô làm hỏng

Trong lòng cô lại càng không thoải mái

Cô thật khờ. Hoặc là, bản thân không có cá tính

Mạnh Cổ đưa tay ra, cầm tay cô “Anh thật sự không biết hát” Anh giải thích.

Cô gật đầu, muốn cười nói với anh không sao, nhưng cô phát hiện hóa ra bản thân hẹp hòi hơn cô tưởng, cô mở miệng, nói; “Hôm nay, lúc em ở bệnh viện chờ anh, đột nhiên nghĩ đến bài hát đó, em tự hát, hát bừa lòi, vừa hát vừa chờ anh, sau đó cảm thấy lời ca đặc biệt thích hợp, cho nên...”

Cho nên muốn anh hát cho cô nghe, chính cô tưởng tượng đó là lời tâm tình của anh

Cô thật khờ

Coi như anh hát cũng không chứng tỏ anh yêu cô nhiều một chút, coi như anh không hát cũng không có nghĩa anh yêu cô ít một chút. Giống như vậy, coi như cô không nắm tay anh đi, anh cũng là bạn trai cô.

Lúc hai người lái xe về, Mạnh Cổ yên lặng vươn tay nắm tay cô

Trên đường về, Mạnh Cổ lái xe, Trần Nhược Vũ nhìn gò má anh, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay anh vẫn còn vương trên tay cô. cô chợt cười: “Bác sĩ Mạnh, em đã nói với anh a, bài hát đó đổi tên thành “Anh muốn đến tìm Trần Nhược Vũ”. Là tinh tú văn học của em tích tụ thành, vì không để nó cứ yên lặng mà mai táng như vậy, em hát cho anh nghe một lần, sau đó anh phải khen em có tài”

Mạnh Cổ bị chọc cười, gật đầu nói tốt

Trần Nhược Vũ bắt đầu hát

“Nếu không phải bởi vì yêu em, sao anh chờ anh dưới lầu
Đợi nửa ngày không thấy em, nhớ em, nhớ em, muốn gặp em

Nếu không phải bởi vì yêu em, làm sao tan việc đón em

Trên đường xe nhiều lại bon chen, nhớ em, nhớ em, muốn gặp em

Yêu là giày vò, quý khiến thần xui rất tức giận

Lái xe dừng có gấp, trong lòng luôn nghĩ đến anh”

Cô hát, nghĩ đến hôm nay cả hai đều gấp gáp để gặp người kia, tâm tình cũng khá hơn nhiều.

Tình yêu a, thật làm cho cô khổ sở, lại làm cô cao hứng

Phía trước là đèn đỏ, Mạnh Cổ dừng xe. Trần Nhược Vũ gật gù đắc ý, tiếp tục hát: “Yêu là giày vò gì đó, xui khiến quý thần tức

giận, lái xe dừng có gấp, trong lần luôn nghĩ đến anh”

Mạnh Cổ chợt đưa người qua, xoay mặt cô về phía mình, ở môi cô hôn xuống. Ánh mắt đen láy, thâm thúy mê người, anh nói: “Trần Nhược Vũ, anh thật sự, vô cùng, vô cùng thích em”

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay tranh thủ hai tiếng, không biết có thể viết xong không. Chỉ là buổi tối coi như cũng khuya lắm rồi, mọi người ngủ sớm đừng chờ

Cái khác, phải nói khúc dạo đầu này, chính tác giả cũng không biết có thể làm nên cơm cháo gì không. Bởi vì khúc dạo đầu chỉ là muốn viết cho phần ngoại truyện, không muốn mở nhiều, hiện tại tình tiết lại khó vòng qua. Cho nên phải chờ viết không khác lắm, chọn một cảnh tượng tương tự mà đổi đi. Chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng lắm đến hướng phát triển của chuyện, muốn nói với mọi người một tiếng

Edit nói: Chương trước thì dài như quỷ, chương này lại ngắn có chút xíu!!! Mà dạo này tác giả cũng nói dài dòng quá, thành thử ta cũng chẳng hiểu bà nói gì!!!! Lắm nhảm chút do tâm thần có chút vấn đề, mọi người thông cảm

☆ **Chương 55**

Cô nhớ anh nói sự thật

Một người có yêu em hay không, em nhất định sẽ cảm thấy.

Cô có thể cảm thấy.

Xe đã sớm tới dưới lầu nhà cô rồi, nhưng cả hai đều không có ý định xuống xe. Lời nói không có dinh dưỡng nói cả đời, cuối cùng lại an tĩnh ngồi một hồi lâu.

Hồi lâu là cô ngáp một cái, muốn ngủ rồi, Mạnh Cổ mới để cô lên lầu.

Nhưng đợi cô đi tới cửa lầu, anh lại đuổi theo, nói anh đưa cô lên. Hai người ngốc tay trong tay đi tới thang máy, cô nghĩ tới tình cảnh này là đã cười.

“VẬY, em muốn đi vào” Cô nói.

Mạnh Cổ gật đầu.

“Hôm nay Tư Tư vẫn chưa về, trong nhà chỉ có mình em” cô nói xong, nhìn biểu tình của Mạnh Cổ, chợt cảm thấy mình lỡ lời, vội vàng nói: “Em không có ý tứ gì, chính là nói cô ấy không về, nhà chỉ có mình em” (Cái này là chị đang dụ sói đấy ạ!!!)

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ bừng, Mạnh Cổ cười ha ha

“Em lên đây” Trần Nhược Vũ lườm anh một cái, thật đáng ghét, người này thật không đáng yêu chút nào.

Cô lục tìm trong túi chìa khóa nhà, anh đứng bên cạnh nhìn. Cả nửa ngày cũng không tìm ra chìa khóa, cô nóng nảy.

Cô đem túi nhét vào tay anh, còn mình đuổi hai tay vào túi mà tìm

“Sao vậy?”

“Không tìm thấy chìa khóa. Xong rồi, xong rồi, em ném đi đâu rồi?”

“Đừng nóng vội, từ từ” Anh trấn an cô, giúp cô tìm trong túi xách một lần, bên trong có một đồng dụng cụ, nhưng lại không có chìa khóa.

“Em nghĩ một chút coi có để ở đâu không, mới vừa rồi ở bên ngoài có lấy ra không? Lúc ăn cơm? Hay là ở công ty?”

“A, nguy rồi” Trần Nhược Vũ rất cuộc nhớ ra “Hôm nay đồng nghiệp mượn em cái bấm móng tay, em lấy ra ở trong chum chìa

khóa, cô ấy dùng xong để trên bàn, em quên bỏ vào...”

“Thật sơ ý” Mạnh Cổ cau mày “Chìa khóa nhà sao có thể ném loạn như vậy”

Trần Nhược Vũ cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Em bình thường cũng rất chú ý, nhưng hôm nay thật sự không tập trung”

“Đi thôi” Mạnh Cổ không tiếp tục hỏi cô, lại kéo cô xuống lầu

“Đã trễ như vậy rồi, không thể vào công ty được” Trần Nhược Vũ tâm có chút sợ, làm sao bây giờ? Cũng không thể tìm thợ khóa tới, thật lãng phí tiền

“A, em gọi cho Lam Lam, nói cô ấy cho em ở nhờ một đêm”

Mạnh Cổ đi phía trước quay đầu lại: “Em thử gọi đi, Doãn Tắc chắc chắn không đồng ý”

Trần Nhược Vũ bĩu môi: “Anh ấy không muốn cũng không thể để em ngoài đường a. Huống chi em với Lam Lam là bạn, anh ấy cũng không thể vô lễ”

“Nhưng mà hắn đối với anh rất không lễ phép” Mạnh Cổ nói “Với quan hệ của anh với hắn, hắn nhất định sẽ trả thù trên người anh”

“Nam tử hán đại trượng phu, sợ cái gì chứ!” Trần Nhược Vũ vùng vác đi, động viên Phách Vương Long tiên sinh “Bác sĩ Mạnh, em có lòng tin với anh, anh chắc chắn thắng nha!!”

“Em đi quấy rầy Cao Ngử Lam, sau đó còn cùng Doãn Tắc đấu một trận, còn không bằng anh trực tiếp giải quyết” Mạnh Cổ nắm tay Trần Nhược Vũ, đứng ở trước xe anh, mở cửa xe cho cô.

“Gì?” Trần Nhược Vũ ngẩn ra.

Về nhà anh?

Qua đêm?

Cô nam quả nữ?

“Trần Nhược Vũ, trong đầu em lại nghĩ cái gì?”

“Sao vậy?”

“Trên mặt em viết chung giường chung gối, xuân sắc vô biên, tám chữ to đùng!”

“Em nào có!” Cô thật gấp đến muốn nhảy dựng! “Em không có!!!” Cô không nghĩ như vậy! Tuyệt đối không! Chắc chắn là không có!

Sau đó cô nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mạnh Cổ, nhất thời cảm thấy mình lại bị trêu rồi!

Xú nam nhân này, thật không đáng yêu chút nào!

Cô chu chu môi, mắt húng chui vào xe anh. Cho dù an bài thế nào, cuối cùng cũng là anh đưa cô đi, cho nên lên xe lại bàn, loại chuyện tư mật này, đứng trước cửa lầu nói thật không tiện.

Mạnh Cổ cười cười, lên xe, đóng kín cửa, đem túi của cô để trên đầu gối, sau đó khởi động xe, chuẩn bị lên đường.

“Liền đến nhà anh đi, có phòng khách cho em ngủ”

“Nhiều phòng nhiều giường cũng không có nghĩa sẽ an toàn” cô cố ý bối mớ

Mạnh Cổ bị nét mặt của cô chọc cười, hỏi ngược lại: “Trần Nhược Vũ, anh có từng nói với em anh là nam nhân còn trinh tiết chưa?” (Thật sự là đọc câu này xong ta suýt phun luôn ngụm nước trong miệng)

“Ý là, anh là xử nam?” Khi dễ anh, đánh chết cô cũng không tin

“Ý là anh không loạn quan hệ nam nữ, không chơi tình một đêm”

“Nha” Cô kéo dài âm tiết, một bộ dạng không còn gì để nói.

Còn là biểu tình ghét bỏ nữa.

Mạnh Cổ bị chọc cười, không nhịn được đưa tay nhéo má cô: “Nếu như cái trinh tiết này không thể khiến em an tâm, vậy trinh liệt thì thế nào?”

“Ý là anh gặp phải người ương ngạnh sẽ chống cự để bảo vệ trong sạch sao?” Lần này Trần Nhược Vũ rốt cuộc cũng sáng mắt: “Anh gặp qua chuyện như vậy rồi?”

Anh hoàn toàn bỏ qua sức tưởng tượng của cô, nói: “Ý là anh có tự chủ ngăn cản sự hấp dẫn”

“Gì? Hấp dẫn? Đó là nói, em là một nữ nhân rất có dụ hoặc?” Điểm này chính cô cũng không có lòng tin, nếu anh muốn khen như vậy, cô cần phải xác định.

“Ý anh là nếu anh và em không phát triển đến mức đó, anh sẽ không xuống tay với em”

“Nha” Anh thật rất, rất không đáng yêu rồi. Lúc này đáng lý ra anh nên cường điệu khen cô, nói cô rất có lực hút với anh mới đúng

“Sao lại có loại phản ứng này?” Không hài lòng tối nay anh không có xảy ra bước tiến với em sao, vẫn cảm thấy anh nên khen vóc người em xinh đẹp như hao đúng không?”

“Hừ” Trần Nhược Vũ nghiêng đầu, anh rõ ràng biết nguyên nhân, còn đùa giỡn cô

Mạnh Cổ nổ máy xe, còn nói: “Nữ nhân các em thật kỳ quái. Nam nhân không nói láo các người không vui, nam nhân nói láo thì liền xảy ra chuyện”

“Đàn ông các anh mới kỳ quái. Lúc nên nói láo không nói láo, không nên nói láo lại nói láo”

“Có lẽ là bởi vì không chế suy nghĩ của nam nhân không chỉ có đầu óc”

“À?” Anh lại bắt đầu nói có màu sắc sao? Trần Nhược Vũ cảm thấy đỏ mặt, đề tài tán gẫu này thật không nên đi sâu vào. Nếu cô cảnh cáo không cho phép anh nói tiếp có thích hợp không đây?

“Đúng rồi, nếu có rảnh rỗi anh sẽ dạy cho em cách nhận biết kết cấu” Lời nói của Mạnh Cổ càng làm Trần Nhược Vũ đỏ mặt, cô còn chưa phát huy, anh ngược lại xâm nhập đề tài, lời nói lại đầy màu sắc rồi.

“Nếu thật gặp phải lưu manh..., em sẽ biết nên đánh ở chỗ nào, muốn cho đối phương bị trọng thương ngã xuống đất mà không chết được...” (tội nghiệp thằng lưu manh nào gặp phải anh Mạnh Cổ)

“À?” Trần Nhược Vũ sững sờ, sao đột nhiên lại chuyển sang chủ đề lưu manh thế này?

Mạnh Cổ liếc nhìn cô: “Sao lại ngạc nhiên vậy? Con gái ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm thì phải biết tự bảo vệ mình, em chẳng lẽ cho là đến lúc đó gọi một cú điện thoại, anh liền có thể trong vòng năm giây, từ trên trời rơi xuống cứu em đấy chứ?”

Cô dĩ nhiên không ngốc đến vậy “Hô cứu mạng so với gọi điện còn đáng tin hơn”

“Cho nên anh mới muốn tìm cơ hội để chỉ em. Em vừa ngốc, lại phản ứng chậm, nếu gặp phải chuyện lại không có anh bên cạnh thì làm thế nào?” Anh nói đâu đâu, sau đó bắt đầu nói đến mấy bệnh nhân nữ trên đường gặp tập kích bị thương nặng nằm trong bệnh viện.

Những thứ kia nếu gặp phải thì thật sự hồng bét, Trần Nhược Vũ lắng nghe, lại không nhin được nhếch miệng cười. Anh quan tâm cô, điều này làm cô thật cao hứng a!

Trên đường về, Trần Nhược Vũ vẫn còn muốn tìm cửa tiệm mua quần áo cùng đồ dùng cá nhân, nhưng muộn quá rồi, siêu thị cùng mấy cửa hàng đã đóng cửa. Cửa hàng tiện lợi cũng chỉ có bàn chải đánh răng với khăn mặt. Mạnh Cổ nói nhà anh có, cũng không cố ý xuống xe mua lần nữa.

Tóm lại, Trần Nhược Vũ hai tay trống trơn, đi theo Phách Vương Long tiên sinh vào sào huyệt của anh.

Có chút xấu hổ, cũng có chút không tự nhiên.

Xem chỗ này một chút, chỗ khác một chút. Tò mò lại có chút hưng phấn.

“Em nhất định là rất muốn xem nơi này?” Mạnh Cổ đứng ở một gian phòng, ra ám hiệu với cô.

“Phi, em không có” Khuôn mặt cô đỏ bừng, nghiêng đầu chạy vào một gian phòng khác “Đồ lưu manh, khuya lắm rồi, em muốn đi ngủ rồi”

“Rồi” Chữ cuối cùng cô nói trong hòng, cô phát hiện mình chạy vào phòng Mạnh Cổ.

“Em phải ngủ nơi này?” Tiếng cười trầm thấp ở Mạnh Cổ vang lên sau lưng, còn ôm cô vào lòng: “Trần Nhược Vũ, em không chút phòng bị cản trở lại còn rất nhiệt tình, ngộ nhỡ anh chống đỡ không nổi thì làm thế nào?”

Mặt cô đỏ giống trái cà chua, lại bị anh trêu rồi. Xú nam nhân! Nam nhân đáng ghét!!!

“Hà? Em nói, anh nên làm gì?” Anh còn kéo dài thanh âm, tạo nên sự hấp dẫn lan tỏa trong không khí, thật sự rất đáng ghét.

Trần Nhược Vũ ghen nửa ngày, trở tay vỗ mặt anh nói: “Chúng mình trinh tiết cùng trinh liệt của anh khi thời điểm đến a! Bác sĩ Mạnh, ngàn vạn cần bảo vệ!”

“Hai từ này là có ý gì?” Phách Vương Long tiên sinh làm nũng chơi trò xỏ lá, Xong rồi, xong rồi, đầu óc Trần Nhược Vũ trống rỗng, hai từ này có ý gì cô nghĩ không ra, nhưng thân thể mềm mại có cảm giác gì cô biết.

Cố gắng tỉnh lại a!

“Anh, anh lại đùa giỡn, em, sẽ, tức giận” Lấp bắp, rột cuộc biểu đạt được lập trường, đổi lại là Mạnh Cổ cười ha ha.

Cười cái gì chứ? Anh thật là một chút, một chút, đều không đáng yêu.

Trần Nhược Vũ nhú mào, thật muốn cắn anh một cái.

Mạnh Cổ cười đủ rồi, rút cuộc lương tâm phát hiện ra nên thả cô ra. Anh lấy cho cô cái áo anh chưa mặc làm áo quần ngủ, cũng lấy bàn chải với khăn mới cho cô, để cô tắm, đánh răng đi ngủ.

Trần Nhược Vũ đỏ mặt cùng anh đến phòng khách, nhìn anh thay bao gối mới, đổi drap trải giường, sau đó lại bị anh kéo vào phòng rửa tay, dạy cô chốt mở nước nóng cùng đồ dùng để ở đâu, sau đó đi ra ngoài.

Trần Nhược Vũ khóa kỹ cửa, một mình tỉnh táo. Cô đứng trước gương, thấy trong đó phản chiếu ra một nữ nhân với gương mặt đỏ hồng, ánh mắt sáng rỡ dịu dàng hạnh phúc.

Cô nhìn, lại nhìn, tự nhủ: “Cố gắng lên, Trần Nhược Vũ!”

Cảnh đào thối cũng có thể nảy mầm rồi mới biến mất.

Cô thật vui vẻ.

Mở nước nóng Trần Nhược Vũ giặt đồ lót, sáng mai có thể mặc.

Giặt xong, bắt đầu tắm. Đang lúc trên người toàn xà phòng, chợt nghe tiếng chuông cửa bên ngoài, lòng toàn thân cô dựng đứng lên, không thể nào, trẻ như vậy rồi còn ai đến tìm.

Trần Nhược Vũ khẩn trương không dám thở mạnh, núp ở phía sau cửa nghe động tĩnh.

Cô nghe Mạnh Cổ đi ra mở cửa, một lát sau có tiếng bước chân, sau đó là âm thanh mẹ Mạnh Cổ. Trần Nhược Vũ loáng thoáng nghe được hình như là cha mẹ anh đi tụ hội ở nhà bạn, mới tan cuộc. Bên đó tặng trứng gà, mà trứng ở nhà còn nhiều, liền mang tới cho Mạnh Cổ, vừa đúng lúc đi ngang, liền mang lên.

Mạnh Cổ đáp mấy câu. Mẹ Mạnh còn nói cha Mạnh vẫn còn ở dưới đợi bà, bà phải đi liền.

Trần Nhược Vũ ở trong phòng rửa tay chấp tay hành lễ, cầu nguyện bà mau rời đi.

Nhưng mẹ Mạnh lại nói: “Mẹ đi rửa tay cái đã” Nghe thanh âm, thật đúng đi tới bên này.

Trần Nhược Vũ tròn mắt, kinh hãi!

Không thể nào a!

Thân thể cô hiện tại trần truồng lại toàn bọt! Sao có thể gặp người!

Bước chân ngày càng gần, Trần Nhược Vũ gấp đến xoay quanh, thật muốn đập đầu cho bất tỉnh, không biết gì cả, mọi sự đều tốt.

Làm thế nào a?

Tác giả có lời muốn nói: Cũng thế! Hai giờ mới xong.

☆ **Chương 56**

Trần Nhược Vũ ngu ngốc chặn cửa, cũng không nhớ bản thân mình đã khóa chốt trong, người bên ngoài không mở ra được. Dù sao phản ứng đầu tiên của cô chính là ở bên trong giả chết, sau đó để Mạnh Cổ giải quyết.

Nhưng cô quên phong cách hành động của Phách Vương Long tiên sinh khiến hai chữ “giải quyết” này trở nên kinh hãi!

Mạnh mẹ càng ngày càng đến gần phòng rửa tay, Trần Nhược Vũ nghe Mạnh Cổ hô: “Mẹ, đừng ở trong phòng ngủ của con đi”.

“Sao vậy?”

“Trần Nhược Vũ đang tắm bên trong”.

Trần Nhược Vũ sợ tới mức cúi đầu trên cửa. Phách Vương Long tiên sinh nhà cô muốn cứ vậy mà ấn định tỷ số sao hả?!

Thà nói cô đi cầu cũng không nên nói là đang tắm a!

Mẹ ơi, hình tượng của cô còn đâu!

Trần Nhược Vũ suy nghĩ liền lớn tiếng kêu: “Dì, cháu với bác sĩ Mạnh không có quan hệ đó. Chỉ là tắm bình thường thôi, không phải chuyện kia a!” (Đầu óc chị phong phú quá mà!!!)

Cho dù cô biết mình la lên như vậy chính là giấu đầu lòi đuôi.

Cô vẫn muốn giải thích a!

Trần Nhược Vũ bị thực tế làm nghẹn họng, ủ rũ cúi đầu, sau đó Mạnh mẹ cùng Mạnh Cổ nói cái gì cô đều không nghe được.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, tiếp theo là tiếng bước chân đi về phía phòng rửa tay, sau đó nữa là tiếng gõ cửa. Thanh âm Mạnh Cổ truyền đến: “Trần Nhược Vũ, em có khỏe không? Mẹ anh đi rồi, em tắm nhanh một chút, giặt đồ xong đi ngủ sớm đi”.

Mặc dù biết anh không nhìn thấy, cô vẫn bấu môi nhìn anh. Thật đáng ghét, tại sao cô không thể nói với người khác là đang tắm?!

Còn hỏi cô có được không? Cô một chút cũng không thấy tốt a!

“Nói chuyện” Mạnh Cổ ở bên ngoài kêu, Trần Nhược Vũ đành phải “Nha” coi như đáp. Sau đó cô nghe thấy tiếng Mạnh Cổ cười.

Anh xấu, cũng biết chê cười cô.

Trần Nhược Vũ buồn bã ỉu xiu chậm chạp tắm, gương mặt mất hứng đi ra ngoài.

Mạnh Cổ nghe được động tĩnh, từ phòng khách quay ra, lấy khăn lông lớn trùm lên lau tóc cho cô. Bộ dạng cô thật giống như con chó nhỏ bị xoa đầu, lằm bằm hỏi anh: “Mẹ anh nói gì?”

“Không nói gì. Nếu không phải cha anh ở dưới đợi mẹ, bà ấy chắc sẽ chờ em ra ngoài hù dọa một trận”

“Ngàn vạn lần đừng chờ em”

“Anh nói mẹ về rồi, chờ lá gan em lớn một chút, mất công em sợ quá đập ngất mình”

“Em mới không nhát gan như vậy” Mặc dù cô thật muốn đập ngất mình, cũng không thể thừa nhận được.

“Mẹ anh biết quan hệ của chúng ta rồi hả?” Cô hỏi.

“Dĩ nhiên. Anh chưa bao giờ đơn độc chiêu đãi nữ nhân ở nhà. Huống gì là để cô ấy tắm qua đêm?”

“Vậy anh có giải thích với bà tại sao lại lưu em lại đây qua đêm không?”

“Giải thích cái gì, anh lưu bạn gái ở nhà làm gì xưa nay đều không cần giải thích, cố ý nói với bà ngược lại sẽ kỳ quái”

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Mẹ anh có thể hay không cho là, chúng ta là loại quan hệ kia?”

“Loại nào?” Anh cười xấu xa.

Cô giãy đầu ra khỏi khăn tắm, trừng anh, đoạt khăn lông đi vào nhà.

“Này, đem tóc thổi khô rồi hẩn đi ngủ” Mạnh Cổ lấy mấy sáy đi theo sau cô. Trần Nhược Vũ ngồi ở mép giường, nghe tiếng máy sấy ong ong vang lên. Mạnh Cổ giúp cô thổi tóc, thổi thổi đến phiền toái, cuối cùng để cô tự mình làm.

Trần Nhược Vũ vừa sấy tóc vừa lo lắng: “Bác sĩ Mạnh, mẹ anh có nói cho cha anh biết không?”

“Có”

“Vậy bọn họ không chạy tới đàm phán có phải là không phản đối đúng không?”

“Không phải. Nếu là phản đối bọn họ sẽ tìm cơ hội để nói sau”

“Vậy...” Trần Nhược Vũ muốn hỏi bọn họ sẽ phản đối cô không, nhưng vừa nghĩ hoàn cảnh gia đình đối phương cùng

hoàn cảnh bản thân, xác suất của việc này cũng không cao.

“Phải thay đổi ba mẹ anh, liền trước xông lên trước thôi”

“Cho nên anh mới tiếc nuối năng lực hành động của ba mẹ em yếu? Nếu không em liền gọi điện thoại để bọn họ tới ngồi một chút”

“Uy” Biết là anh náo cô, cô còn đánh anh một quyền.

Quả đấm bị giữ lại, đổi lấy một cái hôn. Nhịp tim cô đập thật nhanh, sau đó nghe Mạnh Cổ nói: “Trần Nhược Vũ, yêu cầu của em với anh hôm nay, anh còn chưa có nói yêu cầu của anh”

“Anh còn có yêu cầu với em? Em không tốt sao!” Trần Nhược Vũ trừng anh.

Mạnh Cổ cười ha ha, đánh nhẹ đầu cô: “Trần Nhược Vũ, anh phát hiện không nhìn thấy em sẽ nhớ, nhớ lúc em mỉm cười, khi đó cảm thấy chuyện có chút tệ”.

“Anh mới là hồng бет, sấm sét giữa trời quang a”

Mạnh Cổ còn cười: “Nên anh muốn nói với em một câu”

“Là gì?”

Anh nhìn cô một hồi, nói: “Trần Nhược Vũ, anh từng có ba người bạn gái, đã từng có tình cảm sâu đậm, thậm chí còn suy nghĩ đến chuyện kết hôn, mà người đó bây giờ quay về muốn tìm anh tái hợp. Trong lòng anh có tổn thương, cho nên về tình cảm của anh vẫn là thất bại. Anh dấn dấp không tệ, nghề nghiệp không tệ, cũng biết chiêu nữ nhân thích, trước kia có người theo đuổi, về sau khẳng định vẫn có người theo đuổi. Anh là người có yêu cầu rất cao, hay bắt bẻ, cũng ích kỷ. Công việc của anh rất bận, về sau có lẽ còn bận rộn hơn. Nhà anh mong đợi ở anh rất cao, anh đối với mình mong đợi cũng rất cao, công tác có áp lực anh cũng không có biện pháp hoàn toàn không dẫn nó vào sinh hoạt. Anh không có thời gian bồi bạn gái, không lãng mạn, lời nói cũng không dễ nghe, tính khí lại hồng бет, anh rất bá đạo, thích người khác nghe theo anh. Trần Nhược Vũ, anh như vậy, em dám yêu anh sao?”

Dám sao? Không dám cũng yêu nha.

Hiện tại mới hỏi có muộn không a?

Trần Nhược Vũ nhìn anh chằm chằm. Anh nói xong rồi, vẫn không nhúc nhích, cũng nhìn thẳng cô, Cô nghĩ là, anh đang đợi đáp án của cô. Cô híp mắt lại, muốn nói một câu đặc biệt cảm

động, đặc biệt khí phách để anh đời này không thể quên lời cô nói.

Nhưng suy nghĩ một hồi lâu vẫn không ra.

Vì vậy, cô đưa tay ôm lấy anh.

Ôm hông anh thật chặt, tập trung tại vai anh, đầu anh.

Mạnh Cổ sững sốt một hồi, cũng đưa tay ôm cô thật chặt, rất chặt, ôm cô vào ngực.

“Bác sĩ Mạnh, anh phải tốt với em một chút, biết khuyết điểm của mình ở đâu thì phải sửa a, đừng cảm thấy em là bạn gái anh, liền có thể đối với em không khách khí. Em cũng là có tỳ khí. Còn có, biết ưu điểm của mình để hảo hảo phát huy, đem bản thân mỗi ngày giữ vững trạng thái xinh đẹp, còn phải cười với em dịu dàng một chút”

Ừ, cô ngừng lại một chút, ngẫm nghĩ xem còn gì muốn nói không. Nhất thời không nghĩ ra, vì vậy cứ từ từ rồi nói: “Tóm lại, anh phải đối với em khá hơn một chút, nếu không, anh cũng không tìm được bạn gái tốt như em đâu”

“Trần Nhược Vũ, em nói năng lung tung lộn xộn gì đó” Mạnh Cổ kéo cô từ trong ngực ra, nhìn cô chằm chằm: “Em rốt cuộc có nắm được trọng điểm không?”

Trọng điểm của cô có chỗ nào không đúng, để anh đối xử với cô tốt một chút, mà cô cũng sẽ đối tốt với anh, đây rõ ràng là trọng điểm a.

Hai người trừng nhau một hồi, cuối cùng Mạnh Cổ đầu hàng trước: “Được rồi, được rồi, đầu óc em không dùng được, gấp gáp với em thật là lãng phí tình cảm” Anh nhét cô vào trong chăn “Em mau ngủ đi”.

Nhưng cô còn nói: “Bác sĩ Mạnh, hôm nay là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta rồi, mới một ngày mà kinh tâm động phách như vậy, tình tiết phức tạp”

“Em nghĩ nhiều quá rồi”

Cô nghĩ thật nhiều, lại nghĩ tới một chuyện: “Bác sĩ Mạnh, anh không phải muốn vào phòng rửa tay a, anh dùng phòng ngủ của mình đi”

“Còn chưa vào cửa đã định địa bàn rồi sao?”

“Dù sao cũng đừng đi”

Nói anh đừng đi, anh còn lập tức đi. Trời lại nói: “Đồ lót của em để trong phòng đó không khô được, anh giúp em mang đến

ban công”

Mặt Trần Nhược Vũ đỏ hoàn toàn, để anh nhìn thấy thì thôi, còn động thủ nữa

Nhưng cô thật rất mệt mỏi, lười phê bình anh. Cô nhắm mắt lại, cho là trong căn phòng xa lạ như vậy sẽ ngủ không ngon, nhưng cô nghe Mạnh Cổ chúc cô ngủ ngon, anh dịu dàng hôn lên môi cô khiến cô cảm thấy thoải mái, sau đó cô dĩ nhiên ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc thẳng tới sáng.

Trần Nhược Vũ tỉnh lại là do Mạnh Cổ gọi. Cô mở mắt ra, thấy Mạnh Cổ đứng ở mép giường, anh nói muốn đi làm, gọi cô dậy rửa mặt, đừng đi trễ. Sau đó anh giao cho cô chìa khóa, nói là khóa cửa chính, để cô lúc ra cửa nhớ khóa trái cửa lại.

“Nha” Cô nhìn chìa khóa trên tủ đầu giường, có chút sững sờ.

“Tỉnh chưa?” Anh bấm mặt cô

Cô thanh tỉnh một chút. Anh lại dặn: “Không cho sơ ý đem chìa khóa của anh vứt bỏ, nhớ cất kỹ”

“Nha” Sáng sớm liền phê bình, còn lợi hại hơn mẹ cô nữa.

“Được” Trên mặt bị hôn một cái, sau đó anh đi.

Trần Nhược Vũ sững sờ nghe âm thanh đóng cửa thật lâu, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, vẫn chưa tới bảy rưỡi. Cô ngồi một hồi mới thanh tỉnh hoàn toàn. Đúng rồi, Phách Vương Long tiên sinh nhà cô đi làm rất sớm.

Nhưng mà, buổi sáng không phải nam nữ ôm nhau, xấu hổ nói mấy lời năn nỉ, sau đó sẽ lưu luyến không rời mà nói mấy lời cáo biệt sao?

“A” Trần Nhược Vũ ngã xuống giường, dùng chăn che mặt.

Được rồi, dù sao tối hôm qua bọn họ cũng không phát sinh chuyện cầu huyết gì, tiết mục bắt kẻ thông dâm cũng chỉ có mở màn mà không tiến diễn, lời nói từ biệt bên giường cũng là anh giúp cô phơi đồ lót, chuyện lãng mạn kết thúc như vậy.

Cho nên bọn họ không phải tình thân bình thường. Trần Nhược Vũ chậm chạp bò dậy.

Bọn họ mà lãng mạn sẽ làm chết đi đôi tình nhân cổ quái.

Ngày thứ hai chính thức yêu nhau, lại là cái thực tế không lãng mạn.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này tương đối ngắn, phía giới phải là tiết mục mọi người muốn phối hợp gặt giá, cho nên

dừng lại ở đây thôi

Chẳng qua tôi cũng nghĩ, hai người bọn họ như vậy có phải là quá không cầu huyết rồi không?

Mọi người nhắc lại ý kiến tôi có thấy, nói cảm thấy Trần Nhược Vũ biến hóa quá lớn, cảm thấy thích hợp, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận, hiện tại cứ viết đã, chờ quay đầu lại đem toàn văn tu bổ lại một lần cụ thể. Cảm ơn đánh giá của mọi người, cho dù tốt hay không tốt, tôi sẽ đều suy nghĩ, hi vọng sẽ càng tiến bộ

Cũng xin mọi người đừng khách khí, cứ tìm cách nói với tôi thôi. Cảm tạ mọi người nhé!

☆ **Chương 57**

Trần Nhược Vũ đến công ty, tìm được cái chìa khóa, cô đem chìa khóa nhà Mạnh Cổ móc chung vào đó, nhìn đến chìa khóa nhà anh nằm chung trong đó, trong lòng cô có loại cao hứng không nói ra được.

Đây là lần đầu tiên, cô có chìa khóa nhà của một người đàn ông độc thân.

Loáng cái đã đến buổi trưa, thân là bạn gái mới, cô suy nghĩ xem nên làm gì. Đúng rồi, nên quan tâm đến vấn đề ăn cơm của anh!

Cô gửi tin nhắn, hỏi anh ăn điểm tâm gì? Cơm trưa anh muốn ăn gì?

Kết quả, Mạnh Cổ không trả lời.

Trần Nhược Vũ không gấp, cô cứ theo lẽ thường làm chuyện của mình, buổi trưa cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn trưa, sau đó về nhà thu dọn một chút, thay quần áo khác rồi buổi chiều lại đi làm. Một hồi lâu thì nhận được điện thoại của Lương Tư Tư, nói chiều nay cô ấy bay về, hẹn Trần Nhược Vũ cùng ăn cơm tối, cô ấy mời khách, chọn tiệm ngon nhất, còn trịnh trọng nói có chuyện cần tuyên bố.

Trần Nhược Vũ biết có chuyện, vội vàng đồng ý.

Cô cúp điện thoại không bao lâu thì Phách Vương Long tiên sinh nhà cô hiện thân. Anh gọi điện thoại tới, nói hôm nay anh phải giải phẫu liên tục, bây giờ mới được nghỉ. Anh hỏi cô: “Điểm tâm thì có phòng ăn ngoài bệnh viện bán, cơm trưa cũng ăn ở đó, còn cơm tối em nói nên ăn cái gì?”

Người này a, rõ ràng là muốn hẹn cô ăn cơm, cố tình khiến cô hẹn anh ăn cơm mới được. Nhưng hôm nay cô thật không được.

Trần Nhược Vũ đem chuyện Lương Tư Tư nói ra, nói cô muốn cùng Lương Tư Tư ăn tối. Mạnh Cổ có chút không vui.

“Em với cô ấy ở cùng một chỗ, đây thời gian ở trong nhà tù tù mà tán gẫu, tại sao còn cố ý hẹn với em chứ?”

“Cho nên nhất định là Tư Tư gặp phải vấn đề lớn rồi, em phải nói chuyện với cô ấy”

“Trần Nhược Vũ, nữ nhân khác đều là trọng sắc khinh bạn, đến em sao lại thành trọng bạn nhẹ sắc vậy hả?!”

“Hiểu biết của anh về nữ nhân quá nông cạn rồi” Trần Nhược Vũ khẳng khái “Nữ nhân rõ ràng là vừa trọng sắc vừa trọng bạn, khác với chiếm hữu toàn bộ”

“...”

Đầu bên kia trầm mặc khiến Trần Nhược Vũ cảm thấy áp lực, cô ho hai tiếng, nghĩ thầm cô một chút cũng không có hư tâm a!

“Trần Nhược Vũ, khí phách em ngày càng lớn nha” Anh rất cuộc cũng nói chuyện.

“Phải, cần như vậy” Đây nhất định là gần mực thì đen.

“Anh bây giờ muốn đi ăn” Anh tuyên bố, bộ dạng không ai nuôi cơm.

“Uy”

“Em cứ đi hẹn đi, không cần để ý đến anh”

Trần Nhược Vũ hết ý kiến, Đây là người đàn ông 30 tuổi sao?

“Anh không phải muốn đến nhà ăn sao, dinh dưỡng không đủ là không được” Làm bạn gái, cô phải tỏ rõ thái độ.

“Đến nhà ăn liền gọi mấy món có dinh dưỡng”

Anh có sức lực rồi.

Trần Nhược Vũ vỗ trán: “Anh đừng giận dữ thế”

“Em không cần trông nom anh”

“Được rồi” Bất kể, cô cũng không trông nom, cô cúp điện thoại.

Tan việc, Trần Nhược Vũ trực tiếp về nhà. Xuống xe buýt, lúc vào tiểu khu, cô thấy Chu Triết cùng một cô gái trẻ tuổi đứng nói chuyện.

Chu Triết thấy Trần Nhược Vũ cùng cô gật đầu một cái chào hỏi. Trần Nhược Vũ mỉm cười đáp lại, sau đó thấy cô gái kia nhìn cô chằm chằm, cô cũng lễ phép cười.

Cô bé kia hình như có chút xấu hổ, thấy Trần Nhược Vũ cười lại lại có chút ngượng ngùng, hơi cúi đầu, cười tủm tỉm.

Chu Triết thấy thế, liền giới thiệu một chút: “Đây là hàng xóm cùng tiểu khu, Trần Nhược Vũ. Đây là đồng nghiệp của anh Lục Bảo Ny”

Hai cô gái chào hỏi lẫn nhau, sau đó Trần Nhược Vũ về nhà.

Lương Tư Tư đã về, cô mua quà cho Trần Nhược Vũ, y phục cùng giày. Hai người gặp nhau cũng rất cao hứng, còn nói cười

một hồi lâu. Sau đó, Trần Nhược Vũ thử y phục Lương Tư Tư mua, rất đẹp, cô rất thích.

Vì vậy, Lương Tư Tư dứt khoát kêu cô mặc, còn giúp cô trang điểm, mà bản thân cô ấy cũng mặc bộ đồ mới, trang điểm lên, hai cô gái xinh đẹp, hi hi ha ha cùng nhau xuất môn dự bữa tiệc lớn.

Ra khỏi cửa tiểu khu, Lương Tư Tư chuẩn bị ngoắc taxi, Trần Nhược Vũ lại phát hiện tại trạm xe bus không xa đằng kia, Lục Bảo Ny đang ngồi khóc trên ghế dài.

Trần Nhược Vũ vội vàng kéo kéo Lương Tư Tư.

“Làm gì?”

“Cái đó, cô gái khoác áo màu lam ngồi trên ghế, là đồng nghiệp của Chu Triết. Lúc này mình về có gặp cô ấy. Sao lại vậy? Có cần tới xem một chút không?”

“Chính là người hàng xóm nhà cậu mai mối sao? Chính là người phải về gây dựng sự nghiệp?”

“Đúng. Lúc mình về, nhìn thấy bọn họ ở cửa tiểu khu nói chuyện. Chu Triết có giới thiệu một chút. Sao cô ấy lại khóc chứ? Mình có nên hỏi một chút không?”

“Thôi đi, cô ấy bị người khi dễ cũng không tới phiên cậu trông nom. Sao không gọi cho Chu Triết?”

Cũng đúng nha. Trần Nhược Vũ thấy Lục Bảo Ny khóc đến thảm thương, vẫn có chút lo lắng: “Thật không cần để ý sao? Hỏi xác nhận một chút cũng được”

“Cậu muốn trông nom thì gọi cho Chu Triết đi. Nói cho hắn biết cô ấy đang khóc” Lương Tư Tư hai tay ôm ngực “Một người phụ nữ ở cửa nhà của một người đàn ông khóc còn có lý do gì? Như đã nói qua, cái tên Triết xem mắt với cậu thật sạch sẽ sao? Là người chưa từng trải qua tình trường sao?”

“Không phải chứ. Nhìn qua rất tốt, không giống như có người yêu lại còn đi xem mắt. Hơn nữa, anh ấy có kế hoạch nhất định về thành phố C, cũng sẽ không ở đây tìm đối tượng. Vì vậy nên mới về nhà xem mắt”

“Đúng vậy, vấn đề là ở đây, hắn không thể tìm đối tượng ở đây, cho nên đồng nghiệp nữ của hắn khóc là đúng rồi”

Trần Nhược Vũ không xác định được, nhưng cô vẫn gọi cho Chu Triết, coi như là hết nghĩa vụ của người bạn.

“Cô ấy đang khóc à?” Chu Triết rất kinh ngạc.

“Đúng vậy a, tôi ngại không dám hỏi, cũng không biết cô ấy gặp phải chuyện gì, tôi cùng bạn muốn ra ngoài, cho nên vẫn là nói với anh một tiếng”

“Ừ. Tôi đến gặp cô ấy ngay” Chu Triết cúp điện thoại.

Lương Tư Tư hỏi: “Hắn nói sao?”

“Anh ấy nói xuống xem thử”

Tư Tư chau mày: “Xuống thật sao? Vậy chúng ta chờ xem đi.”

Đây là hóng chuyện nè! Chỉ là Trần Nhược Vũ cũng không phản đối, cô cũng muốn xem.

Đáng tiếc là Lục Bảo Ny không cho cô xem náo nhiệt, trước lúc Chu Triết đến, cô ấy đã lau nước mắt, lên xe bus đi rồi. Chu Triết tới nơi, đã không thấy bóng dáng cô ấy.

Chu Triết không tìm được bóng dáng của Lục Bảo Ny, trên mặt hiện lên phiền muộn. Lương Tư Tư kéo Trần Nhược Vũ lên taxi, cũng rời đi.

“Mình cá với cậu giữa hai người này nhất định có tình cảm rồi rắm” Lương Tư Tư tràn đầy tự tin “Sẽ không đoán sai đâu, mình là chuyên gia tình yêu đó!”.

Buổi tối lúc ăn cơm, chuyên gia tình yêu này khiến Trần Nhược Vũ giật mình.

Lương Tư Tư tuyên bố, cô muốn từ chức, tới thành phố H kết hôn.

Trần Nhược Vũ sợ tới mức cầm suýt rơi xuống bàn; “Kết hôn với ai?” Cô không nghe nói Lương Tư Tư có bạn trai ở thành phố H, cô ấy không phải nói đi thành phố H du lịch giải sầu sao? Sao mới vừa về đã nói muốn từ chức kết hôn?

“Mình ở đó gặp một người đàn ông. Mình theo hắn lên giường...”

“À” Trần Nhược Vũ gật đầu, Cùng đàn ông lên giường cũng không phải chuyện kỳ quái đối với Lương Tư Tư, Trần Nhược Vũ sớm bị tôi luyện sẽ không chuyện bé xé ra to rồi

“Là lần đầu tiên của hắn”

“À” Trần Nhược Vũ lại gật đầu, cảm thấy có chút xấu hổ rồi. Chủ đề riêng tư như vậy, đem ra hàn huyên ai cũng sẽ thấy xấu hổ.

“Ý là muốn mình chịu trách nhiệm với hắn”

Lần này Trần Nhược Vũ không tiếp tục “À” nữa

“Tur Tur, cậu tỉnh táo một chút. Mặc dù gặp phải người như anh ta không phải dễ dàng, nhưng cậu đã gặp qua không ít nam nhân, đừng nhanh như vậy đã quyết định. Cậu biết hẳn được bao lâu? Huống chi chưa quen với cuộc sống ở thành phố H, cậu từ chức liền kết hôn, ngộ nhỡ không tốt thì sao? Hơn nữa, nếu hẳn vì chuyện này mà xem trọng cậu, có thể có vấn đề gì không?”

“Không phải là anh ấy đổ thừa mình”

“Nhưng mà...” Trần Nhược Vũ thật không biết nói gì rồi

Lương Tur Tur cười cười, chống cằm, lắc ly rượu: “Nhược Vũ, lúc ở phi trường mình mới quyết định, cho nên mới gọi cho cậu, mình không muốn rút lui. Đã đem quyết định nói ra, nếu như không làm, sẽ rất mất thể diện. Cậu biết mình trọng sĩ diện mà, cho nên mới lập tức đem chuyện này nói với cậu, mình muốn mạo hiểm một lần”

“Tur Tur, cậu là bị chuyện Chu Hạo kích thích sao?”

“Dĩ nhiên không phải” Lương Tur Tur không thừa nhận “Tên khốn khiếp kia còn có thể ảnh hưởng mình cái rắm. Mình vốn đã không đem hắn để trong lòng. Chính là gặp được người đàn ông kia, bạn gái hắn thật đáng ghét, mình thấy không được, liền giúp hắn một chút, kết quả không nư mong đợi. Hắn không câu dẫn mình, mình lại muốn hắn rồi”

“Hắn còn có bạn gái? Vậy hai người, hai người...”

“Bạn gái kia là do trong nhà an bài, không có tình cảm. Mình thấy cô ta không nhìn thấy sự ưu việt trên người anh ấy, anh ấy lạnh lùng, cũng không nâng niu cô ta, mình thật nhìn không nổi”

“Cậu không nhìn được, cho nên cùng hắn lên giường, giúp hắn tìm cảm giác ưu việt của đàn ông sao?” Trần Nhược Vũ muốn gõ đầu cô ấy. Cô ấy nhất định là bị tên Chu Hạo kích thích đến điên ở thành phố H rồi

“Không cho phép cậu từ chức, ngoan ngoãn mà sống ở đây đi. Chờ cậu tỉnh táo, suy nghĩ cẩn thận lần nữa, rồi cậu sẽ thấy mình vô cùng ngớ ngẩn”

Lương Tur Tur bật cười: “Nhược Vũ, mới hai tuần không thấy, cậu thật có khí thế rồi. Cậu yên tâm, mình rất tỉnh táo, cũng biết rõ mình đang làm gì. Đfn ông như anh ấy mình chưa từng thấy qua, mình thích anh ấy”

“Loại đàn ông nào?”

“Chính trực rỗng tuếch, thao thao bất tuyệt, đối với cái gì cũng nhìn không quen, cũng không ưa mình, rõ ràng... Ừ, mình cũng không biết nên hình dung như thế nào nữa”

Chuyên gia tình yêu Lương Tư Tư cũng có khi hình dung không ra đàn ông, Trần Nhược Vũ cảm thấy hồng lét.

“Tư Tư, cậu dễ rơi vào bẫy tình quá. Trước kia mình không quản cậu, nhưng lần này cậu lại nghỉ việc, đến một nơi hoàn toàn xa lạ, cả một người bạn nữ cũng không có lại kết hôn cùng một người đàn ông không đáng tin ... Không đúng, người ta muốn kết hôn với cậu sao? Nếu chuyện này không xác định, vậy thì cậu càng không nên đi. Cậu cứ ngoan ngoãn mà làm chính mình đi, sống cuộc sống thật tốt, chuyện này chỉ nên ở trong trí nhớ thôi”

“Mình không phải muốn đi, chuyện này cũng không có gì mà phải tồn tại trong tí nhớ, cũng giống như mấy trò chơi trước kia ở trường thôi. Nhược Vũ, những chuyện đáng giá còn lưu lại trong đầu mình rất ít. Mình không muốn như vậy”

“Nhưng chuyện này thật không đáng tin”

“Yêu vốn là chuyện không đáng tin rồi. Cũng không ai biết lúc nào nó xảy ra, không ai biết có thể xảy ra trong bao lâu. Nhược Vũ, mình yêu đủ rồi, không muốn yêu nữa, cho nên sẽ không tìm tình yêu, trực tiếp kết hôn thôi”

Trần Nhược Vũ lại không hiểu “Cậu không phải vừa nói thích hần sao? Sao lại còn không yêu?”

“Thích không có nghĩa là yêu. Hần cũng không phải loại mình yêu, mình cũng không phải hình mẫu anh ấy yêu, cho nên, hai người bọn mình ở cạnh nhau rất an toàn”

“An toàn?” Trần Nhược Vũ vỗ trán, thật là muốn nổ lên: “Cậu là ra trận giết địch sao?”

“Không kém bao nhiêu đâu. Có chút kích thích đúng không?” Lương Tư Tư cười rục rịch.

Là quá kích thích rồi! Kích thích, cô ghét nó!

“Tư Tư, cậu nhất định phải nghĩ kỹ rồi mới làm, chuyện này tuyệt đối không thể kích động, cho mình nhiều thời gian một chút được không?” Trần Nhược Vũ tận tình khuyên bảo, lại hỏi: “Hần đồng ý kết hôn với cậu sao?”

“Đồng ý. Mình ở phi trường đã gọi cho anh ấy rồi”

Hai kẻ điên?

“Tư Tư, không thể đi. Ai biết gã kia có bệnh hay không. Cậu tuyệt đối phải tỉnh táo. Suy nghĩ thử đi, có người đàn ông bình thường lại kết hôn như thế? Cậu không phải nói hấn không ưa cậu sao? Nếu không ưa sao lại cùng cậu lên giường, bây giờ lại cùng cậu kết hôn, hai người không có tình cảm...”

“Không phải ai ai cũng đều cần tình yêu. Có một số người tình yêu vốn dĩ đã chết rồi” Lương Tư Tư nói: “Mình lợi hại hơn cô bạn gái ngang ngược càn rỡ của hấn. Còn giúp hấn tiết kiệm phiền phức, hấn cần một người vợ, mình xuất hiện, cứ thế mà thôi”

“Là bởi vì cậu hơn người bạn gái ngang ngược càn rỡ kia mới đồng ý kết hôn sao? Nói đúng là, hấn bỏ đi một người càn rỡ ngang ngược, sau đó chọn một người ương ngạnh hơn sao? Hấn bình thường sao?” Trần Nhược Vũ rối loạn, điên rồi, điên rồi, thế giới này sao lại thế?

“Nhược Vũ, cậu vẫn chưa nắm được trọng điểm?”

“Trọng điểm, trọng điểm chính là cậu điên rồi mới muốn đi thành phố H giả cho một người đàn ông có bệnh”

“Không, đó là trọng điểm của mình, không phải của cậu”

“Trọng điểm của mình là mình không đồng ý, thật là làm cho người ta lo lắng mà”

“Không, trọng điểm của cậu phải là, mình phải đi, ai cùng cậu gánh tiền thuê nhà? Thu nhập của cậu chắc chắn không được rồi, về sau cậu phải ở đâu?”

Trần Nhược Vũ há to mồm, đúng nga, cô lại không nghĩ đến!

“Vì tiền mướn phòng, cậu càng không thể đi! Người đàn ông kia không đáng tin được, mau quên hấn đi!”

“Mình nhất định đi, mình quyết định rồi”

“Vậy mình làm sao đây?”

“Ừ” Lương Tư Tư thở dài, gật gật đầu “Xem ra chỉ có thể giống mình thôi, nên mau chóng giả đi”

Edit nói: Xong chap này ta hồi hộp chờ mong cách giải quyết của nàng Tư Tư cũng như phản ứng của Mạnh Cổ.

☆ **Chương 58**

Bữa cơm này, Trần Nhược Vũ ăn đến choáng não, thì ra là chẳng những tương lai Tư Tư lành ít dữ nhiều, mà chính tiền đồ của cô cũng không rõ. Nhưng mà Tư Tư đã hạ quyết tâm, trình độ kiên định đó thật sự vượt khỏi tưởng tượng của Trần Nhược Vũ. Ăn cơm xong, cô ấy lập tức hẹn mấy người đồng nghiệp cùng cấp trên ra ngoài, nói là quan hệ cũng không tệ, trước khi từ chức cũng phải cùng mọi người nói chuyện.

Trần Nhược Vũ nhức đầu, khuyên cách nào cũng không được. Lương Tư Tư đúng như chính lời cô nói, trước tiên muốn đem chuyện này tung ra ngoài, để bản thân không có đường lui.

Thật ra trong lòng cô ấy nhất định có hoảng hốt, đối với chuyện này cũng không nắm chắc, chỉ là Trần Nhược Vũ hoàn toàn không thể hiểu, nếu không cách nào khẳng định, vậy tại sao vẫn làm? Nếu đổi lại là cô, cô nhất định không dám!

Lương Tư Tư bỏ lại Trần Nhược Vũ mà đi tới buổi hẹn thứ hai, Trần Nhược Vũ có chút buồn bực, cô lo Tư Tư kích động sẽ làm hại bản thân, lại nghĩ đến không lâu nữa cô ấy sẽ rời đi, bên cạnh mất đi một người bạn tốt, tiền thuê nhà cũng không biết phải làm sao, thật là khiến người ta phiền muộn.

Cô ngồi xe bus về nhà, vừa tới cửa khu liền gặp Chu Triết. Anh có chút kinh ngạc lại có chút ý không tốt nói: “Trùng hợp vậy”

“Đúng vậy, tôi mới cùng bạn đi ăn về. Đồng nghiệp của anh thế nào rồi?”

“Ách, tôi có đi tìm cô ấy” Chu Triết có vẻ xấu hổ: “Cô ấy nói không sao, tôi thấy cô ấy cũng không có chuyện gì, nên nói chuyện mấy câu rồi về thôi”

Hai người này, một người chạy tìm người kia chỉ để nói chuyện phiếm mấy câu, cũng không ngại mệt mỏi. Mạnh Cổ cảm thấy loại chuyện ngu ngốc này thật giống hành động của cô với Mạnh Cổ, nói không chừng Tư Tư nói đúng rồi.

Trần Nhược Vũ trực tiếp hỏi: “Anh thích cô ấy?”

“À? Không phải...” Chu Triết liền khoát tay: “Bọn anh không phải quan hệ như vậy. Cô ấy... Anh...” Anh nói quanh co, vò đầu, cuối cùng chỉ nói: “Chỉ là quan hệ đồng nghiệp thôi”

Trần Nhược Vũ nói: “Bạn em nói, phụ nữ sẽ không tự nhiên khóc ở trước cửa nhà của đàn ông”

Chu Triết không nhịn được há to miệng, nhất thời cũng không biết phải đáp lại như thế nào.

Trần Nhược Vũ nhìn bộ dạng ngây ngô của anh, xem ra là thật sự chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Cô suy nghĩ một chút hỏi: “Cô ấy còn độc thân?”

“Ách, đúng” Chu Triết dừng một chút liền nói “Chỉ là không phải cô ấy không có người theo đuổi, tôi còn thấy mấy người tặng quà cho cô ấy, có điều đều bị cô ấy cự tuyệt”

“Em không có nói cô ấy không tốt”

“Nha” Chu Triết giờ mới phản ứng kịp, lại gãi đầu, có chút xấu hổ.

“Chu Triết, anh thì sao?”

“Cái gì?”

“Anh ở đây, có bạn gái chưa?”

“Anh muốn về thành phố C” Lời này khiến cả hai người đều trầm mặt một lát, sau đó đều cười.

Đi tới trước lầu nhà Trần Nhược Vũ, cô chợt nói: “Chu Triết, bạn của em từng nói, một người có yêu anh hay không, anh nhất định sẽ cảm nhận được”

Chu Triết ngẩn ngơ, Trần Nhược Vũ cười với anh, anh cũng cười trở lại, hai người vẫy tay chào tạm biệt

Trần Nhược Vũ không biết nên làm gì, tâm tình có chút không tốt. Cô vừa mới vào thang máy, điện thoại lại vang lên, là Mạnh Cổ gọi.

“Em đang ở đâu?”

“Mới vừa về nhà”

“Cùng Lương Tư Tư đi ăn cơm?”

“Đúng vậy”

“Cơm nước xong rồi?”

“Mới về nhà a”

“Ừ” âm thanh Mạnh Cổ không có tâm tình, anh nói: “Vậy anh cúp máy” Sau đó cúp máy thật.

Trần Nhược Vũ không hiểu chuyện gì, suy nghĩ một chút xem có phải người nào đó đang làm nũng với cô không? Chẳng lẽ ý anh là bây giờ còn sớm, muốn cô hẹn anh ra ngoài?

Trần Nhược Vũ ra khỏi thang máy, nhìn đồng hồ trên tay, cũng vừa đúng giờ, cô cũng muốn nói chuyện với em, đem lo lắng về chuyện của Tư Tư nói ra, có lẽ anh có biện pháp có thể giúp cô. Vì vậy cô gọi lại cho anh, nghĩ muốn hẹn anh ra ngoài. Kết quả là Mạnh Cổ tắt điện thoại.

Trần Nhược Vũ cau mày, tâm tình bất bết hơn bao giờ hết. Bây giờ chắc chắn không phải là điện thoại hết pin, anh thật là quá đáng ghét rồi. Anh nên nhanh nhanh bắt điện thoại mới đúng.

Trần Nhược Vũ một mình ngây ngô trong nhà, càng nghĩ càng phiền não, càng nghĩ càng lo lắng, Tư Tư như vậy, có ổn không?

Mấy ngày sau, cảm xúc của cô vẫn không tốt.

Thứ nhất là bởi vì biểu hiện kỳ kỳ của Lương Tư Tư, quả cảm, kiên quyết cùng quyết tâm, cô ấy từ chức rất nhanh, sau đó bắt đầu bận rộn giao tiếp, tụ hội bạn bè nói lời tạm biệt, dọn dẹp hành lý, chọn mua đồ mới.

Trần Nhược Vũ cố gắng khuyên cô ấy, đáng tiếc cô ấy hoàn toàn không nghe lọt. Chỉ là Lương Tư Tư cũng thấy có lỗi với Trần Nhược Vũ, cho nên đã trả tiền nhà hai tháng, Trần Nhược Vũ vẫn có thể ở đến tháng hai sang năm, khi đó đã qua mùa xuân một tháng, cô vẫn có đủ thời gian để tìm chỗ khác.

Một việc nữa khiến Trần Nhược Vũ không vui, là thái độ ôn hòa của Mạnh Cổ đối với cô, hình như chỉ trong một đêm liền phai nhạt. Cô gọi điện thoại tán gẫu với anh cũng không hơn mấy câu, cô có thể cảm thấy anh không nhiệt tình, làm cho cô không biết nên nói gì thêm.

Cái loại lạnh lẽo đó cứ theo suốt cuộc nói chuyện, mấy lần như vậy, cô cũng không muốn gọi điện nữa. Cô nghĩ bởi vì hôm đó cô kiên trì cùng Lương Tư Tư đi ăn cơm mà không để ý đến anh, nhưng lại cảm thấy anh như vậy là cố tình gây sự, mà cô thậm chí cũng không biết phải làm sao dụ dỗ anh, quan trọng nhất là, tâm tình của cô cũng rất tệ, cô mới là người cần dỗ, hoàn toàn không có ý định muốn chọc anh vui vẻ.

Cứ như vậy, hai bên không ai chủ động hẹn, hai người mới thành tình nhân mà cứ vậy trôi qua hai tuần cũng không hề gặp mặt.

Nhưng đối với Trần Nhược Vũ mà nói, hai tuần này cũng có chuyện tốt. Thứ nhất là, khách hàng mua bảo hiểm của cô vì

biểu đạt lòng biết ơn, cố ý tặng cô cờ thưởng, khen cô cùng công ty bảo hiểm. Điều này làm cô ở công ty cũng tương đối có mặt mũi. Mà khách hàng bị thương nằm viện được cô giúp đỡ, giới thiệu một khách hàng lớn – bảo hiểm tập thể - cho cô. Thành tích đột nhiên tăng vọt.

Lúc này Triệu Hạ cũng tìm Trần Nhược Vũ, khiến sự nghiệp buôn bán của cô trở nên kiêu ngạo, cô ấy thích phong cách làm việc của Trần Nhược Vũ, hy vọng cô có thể đến công ty cô ấy làm nhân viên chính thức, để cô phụ trách mảng tiêu thụ.

Trần Nhược Vũ thật sự là vừa mừng vừa lo. Chuyện tốt chuyện xấu lũ lượt mà tới, cô lại có cảm giác không chống đỡ được!

Hôm nay là chủ nhật, Lương Tư Tư thu thập xong hành lý, chuẩn bị sáng mai lên máy bay đến thành phố H bắt đầu cuộc sống mạo hiểm. Trần Nhược Vũ bắt đầu cảm thấy ly biệt ưu thương, nghĩ tới liền muốn khóc.

Lúc này, hai người lại vui mình trên ghế sofa nói chuyện phiếm. Trên bàn trà để đầy đồ ăn vặt cùng chục chai bia

“Chờ mình ổn định liền báo địa chỉ cho cậu, cậu đem mấy thứ đồ mình để lại chuyển qua đó”

“Được” Trần Nhược Vũ có chút say, ôm chặt cánh tay Lương Tư Tư không thả: “Cậu suy tính kỹ một chút, bây giờ còn kịp”

“Không còn kịp nữa rồi, Nhược Vũ”

“Như vậy thật không sợ sao?”

“Sợ chứ.” Lương Tư Tư cười, đây là lần đầu tiên cô ấy thừa nhận mình sợ hãi “Nhưng càng sợ mình càng muốn làm”

Trần Nhược Vũ nhìn cô, nước mắt cũng không nhịn được.

“Tư Tư, về sau không có ai nói với mình mấy cái hình thức kinh điển của tiểu thuyết ngôn tình, cũng không có ai nói với mình mấy câu nghe không thông nhưng rất có đạo lý”

“Bây giờ chúng ta liền tranh thủ nói nhiều một chút”

“Tư Tư, sao hắn không làm bạn trai mình, mình còn có cảm giác yêu, bây giờ hắn làm bạn trai mình rồi, mình ngược lại cảm thấy muốn thất tình?”

“Có lẽ do khi đó lòng cậu tự do hơn”

Trần Nhược Vũ bĩu môi, khom lưng lấy một lon bia uống một hớp “Tư Tư, cậu chính là muốn loại tự do này sao?”

“Đúng vậy a. Mình trừ loại tự do này, không muốn cái khác”

“Làm gì thế, không cần bác sĩ Mạnh, đổi lại muốn yêu mình sao?”

“Nhưng mà không bỏ được” Trần Nhược Vũ choáng, rớt cuộc oa oa khóc: “Tại sao hắn đột nhiên đối xử với mình như vậy? Nào có người xấu tính như thế, kém cỏi như thế. Mình trước kia ghét bỏ hắn là đúng, quả nhiên là có nguyên nhân a, hắn quá đáng ghét rồi, mình không muốn thích hắn. Mình ở đây khổ sở, hắn là nên để mình vui vẻ mới đúng? Nhưng là hắn lại như vậy. Mình gọi điện thoại qua, hắn nghe ứng phó, nói chuyện cũng khó chịu, hắn là tên khốn”

“Vậy cậu có mắng hắn không?”

“Không có” Lời nói uất ức đáng thương.

“Phải mắng hắn. Xem như quan hệ của hai người thay đổi, sự tự do của cậu không thể có. Nhược Vũ, vui vẻ thì cười, không thoải mái thì mắng, cậu sợ cái gì?”

Sợ cái gì? Sợ anh càng không được vui, sợ quan hệ của họ hỏng bét, sợ... Đúng vậy, cô sợ cái gì, còn có thể hỏng cái gì nữa chứ? So lại càng không giải thích được

Trần Nhược Vũ nổi giận, gọi điện cho Mạnh Cổ. Điện thoại còn chưa vang được một tiếng, Mạnh Cổ đã bắt máy, Trần Nhược Vũ không đợi anh nói chuyện đã lớn tiếng mắng: “Cái tên khốn khiếp này, tại sao đã ôn hòa với em, còn đùa bỡn em, còn cáu kỉnh, anh cho rằng mình rất đẹp trai, rất tài giỏi sao? Anh cho rằng mình là bác sĩ thì giỏi sao? Em trọng bạn khinh sắc thì thế nào? Em cùng Tư Tư đi ăn cơm thì sao. Anh cho mình là đứa trẻ ba tuổi còn cần đỡ ăn cơm sao? Cho anh biết em cũng không kém cỏi như vậy, khách hàng cũng khen em, bọn họ đều khen em, còn giới thiệu khách cho công ty. Bạn bè cũng khen, muốn em sang đó làm quản lý. Em có chỗ nào kém anh, theo đuổi trước cũng là em, mặc dù em thích anh trước, nhưng sau đó là anh thổ lộ mà, chúng ta không ai nợ ai, em cho anh biết, em sẽ bỏ anh đó.”

“Trần Nhược Vũ, em uống rượu sao?” Mạnh Cổ quát lớn.

Ngữ điệu quen thuộc khiến Trần Nhược Vũ khóc lớn tiếng: “Bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh, Tư Tư muốn đi, cô ấy không quan tâm em, anh đừng để cô ấy đi có được không?” Cô khóc nức nở, Lương Tư Tư ở một bên đập chân cô; “Cậu mắng người yêu của cậu, sao lại nói sang mình rồi?”

Trần Nhược Vũ tiếp tục khóc; “Bác sĩ Mạnh, sao anh lại đối với em như vậy, em rất tức giận, cũng không cần anh nữa”

Mạnh Cổ ở bên kia căn rằng: “Em đừng nói hươu nói vượn”

“Em mới không có. Em không vui, anh đối với em một chút cũng không tốt. Em với bạn trai trước còn quen nhau được một năm, sao em với anh chỉ có hai ngày. Đúng rồi, anh nói anh với bạn gái trước quen nhau bao lâu? Ba tháng? Vậy mà em chỉ có hai ngày! Sao lại kém xa như vậy!”

Mạnh Cổ ở bên kia không lên tiếng, Trần Nhược Vũ cũng không muốn nghe anh nói, cô mắng không dứt, mắt đến nỗi Lương Tư Tư cười ha hả. Trần Nhược Vũ ôm điện thoại nói mấy phút, kể hết những bất mãn cùng ghét bỏ của cô với Mạnh Cổ, nói, lại nói, nói đến có người nhấn chuông cửa vẫn tiếp tục nói.

Lương Tư Tư lười biếng bò dậy, từ mắt mèo nhìn ra ngoài, nhin không được cười, cô đem cửa lớn mở ra, Mạnh Cổ đang cầm điện thoại đứng bên ngoài.

☆ **Chương 59**

Lương Tư Tư tựa cửa cười hì hì: “Bác sĩ Mạnh từ đâu tới vậy? Từ nhà tới, vé máy bay hết nhiều tiền thế?”

Mạnh Cổ cau mày, không để ý cô nhạo báng, nghiêng người chen vào trong nhà.

Trên ghế salon phòng khách, Trần Nhược Vũ còn ôm điện thoại, oa oa nói không ngừng. Mạnh Cổ bắt đắc dĩ, cúp điện thoại, Trần Nhược Vũ sững sờ nhìn điện thoại nửa ngày, sau đó khóc lớn, ngẩng đầu nhìn về phía Lương Tư Tư kêu “Anh ta cúp điện thoại của mình rồi, anh ta lại dám cúp điện thoại của mình!! Tư Tư, mình không cần anh ta nữa, được không?”

“Không được!” Hung hăng hô lớn khiến Trần Nhược Vũ sợ hết hồn

Cô nức nở định thần lại, sao lại có thêm một người a? Còn có vẻ giống Mạnh Cổ!

Trần Nhược Vũ cúi đầu nhìn điện thoại, người mới vừa rồi nói chuyện với cô là Mạnh Cổ, trước mắt cũng vậy. Đầu óc nhất thời không được rõ ràng, ngây ngốc hỏi: “Có mấy người vậy?”

Lương Tư Tư cười ha hả. Mặt Mạnh Cổ xanh mét, một tay kéo Trần Nhược Vũ lên “Lần sau em còn thử uống rượu nữa xem”

Trần Nhược Vũ lần này mới có cảm giác chân thật, liền nhào tới, dính lên người Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, Bác sĩ Mạnh, anh thật không tốt còn cúp điện thoại của em, không để ý em!”

Mạnh Cổ bị cô lao vào nên lảo đảo, thiếu chút nữa là không đứng vững. Lương Tư Tư vẫn còn cười ha hả, cười đến nổi khom lưng ôm bụng. Mặt anh không nén được giận, chỉ đành phải ôm lấy Trần Nhược Vũ, nhếch nhác đi đến phòng cô.

Vừa mới vào, Trần Nhược Vũ liền kêu “Muốn lên giường, ôm em lên giường” Ngay sau đó, ở phòng ngoài, Lương Tư Tư cười to một hồi.

Mặt Mạnh Cổ không nhịn được đỏ ửng, đem Trần Nhược Vũ thả vào trên giường, tức tốc xoay người lại đóng cửa phòng lại, chặn lại tiếng cười của Tư Tư. Xoay người nhìn lại, Trần Nhược Vũ đang ôm chân ngồi trên giường, gương mặt hài lòng.

“Không có mang giày” Cô nói.

Mạnh Cổ nhìn cô chăm chăm, nhìn rồi lại thở dài, ngồi xuống bên cạnh cô. Cô lại không muốn ngồi chung với anh, đập đập anh, anh không động đậy, vì vậy cô hướng ra bên cạnh mà lẩn.

Mạnh Cổ kéo cô lại, muốn ôm cô, lại bị cô đẩy ra.

“Trần Nhược Vũ, em muốn ồn ào sao?”

“Bác sĩ Mạnh, không phải da mặt anh dày sao. Em đang giận anh”

Mạnh Cổ trừng cô, cô cũng trừng lại.

Một lát sau, Mạnh Cổ nhận thua : “Được rồi, anh nhận lỗi, thật xin lỗi”

“Lỗi chỗ nào?”

“Là do anh quá hẹp hòi”

“Tại sao hẹp hòi”

Với vấn đề này, Mạnh Cổ nghe không được.

Trần Nhược Vũ hỏi tiếp anh: “Tại sao hẹp hòi lâu như vậy?”

“Cũng không quá lâu” Mạnh Cổ cố gắng tìm thế chủ động “Hai tuần nay anh cũng rất bận, có một cuộc nghiên cứu phải tham gia, còn phải viết luận văn, hoạt động trao đổi...”

“Vậy anh làm hoạt động trao đổi là được rồi, còn xong rồi mới tìm em. Luận văn đâu rồi, làm sao thành bác sĩ Mạnh vui buồn bất thường, lạnh nóng không đều, là do thành quả của nghiên cứu sao?”

Mạnh Cổ ghen hòng. Trần Nhược Vũ nhà anh uống rượu vào, lực chiến đấu thật không thể hình dung rồi!

“Anh nói đi, tại sao không để ý đến em”

“Anh không có không để ý đến em”

Cô nhìn anh chăm chăm, nhìn rồi mắt lại rơi lệ “Anh rõ ràng không cam nguyện như vậy, còn nói là để ý tới sao”

“Được rồi, anh sai rồi” Anh nói thầm, đưa tay kéo cô lại, thay cô lau nước mắt.

“Em rất khổ sở, muốn tìm anh nói chuyện, nhưng anh đối xử với em như vậy, em còn khó chịu hơn”

“Là anh sai rồi” Phách Vương Long tiên sinh ăn nói khép nép, thừa nhận sai lầm.

“Sai chỗ nào?”

“Không nên nói chuyện điện thoại với em không nhiệt tình, không nên hẹp hòi như vậy”

“Vậy anh hẹp hòi cái gì chứ?”

“Giận em cùng nam nhân khác đi ăn cơm. Em còn trang điểm, ăn mặc đẹp như vậy, em đi ăn cơm với anh cũng không long trọng thế. Em còn nói ở chung với Lương Tư Tư, anh đương nhiên tức giận”

Trần Nhược Vũ sững sờ, dụi mắt, nghiêm túc nhìn Mạnh Cổ.

“Sao lại có vẻ mặt này?”

“Nhìn thử xem anh có đúng là Phách Vương Long tiên sinh không, em không phải uống say nên dẫn lầm người vào phòng chứ”

Mạnh Cổ đánh đầu cô: “Ăn cơm anh còn nhịn, còn dám dẫn nam nhân khác vào phòng, anh sẽ tính sổ với em”

Trần Nhược Vũ kéo tay anh xuống “Em nghe không hiểu”

“Em trả lời cái ngoại hiệu cho anh. Cái gì gọi là Phách Vương Long tiên sinh?”

“Chính là khen anh rất có khí khái đàn ông” Trần Nhược Vũ choáng váng, vội nịnh anh, suy nghĩ một chút lại thấy không đúng, nên hả giận một chút, không thể quá chân chó được “Không đúng, em nói sai, ý nói anh tính khí kém lại không phân rõ phải trái, giống khỉ long. Đây có ý là ghét bỏ anh”

“Còn gì nữa không?”

“Còn nữa, anh là người đào hoa khắp nơi a, là Đào Hoa Lâm tiên sinh”

Mạnh Cổ ngẩn ngơ, lại còn nhiều tước hiệu như vậy? “Trần Nhược Vũ, bình thường em quá rảnh rồi đúng không?”

“Giọng điệu này đúng là của anh, em không có nhận sai người, mà em đi ăn tối với ai?” Trần Nhược Vũ cau mày hồi tưởng, chợt nhào vào trong ngực Mạnh Cổ: “Bác sĩ Mạnh, em đau đầu, anh giúp em xoa xoa”

“Như vậy có ích gì chứ?” Mạnh Cổ tức giận, nhưng vẫn giúp cô xoa đầu.

“Bác sĩ Mạnh, em khát nước, muốn uống nước”

Mạnh Cổ trừng cô nửa ngày, nhưng vẫn chuẩn bị đi rót cho cô ly nước. Cửa vừa mở ra, cũng nghe được tiếng khóc của Lương Tư Tư từ phòng cô ấy truyền ra, Mạnh Cổ chợt cảm thấy nhức đầu, quay đầu lại nhìn hình như Trần Nhược Vũ không nghe thấy, chỉ ngơ ngác nhìn anh.

Ánh mắt ngây ngốc mềm mại này khiến Mạnh Cổ dừng chân, không nhịn được quay lại ôm lấy cô.

Trần Nhược Vũ cũng ôm anh, ôm một hồi, không khí có vẻ tốt, Trần Nhược Vũ đột nhiên hỏi: “Bác sĩ Mạnh, thị lực của anh là bao nhiêu?”

“Làm gì?”

“Em vẫn không nhớ ra mình ra ngoài ăn cơm với nam nhân nào. Có phải anh đã nhận nhầm người không?”

“Không có” Mạnh Cổ cau mày, hình như cũng cảm thấy có điểm lạ.

“Vậy anh nhìn thấy em ở nhà hàng sao?”

“Dưới lầu nhà em”

“Lúc nào?”

“Em nói cùng Lương Tư Tư ăn cơm, không thể hẹn với anh được. Anh xem đến giờ rồi, cố ý tìm em, kết quả là thấy em cùng một nam nhân nói cười đi về. Đó là Chu Triết sao? Hắn đưa em về xong, cũng lên lầu nhà mình”

Trần Nhược Vũ há to mồm, kinh ngạc tột độ: “Anh vì chuyện này mà lãnh đạm với em sao?”

“Em còn gạt anh, nói đi ăn cơm với Lương Tư Tư, anh dĩ nhiên tức giận. Anh gọi cho em, hỏi em ở đâu, em còn dám nói mình ở cùng Lương Tư Tư ăn cơm mới về”

Trần Nhược Vũ tiếp tục ngây ngốc, mồm há to.

Mạnh Cổ còn nói: “Lúc đó anh rất tức giận”

“À” Trần Nhược Vũ không biết nên nói cái gì, hoặc là cái gì cũng không muốn nói rồi.

Cô như vậy, Mạnh Cổ lại chột dạ, anh ho hai tiếng, còn nói: “Ngày thứ hai anh tức giận, từng nghĩ nếu em gọi cho anh, dỗ dành anh vài câu, anh sẽ nghe em giải thích. Mà em một chút cũng không đề cập đến, mỗi lần điện thoại cũng rất lạ”

“À” Trần Nhược Vũ gạt đầu, không có phản ứng gì

Cô như vậy khiến Mạnh Cổ không nắm được, anh lại ho một tiếng, chột dạ: “Anh, hôm nay anh xong việc có hai ngày nghỉ, cho nên mới muốn tới thăm em một chút. Em mấy ngày rồi không tìm anh...” Thật ra anh cũng biết thái độ của mình không tốt, cô cũng chẳng có lý do gì phải nhiệt tình, cô lãnh đạm, khiến anh sợ. “Anh lái xe đến tiểu khu của em, đợi một lúc, đang suy nghĩ xem muốn nói với em thế nào, kết quả là em gọi tới”

“À” Trần Nhược Vũ vẫn như cũ, không có hơi sức.

“Này.” Mạnh Cổ khom lưng, nhìn cô; “Anh cũng đã nhận sai. Là anh nhỏ mọn. Cái đó, là anh cũng biết không thể trông cậy vào em làm nũng dụ dỗ, anh cũng đã nói rồi, em đừng giận nữa. Anh đảm bảo sau này sẽ không hẹp hòi như vậy nữa, trong lòng có gì không thoải mái nhất định sẽ nói với em, được không?”

Trần Nhược Vũ nhìn anh chằm chằm, nhìn một chút, chợt nói: “Bác sĩ Mạnh, em khát nước”

Mạnh Cổ cau mày, suy nghĩ một chút rồi ra ngoài rót nước cho cô. Chờ anh quay lại, lại phát hiện cửa phòng đã bị khóa.

“Trần Nhược Vũ” Anh gõ cửa.

Cửa không mở, ngược lại, phía sau cánh cửa, Trần Nhược Vũ nói: “Bác sĩ Mạnh, không phải chỉ có anh tức giận, bây giờ em cũng rất tức giận!”

Trần Nhược Vũ uống rượu say, hậu quả tức giận cũng sẽ rất nghiêm trọng.

☆ **Chương 60**

Mạnh Cổ không nhớ rõ, thật ra lần đầu tiên anh gặp Trần Nhược Vũ thì đã có ấn tượng với cô trước đó rồi

Anh chỉ nhớ cô đi cùng với Cao Ngử Lam và Nữ Nữ. Khi đó, anh bận trêu chọc bạn nhỏ Nữ Nữ, lại vội vàng cùng Cao Ngử Lam nói giỡn. Anh thật tò mò về Cao Ngử Lam, cô lúc Doãn Tắc uống rượu say mắng cậu ta về phụ nữ khiến cậu ta ba năm nhớ mãi không quên đến tận cùng là loại phụ nữ gì?

Quan trọng là: Duyên phận thật sự rất thần kỳ. Doãn Tắc lại bắt cô ấy lại. Không, phải nói là chờ đợi. Cho nên anh vẫn muốn nhìn một chút, cô gái này có dạng gì

Anh gặp được cho nên không chú ý đến Trần Nhược Vũ cũng rất bình thường. Anh chỉ nhớ, cô là bạn của Cao Ngử Lam

Sau đó lại nghe thấy tên Trần Nhược Vũ, là Doãn Tắc hỏi anh, gần đây có bạn gái hay không

Chuyện của anh Doãn cũng biết, anh thật lâu cũng chưa có yêu ai, không phải anh không muốn, mà là không có cơ hội. Dĩ nhiên, loại cơ hội này nói ít không ít, nói thiếu không thiếu, anh biết điều kiện của mình tốt, cũng biết mấy chiêu nữ nhân thích, nhưng điều kiện thích hợp cùng với việc anh thích là khác biệt

Thật ra, anh cũng không biết bản thân xảy ra chuyện gì, anh chỉ cảm thấy từ sau khi Thích Dao làm anh bị thương rồi bỏ chạy, sau đó lại hai lần thất bại trong tình yêu, hình như vẫn còn để lại bóng ma trong lòng anh. Anh 30 rồi, cũng muốn yêu, cũng rất muốn tìm phụ nữ yêu anh cùng anh nói lời yêu thương

Ý nghĩ như vậy có lẽ khiến người khác nhạo báng. Yêu là gì? Một người đàn ông lại có ý nghĩ không thiết thực này, thật sự ngây thơ sao?

Anh cảm thấy không phải

Bên cạnh anh có rất nhiều ví dụ. Người khác không nói, cha mẹ anh thật sự là một đôi ân ái. Không phải cái loại ân ái nhót nhát, mà giống như bọn họ trời sinh đã thích hợp ở chung một chỗ. Khi anh còn bé mãi phản nghịch nên không cảm thấy, bây giờ đã lớn, cũng 30 rồi, anh ngược lại thật sự hâm mộ cha có phúc khí, tìm được người giống như mẹ, một người đáng yêu

Ví dụ khác, chính là bạn thân Lôi Phong của anh, tên kia từ nhỏ đã yêu người ta, liền yêu tới 20 năm, đối tượng chỉ có một, chuyện thật là người ta ghen tỵ

Còn Doãn Tắc thì cũng không khác gì, năm đó từng bị người ta bỏ rơi. Nhưng mà anh ta bị vứt bỏ là do điều kiện của anh ta không tốt, còn anh bị vứt bỏ là do điều kiện quá tốt, chuyện này dĩ nhiên làm anh mất thăng bằng. Hơn nữa ông trời lại đối xử tốt với Doãn Tắc, đem cô gái kia đến bên cạnh cậu ta

Cho nên, anh làm sao có thể phục? Ai cũng có người yêu, tại sao anh không có?

Được rồi, có lẽ anh là một người hay bắt bẻ, có lẽ là anh thật không dễ yêu thương người khác, nhưng anh là cảm thấy, anh cũng nên yêu rồi

Nhưng người thuộc về anh, lại đang ở đâu?

Doãn Tắc tiết lộ với anh, người cậu ta yêu bây giờ cũng là do người khác nhờ vả

“Nói nhảm, cậu không phải là bị nhờ vả, chẳng lẽ còn là bởi vì đột nhiên phát hiện thì ra cậu không yêu Cao Ngử Lam mà yêu mình sao?”

“Ai nha” Doãn Tắc khoa trương trợn mắt, “Bị cậu phát hiện rồi, ghét quá đi.”

“Nếu chuyện đã lộ ra rồi, vậy mình cũng nên báo cho người trong nhà biết” Mạnh Cổ lấy điện thoại: “Bây giờ mình gọi cho mẹ, nói cho bà biết mình yêu rồi, bà có hẹn cậu ra ngoài ăn cơm cũng đừng tránh né”

“Mẹ nó, không có tính người” Doãn Tắc lộ vẻ khinh thường “Cứ phải dùng vũ khí sát thương như vậy à” Anh duỗi dài chân, nói: “Này, sao cậu không hỏi là cô nương nhà nào không có mắt chọn trúng cậu”

“Không hỏi, cậu đừng nói.”

Doãn Tắc như không nghe thấy, phối hợp nói: “Là Trần Nhược Vũ đó, cậu còn nhớ không?”

“Ai?”

“Bạn cũ kiêm bạn tốt của Lam Lam. Lần trước đi cùng Nữ Nữ tới bệnh viện đã gặp cậu”

“À” Mạnh Cổ thật không có ấn tượng gì. Doãn Tắc dĩ nhiên cũng là tác hợp, vì vậy chuyện có một cô gái coi trọng bác sĩ Mạnh, coi như chấm dứt.

Mà ấn tượng đầu tiên của Mạnh Cổ về Trần Nhược Vũ, là do anh thường xuyên gặp cô ở bệnh viện.

Lần đầu tiên gặp là anh tan việc ở cổng bệnh viện nhìn thấy cô, cô chào hỏi, anh nhàn nhạt đáp, thật ra anh không nhớ rõ cô là ai, cho dù là bệnh nhân nào đó nhận ra anh, nhưng cô lại xem trọng, khiến anh chú ý đến, sau đó anh đi ra ngoài.

Lần thứ hai là ở khu nội trú, anh đang ở phòng làm việc thông báo trước về việc phẫu thuật, giải đáp vấn đề, muốn người nhà cùng bệnh nhân ký tên sau đó vừa ngẩng đầu, nhìn thấy cô ở ngoài cửa dáo dác nhìn vào, anh cho rằng cô là người nhà bệnh nhân, có lẽ là do người thân bệnh nên mới có biểu hiện như vậy. Vì vậy anh mới nói bệnh nhân chờ một chút, đi ra ngoài, muốn hỏi cô xem người thân của cô nằm ở giường nào, có vấn đề gì, kết quả anh vừa ra cô liền chạy, còn chạy thật nhanh, vèo một cái đã không thấy bóng dáng.

Thật không giải thích được.

Mạnh Cổ quay lại phòng làm việc, chuyên tâm làm, ném cô gái cổ quái này sau lưng.

Lần thứ ba anh nhìn thấy cô, là do cô đến khám bệnh.

Bệnh gì?

Bệnh thần kinh, vì căn bản là cô không bệnh!

Cô căng thẳng nên nói lắp bắp, nói mình là bạn của Cao Ngữ Lam, Cao Ngữ Lam là bạn của Doãn Tắc

Phương thức tự giới thiệu kém cỏi như vậy, thật khiến Mạnh Cổ cảm khái thế gian thay đổi.

Thật ra thì lúc Mạnh Cổ thấy tên trên máy tính, Trần Nhược Vũ, cái tên này đã khiến anh nhớ đến lời Doãn Tắc nói, anh còn nghĩ có phải do trùng họ trùng tên không, lúc nhìn thấy cô đi vào, anh hiểu toàn bộ.

Theo đuổi đàn ông lại dùng phương pháp lãng phí nhất, thật sự là anh không thích chút nào

Nhưng cô không có sáng ý thì thôi đi, còn kéo theo hết cái ngu của đồng bào phái nữ.

Cô tặng hoa cho anh, nói cảm ơn anh trị bệnh cho cô. Làm ơn đi, khám bệnh cho cô là vì cô nộp phí đăng ký, hơn nữa cô cũng không có bệnh, anh mượn cơ hội này làm ra một đồng loại kiểm tra hù dọa cô, muốn cô biết khó mà lui, kết quả cô căn bản

không chịu đi đóng phí, nhưng lần sau vẫn tới. Liền hỏi đến khám bệnh có đạt được kỉ lục không? Ngu dần!

Còn nữa, bình thường tặng hoa cho bác sĩ hay khen y thuật cao minh, nhưng đó đa số là dành cho bác sĩ giải phẫu. Anh nhận hoa không ít, nhưng đều là do phẫu thuật thành công, cứu chữa bệnh nhân, chứ không phải do lời khen từ khám bệnh đơn thuần.

Chỉ cần biết khám bệnh là biết bác sĩ giỏi hay không à, cái này cô có hiểu không?

Lại nói tới cô nói cùng Cao Ngử Lam hẹn ăn cơm, nói Doãn Tắc cũng sẽ đi, hỏi anh có muốn đi không. Anh thật muốn đáp lại cô, tiểu thư à, cô thật sự không biết quan hệ của anh và Doãn Tắc thân thiết đến đâu sao? Nếu tên kia mời ăn cơm, không cần cô hẹn giúp một tay đâu?

Lại lần nữa, cô tặng anh một bịch sầu riêng bọc đường. Anh nghĩ phải mất hơi sức rất lớn mới khổng chế không thay đổi sắc mặt.

Dạng đầu óc gì mới nghĩ ra đưa loại đồ ăn thối tới cực điểm này cho người đàn ông mà mình theo đuổi.

Mạnh Cổ vô cùng muốn tham khảo một chút: tiểu thư, cô thật từng theo đuổi đàn ông sao? Chiêu như vậy làm sao nghĩ ra chứ? Cô thật cho rằng quà tặng như vậy có thể làm đàn ông động lòng sao?

Anh đương nhiên không thật sự cùng cô thảo luận!

Trên thực tế, anh hoàn toàn giả ngu, giả bộ không biết nói. Đối với người khác, anh có lẽ sẽ thẳng thắn khiến người ta bỏ cuộc, vội vàng tìm ai đó khác tốt hơn Nhưng đây là bạn tốt của bạn học cũ của Doãn Tắc, dù sao anh cũng phải cho cậu ta mặt mũi.

Anh cảm thấy cho dù có ngu hơn nữa, cô ấy cũng sẽ hiểu ý tứ của anh, cũng hiểu đây là anh đang lễ phép cự tuyệt cô.

Nhưng Trần Nhược Vũ lại không có dấu hiệu lĩnh ngộ. Cô vẫn tìm đủ lý do để tới đây, cái loại tinh thần anh dừng của cô mỗi khi tới đây, cộng với biểu tình lấy hết dũng khí, nhắm chặt mắt, khiến anh thật muốn hỏi cô: tiểu thư, cô rốt cuộc là để ý tôi ở điểm nào? Làm sao cô mới có thể buông tha tôi?

Mạnh Cổ cảm thấy anh không nhịn được muốn ngả bài, cũng không chờ anh làm rõ, Trần Nhược Vũ đã biến mất.

Im hơi lặng tiếng, không hề báo trước, cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, bất chợt biến mất, không xuất hiện nữa.

Điều này làm Mạnh Cổ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng hiếu kỳ lại bị nâng lên mười lần.

Cô gái kì lạ này, là đóng kịch sao?

Tác giả có lời muốn nói: hai ngày nay đang bận một công việc khác, sau đó cũng khiến truyện này bị kẹt. Viết rồi lại xóa, rồi lại viết, lại xóa, vẫn không có tâm tình. Tiết tấu cũng có phần không đúng rồi, tiếp tục viết nữa có chút miễn cưỡng. Cho nên tôi đổi góc độ, viết phiên ngoại về Mạnh Cổ, tùy tiện hướng kịch bản sang một kịch tính mới, tìm cảm giác một chút, sau đó sẽ viết tiếp kịch tính chương tới

☆ **Chương 61: Mạnh Cổ phiên ngoại 2**

Một khoảng thời gian sau đó, Mạnh Cổ không hề thấy Trần Nhược Vũ, cho đến một ngày, anh lái xe đi ngang qua siêu thị lớn, nhớ tới đồ ăn trong nhà không còn, liền dừng lại mua vài món.

Siêu thị này không có gì đặc biệt, chỉ là anh không quá quen thuộc, không thể đi thẳng tới hàng mua thứ cần, còn phải từ từ tìm xem, đang xem bảng hướng dẫn mua sắm, chợt nghe đến tiếng vang, một tiếng động lớn. Anh quay đầu lại, là có người đụng ngã đồng giấy vệ sinh.

Mắt Mạnh Cổ tinh, thấy Trần Nhược Vũ lén lút lút lút, vẻ mặt chợt dạ, hận không thể vùi đầu vào đồng giấy kia, làm người ta liếc nhìn liền biết là do cô làm.

Mạnh Cổ bật cười, cô gái này ngược lại rất thú vị, đi tới chỗ cô gái xấu hổ kia

Anh đang do dự có nên đến gần hù dọa cô không. Nguyên nhân do dự là vì bọn họ miễn cưỡng thì mới xem là bạn bè, nhưng cô có ý với anh, mà anh không có loại ý tứ đó. Ý niệm này vừa thoáng qua, có một người đẩy xe hàng tới, từ bên phải chen qua, anh bận né trái, quẹo vào gian hàng bên trong, lại vừa đứng phát hiện món đồ anh muốn mua. Vì vậy, anh một bên chọn đồ, vừa nghe Trần Nhược Vũ cùng một bà lão so tài.

Thì ra là bà lão bị một đứa bé đụng phải eo, liền mượn đề tài nói chuyện cả đời gặp chuyện bất bình. Trần Nhược Vũ tiểu thư ra sân. Cô ngăn người ta lại chửi mắng, vẫn còn tiêu sái móc ra ba ngàn rưỡi, nói muốn bà ấy đến bệnh viện khám eo. Người ta dĩ nhiên không để ý tới cô, xoay người đi.

Mạnh Cổ quẹo ra, vừa đứng lúc nhìn thấy biểu hiện: “Thật may là không cần” của Trần Nhược Vũ, cô cao hứng bưng bưng, đem ba ngàn rưỡi cất vào túi.

Bộ dáng đó khiến Mạnh Cổ bật cười, quỷ hẹp hòi này, hẹp hòi như vậy còn làm ra bộ giả anh dũng.

Vì vậy Mạnh Cổ không nhịn được, xếp hàng tính tiền sau lưng Trần Nhược Vũ, đến gần cô. Trần Nhược Vũ nhìn thấy anh, biểu

tình rất đặc sắc. Cô bị giật mình rồi, lại cố tình trấn định, có chút phòng bị rồi lại cố tình không chấp nhất. Loại tiểu bạch thỏ lại giả bộ làm gấu to này chọc Mạnh Cổ cười ha ha

Nhưng anh vẫn không biết, tại sao dạo này Trần Nhược Vũ không đến tìm anh, là cô nghĩ thông suốt rồi, cô hiểu giữa bọn họ là không thể sao? Nhưng nếu như vậy, khi cô nhìn thấy anh, phản ứng phải sửa một chút chứ?

Cho nên, rốt cuộc là vì sao? Mạnh Cổ vẫn rất tò mò.

Lại gặp Trần Nhược Vũ một lần nữa là ở quầy bar, cô đi xem mắt.

Lúc trước anh cho là cô kết luận gì mới tới? Đúng rồi, đi tới liền xấu hổ, lần này cũng vậy!

Người khác xem mắt, hoặc là ngượng ngùng, hoặc khách khí, hoặc tan rã trong không vui. Cô xem mắt rồi, lại phóng khoáng không hề bị ngăn trở mà bán bảo hiểm.

Đúng, cô là nhân viên bảo hiểm đang chào hàng, không thể nói công việc quá tốt, nhưng anh là bác sĩ, xem qua quá nhiều loại người, cho nên cũng không có cảm giác kỳ thị nghề nghiệp, đều là công việc, chăm chỉ làm việc là được.

Cô là nhân viên bảo hiểm, chào hàng cũng không phải là nguyên nhân anh nhìn cô.

Nguyên nhân anh cự tuyệt cô có rất nhiều, một là anh cảm thấy cô theo đuổi anh giống như đang chơi trò chơi, thái độ của cô với anh rất khẩn trương, nhưng anh lại không cảm nhận được cô yêu anh. Anh tự nhận mình là một nam nhân nghiêm túc, anh không muốn chơi trò chơi.

Hai là, anh không cảm thấy hai người có thể thành một đôi. Bọn họ là người của hai thế giới khác nhau, cá tính, sở thích, học thức, gia đình, công việc cũng có khoảng cách khá xa. Anh hoàn toàn không muốn yêu người như vậy. Mà cảm giác của anh đôi với cô đừng nói là chạm điện, thậm chí đều không có chút dung thứ nào. Cô làm chuyện gì, anh vẫn còn nhớ rõ ràng. Mà bản thân cô cũng không phải kiểu mẫu anh muốn yêu.

Được rồi, anh thừa nhận cảm giác của mình quá nhạy so với nam nhân khác, tật xấu cũng nhiều, nhưng anh cảm thấy ngay cả cảm giác cũng không có, không cần phải ứng phó, không cần miễn cưỡng, không cần chấp nhận.

Cuộc sống, công việc đã có nhiều chuyện thân bất do kỷ, có nhiều chuyện chấp nhận tùy tiện, mà cảm giác của anh, là chân thật, đây là chuyện hoàn toàn có thể tùy hứng, anh không cảm thấy làm như vậy có gì có lỗi.

Nói tóm lại, Trần Nhược Vũ theo đuổi anh, anh tính toán trong số mấy cô gái theo đuổi mình, điều kiện không tốt nhất, cũng không hợp nhất, là loại con gái cách xa khuôn mẫu của anh.

Anh cùng với cô, là không thể nào!

Nhưng anh cũng không ngại cùng cô làm bạn bè bình thường. Cô sẽ là một người bạn rất tốt, rất thú vị, đối với mọi chuyện phản ứng cũng không tệ lắm, làm bạn bè, anh cảm thấy có thể chấp nhận được.

Cho nên khi anh đi tới quây rượu, tạm biệt bạn bè, đột nhiên nghĩ tới Doãn Tắc cũng có cuộc tụ hội, nghĩ đây là cơ hội cùng cô biểu đạt ý muốn là bạn bè tốt.

Có lẽ do trước đây anh cự tuyệt cô khiến trong lòng cô có vướng mắc, vậy anh sẽ chủ động lấy lòng, hẹn cô, mọi người giữ vững quan hệ bạn bè tốt đẹp cũng không tồi. Dù sao xem ra Doãn Tắc cùng Cao Ngữ Lam phát triển, anh với Trần Nhược Vũ nhất định sẽ có nhiều cơ hội tụ họp, thường có thể chạm mặt. Cải thiện qua hệ là điều cần thiết.

Anh quay lại quây rượu, muốn cùng cô nói chuyện hội họp với bọn Doãn Tắc. Nhưng anh thật không nghĩ tới, cô gái này dám cùng đối tượng hẹn hò của cô ám chỉ anh là gay!

Anh không kỳ thị gay, thậm chí còn có bạn thuộc giới tính như vậy. Nhưng lại rất để ý mình bị người ta bịa đặt hoàn toàn, vu hãm, phỉ báng.

Chuyện giới tính nghiêm trọng như vậy, liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông. Huống gì anh tự nhận mình là một người đàn ông rất có khí chất.

Mạnh Cổ không thể không thừa nhận, lúc tận mắt thấy cô làm chuyện này, anh vô cùng có sức sống.

Vì vậy anh biết rõ nên biểu lộ bất mãn của mình với cô. Anh thậm chí muốn nói lời thoái, muốn cầu xin cô sau này đừng ở sau lưng bạn bè mà phỉ báng người khác, tốt nhất không cần tham gia tụ hội với bọn Doãn Tắc và Cao Ngữ Lam, anh nói Cao Ngữ Lam nhất định sẽ gọi mời cô, tốt nhất là cô tự mình nghĩ lý do cự tuyệt, nếu không đến đó, mọi người lại khó nhìn mặt nhau.

Anh nhìn thấy vẻ hối hận cùng khổ sở trên mặt cô, cảm thấy thật đáng đời. Sau đó anh rời đi.

Anh bây giờ, đối với chuyện cô đột nhiên buông tha không theo đuổi mình nữa, một chút tò mò cũng không có. Anh thật may mắn khi cô gái như vậy cách anh càng xa càng tốt. Ấn tượng của anh với cô, hoàn toàn rơi xuống vực thẳm rồi.

Mạnh Cổ rất nhanh rút Trần Nhược Vũ ra sau lưng. Bởi vì mới vừa đến nhà, nhận được điện thoại của Lôi Phong, bọn họ đang thiếu chân, tìm anh chơi mạng chược. Anh đồng ý. Nhưng lái xe đến nửa đường thì mưa, mà mấy tên không có lương tâm kia còn cầu xin anh thuận tiện mua đồ ăn vặt với ăn khuya, anh vào một quán tiện lợi mua .

Không nghĩ tới, tại lúc này, lại thấy Trần Nhược Vũ.

Đây là loại duyên phận như thế nào chứ?

Anh rất kinh ngạc, cảm thấy cô còn kinh ngạc hơn. Cô giống như con thỏ nhỏ bị thợ săn đuổi theo phía sau, sợ tới mức nhanh chân chạy vào cơn mưa.

Mạnh Cổ nhất thời lại bị mê hoặc, cô gái này, thật làm người khác không thể tìm được từ nào thích hợp để hình dung.

Chỉ là, cho dù không tìm được từ, anh cũng không muốn hình dung cô, cùng cô giao nhau, hai người họ, hoàn toàn không thể!

Mạnh Cổ nghĩ như vậy, nhưng Trần Nhược Vũ không bỏ qua cho anh.

Anh còn nhớ rõ, hôm đó là thứ sáu, đây là ngày mà đối với đa số những người đi làm là ngày nhẹ nhõm và khoái trá, cuối tuần, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi rồi.

Nhưng với bác sĩ ngoại khoa mà nói, ngày này có lẽ cũng giống như đi đánh giặc

Hôm đó, Mạnh Cổ thật đánh một trận ác liệt, lúc nửa đêm, khám gấp, phẫu thuật, anh đang trong phòng giải phẫu khẩn trương mấy tiếng đồng hồ, đến hơn ba giờ mới có thể trở lại phòng làm việc, quá mệt mỏi, liền trực tiếp ở bệnh viện mà ngủ một giấc

Nhưng anh cảm thấy mới ngủ một hồi, vừa chìm vào giấc ngủ, điện thoại liền vang lên. Anh sợ tới mức nhảy dựng lên, cho là có việc gì cần cấp cứu, kết quả nhìn lại, là Trần Nhược Vũ!

Lại là cô gái này!

Trời đánh cô mới có thể có chuyện quan trọng cần gọi cho anh vào lúc này! Anh do dự nửa giây, cuối cùng vẫn nhận máy, anh sợ cô hay là người thân cần bác sĩ cứu mạng, mà anh có thể là người duy nhất cô nghĩ tới

Kết quả! Con mẹ nó, cô gái này dám khiêu khích anh!

Cô lại dám khiêu khích anh!

Gọi cho anh muốn xin lỗi chuyện hăm hại anh với giọng điệu phách lối! Còn chọn lúc người người đi ngủ như vậy.

Khiêu khích xong rồi, còn dám tắt máy!

Thật là đủ rồi!

Cô nhất định muốn anh chú ý tới đúng không? Cô muốn anh đối với cô nhớ mãi không quên đúng không?

Được, anh nhớ!

Tình cảm giữa nam và nữ trừ tình bạn ra, còn có một loại tình cảm khác: Oán hận!

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay tiếp tục với Phách Vương Long tiên sinh

☆ **Chương 62: Mạnh Cổ phiên ngoại 3**

Mạnh Cổ cảm thấy, giữa nam và nữ không giống như vậy.

Giống như anh với Trần Nhược Vũ, cô gái kia có thể nổi điên nửa đêm tới quấy rầy anh, nhưng anh lại không có ý định lãng phí thời gian cùng cô so đo sức lực. Dù sao làm bác sĩ cũng rất bận, làm nam nhân cũng không rảnh rỗi. Anh có rất nhiều việc cần phải làm, không nên cùng cô tính toán chi li.

Dĩ nhiên, không chủ động lãng phí thời gian với việc cô tới tận cửa so đo là hai việc khác nhau.

Bởi vì, Trần Nhược Vũ tới cửa để anh bắt được rồi.

Có một khách hàng bị thương, cô tới thăm, ở phòng giải khát, anh cứ vậy mà kéo cô lại.

Trần Nhược Vũ lại một lần nữa chứng minh mình là người vô cùng khác thường. Cô không chỉ dùng chiêu kỳ lạ để theo đuổi nam nhân, cô tình gặp lại ra chiêu khiêu khích kỳ lạ, ngay cả cùng anh gây gổ cũng không ra khỏi hai chữ kỳ lạ.

Cô lại còn nói: “Bác sĩ Mạnh nói thân thể đàn ông là không thể tùy tiện đùa giỡn sao? Thật không có liêm sỉ. Đàn ông thì có gì đặc biệt hơn người, đàn ông có tôn nghiêm, phụ nữ không có sao? Bác sĩ Mạnh, anh xem mình quan trọng, người khác là chó má à? Trong lòng không muốn thi với người khác, bác sĩ Mạnh có đọc qua đạo lý này chưa, đọc hiểu không. Tôi làm sai dám nói xin lỗi, bác sĩ Mạnh dám sao? Tại sao tôn nghiêm của đàn ông đều quan trọng hơn so với phụ nữ? Tôi cho anh biết, tôn nghiêm của nam với nữ cũng giống như ‘cái đó’ của đàn ông, phải có chất xúc tác mới có thể căng cứng kiêu ngạo”

Mạnh Cổ có chút sửng sò, rõ ràng cô mới là người làm sai chứ? Tại sao còn có thể nói những lời lẽ khăng khải đầy lòng căm phẫn như vậy? Chờ một chút đã, cô nói gì?

‘Cái đó’ là sao?

Mạnh Cổ kịp phản ứng, cười ha ha, thật sự là không nhịn được mà cười to

Là dạng phụ nữ gì có thể nói ra những lời như vậy?

Thấp kém, không có khí chất, rất khô hài. Nhưng mà, lại sinh động, lại có đạo lý như vậy

Mạnh Cổ vẫn cười, anh nhìn thấy mặt cô đỏ lên. Vẻ mặt lúng túng cùng hối hận, co quắp lại nhếch nhác.

Trần Nhược Vũ ơi là Trần Nhược Vũ, cô thật đúng là tới chỗ xấu hổ nào rồi.

Giống như một đứa bé vậy, sao cô lại muốn ở trước mặt người khác hăm hại anh chứ? Anh cự tuyệt cô, cho nên liền ghi hận trong lòng? Nhưng cô không giống dạng người như vậy.

Mạnh Cổ tự nhận ánh mắt nhìn người của mình tạm được, nhưng anh thật không hiểu Trần Nhược Vũ!

Anh bây giờ, vô cùng hiểu kỳ về cô.

Có đôi lúc, cuộc đời chính là như vậy, anh và cô không nên gặp nhau, chung quy là vì tình hình quỷ dị nên mới gặp nhau.

Bởi vì, cô nhập viện, thành bệnh nhân của anh.

Cô nằm viện, lý do cũng rất phong cách, là do bị người ta đã thương nên nằm viện.

Thậm chí lý do đó còn vạm vỡ hơn bị người đã thương, cô vì giúp khách hàng tranh thủ phí bảo vệ, ghi chép sự cố, cùng chứng cứ mà tội phạm đánh người. Chuyện này kinh động đến cảnh sát. Công ty bảo hiểm, cô còn muốn trợ giúp khách hàng đó. Cho nên chuyện này khiến các bác sĩ, y tá ai cũng biết.

Chưa từng thấy người nào bán bảo hiểm nhiệt tình đến mức như vậy. Đây là do một hộ sĩ nói. Mạnh Cổ nghe thấy, nhìn Trần Nhược Vũ toàn thân bị thương, cảm giác mình không thể hiểu nổi cô!

Trần Nhược Vũ nhập viện trong tình trạng không tốt, hai người đàn ông xuống tay đánh cô cũng thật là độc ác. Mạnh Cổ rất tức giận, anh không nhịn được, nhất là đối với người cặn bã đối xử với phụ nữ như vậy, mà anh càng tức Trần Nhược Vũ hơn, không biết tự lượng sức mình, không có đầu óc, chuyện thu thập chứng cứ lấy bảo hiểm như vậy, tính thế nào cũng không đến phiên cô ra tay.

Hiện tại thành ra như vậy, thật muốn làm người khác mắng cô.

Nhưng anh không mắng, bởi vì căn bản là cô không nghe được. Cô nhập viện ngày đầu tiên đã bắt đầu phát sốt, hỗn loạn, anh muốn mắng cũng mắng không được. Vốn là muốn thông báo

cho Cao Ngử Lam, nhưng nghĩ Trần Nhược Vũ chắc cũng không muốn bạn bè nhìn thấy tình cảnh này, vì vậy ai anh cũng không nói.

Mà căn cứ vào đạo làm bạn bè, hoặc là nói nể mặt mũi của Cao Ngử Lam cùng Doãn Tắc, Mạnh Cổ cực kỳ chăm sóc cô, anh nói bác sĩ trực ban, cũng tự mình chiếu cố bệnh tình của cô.

Cô nói mớ cả một đêm. Gọi anh là bác sĩ Mông Cổ, anh nghĩ cô nhất định là không tỉnh táo, nói chuyện mơ mơ màng màng, nói câu trước, câu sau đáp, anh phải dùng hết sức lực mới nghe ra cô nói cái gì.

Cô lôi kéo tay anh nói xin lỗi, cô thật không biết vì sao mình lại nói với đối tượng hẹn hò những lời đó, cô còn nói là cô rất giận anh, bởi vì anh không thích cô cũng không sao, nhưng lại khắp nơi nói xấu về cô với y tá, còn đưa người khác đồ cô tặng anh, cô rất khổ sở.

Mạnh Cổ chợt hiểu ra, thì ra là vậy.

Nhưng anh chưa từng đánh giá về cô với bất kỳ ai, càng không nói những lời xấu này với hộ sĩ. Cô đưa đồ, cùng người khác đưa mấy món gì đó, chia sẻ với mấy đồng nghiệp, anh cũng không có ý nào nhằm vào cô. Anh cho là cô không tới, anh cũng không tự mình mở ra, không nghĩ tới là vì chuyện này.

“Trần Nhược Vũ” Anh kêu cô.

Cô khẽ mở mắt nhìn anh, nhìn một chút, đột nhiên nói: “Anh đừng ồn!”

Ồn! Từ đầu đến cuối đều là cô nói chuyện, rốt cuộc ai mới làm ồn đây? Cô còn dùng sức nắm tay anh không chịu thả ra, anh cũng không oán trách, cô còn dám phách lối.

Anh than thở, muốn rút tay ra, nói với cô đừng suy nghĩ nhiều quá, hảo hảo ngủ một giấc, thuốc cũng đã uống, hạ sốt cũng tiêm rồi, cô ngủ thiếp đi sẽ không cảm thấy khó chịu như vậy.

Nhưng cô vẫn nói: “Mẹ, cái này thì có gì mất mặt, chúng ta cứ như vậy, cần gì phải so với ai chứ. không phải là người khác xem thường chúng ta, là chúng ta tự mình tự ti khiến mình càng để ý người khác lại càng muốn náo nhiệt, cứ mãi nhìn ngó rồi so sánh, lại cảm thấy người ta tương đối hơn, cảm thấy mất mặt, là tự mình tìm. Thật ra thì mỗi nhà đều có chuyện của mình, ai rảnh

rồi mà quan tâm con gái nhà người ta thế nào, kiếm bao nhiêu tiền. Mẹ, con đã rất nỗ lực, thật sự, mẹ đừng tức giận”

Mạnh Cổ sững sờ.

“Cảm thấy mất mặt, là mình tìm” Anh không nghĩ tới, cô lại nói những lời như vậy.

Lúc anh thích Thích Dao, cùng từng nói những lời như vậy, anh nói nếu cảm thấy bị người khác xem thường, đó không phải thật sự là vì người ta khinh thường, mà bởi vì bản thân tự ti.

Thích Dao nghe xong mấy lời này thì giận tím mặt, cùng anh tranh cãi ầm ĩ. Khi đó, bọn họ ngày nào cũng gây gỗ. Thích Dao cảm thấy anh nói những lời này là vì anh đứng ở chỗ cao cúi đầu nhìn cô ấy, cho nên cho dù cô có ngẩng cao đầu, uốn ngực thế nào, anh cũng cảm thấy cô tự ti.

Mà anh đáp lễ, đem địch ý bài ra, đầu phải giơ cao hơn nữa, vẫn là tự ti.

Khi đó, bọn họ ngày càng cách xa nhau. Anh càng muốn cô đừng để ý, cô lại càng để ý. Cô để ý lời nói của người khác, ánh mắt của người khác, thậm chí để ý lời nói của anh, ánh mắt của anh.

Cô cảm thấy cô phải ở chỗ đủ cao, tối thiểu cũng phải ngang anh, mới có thể đường đường chính chính ở bên cạnh anh.

Đây là lý do cô rời khỏi anh, anh hoàn toàn không cách nào lý giải được. Cô nếu nói hiện tại cô không đi, cả đời này cô cũng không thay đổi được, mà anh sẽ đứng ở chỗ cao nhìn cô, cô không muốn nhìn lên, hy vọng có thể tay trong tay ở bên cạnh anh.

Anh vì cái gì yêu cô, yêu vẻ đẹp của cô, yêu sự thông minh của cô, cô kiên cường, cô kiêu ngạo, yêu cô khác với người khác?

Cô dĩ nhiên cũng yêu anh, anh có thể cảm nhận được.

Chỉ là cuối cùng, so với tình yêu dành cho anh, sự kiêu ngạo của cô vẫn thắng.

Mạnh Cổ thật sự bị thương vì chuyện này, cảm thấy nỗi đau này khó phai. Không phải vì anh thua nam nhân khác mà thua bởi người con gái mình yêu.

Bây giờ, cô gái đang bị thương trước mắt lại nói: “Cảm thấy mất mặt, là do mình tìm”. Anh thật muốn nhớ lại bảy năm trước, níu Thích Dao lại, nói với cô: “Nghe anh một chút đi, người ta cũng nói những lời thật lòng như vậy”

Đáng tiếc, thời gian đã đi không thể trở lại, tình cảm vỡ nát cũng không thể phục hồi, Hiện tại, coi như Thích Dao xuất hiện trước mặt anh, anh cũng không muốn cùng cô thảo luận những vấn đề này.

Chiều nay, Trần Nhược Vũ tỉnh lại, Mạnh Cổ trông cô đến hơn nửa đêm, Cũng không phải vì đạo làm bạn, anh chỉ thuần túy là vì cảm thấy hứng thú với những lời cô nói khi mê man. Cô rõ ràng không biết bản thân nói cái gì, nhất định là đem những lời bình thường không dám nói nói hết ra. Anh thật muốn sao lại một bản để khi nào cô tỉnh cho cô nghe lại, nét mặt cô khi đó nhất định rất thú vị, có lẽ sẽ nói với cô cái gì gọi là “Ngạnh khí kiên cường”, tôn nghiêm phái nữ, ngôn luận cùng với biểu tình đặc sắc.

Trải qua lần nằm viện này, Mạnh Cổ cảm thấy, Trần Nhược Vũ thật sự là một cô gái tốt. Có nghĩa khí, dám đảm đương, tâm tình tốt, và thật xinh.

Giống như một đứa bé vậy, thật ra thì làm bạn vẫn rất tốt.

Đúng vậy, làm bạn, đó thật là ý tưởng của Mạnh Cổ. Anh cũng đem mấy lời này nói rõ với Trần Nhược Vũ, bởi vì anh phát hiện, cô vẫn có ý với anh.

Lúc cô nhìn thấy anh sẽ đỏ mặt, không thoải mái, nhưng luôn lơ đãng, lại lén lút nhìn anh. Có điều lúc thật sự đối mặt với anh, lại giống con nhím toàn thân dựng lên gai nhọn, phòng bị mọi lúc.

Cô thích anh, Nhưng cô giống như cũng không muốn vậy, hoặc là nói, cô là bài xích cùng kháng cự thích anh.

Mạnh Cổ cảm thấy như vậy, đây là cảm giác của anh. Anh cũng không hi vọng cô có tình yêu nam nữ với anh, cô là một cô gái tốt, mà anh không hi vọng bởi vì giữa bọn họ không thể thành mà tạo nên việc không thoải mái.

Cho nên anh mới nói với cô, nói bọn họ có thể làm bạn tốt.

Cô đồng ý.

Nhưng cô lại chạy. Lén lút, không làm thủ tục xuất viện mà bỏ chạy.

Khi anh dạy dỗ cô ra mặt lúc người ta đánh nhau là hạnh phúc, khi anh cùng cô cãi vã, càng đấu tâm tình càng vui vẻ, sau hết tất cả, cô lại lén lút chạy trốn!

Thật đúng là gặp quỷ, cô trốn cái gì chứ?

Anh rõ ràng đã biểu hiện rất thân thiện với cô, anh rõ ràng đem hiếu lằm giải trừ hết, anh rõ ràng đối đãi với cô như một người bạn. Cô rốt cuộc trốn cái gì?

Sau khoảng thời gian đó, cha Mạnh Cổ bắt đầu thu xếp cho anh xem mắt. Thật ra thì Mạnh Cổ biết, cha mình không phải là có tâm để ý đến anh, mà là do người khác luôn để ý, luôn chủ động tới hỏi.

Dù sao con trai nhà phó viện trưởng, bác sĩ ngoại khoa, trẻ tuổi, ưu tú, là đối tượng tốt, mình không chủ động tìm, cũng sẽ có người đến tìm mình. Cho nên mới hỏi thăm đời sống tình cảm của anh thông qua trưởng bối cũng không ít.

Vì vậy, cha Mạnh cũng liền thỉnh thoảng thu xếp con gái mấy nhà điều kiện không khác lắm cho Mạnh Cổ gặp, quen biết một chút.

Mạnh Cổ cũng có chút kháng cự.

Anh muốn yêu, muốn có một người bạn gái, nhưng lại không muốn bị ba mình sắp đặt.

Mạnh Cổ cảm thấy cha mình rất nghiêm, là một người đàn ông chủ nghĩa, hai cha con luôn nói không được vài câu đã cãi vã. Mẹ Mạnh Cổ luôn nói với anh: “Cãi có gì tốt, con với cha con luôn một tính, mặt đối mặt luôn đấu trí, cho nên con oán hận ba không tốt, cũng nên ngấm lại mình một chút đi”

Mạnh Cổ cảm thấy mẹ rõ ràng là thiên vị chồng bà!

Thật ra thì, Mạnh Cổ rất hâm mộ cha mình, anh cảm thấy ông là một người vô cùng, vô cùng may mắn. May mắn nhất là, cưới được một người vợ tốt. Mạnh Cổ vô cùng ngưỡng mộ người phụ nữ giống như mẹ anh, sáng sủa, kiên cường, cơ trí.

Anh cũng muốn cưới một cô gái như vậy.

Cô gái có bề ngoài xinh đẹp, nội tâm thiện lương, khỏe mạnh và cá tính, là người kiên cường nữa.

Cho nên lúc đó anh mới yêu Thích Dao.

Lấy cá tính bất bễ khó chịu của anh, đáng đáp lại là đào hoa chọc người, mà tới đại học mới có tình đầu cũng có nguyên nhân của nó – là do anh nhìn ai cũng không thấy được.

Thích Dao là tình đầu của anh.

Thích Dao xinh đẹp, kiên cường, thông minh, trên người cô là tất cả những gì Mạnh Cổ thích. Khi đó, anh cảm thấy mình rất

may mắn, anh nghĩ lúc mình kết hôn sẽ giống như đọc sách, rất thuận lợi.

Anh sẽ giống cha mình, may mắn như vậy.

Nhưng thì ra là không phải.

Thì ra cho dù anh rất giống cha mình, cho dù Thích Dao rất giống mẹ anh, cho dù Thích Dao có tất cả những cái mà Mạnh Cổ thích, cho dù hai người họ yêu nhau thật lòng...

Nhưng mà, thì ra là, cuộc sống lại có những sắp xếp khác.

☆ **Chương 63: Mạnh Cổ phiên ngoại 4**

Khi đó, Mạnh Cổ không nghĩ Trần Nhược Vũ sẽ trở thành một người trong sinh mệnh của anh.

Cô chỉ là một người bạn trong số bạn bè đông đảo của anh, chỉ là một trong mà thôi.

Tính khí Mạnh Cổ không tốt, nhưng anh thật ra là người thích lo chuyện bao đồng. Cái gọi là thích lo chuyện bao đồng chính là nếu bạn có chuyện gì tìm anh giúp một tay, anh sẽ rất vui lòng, bạn bè có chuyện vui, anh sẽ tặng lễ vật chúc phúc, nhưng nếu là làm chuyện gì khiến anh nhìn không thuận mắt, anh sẽ phê bình, sẽ khi dễ.

Dĩ nhiên, chuyện này chỉ nhắm vào bạn bè.

Từ sau khi Trần Nhược Vũ chạy trốn, Mạnh Cổ ở trong lòng oán giận cô một trận, nhưng dù sao thì nam nữ cũng khác nhau, giao tình cũng có hạn, mặc dù trong đầu anh có đôi khi sẽ nhớ, cũng sẽ không quá để tâm. Anh có gọi cho cô hai lần, muốn hỏi chuyện của cô một chút, nhưng cô đều không nhận. Điều này làm Mạnh Cổ có chút không tự nhiên, cảm giác mình bị coi thường.

Cho nên sau đó anh không tìm cô nữa. Nhưng khi anh gặp Cao Ngử Lam thì không nhịn được mà hỏi thăm một chút, có điều Cao Ngử Lam đối với tình trạng của Trần Nhược Vũ cũng không biết quá nhiều.

Sau đó, Mạnh Cổ nghĩ thôi đi, ai biết tâm lý mấy cô gái đó muốn gì, nhất là cô gái kỳ lạ giống Trần Nhược Vũ. Dù sao cô ấy cũng nhờ bạn tới trả viện phí, không làm chuyện gì hồngбет. Nếu cô muốn tránh anh, vậy anh cần gì phải đưa mặt ra chứ!

Vì vậy, anh sống cuộc sống của anh. Trần Nhược Vũ làm một trong những người bạn của anh, anh cho là, bọn họ sẽ mãi mãi như vậy.

Nhưng mà buổi tối hôm nào đó, Mạnh Cổ nhận được điện thoại của Doãn Tắc, nói Trần Nhược Vũ mất tích, trong nhà, bạn bè, tất cả đều không liên lạc được với cô, đang cuống hết cả lên.

Hắn muốn nhờ anh xem giúp trong hệ thống ghi chép, tra địa chỉ gia đình của Trần Nhược Vũ.

Đầu tiên là anh bị kinh ngạc, rồi sau đó cảm thấy rất tức giận. Giận vô cùng!

Cô gái Trần Nhược Vũ này rốt cuộc là thế nào? Cô có biết cần chịu trách nhiệm trong cuộc sống hay không hả? Cô đã bao lớn rồi? Anh nhớ rõ cô là 26 tuổi, không phải 16, vẫn còn thích chơi xiếc như vậy. Nằm viện trốn đi thì thôi đi, bây giờ lại còn mất tích làm người nhà, bạn bè đều bàng hoàng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Mạnh Cổ nghĩ, nếu tìm được cô, anh nhất định phải giáo dục cô cho tốt mới được.

Có lúc, cảm giác con người rất kỳ quái. Giống như có vài người, vừa thấy mặt đã cảm thấy hợp ý, trò chuyện rất vui vẻ, cũng có vài người vừa liếc mắt đã thấy ghét, căn bản không cần để ý, mà có vài người, chung đụng lâu cũng chỉ là xã giao nhạt nhòa, xoàng thôi!

Mạnh Cổ không giải thích được cảm giác của anh với Trần Nhược Vũ.

Không phải ghét, không phải thích, có chút thương thức, có chút tức giận.

Dù sao cũng rất kỳ quái. Cô không phải là kiểu người ở bậc cao nhất, vừa ngốc vừa buồn cười, khiến anh nhìn không được mà đấu với cô.

Mà vị tiểu thư này lại tới chỗ xấu hổ nào rồi, lần này hỏa khí thật rất mạnh, xấu hổ đến khiến người khác thấy cô cũng không đành lòng.

Cô lại nhập viện, là bị viêm đại tràng cấp tính, hơn nữa cô ý chọn bệnh viện khác, rõ ràng là đang trốn anh. Điều này khiến anh rất không thoải mái.

Cô như vậy là sao chứ?

Anh quấy rầy hay là ngược đãi cô sao, anh rõ ràng đối xử với cô rất thân thiện. thậm chí còn nhớ rõ lần cuối cùng họ nói chuyện rất lý trí, anh còn lấy được nhận thức chung là phát triển làm bạn bè của cô (cái này là anh nghĩ chứ chị có nghĩ đâu). Sau đó, cô bắt đầu né tránh anh!

Một cô gái kỳ lạ!

Cô có phải là cùng người nhà có chuyện gì không, cũng có thể là gặp phải chuyện gì đó, tóm lại, cô giống như đã điều rúc mình vào cát, không trông nom mọi người ở ngoài âm ỉ lệt trời.

Mạnh Cổ, Cao Ngử Lam với Doãn Tắc tìm được Trần Nhược Vũ, anh phụ trách đưa cô về nhà, tiện đường dạy dỗ cô một chút, còn áp giải cô đi làm điện thoại di động nữa.

Cô mạnh miệng, cô cáu kỉnh, nhưng rõ ràng lấy sự nhẫn nại của anh đối với cô mà nói liền thoảng không ngừng.

Mạnh Cổ chợt hiểu, nguyên nhân cô tránh anh.

Cô còn thích anh.

Nét mặt của cô, ánh mắt của cô, tất cả đều nói cho anh biết cô thích anh, anh đương nhiên cảm nhận được. Nhưng kiểu khắc chế của cô, anh cũng cảm nhận được.

Tình huống như vậy, tuyệt không thể có tình hữu nghị giữa nam với nữ.

Khó trách cô chạy trốn.

Theo lý thuyết, nếu thông minh, anh nên cùng cô giữ khoảng cách, dù sao anh cũng không muốn có gì với cô.

Nhưng anh bị cô thích, cũng có chút tự đắc. Thật ra thì cũng không có gì để tự đắc, anh luôn không thiếu vận đào hoa, cho dù trong đó anh cũng không vừa ý đóa hoa nào, nhưng thật không thiếu người thích. Do đó, Trần Nhược Vũ thích anh cũng không phải chuyện lớn gì, không phải chuyện gì đặc biệt khiến người cao hứng.

Anh tính toán, mình phải làm gì.

Có điều có tính kiểu gì, thẻ điện thoại cô cũng nhất định phải làm, cùng người nhà mất liên lạc, náo loạn lại mất tích, chuyện như vậy thật không thể nhìn nổi, khi anh còn ở thời kỳ phản nghịch đã từng làm qua chuyện ngu xuẩn như vậy, rất hối hận, cho nên, anh không thể để mặc cô tùy hứng làm bậy được.

Được rồi, thật ra cũng không hoàn toàn là vì nguyên nhân này.

Tóm lại, khi đó anh đang suy nghĩ, làm xong thẻ điện thoại đưa cô về nhà, sau đó giữ khoảng cách với cô. Anh là đàn ông, phải phụ trách việc mình làm, anh không có ý với cô, cũng không nên biết rõ cô có ý với mình mà còn đến quá gần.

Cô muốn chạy, anh nên để cô chạy thôi.

Mặc dù thái độ của cô khiến trong lòng anh rất không thoải mái.

Thẻ điện thoại làm cũng không thuận lợi, đầu tiên là do cô không tình nguyện, sau đó là vì cô là quỹ nghèo, cả tiền làm thẻ cũng không trả nổi.

Nếu như cô biểu hiện bình thường một chút, ví như hung hăng mắng anh xen vào việc người khác, hoặc đứng đắn nói vấn đề khiến cô khó xử với anh, anh nghĩ lúc đó cô cùng anh, đường ai nấy đi sẽ thành công.

Nhưng cô lại cố tình không giống người bình thường. Rõ ràng không phục vì bị anh mắng, nhưng cô cúi đầu, lộ ra bộ dáng uất ức cho anh nhìn, rõ ràng thích mạnh miệng, lại cố tình không dám lớn tiếng, khiến anh cảm thấy giống thời kỳ niên thiếu, vui vẻ khi dễ người khác.

Đến phòng kinh doanh, người bình thường sẽ nói tôi không có tiền, không làm được, tôi đi nha. Nhưng Trần Nhược Vũ thì không, cô không phát giận cũng không nói lời, lặng lẽ móc bóp ra cho nhân viên phục vụ nhìn. Nhân viên phục vụ nhiệt tình làm việc, gương mặt tươi cười cũng cứng đờ, biểu tình đặc sắc này khiến Mạnh Cổ thiếu chút nữa không nhìn được mà bật cười thành tiếng.

Dĩ nhiên, anh không cười, anh nhìn được, điều này giúp anh bảo trì khí thế.

Anh luôn muốn giữ vững khí thế trước mặt cô, cũng rất chú ý đến hình ảnh bản thân, thật ra hình tượng của anh tương đối tốt, nhưng nam nhân ở trước mặt nữ nhân luôn có hư vinh, cái loại hư vinh chiếm thương phong đó anh muốn!

Anh cũng biết không nên như vậy. Công Khổng Tước ở trước mặt Khổng Tước cái bày ra mỹ mạo, loại tâm thái này không nên xuất hiện khi anh ở cùng Trần Nhược Vũ.

Nhưng anh cảm giác anh không phỉa, bất kể vì cô thuần túy hay là không chịu nổi cô.

Là thế này không phải sao?

Anh chợt nhớ, trong ấn tượng của mình, cho dù tới tình cảnh xấu hổ thế nào, chỉ cần gặp cô gái này anh cũng sẽ thật vui vẻ. Không không, không thể nói vui vẻ, dù sao cũng có mấy lần khiến anh tức giận. Ừ, vậy làm thế nào mà tổng kết?

A, phải nói, mỗi lần, cô đều khiến thần kinh anh rung lên.

Lần này, cô cũng khiến thần kinh của anh rung lên rồi!

Vì vậy, cái ý nghĩ sau khi làm thẻ xong, đưa cô về nhà rồi mọi người giữ khoảng cách với nhau đã biến mất rồi. Đầu anh bị lừa như vậy, liền đi trêu chọc cô.

Anh không nên, nhưng vẫn trêu chọc!

Anh cố ý nói anh giúp cô làm thẻ điện thoại, anh là chủ nợ của cô, cô phải mời anh ăn cơm.

Trời mới biết, loại cưỡng bức người khác tiếp nhận khoản nợ này, người bình thường cũng nên đá anh qua một bên, để anh cút xa ra một chút.

Nhưng Trần Nhược Vũ không có, cô vừa kinh ngạc lại vừa hoảng hốt, lại u sầu.

Mạnh Cổ biết vì sao a, bởi vì cô thích anh, nên mới có phản ứng như vậy. Nhưng cô càng có loại phản ứng này, anh lại càng không nhìn được muốn khi dễ cô.

Cô cùng anh cò kè mặc cả xem hôm nào rảnh, anh đương nhiên không đồng ý.

Thật là hồng бет, anh giống như thổ phỉ hẹn cô đến thứ hai ăn cơm, nhưng anh vẫn có chút hối hận.

Anh rốt cuộc đang làm gì?

Anh đã qua tuổi đùa giỡn, trêu chọc nữ sinh rồi mà!

Lúc còn cùng Doãn Tắc vén váy mấy bạn nữ, đập giày người ta, để mấy người đi xe phải tức giận, làm cho mấy cô ấy giận khóc oa oa, khi bọn họ bị truy đánh, sau đó còn bị Lôi Phong khi dễ, mấy chuyện đó đã là của một thời quá khứ một đi không trở lại rồi.

Anh bây giờ là người đàn ông thành thực, có sự nghiệp ổn định. Vào tuổi của anh, rất nhiều nam nhân đã có con rồi, anh không phải đã sớm phỉ nhổ loại trò chơi ** lãng phí thời gian này rồi sao?

Anh rốt cuộc là đang làm gì đây?

Anh cần tìm một đối tượng thích hợp, nói chuyện yêu đương một chút, sống chết cũng kết hôn. Khi Trần Nhược Vũ tìm được đối tượng thích hợp, anh thậm chí không tưởng tượng nổi trên bàn ăn có thể cùng cô tán gẫu cái gì. Cô có thể ngại anh nhàm chán không, mà anh cũng sẽ cảm thấy cô vô cùng thú vị.

Mạnh Cổ có chút rối rắm, anh nghĩ, đây là lần cuối cùng đi, cùng cô ăn xong bữa cơm này, sau đó cùng cô giữ khoảng cách.

Nhưng mà kế hoạch luôn là điều an toàn tốt đẹp, biến hóa khiến người khác ứng phó không kịp, mà kết quả, lại mường phần ngoài dự đoán của mọi người.

Đến tối thứ hai là ngày hẹn ăn cơm, Mạnh Cổ vẫn chôn thân trong phòng giải phẫu không phân thân ra được. Một công trình xảy ra chuyện, tình huống rất tệ, nhiều người bị thương, rất nhiều bác sĩ tập trung vào việc cấp cứu, Mạnh Cổ chính là một trong số những người đó

Anh không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tìm hộ sĩ Điền, giờ này đang ca trực của cô, mà cô ấy lại biết Trần Nhược Vũ, tìm cô ấy là tiện nhất. Anh nhờ cô nhìn xem có cuộc gọi nhờ nào của Trần Nhược Vũ không, nếu như có, nhờ cô nói lại, anh đang vội, không thể cùng cô ăn tối.

Mạnh Cổ vội vàng, bận đến nửa đêm. Anh kéo một thân mệt mỏi trở lại phòng làm việc, hípc mắt chạy xe không có đầu óc đi tìm cơm ăn. Hộp cơm trên bàn đã sớm lạnh, mà anh cũng không cảm thấy đói, nhưng anh biết, mình cần ăn một cái gì đó.

Loại chuyện như vậy, giống như đã đến tuổi thành gia lập thất rồi.

Nghĩ đến chuyện này, anh lại nhớ tới Trần Nhược Vũ. Không biết hôm nay anh lỡ hẹn cô sẽ cảm thấy thế nào? Chắc là thở phào nhẹ nhõm rồi, giống như anh bây giờ cũng cảm thấy nhẹ nhõm vậy.

Quả nhiên, anh không nên có loại hành động trêu chọc cô hồng bét như vậy, cô là cô gái tốt, mà anh cũng không phải là hoa hoa công tử, cho nên có lẽ đây là cảnh cáo mà cuộc sống cho anh, nhắc nhở anh không được làm chuyện như vậy.

Mạnh Cổ ở trong phòng ăn cơm nóng, vừa ăn vừa nghĩ, cứ như vậy, anh cùng cô, vẫn là nên giữ khoảng cách.

Anh vừa ăn cơm xong, đồng nghiệp đã kêu, liền đi về nhà.

Ngày mai anh nghỉ phép, có thể nghỉ ngơi tốt rồi. Anh tính toán ngày mai sẽ làm gì, có lẽ nên về cùng cha mẹ ăn cơm, mặc dù sau đó cha mẹ sẽ nắm chặt cơ hội giới thiệu người xem mắt cho anh, nhưng nói đi cũng phải nói lại, có lẽ anh cũng nên đi xem mắt, quen biết mấy cô gái một chút.

Đàn ông không nên sống một mình cũng quá lâu, sẽ phạm tội lớn.

Giống như anh bây giờ.

Mạnh Cổ về đến nhà, đang suy nghĩ là xem mắt người con gái tốt, còn cùng bằng hữu tụ tập lại tìm hiểu một người con gái tốt, anh một bên nghĩ, một bên móc túi, tính toán cởi quần áo đi tắm rồi ngủ, nhưng sờ sờ một hồi, mới lấy được điện thoại ra.

Anh chợt rất muốn xem Trần Nhược Vũ gọi cho anh lúc nào, anh có khiến cô đợi lâu quá hay không?

Anh mở di động ra, mắt tròn tròn.

“Anh yêu à, anh còn bận việc, nên chú ý thân thể. Hộ sĩ Điền mỹ lệ dịu dàng đã chuyển lời với em rồi, sao lại phiền toái người ta như vậy, anh phải cảm ơn cô ấy. Bữa tiệc lớn trong vườn hoa đó, em tự mình đi ăn thôi, anh cũng đừng đói bụng. Đừng quá nghĩ đến tôi”

Mạnh Cổ nhất thời nổi cả da gà. Cô gái này lại nổi điên rồi sao?

Lần này là chuyện gì chứ? Thứ gì kích thích cô sao?

Anh nhìn xuống, trước đó còn có tin nhắn, thời gian sớm hơn rất nhiều.

“Bác sĩ Mạnh, em đến rồi. Em quyết định mời anh một bữa cơm có hoa thơm, chim hót, cảnh đẹp nhân gian, không khí lãng mạn, phòng ăn đầy hoa thưởng thức bữa tối ngọt ngào, em ở trong đình đợi anh. Không gặp không về a!”

Chim hót, hoa thơm, cảnh sắc nhân gian, không khí lãng mạn... phòng ăn đầy hoa...

Mạnh Cổ sững sờ, nhìn chằm chằm vào tin nhắn.

Nhìn một hồi, anh mới có phản ứng. Bắt đầu cảm thấy hưng phấn, sau đó lại tức giận!

Rất tốt, vô cùng tốt!

Khi anh tỉnh lại vì hành vi không tốt của mình, khi anh khen cô là cô gái tốt, anh không nên trêu chọc lung tung, cô dám đối khách thành chủ rồi!

Đây là cái gì?

Đùa giỡn anh à!

Cô còn nói anh đừng quá nhớ cô!

Anh tại sao không thể nhớ! Nội tâm anh bây giờ đang nháy loạn, anh, rất, nhớ, cô!

Có lẽ anh chưa tính là người thân cận tốt, có lẽ anh nói chuyện không dễ nghe, có lẽ anh nhìn rất hiền hòa nhưng thực tế có chút cảnh giác, tóm lại, anh chưa từng theo đuổi phụ nữ,

anh cũng thường bị con gái theo đuổi, nhưng anh chưa từng, thật sự chưa từng bị cô gái nào đùa giỡn qua!

Cô, lại, dám, đùa, giỡn, anh!

Đó là thói hư của đàn ông, chuyện đó, mình có thể làm, nhưng rất không vui khi bị người ta làm.

Anh chính là như vậy! Anh cũng hoàn toàn không thể khắc chế.

Anh là muốn giữ khoảng cách với cô, nhưng nghĩ cách anh xa ra cũng không thật cao hứng. Anh cảm thấy không phải cùng một thế giới với cô, nhưng lúc cô cũng có loại ý nghĩ này, anh lại thấy chán ghét. Anh đang trêu cô, nhưng bị cô đùa bỡn anh lại tức giận.

Anh thật đúng là hồng бет rồi!

Còn cảm thấy Trần Nhược Vũ hồng бет hơn!!!

Cô rõ ràng không muốn theo đuổi anh, tại sao còn cố ý như vậy chứ?

Cô còn trêu chọc anh, nhiều loạn anh, đang khiêu chiến với anh...

Trần Nhược Vũ, đến tột cùng em muốn gì đây?

Tác giả có lời muốn nói: so với tưởng tượng của tôi thì hơi dài rồi, nhưng không phát triển chi tiết lại cảm thấy rất quái lạ. Cho nên tôi vẫn cứ viết vậy thôi

Phiên ngoại Mạnh Cổ đến khi anh bắt đầu yêu Trần Nhược Vũ thì kết thúc, quay lại với chính văn, cũng không xa, xin kiên nhẫn đợi.

☆ **Chương 64**

Trần Nhược Vũ ôm chân ngồi phía sau cửa, cảm giác mình rất là uy phong

Không phải thích được xú nam nhân này, hơi ăn dấm chua cũng làm quá khoa trương đi. Cô đâu có nói láo, cô rõ ràng đều nói thật, là chính bản thân anh dần, anh ý tứ không tốt đi trách người khác

Cũng không cần để ý đến anh, trong lòng cô thật sự rất khổ sở rồi nha. Tư Tư muốn đi, mà cô bị Phách Vương Long tiên sinh nhà mình oan uổng, Trần Nhược Vũ nghĩ đi nghĩ lại, thật muốn khóc

“Em không phải là ngồi dưới đất đó chứ, trên đất lạnh” Âm thanh Mạnh Cổ rất tức giận

Trần Nhược Vũ sợ hết hồn, nhìn trái nhìn phải, quả thật không có ai, vậy anh sao lại biết cô ngồi dưới đất? Suy nghĩ kỹ nửa ngày, cô mới nhớ lúc nãy mới nói chuyện với anh. Có lẽ là nghe âm thanh nên đoán được cô ngồi dưới đất

Trần Nhược Vũ xoa xoa đầu phản ứng chậm chạp, cảm thấy nhức đầu

“BÁC SĨ MẠNH, đầu em đau”

“EM mở cửa, anh giúp em xem một chút”

“KHÔNG để cho anh xem, chính là vì anh mà tức giận”

Mạnh Cổ không nhịn được thở dài: “Trần Nhược Vũ”

“Làm gì!” Giọng cô o hung hăng

“EM, đừng ngồi dưới đất, trên đất lạnh”

“Không dậy nổi” Cô ngang ngược

“Em muốn thử ngã bệnh sao” Anh cũng hung hăng

“Thử thì thử” Cô còn hung hơn nữa

Ngoài cửa, Mạnh Cổ lại than thở, thật rất muốn một cước đá văng cánh cửa này. Anh ngồi chồm hổm, ngăn cách qua cánh cửa, nói với cô: “Trần Nhược Vũ, em không phải khát sao? Anh rót nước cho em rồi nè”

“KHÔNG uống”

“Vậy khát thì sao?”

“Chết khát thôi, dù sao cũng không ai đau lòng”

Mạnh Cổ muốn mắng rồi, về sau người nào dám cho Trần Nhược Vũ nhà anh uống rượu, anh liền mỗ hấn

“Trần Nhược Vũ, em uống bao nhiêu rượu rồi?”

“Em không say”

“Không phải nói em say, là muốn hỏi em một chút, em không cảm thấy bàng quang khó chịu sao?”

“Bàng quang, cụ thể ở đâu em đều không biết”

“Được rồi, bụng em không khó chịu sao? Có muốn đi nhà cầu không?”

“Gì?” Trần Nhược Vũ ngăn người, thật là, cô khóa sai rồi, không không nên đem Mạnh Cổ nhốt ở ngoài, đem mình nhốt bên trong

Không không uống nước, mót không có biện pháp đi nhà cầu...

Thất sách a!

Trần Nhược Vũ chợt cảm thấy thanh tỉnh mấy phần

Ngoài cửa, Mạnh Cổ còn nói: “Em mở cửa, uống hộp nước trước, sau đó đi vệ sinh, về thì hảo hảo nằm nghỉ trên giường, anh giúp em xoa bóp đầu một chút, đầu không đau, thì em tiếp tục phê bình anh được không?”

“Không được” Bất kể anh nói cái gì, dù sao không được chính là không được. lần này là anh quá phạm, không trừng phạt thêm, sau này sẽ thế nào chứ?

Trần Nhược Vũ bắt đầu khóc ô ô, bọn họ còn có ngày sau sao? Sao cô lại không có chút lòng tin nào

Ngoài cửa, Mạnh Cổ bắt đầu vỗ trán: “Em khóc cái gì?”

“Thương tiếc tình yêu hai ngày đã chết của em” Trần Nhược Vũ vừa lau nước mắt, vừa nghe Mạnh Cổ ở bên ngoài mắng Tam tự kinh: “Anh còn dám mắng”

“Anh không có” Mặt Mạnh Cổ đều là vạch đen, đáng tiếc, Trần Nhược Vũ không thấy’ Em trước hết đừng tiếp tục ngồi trên đất” Anh tận tình khuyên bảo

“Không cần anh lo”

“Anh mặc kệ em, nhưng em phải ra ngoài đi vệ sinh, uống nhiều nước như vậy, kìm nén mà không sợ sao? Em đem mình biến thành cái gì?”

Anh còn chưa nói dứt lời, anh luôn nói đi nhà cầu, cô thật đúng là muốn đi rồi. Ô ô ô, cô sai lầm rồi, nhưng không thể nhận

sai a

Hai người giảng oc một hồi lâu, một ở bên trong, một ngồi bên ngoài. Cuối cùng, Mạnh Cổ hỏi: “Phải như thế nào thì em mới chịu đứng lên?”

Bên trong không nói lời nào

Lại hỏi: “Muốn như thế nào mới chịu mở cửa?”

Bên trong vẫn tiếp tục im lặng

Mạnh Cổ lại hỏi: “Anh phải làm sao em mới không tức giận?”

“Em muốn đến sẽ thông báo cho anh” Lần này, Trần Nhược Vũ nói lớn tiếng

“Vậy em cảm thấy anh làm thế nào mới thích hợp chờ em thông báo đây?”

“Anh đi về nhà”

“Không về”

“Anh rời khỏi nhà em”

“Không đi”

Bên trong tiếp tục yên lặng

“Hai người có thể tiếp tục không có lý trí nữa sao?” Một giọng nữ trong trẻo phá vỡ giảng co giữa hai đứa ngốc

Mạnh Cổ quay đầu lại nhìn, Lương Tư Tư ăn mặc chỉnh tề, dung nhan sạch sẽ hai cánh tay ôm nhau đứng ở cửa phòng cô, dường như tiếng khóc anh nghe lúc này chỉ là ảo giác

Mạnh Cổ đứng lên, cảm thấy có chút lúng túng. Lương Tư Tư không để ý anh, gõ một cái cửa phòng Trần Nhược Vũ, hô: “Nhược Vũ, cậu mở cửa”

Trần Nhược Vũ thật nhanh mở cửa, khiến Mạnh Cổ quắc mắt trừng mi

Trần Nhược Vũ nhớ ra chuyện thứ nhất cần làm là đi nhà vệ sinh: “Chờ mình trở lại rồi nói a”

Lương Tư Tư và Mạnh Cổ đồng thời bĩu môi, cho bóng lưng vội vã của cô một cái liếc mắt

Đợi đến lúc Trần Nhược Vũ ra ngoài, cô cùng Mạnh Cổ bị xách đến ghế sofa phòng khác rồi. Lương Tư Tư đứng, nhìn bọn họ nói: “Tốt lắm, ngày mai mình đi rồi, không có cơ hội xen vào chuyện của cậu. vốn là mình cũng không muốn quản, nhưng hai người thật sự rất nhàm chán, mình nhìn cũng không được nữa. Cho nên bây giờ phải nói cái gì, thừa dịp mình đang đuổi chặt mà nói cho rõ đi”

Mạnh Cổ nhướn mày: “Tôi không phải nhàm chán, chỉ là phối hợp với trình độ của cô ấy thôi”

“Trình độ của em?” Trần Nhược Vũ trừng anh; “Em thành thực lại đoan trang, không giống cái người ngây thơ lại hẹp hòi, khó chịu như anh”

“Cái loại thành thực mà đoan trang này sao lại có thể phát hiện trên người em? Là ai muốn ca hát, nhớ tiểu bút ký, còn đem mình khóa trong phòng thiếu chút nữa là tạm biệt trần thế chứ hả?”

“Vậy là ai mua sầu riêng ném ra ngoài cửa, còn nghi ngờ có người trộm trái cây hả? Là ai không phân tốt xấu đổ tội danh cho người khác, hẹp hòi không để ý tới em”

“Ngừng, ngừng” Lương Tư Tư chịu không nổi: “Hai người, có thể nói chậm một chút xem phía sau cánh cửa là sao hả. Nhược Vũ, cậu nói trước đi, sao lại tự nhốt mình”

“Anh ấy nói, thời gian này lãnh đạm với mình là do ngày mình với cậu đi ăn cơm, anh ấy nhìn thấy mình cùng nam nhân khác ăn cơm. Cậu nói, mình sẽ không nổi giận sao!”

“Tại đây cá?”

“Mình oan uổng a, mình rõ ràng không có, mình đúng là đang ở cửa tiểu khu gặp được Chu Triết, liền cùng về nhà thôi”

“Được rồi” Lương Tư Tư chuyển sang Mạnh Cổ: “bác sĩ Mạnh, ngày đó Nhược Vũ theo tôi ăn cơm, sau đó tôi hẹn gặp mặt bạn bè, để cô ấy về một mình. Chuyện là như vậy”

Trần Nhược Vũ nhìn Mạnh Cổ chằm chằm, nặng nề gật đầu

Mạnh Cổ tức cười, biết mình đuối lý, cảm thấy vô cùng lúng túng

Lương Tư Tư còn nói: “Chỉ có chút chuyện này sao a? Bác sĩ Mạnh, anh không phải bắt được cậu ấy hồng hạnh xuất tường sao, bắt được thì phải ở tại chỗ mắng cô ấy a, không làm gì chẳng phải gây hiểu lầm sao? Còn cậu nữa, Nhược Vũ, cậu cảm thấy hấn lãnh đạm với cậu không được, cậu đi tìm hấn đánh một trận, đánh hấn rồi chẳng phải sẽ biết nguyên nhân sao? Hai người ghen lâu như vậy, có ích lợi gì?”

Cả hai cùng nhìn đối phương một chút, cũng không nói gì

Trần Nhược Vũ ngậm chặt miệng, nhịn nửa ngày mới nói: “Nhưng là tại sao có thể chửi loạn đánh loạn, tổn thương tình cảm. Hơn nữa cái kia vội vàng, có lúc áp lực, tâm tình không tốt

mình sẽ thông cảm nha, mình đâu biết anh ấy tới đây đâu. Mình cũng muốn chăm sóc anh ấy mà, có điều hơn 2 tuần đều lãnh đạm như vậy thật là quá đả thương người mà. Thật sự là chăm sóc không được rồi”

Thì ra không đánh không mắng cũng làm tổn thương tình cảm. Cô khắc chế nhiều như vậy lại làm cuộc sống thêm khổ sở sao?

Mạnh Cổ nhìn cô, muôn snois lời xin lỗi, lại thấy Lương Tư Tư ở trước mặt, liền đem lời nuốt trở về

Trần Nhược Vũ đầu có chút đau ,nhịn không được lại uống một hộp bia

Lương Tư Tư cùng Mạnh Cổ trừng cô, trừng đến khi cô không muốn uống nữa, buông xuống

“Là anh ấy không tốt, Tư Tư, cậu nên phê bình anh ấy”

“Mình phê bình hấn làm cái gì, cậu cảm thấy hấn không tốt liền đá hấn đi, mình mang cậu đi thành phố H tìm mùa xuân mới

Hai nữ nhân cùng bị Mạnh Cổ trừng mắt

Trần Nhược Vũ cúi đầu, nói nhỏ: “Mình không muốn đi, mùa xuân ở thành phố H không có bác sĩ Mạnh, mình thích anh ấy thật lâu”

Hồ hấp Mạnh Cổ muốn dừng lại, Lương Tư Tư trừng mắt nhìn anh: “Đừng kích động, cậu ấy say”

Mạnh Cổ trừng lại: “Say mới nói thật”

“Chờ cậu đến thành phố H, tìm được người còn thích hợp hơn hấn, liền nói cho mình biết. là người đẹp trai hơn hấn, còn phải dịu dàng chăm sóc, không keo kiệt” Trần Nhược Vũ không thấy vẻ mặt hai người bọn họ, cúi đầu nói tiếp

Lương Tư Tư cười, nhìn ánh mắt của Mạnh Cổ :”Lời thật a”

“Cô ấy say” Mạnh Cổ lạnh nhạt nói

“Tốt nhất cũng là bác sĩ, mình rất thích bộ dáng anh ấy mặc áo blouse” Trần Nhược Vũ vẫn tiếp tục nói, sau đó còn nói tiếp: “Mình mệt rồi”

Hai người cùng quay đầu lại nhìn cô, Mạnh Cổ than thở, không nhịn được kéo cô vào trong ngực

Lương Tư Tư nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên. Cô lớn tiếng nói: “Tốt lắm, hai người, nói yêu thương thì vui vẻ chấp nhận một chút, thông minh mới bảo trì được. Tôi muốn

về phòng ngủ, hai người có động tĩnh gì thì nhỏ thôi, đừng quấy rầy đến tôi”

“Vậy cậu cũng không để ý đến sao?” Trần Nhược Vũ chột ngắc đầu, có chút không từ bỏ

“Còn phải trông nom cậu sao? Đến lúc đó mình giúp cậu gả đi, giúp cậu lên giường, giúp cậu sinh con luôn hả?”

“KHÔNG cần” Trần Nhược Vũ đỏ mặt, tựa người vào người Mạnh Cổ, ôm lấy tay anh: “Phách Vương Long tiên sinh nhà mình là liệt nam a”

Lương Tư Tư cùng Mạnh Cổ đồng thời liếc cô

“Cậu thật là say rồi, dọn dẹp đi thôi” Lương Tư Tư nói với Mạnh Cổ xong, xoay người vào phòng

Mạnh Cổ quay đầu nhìn Trần Nhược Vũ, cô cũng đang nhìn anh

“Em mệt”

“Ừ”

“Em không có say, thật rất tỉnh”

“Vậy sao?”

“Thật! Em thanh tỉnh mới đặc ý biệt anh xử oan em, còn không phân rõ phải trái, hại em mới yêu hai ngày đã thất tình”

Mạnh Cổ không cùng cô cãi cọ: “Trở về phòng, ngủ một giấc, tỉnh lại em cũng không thất tình nữa”

“Không, không, không thể để mình em thất tình. Bác sĩ Mạnh, anh cũng thất tình”

“Anh không có” Mạnh Cổ đưa tay đem cô ôm ngang bế lên

Trần Nhược Vũ kêu khẽ một tiếng, sợ hết hồn. Sau đó mới kịp phản ứng, lại an tâm. Cô ôm cổ Mạnh Cổ, tựa đầu vào vai anh, còn nói với anh: “Em thất tình”

“Em không có”

Anh bế cô đến phòng cô, không muốn nói những lời không có dinh dưỡng này

“Bác sĩ Mạnh, thì ra anh còn nhiều hơi sức” Cô vòng vo một hồi cái chủ đề không có dinh dưỡng, vừa nói vừa cầu tay anh; “Hùng tráng có lực”

“Cám ơn” Mạnh Cổ không nghe ra trong lời khen của cô có ý tứ

“Nếu không anh thử xem cứ ôm em như vậy, xem anh có thể chống đỡ được bao lâu? Em giúp anh nhớ”

Lời này cùng việc thất tình chẳng có chút quan hệ nào
Mạnh Cổ căn bản không để ý cô, trực tiếp ném cô lên giường, chần vén lên, đắp chăn lên: “Ngủ”

“Bác sĩ Mạnh, anh nói lời yêu hình như rất khó, còn là bệnh khó chữa nữa”

Mạnh Cổ sững sốt

“Em cảm thấy nó rất khó khăn” Cô phát biểu quan điểm của mình

“Anh còn có thể chữa bệnh đấy?” Anh rất tức giận, rốt cuộc ai mới là bác sĩ

“Em không biết trị bệnh, mà em xem bệnh a. BÁC SĨ thường nói, cái bệnh này, nguyên nhân có rất nhiều loại, hiện tại y học cũng không rõ ràng lắm”

“Cho nên...” Cô mở tròng hai mắt, ngáp một cái, thật lâu sau mới nói: “Cho nên...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, sau đó cô ngủ thiếp đi

Mạnh Cổ sững sờ, lại như vậy? Cô lại đánh bất ngờ rồi

Anh ngồi ở mép giường nhìn cô một hồi, suy nghĩ một chút, cho nên rốt cuộc là bệnh gì đây?

Tác giả có lời muốn nói: ngày hôm qua, tôi biết được một tin dữ, bão nước mắt rồi. Tôi rất thích ở nhà vẽ tranh châm biếm một phần cuộc đời đã qua. Cô “cút ngay! U quân” khiến tôi rất cảm động, khích lệ cùng sung sướng, tôi có thể cảm nhận được kiên cường, lạc quan, đáng yêu của cô ấy. Sách còn đặt trên bàn tôi, cô ấy lại đi đến một thế giới không ốm đau, nhưng để lại rất nhiều năng lượng, những thứ kia đã từng cảm động đến tôi, sẽ luôn làm tôi cảm động

Tôi cũng muốn làm tác giả như vậy, lưu lại đến ngày sau, sung sướng gì đó

Lại nói, Bác sĩ Mạnh mưu trí tôi tạp rồi, chánh văn lại trở lại rồi, vì vậy chương này là chính văn, bác sĩ Mạnh quay đầu hẹn gặp lại

☆ **Chương 65**

Trần Nhược Vũ o o ngủ, căn bản không để ý đến Mạnh Cổ

Mạnh Cổ một người cũng lười cân nhắc, tính toán vấn đề ngu ngốc này. Anh ngồi một hồi, nhìn cô ngủ ngon lành, lại có điểm tức giận, anh ngồi ở cửa tiểu khu này không chút sơ sót đợi một hồi lâu, mặc dù chưa nghĩ ra khi gặp mặt muốn cô xin lỗi như thế nào, thì đã tới cửa nhà người ta rồi, có điều ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có

Cô uống rượu, phát điên xong liền đi ngủ, anh ngu ngốc ngồi chỗ này cũng không có chút ý tứ. Mạnh Cổ lại ngồi một hồi, quyết định hôm nay tạm thời rút lui, ngày mai lại tái chiến. Anh thay cô đắp chăn lại rồi đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Đi tới cửa, anh lại quay lại, tiến đến bên giường, cúi người hôn lên môi cô: “Anh đã nói gặp một lần sẽ hôn em một lần, anh không có nuốt lời nha, Trần Nhược Vũ”

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, động cũng không thêm động, tiếp tục o o ngủ

Mạnh Cổ tức giận điểm điểm mũi cô, cô không tỉnh, lại theo bản năng dùng sức đánh tay anh

Tay Mạnh Cổ co rút lại, lại bóp gương mặt cô. Lần này cô lầm bầm “ghét”, sờ sờ mặt, lại lật người ngủ tiếp

“Trần Nhược Vũ” Mạnh Cổ gọi cô

Cô không để ý

Anh vẫn gọi tiếp, còn lay vai cô, lần này cô có tỉnh lại chút. Cô mơ mơ màng màng lật người lại, mắt cũng không mở ra “Làm gì?”

“EM nhớ anh sao?TNV”

Cô không thể nghĩ nổi, “Ừ” một tiếng lại ngủ mất

“Anh rất nhớ em nha, Trần Nhược Vũ. Nhưng em cũng không hẹn anh, em còn phải làm nũng, dỗ dành anh, chúng ta đã sớm gặp nhau rồi đúng không? Em phải học một chút a”

Trần Nhược Vũ không có phản ứng, tiếp tục ngủ, ngang một cước, lật người ôm lấy chăn

Mạnh Cổ than thở, đưa tay giúp cô đắp kín chăn mềm ;”Anh gần đây dần rồi, nhất định là do em lầy qua, em phải chịu trách nhiệm hoàn toàn”

Không để ý đến anh, Mạnh Cổ ngồi một hồi cũng không thấy có ý nghĩa: “Ngày mai anh lại trở lại” Anh hôn lên mặt cô, đứng dậy đi ra ngoài, rón rén đóng cửa phòng, đang định rời đi, thấy Lương Tư Tư nhô đầu ra khỏi phòng cô, còn nhìn thấy Mạnh Cổ, cười cười hỏi: “Cậu ấy ngủ rồi?”

Mạnh Cổ gật đầu

Lương Tư Tư lại nói: “Nhờ một chút thôi”

Nhờ một chút?

Mạnh Cổ suy nghĩ, lại gật đầu

Hai người ngồi xuống ở phòng khách

“bác sĩ Mạnh, anh thích Nhược Vũ ở điểm nào?”

Thích ở điểm nào? Mạnh Cổ rũ mắt xuống, không lên tiếng. Anh với Lương Tư Tư không quen thân, cũng không từng thành thật bày tỏ tâm sự riêng tư với cô

Lương Tư Tư không thèm để ý, cô lại hỏi: “Bác sĩ Mạnh, cô ấy không hơn tôi, lại thích Nhược Vũ, anh cảm thấy tôi có chỗ nào không bằng cô ấy?”

“Thế nào, lại muốn thử dò xét tôi?”

Anh ta quả nhiên biết. Lương Tư Tư cười ha ha

“Bác sĩ Mạnh, tôi cùng Trần Nhược Vũ ở chung hơn một năm, chúng tôi cũng tán gẫu hơn một năm. Tôi đã từng hỏi cô ấy, muốn tìm nam nhân như thế nào, cô ấy nghĩ thật lâu, cô ấy nói yêu cầu không lâu, tìm một người thích cô ấy, đối tượng cũng thích cô ấy, sau đó có thể đối xử tốt với cô ấy”

Mạnh Cổ không lên tiếng

“Bác sĩ Mạnh, anh biết không? Thật ra yêu cầu của cô ấy với nam nhân còn cao hơn tôi”

“Vậy sao?” Mạnh Cổ không cảm thấy lời này xuôi tai. Trần Nhược Vũ nhà anh thật sự không có yêu cầu cao gì, không tham lam, anh rất hài lòng

“Cô nghe không có gì thật ra là không biết yêu cần yêu cầu gì, đây là bởi vì cậu ấy rất lý tưởng hóa, trên thực tế, kỳ vọng của cậu ấy rất cao. Kỳ vọng cao nhưng không biết cụ thể hóa, anh biết kết quả là gì không? Chính là bản thân cậu ấy cũng không biết, nhưng lại biết bản thân không đến, rất nhạy cảm, dễ mất mát, cũng không biết tại sao mình lại khổ sở. Giống như lần này cậu ấy cùng anh cãi nhau, cô ấy không biết chuyện gì xảy ra, lại phải giúp anh kiểm soát, nhưng thật ra trong lòng rất không thoải

mái, có điều không biết phải nói ra thế nào. Anh đang đợi cậu ấy cúi đầu, lấy lòng, hướng anh làm nũng, giải thích, cậu ấy lại đợi anh khôi phục bình thường, tâm tình chuyển tốt

Mạnh Cổ không biết cô nói có sai không, Trần Nhược Vũ nhà anh đúng là đáng yêu, nhưng cũng tiếc mỗi lần nghĩ đến trọng điểm cũng không giống anh

:Bác sĩ Mạnh, trước đây tôi cảm thấy anh đối với chuyện tình cảm rất lý trí, khôn khéo, loại người như vậy rất khó chung đụng, nhưng thật ra tôi cũng không phải loại người dễ sống cùng, nhưng Trần Nhược Vũ lại đối xử với tôi rất tốt, cậu ấy rất có mị lực, nếu như tôi mà là nam nhân, tôi nghĩ mình cũng sẽ rất thích cậu ấy. Được rồi, tôi có chút kéo xa việc, thật ra ý tôi là, bác sĩ Mạnh, lần này anh thật sự phản ứng quá khích rồi, làm ra chuyện ngu xuẩn, tôi cảm thấy có lẽ anh cùng cô ấy có thể đi tới cùng”

Đây cũng là lý luận sao? Mạnh Cổ rất cuộc không nhịn được nói: “CHúng tôi đều có tình cảm với nhau, dĩ nhiên có thể cùng nhau đi tới cùng”

“Có tình cảm là có thể cùng nhau đi tới cùng sao?” Lương Tư Tư cười cười: “Bác sĩ Mạnh, anh có nghĩ tới sự chênh lệch giữa hai người không? Cô ấy có sinh hoạt với quan niệm khác anh hoàn toàn. Cậu ấy không thưởng thức nổi nhạc hòa tấu, thích xem phim hoạt hình. Lúc anh nghĩ muốn xem tin tức thời sự cũng là lúc tiết mục giải trí cậu ấy yêu thích phát sóng. Lúc cậu ấy mua thức ăn vì muốn tiết kiệm mấy đồng liền có thể hỏi thăm hết tất cả các hàng rau, anh sẽ nguyện ý cùng cậu ấy đi dạo sao? Anh mua xa xỉ phẩm hay đồ mắc tiền gì đó cậu ấy sẽ đau lòng, nhưng khi cậu ấy mua than đất anh sẽ coi thường, anh từng nghĩ qua sự khác nhau này sao?”

Lương Tư Tư nhìn Mạnh Cổ một chút, nói tiếp: “Cha mẹ của cậu ấy thích ganh đua so sánh, có lẽ sẽ mang anh đến tất cả bạn bè thân thích khoe một vòng, sẽ muốn anh mua quà tặng đồ, không phải là vì thiếu cũng không phải vì tham tiền, mà là bọn họ cần mặt mũi như vậy, anh có thể chịu được sao?”

Mạnh Cổ cau mày, vừa muốn nói, Lương Tư Tư lại nói tiếp: “Bác sĩ Mạnh, khi anh mang cậu ấy đi giao tiếp bên ngoài, thân thích, người lớn trong nhà anh đột nhiên hỏi cậu ấy làm gì? Anh có thể một chút cũng không ngại nói cậu ấy bán bảo hiểm sao? Dĩ nhiên, bán bảo hiểm cũng không phải là loại người không ra

gì, chỉ là vì nghiệp vụ của mình, có lẽ sẽ nhiệt tình tìm người mua bảo hiểm, anh có thể tiếp nhận sao?”

Mạnh Cổ giơ tay lên, ngăn cản Lương Tư Tư tiếp tục nói: “Lương tiểu thư, cô không cần phải thăm dò tin tức kiểu đó, cái cô nói tôi điều biết, có lẽ có một số việc không phải cứ như vậy mà dung hòa, nhưng tôi muốn cùng Trần Nhược Vũ ở chung một chỗ cũng kì phải nhất thời xúc động, tôi đã nghiêm túc cân nhắc qua mới có thể làm ra chuyện này”

“Tôi biết rõ. Tôi đã nói, trước đây đã cảm thấy anh đối với chuyện nam nữ rất quan tâm, quá khôn khéo. Nhưng mà bác sĩ Mạnh nam nhân đối với tình cảm khôn khéo không có nghĩa cũng là người khôn khéo, là bởi vì hắn không quan tâm. Khi anh thật lòng yêu, anh có thật là đúng lý tính mà phân tích hết vấn đề sao?”

“yêu nhau còn phải phân tích vấn đề gì, Lương tiểu thư, cô nghĩ quá nhiều rồi, nữ nhân cũng không cần phải quá khôn khéo, lúc lúc ngốc như Trần Nhược Vũ nhà tôi vậy, tương đối sẽ đáng yêu”

Lương Tư Tư cười ha ha; “Bác sĩ Mạnh, anh không phải cảm thấy Nhược Vũ ngốc, thật ra thì đối với tình cảm nam nữ, nữ nhân mới là người tinh tường nhất. Có chuyện gì xảy ra họ cũng biết, họ vờ ngớ ngẩn là vì cảm thấy bản thân nên ngu ngốc. Sợ mất đi, cho nên đối với mọi chuyện mới giả bộ như không thấy; sợ bị tổn thương, cho nên mới giả bộ không thể trải nghiệm được. nhưng kỳ thật cái gì họ cũng biết. nam nhân cho là nữ nhân không khôn khéo bằng mình mà đắc ý, nhưng họ không biết rằng, bản thân họ mới là người ngu ngốc nhất”

“Lương tiểu thư, cô đang tính dạy cho tôi một khóa về quan hệ nam nữ sao?”

“Không, bác sĩ Mạnh. Chuyện quan hệ nam nữ này, trong lòng mỗi người đều có giáo trình riêng, cứ coi như chưa từng yêu qua, cũng sẽ có cảm giác đặc biệt. huongs gì Bác sĩ Mạnh cũng đào hoa không ít, kinh nghiệm cũng sẽ phong phú, không cần tôi dạy cho anh”

“Cô quá khen, tôi không có dính cái gì đào hoa cả” nói giỡn, hiện tại anh là bạn trai hàng hiệu của Trần Nhược Vũ, cái gì mà dính qua không ít đào hoa chứ, đúng là vu oan mà

Lương Tư Tư cười cười, cũng không cùng anh biện hộ, chỉ nói: “Tôi chỉ muốn nói với anh, về Trần Nhược Vũ thôi. Tôi biết Trần Nhược Vũ là do cô ấy tham gia phỏng vấn ở công ty tôi. Phòng nhân sự ngu muội của công ty phỏng vấn hỏi cô ấy có ý kiến gì về việc công tác. Người khác thì đáp rất đàng hoàng, chỉ có kẻ ngốc Trần Nhược Vũ mới sững sờ. Chuyện nói ra thì thật rất không cao hứng, hỏi cô ấy tại sao nghĩ lâu như vậy, cô ấy nói thật là bản thân đến tìm việc, còn chưa từng đi làm, không tiếp xúc được với nội dung thực tế của công việc, cho nên không có ý tưởng gì, nhưng lại cảm thấy nói ra như vậy thì không tốt, cho nên cuối cùng là không biết phải nói gì. Kết quả, dĩ nhiên là cậu ấy không trúng tuyển, phòng nhân sự cảm thấy cô ấy không đủ trình độ, sẽ không làm nên được sự nghiệp gì”

Mạnh Cổ gật đầu một cái, loại sự tình này đúng là chuyện Trần Nhược Vũ có thể làm ra

“Anh xem, cô ấy thật ra không biết nói gì cho tốt, nhưng lại không nghĩ ra. Cậu ấy là có tìm cách, nhưng không có cá tính. Cũng không phải ngốc, chỉ là không có tính toán mà thôi, Cho nên nếu anh tức giận cậu ấy, phải cho cậu ấy biết anh tức cái gì. Nếu anh phải làm nũng hoặc muốn cậu ấy làm nũng với anh, bày ra bộ dạng lãnh đạm là vô dụng, tốt nhất là nên dùng phương thức trực tiếp rõ ràng một chút”

“Tôi dĩ nhiên biết” Mạnh Cổ có chút không phục. Trần Nhược Vũ là người như thế nào anh đương nhiên rõ, anh là nghiêm túc cân nhắc kỹ càng mới quyết định quen biết cô, Lương Tư Tư thật sự không cần vung tay múa chân với anh

“Anh có lẽ biết” Lương Tư Tư nhún nhún vai, xem thường “Nam nhân lúc nào cũng nói mình biết, thật ra căn bản không để gì vào trong lòng cả, biết cùng với không biết cũng không khác nhau là mấy”

“Lương tiểu thư chỉ có không đem chuyện cường điệu lên vài lần thôi. Cô cần gì đem hiểu biết về nam nhân giắt nơi miệng chứ?”

Lương Tư Tư sững sốt, rồi có chút chật vật, cô dừng một chút, tự giễu nói: “Được rồi, là tôi không nắm được nam nhân, anh nói rất đúng”

Mạnh Cổ chau mày, không nói gì

“Bác sĩ Mạnh, thật ra anh cũng chẳng có điểm đặc biệt gì khiến người ta thích. Trần Nhược Vũ nói đúng, nữ nhân chỉ cần chung đụng lâu với anh, đều sẽ bị cá tính của anh dọa chạy mất”

“Cô không cần phải làm tôi sợ, tôi cùng Trần Nhược Vũ cũng rất khá”

Lương Tư Tư gật đầu, chợt cười nói: “Chuyện này nói nhất định phải làm được, nhất định phải cùng Nhược Vũ hảo hảo trôi qua”

Mạnh Cổ ngẩn ra, theo bản năng gật đầu, anh hiểu đây là tâm sự thật lòng của Lương Tư Tư, cô ấy thật sự quan tâm đến Nhược Vũ. Mạnh Cổ đối với mấy lời nói ác độc của mình vừa rồi cảm thấy không được tự nhiên, vòng vo hỏi: “Ngày mai cô muốn đi đâu?”

“Đi thành phố H”

“Không trở lại?” Nếu không Trần Nhược Vũ cũng sẽ không khóc thảm đến vậy

“Đúng vậy”

Mạnh Cổ cau mày: “Phòng ốc xử lý thế nào? Muốn trả lại?” Lấy trạng thái quý nghèo của Trần Nhược Vũ nhà anh, sợ rằng không thể chịu được gánh nặng mượn tiền phòng này

“Ừ. Đây là vấn đề tốt” Lương Tư Tư cười cười “Bác sĩ Mạnh, tienefp hòng của chúng tôi đã trả đến hết mùa xuân, nói cách khác, Trần Nhược Vũ có thể tiếp tục ở một mình khoảng mấy tháng, mấy tháng này, nếu hai người chung đụng hảo, có lẽ đến sang năm cậu ấy cũng không cần thuê phòng nữa. Còn nếu không tốt, cậu ấy phải chuyển đến một phòng nhỏ khác, sống qua ngày, hoặc là, không thể tiếp tục ở thành phố A, phải chuyển về sống ở thành phố C”

Cô lại muốn hù dọa anh sao? Mạnh Cổ cau mày, vì khả năng Trần Nhược Vũ sẽ rời đi khiến anh mất hứng

“Bác sĩ Mạnh, đây coi như là một khiêu chiến có thời hạn thôi”

Đây thật là khiêu chiến a

Nhất là khi anh mới phạm phải một sai lầm siêu cấp ngây thơ, Trần Nhược Vũ vẫn còn kháo hạc anh a. Hơn nữa khó khăn nhất là, kể từ khi quan hệ bọn họ phát xình, trước đó chiêu có hiệu quả với Trần Nhược Vũ, bây giờ hoàn toàn dùng không được a

Mạnh Cổ cau mày, không được, anh xem ra phải thêm chút sức, cấp chiến cấp thẳng

☆ **Chương 66**

Muốn tốc chiến tốc thắng, không thể chỉ một mình làm được. Muốn khiến đối phương dứt khoát những chuyện như vậy, cho dù bản thân nỗ lực hết sức cũng không thể

Ngày thứ hai, Mạnh Cổ làm tài xế, đưa Trần Nhược Vũ với Lương Tư Tư ra sân bay

Trần Nhược Vũ cúi đầu, cố nén nước mắt. Cô nhìn Lương Tư Tư biến mất khỏi tầm mắt, chợt nghĩ, cậu ấy hướng về phía nam nhân ấy mà chạy, là chạy về phía cuộc sống còn lại hay là về phía chiến trường đây? Hoặc là, cuộc sống có nam nhân vốn đã là chiến trường rồi?

Cô quay đầu, nhìn Mạnh Cổ mặt mày nhẹ nhõm vui mừng, khiến cô không khỏi cảm thấy buồn bực, anh không có buồn cùng cô, thật đáng ghét

“Sao vậy?” Mạnh Cổ nhìn vẻ mặt kỳ lạ của cô, liền hỏi

“Không làm sao cả” Trần Nhược Vũ nghiêng đầu đi ra khỏi sân bay

Được rồi, cô cũng có chiến trường, phải hảo hảo tính toán mới được, làm sao có thể cùng Mạnh Cổ đi qua cả đời mà không đổi người

Cô không đổi anh, mà anh cũng không đổi cô mới được

Cô muốn cùng một người đi qua cả đời, cũng hi vọng người đó có thể là Mạnh Cổ

Nhưng bây giờ, anh xem ra cũng không có đủ cảm giác an toàn với cô, theo lý thuyết thì là không nên nha. Điều kiện của anh tốt hơn cô nhiều, cô bất an cũng rất bình thường. Nhưng mà, lại là anh. Là anh không đủ đầu nhập, còn cô là không đủ nhiệt tình sao?

Trần Nhược Vũ nghiêm túc nghĩ, cô nhìn thấy Mạnh Cổ lái xe lại còn cẩn thận nhìn cô, cô trừng một cái, chợt cảm thấy bản thân có khí thế hơn trước a

Mạnh Cổ lại hỏi cô: “Sao vậy?”

“Không sao cả” cô xoay đầu, quyết định muốn giữ vững khí thế

Nhưng đàm phán thì phải nói thế nào, vẫn chưa nghĩ ra. Bỗng chạy ngang qua một siêu thị, cô vội hô ngừng xe, muốn

vào đó mua vài món. Mạnh Cổ dĩ nhiên không có ý kiến, cùng bạn gái dạo siêu thị, cũng coi như là bắt đầu tốt

Hai người đẩy xe hàng tiến vào

“Em muốn mua cái gì?”

“Em cũng không nhớ nữa” Trần Nhược Vũ đáp

Mạnh Cổ há miêng, lại khép lại

Trần Nhược Vũ xem chỗ này, chỗ kia một chút, có chút mất hồn

Mạnh Cổ rốt cuộc cũng không nhin được nói: “Lần sau trong nhà thiếu cái gì, liệt kê ra hết, sau đó đến siêu thị trực tiếp mua về hiệu suất hơn nhiều”

Trần Nhược Vũ phản ứng rất nhanh: “Mua đồ không cần hiệu suất, chủ yếu là niềm vui”

Mạnh Cổ ghen hòng, không nói nữa. Thật ra theo anh thấy, hiệu suất chính alf niềm vui thú. Nhưng hiển nhiên, nữ nhân không thấy như vậy

Trần Nhược Vũ nhìn anh: “Có ai mua đồ mà giống đánh giặc như anh vậy, một chút cũng không đáng yêu”

Mạnh Cổ không lên tiếng, Trần Nhược Vũ lại hỏi: “Bác sĩ Mạnh, anh thích sạch sẽ sao?” CÔ nhớ tới làn đó áo sơ mi của anh có chút bẩn, anh liền lập tức đi mua cái khác thay

“Anh chỉ là tương đối thích sạch sẽ”

“Trong nhà anh ai dọn dẹp vậy?” Cổ nghĩ nhà anh chắc là không có một hạt bụi

Mạnh Cổ ho khan hai tiếng, trên mặt tươi cười. Trần Nhược Vũ lườm anh một cái: “Làm gì có vẻ mặt như vậy?”

“KHÔNG có, chính là cảm thấy đề tài chúng ta nói chuyện rất cuộc cũng có tiến triển rồi”

Trần Nhược Vũ nhú mày :”Tiến triển cái gì?”

“Đã bắt đầu bàn luận xem ai làm việc nhà rồi”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi, em chỉ là thuận miệng hỏi chút thôi, xem anh có tật xấu nào quá để ý hay không thôi”

“Anh làm gì có tật xấu nào”

“Lần trước, áo sơ mi bẩn một chút liền tốn tiền mua áo mới, không phải là tật xấu sao?”

“Trên đó có nước mũi của em”

Hai nữ nhân đi ngang qua nghe được câu này quay lại nhìn Trần Nhược Vũ cười khanh khách. Trần Nhược Vũ quẫn, trùng

Mạnh Cổ một cái: “Rõ ràng là không phải”

“Trên quần áo có nước mũi, chẳng lẽ còn mặc tiếp sao? Không vội vàng đổi toàn thân đều khó chịu”

Trần Nhược Vũ không để ý tới anh, từ từ đi đến một bên. Mạnh Cổ đi theo phía sau: “Này, em không thể bởi vì anh nói thật lại tức giận”

Trần Nhược Vũ không đáp, chỉ lo đi về phía trước. Mạnh Cổ còn nói: “Hôm qua rõ ràng chúng ta đã hòa hảo rồi mà”

“Vẫn chưa” Cô vẫn còn đang suy tính hòa hảo có phải là phương thức câu thông hiệu quả không

“Sao lại chưa?” Mạnh Cổ tới bên cạnh cô, dùng tay nín lấy cô: “Quý hạp hời, vậy em nói một chút xem, em muốn như thế nào?”

Trần Nhược Vũ còn chưa trả lời, Mạnh Cổ đã ngửi thấy được mùi thúi đáng ghét, anh nhìn thấy hai mắt Trần Nhược Vũ nhìn chỗ nào đó đang sáng lấp lánh, chợt cảm thấy không ổn. Quay đầu lại nhìn, cách đó không xa là một gian hàng sấu riêng

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn anh, không nói tiếng nào

Mạnh Cổ nhìn cô, lại nhìn sấu riêng một chút, rút cuộc ánh mắt ra sức bày tỏ ám hiệu: “Em tự chọn đi thôi”

Trần Nhược Vũ cười cong mắt, chạy thẳng tới xách trái lớn nhất lên. Nhân viên siêu thị cân một hồi, nhiều hơn 15kg một chút. Về mặt Trần Nhược Vũ tiếc nuối: “Quả lần trước là 20kg lận đó”

Mạnh Cổ không đáp, còn băn khoăn đến lần trước cơ đấy

Trần Nhược Vũ có sấu riêng, tâm tình liền tốt hẳn, cũng không đi dạo, thúc giục anh nhanh về nhà ôm sấu riêng. Mạnh Cổ giúp cô ôm sấu riêng đến quầy tính tiền, hỏi cô: “Mua xong hết chưa?”

Trần Nhược Vũ gật đầu, đem trái sấu riêng bỏ vào bàn tính: “Tính tiền”

Thật không tệ, Trần Nhược Vũ rất hài lòng, đây coi như là một khóa sấu riêng, tất cả đều vui vẻ. Vừa hòa hảo lại cảnh tỉnh, lần sau anh còn khi dễ cô nữa, cô liền mua một đồng sấu riêng thối ăn cho anh biết

Kết sổ xong rồi, Trần Nhược Vũ rạo rục đi trước dẫn đường, hướng xe mà tới, Mạnh Cổ ở phía sau nói nhỏ, giống như vì mình không bằng sấu riêng mà không phục lắm

“Anh nói cái gì?” Trần Nhược Vũ quay đầu lại

“KHÔNG có gì” Mạnh Cổ hung hăng đem sầu riêng ném vào cốc sau, Trần Nhược Vũ có chút đau lòng: “Ai nha, đừng ném hư”

Mạnh Cổ mím chặt khóe miệng, Trần Nhược Vũ còn lưu luyến: “Thật muốn ăn bây giờ”

Mạnh Cổ nhin không được, liền nói: “Ai nha, quên mua đồ rồi” Anh làm bộ trở về siêu thị, bị Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm đưa vào xe

Mạnh Cổ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, Trần Nhược Vũ có chút dương dương tự đắc, mặt mày đều cười. Mùi sầu riêng ngập xe, vẻ mặt Mạnh Cổ đau khổ, cô lại càng cao hứng

Đang đắc ý, Mạnh Cổ đột nhiên nắm cằm cô lại, dùng sức hôn một cái: “Nếu em hôn sầu riêng rồi anh sẽ không hôn em được, trước bù lại”

Trần Nhược Vũ sửng sốt, không từ chối. Mạnh Cổ thừa dịp xâm nhập, hai người “Cửu biệt tương phùng”, nhiệt tình bị đốt cháy, hôn thẳng đến khi không thở nổi mới lưu luyến không rời mà tách ra

Lúc này, tâm tình u ám chuyển sang rạng ngời rồi, Mạnh Cổ lái xe, thỉnh thoảng còn nắm lấy tay Trần Nhược Vũ. Tâm cô tràn ngập sự ngọt ngào, lập tức quên sạch chuyện lúc trước

Về nhà, Trần Nhược Vũ đứng ở phòng bếp, vừa ăn sầu riêng vừa nói, mà Mạnh Cổ ngồi ở thể salon phòng khách, tận lực cách xa quả sầu riêng. Trần Nhược Vũ cảm thấy như vậy rất tốt, anh có mấy phần sợ cô a

Đầu tiên, cô nói với anh chuyện Lương Tư Tư, dụng ý của cô là muốn tỏ rõ nữ nhân khi có thể quyết định liên hành động rất kiên quyết, nhắc nhở anh không thể xem thường cô, nếu không cô cũng sẽ có ngày dũng cảm giống như Lương Tư Tư vậy

Kết quả là, phản ứng của Mạnh Cổ là: “Cô ấy đã từng lập gia đình sao? Biết bao tuần rồi? Quả nhiên là nữ nhân không bình thường!”

Trần Nhược Vũ ngậm sầu riêng mặt đen thui, được rồi, tỉ lệ chuyện này quả là hiếm. Hướng phát triển thật có chút lặc

“Em cảm thấy rất lo lắng đúng không?” Vậy thì trở về đúng lộ trình đi, để anh đối với cô tốt một chút, nếu không cô làm việc ngốc rồi sẽ hối hận

“Em không cần lo lắng. Người giống Lương Tư Tư, vút xuống núi sâu cũng có thể lừa dối khiến cộp nghe lời”

“Vậy còn em?”

“Anh nhất định là bị lừa dối nghe lời một con cá”

“Ý là anh là sư tử?”

“Mẹ” Mạnh Cổ gật đầu

Trần Nhược Vũ một lúc sau mới phản ứng được “Hừ” Cô không phục lắm, không thể tiếp lời anh thừa nhận mình hung dữ, giả bộ không hiểu, lại ăn tiếp sầu riêng “Dù sao em cũng lo lắng”

“Em còn lo lắng cho cô ta? Đã lo lắng vậy sao lại còn cho cô ta đi lấy người ta chứ?” Mạnh Cổ nghĩ tới trong nhà không có ai khác, chỉ có anh cùng Trần Nhược Vũ nhà mình, liền cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều “Lại nói, anh thật muốn nhìn xem nam nhân kia là cái dạng gì, nếu thấy hấn, phải đem hấn đánh một trận”

“tại sao đánh hấn”

“Hấn sớm nên đến nha, sớm đem Lương Tư Tư kia bắt lại, như vậy thời gian chúng ta ở cùng một chỗ liền nhiều, có lẽ cũng không phải chỉ tiến triển đến đây”

Trần Nhược Vũ liếc anh: “Muốn tiến triển dạng gì? Em thế nào cũng cảm thấy lời nói của anh...”

“Em đã hiểu? Vậy khẳng định trong lòng em cũng có ý niệm... với anh”

“Anh đừng nói càn” Trần Nhược Vũ thừa nhận cô cũng từng có mộng xuân, sửa chữa lời nói nghiêm kahwcs: “EM nói nghiêm túc a, em là muốn nói lời yêu thương, không phải chơ”

“Anh cũng thế” Mạnh Cổ nhìn Trần Nhược Vũ nhà anh nghiêm túc như vậy, anh cũng vội vàng trở nên nghiêm túc “Anh chẳng những nghiêm túc, còn cảm thấy chúng ta tiến triển có chút chậm”

“chậm ở chỗ nào?” Anh còn muốn nói chưa có phát triển đến trên giường, cô liền định dùng xác sầu riêng đè đầu anh

“Chậm, chính là chưa gặp mặt cha mẹ. Như vậy hình như không được rõ ràng. Trần Nhược Vũ, em chuẩn bị tốt gặp mặt cha mẹ anh chưa?”

Người lớn xuất chiêu, ai dám tranh chứ?

Khí thế Trần Nhược Vũ lập tức yếu xuống. Cô suy nghĩ một chút, mạnh miệng nói: “Không chuẩn bị tốt là vì biểu hiện của anh không tốt, em còn muốn khảo sát”

Mạnh Cổ lập tức im lặng

“Cho nên anh phải đối tốt với em. Yêu cầu của em không cao. Anh đừng cố tình gây sự chọc giận em là được”

Yêu cầu không cao so

ừ, đúng là yêu cầu không cao. Mạnh Cổ gật đầu

Trần Nhược Vũ nhà anh đúng là rất dễ lấy lòng, trước kia anh ác liệt chắc cô gánh hết rồi, hiện tại anh đối tốt với cô, cô nhất định sẽ dứt khoát thôi

Trần Nhược Vũ nhìn Mạnh Cổ tràn đầy tự tin, không biết anh đang nghĩ cái gì: “Cho nên anh tính toán muốn tốt với em thế nào?”

“Anh đương nhiên có thể khiến em cảm động”

Ngày thứ hai, Mạnh Cổ lại mua đồ ăn, chạy đến nhà Trần Nhược Vũ biểu hiện một chút, anh nói anh muốn nấu cơm cho cô ăn

Trần Nhược Vũ không có hoài nghi, bởi vì cô thấy Mạnh Cổ ở siêu thị mua thịt bò bít tết mắc chết người, hôm trước ở nhà anh cũng đã thấy một tủ đồ ăn, cộng thêm anh có bạn là đầu bếp siêu cấp Doãn Tắc nữa. Hơn nữa, cuộc sống của anh rất để ý đến tiểu tiết, cô cho là, tì nào nướng của Mạnh Cổ cũng không tệ

Cô đồng ý, bày tỏ bản thân có chút cảm động. Sau đó bỏ lại anh ở phòng bếp một mình, an tâm ở phòng khách xem tivi, mười phút sau, cô đến nhìn phòng bếp một chút

Trợn tròn mắt

“Ai sẽ dùng dao giải phẫu giết cá sao?”

Lại có

Mạnh Cổ đáp: “Ba anh”

Trần Nhược Vũ há to miệng sững sờ cả nửa ngày, hỏi: “Mẹ anh làm thế nào để đối phó với cha anh?”

“Để ông ấy rời khỏi phòng bếp”

Anh dùng ánh mắt hi vọng nhìn cô, Trần Nhược Vũ trừng mắt, nhìn một chút phòng bếp hỗn loạn, chợt hiểu thì ra anh cũng là muốn rời khỏi nó. Anh mua thức ăn, nói nấu cơm cho cô ăn, chỉ là giả vờ giả vịt thôi

Chẳng lẽ anh cho là cô sẽ nói: “Không cần, không cần, em nấu được rồi” sao, sau đó anh sẽ thuận nước đẩy thuyền, để cô

xuống bếp, mà anh chỉ phải làm cơm theo ý muốn để cô cảm động?

Trần Nhược Vũ lại trừng anh: “”Làm tốt lắm, tiểu tử, anh còn mạnh hơn cha anh”

Nam nhân này, thật làm người ta “Cảm động” rồi

Tác giả có lời muốn nói: Mạnh Cổ với Trần Nhược Vũ là hai người thuộc hai thế giới...

☆ **Chương 67**

Bữa cơm này, bác sĩ Mạnh lấy thủ nghệ làm cá kho tàu liền kết thúc

Trần Nhược Vũ thật không nhìn nổi, động thủ làm món khác, sau đó lại phát hiện sự nghiệp nấu cơm của bác sĩ Mạnh là đã quên bấm nút nồi cơm điện, cho nên căn bản là không nấu cơm. Vì thế, đợi đến khi cơm chín, món ăn cô xào cũng đã nguội

Sau khi ăn xong, cô phải tốn gấp hai lần bình thường mới sắp xếp ổn thỏa phòng bếp

Mạnh Cổ mắt thấy kế hoạch làm cảm động của mình thất bại liền ngoan giống như mèo. Đối với sự tra hỏi của Trần Nhược Vũ, anh biết sẽ trả lời, đáp hết tất cả

“Em rõ ràng đã từng thấy anh đi siêu thị mua bò bít tết đắt chết người mà!”

“Đúng vậy, anh làm bò bít tết rán”

“Làm thế nào chứ?”

“Dùng nước nêm của Doãn Tắc ướp thịt bò, sau đó bỏ vào nồi nấu, được rồi thì bỏ xuống, dội tương của Doãn Tắc lên, thế là xong”

“Vậy em còn thấy trong tủ lạnh của anh một đồng đồ ăn thì sao?”

“Loại tình huống đó cũng chỉ có lần anh nghĩ hên em tới nhà anh ăn cơm thôi, tất nhiên đã chuẩn bị trước. kết quả em hùng hù hỏ hỏ ôm giò hầm cách thủy của em chạy mất”

“...” Trần Nhược Vũ không biết còn có thể nói gì, được rồi, Phách Vương Long tiên sinh một tay làm đồ ăn ngon chỉ có thể trong tưởng tượng của cô mà thôi

“Cái đó, chúng ta mỗi người có sở trường riêng là tốt rồi” Người đàn ông có da mặt siêu dày còn hùng hồn nói: “Về sau anh phụ trách phòng khách em phụ trách phòng bếp là được”

Trần Nhược Vũ ném cho anh cái liếc mắt

Lúc Mạnh Cổ rời đi nói kế hoạch của anh không thành, nhưng biểu tình của anh tuyệt đối đáng giá mong đợi

Buổi tối, Trần Nhược Vũ nằm trên giường nhớ lại chuyện này rồi cuộc không nhịn được cười

Cô lúc mới yêu anh, cảm thấy ngoại trừ lúc cá tính anh không tốt chuyện gì cũng tốt, nhưng bây giờ lại cảm thấy ngoại trừ tính cách hồng bét những cái khác chưa chắc cũng tốt

Thật hơi hột. Đào Hoa Lâm tiên sinh thật ra chính là một nam nhân không thể bình thường hơn

Huyền diệt đi, đào hoa ha. Mà, không đúng, họ không có cơ hội huyền diệt, cái đó là thời cô của một mình cô

Trần Nhược Vũ mang theo nụ cười tiến vào mộng đẹp

Nếu cô là một nữ nhân bình thường, mà Mạnh Cổ cũng chỉ là nam nhân bình thường, cho nên bọn họ yêu nhau cũng là bình thường thôi

Mỗi ngày đều nhắn tin một chút, một tuần lễ gặp mặt hai ba lần. Mặc dù không có chuyện kinh tâm động phách, kích tình bắn ra bốn phía, nhưng Trần Nhược Vũ rất hài lòng, Mặc dù Mạnh Cổ rất bận rộn, đã trễ không nói, còn có một hay hai lần tạm hủy bỏ ước hẹn, nhưng Trần Nhược Vũ không bắt bẻ, cảm thấy không có gì

Trần Nhược Vũ gọi cho Lương Tư Tư mấy lần, báo cáo với cô ấy tình trạng hiện tại của mình với Mạnh Cổ, lại hỏi đến tình trạng của Lương Tư Tư

Lương Tư Tư tốt khoe xấu che, nói cô ấy rất tốt, nói Trần Nhược Vũ đừng lo lắng. Nhưng Trần Nhược Vũ thế nào cũng không yên tâm, có lúc cô nhìn mấy quyển tiểu thuyết còn lưu lại trong hộp tủ của Lương Tư Tư, cảm thấy Tư Tư cuối cùng có yêu, nhưng kỳ thật cậu ấy còn khát vọng tình yêu hơn mình

Người có khát vọng luôn yếu ớt

Lúc này, cô cũng nhận được hai cuộc điện thoại từ thành phố C, một là ở nhà, theo thường lệ vòng vào hỏi tiến triển tình cảm của Trần Nhược Vũ cùng Chu Triết, Trần Nhược Vũ muốn nói cô có bạn trai, nhưng có điều lời nói đến miệng lại nuốt vào. Cô còn chưa từng cùng Mạnh Cổ nói về gia đình, cá tính cha mẹ, thân thích, tác phong làm việc... cô nghĩ trước hết nên nói với anh đã thì tốt hơn. Mặc dù yêu là chuyện của hai người, nhưng cuối cùng cùng nhau đi qua cả đời, vẫn là có sự tham gia của hai gia đình

Một cuộc gọi khác là của bạn tốt Dương Dương, nói là sắp tới mùa xuân, Zina muốn tổ chức hội họp bạn học cũ, nói Trần Nhược Vũ cùng tới. Dương Dương nói, mấy người họ lén lút tìm ra năm đó đối tượng bắt cá hai tay với Lưu Vĩ, thì ra năm đó là do

Zina giở trò, Lưu Vĩ lại cho là CNI có ý với anh mới tỏ tình như vậy, mà Zina cố ý tìm mọi người đi bắt thông dân, cứ vậy mà đùa giỡn

Dương Dương nói: “Nhược Vũ, hôm đó cậu sẽ đến chứ? Bọn mình định kêu Lưu Vĩ đến, chuyện năm đó, trong lòng mọi người cũng cảm thấy rất không thoải mái, cậu chắc cũng rõ. Cậu cùng Lam Lam bị uất ức. Coi như Lưu Vĩ tới không thể làm chứng, bọn mình cũng muốn Zina không thể tiếp tục kiêu ngạo như vậy, cô ta mời Lam Lam, chính là muốn cậu ấy khó coi. Lần này mời chúng ta, nói đúng hơn là có ý, muốn xem Lam Lam trôi qua không tốt thế nào”

Trần Nhược Vũ bật cười: “Dương Dương, Lam Lam quả thật rất tốt, hạnh phúc đến khiến người ta hâm mộ, các cậu có lòng rồi nhưng mà mình thấy Lam Lam khác trước nhiều rồi, cậu ấy bây giờ đã có chỗ dựa, cũng sẽ không lo lắng gì tới Zina nữa. Cậu yên tâm đi, hôm đó mình sẽ đi”

Sau đó, Trần Nhược Vũ cũng gọi cho Cao Ngữ Lam. Trong khoảng thời gian này họ cũng có gặp mặt, đối với tình cảm tiến triển của Cao Ngữ Lam, Trần Nhược Vũ cũng có chút hâm mộ

Cô nói với Cao Ngữ Lam chuyện họp lớp, xác nhận Cao Ngữ Lam sớm đã nhận được lời mời, nhất định sẽ đi, hai người hẹn nhau hôm đó cùng tới, sau đó Trần Nhược Vũ hỏi Cao Ngữ Lam về chuyện phòng của cô ấy

“Phòng cậu mượn rất tiện nghi a”

“Phòng một người chứ sao”

“Lam Lam, cậu nhanh gả đi, không được thì dọn đến nhà Doãn lão bản ở. Dù sao hai người cũng sống chung, nhà cậu hay nhà hắn cũng giống nhau thôi, Như vậy có thể đem phòng cậu nhường cho mình rồi” Chuyện phòng ốc đúng là áp lực với Trần Nhược Vũ mà, cô cũng đang suy nghĩ lời mời của Triệu Hạ, chuyển sang làm việc toàn thời gian ở chỗ cô ấy, như vậy thu nhập tương đối ổn định hơn

Bên đầu kia, Cao Ngữ Lam bị Trần Nhược Vũ nói một câu như vậy “Dù sao hai người cũng sống chung:” làm đỏ cả mặt, ứng phó qua loa mấy câu, Chỉ là cô liền nói chuyện Trần Nhược Vũ đang tìm phòng với Doãn Tắc. Doãn Tắc lại đi nói lại với Mạnh Cổ (mấy thằng cha này cũng nhiều chuyện không kém)

Vì vậy, để tăng nhanh tiến triển, Mạnh Cổ áp dụng kế sách khiến cô cảm động thứ hai

Hôm Trần Nhược Vũ sắp tan ca, nhận được điện thoại của Mạnh Cổ: “Trần Nhược Vũ, em nhận được chuyển phát của anh chưa? Có ý kiến gì không?”

“Chuyển phát gì?”

“EM chưa nhận được? Bọn họ làm việc thật không có hiệu suất. Anh gọi điện thoại hỏi chút”

Anh gọi điện, kết quả thật lâu cũng không gọi lại cho cô. Trần Nhược Vũ có chút không yên lòng. Anh rốt cuộc là chuyển phát cái gì chứ?

Cô gọi cho anh, điện thoại vang lên thật lâu anh mới bắt máy

“Anh gửi gì cho em?”

“Thứ làm em vui mừng”

“Cái gì vui mừng chứ?”

“Nói ra sẽ mất vui”

“Kẹo sầu riêng đường?”

“Chiều đó dùng rồi, rất không mới mẻ”

“Hoa sao?”

“Tiểu thư, ngày đó anh tặng hoa cho em, kết quả em hỏi giá tiền sau đó nói chừng đó có thể mua hơn mười cân cải, quy định anh về sau không được tốn kém như vậy, có nhớ không?”

“Nha” Đúng là có chuyện như vậy, cô đau lòng a, bó hoa kia có thể ăn thêm nhiều thức ăn

“Vậy rốt cuộc là cái gì? Chuyển tới chỗ nào?”

“Hắn nói hiện giờ có rất nhiều đồ, rất muộn. Anh nói hắn ngày mai đưa cho em thì tốt rồi, em không phải đợi gì đâu, tan việc sớm rồi về nghỉ ngơi. Anh hôm nay không có thời gian, tối mai lại cùng nhau ăn cơm được không?”

“Được” Nhưng cô bây giờ không lo lắng chuyện ăn cơm, cô còn nhớ cái túi xách kia “Anh rốt cuộc là gửi cho em cái gì?” Tại sao cô lại có dự cảm chẳng lành chứ?

“Ngày mai em nhận được sẽ biết”

“Không được, anh bây giờ liền nói cho em biết”

Mạnh Cổ bị bức, hết cách liền nói: “Chi phiếu thôi”

“Anh nói cái gì?” Trần Nhược Vũ hét to, đột nhiên đứng dậy. Đồng nghiệp xung quanh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, cô vội cầm điện thoại di động đi ra ngoài

“Bác sĩ Mạnh, anh không phải cứ như vậy trực tiếp đưa tiền cho em chứ?”

“Dĩ nhiên không phải. Anh là người không có thường thức như vậy sao? Đó không phải một loại chi phiếu, là thẻ tiền lương của anh” Mạnh Cổ cảm giác mình vô cùng có sáng ý. Vừa thiết thực lại vừa lảng mạn

“Anh nói cái gì?” Trần Nhược Vũ cảm thấy mình sắp điên rồi “Anh đang nói giỡn phải không?”

“Không đùa đâu” Được rồi, Mạnh Cổ thừa nhận, phản ứng của bạn gái thân ái của anh không thể gọi là cảm động được

“Anh đem thẻ tiền lương nhét vào một văn tiến, xong đó giao cho nhân viên gửi bưu kiện, sau đó cho dù người ta có cầm thẻ của anh, cũng không biết ai mà tìm?” lòng Trần Nhược Vũ đang gào thét dữ dội

“Ừ...” Mạnh Cổ không nhịn được vì mình biện hộ. “Theo như quá trình mà nói, anh giao cho là nhân viên chuyển phát, chính là nhân viên chuyển phát trong công ty chuyển đi, sau đó là một người khác chuyển phát mang đến cho em, cho nên là không thể có chuyện cầm rồi trốn đi được, hơn nữa bọn họ cũng không biết trong túi là vật gì, anh đem nó bỏ vào hộp quà, giống như quà tặng, bọc đẹp, rất an toàn. Hơn nữa, bọn họ cũng không biết mật mã là bao nhiêu...”

“Đem số chuyển phát cùng điện thoại gửi qua cho em” Trần Nhược Vũ cắt ngang lời anh, hiện tại xóc xếch đều không đủ để hình dung tâm tình của cô rồi

Mạnh Cổ báo mã số, Trần Nhược Vũ chạy về chỗ làm, nhớ kỹ, trực tiếp cúp điện thoại của Mạnh Cổ, lại ra ngoài gọi cho nhân viên chuyển phát. Nhân viên nói có một món quà của Mạnh Cổ, nhưng bây giờ có quá nhiều, phải ngày mai anh ta mới giao được

“Bất kể anh có bao nhiêu quà, cái túi đó là quan trọng nhất, tôi chờ anh, muộn cỡ nào cũng phải mang đến” khí thế Trần Nhược Vũ hung hăng, khiến nhân viên bưu kiện bị trấn áp. Áp dụng nghĩ cách giải thích không thể đưa tới trong hôm nay

“Đừng nói những thứ này, hôm nay tôi nhất định phải nhận được nó, anh không đưa tới, vậy tôi đi lấy! Anh nói đi, anh ở đâu?” Bên trong đó là thẻ tiền lương a, tên bại gia đó một chút cũng không biết nặng nhẹ, có loại chơi đùa này sao? Nếu hôm

nay cô không tận mắt nhìn thấy tấm thẻ kia, sao có thể ngủ ngon a?

Cuối cùng nhân viên chuyển phát thật sự sợ Trần Nhược Vũ, đáp ứng bây giờ liền mang đến cho cô, lúc này Trần Nhược Vũ mới bỏ qua

Kết thúc cuộc nói chuyện, Trần Nhược Vũ lập tức gọi lại cho Mạnh Cổ, đợi người ta mang đồ đến rồi, cô sẽ ở công ty làm chút chuyện, sau đó hung hăng nói: “Nếu hôm nay em không nhận được nó, sẽ không tha thứ cho anh” Không đợi Mạnh Cổ nói, cô liền cúp máy

Cầm điện thoại di động tức càn hông, nhìn trên màn hình điện thoại hình Đào Hoa Lâm tiên sinh, cô dùng sức đâm đầu anh. Đầu óc nam nhân này rốt cuộc làm bằng gì? Chuyển phát thẻ tiền lương cho bạn gái, cái này gọi là lãng mạn với cảm động sao?

Thật là, hù dọa đến không thể sợ hơn nữa rồi

Trần Nhược Vũ đợi nửa giờ rốt cuộc cũng giao tới. Cô rất cẩn thận, xem kỹ mới chịu ký tên, Nhân viên bưu kiện nhìn cô hung hăng cũng không có biện pháp, đành phải để cô mở gói hàng

Trần Nhược Vũ mở ra, thấy hộp quà xinh đẹp, bên trong nó, thẻ tiền lương vẫn nguyên vẹn nằm đó, cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ký tên nhận bưu kiện

Nhân viên bưu kiện thấy cái thẻ trong hộp quà, mặt liền sáng: “Bạn trai cô vẫn là giàu có a”

Trần Nhược Vũ liếc mắt nhìn anh ta: “Sao anh nói nghe giống như bạn trai tôi là kim chủ vậy”

“Làm sao được, cô xem cô giống người được bao nuôi sao” người chuyển phát khoác tay, nói thì nói thế, thái độ cũng không phải chuyện không thể xảy ra, một bên đi ra ngoài còn lầu bầu: “Dạo này, loại người gì cũng có”

Trần Nhược Vũ thấy đồ an toàn, hỏa khí cũng không còn lớn như lúc nãy, nhưng vừa nghĩ đến Mạnh Cổ làm chuyện này hù chết cô, cô đã không tính, còn khiến người ta nghĩ cô là loại con gái kia, cô lại cảm thấy không thoải mái. Cô gọi cho Mạnh Cổ, nói ngày mai gặp mặt muốn cùng anh nói chuyện một chút

Buổi tối, Trần Nhược Vũ nằm trên giường, cầm thẻ tiền lương của Mạnh Cổ trên tay nghịch chơi. Chuyện đã qua rồi, cô không giận nữa, hiện tại không hiểu sao cảm thấy có chút ngọt ngào

Được rồi, nam nhân này đem thẻ tiền lương giao cho cô, mặc dù quá trình có kinh hãi một chút, nhưng đến tay rồi, vẫn cảm thấy ngọt ngào

Phách Vương Long tiên sinh a, đâu mất tinh anh xã hội rồi, anh vẫn ngây thơ như vậy

Chỉ là, ngây thơ thật đáng yêu

Không đúng, không thể cảm thấy anh đáng yêu, làm ra loại việc ngu ngốc này, miễn cưỡng chỉ có thể coi là vừa ghê tởm vừa đáng yêu

Chỉ có một chút, một chút đáng yêu mà thôi

☆ **Chương 68**

Ngày thứ hai, lúc sắp tan ca, Mạnh Cổ nói tối anh mới gặp cô được, anh ăn cơm ở bệnh viện luôn, nói cô cứ ăn cơm trước. Trần Nhược Vũ đồng ý, cô nói cô ăn cơm xong thì đến bệnh viện chờ anh

Hai người cứ vậy hẹn xong. Trần Nhược Vũ về nhà trước một chuyến. Đợi đến lúc cô định ra cửa chuẩn bị tìm Mạnh Cổ, lại thấy Lục Bảo Ny đang ở trước tiểu khu nhìn rất bất an.

Trần Nhược Vũ đối với Lục Bảo Ny có ấn tượng sâu sắc, liếc mắt liền nhận ra. Vẻ mặt cô ấy khẩn trương cùng do dự, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Trần Nhược Vũ, phản ứng có chút mãnh liệt, chột kinh hãi, quay đầu bỏ chạy

Trần Nhược Vũ buồn bực, không biết cô ấy xảy ra chuyện gì, kết quả là Lục Bảo Ny chạy không xa liền chạy quay về, cùng Trần Nhược Vũ nói: “Cái đó, xin cô, nếu gặp Chu Triết, cũng đừng nói với anh ấy đã từng gặp tôi ”

Trần Nhược Vũ sững sốt, theo bản năng liền gật đầu

Lục Bảo Ny cường điệu: “Ngàn vạn lần đừng nói cho anh ấy biết”

Lúc này, Trần Nhược Vũ không gật đầu, mặt cô đầy nghi ngờ, Lục Bảo Ny vội nói: “Tôi không có làm việc xấu, chính là, chính là không muốn để anh ấy biết tôi tới tìm anh ấy thôi. Tại vì, tôi không nên tới tìm anh ấy, vẫn đừng để anh ấy biết thì hơn’ Khuôn mặt cô đỏ lên, lời nói do khẩn trương liền trở nên lắp bắp.

“Ok” Lúc này Trần Nhược Vũ mới hiểu được

“Cô đáp ứng đúng không, không nói, đúng không?” Lục Bảo Ny hỏi

“Ừ” Trần Nhược Vũ đáp.

Lục Bảo Ny thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đi đây, thật ngại quá, hẹn gặp lại”

Trần Nhược Vũ gật đầu, đi cùng cô ấy rời khỏi, cô cũng muốn ra trạm xe bus, mà Lục Bảo Ny cũng là ra trạm xe bus. Hai người đi cùng một đoạn đường cũng khách khí mỉm cười

Lục Bảo Ny có chút khẩn trương, ở trạm xe bus chờ xe cũng không cùng Trần Nhược Vũ nói chuyện. Trần Nhược Vũ nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Cô thích Chu Triết?”

Lục Bảo Ny giật mình, mặt ửng hồng, tay chân luống cuống
“Tôi biết mà” Trần Nhược Vũ gật đầu

“Tôi, tôi không có...” Lục Bảo Ny cố gắng giải thích, nhưng biểu tình của Trần Nhược Vũ giống như cô sẽ không tin, gấp đến độ kéo tay cô: “Cô không phải là muốn cho anh ấy biết đấy chứ, làm ơn”

Trần Nhược Vũ nhìn cô, nghĩ đến tâm tình sầu khổ của bản thân khi theo đuổi Mạnh Cổ, không khỏi tò mò hỏi: “Cô tới tìm anh ấy, là vì muốn thổ lộ?”

Lục Bảo Ny ngượng ngùng: “Tôi, tôi cũng không biết phải nói gì với anh ấy, chỉ biết là bản thân đã đi tới đây thôi”

“Tới đây lại hối hận, liền muốn rời đi?”

“Anh ấy... tôi...” Lục Bảo Ny quanh co nửa ngày “Anh ấy là muốn về quê nhà, tôi nếu nói với anh ấy này nọ, hình như sẽ mang đến phiền phức cho anh ấy, người khác sẽ thích hợp với anh ấy hơn. Nhưng mà nếu không nói, tôi lại sợ không còn cơ hội nữa”

“Vậy thì nói chứ sao?”

Lục Bảo Ny lắc đầu: “Còn chưa phải lúc. Nhà tôi thật ra không muốn tôi tìm người vùng khác, tôi liền coi là nói rồi, cũng không có ý nghĩa gì, Hơn nữa, chưa chắc gì anh ấy thích tôi”

“Anh ấy lần trước rất khẩn trương, còn chạy đi tìm cô nữa mà”

Lục Bảo Ny có chút kinh ngạc sợ Trần Nhược Vũ sẽ nói cho anh biết liền phân bua “Anh ấy đối với ai cũng rất tốt, chắc là cho rằng tôi có chuyện, quan tâm một chút mà thôi”

Trần Nhược Vũ không biết nên nói gì, Lục Bảo Ny cuối đầu, cô nói: “Bảo Ny, tôi có thể gọi cô Bảo Ny không?”

Lục Bảo Ny ngẩng đầu nhìn cô, gật đầu một cái.

Trần Nhược Vũ nói: “Tôi muốn nói với cô, tôi thật ra từng thích một bác sĩ, điều kiện rất tốt, so với điều kiện của tôi tốt hơn rất nhiều, tôi do dự thật lâu, sau đó còn nhắm mắt mà theo đuổi anh ấy”

Lục Bảo Ny nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Nhưng mà anh ấy cự tuyệt tôi, Tôi không đuổi kịp”

“Thật sao!!!” Lục Bảo Ny rũ đầu xuống, bị đả kích rồi.

“Có điều sau đó anh ta lại theo đuổi tôi, chúng tôi bây giờ ở chung một chỗ”

“À?’ Lục Bảo Ny kinh ngạc ngẩng đầu

Trần Nhược Vũ nói: “Ý của tôi là, nếu ban đầu tôi không nhắm mắt theo đuổi anh ấy, cũng sẽ không có chúng tôi ngày hôm nay, Mặc dù quá trình cũng có điểm thất bại, nhưng tôi vẫn là tranh thủ cơ hội cho bản thân. Cô nếu thử cũng không dám, thật sự có thể cam tâm sao?”

Lục Bảo Ny há to miệng, sững sờ.

Lúc này, Trần Nhược Vũ thấy xe bus cô muốn đi tới, cô chỉ chỉ vào trạm xe nói: “Tôi phải đi”

Lục Bảo Ny mới phản ứng kịp, gấp gáp kêu lên: “Có thể lưu số cô không? Tôi, tôi muốn có người có thể chia sẻ”

Trần Nhược Vũ nói cho cô số điện thoại của mình. Lúc Lục Bảo Ny nói “Cảm ơn”, cô phát tay đi lên xe bus

Đoạn đường này, tâm tình Trần Nhược Vũ rất tốt. Chuyện thăm mến của cô ấy ai biết chứ? Cô biết .

Trần Nhược Vũ lại muốn hát. Nếu như Bảo Ny có thể may mắn như cô, cuối cùng có thể cùng người mình thích ở chung một chỗ, như vậy không tồi. Hơn nữa, nếu vậy, Chu Triết coi như cũng tìm được nửa kia, ba mẹ cô sẽ không lại nói này nói nọ. Cũng không biết là phải chờ tới lúc nào, cô mới dám mang Mạnh Cổ về nhà.

Trần Nhược Vũ tới bệnh viện, theo thường lệ tới đình hoa trong bệnh viện đợi. Cô gọi điện cho Mạnh Cổ, anh nói ít nhất cũng phải mười phút nữa anh mới xuống được. Trần Nhược Vũ không ngại, nói anh không cần vội.

Cúp điện thoại, cô ngồi trong vườn hoa một mình, mặt sáng ngời, khí trời có chút lạnh, trong vườn không có còn hoa gì ,cũng chỉ còn vài chồi non mơn mẩn đang phát triển, Trần nhược vũ cảm thấy đột nhiên thật tràn đầy chân lý, nhìn đi, thực vật ở đây là minh chứng rõ ràng nhất, hoa dù có xinh đẹp đến mấy cũng không tồn tại lâu được chỉ có cành lá mới có thể trường tồn.

Cô là cành xanh, thẳng được hoa đào

Mới vừa nghĩ vậy, khước mặt liếc lên một cành hòa, hơn nữa còn là cành chói mắt nhất. Thích Dao cư nhiên mặc áo blouse trắng, cùng một bác sĩ nữ khác đi ngang qua đình

Trần Nhược Vũ rất kinh ngạc, cô gái này chẳng lẽ được điều tới bệnh viện? Trở thành đồng nghiệp của Mạnh Cổ sao?

Lúc này, Thích Dao cũng nhìn thấy cô, hình như cũng nhận ra cô, cô ta ngừng lại, nhìn cô

Ánh mắt đó

Trần Nhược Vũ nghĩ: “Cuộc đời không có gì không cần gấp lại, gấp lại chỉ muốn đập cho một cái”, nói đúng hơn thì đây là tình cảnh hai tình địch gặp nhau thôi. Cũng không biết Thích Dao có biết cô cùng Mạnh Cổ đang phát triển không?

Trần Nhược Vũ ưỡn thẳng sống lưng, nhìn chằm chằm Thích Dao cô nghĩ tới mình hiện tại là bạn gái của anh, tuyệt không thể thất bại bởi bạn gái cũ, nếu không mặt mũi Phách Vương Long tiên sinh nhà cô để đâu chứ?

Chỉ là Thích Dao không có tới đây đưa với cô, chỉ nhìn cô mấy lần, sau đó cùng bác sĩ kia đi khỏi.

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi cô xác định quan hệ với Mạnh Cổ nhìn thấy Thích Dao, thật ra nếu nói cho đúng là cô không thèm để ý tới cô ta. Mạnh Cổ cùng cô ta có tình cảm rất sâu sắc, cô biết, Mạnh Cổ cũng bởi vì đoạn tình cảm này mà sau đó yêu hai lần đều không thành công, cô cũng biết. Mạnh Cổ bởi vì cô ta mà đến 30 tuổi vẫn chưa lập gia đình, cô cũng biết.

Được rồi, nhiều chuyện liên tiếp bày ra như vậy, cô gái này là một loại vi khuẩn, xem ra sẽ chỉ làm người ta nhức đầu nhột mũi không thoải mái, nhưng kỳ thật nếu không cẩn thận cũng sẽ trí mạng

Trần Nhược Vũ sờ sờ túi xách, thẻ tiền lương của Mạnh Cổ sưởi ấm ví tiền của cô, làm lòng cô an ủi, thẻ tiền lương của anh đều ở chỗ cô, cô sợ cái gì chứ.

Đào Hoa Lâm tiên sinh thông minh như vậy, nhất định biết hoa thì không dài, chỉ có cành xanh mới có thể làm bạn.

Trần Nhược Vũ âm thầm cổ vũ bản thân cố lên, nhìn chằm chằm cành xanh mà ngăn người, cũng không biết qua bao lâu, chợt đầu bị người ta gõ, cô mãnh liệt quay đầu, thấy khuôn mặt anh tuần tươi cười của Mạnh Cổ

“Này bạn gái, bộ dáng ngăn người của em thật đáng yêu”

Ơ, lời ngon tiếng ngọt.

Trần Nhược Vũ vội vàng giúp anh châm dầu vào lửa: “Đáng yêu bao nhiêu?”

“Đáng yêu giống như Trần Nhược Vũ”

Đáp án này nghe không tệ, dường như lại khen cô thêm một lần, Trần Nhược Vũ vui vẻ cười cười xong mới phản ứng kịp đó là nói cô đáng yêu giống người ngốc.

Hừ, đầu cơ trục lợi, căn bản không phải là khen.

“Bác sĩ Mạnh, em nhắc nhở anh, thời kỳ khảo sát anh còn chưa có qua, hơn nữa, hôm qua còn phạm phải sai lầm lớn, mới vừa rồi còn níu bím tóc em. Anh nói xem, em nên xử lý thế nào?”

“Mới vừa rồi kéo bím tóc?” Mạnh Cổ hỏi lại “Trước khi em phạt, cho anh biết em lại nghe chuyện gì rồi?”

Ách, sáng khoái như vậy?

Loại thái độ này lại khiến Trần Nhược Vũ cảm giác bản thân là cố tình gây sự, cô cắn cắn môi, còn nói: “Anh cùng Thích Dao làm cùng một chỗ, sao lại không báo cáo với em?”

“Thích Dao? A, bệnh viện hai bên có hoạt động trao đổi, bác sĩ bên bệnh viện họ chỉ tới đây mấy ngày thôi. Lần trước không phải anh đã nói với em anh có việc trao đổi đặc biệt sao, em còn mắng anh chỉ tham gia hoạt động trao đổi thôi nói với em làm gì còn gì”

“Vậy anh cũng không nói chuyện của Thích Dao”

Mạnh Cổ vừa muốn mở miệng, lại chỉ chớp mắt nhìn sau lưng Trần Nhược Vũ

Trần Nhược Vũ cử động, quay đầu nhìn theo tầm mắt anh, thấy Thích Dao đứng cách đó không xa

“Các người nói gì vậy? Tôi nghe thấy tên mình” Thích Dao lúc này đã cởi bỏ bộ đồ trắng, mặc áo khoát màu vàng nhạt, duyên dáng yêu kiều, mặt mày mỉm cười

Thật là một đại mỹ nhân! Trần Nhược Vũ đem sự vụng về của cô phỉ nhổ một phen, đối với cái loại biểu tình ‘vì tôi’ mà hai người gây gổ thật là thoải mái của cô ta càng thêm tức.

“Nghe được tên cô?” Trần Nhược Vũ không đợi Mạnh Cổ mở miệng đã vội cướp lời trước “Cô là ai?”

Mạnh Cổ ở sau lưng Trần Nhược Vũ ho khan hai tiếng

Hai cô gái cùng quay đầu trừng anh, trừng xong rồi, lại quay sang nhìn chằm chằm đối phương.

“Tôi chính là Thích Dao” Thích Dao biết rõ Trần Nhược Vũ giả bộ, lại không vui xệ mặt xuống “Chúng ta ở trong nhà Mạnh Cổ đã gặp qua, cô không phải là quên rồi chứ? Tôi là bạn củ của Bác sĩ Mạnh, cô nhất định đã nghe nói qua rồi”

“Cô tên Thích Dao?” Trần Nhược Vũ không để ý tới câu bạn cũ kia, rồi lại hỏi tên cô ta, giống như vừa rồi nghe không rõ

Mạnh Cổ lại ho khan hai tiếng

Bây giờ, hai cô gái này cũng không thèm để ý mà trừng anh nữa, chỉ nhìn chăm chăm đối phương

“Không sai, tôi chính là Thích Dao” Thích Dao gần từng chữ, rõ ràng lặp lại một lần, cô thân hình cao gầy, tương đối có khí thế.

Trần Nhược Vũ ngẩng cao đầu, nhưng chiều cao cùng khí chất có vẻ tương đối kém so với đối phương, tự biết mình khí thế không bằng người, cô cũng không muốn liều mạng, chỉ nói “Tên cô rất thật”

Mạnh Cổ lại khụ hai tiếng

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn anh, sau đó chuyển trở lại: “Chúng tôi mới vừa rồi không nói cô a, cô nghe lầm rồi. Tôi rõ ràng là nói uống thuốc, là uống thuốc, không phải Thích Dao”

Thích Dao nghiêm mặt, Mạnh Cổ cười ha ha

“Cười cái gì?” Trần Nhược Vũ trừng anh “Anh vẫn khụ, liền đi uống thuốc đi”

“Được được, chúng ta đi mua thuốc uống” Mạnh Cổ khoát tay Trần Nhược Vũ “Em xem tiếng phổ thông của em rất kém, uống thuốc với Thích Dao cũng nói không rõ ràng”

“Ai nói, rất rõ ràng nha” Trần Nhược Vũ không thích nhìn Thích Dao, lôi kéo Mạnh Cổ đi. Vừa đi còn vừa nói: “Là anh không nghe rõ, thật sự là tới giờ uống thuốc rồi”

Thích Dao đứng sau lưng họ, nhìn chăm chăm hai bóng lưng dần khuất dạng.

☆ **Chương 69**

Mạnh Cổ cùng Trần Nhược Vũ đến gara lấy xe, nghĩ tới chuyện lúc này vẫn còn cảm thấy buồn cười: “Trần Nhược Vũ, từ sau khi làm bạn gái của anh, công lực của em tăng nhiều đó”

“Cái gì tăng công lực, em nhất định phải bảo trì công lực”

“Đúng, đúng. Chỉ là sau khi làm bạn gái anh loại công lực này được biểu hiện ngày càng rõ ràng rồi”

“Anh không thấy bộ dạng cô ấy sao? Tổ vẽ cái gì chứ? Bác sĩ Mạnh, mắt của anh thật là kém. Không đúng, mắt anh trước kia thật là kém, bây giờ thay đổi tốt hơn nhiều rồi” Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, vẫn còn không thấy cao hứng; “Nói, anh có dùng vẽ mặt ôn hòa với cô ấy không, có ám hiệu thân thiện, khiến cô ấy nghĩ có thể phách lối trước mặt em?”

“Em cảm thấy thế nào?” Mạnh Cổ tức giận

“Được rồi, tạm thời tin tưởng anh” Trần Nhược Vũ nhìn Mạnh Cổ, còn nói: “Bác sĩ Mạnh, lúc đối mặt với bạn gái trước, anh cứ đem hết cá tính hẹp hòi, lời nói độc ác, tính cách hồng bét phát huy hết không cần giữ lại, lúc nào cũng cảnh giác, giữ vững hình tượng trình liệt của anh mới được”

“Em đánh giá anh thật cao” Mạnh Cổ xoa xoa mặt cô “lần tới gặp cô ấy, em không cần để ý, để cô ấy có vấn đề gì cứ tới tìm anh”

“Tại sao?”

“Cái gì mà tại sao?” Mạnh Cổ nói giống như là chuyện đương nhiên; “Chuyện như vậy tất nhiên do người con trai giải quyết. Thật ra thì anh đã nói rõ ràng rồi, cô ấy cũng không có quẩn luyến em nữa, hôm nay có lẽ là do nhìn thấy em, bị kích thích khiến không thoải mái. Anh sẽ nói với cô ta, không quấy rầy em nữa”

“Không cần” Trần Nhược Vũ bĩu môi: “Sao phải cho cô ta cái cớ để đến tìm anh chứ?”

“Này, cái này không gọi là lấy cớ”

“Khẳng định là có. Cứ cô ta chọc giận em, anh liền đi tìm cô ta, cô ta nhất định sẽ thường làm vậy, anh đừng để ý cô ta nữa, như vậy cô ta cũng không tiếp tục”

“Vậy nếu cô ấy tìm em, nhưng em không cho anh cùng phát giận, anh không buộc được cô ta rồi”

“Anh có trối lại cô ta lại em cũng sẽ cho rằng anh xem trọng cô ấy, cả đầu ngón tay cũng không được đụng tới” Trần Nhược Vũ lắc lắc ngón tay, còn nói: “Anh yên tâm, em cho dù giận cũng sẽ mặc kệ cô ta. Cho nên lúc đấu khẩu, cũng có thể nhìn cô ta chằm chằm không nói lời nào” Cô còn làm quả đấm biểu lộ vẻ ầm ức.

Mạnh Cổ bị chọc cười ha ha; “Trần Nhược Vũ, trước kia anh thật đúng là xem thường em”

“Cái đó đúng là như vậy” Cô gương cầm lên, tỏ vẻ: “Dù sao lập trường của anh nhất định phải rõ ràng, ngôn ngữ, cử chỉ phải hạn chế, đừng để cô ta có hy vọng. Anh làm được đến đó, coi như hợp cách. Hành vi cá nhân của cô ta, không liên quan tới anh”

Mạnh Cổ không cười, nhìn cô chằm chằm, thấy mặt cô hồng; “Làm gì, lái xe nhanh chút”

Mạnh Cổ quay đầu cô lại, hôn xuống môi cô, sau đó nổ máy xe, hỏi cô: “muốn đi đâu?”

Trần Nhược Vũ nhìn xung quanh một chút, không ai để ý đến họ, lúc này mới yên tâm. Cô suy nghĩ một chút: “Ra ngoài tốn tiền, đến nhà của anh rồi sau đó lại chở em về là tốn hai chuyến, vậy thì đến nhà em đi”

“Vậy em cần gì trực tiếp đến đây đón anh, để anh tới thẳng nhà em không tốt sao?”

“Nhưng mà em muốn đón anh, anh cực khổ làm việc, tan việc một cái liền gặp em, không tốt sao?”

Mạnh Cổ nhìn cô mấy lần.

“Nhìn cái gì vậy, em ngồi xe bus rất tiện, dù sao cũng không có việc gì làm. Anh đến nhà em, uống nước nghỉ ngơi một chút, nói chuyện chuyển phát kia, sau đó anh sớm về nhà nghỉ ngơi”

“Không về có được không?”

“Không được” Trần Nhược Vũ mặt đỏ lên.

Mạnh Cổ vừa lái xe vừa phân tâm liếc nhìn cô, không nhịn được nhéo nhéo mặt cô. Mặt cô càng đỏ, càng vuốt ve tay anh, chọc anh cười.

Anh chợt nói ra một dãy số, Trần Nhược Vũ cau mày: “Đây là ý gì?”

“Mặt mã thẻ tiền lương”

“Anh để thẻ ở chỗ em, làm sao mà dung thẻ được? Mỗi tháng em đưa anh sao?”

“Nếu em thích vậy thì cũng được”

“Cái gì gọi là cũng được” Trần Nhược Vũ tức giận “Em không cho anh lấy, anh cũng đồng ý, tiền điện thoại, tiền điện, thứ gì cũng cần tiền. Cô nhắc cầm nhỏ của mình lên “Anh phải nịnh nọt em, làm em vui, e sẽ suy nghĩ lại, mỗi tháng đưa cho anh nhiều nhiều một chút”

Mạnh Cổ cười ha ha: “Tiền điện thoại và tiền điện, mỗi tháng đều sẽ tự rút trong thẻ, đồ mua bằng thẻ tín dụng, bây giờ mua cái gì cũng có thể dùng thẻ tín dụng em biết không?” Anh giống đứa bé dạy cô: “Thẻ tín dụng cũng lấy tiền từ thẻ này, mỗi tháng tự động rút, sau đó anh còn có tài khoản ngân hàng, đem tiền từ chỗ này bỏ sang chỗ khác anh có thể làm, cho nên thẻ này em cầm cũng không sao”

Trần Nhược Vũ sững sờ; “Thì ra anh cũng chuẩn bị xong hết rồi, còn đưa em cái này làm gì?” Thật là giáo hoạt mà.

“Cái gì mà vô ích chứ, bên trong có tiền. Con gái tui em không phải nói nắm giữ tài chính của con trai là nắm giữ hần sao? Đây chính là tài sản của anh, không cầm động sao? Dĩ nhiên đầu tư mấy chỗ khác, xem như là tiền riêng, chờ cưới em rồi sẽ giao lại cho em”

Trần Nhược Vũ không tính “Tiền riêng” của anh, lại muốn cùng anh so đo cái khác: “Anh nếu đem nó trực tiếp bỏ vào tay em, em còn có thể cầm động sao”

“Chính là muốn chuyển phát đưa qua mới có hiệu quả vui mừng sao”

“Làm sao có thể, chính là hù dọa chết người mà? Anh rất cuộc có ý thức an toàn về tiền bạc không vậy” Trần Nhược Vũ lúc này mới phản ứng kịp, liền hỏi một câu khác; “Chờ một chút, cô gái nào nói với anh nắm giữ tài sản là nắm giữ sinh mạng?”

“Không nhớ rõ nữa, có lẽ là một người anh em nào đó?”

“Hừ, loại ví dụ hạ lưu này là do đàn ông các anh nghĩ ra thì có, tự cho là mình rất hiểu phụ nữ. Thật ra phụ nữ là người đoan trang lại đơn thuần, mới sẽ không muốn thứ nào cũng nhất định phải có”

Mạnh Cổ cười trộm; “Anh cho là em sẽ thích loại ví dụ này, rất sinh động. Nhớ ngày đó có người nào đó đoan trang lại đơn

thần nói muốn giống em trai ngạnh khí bá đạo mới được. Anh cảm thấy cô ấy có ví dụ rất hay, thật đáng yêu”

Trần Nhược Vũ nhất thời cứng đờ, anh lại dám lật lại chuyện năm xưa ra nói. Thật không cho cô mặt mũi mà.

Mạnh Cổ liếc nhìn cô một cái, hàm răng trắng cười toe toét: “Sao lại đỏ mặt, em cũng nghe qua lời này sao?”

Trần Nhược Vũ nén lấy một hơi, lớn tiếng nói: “Coi như ví dụ này rất sinh động, vậy anh cũng không nên đem sinh mạng của mình giao cho người ta gửi tới tay em chứ”

Mạnh Cổ sững sốt.

Trần Nhược Vũ cũng đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng, vội vàng bổ sung: “Ý em là nói chi phiếu”

Mạnh Cổ cười ha ha: “Trần Nhược Vũ, em là muốn anh cười chết sao?”

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, không nói ra lời.

Mạnh Cổ tiếp tục cười to: “Em nói rất đúng, vật kia anh nên tự tay giao cho em mới đúng”

“Đem chi phiếu thành cái gì màu vàng rồi? Anh cho rằng muốn tự tay giao cho em cái gì?”

A a a a, trí tưởng tượng của Trần Nhược Vũ bắt đầu xóc xếch. Vẻ mặt của cô làm cho Mạnh Cổ cười không ngừng được.

Trần Nhược Vũ xoay đầu, quyết định không để ý đến anh

Nhưng Mạnh Cổ chợt ngừng xe lại, Trần Nhược Vũ kinh ngạc quay đầu: “Sao vậy?”

Mạnh Cổ ho nhẹ, nói: “Ách, để em thẩm tra anh...”

Trần Nhược Vũ há to miệng, đỉnh đầu muốn bốc hơi, đang chuẩn bị phát tác, Mạnh Cổ lại nói: “Chi phiếu”

Tay anh chỉ ra ngoài, Trần Nhược Vũ nhìn theo, thấy ven đường có một trạm ATM. Lúc này, cô mới biết mình lại bị trêu. Cô xoay người “ba ba”, đánh bàn tay của Mạnh Cổ một trận

Mạnh Cổ cười ha ha, Trần Nhược Vũ quắc mắt trừng anh; “Lặp lại mặt mã lần nữa”

Mạnh Cổ nói rồi, Trần Nhược Vũ liếc anh một cái, cầm túi xách xuống xe.

Đem thẻ cho vào máy, cô lại cảm thấy khẩn trương, không phải vì bên trong có bao nhiêu tiền, chính là vì cảm giác quan hệ của cô với Mạnh Cổ lại thân thêm mấy phần. Cô quay đầu liếc nhìn Mạnh Cổ, anh đang ôm tay lái cười nhìn cô.

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, cô cắn môi, cảm thấy xấu hổ, cẩn thận từng li từng tí nhập mặt khẩu, nhìn lướt qua số tiền trong tài khoản, thật nhanh lấy ra, đẩy cửa xe bước vào

“Có hài lòng không?” Mạnh Cổ vẫn đang cười

Trần Nhược Vũ “Thùng thùng” đánh anh hai quyền “Nhiều tiền như vậy, nếu như bị chuyển phát làm mất, em sẽ đánh chết anh”

“Mất liền báo mất chứ sao?”

“Uy” Thật là tức chết cô, anh còn không biết hối cải, thái độ thật là.

“Được rồi, được rồi, mỗi lần em nắm bắt trọng điểm rất quý dị nha, đổi lại là người khác đã cảm động chạy tới hiến hôn rồi”

Trần Nhược Vũ trừng anh, Mạnh Cổ lập tức thay đổi: ‘A, cô gái khác hiến hôn cũng không liên quan đến anh”

Trần Nhược Vũ bĩu mũi, đem thẻ nhét vào trong túi: “Tịch thu rồi”

“Được”

“Làm nó ấm ví tiền của em”

“Được”

“Em sẽ không phung phí tiền của anh, giúp anh bảo quản”

“Không sao, em cứ xuống tay mua đồ, đắt tiền cũng được, trừ sâu riêng ra, cái gì cũng có thể”

“Này, đừng kích động, em rất dễ chịu kích lệ” Trần Nhược Vũ không phục liếc anh

Mạnh Cổ cười cười, hỏi cô: “Trần Nhược Vũ, em biết tại sao anh đưa cho em thẻ sao?”

Muốn dỗ cô vui vẻ, khiến cô cảm động: “Vì muốn tăng sự tự tin của em?”

“Vì muốn em nhanh chút tiến vào cuộc sống của anh” Mạnh Cổ nhìn cô: “Trần Nhược Vũ, có người nhắc nhở anh, cuộc sống của chúng ta, cách sống, sở thích cùng thói quen tiêu xài tài khác biệt rất lớn. Cái hậu hoạn ẩn nấp này sớm phải tiêu diệt đúng không?” Anh xoa xoa đầu cô: “Em cầm tài chính của anh, là quyền to, sẽ phải giúp anh đặt mua đồ hàng ngày. Thói quen dùng gang tay của anh, anh mặc quần áo loại nào, anh thích ăn gì, uống gì, em cũng phải phụ trách mua hết, biết không?”

Trần Nhược Vũ tưởng tượng cuộc sống như vậy, mặt lại bắt đầu nóng lên. Cô không có gì, năng nhặt chặt bị mà qua ngày.

Nghĩ tới đưa anh quà tặng, mua gì đó cho anh, nhưng cô quan sát nghiêm túc, anh dùng đồ gì đó cô thật mua không nổi, miễn cưỡng mua kém hơn anh cũng không dùng được.

Cho nên anh có thể làm, là đem mình sạch bóng, không để anh mất mặt. Cô đi gặp anh, cũng tận lực thay đổi khá hơn một chút, mua quần áo mới, trang điểm, làm mình đẹp hơn một chút. Lau giày sạch sẽ, ủi phẳng đồ, không phải vì hư vinh, mà chỉ là muốn có thể rút ngắn chênh lệch giữa hai người

Thật ra yêu anh, cô nghĩ tới rất nhiều thứ. Mặc dù cái anh thích tuyệt đối không phải là điều kiện bên ngoài, nhưng nếu hai người bọn họ muốn cùng đi với nhau, cô phải cố gắng thích hợp với vị trí và hoàn cảnh của anh, Cô không khờ dại cho là cô bé lọ lem cùng hoàng tử yêu nhau, sau đó cô ấy sẽ mặc bộ đồ dơ ỉn, cầm cây chổi cùng hoàng tử có hạnh phúc tốt đẹp, nhưng cô ta cũng biết, cô phải có thứ khí chất mà vị hoàng tử kia thích

Cô vẫn là Trần Nhược Vũ, nhưng cô hi vọng mình có thể là Trần Nhược Vũ của bác sĩ Mạnh

Chỉ là cô không ngờ tới, thì ra người lãnh khốc lại lãnh đạm như Phách Vương Long tiên sinh cũng như cô, đang nỗ lực rút ngắn sự chênh lệch giữa họ.

Trần Nhược Vũ cười híp mắt, thò người ra, hôn một cái lên mặt anh; “Bác sĩ Mạnh, anh cố lên. Còn kém một chút nữa, em liền khẳng định anh là người của em”

Mạnh Cổ cũng cười híp mắt, tà đạo nói: “Muốn khẳng định anh là của em, chuyện này cũng không đơn giản...”

“Pằng” hạ xuống, không đợi lời nói màu vàng của lưu manh nói xong, anh liền bị đánh.

Tối hôm đó, Mạnh Cổ ở lì trong nhà Trần Nhược Vũ đến khuya mới chịu đi, Dĩ nhiên không có làm chuyện hương diễm xấu xa gì, chỉ là anh không muốn đi, đông tây tán gẫu.

Trần Nhược Vũ nói với anh nếu chuyện Chu Triết cùng Lục Bảo Ny thành một đôi thật, cô sẽ cùng người nhà khai báo thật tốt chuyện hai người.

Mạnh Cổ đối với cảm nhận của người khác không có hứng thú, ngược lại nhân cơ hội này cùng Trần Nhược Vũ đàm phán vấn đề gặp người lớn trong nhà.

“Đã như vậy rồi, mấy ngày nữa tìm thời gian, hẹn ba mẹ anh, chúng ta cùng ăn một bữa cơm, sau đó đến mùa xuân anh sẽ đi

gặp cha mẹ em”

“Như vậy quá nhanh, chúng ta mới yêu nhau không bao lâu”

“Cũng đã thu tài sản của anh rồi, còn nghĩ gặp người lớn là quá nhanh sao?”

“Đó là hai việc khác nhau”

“Một việc. Anh đã nói với em, một chút cũng không nhanh. Gặp người lớn rồi, mùa xuân tới phòng của em cũng hết hạn rồi, em liền đến nhà anh ở. Nếu qua một đoạn thời gian nữa, em đối với cuộc sống của chúng ta không có ý kiến gì, đối với biểu hiện trên giường của anh cũng hài lòng, liền kết hôn thôi, thứ tự an bài này vô cùng hoàn hảo rồi”

Trần Nhược Vũ mặt bắt đầu hồng: “Cái gì trên giường, anh lại bắt đầu ăn nói linh tinh”

“Cái gì mà linh tinh, là chuyện rất nghiêm chỉnh”

“Ý của anh chính là đều đã thử qua, hai bên đều cảm thấy không có vấn đề gì liền kết hôn?”

“Đúng”

“Đây coi là câu hôn sao?”

“Em nghĩ vậy thì cũng có thể”

“Em vẫn cảm thấy quá nhanh”

“Sẽ không, rõ ràng là từng bước từng bước làm”

“Vậy nếu như đối với biểu hiện trên giường của anh em cảm thấy không hài lòng thì sao?”

“Trần Nhược Vũ, em là đang khích lệ anh sao? Cái gì cũng có thể chất vấn, chỉ có cái này tốt nhất em không nên nghi ngờ. Nếu không anh sẽ không nhận được mà trực tiếp chứng minh”

Trần Nhược Vũ đỏ mặt, ôm gối ôm lui về phía sau.

Nhìn cô không có tiền đồ như vậy, Mạnh Cổ tức giận: “Nhanh chút, gặp người lớn hai nhà. Sau đó coi như danh phận đã định, đến lúc đó anh sẽ danh chính ngôn thuận xuống tay với em”

“Anh rốt cuộc cả ngày lẫn đêm là nghĩ mấy cái này sao?”

Trần Nhược Vũ đập anh một cước

“Nghĩ đến vấn đề này là bình thường mà, người đàn ông nào cũng như vậy !” Mạnh Cổ không chút nào cảm thấy xấu hổ.

Trần Nhược Vũ bĩu môi: “Em còn muốn đợi qua hết mùa xuân, dò hỏi ý tứ trong nhà, dự phòng trước, sau đó mới sắp xếp gặp mặt. Chờ anh gặp cha mẹ em đã, rồi em mới gặp nhà anh”

“Sao lại là thứ tự này?”

“Em nghĩ, chờ anh gặp nhà em rồi sẽ tính tiếp”

Mạnh Cổ trừng cô, cô nghĩ người lớn nhà cô là sài lang hổ báo gì sao, anh thấy rồi sẽ bỏ cuộc nửa chừng?

Nhưng Trần Nhược Vũ không có nghĩ đến, người lớn hai nhà ai cô cũng chưa gặp, người cô gặp đầu tiên là cha mẹ của Chu Triết.

☆ **Chương 70**

Chuyện này. Nghiêm khắc thì là do Lục Bảo Ny gây ra

Lại nói ngày hôm đó, Lục Bảo Ny được Trần Nhược Vũ khích lệ, đấu tranh giằng giụa một phen, rốt cuộc vẫn quyết định đem tâm ý của mình nói ra.

Cô ấy gọi cho Trần Nhược Vũ, bày tỏ muốn tìm cơ hội hành động, cô nói coi như cô không có may mắn như Trần Nhược Vũ cuối cùng thỏa mãn được mong muốn của mình, nhưng cô cũng không muốn tình cảm của bản thân được bỏ qua, không muốn tâm ý của mình uất ức, cũng coi như không còn gì để nuối tiếc

Trần Nhược Vũ nghe cô nói xong có chút khẩn trương, Lục Bảo Ny lại an ủi cô, nói mình đã nghĩ rõ, đã chuẩn bị tốt lắm, còn nói cho dù kết quả thế nào, cô ấy đều sẽ nói cho cô biết.

Ba ngày sau, Trần Nhược Vũ nhận được điện thoại của Lục Bảo Ny, cô ấy gào khóc trong điện thoại, nói cô vừa mới hẹn Chu Triết ra ngoài, đã nói hết với anh, Phản ứng của anh là sững sờ, dường như không biết trả lời cô thế nào, cuối cùng chỉ nói chuyện về thành phố C anh đã sắp xếp xong, không lâu sẽ về lại đó.

Lục Bảo Ny nói cô hiểu ý của Chu Triết, cho nên bây giờ xem như hai người họ chẳng có gì hết, tất cả đều trở về ban đầu, nhưng cô nửa đường nhịn không được liền gọi cho Trần Nhược Vũ. Cô nói mặc dù biết rõ kết quả là như vậy, nhưng nói ra được cô cũng rất cao hứng, nhưng lại cao hứng đến mức không khống chế được mà rơi nước mắt

Trần Nhược Vũ thấy cô ấy khổ sở như vậy, cô nói: “Thật xin lỗi”, cô cảm thấy nếu không phải cô, Lục Bảo Ny cũng sẽ không chịu những thứ này, còn không phải khóc đến như vậy, nhưng Lục Bảo Ny lại nói “Cảm ơn” với cô.

Trần Nhược Vũ nói việc này với Cao Ngữ Lam, hỏi cách nhìn của cô ấy. Cao Ngữ Lam nói thật ra như vậy cũng tốt, nói ra so với giữ mãi trong lòng sẽ tốt hơn nhiều. Cô cảm thấy Lục Bảo Ny nói cao hứng là bởi vì cô ấy dám làm chuyện mà ban đầu bản thân không dám làm, khổ sở là cho dù miệng nói không ôm hi vọng, nhưng thật ra trong lòng cũng ảo tưởng rằng Chu Triết cũng có gì đó với cô ấy.

Lương Tư Tư đối với chuyện này cũng có suy nghĩ, cô ấy cảm thấy chẳng có gì mà khổ sở hay không khổ sở, chàng trai kia nói là sắp xếp xong về quê, lại không có nói không thích cô ấy. Nếu như cô ấy chỉ là muốn lấy được một phần tình yêu, vậy thì có lẽ là có, đã từng có người thích cô ấy, vậy là cũng như cô ấy mong muốn. Còn nếu như cô ấy muốn một lòng một dạ, vậy bây giờ liền bắt đầu đi, đi giải quyết thử thách của tình yêu, hoặc là cùng hắn đi thành phố C, hoặc là tranh thủ khiến chàng trai này lưu lại, đây không phải là chuyện tốt sao?

“Nhưng mà có lẽ Chu Triết không nói thích cô ấy, chỉ là muốn cự tuyệt một cách uyển chuyển, anh ấy thật ra là một người tốt”

“Vậy nói cô nương Lục Bảo Ny kia đi xác định lại đi? Cô ta có hỏi sao? Hỏi rõ chưa? Đàn ông có lúc cũng không chăm sóc như mọi người nghĩ đâu. Hắn cùng cô ấy không phải là đồng nghiệp, rất nhanh đến một thành phố khác sẽ không gặp mặt nữa rồi, uyển chuyển cái rắm a. Tình huống như vậy anh ta phải cự tuyệt sạch sẽ, không để cho đàn gái chết tâm chẳng phải tệ hơn sao?”

Trần Nhược Vũ suy nghĩ một chút, đúng là khả năng nào cũng có thể xảy ra. Nhưng cô lại không dám đi kích lệ Lục Bảo Ny nữa, ngộ nhỡ Chu Triết thật không có ý này, cô chẳng phải là bảo Lục Bảo Ny rạch vết sẹo lần nữa sao, lại khiến Chu Triết phiền toái

“Đúng, chuyện này cậu đều lầm lẫn hết rồi” Lương Tư Tư nói: “Bọn họ đã như vậy, dù sao không phải kết thúc chính là bắt đầu, do bọn họ cả thôi”

Vì vậy Trần Nhược Vũ không nói với Lục Bảo Ny chuyện này, cô sau đó cũng gặp qua Chu Triết, chào hỏi hàn huyên mấy câu, ngược lại không nhìn ra anh có gì khác thường, hai người cũng không ai đề cập đến Lục Bảo Ny

Trong khoảng thời gian này, Trần Nhược Vũ cũng có cả đồng chuyện phải làm. Cô rốt cuộc cũng quyết định muốn nghỉ việc ở công ty bảo hiểm, tới công ty của Triệu Hạ làm, làm chủ bộ phận tuyên truyền sản phẩm.

Bởi vì mùa xuân càng ngày càng đến gần, cô cũng vì cuộc sống sau này của mình mà an bài xong, ở chỗ Triệu Hạ phát triển tốt hơn, tiền lương cũng ổn định, như vậy nếu cần mượn nhà, về phương diện kinh tế cũng có thể chống đỡ được.

Mặc dù cô ôm hy vọng lớn có thể cùng Mạnh Cổ sớm tu thành chánh quả, nhưng thời gian quá nhanh, cô cũng không thể khẳng định đến lúc trả phòng này rồi cô cùng Mạnh Cổ có thể ở chung hay không.

Cô còn chưa nắm thật chắc, nên hi vọng bản thân có thể độc lập một chút, không cần phụ thuộc anh, rồi lại tưởng tượng anh ảnh hưởng cô như vậy, cô cũng có ảnh hưởng như thế với anh

Giống như cô sẽ sợ anh mất hứng mà nhân nhượng, cũng hi vọng anh cũng giống như vậy đối với cô. Lại giống như cô vì để anh cao hứng một chút mà làm những món anh thích ăn, cũng hi vọng anh sẽ bao dung giống vậy với cô, lúc cô mua sầu riêng cũng không cần trưng ra bản mặt như vậy

Giữa bọn họ, cũng có lúc gây gổ.

Lần thứ nhất là lúc hẹn đi xem film, Trần Nhược Vũ chọn film hoạt hình mình thích. Nhưng hôm đó Mạnh Cổ lại phải làm thêm giờ, cho nên kéo dài tới rất khuya. Trần Nhược Vũ cảm thấy nếu vậy thì thôi, đừng xem, sớm về nhà nghỉ ngơi một chút. Nhưng Mạnh Cổ lại kiên trì nhất định phải đi xem, có điều coi được đến một phần ba film anh liền ngủ mất, điều này làm Trần Nhược Vũ rất tức giận

Cô nói anh mấy câu, nếu làm thêm giờ mệt mỏi cũng không cần miễn cưỡng đi xem film, như vậy cô xem cũng không được, trong lòng cũng không thoải mái, Nhưng anh cũng không phải mất hứng không thôi, còn to tiếng hơn cả cô, anh cho là anh chăm sóc cô, khổ cực theo cô đi xem film, cô không cảm kích thì thôi, còn oán giận cái này cái nọ.

Vì chuyện này mà hai người không vui. Mạnh Cổ thậm chí còn nói lầy sau này sẽ không đi xem film nữa, Trần Nhược Vũ cảm thấy rất không thoải mái

Có một lần, Mạnh Cổ nhịn mấy ngày làm thêm, rảnh liền mang Trần Nhược Vũ ra ngoài ăn cơm. Trần Nhược Vũ cảm thấy ở nhà tùy tiện là được rồi, nhưng Mạnh Cổ không đồng ý, cảm thấy mới mấy ngày không gặp, sao cô lại lãnh đạm như vậy. Vì vậy, Trần Nhược Vũ nhân nhượng anh, cùng anh đi ra ngoài. Sau đó ăn một lúc anh liền cảm thấy mệt, khiến Trần Nhược Vũ cảm thấy không thoải mái. Sau khi ăn xong, cô nói mình ngồi xe bus về nhà, nói Mạnh Cổ về nghỉ ngơi. Mạnh Cổ lại cảm thấy cô rất

không tôn trọng anh, để bạn gái ngồi xe bus về còn mình thì lái xe đi, cái này thì mặt mũi mình còn để ở đâu nữa.

Bởi vì cái gọi là mặt mũi nhàm chán này, sớm biết cô sẽ không ra ngoài ăn cơm, bọn họ sẽ không cần mất hứng.

Cũng đừng nói đến chuyện Mạnh Cổ không thích đi dạo phố, muốn mua cái gì cũng chạy thẳng tới chỗ đó mua, so với cách Trần Nhược Vũ thích đi từng chỗ so sánh giá, coi tặng phẩm. Còn có anh không thích đi dạo phố đến cảnh giới nhất định rồi, kể từ khi có Trần Nhược Vũ giúp anh mua đồ dùng, anh thậm chí bắt đầu giống lão đại đưa cho cô danh sách, cự tuyệt yêu cầu của cô cùng đi mua đồ, nhưng lại bắt bẻ đồ cô mua về không hài lòng.

Vì chuyện mua đồ này, hai người bọn họ ít nhất cũng cãi nhau hai, ba lần

Những chuyện nhỏ này khiến Trần Nhược Vũ có chút cảnh giác, cô lo lắng tình cảm của họ còn chưa đủ sâu, nếu như sớm ở chung một chỗ, sợ rằng những thứ nhỏ nhặt này ngày càng nhiều. Tiểu sảo tiểu náo nhiều khiến cô cảm thấy tình cảm có chút đau. Thay vì như vậy, không bằng phát triển chậm một chút, đợi đến khi thích hợp, hai người cũng thích ứng được, có thể bao dung lẫn nhau, mới quyết định sống chung vẫn hay hơn.

Mạnh Cổ đối với ý tưởng của cô vô cùng bất mãn, anh cảm thấy anh trước nay đối với cô rất bao dung, cô đối với anh cũng vậy nên không tin rằng là không nên

Trần Nhược Vũ không chỉ một lần than thở, cùng Lương Tư Tư gọi điện, đôi lúc tán gẫu, Lương Tư Tư nói thần kinh đàn ông thô như chân voi. Còn đối với hành động ngây thơ thỉnh thoảng xuất hiện của Mạnh Cổ, Cao Ngử Lam khiến Trần Nhược Vũ biết đủ hết, cô nói muốn bàn về ngây thơ, hiếm chàng trai nào hơn được Doãn Tắc nhà cô ấy rồi. Nhưng cô ấy nói xong lại là biện hộ cho Doãn Tắc, nói trong lòng mỗi người đàn ông đều sẽ có một đứa trẻ, đàn ông nào cũng như vậy cả, mà Doãn Tắc chỉ là do đứa trẻ đó hoạt bát hơn một chút thôi .

Trần Nhược Vũ bật cười, suy nghĩ một chút, phụ nữ thật là loại động vật kỳ lạ, có thể ở trong việc nhỏ nhất tìm ra lỗi của người đàn ông, rồi lại có thể tìm một việc khác giúp người đàn ông đó tìm ra cái cớ.

Tóm lại, đang trong lúc Trần Nhược Vũ bận rộn nhiều việc. Cố gắng duy trì công việc và tình cảm, cô cũng không biết Lục Bảo

Ny cùng với Chu Triết đã gợn sóng

Đầu tiên là ngày nào đó cô ở tiểu khu gặp được Chu Triết, sau khi chào hỏi cô lên lầu, chợt nhớ tới lần trước gặp Chu Triết có nói về thành phố C, nhưng mà giờ đã qua lúc đó rồi, vậy mà anh vẫn còn ở đây sao?

Không quá hai ngày, cô nhận được điện thoại của Lục Bảo Ny. Giọng cô ấy có chút hưng phấn nói cô biết Chu Triết bây giờ vẫn chưa đi, cô gặp được anh nhiều lần rồi, anh còn nói chuyện với cô, lúc nói còn có chút khấn trương, rất quan tâm cô, nhưng lại hỏi mấy vấn đề rất ngu ngốc. Cô hỏi Trần Nhược Vũ cái này có nghĩa là gì? Có phải là cô có hy vọng không?

Trần Nhược Vũ không dám đoán, cũng không dám khích lệ cô ấy tiến về phía trước. Trên thực tế, cô không cần phải khích lệ, Lục Bảo Ny chắc là cũng không suy nghĩ không ít rồi. Vì vậy, Trần Nhược Vũ chỉ nhắc nhở cô, Chu Triết thật là không bày tỏ được, ý nghĩ rồi đi thành phố A cũng không đổi, coi như mập mờ, kéo cũng không được bao lâu. Thời gian cũng khoảng cách sẽ giết chết tất cả tình cảm không ổn định.

Lục Bảo Ny ở đầu bên kia hít một hơi sâu, nói cô biết nên làm thế nào rồi, cảm ơn Trần Nhược Vũ

Trần Nhược Vũ sau khi cúp điện thoại đột nhiên cảm thấy, mình cũng lợi hại như Lương Tư Tư, vừa chu toàn được tình cảm của cô với Phách Vương Long, vừa có thể làm chuyên gia tâm lý

Sau đó, Trần Nhược Vũ nhận được tin, Lục Bảo Ny bắt đầu theo đuổi Chu Triết rồi. Chu Triết không dám đáp ứng, cũng không cự tuyệt, hai người coi như động tình

Lục Bảo Ny thường tới tiểu khu tìm Chu Triết, vì vậy cũng sẽ thỉnh thoảng tới trò chuyện với Trần Nhược Vũ. Cô nói với Trần Nhược Vũ cô cảm thấy Chu Triết có thích cô, trước kia không dám đối với anh có ý niệm gì, cho nên đối với sự quan tâm chăm sóc của anh cô cảm thấy là do anh là người tốt, anh đối với anh cũng tốt. Nhưng bây giờ cật lực theo đuổi như vậy, từ phản ứng của anh, cô chợt nghĩ thông suốt trước kia đối tốt với cô, là bày tỏ anh có tình cảm với cô

Cô cảm thấy vì vậy, Chu Triết mới chậm chạp thu dọn hành lý về thành phố C, điều này cũng chứng minh.

“Tôi cũng có chuẩn bị, nếu hai người không đến được với nhau, tuy đau khổ nhưng, coi như đã có cố gắng, sẽ không phải

hồi hận”

Trần Nhược Vũ cảm thấy Lục Bảo Ny thật dũng cảm, lại cảm thấy Chu Triết như vậy thật sự không dứt khoát. Có chút giống Mạnh Cổ ban đầu, cả ngày mập mờ, lại không nói rõ ràng, rốt cuộc là có ý gì? Cô thật muốn biết trong đầu người đàn ông tìm ra cái cớ.

Tóm lại, đang trong kia rốt cuộc là bỏ thứ gì trong đó.

Vì chuyện này, cô thật sự đã đi hỏi Mạnh Cổ. Anh nói: “Khi đó không chắc, dĩ nhiên không nói rõ với em. Em cũng phải biết trước kia khi em tỏ tình với anh, anh phải xác nhận trước, xem em có phải hay không chỉ là đùa cợt mới có thể tiến hành bước tiếp theo, đúng không?”

“Không đúng, có thành ý giống như Bảo Ny vậy, bất kể con đường phía trước như thế nào, cũng dám theo đuổi”

“Bảo Ny đó là tìm đường sống trong chỗ chết. Anh ấy làm như vậy để có thời gian từ từ tìm hiểu. So với anh ấy anh tốt hơn nhiều” (??? Thật sự câu này mình chẳng hiểu gì hết)

“Loại ý nghĩ như vậy thật không đúng, rất không có trách nhiệm” Nếu không thích, liền nói rõ, sao phải mập mờ chứ?”

Mạnh Cổ liếc mắt nhìn cô nửa ngày: “Trong óc em cả ngày nghĩ gì vậy hả, rảnh rỗi quá rồi sao? Mập mờ là chuyện chúng ta có thể khống chế sao? Không có sự phối hợp của phụ nữ các em, có thể mập mờ sao? Còn chê anh không phụ trách, em làm hồ nước gợn sóng rồi bỏ chạy, em có phụ trách không? Anh nghĩ lúc đầu em tới trêu chọc anh, vừa quay đầu liền bày ra bộ dạng rất vô tội, kiểu “Cái gì em cũng không làm”, anh liền tức”

“Dù sao đàn ông các anh mập mờ cũng không đúng” Trần Nhược Vũ suy nghĩ hồi lâu không tìm ra được câu phản bác tốt hơn, chỉ có thể nói câu “Dù sao”

“Vậy em cứ coi như đàn ông thích tìm ra cái cớ đi ”

Tóm lại, đang trong thích chiếm hãm cầu không để sót gì thôi”

Lại còn lý luận? “Pằng” Trần Nhược Vũ không ngừng đánh Phách Vương Long

Trần Nhược Vũ không nghĩ tới, chuyện của Chu Triết với Lục Bảo Ny không chỉ mình cô quan tâm, Chu Triết chậm chạp không về quê. Ngày đó, cha mẹ anh tới thành phố A, đến cứ đến, nhưng lại còn tới cửa tìm cô, hẹn cô đi ăn cơm.

Trần Nhược Vũ nhất thời cảm thấy báo ứng tới rồi, nhàn rỗi
quản chuyện người khác thật là không nên.

Chuyện đời dạy không hết? Dạy người tiểu chiêu thôi.

☆ **Chương 71**

Chuyện cha mẹ Chu Triết hẹn Trần Nhược Vũ đi ăn cơm. Trần Nhược Vũ cũng không cảm thấy Chu Triết sẽ cảm kích. Bởi vì anh cũng không tham dự, cũng không mật báo cho cô. Ngược lại mẹ cô lại biết, bởi vì bà gọi điện cho cô, nói cha mẹ Chu Triết tới thành phố A rồi, nói cô đi chiêu đãi

Trời mới biết tại sao cô lại muốn chiêu đãi cha mẹ Chu Triết, họ có quan hệ gì với cô? Có điều Trần Nhược Vũ cũng không kịp kháng nghị, chuông cửa vang lên, hai vị lão nhân gia không có quan hệ gì với cô kia đang đứng ở ngoài cửa

Cha mẹ Chu Triết rất khách khí, nói là Chu Triết hôm nay đi ra ngoài làm việc, hai người bọn họ ở đây cũng không có bạn bè gì, nghĩ tới Trần Nhược Vũ cũng ở đây, vì vậy mới tới tìm cô, để cô dẫn hai bọn họ đi dạo thành phố A này một chút rồi ăn cơm

Đầu Trần Nhược Vũ tê dại rồi, rất muốn nói cô cùng người lớn không cùng cấp bậc không thể làm bạn, cũng không thể tán gẫu bình thường được

Cha mẹ Chu Triết cũng rất thân thiện, hòa ái, nhưng Trần Nhược Vũ vẫn còn có chút khẩn trương, người lớn tìm trẻ nhỏ trong nhà đi ăn cơm, bình thường đều không có mục đích đơn thuần. Quả nhiên hai vị phụ huynh ở trên bàn cơm hỏi cuộc sống của Trần Nhược Vũ ở thành phố A, tán gẫu so sánh giữa thành phố A và thành phố C, rốt cuộc lời nói khách sáo cũng nói xong, mẹ Chu tiến vào vấn đề chính

“Tiểu Vũ a, gần đây cháu với A Triết có hay nói chuyện không? Bác mong hai đứa có thể bồi dưỡng tình cảm ”

Tới rồi, tới rồi, Trần Nhược Vũ thấy lạnh cả sống lưng, cẩn thận đáp: “Cháu với Chu Triết cũng chỉ là bạn, ở trong tiểu khu thỉnh thoảng vẫn gặp nhau” Cô nói như vậy, đã đủ rõ rồi chứ?

Cha Chu không lên tiếng, cầm tách trà uống. mẹ Chu cười cười, nói : “Tiểu Vũ a, A Triết vốn định đầu tháng chuyển về nhà, nhưng bây giờ đã giữa tháng rồi cũng không có động tĩnh gì, hai bác có hỏi nó, nói lại nói mơ hồ không rõ, chuyện làm ăn vẫn thuận lợi, tất cả đều tốt, nhưng vừa nói đến việc về nhà, nó lại nói chờ một thời gian, còn có chuyện chưa giải quyết. Kéo dài đến mùa xuân rồi, nếu bây giờ còn chưa về, mắc kẹt đến sang

năm, vận chuyển hành lý gì đó, rất nhiều chuyện không thể thuận lợi được. Bác với cha nó suy nghĩ một chút, nếu vấn đề khác không có, vậy nguyên nhân nhất định là do chuyện tình cảm rồi”

Trần Nhược Vũ không biết nên trả lời thế nào, chỉ nghĩ thầm, người lớn thật là nhạy cảm .

“Tiểu Vũ, có phải cháu không muốn về thành phố C không?”

“À?” Miệng Trần Nhược Vũ có chút há hốc, con trai của bác không giữ đúng kế hoạch về nhà thì có liên quan gì đến cô , nhưng Chu Triết không nói với gia đình chuyện này, trận chiến của Lục Bảo Ny cũng chưa rõ ràng gì. Cô làm bạn tốt, dĩ nhiên không thể bán đứng họ .

“Dì, cháu với Chu Triết chỉ là bạn bình thường. Công việc với bạn bè của cháu đều ở đây, nên không có kế hoạch về thành phố C, chỉ là kế hoạch về nhà của Chu Triết bị hoãn lại, khẳng định không phải do cháu. Có lẽ anh ấy còn có chuyện khác cần sắp xếp ở đây?”

“Còn có thể vì chuyện gì khác chứ? Thời gian ngắn như vậy, nó vừa chuẩn bị về nhà, sẽ không phải là vì cô gái khác đấy chứ?”

Trần Nhược Vũ lại sững sờ, cô vừa nói Chu Triết là vì người khác . Xong rồi, xong rồi, cô không chịu nổi nữa rồi

Trần Nhược Vũ cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi

“Cháu, cháu cũng không quá rõ ràng nguyên nhân Chu Triết trì hoãn chuyện này” Trần Nhược Vũ đang vô cùng chột dạ, biểu tình của cô nhất định cũng không thuyết phục , bởi vì Cha mẹ Chu Triết đều lộ vẻ không tin .

Lòng bàn tay Trần Nhược Vũ không ngừng đổ mồ hôi. Cha mẹ Chu nhìn cô chằm chằm, nhưng không ai ép hỏi tiếp tục. mẹ Chu rót trà cho Trần Nhược Vũ, sau đó đổi đề tài, hỏi cô một mình ở thành phố A có cực khổ không, thanh niên ở đây thường làm mấy hoạt động gì lúc rảnh rỗi

Mẹ Chu hỏi một câu, cô đáp một câu, đầu óc trống trơn, hoàn toàn không biết phải đối đáp thế nào mới phải

Cô thật sự, không thể đối đáp với người lớn mà

Một lát sau, cha mẹ Chu nói để họ gọi cho Chu Triết, hỏi anh có bận không, tới đây mọi người cùng ăn cơm

Trần Nhược Vũ mặt xanh lét. Xong rồi, xong rồi, tìm đến Chu Triết, lại muốn biến thành buổi tiệc gặp mặt sao?

Cô cùng Mạnh Cổ vừa mới hòa hợp, bây giờ lại cùng cha mẹ với người đàn ông khác ăn cơm, đây là chuyện gì chứ? nếu Mạnh Cổ biết, từ Đào Hoa Lâm tiên sinh biến thành Phách Vương Long tiên sinh thì thật rất đáng sợ nha

Trần Nhược Vũ nhanh chóng tìm lý do đi vào phòng vệ sinh, vội vàng nắm lấy cơ hội thẳng thắn sẽ được khoan hồng, cô gọi điện cho Mạnh Cổ

“Bác sĩ Mạnh, em có chuyện muốn nói với anh”

“Chuyện gì vậy? Em đang ở đâu?”

Trần Nhược Vũ báo địa chỉ cùng tên phòng ăn. Mạnh Cổ cười: “Thế nào, Trần Nhược Vũ tiểu thư, em rốt cuộc nghĩ thông suốt quyết định muốn chứng minh thực lực tài chính sao, tính toán đồ máu một tờ giấy xinh đẹp cho anh xem một chút sao?”

“KHÔNG đúng, không đúng, Bác sĩ Mạnh, chúng sợ người lớn của em phát tác rồi, em cần khích lệ”

“Người lớn của ai?”

“Chu Triết” Trần Nhược Vũ đem chuyện xảy ra nói với anh: “Bây giờ bọn họ muốn gọi Chu Triết tới đây, em đi cũng không được, bao tử lại bắt đầu đau thổ không ra hơi rồi”

“Trần Nhược Vũ, em là muốn tự đâm đầu vào chỗ chết sao? Dám lén lút hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), lại còn dám cùng anh giả vờ đáng thương sao”

“Em nào có vượt tường chứ” Còn dấu diễm anh, trí tưởng tượng của anh thật hay đó “Anh không phải làm dữ như vậy, em là đang nghiêm túc nói với anh”

“Anh cũng đang nghiêm túc mất hứng đây. Chuyện như vậy giải quyết tốt là được, em khẩn trương cái gì chứ? Bây giờ liền ra ngoài, nói em cùng với con trai họ một chút quan hệ cũng không có, nói em có bạn trai rồi. Sau đó nói với họ em không thoải mái, liền chào tạm biệt, liền đến bệnh viện, cùng trực với bạn trai em. Thật sự là không xem chừng em là không được mà”

“Anh muốn ồn ào sao, bây giờ còn không thể nói anh ra được nếu không bọn họ nhất định sẽ về nói với cha mẹ em, em còn chưa chuẩn bị xem nên báo cáo với cha mẹ thế nào”

“Trần Nhược Vũ, anh gần đây có nhiều thay đổi, trở nên dịu dàng quá đúng không?”

“Anh đừng náo” Nói thì nói thế, nhưng anh náo đến như vậy, cô cũng cảm thấy trong lòng an tâm rồi, lại có thể ra ngoài ứng phó hai vị người lớn ở ngoài một chút

“Em liền tới bệnh viện trực với anh. Ngày mai anh muốn ăn thịt kho, sau đó ăn dấm bài cốt (??? Món gì lạ hoắc), ngày kia...”

“Được rồi, được rồi” Trần Nhược Vũ cắt ngang lời anh

“Anh còn muốn cái khác, có điều em phải đồng ý”

Lời nói này của Mạnh Cổ khiến Trần Nhược Vũ suy nghĩ hồi lâu, mặt lại bắt đầu hồng: “Bác sĩ Mạnh, anh không phải muốn nói thành lời ** đó chứ”

“Nào có **, đây là thật lòng”

“Anh còn nói!” Mặt Trần Nhược Vũ hồng lên giáo huấn anh: “Bên cạnh không có ai khác sao?” nói những lời này mà để người khác nghe được thì thật ngại ngùng

“Có người thì sao? Anh đùa giỡn bạn gái mình, ai dám quản?”

“Sẽ không phải thật sự có người nghe thấy đấy chứ?” Cô thật rất muốn dùng sức đánh anh hai quyền

“Được rồi, không có ai, trong phòng chỉ có mình anh” Giọng Mạnh Cổ tương đối vui vẻ, hiển nhiên cô gấp gấp đến giờ chân làm anh cao hứng, anh còn nói: “Trần Nhược Vũ, chúng ta càng ngày càng ăn ý rồi, nên gặp cha mẹ thôi”

“Anh từ chỗ nào mà thấy càng ngày càng ăn ý chứ?”

“Anh nói từng cái chuyện **, em đều nghe hiểu, ám hiệu cũng hiểu hết, đây chính là ăn ý, chứng tỏ quan hệ thân thiết ”

“Phi” Cô tính đi ra ngoài, nhưng lại không nhịn được hỏi: “Anh hôm nay ăn cơm chưa? Dạ dày còn đau không?”

“Em còn phi anh, còn muốn trông nom sao?” Phách Vương Long tiên sinh nói xỏ

“Kệ anh, em đi ra ngoài đây. Chờ chuyện này xong, em lại gọi cho anh”

“Này...” Đáng tiếc, Mạnh Cổ còn chưa có gọi xong, Trần Nhược Vũ đã cúp điện thoại. Quả nhiên, trò chuyện với bác sĩ Mạnh nhà cô là phương pháp hiệu quả mà, tinh thần lúc này đã phần chấn rồi, tâm tình cũng thật tốt

Trần Nhược Vũ vừa đi ra ngoài vừa nghĩ làm cách nào để thoát thân. Chuyện khác không sợ, chỉ sợ hai vị ấy thật sự gọi

Chu Triết tới, mà chuyện cô có bạn trai cũng lòi ra, như vậy hai người bọn họ ai cũng không tốt cả

Trần Nhược Vũ dự cảm đúng. Cuối cùng cũng vòng quanh đề tài Chu Triết trì hoãn kế hoạch và việc phát triển giữa cô với anh ta. Bọn họ đại khái thật sự nghĩ là Trần Nhược Vũ không có ý định về thành phố C nên Chu Triết mới trì hoãn hành trình

Mẹ Chu nói Trần Nhược Vũ là dì Lý hàng xóm giới thiệu cho bà, bà cùng dì Lý có giao tình hơn 20 năm, chỉ nghe dì ấy nghiêm túc khen ngợi một cô gái như vậy nhất định sẽ là một cô gái tốt

Trần Nhược Vũ có chút ngượng ngùng, đành phải gật đầu một cái. Dì Lý cô biết, ở dưới lầu nhà cô, cũng coi như là xem cô lớn lên. Dì ở trước mặt cô cũng hay khen cô chịu khó, có hiệu, chỉ hận không thể bắt về làm con dâu, có điều đáng tiếc nhà dì cũng là con gái. Trần Nhược Vũ lại không nghĩ đến, cô không làm được con dâu nhà dì Lý, dì lại tận lực bán cô đến nhà khác

“Bác nghe rất nhiều chuyện của cháu, cũng cảm thấy cháu là người tốt, cho nên mới tích cực an bài cho hai người trẻ tuổi các cháu gặp nhau. Hai đứa lại có duyên như vậy, ở chỗ này còn ở chung một tiểu khu, đây không phải là chuyện tốt mà ông trời đã an bài sao? Bác thấy hôm đó hai đứa trò chuyện rất hợp, vừa cùng nhau kết bạn trở về thành phố A, còn tưởng rằng hai đứa không có vấn đề gì, không nghĩ tới lâu như vậy rồi, vẫn không có tiến triển gì. Người lớn chúng ta cũng rất gấp gáp”

Trần Nhược Vũ lễ phép cười, gật đầu cũng không phải, mà lắc đầu cũng không phải, cô rất muốn nói: “Dì, ông trời an bài rất nhiều, không có an bài mấy chuyện này”, có điều cô lại không thể mạnh miệng nói ý không tốt với người lớn, vì vậy lại ngây ngốc cười gượng

“Thật ra thì bây giờ cháu không muốn về chúng ta cũng có thể hiểu, thành phố A so với thành phố C lớn hơn nhiều, lại náo nhiệt, ở chỗ này phát triển cũng không tồi. Nhưng dù sao cha mẹ cháu cũng ở thành phố C, xông xáo mấy năm cũng nên về rồi, cho nên chúng ta mới không gấp, hai địa phương cũng không quá xa, đến lúc đó cũng có thể thường xuyên gặp mặt”

Trần Nhược Vũ ha ha cười khúc khích, châm trà cho mẹ Chu “Dì, người uống trà, Chu Triết không trở về thật sự không phải vì cháu, chờ anh ấy tới, chúng ta mới hảo hảo hỏi thăm một chút, đừng gấp”

Trần Nhược Vũ nói người khác đừng gấp, trong khi cô thật gấp chết rồi. Sao đến giờ Chu Triết còn chưa có xuất hiện, anh mau tới mà tiếp chiêu của cha mẹ mình, cô thật sự không ngăn được rồi. Cô ngoắc ngoắc gọi phục vụ, muốn nhờ người ta đun nóng trà trì hoãn thời gian một lát

Nhưng ngoắc tay lần này, lại nhìn thấy mẹ Mạnh Cổ cầm mấy túi hàng, đứng ở cái bàn cách đó không xa nhìn cô cười. Nhìn qua giống như mới mua đồ xong, liền không khéo bắt gặp cô

Trần Nhược Vũ thiếu chút nữa đã đập đầu vào bàn, lúc này tránh đi phòng rửa tay còn kịp không? Giả bộ không nhìn thấy cũng được chứ? Được rồi, được rồi, trấn định, cô có thể nói là cùng người lớn trong quê ăn bữa cơm thôi, không có việc gì cả

Cô tốt bụng nhìn quanh, đã thấy Chu Triết đang ngó nghiêng ở ngoài cửa, nhìn đến bàn họ đang ngồi, đang đi về phía này

Xong rồi, xong rồi, lần này thì nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi

☆ **Chương 72**

Lúc Chu Triết đang đi tới bàn họ đang ngồi, Mạnh mẹ đang cười he he với cô bỗng nhiên kêu lên

Trường hợp này xảy ra so với việc Trần Nhược Vũ tưởng tượng còn có vẻ thuận lợi hơn. Cha mẹ Chu cùng Mạnh mẹ chào hỏi, hai bên còn tại chỗ hỏi: “Người này là ai”, Chu Triết ngại ngùng nói xin lỗi với Trần Nhược Vũ, làm phiền cô. Mạnh mẹ nhân cơ hội này hỏi cô có thời gian không, bà đang cần người đi cùng, đi dạo một lúc nữa.

Cha mẹ Chu thấy con trai không cao hứng, vội vàng khách khí nói Trần Nhược Vũ không cần lo lắng. Vì vậy, hai bên lại khách sáo một lúc nữa, Trần Nhược Vũ thuận lợi bị Mạnh mẹ mang ra khỏi phòng ăn.

Mạnh mẹ mang theo Trần Nhược Vũ đi dạo một hồi, Trần Nhược Vũ nhìn bà cảm không ít thú, túi lớn túi nhỏ, đang suy nghĩ nên mở miệng nói muốn cầm giúp thế nào, thì bà lại chuyển hướng, đi vào một quán cafe

Ai, xem ra lại một cuộc nói chuyện với trưởng bối sắp bắt đầu. Trần Nhược Vũ thầm than, nhắm mắt bước vào theo Mạnh mẹ. Cô nghĩ lần này, thật sự không cách nào trộm vào nhà vệ sinh cầu xin năng lượng từ Phách Vương Long tiên sinh nhà cô rồi.

Mạnh mẹ ngồi xuống, cười híp mắt

Hai người gọi đồ uống, Trần Nhược Vũ ngồi nghiêm chỉnh, chờ Mạnh mẹ lên tiếng

Nhưng Mạnh mẹ không nóng nảy, bà còn mị mị cười nghiên cứu thực đơn quán cafe, sau đó chuyển sang nhìn Trần Nhược Vũ, thật lâu cũng không có lên tiếng. Đang lúc Trần Nhược Vũ càng khẩn trương không biết có nên nói trước không, Mạnh mẹ đã lên tiếng

“Tiểu Vũ, hai người mới này là ai vậy?”

Tới rồi tới rồi. Vấn đề khó trả lời quả nhiên là tới rồi

Trần Nhược Vũ do dự nửa ngày, đầu óc loạn thành một đoàn, vì vậy nói thẳng: “Là người lớn bên nhà kia, cháu từng cùng con họ gặp mặt, người vào sau đó là Chu tiên sinh, cho nên cũng

xem như có quen biết với cháu. Lần này họ tới thành phố A, tìm cháu đi dạo rồi cùng nhau ăn cơm .

Mạnh mẹ còn chưa lên tiếng, Trần Nhược Vũ lại vội vàng bổ sung: “Chuyện này bác sĩ Mạnh cũng biết, cháu có gọi điện nói cho anh ấy biết”

Mạnh mẹ mị mị cười: “Bác biết rõ, bác mới rồi có gọi cho nó”

“À?” Trần Nhược Vũ há to mồm, giật mình.

“Bác định mua quần áo cho ba nó, cảm thấy có cái áo rất hợp với nó, liền gọi cho nó. Kết quả lại nói với bác bây giờ có người mua đồ cho nó rồi, không cần bác quan tâm”

Lời này làm Trần Nhược Vũ cắn môi, cảm thấy ngại ngùng. Mạnh Cổ này, cô mua đồ cho anh, anh lại quay đầu tuyên truyền nói đồ của anh có người mua rồi.

“Hắn còn nói cháu đang ở gần đó, đang có hẹn người khác dùng cơm. Bác liền thuận miệng hỏi mấy câu, nó nói là cha mẹ của đối tượng cũ, còn nói có người muốn giành con dâu của bác, hỏi bác không gấp gáp sao. Vì vậy liền đến đây xem một chút”

Trần Nhược Vũ nghe vậy mặt cũng xanh mét, có loại người hãm hại bạn gái vậy sao? Phách Vương Long tiên sinh thật là, có cần trực tiếp như vậy sao? Thật may là vừa rồi cô không có nói láo, nếu không thật là chuyện không hay rồi.

Trần Nhược Vũ chợt cảnh tỉnh, cô ngẩng đầu nhìn, Mạnh mẹ đang cười he he nhìn cô. Bà vẫn luôn mị mị cười, rất thân thiện. Nhưng mới rồi bà biết rõ thân phận của ba mẹ Chu Triết, vẫn còn muốn cố ý hỏi cô một chút, đây chính là dò xét sao? Muốn xem xem cô có nói láo không sao?

Trần Nhược Vũ thiết chút nữa không nhịn được muốn đưa tay chùi chùi mồ hôi trên trán .

Nguy hiểm thật, thật nguy hiểm!

Thật may là cô phản ứng chậm, không thông minh, nếu cái đầu này linh hoạt một chút nữa, nghĩ ra lý do tốt gì, ào ào nói ra một đồng, sợ là đã không yên bình thế này

“Tiểu Vũ, cháu với Mạnh Cổ yêu nhau lâu như vậy, bác một mực chờ hai đứa tới gặp bác, nhưng vẫn không thấy tới ”

“Cái đó...” Cô sai rồi, phản ứng chậm không thông minh một chút cũng không tốt, lúc này phải nói gì cho thích hợp chứ?

“Cháu cảm thấy vẫn chưa phải lúc cho lắm” Thật sự nghĩ không ra, cho nên không còn cách nào khác là nói tình hình thực

tế

“Nhu thế nòa mới coi là thích hợp chứ?” Mạnh mẹ uống café, nhưng vẫn cười mị mị như cũ

“Đại khái là... Lúc có đầy đủ lòng tin”

“Là vậy à” Mạnh mẹ đặt tách xuống, nhìn Trần Nhược Vũ một lúc, rồi cười “Tất cả các cô gái Mạnh Cổ từng lui tới bác đã gặp qua, cả cháu nữa là bốn người”

Trần Nhược Vũ nhếch mép, gật đầu một cái. Bây giờ là đến thời gian so sánh sao?

“Người không có tự tin nhất, đại khái chỉ có cháu”

“À?” Trần Nhược Vũ có chút không phục “Bác, người không tự tin nhất phải là Thích Dao. Cảm thấy gia thế cùng điều kiện không tương đồng nên không thể cùng nhau sống tới già, cô ấy so với cháu càng không có tự tin. Cháu lại cảm thấy mình cùng bác sĩ Mạnh có thể ở chung một chỗ rất lâu, chỉ là chúng cháu cần thời gian, phải từ từ mới được, không hề có chuyện không có lòng tin”

Mạnh mẹ cười ha ha, cười xong nói: “Cháu sai rồi, Thích Dao không hề không có lòng tin. Nó rất có lòng tin, cảm thấy Mạnh Cổ nhất định sẽ đợi nó, chỉ là nó đã đoán sai rồi”

Lời nói là đùa cợt, chỉ có khí thể tốt thôi. Trần Nhược Vũ gật đầu, lần này tinh tường ý thức được người đối diện, quả nhiên là một người mẹ che chở cho con mình, cười mị mị, nhưng kỳ thật vô cùng sắc sảo

Trần Nhược Vũ không biết nên nói gì cho phải, vì vậy cười theo rồi trầm mặc

Mạnh mẹ chờ chờ, còn nói: “Tiểu Vũ, cháu biết ** có bao nhiêu cục xuống không?”

“À?” Trần Nhược Vũ sững sờ, suy nghĩ một chút: “Hình như, hình như là 204...”

“là 206”

“Dạ” Trần Nhược Vũ cúi đầu, cảm thấy xấu hổ. Nếu đây là hạ mã uy, Mạnh mẹ thật sự là mặt không đổi sắc mà

Mạnh mẹ lại hỏi tiếp: “Tiểu Vũ, cháu biết mạch máu phân thành mấy loại không?”

Trần Nhược Vũ cảm thấy mình không thể tiếp tục trầm mặc nữa, cô đáp: “Bác, cháu chỉ biết thần kinh cháu tương đối thô mà thôi”

Mạnh mẹ sững sốt, sau đó cười to.

Trần Nhược Vũ không biết có gì đáng cười, cô bối rối chà chà đầu gối mình, nói: “Bác, cháu không rõ lắm làm thế nào lấy lòng người khác. Chỉ là, làm bạn gái bác sĩ Mạnh, còn phải thông qua cuộc thi y học thường thức sao?”

“Dĩ nhiên không cần” Mạnh mẹ lại cười: “Mặc dù bác cũng học y, chẳng qua là làm bà chủ gia đình cũng lâu lắm rồi, cháu là bạn gái Mạnh Cổ, không phải đồng nghiệp, sao lại phải học y học thường thức chứ”

“Dạ” Cô mới vừa rồi là bị trêu chọc sao? Trần Nhược Vũ có chút buồn bực, cảm thấy như vậy một chút cũng không hài hước.

“Cháu không gấp gáp tới cửa gặp bác, bác cũng không thấy là chuyện gì xấu” Mạnh mẹ thong dong uống café, thong thả nói: “Mặc dù Mạnh Cổ có cùng bác oán trách, nhưng bác vẫn cảm thấy cháu không có lỗi. Không phải là bác khen con trai mình, mà thật sự điều kiện của Mạnh Cổ quá tốt, không ít cô gái theo đuổi nó, không chỉ vậy còn hướng bác bày tỏ chút lễ phép”

Trần Nhược Vũ mặt đầy vạch đen, hồi tưởng lại, cô dường như chỉ là rất xấu hổ bị Mạnh mẹ đòi ăn món chân giò, chưa từng nghĩ tặng bà lễ vật gì, cho nên chính là không lễ phép sao?

Mạnh mẹ nói tiếp: “Mà Mạnh Cổ quen với bạn gái, trừ cháu ra, đều là sau khi xác định quan hệ liền tới bái phỏng. Gặp người lớn là chuyện quan trọng để xác định một bước tiến trong quan hệ hai người, nhưng cuối cùng họ đều cùng Mạnh Cổ chia tay. Cho nên muốn xác định quan hệ của hai người, từ trước đến nay không phải do người lớn trong nhà mà do chính hai đứa”

Trần Nhược Vũ nhìn Mạnh mẹ, rất mờ mịt, lòng bàn tay lại bắt đầu chảy đầy mồ hôi, cô bây giờ có chút hồ đồ, không biết Mạnh mẹ muốn nói gì với cô. Rốt cuộc là có tiếp nhận cô hay không?

“Tiểu Vũ, cháu nói thần kinh mình thô, thật ra thần kinh cháu một chút cũng không thô, bác là cảm thấy cái người con trai khôn khéo của bác thần kinh mới thô. Nó cũng nói một chút chuyện của hai đứa, còn nói ra một ít suy nghĩ của cháu. Tiểu Vũ, cháu nghĩ rất nhiều, suy nghĩ nhiều như vậy là thật tâm muốn ở cùng với Mạnh Cổ. Nhưng mà Thích Dao cũng vậy, nó rất có cá tính, còn cháu thì không có”

Trần Nhược Vũ hồ đồ rồi, Mạnh mẹ a, thật sảng khoái mà. Cô không có cá tính gì, nên chúng sợ hãi người lớn phát tác đến rất muốn chết rồi.

“Dì. Cháu không rõ ràng như vậy chứ”

Mạnh mẹ cười cười: “Tiểu Vũ, có cá tính là tốt, không có cá tính cũng chẳng phải chuyện xấu gì. Có lẽ phép không phải cứ cười cười đưa quà là được, mà phải thật tâm thật ý. Cha Mạnh Cổ từng sắp xếp cho nó xem mắt, cô gái đó cũng rất có cá tính, đối với lời của bác cũng có một ít tranh cãi, hoạt bát lại sắc sảo. Mạnh Cổ đánh giá cô ấy là: chán. Cảm giác của bác cũng vậy. Đối với bác mà nói, ấn nhấn khắc chế vẫn hơn so với kích động thẳng tính. Không coi trọng cảm thụ của người khác không phải chuyện tốt gì, nhưng có lúc cũng không cần phải nhấn nhay, có thể công cũng có thể thủ mới là đúng, cháu hiểu không?”

Trần Nhược Vũ miễn cưỡng coi là có phản ứng, khẽ gật đầu, cô nghĩ đây coi như là khen cô sao?

Kết quả, Mạnh mẹ nói: “Nhưng mà cả nhà chúng ta đều có tật xấu là không cố kỵ cảm nhận của người khác. Bác còn khá một chút, hai cha còn nhà này lại giống nhau, một chút cũng không đáng yêu”

Trần Nhược Vũ cười gượng, dùng sức gật đầu. Nhưng vẫn không hiểu Mạnh mẹ muốn nói gì. Nghe người lớn nhận xét cái gì đó, thật sự rất phí đầu óc

Mạnh mẹ lại nói: “Thật ra thì nó cùng ba nó giống nhau. Mạnh Cổ có tính khí giống cha, cho nên bác nghĩ, cháu nên biết chung đụng với nó tất sẽ có vấn đề”

Chủ đề chính rốt cuộc cũng tới rồi sao? Trần Nhược Vũ xoa tay lên quần chà mồ hôi, tinh thần lên đến mười hai phần

“Tiểu Vũ, cháu cũng biết, cuộc sống cũng như thân thể con người vậy, cháu cho rằng rất khỏe mạnh, không có bất cứ vấn đề gì, thật ra thì nguy cơ tứ phía. Tình cảm con người cũng giống vậy, giống như cơ thể của nó, nhìn thì có vẻ đã nhìn thấu, đơn giản là đầu cùng thân thể với tứ chí, nhưng thật ra lại rất phức tạp, rất khó sờ thấy. Xương, mạch máu, thần kinh, bắp thịt... Lúc mà trong không ngờ nhất, có lẽ tế bào ung thư đang dần khuếch tán”

Đầu óc Trần Nhược Vũ bắt đầu choáng váng. Không hổ là nhà bác sĩ, nêu ví dụ cũng muốn dùng tới ung thư sao?

“Thật ra không ai hiểu rõ thân thể hơn bản thân mình. Lúc nào thì cảm thấy mệt mỏi, chỗ nào đau, có phải bị táo bón hay không, kinh nguyệt có đều không, bản thân là hiểu rõ nhất, chỉ là đã bao lâu rồi lựa chọn bỏ qua hay không thèm để ý. Tình cảm cũng như vậy, vấn đề có nhỏ cỡ nào cũng đều rõ, nhưng coi thường xem như không có, đợi đến lúc không thể không nhìn thẳng thì nó cũng đã phát triển đến giai đoạn cần giải phẫu rồi. Nhịn đau mở dao, cũng cần giải quyết vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết đó phải là u lành, nếu là u ác tính, vậy thì phải xem nó có lây lan không, có thể cắt sạch không”

“Có lúc chỗ u lại không đúng chỗ, cháu biết rõ nó là ở đó, lại không thể làm gì được, Quan hệ giữa nam và nữ cũng vậy, duy trì hàng ngày rất quan trọng, bình thường phải luôn luyện thân thể, để nó khỏe mạnh. Không thể lười biếng, không thể sợ mệt, kiên trì bền bỉ, không có vụ làm qua loa. Có lẽ cháu sẽ cảm thấy bác nói khoa trương, làm mệt mỏi như vậy, làm sao mà sống chứ? Thật ra mệt cũng có mệt, nói không mệt thì cũng không đúng, khiến rèn luyện thể lực trở thành chuyện hàng ngày, mọi người cùng hưởng thụ nó, nếu không có vận động ngược lại cảm thấy không thoải mái. Khi thể dục mà cảm thấy mệt mỏi, thì cs nghĩa là thân thể không khỏe mạnh”

Trần Nhược Vũ gật đầu, cô hình như hiểu rồi. Cô cũng cảm thấy như vậy, nghiêm túc duy trì tình cảm của cô và Mạnh Cổ, không cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy rất vui vẻ, mỗi ngày đều rất tò mò ở chung với anh sẽ như thế nào

“Tiểu Vũ, bác rất thích cháu. Cháu có thể kiên nhẫn chờ nó tan việc, không phiền cũng không nóng, còn thông cảm với người khác, ăn được cũng chịu khổ được. Quan trọng hơn là, Mạnh Cổ ở trong mắt bác đã thay đổi rồi, đã nhiều năm như vậy, nó chưa từng giống bây giờ buông lòng sống thật vui vẻ. tật xấu của nó bác rõ nhất, cháu không thể không nhìn nó, đàn ông đều là những đứa trẻ cần dạy dỗ. Để nó yêu cháu còn chưa đủ, còn phải một lòng với cháu nữa”

Lần này Trần Nhược Vũ xác định là khen cô rồi, cô không nhìn được rất vui vẻ, dùng sức gật đầu

Mạnh mẹ cũng cười, nói: “Bác đang mong chờ, chờ cháu sớm có được loại cảm giác chần chẫn đó, sớm tới gặp bác cùng cha Mạnh Cổ”

Trần Nhược Vũ cười toe toét, vừa định nói: “Cảm ơn bác”, thì Mạnh mẹ liền nói: “Đúng rồi, nói trước cho cháu biết, ba nó không thích cháu, bác đang mong đợi lúc hai người gặp nhau”

Trần Nhược Vũ cười có chút cứng, mặt đầy vạch đen. Mạnh mẹ thật là lợi hại, nói thích cô, sau lại đem ba Mạnh ra hù dọa nói không thích cô làm con dâu, chẳng lẽ không giúp cô một chút, để ba anh tiếp nhận cô sao? Để cô một mình tự giải quyết là ý tứ gì?

Còn nói Mạnh Cổ không giống cha anh, với trí tuệ, ba Mạnh cùng Mạnh Cổ đều khó trị. Không đúng, ông là người lớn, cô lại có chứng sợ người lớn, ông ấy so với Mạnh Cổ còn khó hơn

Trần Nhược Vũ nửa buồn nửa vui, tình yêu của phụ nữ, thật đúng là một ải lại một ải

Kết thúc cuộc nói chuyện, Trần Nhược Vũ cùng Mạnh mẹ đi tới bệnh viện. Mạnh mẹ tìm lão bác sĩ Mạnh, Trần Nhược Vũ tìm tiểu bác sĩ Mạnh. Tiểu bác sĩ Mạnh thấy cô còn không chịu hòa nhã, Trần Nhược Vũ có chút tức giận

Trong phòng làm việc không có ai khác, Mạnh Cổ ngoắc ngoắc ngón tay với Trần Nhược Vũ, chỉ chỉ mặt mình, Trần Nhược Vũ không để ý tới anh

“Trần Nhược Vũ, da em ngứa rồi đúng không? Thấy anh đang giận còn không hiền hôn làm nũng để anh bớt giận?”

“Làm gì, không hôn anh anh liền đánh em sao?” Trần Nhược Vũ tiếp tục không để ý tới anh, anh mặt báo mẹ mình tới bắt bớ cô hại cô thiếu nữa thất bại, cô còn chưa tính sổ với anh

Cô đang giận, lại bị anh mãnh liệt kéo qua hung hãn cắn một cái. Cô sợ hết hồn, cô còn chưa tính sổ anh, anh còn cắn cô một cái, sau đó hôn cô

Trần Nhược Vũ sợ thật rồi, đây là bệnh viện nha! Bệnh viện! Anh rốt cuộc là có biết phân biệt trường hợp hay không chứ? Quá kiêu ngạo rồi! Tên đàn ông xấu xa này quả nhiên là nhiều tật xấu!

Dùng sức giãy giụa, đẩy anh ra, sau đó từ từ đi lùi lại mấy bước

“Uy” Mạnh Cổ tỏ ra bất mãn

Trần Nhược Vũ cũng học vể mặt của anh, hai tay ôm ngực, mắt nhìn anh đang ngồi trên ghế, muốn nói mấy lời có khí thế,

có điều nhất thời không thể nghĩ ra sẽ nói gì, mới vừa bị hôn qua, tâm còn loạn, quả nhiên thông minh cũng bị ảnh hưởng

“Anh cứ đợi đó, em nghĩ ra sẽ cho anh xuống đài”

Mạnh Cổ cười ha ha, không có ý định để cô suy nghĩ, lại nói: “Trần Nhược Vũ, em bây giờ coi như gặp người lớn nhà anh rồi, mau dẫn anh về nhà em”

Tác giả có lời muốn nói: ngày hôm qua máy tính bị hư, ổ cứng còn bị rớt hai lần, đành gõ chữ trên bản thảo, tài liệu toàn bộ mất hết

Cho nên hôm nay mới muộn hơn, khiến mọi người đợi lâu rồi

☆ **Chương 73**

Trần Nhược Vũ bĩu môi, rớt cuộc nghĩ nên tính toán với anh rồi: “Bác sĩ Mạnh, anh cố ý đúng không?”

“Cố ý cái gì?”

“Cố ý để mẹ anh đến bắt em” Thật là giảo hoạt quá rồi, anh cho là làm như vậy liền có thể lừa đảo cô định đoạt mọi chuyện sao?

Mạnh Cổ nhếch mép cười: “Cái này gọi là có duyên, ông trời an bài thôi. Cho nên em coi như là gặp người lớn rồi, đúng không?”

“Không đúng, mẹ anh nói ba anh không thích em”

Nụ cười của Mạnh Cổ treo cứng trên mặt, sau đó nhú nhú mày, nói thầm “sao mẹ lại có thể kéo chân con lại chứ”. Biểu tình khiến Trần Nhược Vũ buồn cười, cô không xác định anh đang nói “Cô” hay là “Anh”, dù sao cả hai đều giống như kéo chân anh lại

“Trần Nhược Vũ, em bị mẹ anh dọa như vậy, vậy em cũng nhất định không nên để anh thanh thoi như vậy. Mau dẫn anh về nhà, để cha mẹ em đối phó với anh đi” Mạnh Cổ lay tay cô đề nghị, vừa nói vừa nháy mắt giả bộ đáng yêu

Trần Nhược Vũ mím môi nhin cười, ghé đầu vào sau lưng anh

“Em xem cái gì?”

“Xem sau lưng anh có cái đuôi đang ngúng nguẩy hay không?”

“...”

Hôm đó, Trần Nhược Vũ ngứa da bị bác sĩ trực ban Mạnh Cổ dẫn về nhà anh, làm cơm tối cho anh, giặt quần áo, còn dọn dẹp nhà anh sạch sẽ, giúp anh cắt móng tay, lấy tai, sau đó anh mới khoan hồng độ lượng không so đo lời nói giỡn của cô nữa

Nhưng mà đối với yêu cầu gặp người lớn của anh, cô chỉ nói: “Anh chờ em thông báo đi”

Mạnh Cổ quệt miệng, cúi đầu, làm Trần Nhược Vũ muốn nhìn xem cái đuôi của anh có phải rũ xuống rồi không

Mùa xuân rất nhanh đã tới.

Trong thời gian ngắn như vậy cũng đã xảy ra không ít chuyện

Thì ra là ngày cha mẹ Chu tới gặp Trần Nhược Vũ, Chu Triết đi gặp Lục Bảo Ny. Cha mẹ Chu đều bị kinh động rồi, anh cũng cảm

thấy mình không còn phải e ngại nữa, cũng không có quá nhiều do dự, vì vậy anh đi tìm Lục Bảo Ny, hỏi cô một câu: “Em có nguyện ý cùng về thành phố C với anh không?”

Lục Bảo Ny mừng rỡ

Chu Triết còn nói: “Anh không có tiền, gây dựng sự nghiệp cũng là vay nợ chưa trả”

Lục Bảo Ny đáp: “Không sao, em làm kế toán cho anh, không cần tiền lương”

Chu Triết còn nói: “Trong nhà của em không đồng ý, em còn dám theo anh sao?”

Lục Bảo Ny cười, vành mắt hồng hồng: “Anh dám dẫn em đi, em liền dám đi theo anh”

Những thứ này, là lúc Lục Bảo Ny gọi cho Trần Nhược Vũ kể lại. Sau đó cô ấy cùng Chu Triết còn mời cô với Mạnh Cổ đi ăn. Hôm đó mới tiết lộ nhiều chuyện hơn

Thật ra Chu Triết vốn rất có cảm tình với Lục Bảo Ny, cho nên cũng rất quan tâm cô. Có điều Lục Bảo Ny lại không phải kế toán bình thường, cô là cháu ngoại của ông chủ trường dạy lái xe, cha mẹ ở thành phố A cũng đều là người buôn bán. Lục Bảo Ny đến trường dạy lái xe đi làm, thật ra cũng chỉ là công việc do người nhà an bài, để cô có chuyện để làm đỡ phải buồn .

Nhưng Lục Bảo Ny chưa từng ra vẻ, cũng thật sự nghiêm túc làm việc, đối với đồng nghiệp cũng rất quan tâm, là một cô gái tốt. Đây là nguyên nhân Chu Triết có cảm tình với cô. Chỉ là chú cùng cha mẹ Lục Bảo Ny vẫn hay xem thường người ngoài tỉnh, nhất là những chỗ như Chu Triết ở. Mặc dù biểu hiện công việc của Chu Triết rất tốt, trên công tác cũng được trọng dụng, nhưng thực tế có được tôn trọng cũng có hạn, đây là động lực quan trọng để Chu Triết quyết định muốn tự mình gây dựng sự nghiệp

Có điều hai người này cho dù đều có tình cảm với nhau cũng không có ai chịu hé lộ lòng mình. Chu Triết im lặng vì đã chuẩn bị tốt về nhà lập nghiệp, vì vậy không có tính toán tiến thêm một bước với Lục Bảo Ny. Đối với anh mà nói, cô sẽ là một hồi ức đẹp, ở nơi thành thị liêu mạng kiếm sống, có một cô gái đáng yêu đã khích lệ anh, ủng hộ anh. Có lẽ sau này hai người sẽ không gặp lại nhau nữa, nhưng ấm áp mà cô mang đến cho anh anh sẽ mãi nhớ

Có điều anh chẳng bao giờ ngờ tới, khi anh nộp đơn từ chức lên công ty, nói muốn về quê, Lục Bảo Ny lại đổi ý. Đột nhiên xuất hiện làm anh ứng phó không kịp, Chu Triết mừng rỡ rồi lại than không có duyên phận, anh cảm thấy mình không thể để Lục Bảo Ny đi theo anh chịu khổ, anh cũng không có lòng tin có thể phá bỏ trở ngại về gia đình cô, dù sao anh ở Lục gia làm việc đã bao năm như vậy, đối với quan niệm cùng tác phong của họ vẫn luôn hiểu rõ

Nhưng dũng khí của đàn ông có được là do được phụ nữ khích lệ, không cần phát cờ hò reo, chỉ cần ánh mắt thâm tình cùng bàn tay nhỏ bé là kích phát được tiềm năng vô hạn rồi

Chu Triết không có lửa bạo với tính cách cường hãn, cũng không phải là nhân vật hô phong hoán vũ, anh chỉ là một người đàn ông bình thường ôn hòa lại lương thiện, có lẽ thời gian rời đi quá vội vã, có lẽ là cha mẹ ân cần khiến anh nhanh chóng quyết định, lại có lẽ là do Lục Bảo Ny thổ lộ khiến anh có lòng tin, tóm lại không tốn quá nhiều thời gian, anh rốt cuộc lớn mật đưa ra đề nghị với Lục Bảo Ny

Tiền đồ không rõ, có tình yêu là tốt rồi. Hơn nữa, hai người bọn họ cũng cảm thấy, coi như tất cả mọi chuyện đều được định như vậy, thật ra cũng không ngăn được những chuyện nếu phải đến. Cho nên, thay vì suy nghĩ quá nhiều, không bằng dũng cảm mù quáng một lần. Bởi vậy, Lục Bảo Ny dứt khoát kiên định đáp ứng Chu Triết, cũng quyết định cùng Chu Triết về nhà ăn tết, sau đó lại trở về thành phố A nói với người nhà xin nghỉ việc

Khi Chu Triết cùng Lục Bảo Ny mặt đỏ hồng nói ra ý định của mình, Mạnh Cổ lập tức liếc mắt nhìn chằm chằm Trần Nhược Vũ, bộ dạng hận đá không thành kim cương

Trần Nhược Vũ vội vàng giả bộ không nhìn thấy gì, nhưng vẫn cảm thấy mãnh liệt là Mạnh Cổ đang khinh thường cô

Về nhà, Mạnh Cổ bắt đầu tính toán sổ sách với cô rồi

“Em xem Lục Bảo Ny đi, nhà người ta vấn đề còn nghiêm trọng hơn em, người ta lại có quyết tâm lớn như vậy, hình như hiện tại liền muốn đi thành phố C sống rồi, em không thấy hổ thẹn sao?”

Trần Nhược Vũ cúi đầu thật thấp, không dám nói lời nào

“Không nói Lục Bảo Ny, liền nói bạn tốt của em Lương Tư Tư, cô ấy suy tính với cố kỵ chuyện tình yêu nhiều hơn em cũng mấy

lần nhỉ? Bốc đồng lên so với em còn lớn hơn đúng không? Hình như bây giờ cô ấy đã lập tức kết hôn rồi đúng không, em có đau lòng không?”

Trần Nhược Vũ muốn phản bác, lại nghĩ không được cái gì tốt, tiếp tục cuối đầu thật thấp

“Không nói ngoại tộc như Lương Tư Tư, nói Cao Ngũ Lam đi, em xem người ta tiến triển đến thế nào rồi? Doãn Tắc so với anh còn đáng tin hơn sao? Hình như mùa xuân này đã về nhà làm lễ đính hôn rồi! Còn anh?” Mạnh Cổ càng nói càng tức “Anh xong rồi mới bị giấu đi thân phận không rõ ràng a!”

“Thân phận anh rất rõ ràng” Trần Nhược Vũ nhỏ giọng giải thích, kết quả bị trừng rồi

“Em còn dám nói!” Mạnh Cổ tự nhiên nói: “Đưa chìa khóa cho anh”

“Chìa khóa gì?”

“Chìa khóa nhà anh”

Trần Nhược Vũ ngẩn ngơ, chợt cảm thấy đau lòng, nhỏ giọng nói: “Anh không cần như vậy”

“Như thế nào?”

“Có gì từ từ nói”

“Anh đã từ từ nói rồi, ăn nói rõ ràng, diễn tả đầy đủ” Anh vươn tay ra” Lấy ra”

Trần Nhược Vũ ngơ ngác nhìn anh, trong lòng vô cùng khổ sở: “Bác sĩ Mạnh, anh không nên như vậy. Tết này em về nhà nói chuyện với gia đình rồi mới...”

“Lấy ra” Mạnh Cổ không chút thay đổi, tương đối kiên trì

Trần Nhược Vũ cắn môi, hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa là rơi lệ rồi. Nếu lại cầu xin anh thì thật quá thấp hèn

Cô nghiêng đầu tìm kiếm trong giỏ xách, kiểm lại cảm xúc muốn khóc, lấy ra một chùm chìa khóa, thật muốn hung hăng đập lên đầu anh, nhưng trên mặt vẫn là buông tha cho chùm chìa khóa trong tay, cô rất không có khí thế đem chìa khóa của anh tháo ra

Ném cho anh, cũng không cần để ý đến anh nữa, đàn ông xấu, thật là quá đáng, chưa từng thấy người nào hỉ nộ vô thường như vậy, cô còn đối với anh tốt như vậy, đúng là ngốc mà, ngốc đến heo còn muốn cười

Nhưng anh chưa cho cô cơ hội ném chìa khóa cho anh, cô vừa đem chìa khóa ra khỏi túi đã bị anh đoạt lấy

Trần Nhược Vũ cắn răng chịu đau, cũng không thèm nhìn anh, chỉ cảm thấy tâm như tro tàn, khổ sở cực kỳ. Cô ném chùm chìa khóa còn lại vào trong túi, quay đầu nhìn theo hướng cửa chính, tính toán lúc này liền thôi đi, lần này tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho anh

Nhưng Mạnh Cổ đi nhanh mấy bước tới cửa chính, cạch cạch mấy tiếng, sau đó huýt sáo, không lo lắng trở lại, còn đi lại trước mặt cô, ném chìa khóa vào túi cô

Trần Nhược Vũ tròn mắt há mồm, người này có ý tứ gì đây?

Cô vọt tới cửa chính, vặn vẹo uốn éo khóa cửa, phát hiện cửa không động

Anh dám làm phản, khóa, cửa, rồi!

Lại dám khóa cửa rồi!

Trần Nhược Vũ giận không kiềm được, xoay người lại đánh Mạnh Cổ đang cười đắc ý sau lưng cô, đánh ào chỗ chết của anh

“Cái người này, đại **! Tên khốn kiếp! Khốn kiếp! Sao lại hù dọa người khác như vậy! Anh cho rằng mình là con nít lên ba sao? Lớn rồi còn giống trẻ con như vậy. Thông minh của anh để đâu hết rồi? Anh cho rằng khi dễ em là tốt sao? Tên khốn khiếp, em chán ghét anh, ghét anh nhất! Sẽ không nấu cơm cho anh nữa! Không để ý tới anh nữa! Anh cút đi! Tên máu lạnh đi đâu thì đi! Đem tiền của anh xài hết, một đồng cũng không chừa lại cho anh! Ngoài cửa khóa mười ổ khóa, cho anh ở trong nhà luôn! Em ghét anh nhất! Không để ý tới anh nữa... Ô... Ô...”

Mắng một hồi lâu, miệng bị chặn lại

Người cũng bị anh đè lên tường

Túi xách rơi trên đất, không ai quan tâm

Hai cánh tay của cô bị chặn lại, không thể động đậy, vì vậy cô đưa chân đá anh, cuối cùng cả chân cũng bị anh ngăn lại, bên trong phòng dép bay đi, cũng không ai để ý

Hai người chuyên tâm, toàn bộ tình cảm, đầu choáng váng, nụ hôn nóng bỏng

Lòng Trần Nhược Vũ cũng biến di, mặc dù cô đối với anh hung hăng, nhưng một khi anh nổi lên tính khí ương ngạnh, đầu óc cô sẽ trống rỗng, không có lực chống đỡ

Nhưng cô không phục, hoàn toàn không phục. Anh thật là quá đáng, tại sao có thể đối xử với cô như vậy

Nhưng lồng ngực của anh thật ấm áp, nụ hôn của anh rất thoải mái, cánh tay có lực, mắt lại thêm thúy sáng ngời

Mạnh Cổ mở môi, hơi buông cô ra

Mặt kề mặt, rất gần

Bốn mắt nhìn nhau, dậy lên gợn sóng.....

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay ở trên web có tin tức, tôi đã dời nó qua đây:

Gần đây tôi thật sự đạt đến cảnh giới xui xẻo rồi, vì vậy hôm nay dùng tin tốt đi xung hỉ, vị thần xui xẻo mau đi đi!! Tin tức tốt là: << cùng anh dây dưa không rõ>> sẽ có thể xuất bản, giản thể vui mừng, phổ thể ruộng lúa mạch. Nếu không tôi không nắm móc thêm, tất cả đều thuận lợi thì chính là vậy. Dự tính cuối tháng 12 sẽ đóng bản thảo.Xuất bản cần sự chăm sóc của mọi người, cầu xin ban thưởng linh cảm để đặt tên!

Còn có một việc muốn nhờ mọi người. Với vấn đề của << Cùng anh dây dưa không rõ>> về câu cú, tôi sẽ chăm chú xem xét nghiêm túc, nhưng không biết mọi người đối với chính văn khắc sâu ấn tượng hay là cảm thấy lưu lại trong trí nhớ là gì, nếu có ấn tượng, xin nói cho tôi biết, cảm tạ!

Nói rõ một chút, sẽ nói lại không ngừng, nhưng trừ phiên ngoại Mạnh Cổ đã đăng, những phiên ngoại khác sẽ dành cho sách phát hành, khi đưa ra thị trường sẽ bổ sung đầy đủ phiên ngoại

Cảm ơn mọi người!

☆ **Chương 74**

Mạnh Cổ nghiêng đầu đè thấp cô, muốn hôn cô, lại bị Trần Nhược Vũ đẩy ra, thùng thình đánh anh hai cái

Mạnh Cổ cười ha ha, lui lại mấy bước, Trần Nhược Vũ đuổi theo, lần này quả đấm không trúng anh, lại bị anh đột nhiên bế lên

Trần Nhược Vũ sợ tới mức thét chói tai, theo bản năng ôm lấy anh, anh nhân cơ hội hôn xuống mặt cô, làm bộ muốn đem cô vút đi. Trần Nhược Vũ oa oa gọi, ôm chặt lấy anh

“Trần Nhược Vũ, em còn muốn mắng anh không?” Mạnh Cổ nhe răng cười, giọng điệu uy hiếp. Rất có dạng phách lối giống như còn nói nữa anh liền ném em xuống

Trần Nhược Vũ có chút sợ, cô không chắc Mạnh Cổ có thật đem cô ném thật không, người đàn ông xấu xa này thường làm việc ngoài dự đoán mọi người. Nhưng lúc này nếu yếu thế cô sẽ mất hết mặt mũi.

Trần Nhược Vũ không nói lời nào. Sắc mặt hồng phấn tươi đẹp, sóng mắt như tơ, bộ dáng cần môi thẹn thùng e lệ. Mạnh Cổ nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên nói: “Trần Nhược Vũ, em đẹp hơn rồi”

Trần Nhược Vũ càng thẹn hơn, khuôn mặt đỏ bừng, mắt không cách nào trốn được, vì vậy dứt khoát nghiêng người tiến tới cắn tai anh một cái. Mạnh Cổ không ngờ được, đau sót theo bản năng buông lỏng. Trần Nhược Vũ giãy giụa xoay người muốn chạy, có điều không được mấy bước đã bị bắt lại

Hai người nhốn nháo trên giường, lôi lôi kéo kéo, hôn nhau thật lâu. Trần Nhược Vũ bị cưỡng lấy đầu óc choáng váng, thở hồng hộc, trong lúc hành động thì chân bị vấp, cô ôm cổ Mạnh Cổ ngã trên giường

Trần Nhược Vũ nháy mắt mấy cái, lúc này mới phát hiện bọn họ đang ở trong phòng. Trong nhà không có mở đèn, chỉ có ánh trăng xuyên qua bên ngoài cửa sổ khiến mọi vật trở nên rõ ràng. Mạnh Cổ bị cô đè ở phía dưới, tóc bị vò rối, trên mặt tươi cười, mắt sáng ngời, vẻ đẹp trai cứ hồ đồ như vậy .

Trần Nhược Vũ đè ép anh, quệt miệng tức giận, người đàn ông xấu xa này tại sao thoát nhìn khiến người ta nghĩ muốn cắn

anh một cái

Cô đang muốn giúp anh thực hiện ước nguyện, nhưng không cần, một hồi trời đất quay cuồng, cô bị Mạnh Cổ áp đến phía dưới

“Trần Nhược Vũ, lúc này người đàn ông nên ở phía trên”

Ai nói? Cô... Không!

Trần Nhược Vũ dùng sức, lật ngược Mạnh Cổ lại, cười trên người anh, đôi tay ấn lên vai anh, nghiêm túc tuyên bố: “Em thắng”

Mạnh Cổ toét miệng cười, sau đó chuyển sang cười mỉm, cuối cùng là không cười nữa

Anh nhìn cô chăm chăm, cô cũng nhìn anh

Sau đó anh nhẹ giọng nói: “Trần Nhược Vũ, anh đã nói với em anh không chơi trò tình một đêm?”

Khí thế Trần Nhược Vũ đang dâng lên, chuẩn bị xong giáo huấn anh một trận, để cho anh chừa cái tội hù dọa cô với tịch thu cái chìa khóa khiến cô ngây thơ nói lời xin lỗi, nhưng anh đột nhiên lại nói đến tình một đêm...

Đề tài hạn chế cấp mấy đây chứ?

Trần Nhược Vũ sửng sốt, khi thấy ánh mắt nóng bỏng của anh đột nhiên giạt mình nhận ra tình huống không đúng

Một nam một nữ, quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bời, tứ chi dây dưa, đè ép xuống giường...

Phách Vương Long tiên sinh hơi thở không yên ổn, vẻ mặt khác thường, mà cứng rắn dưới hông cô hình như không chỉ là cơ bụng

Lòng của Trần Nhược Vũ nhảy loạn, đầu óc trống rỗng, tầm mắt bị khóa lại nửa thân trên của anh, máu trên người hình như tập trung lại hết trên mặt. Cô há mồm nghĩ muốn nói gì đó, nhưng bốn phía đều chỉ có không khí nóng bỏng, cả người cô nhũn ra không nói nên lời

Cô ngây ngốc, biểu hình căng thẳng khiến anh cao hứng, sờ sờ mặt cô, cười

Cười cái gì chứ? Thật đáng ghét. Cô thật muốn khiển trách anh, làm biến mất vẻ mặt đắc ý của anh, nhưng mặt cô bị anh sờ, lại càng nóng, ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay xẹt qua da thịt khiến cô càng nóng hơn

Cô lại bị anh đặt ở dưới, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, lại càng thêm không thể thở được, cô nghe âm thanh trầm thấp của

Mạnh Cổ: “Đã nói với em, chuyện như vậy nên để đàn ông ở phía trên”

Anh hôn cô, không cho cô cơ hội phản bác, mà thực ra cô cũng không có ý định phản bác, không biết từ chối thế nào. Cô ôm lấy cổ anh, hôn trả lại

Anh rất dùng sức, bàn tay anh dò xét luồn vào lớp áo đi vào trong, trái tim của cô dưới bàn tay anh đập cuồn cuộn

Cô không biết mình làm sao, ý thức có chút thanh tỉnh, vừa mong đợi lại vừa kháng cự, vừa hưng phấn vừa cẩn thận. Cô cảm thấy không nên, lại cảm thấy rất nên, cảm thấy không kịp ứng phó, lại cảm thấy nên chậm chậm thuận nước đẩy thuyền

“Trần Nhược Vũ”

Cô nghe anh gọi tên mình, thở hổn hển nhìn anh, mắt anh sáng khác thường, nụ cười tuấn tú mang theo mùi vị hấp dẫn

Anh cúi người hôn cô, sau đó lại gọi: “Trần Nhược Vũ”

Cô không phản ứng, chỉ nhìn anh, sau đó cô cũng không biết mình tại sao lại xấu hổ nhắm mắt lại

Động tác nhỏ này lại giống như mời gọi, cô cảm giác anh kéo áo lông ra của cô ra khỏi người, nghe được tiếng trái tim đập mạnh, cô thuận theo đuổi cánh ta để anh cầm quần áo rút đi. Động tác của anh dịu dàng nhưng không do dự, cô vẫn nhắm mắt lại không dám mở ra, cho đến khi trên người không còn lại gì, cô cảm thấy lạnh

Mạnh Cổ tách ra khỏi người cô, cô vội vàng chôn mặt trong gối, len lén mở mắt, nhìn thấy cái chăn ngay đó, vội kéo ra, vùi mình vào trong chăn

Chăn lạnh như băng, cô run hết cả người, nhưng rất nhanh sau lưng có một thân thể nóng bỏng, đem cô ôm vào trong người

Cô bị lật qua, lại bị hôn

Mạnh Cổ hôn lên mắt cô, tóc cô, hôn chóp mũi, cô không thấy lạnh rồi, cảm thấy thật ấm áp

Anh kéo tay cô qua, đặt lên trước ngực anh, cô cảm thấy tim anh đập thật nhanh, giống như cô vậy

“Trần Nhược Vũ” Anh lại gọi tên cô

Cô không hưởng ứng, chỉ nhìn anh, thấy ánh mắt dịu dàng của anh, anh ôm cô vào ngực, xoa lên lưng cô, lại gọi: “Trần Nhược Vũ”

Thật là phiền nha, gọi thì cứ gọi đi

Cô vùi đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập rộn ràng, có chút buồn cười

Anh không vội, chậm chậm vuốt ve cô. Cô cũng học bộ dáng của anh, nhưng rất nhanh phát hiện mình không phải đối thủ của anh. Anh xâm lược lại xâm chiếm cô, cô thở không ra hơi, động lòng nhanh chóng qua đi, mà da thịt anh nóng như lửa, bắp thịt căng thẳng

Bọn họ lại chuyển thành tư thế áp nghiêng, anh hôn môi cô, hôn ngực cô, hôn bụng cô, cô cảm thấy anh tách chân cô ra, vỗ về chơi đùa chỗ riêng tư, cô khẩn trương lại căng thẳng, sau đó nghe được giọng trấn an nhẹ nhàng của anh

Anh nghiêng người hôn lên môi cô, chợt hỏi cô: “Trần Nhược Vũ, sẽ không đúng lúc như vậy chứ, sản phẩm trong túi xách của em lại không thể để em tiêu thụ thôi”

Cô nháy nháy mắt, thật lâu mới hiểu anh nói gì, nhìn nét mặt của anh cô than thở: “Em không có, không có nghĩ nhanh như vậy”

Cô lại nháy nháy mắt, cho nên là?

“Đều tại anh, anh lên mặt, dài dòng dây dưa, làm em cũng không dám nghĩ, lúc này mới không chuẩn bị” Một bên oán trách anh, trên tay cũng không ngừng đánh

Trần Nhược Vũ bị đầu ngón tay anh dò xét làm cho chân mày nhăn nhó, nhưng trong nội tâm vẫn không phục lắm, anh không chuẩn bị liên quan gì tới cô, đây là muốn gán tội cho người khác, liền không sợ không tìm ra lí do

Được rồi, lúc này, trong đầu còn nghĩ tới thành ngữ thật là buồn cười. Nhưng trọng điểm là, ý tứ của anh là thế nào? Chờ lần tới anh chuẩn bị xong đã?

Cô cảm thấy không sao, nhưng trong lòng không nghĩ ra là thất vọng hay mất mát, dù sao cũng có điểm khác lạ

Nhưng sau một khắc, hai cánh tay của cô bị anh nắm đè ở đỉnh đầu, cô cảm thấy có một lửa nóng cường tráng ma sát phía dưới, không biết phải làm sao, đang muốn mở miệng hỏi anh, lại cảm thấy có một cổ sức lực nhanh chóng quả quyết vọt vào

Tốc độ xâm chiếm nhanh như vậy, cô cũng không kịp hô, cũng không kịp thể nghiệm nỗi đau, dĩ nhiên là cứ vậy trôi ha?

Mạnh Cổ buông cổ tay cô ra, ôm lấy cô, khẽ hôn môi cô

Trần Nhược Vũ ngây ngô, lúc này lại cảm thấy đau, đau rát, cũng không hẳn là rất đau, hoàn toàn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được, nhưng xảy ra quá nhanh khiến cô cảm thấy nó không thật

Không phải nên thế này thế kia, như vậy rồi như khác, thương lượng một chút, thảo luận một chút mới bắt đầu sao?

Người đàn ông xấu xa, thật xấu, rất xấu!

Cô cắn anh, anh nghiêng đầu né tránh, nhìn cô chăm chăm cảnh báo: “Hắc” một tiếng. Còn dám cười, Trần Nhược Vũ bấu môi tròng anh, Mạnh Cổ cắn cô một phát, sau đó bắt đầu động (Hai anh chị này cứ như ma cà rồng ấy nhỉ!!! Hết cắn rồi lại cắn)

Cô thở gấp, nắm lấy hai tay anh. Anh cuối đầu nhìn cô bằng ánh mắt triu mến, cô nhắm lại, lúc mở mắt ra, thấy anh nhìn cô cười

“Bác sĩ Mạnh” cuối cùng cô cũng có thể mở miệng nói chuyện

“Ừ” Anh đáp, động tác dưới thân khiến cô thở gấp

“Mạnh Cổ” Cô gọi

“Ừ”

“Phách Vương Long...”

Anh cúi đầu, cắn lên môi cô

“Đào Hoa Lâm tiên sinh...”

“Anh rốt cuộc là có bao nhiêu biệt hiệu?” Anh nặng nề đè cô xuống

Cô “A” một tiếng, thiếu chút nữa kêu lên, nói tiếp” Bác sĩ Mông Cổ”

Anh khẽ cười, gia tăng động tác dưới thân, nói: “Anh thích nghe em gọi bác sĩ Mạnh hơn”

“Nhưng mà anh kêu em Trần Nhược Vũ, giống như muốn tìm phiền toái” Cô nhú mào, kiềm chế kích động muốn hét to, thở hổn hển gấp gáp, nặn ra một câu: “Nhưng là em nghe thành quen”

“Trần Nhược Vũ” Anh cũng gay gắt thở gấp, cô sờ tới cơ lưng căng thẳng đầy mồ hôi của anh

“Trần Nhược Vũ” Anh gọi tiếp

“Làm gì” Cô tròng anh, có thấy phiền không vậy

“Đối thoại của chúng ta thật là không có dinh dưỡng”

“Là anh không có dinh dưỡng, lại còn dài dòng” Mới vừa nói xong liền bị anh nâng chân lên, điều chỉnh một tư thế dễ dàng hơn với anh

“Em sai lầm rồi, sai lầm rồi! Là em không có dinh dưỡng” Cô không có can đảm vội vàng cầu xin tha thứ. Nhưng cảm giác bây giờ có mãnh liệt, như xâm nhập đến tâm can cô, anh một lần lại một lần, hoàn toàn xâm chiếm cô

“Bác sĩ Mạnh” Cô hừ hừ mềm mại cầu xin, đáng tiếc người đàn ông xấu xa này mới vừa rồi nói thích nghe cô gọi giờ căn bản không thèm để ý đến. Anh hết sức chuyên chú, mà cô lại không nói được gì

Ánh trắng ngoài phòng sáng ngời, là ánh sáng trong lòng Trần Nhược Vũ, cô nghe Mạnh Cổ thở dốc, nghe được anh gọi tên cô, cô vịn anh, bị anh dẫn dắt. Mồ hôi cùng nhiệt độ cao khiến cô muốn ngất, cô ôm chặt Mạnh Cổ, nghe lòng của anh nhảy liên hồi

Đông đông đông... thung thung... đông đông

Thở dốc dần đều, hai người ôm lấy nhau

“Trần Nhược Vũ, em giống như chưa từng nói yêu anh”

“...”

Vào lúc này còn so đo, người đàn ông này nên đạp xuống giường đi!

Trần Nhược Vũ ngáp khể, có chút buồn ngủ: “Anh cũng chưa bao giờ nói qua. A, nhưng bây giờ mới nói, sẽ cảm thấy không có thành ý”

“...”

Vào lúc này còn bắt bẻ, người phụ nữ này thật đáng đánh đòn!

Được rồi, được rồi, không có gì để ghét bỏ

Trần Nhược Vũ không nghe thấy Mạnh Cổ nói chuyện, vì vậy chuẩn bị ngủ. Nhưng tinh thần Phách Vương Long tiên sinh rất tốt, anh đột nhiên hỏi: “Trần Nhược Vũ, em biết phải nói với người nhà thế nào rồi chứ?”

“Cái gì?”

“Nếu như bọn họ dây dưa phiền toái, em tính làm sao đối phó”

Cô suy nghĩ hồi lâu: “Đến lúc đó em mới biết được”

Anh nghĩ kể cho cô: “Em trực tiếp dẫn anh về, anh liền theo chân bọn họ nói”

“Bác sĩ Mạnh, anh chờ em thông báo”

Mạnh Cổ rất không hài lòng, đánh đầu cô, bắt đầu nói hươu nói vượn: “Bằng không, em liền nói mình thất thân cho anh rồi, anh phải phụ trách”

“...”

Hơn nửa đêm, không nên nháo

“Không được, em còn có thể nói có thể em có rồi, đây không phải nói láo, là sự thật có thể xảy ra”

“...”

Được rồi, sự thật mới vừa xảy ra, nhưng anh thật là bác sĩ sao? Ai đời mấy ngày đã biết mình có

“Em xem, nói đi nói lại, em vẫn là nên dẫn anh về nói chuyện là ổn thỏa nhất, em làm việc anh không yên tâm” Đào Hoa Lâm tiên sinh tiếp tục phát biểu ý kiến của mình

“Bác sĩ Mạnh”

“Sao?”

“Em yêu anh” Rõ ràng cảm thấy thân thể căng thẳng của anh ôm mình thả lỏng, Trần Nhược Vũ len lén cười: Em yêu anh” Cô nói lại một lần, khi anh mở miệng muốn nói, cô cướp lời: “Câm miệng, ngủ đi”

Anh ngậm chặt miệng

Trần Nhược Vũ mỉm cười, trong đầu cũng thầm nghĩ, cha anh nhất định còn khó khăn hơn mẹ cô

☆ **Chương 75**

Mấy ngày trước khi về nhà, Trần Nhược Vũ đều là ở nhà Mạnh Cổ. Cô cuối cùng cũng đã hiểu Mạnh Cổ nói anh không chơi tình một đêm có ý gì ---- người này cần chính là “Tình hằng đêm” *(Vâng!!! Cuối cùng em cũng hiểu... Thế mà xưa nay em nghĩ anh rất quân tử >_<)*

Anh đưa chìa khóa lại cho cô, nhưng cô đánh cuộc một hơi cũng vẫn là không có nhận

Đừng nhét vào cho cô đảm nhiệm chức vụ hay không đảm nhiệm nữa , nào có ai trêu người khác như vậy. Cô yêu cầu anh nói xin lỗi kiêm hối cải, nhưng anh cũng không, cự tuyệt nhận lỗi cũng không bày tỏ hối cải

Anh không làm cũng không sao, dù sao thì anh không xin lỗi cô cũng không cầm chìa khóa nhà anh

Sau đó anh cũng không đưa cô chìa khóa, nhưng mỗi ngày đều đón cô về nhà

“Tan việc, đừng ngồi xe bus, anh tới đón em”

“Dạ dày thật là đau, bữa tối cũng không có thời gian ăn. Cơm hộp bệnh viện để ở phòng sớm lạnh rồi, không muốn ăn. Em còn ăn no ở nhà xem tivi sao? Vậy anh thì thế nào? Anh không muốn ra ngoài ăn cơm tiệm, em tới giúp anh làm tô mì đi được không? Cái gì? Em không muốn tới nhà anh sao, trước nhà anh có quán tương đối hợp khẩu vị. Nếu không ai nấu cơm cho, xem ra chỉ có thể chết đói thôi”

“Một người ở nhà xem Tiểu Vũ rất buồn, tới nhà anh đi, Tiểu Vũ lớn, lại có chỗ xem film gia đình, giường ngủ nhà anh cũng rất tốt. Trọng điểm là, anh ở dưới lầu nhà em, em không phải là sẽ không xuống chứ”

Trần Nhược Vũ mới vài ngày đã bị người đàn ông này chọc đến phiền. Ban đầu cô làm sao lại cảm thấy Phách Vương Long tiên sinh lãnh khốc đẹp trai nói lời độc ác khiến người khác chán ghét chứ? Anh rõ ràng là cần nhân còn khiến người khác chán hơn.

Người đàn ông thông minh thật là không đáng tin

Trần Nhược Vũ vừa khi dễ anh vừa nhiều lần trúng chiêu, biết rõ anh cố ý còn nhân nhượng

Vì vậy, cô nấu cơm anh ở bên cạnh quấy rối, cô rửa chén anh chỉ huy, cô giặt quần áo anh cởi đồ ném loạn, cô dọn dẹp phòng anh lại nói thầm bên cạnh tết dẫn anh về nhà cô

Cô dĩ nhiên không đồng ý, vì vậy anh liền tự thể nghiệm sinh hoạt vợ chồng

Trần Nhược Vũ không thể không thừa nhận, mấy ngày ngắn ngủi này bọn họ cùng ăn cùng ngủ, thật giống một nhà rồi. Bọn họ điều chỉnh sinh hoạt không đồng nhất, thích ứng yêu thích cùng đòi hỏi của đối phương

Ừ, lời nói trên giường, cô cảm thấy cũng không tệ lắm. Được rồi, mặc dù không đối lập nhưng cũng rất tốt

Trừ lần đầu tiên cô đau đến không có cảm giác gì, cộng thêm anh cầu nhàu mấy chuyện phá hư không khí, mấy lần sau có thể nói là hoàn mỹ

Lần thứ hai thân mật cô có cảm giác cực hạn, ở trong lòng anh căng thẳng co rúc lại, mất khống chế kêu thành tiếng, anh dương dương đắc ý, chiến đấu không ngừng nghỉ, dũng mãnh đem cô lần thứ hai lên đỉnh. Trần Nhược Vũ đầy mồ hôi, thở hổn hển, run rẩy, mặt đỏ lên vì xấu hổ

Người đàn ông chẳng biết xấu hổ đó thở gấp, tuyên bố đây mới là thực lực chân chính của mình, lần đầu tiên không tính. Nói xong, suy nghĩ một chút, lại bổ ung lần đầu tiên cũng xem là tốt, anh không để cô quá đau, cũng có thể ưu tiên xếp hạng, Sau đó suy nghĩ chút nữa, lại bổ sung, mỗi lần có trọng điểm riêng đạt thành mục tiêu, nên ưu càng thêm ưu

Thật là bậy mà, Trần Nhược Vũ nhắm mắt giả bộ ngủ, loại thời điểm này cùng anh nói chuyện phiếm, cái đuổi của anh nhất định sẽ vênh lên trời. Nhưng sau đó cô lại thật sự ngủ thiếp đi, trước khi ngủ cô đột nhiên nghĩ đến, lần đầu tiên của anh như vậy, sẽ không phải là do anh cũng thiếu thốn chứ

Khi tỉnh lại là do Mạnh Cổ gọi, anh kêu anh ngủ quên, thời gian cấp bách sắp trễ rồi. Quả nhiên lẳng mạn là con đường dẫn tới đấy mà! Anh trề không liên quan tới cô , giờ làm việc của cô không có sớm như vậy, nhưng anh cứng rắn nói phu xướng phụ tùy, tóm lại anh ra cửa nhất định mang theo cô

Trần Nhược Vũ đen mặt, giận đến cắn răng, người đàn ông không chăm sóc, không lẳng mạn nhất thế giới này chính là anh đúng không?

Không có nụ hôn dịu dàng chào buổi sáng, không có chăm sóc nhẹ nhàng nói em ngủ đi anh đi nha. Sáng sớm anh đã trễ nhất định phải cùng em ra ngoài, rốt cuộc là thế nào?

Tóm lại, mấy ngày cuộc sống vợ chồng, đồng cam cộng khổ, chua ngọt cay đắng còn vị gì cả. Trần Nhược Vũ không biết có phải Phách Vương Long tiên sinh nhà cô có lòng tin quá vẹn toàn rằng cô không thể không có anh không, dù thế nào đi nữa anh không che giấu tật xấu của mình, không có nửa điểm giả bộ tốt, ngược lại là đang dùng bộ mặt thật đối xử với cô

Vợ chồng già, không còn cái nào đúng hơn cái này nữa chứ?

Nhưng cuối cùng cũng không mang anh về nhà. Bởi vì trước ngày cô về một ngày, mẹ cô gọi điện mắng cô một trận. Nguyên nhân là Chu Triết mang theo Lục Bảo Ny về, Trần nương nương liên lạc mới biết là hôn sự nhà mình với Chu gia bị bỏ, truy cứu xuống, con gái nhà mình lại là người khởi xướng, là cô chủ động đem cô gái khác đến cho Chu Triết. Điều này làm Trần nương nương giận vô cùng, cảm thấy con gái cố ý làm ngược lại với mình

Điện thoại lần đó tương đối không vui, Trần Nhược Vũ lúc mẹ trách cứ đã nói có bạn trai rồi, là người thành phố A, làm bác sĩ. Nhưng mẹ Trần Nhược Vũ nghe không vô, nghĩ con gái khoa trương nói láo, bà không tin, căn bản là nghe không lọt lỗ tai, trực tiếp cúp điện thoại

Trần Nhược Vũ than thở, cảm thấy uất ức, cô rất lo lắng nếu trực tiếp đem Mạnh Cổ về sẽ khiến anh thất mặt không tốt trong nhà, trái lo phải nghĩ, cuối cùng là quyết định lần này về nói rõ mọi chuyện, sau khi được sự đồng ý của người nhà, có sự chuẩn bị về tâm lý, mới mang Mạnh Cổ về

Vì vậy, cô dưới ánh mắt buồn bã của Mạnh Cổ, xách hành lý về quê ăn tết

Trên đường đi, cô cùng Mạnh Cổ tán gẫu điện thoại đến suýt hết pin. Anh một hồi gọi, hồi sau lại gọi tiếp, khiến Trần Nhược Vũ còn chưa tới thành phố C đã bắt đầu nhớ anh rồi

Tới càng gần nhà, trong lòng cô lại càng có cảm giác nặng nề. Khi nào nhà từ nơi mong đợi, hi vọng trở thành khoảng cách, áp lực rồi? Đứng ở cửa lớn, Trần Nhược Vũ hít sâu hai cái, khích lệ mình, cô đã không giống như xưa rồi, năm mới này, cô nhất định

có thể có quan hệ tốt với người trong nhà. Ba mẹ nhất định có thể hiểu cô

Vừa muốn giơ tay gõ cửa, cửa chính chợt mở ra, mấy khuôn mặt quen thuộc ở phía sau cửa, hiển nhiên đang chuẩn bị ra ngoài đi dạo, thấy Trần Nhược Vũ liền la lớn: “Tiểu Vũ về”

Má ơi, một phòng đầy người, da đầu Trần Nhược Vũ tê dại

Dì nhỏ ở vùng khác, chú hai, chú họ, vài đứa nhỏ cũng ở đây. Trần Nhược Vũ nhất thời không thể thở nổi, sao tết năm nay nhà cô lại đông đủ như vậy chứ? Cô làm sao có thể nói với cha mẹ?

Vận số Trần Nhược Vũ thật là không tốt lắm. Mấy năm rồi, năm nay lại đột nhiên quyết định đón tết ở thành phố C, chú hai còn đem bà ngoại tới nhà Trần Nhược Vũ. Gia đình đông đúc như vậy cùng tụ hội, bà ngoại đã lâu không gặp cũng tới khiến Trần Nhược Vũ rất vui, nhưng vây trong một đông người lớn như vậy, Trần Nhược Vũ chính là khóc không ra nước mắt

“Tiểu Vũ, mẹ cháu nói cháu giờ vẫn chưa có người yêu, là sao vậy? Cháu xem Lôi Lôi nhà chú, đã kết hôn rồi ”

Đây là chú họ, người vô cùng lớn. Con gái Lôi Lôi nhà chú cũng 30 rồi, muốn kết hôn cũng là chuyện rất bình thường mà. Trần Nhược Vũ nghĩ thôi nhưng không nói ra chỉ đành nhỏ giọng nói: “Cháu có bạn trai”

Nhưng câu nói này không được ai để ý, mọi người cũng không nghe được một cách thần kỳ, mẹ Trần còn hung hăng trách cô một trận

Trần Nhược Vũ than thở, trùng cô làm gì? Cô thật sự có bạn trai

“Tiểu Vũ . cháu bây giờ làm việc gì? Lương một thán bao nhiêu? Xem anh hai cháu ở ngoài không tệ, ở thành phố L làm đến quản lý rồi, phòng ốc, xe cộ đều có. Cháu không tính toán gì ? ”

Trần Nhược Vũ còn chưa mở miệng, liền bị mẹ Trần trợn mắt nhìn, nhét vô tay cô cá kết tử, ý tứ cô cầm miệng lại. Trần Nhược Vũ đem múi kết tử nhét vào miệng, nghe lời không lên tiếng

“Tiểu Vũ , làm gì cũng không quan trọng, chuyện bạn trai này nên tính toán sớm, làm khá mà không gả được cũng không tốt, dì giới thiệu cho cháu mấy người, cháu xem thế nào?”

Trần Nhược Vũ nuốt miếng kết tử xuống, cuống quýt khoát tay: “Không cần, không cần, cảm ơn dì nhỏ, cháu thật có bạn trai

rồi”

Những lời này lại bị mọi người coi thường một cách thần kỳ. Lực chú ý của dì nhỏ bị mẹ Trần kéo đi mất rồi. Trần nương nương nói vốn là có một đối tượng rất tốt, nhưng công việc Trần Nhược Vũ bận quá, không thể cùng người ta chung đụng, kết quả không may bị cô nương khác nhanh chân tới cướp rồi. Nếu là đối tượng dì nhỏ nói tốt, liền hỏi xem điều kiện này họ, người lớn trong nhà giúp cô xem trước

Vì vậy, dì nhỏ đem toàn bộ người đàn ông đều lôi ra, một phòng người bắt đầu sôi nổi thảo luận. Mẹ Trần cảm thấy người này không tốt, chú hai nghênh ngang nói điều kiện nhà Trần Nhược Vũ như vậy, đừng bắt bẻ quá. Mẹ Trần không phục, liền lớn tiếng

Trong phòng âm ỉ, cũng không ai hỏi Trần Nhược Vũ, cô yên lặng ăn kết tử, tức cũng không thể nói ra

Bà ngoại vươn tay ra với Trần Nhược Vũ, cô quay đầu thấy, vội cầm lấy. Tai bà ngoại không tốt, không nghe thấy mọi người đang sôi nổi đàm luận, liền hỏi cô: “Bọn nó giới thiệu đối tượng cho cháu sao?”

“Cháu có bạn trai rồi, bà ngoại”

“Có bạn trai?” Bà ngoại mỉ mỉ cười “Tốt lắm, làm gì vậy?”

“Bà, anh ấy là bác sĩ”

“Bác sĩ tốt, đáng đáp được không?”

“Rất tốt ạ”

“Đối với cháu tốt không?”

“Anh ấy đối cháu tốt lắm”

“Nó tên gì?”

“Bà ngoại, anh ấy gọi là Mạnh Cổ”

Vì vậy, mẹ cùng cậu thảo luận chuyện xem mắt cho Trần Nhược Vũ, trong này, cô giới thiệu Mạnh Cổ với bà ngoại

Nhưng mà, chỉ mình bà ngoại biết cũng không được, bà lớn tuổi, lại hồ đồ, bà nghe chuyện Mạnh Cổ, ngày thứ hai lại hỏi một lần: “Tiểu Vũ, cháu có bạn trai chưa?”

“Cháu có bạn trai rồi, bà ngoại” Trần Nhược Vũ rất kiên nhẫn. Lần này, người lớn bên cạnh nghe nói thế cũng giúp phụ họa: “Mẹ, người yên tâm đi, Tiểu Vũ có bạn trai, công việc cũng tốt, tất cả đều tốt lắm”

“A nha” Bà nắm gậy, gật đầu một cái: “Đúng, bạn trai Tiểu Vũ là bác sĩ, bà nhớ ra rồi”

“Đúng vậy, là bác sĩ” Trần Nhược Vũ sờ sờ bàn tay đầy nếp nhăn của bà ngoại, cười với bà

Người lớn bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng, đúng, là bác sĩ” phụ họa xong rồi lại nhỏ giọng nói: “Mẹ thật là ngày càng hồ đồ, bác sĩ cùng Trần Nhược Vũ làm sao được, trước đó nói với mẹ về quê làm lễ mừng năm mới, mẹ lại hỏi có phải không các người sẽ về, lớn tuổi thật không được”

Trần Nhược Vũ vuốt ve tay bà ngoại, thở dài

Bởi vì người thân đến, trong nhà Trần Nhược Vũ rối thành một nùi. Cô cùng bà ngoại và dì nhỏ chen chúc trong một phòng, hai vị kia ngủ trên giường, cô nằm đất. Chú hai cùng mấy đứa em trai ngủ phòng cô, còn em trai cô ngủ trên sofa phòng khách

Bà ngoại với dì nhỏ ngủ cũng ngáy, một cao một thấp, đêm trắng không ngừng. Trần Nhược Vũ ngủ trên đất không ấm, cộng thêm tiếng ngáy, vài ngày không ngủ được. Em trai cô ngủ trên ghế salon phòng khách, ngày thứ ba liền cảm lạnh. Hai người cùng hướng cha Trần oán trách, ông nói bọn họ nhịn một chút, nói mọi người cùng chen, cũng không tiện để bọn họ đi khách sạn ở, nào có ai đem khách đi khách sạn, nhà người ta thấy lại nói chúng ta thế nào, đến cả điểm này cũng không hiểu sao?

Trần Nhược Vũ nói cô bỏ tiền, mời mọi người đi khách sạn còn không được sao? Kết quả là bị cha Trần dạy dỗ, hỏi cô tiền lấy ở đâu, hiện tại mẹ còn có nhiều chuyện chưa hành huyên với con, chờ mọi người đi, cha mẹ còn có chuyện muốn thương lượng với con. Chiêu đãi thân thích cũng không phải chả cần tiền, ai mà chẳng có tiền đi ở ngoài chứ, không phải là mọi người muốn ở cùng nhau sao, muốn mời người ta ra ngoài ở là sao chứ?

Cha Trần không cho Trần Nhược Vũ cơ hội phản bác, đã bị mẹ Trần gọi đi

Em trai cô về mặt tội nghiệp, vừa tức lại không dám nói: “Cái gì ai mà chẳng có tiền ở khách sạn, chính là keo kiệt mà. Chú cả cũng rất keo kiệt”

“Chị giúp em trả, đến khách sạn ở đi” Trần Nhược Vũ thấy mình không sao, ngược lại đau lòng cho em trai

Em Trần sắc mặt vui vẻ, rồi sau đó lại như đưa đám, cha mẹ không cho, có tiền cũng chẳng dám ra ngoài ở

“Sợ sao” Trần Nhược Vũ lúc này tỏ ra khinh bỉ

“Chị cũng sợ” em Trần Nhược Vũ cũng tỏ vẻ khi dễ cô, “Chị là không dám mang theo em chống cự cường quyền, làm cho em tự lên, em mới không muốn làm vật hy sinh bị mẹ mắng chết”

Trần Nhược Vũ rủ lông mày xuống, cô thật sự không dám. Em Trần Nhược Vũ còn nói: “Chúng ta cũng không cần tự ti, cha cũng không phải là sợ sao? Chúng ta đều là di truyền, không trách mình được”

Hôm đó Trần Nhược Vũ lén gọi cho Mạnh Cổ, anh than thở: “Nhà em đúng là một ổ mang tới sợ hãi mà, quá vô dụng”

Trần Nhược Vũ không phục, thậm chí nghĩ anh có bản lĩnh thì tới , tới mới biết được

Nhưng cô không biết, Mạnh Cổ thật đúng là không mời mà tới

Hôm đó bạn học cấp ba hội họp. Trần Nhược Vũ cùng Cao Ngử Lam với Doãn Tắc cũng đi. Chủ đề lần này là “Zina lấn áp vs Cao Ngử Lam phản lấn áp” Trần Nhược Vũ không có áp lực gì, cô cũng không phải lo lắng cho Cao Ngử Lam, người ta có một hộ hoa sứ giả ở bên cạnh, căn bản không cần người khác ra tay

Vì vậy mới an tâm dùng bữa, xem náo nhiệt một chút. Khi cuộc hội họp này tiến hành được một nửa, lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra

Ở ngoài cửa có một người, trông vô cùng quen mắt

Trần Nhược Vũ ngây người như phỗng, bị dọa giật mình, Phách Vương Long tiên sinh nhà cô sao lại ở chỗ này chứ?

“Đây là người nhà ai đây?” Hội họp bạn cũ nha, không phải bạn học thì là người thân, không anh lại tự nhiên tới đây cả

Mạnh Cổ nhìn Trần Nhược Vũ chằm chằm, nếu cô dám không nhận thức liền tập tức chém. Trần Nhược Vũ yếu ớt giơ tay: “Là mình, người nhà của mình”

Tác giả có lời muốn nói: thật ra thì kịch tính ở phía sau: Mạnh Cổ đối phó với mẹ Trần, Trần Nhược Vũ đối phó với cha Mạnh

☆ **Chương 76**

Vị người thân nào đó an vị, dương dương đắc ý

Trần Nhược Vũ bắt đầu có áp lực, liền nhỏ giọng lên hỏi “Sao anh lại tới đây?”

Người thân liếc ngang đảo mắt, khí thế nói: “Em không mời anh, chẳng lẽ anh không thể xin người khác”

Thật ra thì anh chính là người chạy việc, giúp Doãn Tắc mang nhẫn cầu hôn tới. Tên kia đã sớm mang Cao Ngữ Lam về thành phố C, lấy lòng nhạc phụ nhạc mẫu rồi, đợi không được đến lúc người ta giao nhẫn, liền nhờ hãnh mang tới

Trần Nhược Vũ nghĩ người này thật là giáo hoạt, trước đây năn nỉ cô cả nửa ngày để cô dẫn anh đi thành phố C, lại hoàn toàn không nói chuyện mình là nhân viên bưu kiện, giữ cái này lại hù chết cô, thật là đáng ghét

Người thân liếc một cái lên thức uống, cau mày: “Không phải là nói em đừng uống coca sao? Không tốt” Cầm lấy cái ly, giúp cô uống nốt nửa ly còn lại, đem cái ly đưa cho Doãn Tắc nói: “Giúp cô ấy đổi nước trái cây”

Trần Nhược Vũ quẹt miệng, lại quản lí cô rồi, thật đáng ghét

Bên cạnh Dương Dương đứng cô, nhìn Mạnh Cổ một cái, lên thu ngón tay cái lại, cười mập mờ. Mặt Trần Nhược Vũ có chút hồng, thật đáng ghét, người đàn ông này cho cô chút tâm lí để cô chuẩn bị cũng không có, lần này làm mọi người đều biết rồi. Chỉ là, cô cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm

Cô cũng uh, có người thân ở đây. Trong lòng có đắc ý nho nhỏ

Chỉ là, người thân ở hội họp bạn cũ trình diễn phách lối quá rồi, anh cùng Doãn Tắc người họa người xướng, mắng chửi người lại không thô tục, tâm điểm là vợ chồng Zina, làm cho Trần Nhược Vũ cũng trở thành tiêu điểm

Trần Nhược Vũ vui đầu vào ăn, cô chuẩn bị kỹ càng đứng bên Cao Ngữ Lam, dù cùng Zina trở mặt cũng không sợ. Được vậy, trình độ gây gổ của cô rất là tệ, hơn nữa Doãn Tắc đã xuất hiện cũng không cần người khác giúp một tay, nhưng tính toán xấu nhất của cô cũng không bằng một gốc của bạn trai xấu xí của mình.

Mạnh Cổ mắng một câu, mọi người nhìn Trần Nhược Vũ một cái, cuối cùng thấy bị nhìn nhiều, Trần Nhược Vũ cũng thần nhiên. Da mặt dày là do tập luyện được, phải cảm ơn Phách Vương Long tiên sinh cho cô cơ hội xuất sư.

Cô như vậy ngậm nhục, Doãn Tắc còn trách cô, nói cô khiến Mạnh Cổ không vui, cho nên Mạnh Cổ cố ý phát huy, giành danh tiếng của anh, để cho anh không có đất diễn

Đây chính là muốn gán tội cho người khác phải không? Rõ ràng là hai người bọn họ lập thành đội vui mừng nghênh chiến, cùng cô không có quan hệ gì không đúng sao?

Trần Nhược Vũ nhìn về phía Cao Ngữ Lam , ánh mắt cậu ấy dịu dàng, nhìn Doãn Tắc. cậu ấy thay đổi rồi, Trần Nhược Vũ nghĩ, trở nên tự tin lại dũng cảm, một Cao Ngữ Lam cúi đầu nhúc nhát khi đó đã không thấy đâu nữa

Còn cô thì sao? Trần Nhược Vũ thấy Mạnh Cổ không hài lòng trừng cô. Cô cũng không hiểu, mình lại chọc anh lúc nào?

Quay đầu nhìn thức ăn trên bàn, than thở, Phách Vương Long tiên sinh nhà cô xem ra chỉ lo gây gỗ, chưa ăn gì rồi. Cô vội cầm chén anh, múc cho anh chén canh, lại gấp mấy món lên đĩa của anh

Sắc mặt Mạnh Cổ hơi bớt giận, rốt cuộc cũng mỉm cười

Trần Nhược Vũ cười, loại sinh vật tên người đàn ông này, thật dễ đắc tội cũng rất dễ lấy lòng .

Hội hợp bạn cũ, Doãn Tắc cầu hôn. Trần Nhược Vũ luôn biết Doãn Tắc có thiên phú làm ông chủ, nhưng cô không nghĩ anh cũng rất lãng mạn

Lúc anh tặng Cao Ngữ Lam một chiếc nhẫn anh nói: “Lần trước là định tình, lần này là nhẫn đính hôn, đợi kết hôn, lại một cái nhẫn nữa” Cao Ngữ Lam cảm động đến nước mắt lưng tròng, Trần Nhược Vũ cũng vui mừng thay bạn tốt

Người đàn ông này thật là có tâm, ở trước mặt tất cả những người xem thường Cao Ngữ Lam, nâng cô ấy lên thật cao, muốn lau đi ám ảnh trong lòng cô, thật sự là khiến người ta cảm động

Hay nhất chính là, bên cạnh chiếc nhẫn, anh còn tặng hai bó hoa. Một bó là dùng cá hồi cuốn thành, một bó làm từ rau dưa, tất cả mọi người nhìn đến ngốc, những thứ như vậy, lại có thể biến thành bó hoa xinh đẹp, so với hoa hồng còn quý hơn nhiều lần

Lãng mạn quá mức rồi, sáng ý cũng khiến người ta ghen tỵ
Cao Ngữ Lam lệ rơi đầy mặt, ôm chặt lấy Doãn Tắc. Trần
Nhược Vũ cảm động đến muốn khóc, thì ra thế giới này vẫn còn
người lãng mạn như vậy.

Mạnh Cổ chủ động thay Cao Ngữ Lam cầm bó hoa, Trần
Nhược Vũ muốn người đàn ông nhà cô sẽ không kém, lúc mẫu
chốt vẫn là chăm sóc người khác

Nhưng Mạnh Cổ quay đầu lại, đem bó rau dưa để qua một
bên, cầm bó cá hồi hướng Trần Nhược Vũ nói: “Mau gọi nhân viên
phục vụ mang lên nước tương cùng mù tạc”

Nước tương với mù tạc? Thật là muốn đánh hai cái cho anh
thông suốt !

Kết quả anh còn nói: “Anh cũng có thể dùng xương người làm
ra một bó thế này ”

Trần Nhược Vũ đen mặt, anh dùng bó hoa xương cầu hôn, ai
dám gả chứ?

“Em cứ chờ xem” Anh lại còn nói

Trần Nhược Vũ khóc không ra nước mắt

Cô không muốn một bó hoa xương người, tuyệt đối không
muôn!

Hội họp bạn bè kết thúc, Trần Nhược Vũ bị Mạnh Cổ lôi chạy
mất. Bởi vì Mạnh Cổ gọi nước tương cùng mù tạc lên, còn cổ
động vài người hè nhau ăn hết bó hoa cá hồi. Thật may không
phải cái lẩu, nếu không đoán chừng cả bó hoa rau dưa cũng sẽ
tan tành

Doãn Tắc nói lời tâm tình xong, vừa quay đầu, thấy được việc
Mạnh Cổ làm, liền tức giận, thiếu chút nữa đã diễn cảnh anh em
đánh nhau rồi. Mạnh Cổ chẳng biết xấu hổ còn cười ha ha, sau
đó lôi Trần Nhược Vũ chạy mất

“Mau cùng anh đi hẹn hò ” Anh cứ vậy mà yêu cầu, nhưng đi
dạo hai con đường, Trần Nhược Vũ liền thấy mệt mỏi, nhớ tới cô
đã mấy ngày không thể an ổn ngủ một giấc, vì vậy anh liền đem
cô về khách sạn

Trần Nhược Vũ nằm trên giường lớn mềm mại, lúc ngủ còn
nghĩ có bạn trai thật tốt, có thể làm chỗ cho cô lén ngủ một giấc
ngon

Giấc ngủ này ngon, nhưng cô lại nằm mơ, mơ thấy mẹ cô
nói: “Tiểu Vũ, mẹ đem bạn trai con tới” vừa nói liền xuất hiện

một đoàn người đàn ông

Trần Nhược Vũ bị hù giật mình , vội nói: “Con có bạn trai rồi, thật” nói xong cô vội đem Mạnh Cổ lôi ra ngoài, kết quả lôi lôi, kéo kéo lại có một đoàn Mạnh Cổ

Cô đang kinh ngạc, mẹ cô lại lớn tiếng hỏi: “Anh ấy là bạn trai con?”

Trần Nhược Vũ đang muốn nói: ‘Đúng vậy mẹ’, kết quả mẹ mình lại biến thành cha Mạnh, “Tôi đồng ý sao?”

Đột nhiên thay đổi dọa cô giật mình, cô liền tỉnh

Vừa mở mắt, cô đã thấy mặt Mạnh Cổ trước mặt, trong lúc giật mình lại thấy cha Mạnh biến thành anh, hù dọa cô

Mạnh Cổ cau mày, chỉ vào mi tâm: “Ngủ cũng giống heo, làm gì vừa mở mắt đã sợ hãi

Trần Nhược Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, không trả lời. Mạnh Cổ ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô: “Sao vậy? Nằm mơ sao?”

“Ừ”

“Mơ thấy gì?”

“Một đoàn bạn trai”

“...”

Chỉ chốc lát sau: “Trần Nhược Vũ, bạn trai em làm cả đoàn hay sao?”

“...”

Lúc này, Trần Nhược Vũ hoàn toàn tỉnh rồi

“Hồngбет, bây giờ mấy giờ rồi?” Trong phòng tối om, chỉ có đèn nơi góc tường sáng

“Mới hơn năm giờ”

“Em ngủ lâu như vậy?” Cô thét chói tai. “Xong rồi, giờ thì toi rồi, em cả đêm không về, mẹ sẽ cắt đứt chân em mất”

“Còn chưa có về đêm, ở đâu ra mà cả đêm không về”

“Không phải năm giờ? Trời muốn sáng rồi?” Cô quay đầu nhìn cửa sổ, có điều rèm cửa quá dày, cái gì cũng không nhìn thấy

“Là năm giờ chiều, trời sắp tối” Mạnh Cổ tức giận, ôm chặt lấy cô

Trần Nhược Vũ ngửa ngửa rút người lại, đẩy tay anh ra. Anh cọ tới cọ lui, sờ hông cô, càng ngày càng đi lên

“Đừng nháo” Cô đẩy anh ra. Lần này anh nghe lời đi ra, nhưng rất nhanh lại lăn trở về, đưa di động cho cô

Trần Nhược Vũ hăng giọng, vội vàng nhận lấy, vừa nhìn, không có cuộc gọi lỗi, xem ra trong nhà không có tìm cô

“Gọi điện về nhà”

“Được” cô đang có ý đó, vội vàng hỏi thăm xem bây giờ mọi người đang làm gì, rồi báo cáo mình lập tức liền trở về

“Nói với mẹ em tối nay em ngủ nhà bạn”

“À?” Trần Nhược Vũ quay đầu, thấy mắt sói của Mạnh Cổ sáng lên, mặt liền đỏ

Anh cọ tới, bế cô vào lòng, cắn lỗ tai cô: “Chẳng lẽ em không phải nghĩ tới anh sao?”

Muốn chết rồi, nhưng cô vẫn sợ gãy chân

“Ngày mai về, liền nói với bố mẹ em về anh, biết chưa? Nhiều người hơn nữa cũng phải nói, càng nhiều người biết càng tốt”

Gì, không phải thảo luận chuyện qua đêm sao, sao lại đổi thành ngày mai đi nói chuyện rồi? Nhưng Trần Nhược Vũ vẫn gật đầu. người đã tới, cô đương nhiên muốn sớm cùng cha mẹ nói rõ

“Em làm việc anh không yên tâm, cho nên hôm nay liền ở đây, anh giúp em tăng thêm năng lượng với dũng khí”

Tại sao từng chữ đều rất bình thường, nhưng do Phách Vương Long tiên sinh nói ra lại có cảm giác... vậy?

Trần Nhược Vũ ngậm chặt miệng, trong lòng do dự

“Ngoan”

Chỉ một chữ dịu dàng, Phách Vương Long tiên sinh liền đem Trần Nhược Vũ xử lý xong

Trần Nhược Vũ đầu óc choáng váng, gọi điện về nói láo hợp mặt rất vui vẻ, cùng bạn học hẹn ở nhà cô ấy, không về ngủ

Trần nương nương đang thẳng mặt trước, vận may đến không ngăn được, căn bản không chú ý nghe xem còn gái nói gì, không về thì không về, liền nhanh cúp máy

Tự nhiên lại quá thuận lợi như vậy, Trần Nhược Vũ có chút lâng lâng. Mang Mạnh Cổ ra ngoài dùng mấy món đặc sắc ở thành phố C, lại đi chợ đêm, lãng mạn cùng nắm tay về khách sạn qua một đêm ngọt ngào

Không cần ngủ trên sàn nhà, không có ai ngáy to, còn có Phách Vương Long tiên sinh mà cô yêu giúp cô ấm giường. Trần Nhược Vũ hạnh phúc lại vui vẻ, hoàn toàn quên mất nguy hiểm có thể sẽ xảy ra

Cho đến ngày thứ hai, tâm tình cô vui vẻ mở cửa chính nhà của mình, mắt cô trợn tròn

☆ **Chương 77**

Trong phòng đầy người

Hai bàn mặt chược, ghế salon đầy người ngồi, tất cả ghế trong nhà cũng được trưng dụng, mọi nơi, đều là người. Trừ mấy ngày nay ở nhà làm lễ mừng năm mới, thân thích bên ngoài, nhà cô lớn cũng tới mừng, còn có vài người cô không biết. Một người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên cạnh cô lớn, cha Trần ở một bên đang nói chuyện phiếm, điều này làm Trần Nhược Vũ có dự cảm không lành.

Cô có chút kinh hãi, hôm nay cũng đã mừng bốn rồi, cho là hai ngày này mọi người cũng chúc tết đủ rồi, ai nên về nhà đó. Kết quả là thương lượng với Mạnh Cổ, hôm nay cho dù thế nào cũng tìm cơ hội nói với cha mẹ chuyện của Mạnh Cổ, cho nên hai ngày nay cô mới bồi anh, chờ thân thích đi hết, trong nhà yên tĩnh chút, mới mang Mạnh Cổ về cho cha mẹ xem mắt, ngày nghỉ sắp tới thuận tiện cả hai cùng về thành phố A

Nhưng bây giờ thì..., không phải là cô lớn mang người tới xem mắt cô đấy chứ?

Năm mới rồi, có để cho ai sống không vậy?

Tiếng mở cửa kinh động mọi người trong nhà, tất cả đều nhìn về phía cửa, thấy Trần Nhược Vũ, một phòng mọi người đều cười

“Về rồi, về rồi, Trần Nhược Vũ, cháu mau tới đây, cho cô lớn xem một chút”

Trần Nhược Vũ cười cười, cũng đi qua

Thật ra thì đã không có chỗ ngồi rồi, cô cũng không có ý định ngồi, cứ đứng như vậy, để cho cô lớn nắm tay hỏi chuyện mấy câu. Cha Trần đứng lên, nháy mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống, cô giả bộ như không thấy

Có thể thấy là bộ dạng tùy thời có thể đi vệ sinh cũng không thể bị bỏ qua, cô lớn không khách khí, trực tiếp giới thiệu người trẻ tuổi ngồi cạnh, nói là cùng làm ở công ty con cô, lễ chúc tết mừng năm mới, cô lại đến nhà Trần Nhược Vũ, nên dẫn hần cùng theo. Hần tên là Lý Siêu, mặt mày đoan chính, phẩm hạnh tốt, biểu hiện ở công ty cũng tốt, năm mới, người trẻ tuổi biết nhau, cùng đi chơi, kết giao bạn bè

Trần Nhược Vũ cười nhìn theo, nhìn Lý Siêu, hẳn cũng có chút câu nệ, mỉm cười với cô

Nhược Vũ chợt cảm thấy anh ta cũng đáng thương, đầu năm mới, ai nguyện ý bị kéo đến nhà người khác làm con khỉ. Cô lớn có cá tính mạnh, chắc là ở công ty cũng như vậy, Lý Siêu nhất định là cấp dưới, dưới sự áp bức của cô mà tới đây

Hai bên giới thiệu lẫn nhau, tình huống như vậy. Cô lớn ý vị nói: “Lý Siêu, cháu xem một chút, cháu cô rất xinh đẹp đi, cá tính cũng tốt, nghe lời, hiếu thuận, hai đứa nhất định sẽ hợp ý”

Lý Siêu không nói gì, chỉ im lặng gật đầu

Trần Nhược Vũ cười không nổi nữa rồi, cô cá tính tốt quá, cá tính quá tốt nên mới dễ xảy ra chuyện. Lý Siêu này xem ra cũng là người không có cá tính, cho nên anh nhất định là có vấn đề rất lớn. Tình huống như vậy, nếu là Phách Vương Long tiên sinh nhà cô, sẽ không mặc cho người ta nói, Trần Nhược Vũ nghĩ, cô vẫn là thích tính không tốt đó

Tiểu Vũ muốn đi nhà vệ sinh, nói xin lỗi không tiếp được. Sau đó quay một vòng, kéo cha Trần lại, nói nhà vệ sinh có vấn đề, nhờ ông đi xem một chút

Nơi đó thật là vô tội, chẳng những bị trưng dụng là có thoát thân, còn là nơi chuyên dụng để bàn bạc chuyện đại sự.

Cha Trần không hiểu ý cô, đang muốn nói mình cũng không sửa được, kêu ông thì có tác dụng gì? Nhưng không mở miệng, lại bị con gái chất vấn: “Cha, đây là sao vậy, sao lại không nói gì với con?”

“Cái gì không đánh mà kêu? Ngày hôm qua cô con gọi điện tới, nói hôm nay đến đây chúc tết, trong điện thoại hàn huyên, có nói muốn giới thiệu đối tượng tốt cho con, cô ấy lại nói vừa đúng lúc có một người không tệ, hôm nay đến nhà mình chúc tết sẽ cùng anh ta tới. Ngày hôm qua con không ở nhà, làm sao nói cho con biết?”

“Cha, chuyện như vậy là nên cự tuyệt, con nói con có bạn trai rồi. Hiện tại việc này phải làm sao?”

“Con là do ở trong lòng luôn có thành kiến, mọi người giới thiệu đối tượng cho con cũng là do có ý tốt. Con kiêu có ngược lại thật sự rất khó coi, mẹ con hôm qua nói đến còn không vui, con cũng lớn rồi, đừng để mọi người phải bận tâm. Con cùng Lý Siêu nói chuyện trước đã, nhận thức nhau một chút thôi, cũng

không phải nói hai đứa lập tức kết hôn. Ba cùng nó nói một hồi rồi, cảm thấy nó không tệ, sau này thấy không thích thì thôi. Đừng có nói con có bạn trai rồi, không cần lại chọc mẹ tức giận, đến lúc đó mẹ nói con dẫn người tới, làm sao đây hả?”

Cha Trần còn chưa nói hết, mẹ Trần đã xuất hiện ở cửa: “hai người ở đây to nhỏ cái gì? Tiểu Vũ lại làm gì? Lại muốn chọc mẹ tức giận sao?”

“Không có gì, không có gì” Cha Trần xông ra, lén nháy mắt với cô

Có điều cô không để ý, cô nói: “Con có bạn trai rồi, không cần đi xem mắt”

Mặt Trần nương nương trầm xuống, sau đó cười lạnh: “Có bạn trai? Tốt, bây giờ liền dẫn tên đó tới đây, để mẹ nhìn xem là cái dạng gì?”

“Bên ngoài nhiều khách như vậy, con định chờ hai ngày nữa ít người đi, mới nói anh ấy tới”

“Cần gì hai ngày nữa, cô con cũng dẫn theo đối tượng thích hợp, người bạn trai kia đến, ai mà biết được là cái dạng gì? Năm mới rồi, cánh cửa cũng không rộng biết không? (ý là cửa hôn nhân ấy)

“Gọi người tới cho mọi người cùng nhìn anh ấy như khỉ sao?” Trần Nhược Vũ rất tức giận, vừa nghĩ tới Phách Vương Long tiên sinh nhà cô sẽ giống cái tên bên ngoài đó, bị mọi người dùng loại tâm tình nhiều chuyện quan tâm, không được tôn trọng, cô liền thấy đau lòng. “Cô lớn cứ vậy dẫn bạn trai về giới thiệu cho con vốn dĩ rất kì rồi, mọi người có nghĩ đến cảm nhận của bọn con không, chúng con cũng có tự tôn mà, không phải người lớn muốn bọn con thế nào thì liền phải làm thế đấy”

Thanh âm Trần Nhược Vũ hơi lớn, chọc mẹ Trần tức đến hô hấp cũng nặng nề: “Dẫn người tới, còn không phải là vì con sao? Chúng ta hồ đồ cái gì hả? Phí hết tâm tư không phải là muốn tốt cho bọn con sao?”

“Con có bạn tới chơi, cho dù là nam hay nữ, mọi người đều muốn hỏi làm nghề gì, tháng lương bao nhiêu, trong nhà làm gì; đối tượng làm cái gì, lương tháng bao nhiêu thì quan hệ sẽ tốt sao? Người lớn mọi người cũng thích buôn chuyện mà. Sau đó thì con nhà ai thế nào, đối tượng là ai, công việc làm gì, thu vào bao nhiêu; cùng nhau tụ lại một chỗ chính là nghe những cái này, nói

cái này không tốt không được, nói cái kia có lỗi không biết có lâu dài không, xoi mói thị phi, bọn con có thể thoải mái sao?”

Trần Nhược Vũ rất kích động, lớn tiếng lại nói nhiều. mẹ Trần bị cô nói nhiều như vậy, lại huyền não đến thân thích xem có chuyện gì, Trần nường nường không hề nề mặt, dưới cơn thịnh nộ, tát cho cô một cái

Trần Nhược Vũ bị tát mạnh như vậy, cũng cắn răng không lên tiếng, chen qua đám người đi về phòng mình

Cha Trần ở một bên gấp gáp: “Có gì từ từ nói, đánh con bé làm gì?”

Mẹ Trần đánh xong cũng hối hận, nhưng trước mặt mọi người, cũng để ý mặt mũi, trầm mặt không nói chuyện. Cô lớn của Trần Nhược Vũ thấy vậy, vội vàng giảng hòa: “Đừng nóng giận, năm mới rồi, nó có gì không tốt thì từ từ dạy bảo. Đến, chúng ta uống ngụm trà”. Vừa nói vừa kéo tay mẹ Trần về phòng khách

Trần Nhược Vũ chạy về phòng, dọa trần đê giật mình. Phòng nhỏ kia bị nhà chú hai chiếm, hăn ngày ngô không có chỗ ở, mẹ nói trong nhà có khách, không thể ra ngoài chơi, bên ngoài lại một đám người, hăn chỉ đành ôm manga đến phòng chị đọc, kết quả chị hai một đêm không về giờ lại xông vào, hù hăn giật mình

“Chị, sao vậy?” Hăn cẩn thận hỏi

Trần Nhược Vũ ngồi trên mép giường, không để ý tới hăn

Trần đê nhát gan, mở cửa nhìn bên ngoài dò xét, có vẻ tất cả đều bình thường, ngược lại cha Trần lại lén nhìn về phía bên này, Trần đê bồng lùi về trong phòng, nhỏ giọng nói: “Chị, cho em cái tình báo, đã xảy ra chuyện gì? Chiến hỏa thảm thiết lắm sao? Em có phải nên ra ngoài tránh một chút không?”

Trần Nhược Vũ còn chưa để ý đến hăn, cô khổ sở suy nghĩ đến muốn khóc, cố nén tâm tình, tiểu tử thú vị này lại nháo. Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Mạnh Cổ, lúc này, chỉ có Phách Vương Long nhà cô có thể an ủi cô

Điện thoại thông rồi, không đợi cô nói chuyện, Mạnh Cổ đã nói trước: “Nhanh như vậy đã nói tốt rồi sao?”

“Còn chưa nói”. Nói tới đó liền cảm thấy khó khăn, anh vẫn còn đợi cô cùng người nhà nói chuyện, cô lại làm hư việc rồi

“Sao vậy?” Anh nghe ra thanh âm không thích hợp

Cô do dự nửa ngày, chỉ nói: “Tâm tình không tốt lắm”

Trần đệ nghi ngờ nhìn chằm chằm chị mình, nổi da gà lại có chút nguy hiểm, chị làm nũng , xem ra có biến

“Tâm tình sao lại không tốt? Em mới vừa rời đi anh đã không thấy vui sao?” Anh đưa cô đến dưới lầu, bây giờ cũng đi chưa xa, tâm tình đã không tốt rồi

“Em cãi nhau với mẹ” cô cắn môi, xoa xoa dra giường

“Ừ” Đầu bên kia điện thoại có chút không đồng tình, lại hỏi: “Vậy em không cần anh tới nhà rồi, chúng ta sẽ bỏ trốn vậy?”

Cô bị anh chọc cười: “Thế nào cũng đều sẽ bị đánh gãy chân”

“Sẽ không”

“Em mới vừa nãy đã bị đánh rồi”

Lúc này, đầu điện thoại bên kia im lặng, sau đó Mạnh Cổ nói: “Nhà em ở lầu mấy, anh liền tới đó?”

“Anh không chơi đi sao?” Anh nói muốn tìm Doãn Tắc đi chơi, sau đó đợi điện thoại của cô

“Anh còn ở dưới lầu, Doãn Tắc cũng không có gì hay để chơi, anh liền muốn chờ em”

Trần Nhược Vũ thật sự muốn khóc rồi: “Em đi xuống, anh đừng lên”

Cúp điện thoại, dụi mắt, không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên quái dị của em trai, Trần Nhược Vũ mở cửa phòng đi ra ngoài

Đi ngang qua phòng khách, mọi người cũng liền im lặng. Trần Nhược Vũ không nhìn họ, chỉ bỏ lại một câu: “Con ra ngoài chút” sau đó mở cửa chính đi ra

Mẹ Trần đuổi kịp, muốn gọi cô lại, nhưng Trần Nhược Vũ ra cửa liền đi nhanh, ở cầu thang đã không thấy cô đâu

Chạy đến dưới lầu, cô đã thấy xe Mạnh Cổ đậu nguyên chỗ lúc nãy anh đưa cô về. Cô chạy tới, Mạnh Cổ mở xe, cô ôm anh thật chặt.

“Thật đáng thương” Mạnh Cổ vỗ vỗ đầu cô: “nói em làm việc anh không yên tâm, hóa ra còn có thể hồng bét đến anh không tưởng nổi”

“Em nào có?” Có người an ủi như anh sao?

“Ai đánh em?”

“Mẹ em”

“Nhà em mẹ lợi hại nhất?” Thật ra thì chuyện nhà cô anh được tình báo nhiều rồi, nhưng vẫn cần xác nhận lại

“Ừ”

“Đi, chúng ta đi lên”

“Không cần” Vội vàng kéo anh lại, trên nhà là đầm rỗng hang hổ (nơi nguy hiểm), hôm nay không cần đâu

“Sao vậy?”

“Trên đó có rất nhiều người, thân thích nhà em đều ở đây, cả cô lớn cũng tới, còn dẫn theo một đối tượng để em xem mắt nữa”

“Hả?” đối tượng! Cái này là trọng điểm “Năm mới, còn xem mắt?”

Trần Nhược Vũ cúi đầu, khổ sở: “Em thật sự đã nói em có bạn trai”

“Cho nên vẫn khi em nói chuyện là đánh rắm sao?”

Trần Nhược Vũ càng khó khăn hơn hôm qua: “Anh không phải muốn chọc em khóc đấy chứ. Em vẫn chịu đựng đó, khóc lên là kinh thiên động địa”

“Có kinh thiên động địa giống như trên giường không? Vừa khóc vừa gọi anh?”

Cô đánh lên ngực anh một cái: “Em bây giờ rất khổ sở, anh không phải nói mấy lời đó”

Anh cười cười, giơ hai tay ôm cô “...”

Cô cắn cắn môi, nhào tới trong lòng người anh, rốt cuộc cũng không nhịn được mà khóc lên

Qua một hồi lâu, khóc cũng đủ rồi, Mạnh Cổ lấy khăn giấy giúp cô lau mặt, hỏi cô cụ thể chuyện gì xảy ra, sau đó kéo cô đi vào tiểu khu: “nếu trở về, bọn họ không tin lời em nói, thì anh sẽ nói với họ. Không ở tại chỗ chứng minh em là nói thật, sau sẽ không ai dám coi thường em”

“Vậy nếu họ nói chuyện không xuôi tai, anh cũng đừng tức giận”

“Anh sẽ không, tính khí anh rất tốt”

“Còn nữa, khắc chế phương thức nói chuyện của anh lại một chút, đều là thân thích, đừng làm người ta quá khó coi”

“Sẽ không. Anh nói chuyện rất cân nhắc”

Có sao?

“Bác sĩ Mạnh, điểm mạnh của mình anh tự nhiên hiểu” đánh giá bản thân của anh bị bạn gái phỉ nhổ rồi

“Anh có mà, anh đối với bản thân tương đối khách quan”

Nắm tay lên lầu, thấy cửa chính nhà Trần Nhược Vũ. Cô có chút lo lắng nhìn anh, Mạnh Cổ cũng nhìn cô, chợt nắm cầm cô dùng sức hôn một cái: “Tôi hôm qua quá sức, đem hết năng lượng cho em rồi, hiện tại phải lấy lại một chút”

Náo cái gì ? Cô thật không nhịn được muốn đánh anh.

Nhìn vẻ mặt cười hí hửng của anh, cô chợt hiểu: “Bác sĩ Mạnh, anh khẩn trương”

“Anh không khẩn trương, trường hợp nào anh chưa từng gặp qua chứ? Chưa bao giờ sợ chuyện gì”

“Anh không phải tới để gây chuyện, anh là tới gặp người lớn” Nhất định phải nhắc anh cái này

“Anh biết rõ” Cho nên anh mới khẩn trương

Không, anh không có khẩn trương

“Trần Nhược Vũ, hôn lại anh”

“Nếu không thì hôm nào khác tới cũng được” Cô còn sợ hơn anh

Nhắc chân muốn kéo anh đi, ngón tay thon dài lại quả quyết đặt trên chuông cửa

Trần Nhược Vũ nhìn chằm chằm cánh cửa, nhịp tim tăng nhanh

Các vị thần tiên a, xin phù hộ trong nhà không đem cô với Phách Vương Long tiên sinh ném đi

☆ **Chương 78**

Mở cửa là cô hai

Thấy Trần Nhược Vũ dẫn theo một chàng trai trẻ tuổi đến, cô hai cũng sờ một chút.

Trần Nhược Vũ dẫn Mạnh Cổ vào phòng khách, tất cả âm thanh nói chuyện cũng ngừng lại, mọi người đều ngây người. Đây coi như là phương pháp mới làm cho người ta ngừng nói đi.

Trần đệ nghiêm mật giám thị phòng khách ló đầu ra, vừa nhìn thấy tình cảnh này, liền vội vàng núp xem náo nhiệt

“Ách, đây là bạn trai con, gọi là Mạnh Cổ” Trần Nhược Vũ khẩn trương giới thiệu

Tất cả mọi người nhìn họ chằm chằm, không một ai nói chuyện. Mẹ Trần há miệng thật to, kinh ngạc đến nỗi có thể nhét vừa quả trứng lớn. Trong lòng bà vẫn còn hối hận vì đánh con gái, nhưng lại vẫn tức con không nghe lời, còn kiêu cố ứng phó với họ. Bà là thay con mình gấp gáp, vội vàng muốn tìm đối tượng tốt cho con, thật không nghĩ tới, con gái mình chạy đi một vòng, thật đúng là mang bạn trai về nhà rồi?

Không phải là ra đường chọn một người đẹp trai rồi nhặt về đấy chứ?

Người phản ứng đầu tiên là bà ngoại. Bà chống gậy đi tới, nghiêm túc nhìn Mạnh Cổ một chút, nói: “Cháu là bạn trai bác sĩ của Tiểu Vũ? Dáng dấp tốt, dáng dấp tốt”

Trần Nhược Vũ nhéo tay Mạnh Cổ: “Đây là bà ngoại em”

“Bà ngoại khỏe” Mạnh Cổ phản ứng nhanh, vội vàng chào hỏi.

“Ai, ai, đứa bé ngoan” Bà ngoại rất vui, quay đầu cùng mọi người nói: “xem đi, luôn nói bà hồ đồ, thật ra thì không hồ đồ, bà nhớ không lầm mà, Tiểu Vũ có một bạn trai làm bác sĩ”

Trần Nhược Vũ cảm động đến thiếu nữa là khóc rồi, vẫn là bà ngoại tốt, quay đầu lại, chỉ mình bà tin tưởng cô đã có bạn trai.

Lúc này mọi người rốt cuộc cũng đã có phản ứng. Cha Trần tìm chỗ cho Mạnh Cổ ngồi, những người khác đang chơi mạt chược cũng ngừng lại, thu dọn cái bàn, Tivi cũng không ai xem, âm thanh trong đó nghe giống như là không ai quan tâm, qua tử

cũng không ai dấp ăn, tránh mắt hình tượng trước mặt soái ca, tập trung vào anh chàng đẹp trai trước mặt

Tóm lại, là một mớ rối nùi

Sau đó, chàng trai bị bắt tới xem mắt cô, Lý Siêu rốt cuộc cũng có cơ hội thoát thân, nhân cơ hội này mà đứng dậy cáo từ. Trần Nhược Vũ nhìn thấy trong mắt anh giống như trút được gánh nặng, thoát hiểm, thần sắc được giải phóng, cô cũng có mấy phần đồng tình với anh

Mạnh Cổ đem cô từ hướng Lý Siêu đi ra cửa kéo lại, nói: “Em giới thiệu”

“Đây là cha, đây là mẹ em”

“Cha, mẹ” Mạnh Cổ không khách khí, hoàn toàn bỏ qua quá trình xưng hô khách xáo “Chú, dì”

Cha mẹ Trần vẫn chưa hoàn toàn hết kinh ngạc vì con gái mang người đẹp trai về, lại bị sự nhiệt tình này làm chấn động

Cha mẹ cũng có thể kêu rồi sao ?

Kế tiếp là một đồng em họ, dì, chị, anh... Mạnh Cổ biểu hiện tự nhiên, bất kể có nhớ không, dù sao cứ theo Trần Nhược Vũ gọi một lần

Kêu xong rồi, mọi người ai cũng không biết phải nói cái gì. Dù sao trước đó là Ô Long náo loạn (Chuyện lớn), vì xem mắt, mẹ còn đánh con gái, kết quả, người ta liền mang về một chân mệnh thiên tử, đây quả thật là một bàn tay vô hình đáp trả Trần mẹ, trên mặt không nói, nhưng trong lòng mọi người vẫn thấy lúng túng

Người không nói lời nào, cứng rắn lời con trai người ta tới xem mắt, cô lớn, sắc mặt càng khó coi, có chút không bỏ xuống được

Dưới tình huống này, cha Trần liền chọn đề tài: “ách..” vừa mở miệng liền không nhớ nổi tiểu tử này tên gì

“Cháu là Mạnh Cổ”

“A, đúng, Mạnh Cổ, cháu là người thành phố A sao?”

“Vâng ạ”

“Làm nghề gì?”

“Bác sĩ”

Mọi người cùng nhau muốn bóc xương cha Trần ra, những thứ này không phải đều biết rồi sao?”

Cha Trần ho gấp một tiếng, lời đạo đầu nha, vấn đề đều giống nhau, phải theo thứ tự, gấp cái gì?

“Cái đó, một tháng...”

Lời còn chưa nói hết đã đụng tới ánh mắt của con gái, ông chột nhớ con mới nãy đã mắng qua người lớn hỏi người ta thu nhập bao nhiêu, mặc dù câu hỏi của cha Trần luôn là: “Họ tên, nghề nghiệp, thu nhập” ba hạng mục, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt, ông phải tùy cơ ứng biến rồi

“Một tháng công tác mấy ngày?”

Trong đám người có tiếng người cười, cha Trần vờ như không thấy

“Trên lý thuyết cũng là một tuần nghỉ hai buổi, chỉ là phải thường làm thêm giờ, còn lại đều trống” Mạnh Cổ biểu hiện bình thường, cũng rất có lễ phép. Trần Nhược Vũ thoáng yên tâm

“Làm ở khoa nào vậy?” cha Trần rốt cuộc tìm được đề tài mới, có chút cao hứng

“Ngoại khoa ạ”

Quản hẩn làm khoa gì cái khỉ gió, thật ra thì cha Trần đã rất hài lòng rồi, dần tìm được chủ đề nói chuyện phiếm: “Đến lúc nào? Tiểu Vũ cũng thật là, không sớm dẫn cháu tới một chút”

“Cháu hôm qua mới tới” Mạnh Cổ khách khí đáp, lời phía sau còn chưa nói, chú họ đã nói: “Khó trách hôm qua Nhược Vũ không về nhà”

Lời này có chút nhạo báng, nhưng người nói vô tâm người nghe hiểu ý. Mẹ Trần lập tức cảm thấy trong lòng không thoải mái, đây ý là nói con gái bà không biết kiểm chế sao?

Chú họ nói xong, cô lớn cũng không khách khí nói tiếp: “năm mới rồi, sao lại tay không đến đây?”

Không khí ngọt ngào dần lan tỏa, cha Trần muốn giảng hòa, Mạnh Cổ lại nói tiếp: “Là cháu suy nghĩ không chu đáo, vẫn nghĩ đến thành phố C sẽ thương lượng với Nhược Vũ xem ba mẹ thích gì để chuẩn bị chút lễ, nhưng nghe nói hôm nay cô ấy chột mọi người mất hứng. Nhược Vũ nhà cháu có chút ngốc, sẽ không biết lấy lòng ai, nói cũng không ai tinh, cho nên cháu mới vội mang cô ấy về xin lỗi cha mẹ, về sẽ dạy bảo cô ấy tốt hơn, thật là có lỗi”

Lời vừa nói ra, lại tiếp tục trầm mặc

Miên lý tàng châm a (Cái này giống như là người có kế nguy hiểm nhưng bình thường không ai nhận ra ấy- chắc vậy ^_^)

Có làm hay không, Trần Nhược Vũ rốt cuộc là con nhà ai? Nói sao lại giống như hần mới là người lớn, còn bọn họ là người ngoài?

Hình như lời nói này có phần khách khí, lại tìm không ra tội xấu gì, mọi người giống như bị đánh một gậy, cũng không biết nên nói gì cho phải

Cha mẹ Trần có chút không nén được giận, thì ra tên tiểu tử này đến đây hỏi tội.

Con gái nhà mình, đánh chửi cũng là chuyện của mình, hần khi nào lại dám không lễ phép như vậy. Nhưng mà hần đẹp trai, nghề nghiệp tốt, vừa nhìn chính là người có điều kiện, lời nói chuẩn xác, vừa nhìn liền biết cấp bậc cao hơn con gái mình, con gái tìm được người như vậy, trước mặt thân thích đúng là cho mình mặt mũi mà.

Thật là làm cho người ta khó nghĩ, cha mẹ Trần nhìn nhau một cái, nhất thời cũng không biết nên lấy thái độ gì đối đãi với anh mới tốt

Chỉ là mẹ Trần nói gì cũng là che chở con gái, hơn nữa ở trước mặt thân thích, thể diện nhất định phải có. Cho nên mấy lời của chú với cô, bà liền làm như không thấy, chỉ bảo Mạnh Cổ ăn trái cây, uống trà.

Mạnh Cổ nhận lấy, lại nói mọi người: “kết tử rất ngọt, mọi người đừng khách khí, cũng ăn đi”

Trần nương nương lại bị ghen, chủ đổi thành khách có phải quá nhanh rồi không?

Mẹ Trần bày ra bộ dạng hoan nghênh, Mạnh Cổ nói chuyện linh hoạt, vì vậy mọi người cũng không khách khí, tất cả đều hỏi chuyện liên quan đến anh, hỏi trong nhà anh làm gì, phòng ốc với xe cộ thế nào, hỏi anh cùng Trần Nhược Vũ tính toán gì, làm sao quen biết.

Mạnh Cổ nói mẹ mình vốn cũng là học y, cùng cha kết hôn xong không làm bác sĩ nữa mà làm chủ nhà, cha anh thì làm Phó Viện trưởng bệnh viện. Mẹ Trần nghe được lập tức cảm thấy mình trẻ thêm 10 tuổi, tâm can vui mừng, trên mặt đã phát sáng rồi. Bà gửi cho con gái một ánh mắt, trách cứ sao lại không sớm dẫn người về.

Trần Nhược Vũ nhếch mép không lên tiếng, biết mẹ mình sớm đã quên mỗi lần gọi cô cũng có nói mình có bạn trai, nhưng là bà hoàn toàn không tin tưởng.

Mạnh Cổ lại khai báo có nhà, có xe; nhà là cha mẹ đưa, còn xe là anh tự mua mừng mình vào làm bác sĩ ở bệnh viện

Trần đệ ở bên cạnh chen miệng: “Cha anh làm lớn vậy, anh đi làm bác sĩ sao còn phải cực khổ như vậy?”

Một phòng nhìn trần đệ bằng ánh mắt.., trọng điểm là cái này sao? Trọng điểm là lẽ vật nhà người ta là căn nhà mới đúng chứ?

Tóm lại, Mạnh Cổ đáp một hồi, mẹ Trần liền thẳng tắp lên mấy phần, mặc dù trong lòng có chút ngạc nhiên, từ khi nào mà con gái mình lại lợi hại vậy? Nhưng trước mắt làm cho cô có mặt mũi, vậy là lằng lằng rồi.

“Tiểu Mạnh, cháu bao nhiêu tuổi rồi?” Đây là chú họ hỏi

“31 rồi ạ!” Mạnh Cổ mỉm cười, nhưng trong lòng có chút không thoải mái, anh so với Trần Nhược Vũ nhà anh già hơn một chút thì đã sao?

“Không còn nhỏ nữa, sao đến bây giờ còn chưa lập gia đình” Cô hai hỏi

Mẹ Trần im lặng có chút bức mình, đây là kiểu soi mói gì chứ?

“Đây không phải là do gặp Trần Nhược Vũ sao?” Mạnh Cổ tiếp tục mỉm cười, lời lẽ thẳng thắn không biết xấu hổ

Lời này làm mọi người đỏ mặt, quả nhiên là người trẻ tuổi, thật là lằng mạn. Tất cả mọi người đều nhìn Trần Nhược Vũ, Trần Nhược Vũ mặt càng đỏ hơn, ghi nhớ phải néo anh mấy cái

Mọi người xấu hổ xong, lại tiếp tục đặt câu hỏi: “Cha mẹ cậu gặp Tiểu Vũ chưa?”

Mẹ Trần cảm thấy cô lớn tuyệt đối là cố tình, giọng nói đó đúng là chưa không thể được. Con gái bà vừa thanh tú vừa đáng yêu, cha mẹ ai mà không thương chứ!

“Gặp qua rồi” Mạnh Cổ cười gật đầu một cái, liếc nhìn Trần Nhược Vũ

Trần Nhược Vũ biết ý tứ của anh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Là cô lớn”

Cô lớn lại hỏi: “Bọn họ có hài lòng Tiểu Vũ không?”

Mẹ Trần cảm thấy không nén được giận rồi, lại nghe Mạnh Cổ nói: “Mắt cha mẹ cháu cũng tốt lắm, giống cháu vậy”

Lời đáp này có tài nghệ, làm người ta cảm thấy thư thái, mẹ Trần rất hài lòng.

“Cũng không biết con có thể khiến cha mẹ thuận mắt không” Mạnh Cổ thừa dịp, trực tiếp hướng cha mẹ Trần hỏi.

Trần Nhược Vũ nhịn không được, lén nắm tay anh, vừa nói cha mẹ mình lại hỏi ngay có được hay không là sao chứ?

Lúc này, ngay cả trong lòng có ý tưởng gì, còn đáng vẻ gì muốn bay ra cũng hết cách rồi, dĩ nhiên không thể để cho những thân thích này chế giễu, mẹ Trần theo bản năng nói: “Ta với ba Tiểu Vũ cũng không có đòi hỏi gì, người trẻ tuổi các con sống tốt là được rồi”

Mạnh Cổ cười toe toét: “Cảm ơn mẹ, cảm ơn cha, vậy chuyện con với Nhược Vũ, cứ quyết định như vậy đi . Con với Nhược Vũ thương lượng tốt rồi, liền nói tới chuyện hôn sự”

“Ừa ừa” Mẹ Trần không muốn nói nhiều, vội gật đầu.

Trần Nhược Vũ mặt đen đi, đây không phải là quá đơn giản rồi sao? Mẹ cô không tức giận sao? Ba không phản đối gì sao? Đây là phong cách bắt bẻ của Trần gia sao?

“Chỉ tiếc là vùng khác nha!” Cô lớn phán câu chua lèm

Mẹ Trần muốn lật bàn rồi, vậy thì không thể gặp gỡ khuê nữ nhà bà sao? Vùng khác thì sao chứ?

“Đúng vậy, cháu là vùng khác, thật ngại quá. Nhưng mà thành phố A so ra không kém với thành phố C, cháu sẽ không để Nhược Vũ phải cực khổ, cảm ơn cô lớn quan tâm” Mạnh Cổ lưỡng bại câu thiên, đem lời trả về.

Đúng là lời nói có dao mà, cái gì mà thành phố A không kém thành phố C chứ, rõ ràng là tốt hơn nhiều! Mẹ Trần lại lập tức cảm thấy thật vừa lòng.

Trần Nhược Vũ rốt cuộc đã nhìn ra, nhiều người cũng không phải xấu , thân thích ăn nói linh tinh cũng không phải chuyện xấu , rõ ràng là giúp đỡ Phách Vương Long tiên sinh có thêm nhiều thiện cảm mà. Nhìn sắc mặt mẹ cô kìa, như mở cờ trong bụng ấy, đây là vẻ mặt nở mày nở mặt rồi!

Giảo hoạt, quá giảo hoạt rồi!

Cô nhìn Mạnh Cổ một cái, Mạnh Cổ lại nhìn cô mỉm cười.

Hôm nay, lòng của Trần nung nung như là ngồi trên cáp treo vậy (lơ lửng ấy mà ^_^), pháp phỗng pháp phỗng, nhưng lại hưng phấn khó tả

Đầu tiên là bị con gái chọc giận, sau đó lại dẫn Mạnh Cổ về hù dọa bà. Tiếp đó là một phòng toàn người thân bới móc đến giận, lại bị Mạnh Cổ dụ dỗ đến không thể cao hứng hơn.

Lúc đến giờ ăn cơm, bọn họ cư nhiên nháo lên muốn đi ăn tiệm, làm Trần Nhược Vũ đau lòng. Nhưng Mạnh Cổ nói anh mời khách, làm mẹ cô đặc ý lắm, nhìn ra con rể tương lai tương đối hào phóng, lại biết cư xử.

Bao một phòng lớn, các thân thích thi nhau gọi món đắt tiền, mẹ Trần đau lòng cũng chỉ tới được cổ họng, sợ Mạnh Cổ mất hứng, kết quả anh cười híp mắt, lòng bà lại thả lỏng.

Trong bữa, Trần Nhược Vũ gặp con tôm đến chén mình bị Mạnh Cổ trợn mắt nhìn, cô vội vàng ngoan ngoãn gấp vào chén anh, cái này lại bị chú họ nhìn thấy, nhạo báng một phen. Lòng mẹ Trần trầm xuống, cảm thấy con gái mình bị khi dễ mất thể diện, Nhưng Mạnh Cổ đem tôm bóc xong lại bỏ vào chén Trần Nhược Vũ. Anh nói Trần Nhược Vũ ngốc, có lần bóc tôm khiến tay mình chảy máu, sau đó còn sợ máu mà hô hoáng lên. Từ đó anh đã quyết định, không để cô bóc tôm nữa.

Lòng mẹ Trần lại thả lại rồi, cảm thấy người trẻ tuổi thật là... thật là... buồn nôn lại thú vị, chuyện như vậy cũng không cần phải nói ra. Con gái bà cũng thế, ăn tôm là cũng ngốc vậy sao? Có điều có lần bà thấy con mình ầm cua bị đâm cho chảy máu. Đang nghĩ vậy, thấy con gái lại gấp chân cua bỏ vào chén Mạnh Cổ, Mạnh Cổ rất tự nhiên bóc xong lại bỏ vào chén cô

Mẹ Trần lại muốn... thật buồn nôn mà... có điều lại rất có mặt mũi.

Cuối cùng, lúc tính tiền, mẹ Trần lại phập phồng lần nữa. Đầu tiên là phục vụ cầm quyển sổ nhỏ bước vào (Cái kiểu kẹp mà bên trong có tờ biên lai ấy), con số làm mẹ Trần sợ hết hồn, nhanh chóng nhìn Mạnh Cổ một cái. Mạnh Cổ không có vẻ mặt gì không tốt, cũng nói Trần Nhược Vũ đi trả tiền, Trần Nhược Vũ không có kháng nghị gì, đi thanh toán.

Cô lớn đã nói: “Lại để đàn gái đòi thọ sao?” Mẹ Trần có tâm muốn nói cũng đã biến mất rồi, nhưng Mạnh Cổ nói: “Nhà cháu Trần Nhược Vũ giữ tiền, tiền đều trong tay cô ấy”

Mắt mẹ Trần sáng lên, tâm tình từ đáy cốc nhảy ào lên miệng đỉnh núi rồi, thấy biểu tình của mấy vị thân thích làm bà cảm thấy thoải mái lắm.

Tình cảm treo nơi khéo môi đều là giả, phụ nữ nắm giữ tài quyền mới là thật

Con rể này, bà nhận! người nào còn dám lên tiếng xoi mói chứ!!!!

☆ **Chương 79**

Chuyện phát triển ngoài dự liệu của Trần Nhược Vũ

Mạnh Cổ thuận lợi vượt qua kiểm tra, nhưng buổi tối lúc anh về khách sạn còn cô về nhà, phiền phức của cô tới rồi. Mẹ Trần hình như đã tỉnh táo lại, chộp lấy con gái mình ở trong nhà tỉ mỉ thẩm vấn.

Làm sao quen nhau, chung đụng thế nào, đối với cô có tốt không, tình tình có chỗ nào hư không, phương diện tiền bạc thật là cho cô quản hết sao, tốn tiền hẵn có khó chịu không, gia đình như thế nào, cha mẹ hẵn đối với cô ra sao, sau này có ở chung với cha mẹ chồng không, tiền lương của hẵn một tháng bao nhiêu, tiềm năng thăng chức thế nào, hai người bọn họ có phải tới bước kia rồi hay không, cô có bị thua thiệt gì không, ngừa thai thế nào, tính toán muốn có bao nhiêu con...

Trần Nhược Vũ bị hỏi đến chướng não, có một số việc cô chưa từng nghĩ qua, cũng đã bị mẹ Trần thẳng thắn giao phó công việc rồi

Vấn hỏi ** đến 12h, cô thật sự không chịu nổi, thật vất vả xin vào trong phòng, kết quả là cô hai còn chưa ngủ, lại muốn đem những vấn đề đó hỏi lại lần nữa. Trần Nhược Vũ nằm trên sàn, chịu đựng mà giả bộ ngủ, mẹ Trần lại chạy tới, hóa ra là nghĩ ra chút vấn đề muốn hỏi tiếp

Trần Nhược Vũ không có biện pháp, lấy cớ đi nhà vệ sinh, hướng Mạnh Cổ cầu xin khích lệ

“Tại sao anh ở đây lại không hỏi, đợi anh đi rồi mới hỏi chứ?”
Làm cô buồn ngủ đến muốn khóc

“Em đúng là vô dụng mà” Mạnh Cổ phỉ nhổ cô: “Em nghiêm túc nói với họ là em mệt, có gì ngày mai nói, hiện tại không cần hỏi em. Sau đó không cần để ý đến họ, ngủ đi”

“Được” Trần Nhược Vũ nhận chỉ thị, đi về phòng

Kết quả là, mẹ Trần với cô hai ở trong phòng chờ cô. Trần Nhược Vũ giả bộ không có chuyện gì chui vào chăn nằm, nói với hai người có chuyện gì ngày mai rồi nói, bà ngoại đã ngủ rồi, đừng quấy rầy bà thức đêm không tốt, mọi người cũng mau đi ngủ đi

Kết quả còn chưa nói dứt lời, mẹ Trần đã chỉ lên ót cô, cô hai cũng vậy hoàn toàn không nghe lời cô nói, hai người lại hàn huyên, thảo luận cuộc sống ở thành phố A, còn vấn đề kết hôn, bàn tiệc là hai bên cùng làm hay là sao, còn nói tiền mừng phải bao nhiêu mới thích hợp, không biết ở thành phố A còn phong tục gì!!!

Cô hai hỏi Trần Nhược Vũ cha mẹ Mạnh Cổ như thế nào, đối với mấy chuyện này nghĩ thế nào, lại nói với mẹ Trần rằng anh là con trai độc nhất, gia đình lại có điều kiện, sợ là rất kiêu ngạo, không giao thiệp tốt. Nhưng tiền mừng không thể đi ít được, thật vất vả gả con gái đi, không thể uống công nuôi lớn như vậy

Mẹ Trần cũng có chút lo lắng, nếu là môn đăng hộ đối thì dễ rồi, chỉ sợ đối phương bên kia xem thường nhà họ chỉ là nhà nhỏ. Vì vậy kéo Trần Nhược Vũ lại hỏi chút chuyện của Mạnh Cổ.

Trần Nhược Vũ nằm trên sàn nghĩ nhanh chóng đào cái hố chui vào giấc ngủ, họ nói toàn những thứ mà cô không hứng thú, cũng không hiểu nữa, còn chưa tới bước đó, cô căn bản là không quan tâm

Trần Nhược Vũ híp mắt nói buồn ngủ quá, nhưng mẹ Trần với cô hai đã hàn huyên cao hứng lắm rồi, không để ý cô. Lúc này, điện thoại Trần Nhược Vũ vang lên, là Mạnh Cổ gọi tới.

“Có phải là không dùng được không?” Mạnh Cổ hỏi

“Ừ” Trần Nhược Vũ cảm thấy uất ức, liền meo máo.

“Cũng biết là em vô dụng mà”

“Anh thật ác độc mà” Cô làm sao lại như vậy?

“Em bây giờ ra ngoài nói với họ, nếu họ còn nói chuyện phiếm, thì nói anh muốn đi ăn khuya, anh sẽ mời họ đi chỗ khác, để em đi ngủ”

“Ý hay!!”

“Ý hay cái gì, bây giờ liền nói, cũng đừng cúp điện thoại”

Vì vậy Tiểu Vũ hướng về phía hai vị trưởng bối vẫn đang nhìn cô chằm chằm: “Là Mạnh Cổ gọi, anh ấy nói mẹ với cô hai còn muốn hỏi cái gì, anh ấy cùng mọi người đi ăn khuya, sẽ giải đáp thắc mắc, để cho con ngủ”

“À?” Mẹ Trần cùng cô hai lập tức cười tươi.

“Cái đứa bé này, con nói nó những thứ này làm gì? Đã trễ như vậy rồi, còn ăn khuya gì, để nó nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì mai lại nói”

Trần Nhược Vũ liền nói vào điện thoại: “Mẹ em nói, để anh nghỉ ngơi đi, không ăn khuya”

“Nói với mẹ, ngủ ngon, ngủ đi”

“Uh” Trần Nhược Vũ đưa tay ra bày tỏ động tác: “Mẹ, Mạnh Cổ nói ngủ ngon rồi, đi ngủ thôi”

Mẹ Trần còn nói điều gì đó, nhưng nhìn con gái vẫn đang cầm điện thoại, hiển nhiên con rể tương lai vẫn còn đang ở đầu điện thoại bên kia giám thị, bà nhất thời cảm thấy ngượng ngùng, thăm mắng mấy câu rồi đi về phòng

Cô hai tự nhiên cũng không hát xướng nữa, ** ngủ, Trần Nhược Vũ thay đổi giọng, nói với Mạnh Cổ: “Tốt lắm, giải tán, ngủ đi, ngủ ngon”

Cúp điện thoại, vui đầu trong chăn nhắm mắt ngủ, chợt cửa phòng lại mở ra, mẹ Trần nhanh như con mèo đi vào, ngồi chồm hổm bên chăn Trần Nhược Vũ hỏi nhỏ: “Con gái a, mẹ nghĩ, Mạnh Cổ mặc dù tốt, nhưng nhà nó tốt hơn nhà ta nhiều, nó đối xử với con thế nào? Mẹ có lúc nói chuyện không tốt, nhưng vẫn là vì con, nếu mà gia đình nó đối với con không tốt, con nhớ nói với mẹ, Nhiều tiền cũng không phải cái gì quý, phải tốt với con mới được”

Tâm Trần Nhược Vũ động, hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa nhịn không được mà mở mắt ra ôm lấy mẹ, nhưng nghĩ đến hậu quả của việc nhúc nhích là bị nắm lấy tán gẫu về nhà Mạnh Cổ, cô lại giả vờ ngủ

Mẹ Trần đợi một hồi thấy con gái đúng là ngủ rồi lại lẩm bẩm nói ngày mai lại nói rồi đi

Một hồi lâu, Trần Nhược Vũ mở mắt ra, nhấc cho Mạnh Cổ một tin: “Mẹ em hỏi nhà anh có phải tốt với em không, bà nói nhiều tiền cũng không có cái gì tốt. Cho nên anh phải đối xử tốt với em, em có mẹ là chỗ dựa”

Chỉ một lát, Mạnh Cổ nhắn tin lại hỏi: “Xin chuyển lại với mẹ vợ, con gái bà mất tâm lại mất thân, hối hận cũng không còn kịp nữa rồi”

Trần Nhược Vũ mếu máo nhìn chằm chằm tin nhắn này, thật lâu mới tắt điện thoại :”Phi”. Xong rồi, hài lòng, lại vui vẻ ngủ tiếp

Mạnh Cổ ở thành phố C ngây ngô đến mừng sáu. Trừ việc chịu đựng trên dưới họ Tần hỏi thăm cùng quan tâm, còn dẫn

cha mẹ Trần với em trai Trần Nhược Vũ đi dạo phố mua đồ, đương nhiên là con rể tương lai lấy lòng mọi người.

Lúc này Trần Nhược Vũ biểu hiện ra quyền sở hữu với ví tiền của Phách Vương Long tiên sinh, cái đó đắt, cái kia không thực dụng, cái này lãng phí, cái đó có rồi, cuối cùng Trần gia ba người thêm Phách Vương Long, tổng cộng là bốn đôi mắt nhìn cô chăm chăm, cô lại còn tương đối có nguyên tắc kiên trì quan điểm cùng lập trường của mình.

Làm cho cha trần lắc đầu, Trần đệ ghét bỏ chị mình chọc sặc khinh em trai, mẹ Trần gọi thẳng con gái là ăn cây táo rào cây sung. Vì điều chỉnh mâu thuẫn gia đình, Mạnh Cổ không thể không ra mặt tạm thời thu hồi tài quyền, Trần gia ba người lại lập tức không làm khó, ngưng ngưng mua. Trần Nhược Vũ lặng lẽ vụng trộm hướng Mạnh Cổ thanh minh, cô đối với kết quả này rất hài lòng

Đi dạo hai ngày, kết quả là cả nhà chấp nhận Mạnh Cổ, cũng có quan hệ lớn đến ví tiền của anh, Trần Nhược Vũ cũng đã nhanh chóng phát triển theo hướng phụ nữ cường thế. Mạnh Cổ cũng âm thầm nói với Trần Nhược Vũ, anh vì cô đã chuẩn bị tốt đối mặt với hai vị đại nhân ở nhà rồi

Trần Nhược Vũ không để ý, cô cảm thấy anh đang nói giỡn

Sáng mùng sáu hôm đó, ánh nắng chiếu sang rực rỡ, khí trời rất mát mẻ, Mạnh Cổ cùng Trần gia tạm biệt, mang theo Trần Nhược Vũ về thành phố A

Trần Nhược Vũ bởi vì quan hệ với mẹ đột nhiên tăng mạnh, làm như trở lại lúc còn nhỏ, tâm tình cô rất tốt, ở trên đường về một hồi tìm bài “Tôi muốn đi tìm Trần Nhược Vũ” ra ca, vừa viết mấy thứ vào quyển sổ nhỏ của mình

“Em lại viết cái gì vậy?” Mạnh Cổ lái xe, thấy cô viết sổ, liền hỏi

“Nhớ mấy việc ngốc anh làm”

“Phiền toái của anh qua rồi, việc ngốc thì nhớ người đã làm, có điều quyển sổ này đủ viết sao? Anh giúp em mua quyển lớn”

“Hừ” Trần Nhược Vũ nhăn mũi

“Anh xong rồi, chuyện qua rồi em còn nhớ sao?” Mạnh Cổ lại hỏi

“Không cần nhớ, anh đã làm qua chuyện gì em đều không quên”

“Là chuyện gì?”

“Chính là để ý em, rồi theo đuổi em chứ sao. Anh tìm vợ là người thông minh, có trình độ, thể hiện đầy đủ ”

Mạnh Cổ cười cười, gật đầu một cái, càng nghĩ càng buồn cười, liền cười lớn.

“Này, chuyện có gì đáng cười?”

“Không có gì”

“Không có gì là sao?”

“Chính là anh đối với em rất có lòng tin”

Mạnh Cổ nói những lời này khiến Trần Nhược Vũ không hiểu, sau đó cô lại ngủ thiếp đi trên xe, đợi đến lúc cô tỉnh lại, mới hiểu được lời Mạnh Cổ nói.

Bởi vì anh mang cô tới một nhà hàng, lúc dẫn cô lên lầu nói cho cô biết, cha mẹ anh đang đợi cô

Cái gì?

Trần Nhược Vũ mặt biến sắc.

Tại sao phải đột nhiên tập kích như vậy ?

“Em còn chưa chuẩn bị xong!” Xong rồi, xong rồi, chúng sợ người lớn trong nháy mắt đã phát tác rồi

Cô kéo tay Mạnh Cổ, hỏi anh: “Nhìn thấy họ thì phải nói gì đây?”

“Tùy tiện thôi”

“Nói không ra lời thì sao?”

“VẬY THÌ ĂN CƠM”

“Nếu có vấn đề hỏi em thì sao?”

“Tùy tiện đáp”

“Nếu đưa chỉ phiếu cho em thì sao?”

“ ... ”

☆ **Chương 80**

Cho dù Trần Nhược Vũ suy nghĩ ra tình huống thế nào, thì cuối cùng vẫn là bị bắt vào phòng ăn

Đẩy cửa phòng ra, Trần Nhược Vũ liếc mắt nhìn thấy được, Mạnh mẹ đang mỉm cười nói chuyện phiếm, con có gương mặt nghiêm túc của Mạnh phó viện trưởng

Trần Nhược Vũ nhất thời cảm thấy mình không đi được, đi thế nào cũng không tự nhiên, tay với chân bỗng nhiên trở nên kỳ quái

Mạnh Cổ vỗ vỗ đầu cô, dùng sức nắm tay cô, nửa ôm nửa kéo mang cô đến bàn

“Cha, mẹ” Mạnh Cổ tự tại chào hỏi

“Chú, dì” Trần Nhược Vũ đi theo, kêu trong mới khẽ rên rĩ, xong rồi, xong rồi, cà lăm rồi, ấn tượng đầu tiên không tốt, thật là...

“Tới rồi, ngồi đi” Mạnh mẹ cười mị mị, còn đứng dậy giúp bọn họ châm trà” Uống chút trà ấm”

Trần Nhược Vũ hết sức lo lắng nhận lấy, không dám uống... để trên bàn, thật sợ sẽ bôi xấu bản thân

“Sao trễ như vậy mới đến” Phó viện trưởng Mạnh vừa mở miệng là xoi mói: “Mẹ con đói rồi”

“Không sao, mẹ ăn chút gì rồi. Hai đứa muốn ăn gì thì kêu đi”

“Có mấy trạm thu phí, vào nội thành lại bị kẹt xe” Mạnh Cổ thuận miệng giải thích, cầm thực đơn gọi món

Trần Nhược Vũ rất muốn tiến tới cùng anh nhìn thực đơn, thuận tiện giả bộ một chút, nhưng lại cảm thấy như vậy thì quá không lễ phép. Nhưng mà cái gì cũng không làm, tiếp tục ngồi đây mắt to mắt nhỏ, còn lúng túng hơn.

Lúc này Mạnh mẹ từ trong túi móc ra phong bao lì xì, đưa cho Trần Nhược Vũ: “Tiểu Vũ, chúc mừng năm mới, hai chúng ta không mang cái gì, đưa cháu bao lì xì coi như là may mắn”

Trần Nhược Vũ bị hù một chút, vội vàng liếc Mạnh Cổ một chút. Trong lòng lớn tiếng kêu: bác sĩ Mạnh, bác sĩ Mạnh, người lớn nhà anh đưa phong bao lì xì có thể nhận không?

Mạnh Cổ từ thực đơn ngẩng mặt lên: “mau cảm ơn mẹ đi”

“Cảm ơn mẹ”. Trần Nhược Vũ nhận chỉ thị vội vàng hành động, nhận lấy mới phát hiện không đúng, lại vội bổ sung: “không phải, ý cháu là, cảm ơn dì”

Mạnh Cổ ném cho cô ánh mắt khinh bỉ, Trần Nhược Vũ giả bộ không nhìn thấy

Mạnh mẹ cười híp mắt, giống như Trần Nhược Vũ đã làm chuyện khiến bà vui vẻ. Lại hỏi chuyện ở thành phố C, thăm hỏi người nhà Trần Nhược Vũ, bà nói một câu, Trần Nhược Vũ liền gật đầu một cái, hỏi gì cô liền vội vàng đáp, bộ dạng chân chó khiến Mạnh Cổ không nhìn được mà vuốt ve đầu cô

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn anh, trong lòng còn nói: thật khấn trương, làm thế nào đây?

Mạnh Cổ hình như nghe thấy tiếng lòng cô, nói với cô: “Dùng bữa”

A, đúng. Ăn cơm thì sẽ bận rộn rồi, không cần phải khấn trương.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, Trần Nhược Vũ vừa ăn vừa ứng phó, bất tri bất giác đã hết hai chén cơm rồi. Đợi đến lúc cô cảm thấy không thể chống đỡ nổi mới đột nhiên giật mình bản thân đã ăn nhiều

Chẳng những ăn nhiều, còn ăn mau nữa. Người khác mới xong nửa chén, cô thế mà đã xong hai chén rồi

Xong rồi, xong rồi, ấn tượng thứ hai lại hư rồi

Trần Nhược Vũ giương mắt lên nhìn cha mẹ Mạnh Cổ, lại quay đầu nhìn Phách Vương Long tiên sinh, lúc này anh đang hướng cha mẹ giải thích cô bình thường ăn không nhiều lắm, chỉ một chén cơm, có khi còn không được

Mạnh Cổ nhìn thấy ánh mắt cô, thở dài, lại sờ sờ đầu cô

Ô ô ô, Trần Nhược Vũ thật muốn khóc mà. Cô là muốn để lại ấn tượng siêu tốt đẹp trong lòng cha mẹ Mạnh Cổ a. Đều do anh, tại sao đột nhiên như vậy, lên an bài cũng không nói cho cô biết. một chút tâm lý chuẩn bị cô cũng không có

Nếu nói trước để cô chuẩn bị, khẳng định là mặc bộ đồ đẹp nhất, trang điểm xinh đẹp, luyện dáng đi một chút, tập mấy câu trả lời, còn nữa, nhất định sẽ chuẩn bị mấy đề tài để cùng nói chuyện phiếm với người lớn, nhất định sẽ không biểu hiện giống bây giờ

“Người nhà Trần tiểu thư làm gì vậy?”

Trần Nhược Vũ còn chưa có oán trách xong, liền nghe thấy Mạnh cha hỏi. Trần Nhược Vũ giật mình, vội vàng phục hồi tinh thần

“A, cha mẹ cháu đều làm trong nhà máy dệt”

“Ừ” cha Mạnh bí ẩn đáp, lại không nói gì tiếp

Trần Nhược Vũ ngồi thẳng lưng, đoan chính đến không thể đoan chính hơn

Cha Mạnh gấp đồ ăn ăn cơm, tạm thời không hỏi cô nữa

Trần Nhược Vũ quay đầu nhìn một chút, cô không thể nhàn rỗi, cô cũng bận rộn, nhưng mà lại không thể tiếp tục ăn nữa, vậy cô bắt đầu uống nước

“Trần tiểu thư với Mạnh Cổ quen biết thế nào?” Cha Mạnh nuốt miếng cơm cuối cùng, uống một hớp trà, lau miệng, lại bắt đầu hỏi

Trần Nhược Vũ khẩn trương, nhìn cha Mạnh đánh giá, dường như là chính thức khai thăm rồi

“Ác, chúng cháu có bạn chung. Cháu là nói, bạn tốt của bác sĩ Mạnh là bạn trai của bạn cháu, mọi người đều là bạn, cho nên có một ngày phải đến bệnh viện bác sĩ Mạnh, ác, ý cháu nói, bác sĩ Mạnh là chỉ Mạnh Cổ, không phải chỉ ngài. Dĩ nhiên ở bệnh viện bác sĩ Mạnh là ngài, ý cháu là, làm chung bệnh viện, cho nên... cứ vậy mà quen biết”

Trần Nhược Vũ nói xong những lời này, lại cảm thấy xấu hổ, chính cô cũng không biết mình nói cái gì, không biết phó viện trưởng đại nhân có hiểu hay không?

Có điều nhìn phó viện trưởng đại nhân hình như là không hiểu lắm, Trần Nhược Vũ mếu máo khổ sở, ấn tượng thứ ba lại nguy rồi sao?

Lúc này, Mạnh Cổ không biết từ đâu lấy ra một chai rượu bồ đào, Trần Nhược Vũ chỉ lo khẩn trương nên không biết anh có gọi rượu. Anh rót cho cô một ly, nói: “Uống khai vị đi”

Trần Nhược Vũ cảm thấy có lý, dạ dày cô trướng đến khó chịu, ảnh hưởng đến biểu hiện, nên uống một chút để định thần

Trần Nhược Vũ nhận ly, nhấp một miếng, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, liền uống một hớp

Để ly xuống, lại nghe cha Mạnh hỏi: “Cháu thích Mạnh Cổ điểm nào?”

“Anh ấy rất tốt” Cô đáp, đổi lại cái nhìn chăm chú của ba đôi mắt

“Ách, anh ấy, cái gì cháu cũng thích” Cô lại đáp, ba cặp mắt lại nhìn chăm chú

Không công bằng nha, Trần Nhược Vũ muốn hô hào rồi, rõ ràng lúc Mạnh Cổ ở nhà cô cũng không bị hỏi câu này, sao đến phiên cô lại bị hỏi. Vấn đề này ngày thơ lại không kỹ thuật, không tài nghệ cũng không có trí khôn, đáp án tiêu chuẩn lại tục khí không có gì mới, đến tột cùng là muốn hỏi cái gì đây?

Trần Nhược Vũ nhẫn không ngừng uống một ngụm rượu, đáp: “Anh ấy lớn lên rất đẹp trai”

Lần này, ba người không chăm chăm nhìn cô nữa. Mạnh mẹ che miệng cười, mặt Mạnh Cổ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cha Mạnh không lộ vẻ gì. Chẳng lẽ đáp án như vậy không được sao?

Vì vậy, Trần Nhược Vũ bổ sung thêm một câu: ‘Dáng dấp bác sĩ Mạnh rất giống phó viện trưởng’

Lần này. Mạnh mẹ cười thành tiếng, Mạnh Cổ than thở, sờ sờ đầu cô, mà từ biểu tình của Mạnh cha, hiển nhiên là mấy lời chém gió của cô không đúng lắm

Được rồi, tỉnh lại vậy, như vậy giống như là đáng tiếp khen một người già có vẻ t hùy mị, thật là không chu toàn rồi, mặc dù đây là sự thật, nhưng người ra không có vẻ cao hứng thì nhất định là không để bản thân bị đẩy vòng vòng

Trần Nhược Vũ có chút như đưa đám, uống một ngụm rượu nữa

Rượu này, càng lúc càng ngon rồi. Không biết một lát nữa cô giả say rồi bất tỉnh nhân sự có được không nhỉ?

“Trần tiểu thư đối với tương lai có kế hoạch gì không?”

Kế hoạch? vấn đề này cũng không tốt lắm

Trần Nhược Vũ lại một lần nữa cảm thấy tài nghệ khác biệt của hai bên gia trưởng. Cha mẹ cô chỉ để ý có phải cô với Mạnh Cổ đã xảy ra chuyện gì không, nhưng nhìn phó viện trưởng người ta xem, tương lai cũng muốn nắm giữ rồi

“Ách, cháu sẽ làm việc cho giỏi, độc lập về kinh tế” Đây là lời thật lòng, có thể sẽ không đúng như trong tưởng tượng, Mạnh mẹ chính là một bà chủ nhà cá tình đơn thuần, không có nháo

muốn độc lập kinh tế, cho nên cha Mạnh chắc sẽ không thích đáp án này

Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên cha Mạnh không có phản ứng gì. Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, uống một ngụm rượu nữa, còn nói: “Cháu sẽ học nấu ăn, chăm sóc tốt cuộc sống của bác sĩ Mạnh. Cháu, cháu cũng không có bản lĩnh gì khác, điểm đặc biệt hơn người không có, nhưng mà nếu có thể kết hôn với bác sĩ Mạnh, sẽ cố gắng cùng anh ấy đi qua những ngày thật tốt”

Cha Mạnh nghiêm mặt không lên tiếng, Trần Nhược Vũ cảm thấy áp lực rất lớn. Cô theo bản năng quay đầu nhìn Mạnh Cổ cầu xin khích lệ, Mạnh Cổ chỉ nhìn cô cười

Thật là đẹp trai a! Nụ cười ngây ngô, nhộn nhạo nho nhỏ trong tâm Trần Nhược Vũ cũng giảm xuống, chợt nhớ Mạnh Cổ có gửi cho cô tin nhắn nhỏ, Đúng nha, cô sao lại không nghĩ tới, cô sợ phó viện trưởng làm gì chứ? Con trai ông ấy mất tâm lại mất thân với cô, còn có thể thế nào chứ? Nến cảm thấy phiền não và áp lực phải là họ mới đúng? Cô rõ ràng là chiếm thế thượng phong

Cô nghĩ như vậy, liền ngồi thẳng lưng

“Trần tiểu thư bán bảo hiểm sao?”

“Bây giờ đã không còn làm ạ”

“Vậy đang làm cái gì?”

“Nghiep vụ ạ”

“Nghiep vụ gì?”

Cha Mạnh là muốn truy hỏi tới cùng sao? Trần Nhược Vũ uống một hớp rượu, đáp: “Cháu làm ở công ty, làm nghiệp vụ tiêu thụ bao cao su”

So với bảo hiểm nhiều hơn một chữ!

Trần Nhược Vũ thản nhiên nhìn cha Mạnh, cảm thấy cho dù nhiều hơn hay ít hơn một chữ, cũng không có gì mất mặt

Cha Mạnh đón ánh mắt của cô, trầm ngâm nói:: “Trần tiểu thư, cô cảm thấy mình với con trai tôi xứng đôi sao?”

Đây coi như là vấn đề muốn nhục nhã cô sao?

“Xứng đôi!” Trần Nhược Vũ dùng sức gật đầu: “Môn đăng hộ đối!”

Mạnh mẹ nhếch mép cười, Mạnh Cổ cũng cười thành tiếng, chỉ có cha Mạnh nghiêm túc nhìn Trần Nhược Vũ

Trần Nhược Vũ hất cằm hỏi: “Viện trưởng Mạnh, nhà ngài có mấy gian phòng?”

Cha Mạnh sững sốt, Trần Nhược Vũ không đợi ông đáp, lại hỏi: “Có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng?”

Mạnh cha càng thêm sững sốt, quay đầu liếc nhìn Mạnh mẹ. Mạnh mẹ chỉ lo cười, cũng không để ý đến ông

Trần Nhược Vũ không muốn đáp án của ông, nói thẳng: “Phó viện trưởng Mạnh, cháu có bạn học, nhà có đất ở thành phố C, xây hai căn nhà lầu, cũng chẳng cần phải làm gì, chỉ cần thu vào tiền thuê là là dư sống rồi. Bất động sản nhà hắn so với nhà bác khẳng định nhiều hơn”

Cô cầm ly rượu, uống thêm một hớp, phát hiện hết rồi. Mạnh Cổ cũng không muốn rót thêm cho cô, cô liền lấy chén uống miếng nước, nói tiếp: “Cháu có khách hàng, ở thành phố A buôn bán vật liệu xây dựng, rất có tiền. Anh ta mua biệt thự, lại có mấy cửa hàng, buôn bán rất tốt, khẳng định so với bất động sản nhà bác nhiều hơn, cũng nhiều tiền hơn nhà bác”

Mạnh Cổ lần đầu tiên nghe nói đến cái này, thật sự không nhịn được hỏi: “Hai người kia cũng theo đuổi em? Em không có nhìn đến tiền, mà nhìn đến anh đẹp trai đúng không?”

“KHÔNG phải. Đừng quấy rối” Trần Nhược Vũ lườm anh một cái, tiếp tục nói với cha Mạnh: “Mạnh phó viện trưởng, ngài xem, hai nhà này tài lực, đều hơn nhà ngài chứ? Nhà cháu cũng không so được, cho nên chúng ta là giống nhau. Trên thế giới này, có thật nhiều người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, không có phòng ở, ngài nhất định là tốt hơn so với họ, nhà cháu cũng thế, cho nên chúng ta là giống nhau”

Ba cặp mắt nhìn cô chằm chằm, cô đánh nắc, tổng kết một câu: “Hai nhà chúng ta đều là nhìn lên thì không bằng ai nhưng nhìn xuống thì không ai bằng mình, cho nên môn đăng hộ đối, xứng đôi!”

Mạnh mẹ cười ha ha, Mạnh Cổ cũng toét miệng cười, cha Mạnh lẳng lẳng nhìn cô, bỗng nhiên lại hỏi: “Trần tiểu thư, cô thật biết nói chuyện, tôi muốn thỉnh giáo một chút, nếu cô là con dâu tôi, bằng hữu thân thích hỏi tôi, con dâu tôi là ai, tôi làm thế nào đáp họ?”

“Cứ theo tình hình thực tế mà đáp thôi!”

“Nói là bán bao cao su sao?” Giọng nói kia biểu hiện thân phận như vậy sẽ làm ông mất mặt

Đây đúng là vấn đề .

Có điều Trần Nhược Vũ không nghĩ như vậy, chỉ nói: “Không, ngài đáp, là một đứa con gái ” Con dâu là nữ, tuyệt đối sẽ không mất mặt (Bó tay với chị này ^_^)

Edit nói: Chỉ còn một chương nữa thôi!!!!

☆ **Chương 81**

Từ phòng ăn đi ra ngoài, Trần Nhược Vũ liền trút được gánh nặng rồi, lại nhớ tới cuộc nói chuyện giữa cô và cha Mạnh, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi

Sao cô lại ngu như vậy chứ, ăn nói hàm hồ lại làm càn rồi, sao lại có thể cùng người lớn nói chuyện như vậy, thật là không còn vấn đề gì nữa sao? Cô là muốn biểu đạt mình tri thư đạt lễ, đoan trang thanh tú, dè dặt lại có khí chất mà!

Nhưng kết quả là sao chứ?

Cuối cùng cha Mạnh nghĩ thế nào Trần Nhược Vũ cũng không biết, bởi vì cô không nhìn ra tâm tư của ông

Ông không cười sao, cũng không hề vui vẻ, nhưng nhìn cũng không giống tức giận, lấy sự hiểu biết của Trần Nhược Vũ về người lớn, hoàn toàn không thể đoán ra cha Mạnh nghĩ gì.

Ông cũng không nói không đồng ý chuyện của hai người, cũng không nói đồng ý, dù sao ăn cơm xong, hỏi chuyện xong, liền giải tán

Trần Nhược Vũ rầu rĩ, cứ vậy mà giải tán sao? Dù gì cũng phải cho cô cái kết quả chứ.

Cô không dám trực tiếp hỏi cha mẹ Mạnh, vì vậy liền hỏi ngược Mạnh Cổ, nhưng vị tiểu bác sĩ Mạnh này lại thừa nước đục thả câu, không trả lời cô. Chỉ là Trần Nhược Vũ lớn tiếng đấu một trận tàn khốc như vậy, làm anh cảm thấy rất vui vẻ, về đến nhà, vừa vào cửa, anh liền giở trò lưu manh

“Không được” Cô không làm, cô muốn Phách Vương Long tiên sinh hát “Cha anh không thích em, làm tâm hồn yếu ớt của em bị tổn thương, anh phải hát an ủi em”

“Ai nói không thích em?” Phách Vương Long tiên sinh tiếp tục giở trò lưu manh “Ông ấy chưa nói là không thích”

“Có thật không?”

“Đúng” Rất bận rộn, mau ôm Trần Nhược Vũ nhà anh lên giường thôi

“Này, này, chuyện đáng ăn mừng như vậy, chúng ta phải ăn mừng chứ”

“Đúng, anh đang ăn mừng” Ở xương quai xanh của cô mút ra một dấu đỏ, nhìn thật thuận mắt

“KHÔNG đúng, ăn mừng là phải uống chút rượu với ca hát”

Mạnh Cổ sững sờ, Trần Nhược Vũ đã đẩy anh ra chạy xuống phòng bếp lấy rượu

Nửa giờ sau, Mạnh Cổ gọi cho Doãn Tắc: “Huynh đệ, Trần Nhược Vũ nhà tôi uống nhiều quá”

“Tôi biết rõ rồi!” Thanh âm Doãn Tắc rất giận: “Tôi đang muốn gọi cho cậu, cậu còn không lo quản tốt người nhà cậu đi, sao lại chọn loại thời điểm này mà gọi cho Lam Lam? Cô ấy với cha mẹ cậu hàn huyên cái gì cũng không cần báo cáo cho Lam Lam. Chúng tôi rất bận có biết không hả?”

“Biến, lão tử không có việc cậu cũng đừng hòng bận, nếu không trong lòng lão tử liền không bằng”

“Mẹ nó, muốn chết phải không?” Doãn Tắc cũng không khách khí mà mắng

Hai người đàn ông này mắng nhau cả mười phút, thật không có hứng mắng nữa rồi, nhưng hai cô gái kia còn gọi điện tán gẫu chưa xong, thật làm người khác như đưa đám

“Trần Nhược Vũ nhà cậu say liên nhiều chuyện như vậy sao?”

“Chẳng những nói nhiều, còn rất sắc bén”

“Thật là không đáng yêu. Lam Lam nhà tôi đáng yêu hơn nhiều”

“Biến, vừa say liên não mất trí nhớ, có điểm nào đáng yêu chứ? Giống Trần Nhược Vũ nhà mình, uống xong gây ra chuyện gì cũng nhớ rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không để mình tìm ba năm”

“Cái tiện nhân này, chờ mình về thành phố A sẽ hảo hảo câu thông tình cảm cho cậu” Doãn Tắc lại cãi vã với Mạnh Cổ năm phts nữa, sau đó không thể nhịn được liền nói: “Mình liền bắt cô ấy về”

“Tôi cũng vậy”

Sinh vật tên con gái này, không dạy một chút là không được
Mùa xuân qua rồi, những ngày sau đó của Trần Nhược Vũ cũng thuận buồm xuôi gió

Cô đêm phòng ốc thuê trả, dọn đến ở nhà Mạnh Cổ. Chính thức cùng Mạnh Cổ sống cuộc sống hai người

Công việc của Trần Nhược Vũ thuận lợi, cuộc sống tự tại, chỉ có việc hôn nhân là có chút buồn

Mẹ và cha Trần ân cần hỏi cô tiến triển, hỏi cô hôn kỳ, mà Trần Nhược Vũ cũng không xác định được thái độ của song thân

Mạnh gia, hơn nữa giai đoạn hiện tại của Mạnh Cổ, ngược lại không đề cập đến chuyện hôn nhân

Cha mẹ Mạnh sau mùa xuân cũng chính thức gặp Trần Nhược Vũ, thỉnh thoảng cùng cô đi ăn, nhưng cha Mạnh vẫn không tỏ rõ thái độ với cô

Nói thật, Trần Nhược Vũ không biết làm sao để lấy lòng người lớn, trừ việc Mạnh Cổ mang cô về nhà ngồi một chút, thật không nghĩ tới chiêu gì tốt hơn. Từng căn nhắc qua việc đến bệnh viện mang cơm cho Mạnh Cổ cũng mang cho ông thêm một phần. nhưng lưỡng lự sợ ông mất hứng, Mạnh Cổ còn chuyển lại nói là Mạnh mẹ đưa. Điều này khiến Trần Nhược Vũ có chút lúng túng, dường như là cố ý đoạt việc của Mạnh mẹ, vì vậy cô cũng không dám làm

Sau đó, cô cũng nghĩ tới cùng ông nói chuyện, nhưng cô lại chẳng có gì để nói chuyện phiếm, chủ đề của Mạnh Mẹ cùng cha Mạnh cô cũng không chen lọt, thỉnh thoảng nói chuyện kinh người, cha Mạnh cũng có biểu tình khiến cô muốn mình đừng nói nhiều. Cho nên mỗi lần đến nhà Mạnh gia, cô cũng chỉ có thê yên lặng làm việc, nấu cơm

Sau đó, Trần Nhược Vũ nghĩ bề ngoài hiếu tâm nên tặng chút lễ, nhưng trong nhà Mạnh gia trái cây với mọi thứ đều đủ, muốn tặng quà cho phó viện trưởng đại nhân, cũng không chỉ là một hai thứ. Trần Nhược Vũ về tài lực, sớm bị chen đến tám con phố ở bên ngoài rồi (ý là thua xa người ta ấy)

Nhưng mà Trần Nhược Vũ thật tâm nghĩ muốn nịnh bợ phó viện trưởng nói cho cô một điểm quan trọng, cha mẹ anh rất ân ái, muốn Trần Nhược Vũ đưa một chút sản phẩm có khẩu vị .

Trần Nhược Vũ nửa tin nửa nghi, hoàn toàn không dám tin tưởng: “Thật? Đưa cha mẹ anh cái này, thật sự là không có vấn đề chứ?”

“Dĩ nhiên” Bác sĩ Mạnh làm lão thần khắp nơi, tràn đầy tự tin. Điều này làm cho Trần Nhược Vũ cảm thấy gia đình anh thật không tưởng được, không hề bị cản trở. đã như vậy cô thật sự nghe theo chỉ thị cầm một bộ bao cao su khẩu vị mới tặng cho họ

Sau đó, gương mặt của Mạnh cha... Ừ, phải nói cái biểu tình đó, Trần Nhược Vũ hình dung không được

Sau khi về đến nhà, cô thấp thỏm hỏi Mạnh Cổ: “Có phải là đưa lầm rồi không? Anh còn cười, cười thành như vậy, có phải lại hại em rồi không hả?”

“Không có, không có, sao có thể nha” Thấy biểu tình kinh ngạc của ông, anh làm con thật cảm thấy sung sướng mà

“Nhưng mà, cha mẹ anh trước kia, em cũng không biết là có cuộc sống vợ chồng thế nào, cho nên không dám quá phận”

“Muốn biết đến tuổi đó cuộc sống vợ chồng thế nào, em cùng anh đi đến lúc đó là biết ”

Trần Nhược Vũ trừng anh, lại nhìn anh chăm chăm, không nhịn được muốn cười. Muốn cùng nhau đi đến già, mấy lời này nghe thật ngọt ngào

Hơn nữa, hôm nay lúc cô ra cửa, Mạnh mẹ cũng nói với cô, bà hỏi cha Mạnh rồi, hai người cũng đã ở chung một chỗ lâu như vậy rồi, lúc nào mới đi đăng ký

A, ý tứ của cha Mạnh là, chấp nhận cô rồi sao? Đồng ý nhận cô làm con dâu rồi?

Làm sao có thể nhìn ra từ phản ứng bình thường của ông chứ?

Ai da, người già thật khó chịu nha. Cũng không biết chồng cô, con đại bác sĩ Mạnh, già rồi cũng sẽ như vậy sao?

Trần Nhược Vũ cắn cắn môi, nhìn Mạnh Cổ chăm chăm. Mạnh Cổ cũng nhìn cô, cười híp mắt

HỪ, anh nhất định là biết hết rồi!

Cho nên bác sĩ Mạnh, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến già sao?

Tác giả có lời muốn nói: bản trên internet đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Viết loại văn không có lòng tin này khiến tôi cũng nhận được rất nhiều khích lệ, thật lòng cảm ơn mọi người

Tôi nghỉ ngơi trước hai ngày, sau đó sẽ đem phiên ngoại về Mạnh Cổ làm hoàn

Sau đó mới chỉnh sửa bản thảo hoàn chỉnh giao cho nhà xuất bản. Nội dung với mấy phiên ngoại đầu đều đã đăng, sau này chỉ bổ sung theo phiên ngoại

Kỳ thật cũng không có kế hoạch cụ thể, không chừng còn có thể có phiên ngoại về Bảo Nhi (con của hai anh chị thì phải) , sau đó sẽ viết truyện mới, tuy vậy hiện tại vẫn chưa nghĩ ra cái nào.

trước đó tôi sẽ tu a, nhưng không biết lúc nào sửa xong, sửa xong lại tu bổ lần nữa

Truyện “ba gả” một tháng nữa thì ra mắt, tên được đổi lại là “Ba gả chộc quân tâm” (???), cái này chỉ là báo trước thôi

Cái khác, xin mọi người ủng hộ truyện, cảm tạ!

Thay mặt các tác giả, kính xin ủng hộ!

Edit: Hoàn rồi!!!! Có điều là kết thúc mở hay sao đó!!!! Có nhiều cái tác giả viết cũng không được hiểu lắm.... Truyện edit hoàn đầu tiên, do còn non tay nên cũng có nhiều sai sót, cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhé!!!!!!!!!!!!

Hoàn

Bạn đang đọc ebook được đăng tải bởi

<http://cungquanghang.com/>

Hãy vào

<http://cungquanghang.com/list-ebooks-truyen-phuong-tay/>

<http://cungquanghang.com/list-ebooks-ngon-tinh/>

để được tải trên 2000 ebook đủ thể loại nhé.

Table of Contents

<u>☆ Chương 1</u>
<u>☆ Chương 2</u>
<u>☆ Chương 3</u>
<u>☆ Chương 4</u>
<u>☆ Chương 5</u>
<u>☆ Chương 6</u>
<u>☆ Chương 7</u>
<u>☆ Chương 8</u>
<u>☆ Chương 9</u>
<u>☆ Chương 10</u>
<u>☆ Chương 11</u>
<u>☆ Chương 12</u>
<u>☆ Chương 13</u>
<u>☆ Chương 14</u>
<u>☆ Chương 15</u>
<u>☆ Chương 16</u>
<u>☆ Chương 17</u>
<u>☆ Chương 18</u>
<u>☆ Chương 19</u>
<u>☆ Chương 20</u>
<u>☆ Chương 21</u>
<u>☆ Chương 22</u>
<u>☆ Chương 23</u>
<u>☆ Chương 24</u>
<u>☆ Chương 25</u>
<u>☆ Chương 26</u>
<u>☆ Chương 27</u>
<u>☆ Chương 28</u>
<u>☆ Chương 29</u>
<u>☆ Chương 30</u>
<u>☆ Chương 31</u>
<u>☆ Chương 32</u>
<u>☆ Chương 33</u>
<u>☆ Chương 34</u>
<u>☆ Chương 35</u>

[☆Chương 36](#)
[☆Chương 37](#)
[☆Chương 38](#)
[☆Chương 39](#)
[☆Chương 40](#)
[☆Chương 41](#)
[☆Chương 42](#)
[☆Chương 43](#)
[☆Chương 44](#)
[☆Chương 45](#)
[☆Chương 46](#)
[☆Chương 47](#)
[☆Chương 48](#)
[☆Chương 49](#)
[☆Chương 50](#)